

E-INK
မြန်မာ
စာပေအသင်း

**SIDNEY
SHELDON**
**MASTER OF
THE GAME**

မင်းမင်းထွန်း
OC
အနုပညာ

(အနုပညာအသင်း)

“ This book is a fan-made, and it is totally free of charge. If someone sell this book to you, remember you are being ripped off.”

“ဤစာအုပ်ကို အခကြေးငွေဖြင့်ရောင်းချပါက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဟုမှတ်ပါလေ။”
မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်နိုင်ပါက၊ ဝယ်ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ဘာသာပြန်သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကိုချီးမြှောက်ပါလေ။”

Qualtiy Publishing House

အနိုင်မခံ
SIDNEY SHELDON
MASTER OF THE GAME
မောင်ပေါ်ထွန်း

ကန်လန်ကာဖွင့်
“ကတ်”
၁၉၈၂

“ကိတ်ဘလက်ဝဲလ်”၏ အသက် ၉၀ ပြည့် မွေးနေ့ သဘင်ပွဲကြီးကိုအမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မိန်းပြည်နယ်၊ အိုင်ဟားဘားမြို့ရှိ မီဒါကုန်းမြင့်ရပ်သာ၊ စံအမကြီးထဲတွင် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလျက် ရှိလေသည်။ သည်နေ့သည်ရက်တွင် အသက် ၉၀ တင်းတင်းပြည့်ခွဲပြီဖြစ်သောမစ္စကိတ်ဘလက်ဝဲလ်သည် ကပွဲခန်းမကြီးထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာသည်ဦးပရိသတ်များအား တစ်မိမိမကြည့်ကာ တသမ့်သမ့် တွေးနေမိလေသည်။ သူမ၏ အိပ်မက်ဆန်ဆန် အတွေးသည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလနှင့်ပစ္စုပ္ပန်ကာလတည်းဟူသော ရေအလျင်နှစ်ချကြားတွင် တငြိမ်ငြိမ် လူးလွန်ချောပါလျက်ရှိသည်။ ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒွယ်ဒွယ်ကနေကြသော ပရိသတ်များထဲတွင်သက်ရှိထင်ရှား ပုဂ္ဂိုလ်များသာမက အတိတ်ကာလက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်နေသည်ဟူ၍ပင် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေမိသည်။ သူမသည် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရင်း ... ဪ ... သေသွားပြီးတဲ့လူတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူး ... ဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိသည်။ မစ္စကိတ်ကား အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်းဖြင့် နန်းဆန်ဆန် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်မြင်ရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်အထိ ချောမောလှပသူလည်း ဖြစ်သည်။ စကော့သွေးနှင့် ဒိတ်ချသွေး ပေါင်းစပ်ထားသည်ကြာ ခင်သော မေးစေ့၊ မိုးသောက်ရောင်မျက်လုံးနှင့်ထားကျိုင်းသော ကိုယ်ဟန်တို့က သူမ၏ ဇာတိပုည ဝုဏ်မာနကို အထင်းသား ဖော်ပြနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ် ကာလက အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တော်ကား နက်မှောင်အစက်နေခဲ့သော ဆံပင်များမှာ ယခုအခါဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြလေပြီ။ သူမ၏ နူးညံ့ကြည်စင်သော ရွှေဝါရောင် အသားအရေနှင့် ဆင်စွယ်ရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံတို့မှာ တစ်ကြိမ်သောအခါက အလွန်တရာမှ ချောမောလှပခဲ့သည့် အဘားအိုတစ်ယောက်၏ အလှကို ကျက်သရေဖြည့်ပေးထားတိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ မအိုသေးပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ အသက် ၉၀ အရွယ် အဘားကြီးလို့ တစ်စက်ကလေးမှ မထင်မိဘူး။ အင်း ... အချိန်ကာလတွေကလည်းကုန်လွယ်လျက်ပါဘိတော့တယ်နော်။ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူတို့သိကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့လည်း သက်ရှိထင်ရှားနေခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ဘဝလည်း ငါ့ဘဝ၊ ငါ့ဘဝလည်း သူတို့ဘဝ။ အားလုံးဆက်စပ် ရောထွေးနေခဲ့ကြတာပဲ မတုတ်လား” သူမသည် တစ်မိမိမိမိတွေးရင်း ... ဘန်ဒါ” ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဘန်ဒါ၏သည် အမျိုးမာန် အပြည့်ပါသည့် သပိတ်ရောင် မျက်နှာတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော သွားများကို ဖော်ကာ ပရိသတ်ထဲတွင် ဝင်ကနေသည်။ ပြီးတော့ ... “ဒေးဗစ်၏ ရုပ်ပုံလွှာ ပေါ်လာသည်။ သူမ ချစ်လှစွာသော ဒေးဗစ်။ အရပ်ရှည်သော နုပျိုသန်စွမ်းသော၊ ခန့်ချော့ချော့လှသော သူမ၏ချစ်လင် ဒေးဗစ်။ သူသည် သူမနှင့်စတင်၍ ချစ်ပန္နက် ရိုက်ခဲ့ကြသည် နေ့ကပြခဲ့သည့် အပြီးမျိုးဖြင့် သူမကို ပြုံးပြနေသည်။ အို မောင် ... မောင်ရယ်။ ရောက်လေရာဘဝက ကျွန်မကိုစောင့်နေပါမောင်။ မကြာခင်မှာ မောင့်ဆီကို ကျွန်မ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မောင်သာ ဒီနေ့အထိ အသက်ရှိညီနေခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မလဲ မောင်ရယ်။ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ မောင်ရင်သွေးက မွေးတဲ့မောင်မြစ်ကလေးကို မြင်စေချင်စမ်းပါဘိတော့တယ်” သူမသည် ခန်းမကျယ်ကြီးကို မျက်လုံးကစား

ကြည့်လိုက်သည်။ဟော ... ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ သူ။ သူသည် တီးဝိုင်းနားတွင် ရပ်ကာ
ဂီတပညာရှင်များကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။တော်တော်ကို
ချောတူတလေး။ အသက် ရှစ်နှစ်အရွယ်။ ဆံပင်ရွှေဝါရောင်။ ဝတ်စုံက
အနက်ရောင် သတ္တလတ်ဂျက်ကက်အကျ။ သတ္တလတ်ကွက်အောင်းဘိနင့်။
တကယ်ပါပဲ။ ရောဘတ် ကလေးက သူ၏အဘိ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါရဲ့ ကိုယ်ပွားဆိုရင်
မမှားပါဘူး။ တူလိုက်တာမှ ပုံတူထွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။မစ္စကီတက
စကျင်ကျောက် မီးလင်းဖိုအပေါ်မ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သူမ၏ဖခင်ကြီး
ဂျမိမဂ္ဂရီဂါ၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို မျက်နှာပင်ချီတစ်ချက်မျှ
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ထို့နောက် ရောဘတ်ကလေးဆီသို့
မျက်လုံးရောက်သွားပြန်သည်။ရောဘတ်ကလေးက အဘွားဘက်သို့
လှည့်ကြည့်သည်။ အဘွားက လက်ပြကား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူမက လက်ကို
မြှောက်လိုက်စဉ်တွင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့်က တောင်အာဖရိက
သဘောငြင်ပေါ်မှ တူးဖော်ရရှိခဲ့သောအရည်အသွေး ကောင်းလှသည့် ရတီ ၂၀ ရှိ
စိန်လက်စွပ်သည် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ ပန်းဆွဲမီးရောင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ
လက်လင်းကာ ရောင်စဉ်များ ဖြာထွက်သွားသည်။ရောဘတ်ကလေးသည်
ကနေသော ပရိသတ်ကြားမှ အဘွား ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသည်။ငီး .. ငါ့ဘဝက
အတိတ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝကတော့ အနာဂတ်ကို ချီတက်နေတုန်း။
တစ်နေ့တော့ ငါ့မြစ်ကလေးဟာ ကရုဂျာ-ဘရင်းလိမ်တက်
လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် မျိုးဆက်သွေးပါကလား။ငါ့အနေနဲ့
လူ့ဘဝနေရကျိုး နပ်ပါပြီ။ သေပျော်ပါပြီ”ရောဘတ်သည် အဘွားအနီးသို့
ရောက်လာသည်။ အဘွားက သူမ၏ ဘေးတွင်
နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရဲ့လား ဘွားဘွား”“အေး ...
ပျော်တာပေါ့ ငါ့မြေးရဲ့။ ဘွားဘွား သိပ်ပျော်တာပေါ့”တီးဝိုင်းက
အရမ်းကောင်းတာပဲနော် .. ဘွားဘွား။ တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင်ကတော့
အလကားပဲ”အဘွားကြီးက ကလေးမျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့် လိုက်သည်။
ပြီးတော့မှ - “သူလည်း တော်ရာပါတယ် ကလေးရယ်”“ဘွားဘွားကြည့်ရတာ
အသက် ၉၀ အဘွားကြီးနဲ့တောင် မတူဘူး။ဘွားဘွားက
သိပ်ချောတာပဲနော်”အဘွားကြီးက သဘောကျချီ ရယ်သည်။“အေး ..
ဘွားဘွားကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးလိုပဲ ထင်နေတာပဲ ... သားရဲ”ရောဘတ်
အဘွားဖြစ်သူ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။အဘွားဖြစ်သူနှင့်
မြစ်ကလေးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၈၂ နှစ်
ကွာခြားသော်လည်း အဘွားဖြစ်သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား တစ်ရွယ်တည်းလိုပင်
ထင်မှတ်နေမိသည်။သူမသည် ကပ္ပဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏
မြေးမကလေးနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့သည် တခြားညွှတ်သည့်များနှင့်အတူ
ကနေကြသည်။ သူတို့ ခုံတွဲသည် သည်ကပ္ပထဲတွင် ကြည့်၍ အကောင်းဆုံး၊
အလှဆုံးခုံတွဲဖြစ်သည်ဟု အဘွားကြီးက ထင်မိသည်။ရောဘတ် မခင်က
သားဖြစ်သူနှင့် အဘွားတို့ တွဲထိုင်နေကြသည်ကို ကုန်ရင်းမှ လှမ်းကြည့်သည်။
အင်း ... ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား ... အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် အရွယ်တင်တဲ့
အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပါလား။ သူ့အသက်အရွယ်ကို မှန်းလိုတောင်
မရနိုင်သလောက်ပါပဲ”ရုတ်တရက် တီးဝိုင်းမှ အသံများ ရပ်သွားသည်။
တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။“ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသား၊
အမျိုးသမီးများ ခင်ဗျား .. ယခုအချိန်စပြီး ဂီတပညာရှင်ကလေး ရောဘတ်
ဖြေဖျော်ပါတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြု၍နားသောတဆင်ကြပါ ခင်ဗျာ”ရောဘတ်
ဘွားဘွား၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

စန္ဒရားခုံဆိုသို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။ ကုလားထိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက တည့်ကြည့်ခဲ့ညွှန်းသော အသွင်ကို
ဆောင်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည်။
စန္ဒရားခုံလတ်များပေါ်တွင် လက်ချောင်းကလေးများ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။
သူက ကမ္ဘာကျော်ဂီတစာဆိုနှင့် စန္ဒရားပညာရှင် ရှုရိယာဘင်၏တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို
တီးပြသည်။ စန္ဒရားသံသည် ငွေလရောင်ဆမ်းသောရေမျက်နှာပေါ်တွင်
လှိုင်းအကလေးများ ပြေးသွားနေသလို ထင်ရသည်။ သူ့မခင်က
သားဖြစ်သူအတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ငါ့သားကလေးက တကယ်
ပါရမီရှင်ကလေးပါလား။ ဒီအတိုင်းသဆိုရင်တော့သူ့ကြီးလာတဲ့အခါ ကမ္ဘာကျော်
ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာကျိန်းသေပါပဲ။ သူမ၏သားကို သူမ
မပိုင်တော့။ သူ့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပိုင်သွားပြီ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို
ဂီတရေအေးတိုက်ကျွေးမည့် အနုပညာရှင် ဖြစ်သွားပြီ။ တီးလုံးဆုံးသောအခါ
တစ်ခန်းလုံး လက်ခုပ်သံများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ လူတိုင်းပင် နှစ်ထောင်းအားရ
ဖြစ်ကြရသည်။ ညစာ စားပွဲကို စောစောပိုင်းက မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။
ပန်းမျိုး ဖူးပွင့်နေသော ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် မှန်အိမ်များ
ပုံကြီးများနှင့်ပူဖောင်းများ ချိတ်ဆွဲကာ အလှဆင်ထားသည်။ တီးဝိုင်းမှ
ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ဂီတသံများ တီးမှုတ်ဖြေဖျော်နေစဉ် စားပွဲထိုးများက
ဖန်ခွက်များတွင်အရက်လိုက်ဖြည့်ပေးကြသည်။ ပန်းကန်များတွင်
အစားအသောက်များ ထည့်ပေးကြသည်။ ထိုစဉ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
သမ္မတကြီးထံမှ ပေးပို့လိုက်သောသံကြီးသဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားသည်။
အထက်လွတ်တော် တရားသူကြီးတစ်ဦးက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ မစ္စကိုတ်
အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေဟုဆုမွန်တောင်းသည်။ ထို့နောက်
ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားသည်။ မစ္စကိုတ်
ဘလက်ဝဲဟာဆိုရင်ဖြင့် နိုင်ငံရဲ့ သမိုင်းမှာ အထူးခြားဆုံး မှတ်တမ်းတင်ရမယ့်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပါပဲ။ သူဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ရာပေါင်းများစွာသော
လူမှုရေးအသွင်းအဖွဲ့တွေကို ငွေကြေးအကူအညီများ ရက်ရက်ရောရော
ပေးကမ်းလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဘလက်ဝဲဟောင်ဒေးရှင်း”ခေါ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက
နိုင်ငံပေါင်း ၅၀ ကျော်မှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ လူသားတွေ ကျန်းမာရေးနဲ့
လူမှုအဆင့်အတန်း တိုးတက်ရေးအတွက် ကူညီထောက်ပံ့ငွေများ
အမြောက်အမြား ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံ
ခေါင်းဆောင်ကြီးဆာဝင်စတန်ချာချီရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် မစ္စကိုတ်
ဘလက်ဝဲဟာအတ္တဟိတကို အရင်းတည်ပြီး ပရဟိတအကျိုးကို
လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ရှာမှရှားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်လို့
ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေ နဲ့ ပြည့် စုံကိုလိုတဲ့
မစ္စကိုတ်ဘလက်ဝဲကို အခုလိုဂုဏ်ပြုစကားပြောကြားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်
အနေနဲ့ လည်းအလွန်တစ်ရာ ဂုဏ်ယူမိပါတော့ဦး ပြော
ကြားလိုပါတယ်။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရှိန်းရှိန်းဝေသော ဂုဏ်ပြုမိန့်ခွန်းကိုကြား
ရတော့ မစ္စကိုတ်က တွေးမိသည်။ အင်း - သူတို့က ဘာမှမသိလို့ ငါတို့
အရမ်းချီးကျူးနေကြတာပဲ။ ငါ့ကို သူတော်စင်ကြီးတစ်ပါးလို့ အတိုင်းထက်အလွန်
ဂုဏ်တင် နေကြပြီ။ ငါဟာ ဘယ်ဘဝက နေပြီး ဒီအခြေအနေ
ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုသာသူတို့က အမှန်အတိုင်း သိကြမယ်ဆိုရင် ဒီစကားမျိုး
ပြောကြတော့ မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ငါဟာ သူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး။
တစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရတဲ့ ကော်မ။ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က
ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာကို သူတို့မြင်ရရင် ဘယ်လိုများ ထင်ကြပါ့ မလဲ။ သူမသည်

ခေါင်းကိုတော့ တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ တစ်ချိန်က သူမအား
သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သောလူကွဲ မြင်ရသည်။ ထိုသူအပေါ်မှ
မျက်လုံးများကျော်ကာ နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
ထိုအမျိုးသမီးသည် မျက်နှာက ခုလုံးမှာကျကျ တစ်နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေသည်။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မိန့်ခွန်းဆုံးသွားပြီ။ သူက
မစွက်တိဘက်သို့လှည့်ကာ “စွက်တိဘက်ဝအနေနဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို
မဂ်လာစကားတု ပြန်ပြောပြီး ဖြစ်ပါတယ် ခင်” မစွက်တိသည် ထိုင်ရာမှ
ရပ်လိုက်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များအားဝေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ကျွန်မဟာ အခု ဒီအခန်းထဲ
ရောက်နေကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်တွေအားလုံးထက်
အသက်အရွယ်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ
လူငယ်လူရွယ်တွေကတော့ အသက်ကြီးတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူးလို့
ပြောကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ လူလောကမှာ ဒီအသက်အရွယ်တိုင်
အောင်နေလာခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တကယ်လို့ကျွန်မသာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ အသက်မရှည်ခဲ့ရင်
ယခုကြုံရောက်လာကြတဲ့ ကျွန်မ ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ မိတ်ဆွေများနဲ့အတူ
ဒီအချိန်ဒီအခါမှာ ဒီလို ပွဲကြီးကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအထဲ
တခါ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မဂ်လာပွဲကို တက်ရောက်နိုင်ဖို့အတွက်
ခရီးဝေးကလာခဲ့ကြရပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက လာရောက်ကြရပါတယ်။
သူတို့အနေနဲ့ ခရီးပန်းနေကြပြီဆိုတာ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။
လူတိုင်းလူတိုင်း ကျွန်မလိုပဲ အားအင်ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရင် ကျွန်မလွန်
မကျပါလားရှင်” ရယ်မောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လက်ခုပ်သံများ
ဆူညံသွားသည်။ “ကျွန်မရဲ့ မိန့်လို ပုံပမင်လာရှိအော် အလို ကူညီတဲ့အတွက်
ကျွန်မအနေနဲ့ အလွန်တစ်ရာမှ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိပါတယ်ရှင်။
ကျွန်မအဖို့တော့ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။
အနားယူချင်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် အပ်ရာခမ်းနားတွေ အဆင်သင့်
ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ အမှတ်နဲ့
စိတ်ချမ်းသာသလို နေနိုင်ကြပါတယ်။ မနားတမ်းဆက်လက် ပျော်ချင်ကြသေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း မိုးလင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ
ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါတယ်ရှင်”(လက်ခုပ်ပြည့်ဘာသံများ) “ကဲ .. ဒီတော့ကား ... ကျွန်မတို့
မိန်းမပြည်နယ်ရဲ့ နာမည်ကြီး မန်တိုင်းကြောင့်ပရိသတ်တွေ အအေးမမိရအောင်
ခုအချိန်ကစပြီး ကပွဲခန်းမထဲနေရာပြောင်းညှိစည်စာစားပွဲရော၊
ကပွဲရောပြီးဆုံးသွားပြီ။ ပရိသတ်တွေအားလုံးလည်း အသီးသီး အနားယူရန်
ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ မစွက်တိသည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ စားပွဲတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ၏ စိတ်အာရုံသည် ရှုတ်ခြည်းပင် အတိတ်ကာလဆီသို့
ပြန်လည်လွင့်မောသွားသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားရမိသည်။
ငါ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကတိလို့ ခေါ်မယ့် လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ
မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့အားလုံး သေသွားကြပြီ။ သူမအတွက်လူတဝသည့်
ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ “အောက်မေ့ သတ်ရခြင်းတည်းဟူသောရှက်ဝါများသည်
အမှောင်ထုထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်အသံဖြင့် မြည်တမ်းနေကြသည်” ဆိုသော
စကားကို ကဗျာစာဆိုကြီး လောင်းဖလိုးက ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။
သူမသည်လည်း မကြာမီတွင်ပင် အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်ရပေတော့မည်။
သို့သော် ယခုတော့ မဝင်ရောက်သေး။ ဝါဟာ ဘဝမှာအရေးအပါဆုံးလုပ်ငန်းကို
လုပ်ရတော့မယ်။ သည်းခံ ပြီးစောင့်နေပါ “ဒေးဗစ်။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မ

ရှင်ဆီကိုလာခဲ့ပါ့မယ် မောင်ရယ်။ “ဘွားဘွား” သူမက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိသားစုတွေ အခန်းထဲ ရောက်နေကြသည်။ သူမသည် တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ငါ့မိသားစုတွေ ... ငါ့သား၊ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြစ်တွေ ...၊ ငါ့သွေး ငါ့သားတွေ။ ငါ့ရဲ့မျိုးဆက်သွေးတွေ။ ငါ့သေပေမယ့် ငါ့မျိုးဆက်ကြီးမသေသေးဘူး။ တစ်ယောက်က လူသတ်ကောင်၊ တစ်ယောက်က စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်။ ညော် .. ဘဝဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ ဌာနကြီးပါလား။ သူမ၏ မြေးကလေးက သူမ၏ တေးတွင် လာရပ်သည်။ “ဘွားဘွား .. နေကောင်းရဲ့လား ... ဟင်” “ဘွားဘွား နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားသလိုပဲ .. ကလေးရယ်။ ဘွားဘွား အိပ်ရာဝင်တော့မှ ထိုင်တယ်ကွယ်” သူမသည် ထရပ်လိုက်သည်။ လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် နားကွဲမတတ် မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိုးကြိုးလေကြိုး ရွာလာပြီ။ ပြတင်းပေါက်များကို အဆက်မပြတ် စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်နေသလို မိုးစက်ထဲသို့များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဘွားကြီးသည် လှေကားအပေါ်ထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီ။ သားသမီးမြေးမြစ်တွေက အောက်မှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ လှုပ်စီးတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲလွက်ကား မိုးခြိမ်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ မစွဲကိတ်သည် လှေကား ထိပ်တွင် ရပ်ကာ သူမအား လှေကားရင်းမှ မော့ကြည့်နေသော သားသမီးများအားအပေါ် စီးမှ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တည့်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “တောင်အာဖရိကမှာလည်း ဒီလိုပဲ မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေ ကြားရတယ်ကလေးတို့ရယ်” သူမ၏ အာရုံသည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလနှစ်ခုကြားတွင် လူးလာဆန်ခတ် ဖြတ်သွားနေသည်။ ထို့နောက် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို တရေးရေးမြင်ယောင်ရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက် လာခဲ့လေသည်။

ပထမအုပ်
“ဂျမီ”
(၁၈၈၃-၁၉၀၆)

“ဘုရားရေ ... မိုးခြိမ်းသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်မိုးလုံး ပြိုကျတော့မတတ်ပဲ” ဂျမိမဂ္ဂရီဂါသည် အလန်တကြား အော်ပြောလိုက်မိသည်။

တကယ်တော့ သူသည် စကော့တလန် ပြည်နယ်၊ ကုန်းပြင်မြင့်ဒေသ မိုးခြိမ်းသံများကြားတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုလို နားကွဲမတတ် ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံမျိုးကိုကား ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့စဖူး။ ယခုမူမုန်းလှုပ်ငန်း ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် သမုန်များ ရောနေသော တိမ်လှုပ်ကြီးများဖြင့် ရတ်ခြည်းဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက်၊

ချက်ချင်းပင်နေအချိန်ပျောက်၍ ညအချိန်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သံမှုန် ဖုန်မှုန် များဖြင့်ပြည့်နေသော ကောင်းကင် ပြင်တွင် လှုပ်စီးတွေ့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲလက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြောက် ခမုန်းလိလိ

မိုးခြိမ်းသံကြီးတွေပေါ်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ဒီရေတွေ တက်လာသည်။ အပေါ်မှစီး၍တမင် သွန်လောင်းချနေသလို မိုးသီးမိုးပေါက် တွေ ဒလဟောကျလာပြီး “ကလစ်ဒရစ် မြို့ထဲမှ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ် သွယ်တို့ မှာခွံ့ကများပေါက်ကုန်ကြတော့သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း နတ်စစ်သည်များနှင့် အသုရာစစ်သည်တို့ သူနှင့် နိုင်အပြိုင် အဆိုင် စစ်ပွဲကြီး ဆင်ယင်နေတတ်သည့်အလား မိုးခြိမ်းသံများဖြင့်တကျိုးဂျိုး တဂျန်းဂျန်း ဆူညံနေတော့သည်။ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါသည် ရွှေ့ဗွတ်ရေစီးကို ရှောင်ကာ လမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ကလစ်ဒရစ်တစ်မြို့လုံး ရွှေ့ဗွတ်ထဲ မျောပါသွားတော့မလားဟုပင် ထင်ရသည်။ စင်စစ် ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ရွာကြီး တစ်ရွာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဗားလ်မြစ်ကမ်းပါးတွင် ကမိုက်ရီတည်ဆောက်ထားသော တဲအိမ်များ၊ ရွက်ထည်တဲများနှင့် မြင်းလည်းများဖြင့် ပြုတ်သိပ်ကျပ်ခဲ့နေသည် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ဤရွာကြီးသည် တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ရှိပြီး ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စိန်တူးရန်ရောက်လာသူလူမျိုးစုံတို့ စခန်းချရာ ရွာကြီးဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ် ရည်မှန်းချက်အပြည့်ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ စိန်တူးရန်ရောက်လာသူများအနက် ဂျမိမဂ္ဂရီဂါလည်း တစ်ယောက်ပါဝင်သည်။ သူ့အသက်မှာ ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရွှေရွှေဆံပင်၊ ခိုပြီရောင်မျက်လုံးများနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်။ အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်ခံစားတတ်သည်။ သူသည် စကော့တလန်ပြည်နယ်ရှိ သူဖခင်၏ ယာတောမှ စတင်ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမ အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ရောက်သည်။ ထိုမှ လန်ဒန်မြို့သို့၊ ထိုမှ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့သို့၊ ထိုမှ ကလစ်ဒရစ်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤခရီးမှာ စုစုပေါင်း မိုင်ရှစ်ထောင်နီးပါး ရှည်လျားသည်။ ဤခရီးကို ထွက်လာခဲ့သောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဖခင်ပိုင် လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ သူရထိုက်သော အစုရှယ်ယာအားလုံးကို ညီအစ်ကို မောင်နှမများအား ပေးပစ်ခဲ့ သည်။ သူက လုံးဝ မမက်။ ယင်းသို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် အတွက် နောင်တလည်း လုံးဝမရှိပါ။ သူ့ခရီးအောင်မြင်လျှင် သူ့စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာထက် အဆပေါင်းထောင်သောင်းတန်သော အကျိုးအမြတ်ကို မလွဲမသွေ ရရှိနိုင်လိမ့် မည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ သူသည် သူ့ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်မီ သေသွားမည်ကိုသာ တွေးကြောက်နေသည်။ သူ့ ခရီးကား သေလျှင် မြေကြီး ရှင်လျှင် ရွှေ့ထီး ဆိုသောခရီးမျိုး၊ သူသည် အလုပ်ကြမ်းကို လုံးဝမကြောက်။ ရွာမှာနေခဲ့တုန်းကဆိုလျှင်အစကများနှင့်အတူ စိုက်ပျိုးရေး

လုပ်ငန်းများကို နေထွက်မှု နေဝင်အထိ နေပမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးသည် နှပ်မုန့်မုန့် ထမင်းတစ်လုပ် စားနိုင်ရေးအတွက် နဖူးက ချွေး ခြေမ၊ ကျအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတွင် သူသည် အိမ်ဘာရာမြို့၌ ကျင်းပသော ပြပွဲကြီးတစ်ခုကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ပြပွဲတွင် ဆိုင်မျိုးစုံထဲ၌ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကုန်ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ သူတစ်ပါးမှ မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းပေါင်း ထောင်သောင်းမကကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် သည်ပစ္စည်းတွေ လိုချင်သလောက် ရနိုင်မှာပဲဟု တွေးမိသည်။ ပိုက်ဆံရှိလျှင် လောကမှာ လိုချင်တာရနိုင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကိုယ်ကျန်းမာသည်။ ပိုက်ဆံမရှိသော ဆင်းရဲသားတွေ အသက်တိုသည်။ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမိမဂ္ဂရီဂါကလေးသည် ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်လာသည်။ သူဌေးဖြစ်ချင်လာသည်။ တောင်အာဖရိကတွင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော စိန်တွင်းကြီးတစ်တွင်းပေါ်ကြောင်း လူတွေပြောသိကြားရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးဆုံးသော စိန်တုံးကြီးကို သဲထဲ၌ တူးဖော်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ထပ်ဆက်လက် တူးဖော်ရရှိနိုင်စရာ အခွင့်အလမ်းလည်း အများကြီး ရှိသေးကြောင်း သတင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတစ်နေ့ညတွင် ညစာထမင်း စားသောက် ပြီးချိန်၌ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါကဤသတင်းကို မိသားစုအား ပြောပြသည်။ မိသားစုအားလုံးသည် ထမင်းစားခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ စားပွဲအဟောင်း ကလေးတွေ ပြတ်သိပ်ထိုင်နေကြသည်။ စားကြင်းစားကျန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ကျနေကြသည်။ “ကျွန်တော် တောင်အာဖရိကကို စိန်ရှာဖွေ သွားတော့မယ်။ နောက်အပတ်မှာ ခရီးစထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပြီ” ဗျက်လုံးငါးစုံတို့က သူ့အပေါ် စုံပြုစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့က ဒီအကောင် ရူးနေပြီ ထင်တယ်ဟု တွက်နေကြပုံမျိုး။ “အို .. မင်းက စိန်ရှာဖွေ သွားမယ် .. ဟုတ်လား” ဖခင်ကြီးကပြောသည်။ “ကန္တ ငါ့သားတော့ ရူးနေပြီ ထင်တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ပြောနေကြတာတွေဟာ ယုံတမ်းစကားတွေပါ သားရယ်။ တကယ်အမှန်မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့လူတွေ အလကားလူလေလူပျင်းတွေဖြစ်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောနေကြတာပါ” “ဒီက သွားဖို့ပိုက်ဆံ မင်းက ဘယ်ကရမလဲ” အစ်ကိုကြီး အယံက မေးသည်။ “ခရီးက နီးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာတစ်ပတ်ပတ်ရမှာ။ မင်းမှာအဲဒီခရီးအတွက် ပိုက်ဆံရှိလို့လား” “အစ်ကိုကြီးကလည်းမဟုတ်။ ပိုက်ဆံရှိရင် ကျွန်တော် လုပ်ဖို့ စိန်ရှာသွားတော့မှာလဲ။ အဲဒီသွားတဲ့ လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မှ ပိုက်ဆံ မရှိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ လိုပဲ နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာဦးနှောက်ရှိတယ်။ အားရှိတယ်။ ကျွန်တော် အလကား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” အစ်မဖြစ်သူ မေရိက ပြောသည်။ “နင်သွားရင် အယ်နီစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ သူက နင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ” ဂျမိသည် သူ့ အစ်မကို အလွန်ချစ်သည်။ မေရီ အသက်က ၂၄နှစ်သာ ရှိသေးပေမဲ့ အလွန်အိုဇာသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ်လောက် ထင်ရှသည်။ မေရီ၏ တစ်သက်တာတွင် အလှအပ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကိုမျှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့စဖူး။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။ ဂျမိက အစ်မမျက်နှာ ကြည့်ကာကြိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မိခင်ကြီးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကိုစသိမ်းပြီး ရေစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ညကျတော့ ဂျမိ၏ အပရာဘေးသို့ မိခင်ကြီး ရောက်လာသည်။ သူမက သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးပေါ်

လက် တင်လိုက်သည်။ ဂျမိက အားမာန်တွေထိုးသွင်းလိုက်သလို ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ “သားရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင်သာ လုပ်ပါသား။ အဲဒါမှစိန်တုံးတွေ ရှိမရှိတော့ မေမေ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိရင်တော့ သားမလွဲမသွေတွေမှာပါ” သူမက ခါးကြားမှ သားရေအိတ်ကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။ “မေမေမှာ စုထားတဲ့ ဝိုက်ဆံနည်နည်း ရှိတယ်။ သားအနေနဲ့ သူများတွေဆီ ကပ်ရပ်တောင်းစား မနေရဘူးပေါ့။ သားကို ဘုရားသခင် ကူညီစောင့်မိပါစေကွယ်။ ငါ့သားကြီး ဘေးမသိ ရန်မခတ် လိုရာခရီးကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပေါက်ရောက်နိုင်ပါစေ” သို့ဖြင့် အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ဂျမိထွက်ခွာ လာသောအခါ သူ့ အိတ်ထဲတွင် ဝိုက်ဆံပေါင် ၅၀ ပါ လာခဲ့လေသည်။ နှုတ်တောင်အာဖရိက ခရီးကား အလွန်တစ်ရာမှ ကြမ်းတမ်းလှပါတိတော့သည်။ ဂျမိသည် ထိုခရီးကို တစ်နှစ်တိတိ လာခဲ့ရသည်။ ပထမဦးစွာ အိဒင်ဘာရာမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့ မကြာမီတွင်ပင် အလုပ်သမား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအလုပ်ရသည်။ စားပွဲထိုး လုပ်ရင်း နောက်ထပ် ပေါင် ၅၀ စုမိသောအခါ လန်ဒန်မြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျယ်ပြောကြီးမားသော မြို့ကြီးကို မြင်တွေ့ရသော ဂျမိအံ့မဆုံးဖြစ်မိသည်။ လမ်းတကာတွင် လူတွေပြတ်သပ်တိုးဝေးသွားလာနေကြသည်။ ကားသံတွေ ဆူညံနေသည်။ မြင်းရထားတွေ ပြည့်နက်နေသည်။ ကားလှလှလေးတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေး ချောချောလှလှလေးတွေကို မြင်တော့ လူငယ်ဘဝ ငေးမင်မီးမိသည်။ ကုန်ပဒေသာတက်ကြီးတွေထဲအမျိုးသမီးတွေ အစီအရိပ်ငှားကြသည်။ ကုန်တိုက်ထဲမှာ နံရံကပ်စင်တွေပေါ်တွင် ဝယ်ချင်စရာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ စုံနေသည်။ မန်ဗီရီတွေထဲတွင် လိုချင်စရာတွေ ပြည့်နေသည်။ ဂျမိသည် ဖစ်ရင်လမ်း၊ အမှတ် ၃၂ တွင် ဘောဒါခန်းရသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ၁၀ သျှလင် ပေးရသည်။ ဈေးအပေါ်ဆုံးအခန်း ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်နေ့ကုန် သဘောဆံပံဆင်းကာ တောင်အာဖရိကသို့ ထွက်မည့် သဘောရှိမရှိ စုံစမ်းသည်။ ညနေပိုင်းတွင် မြို့ထဲလျှောက်လည်ကြည့်သည်။ တစ်ညနေတွင် ကုန်ဖဉ်ဥယျာဉ်အနီးမှ စားတော်ဆက်တစ်ခုထဲသို့ ဝေလမင်းသားအက်ဒပ် မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ကို လက် ဆွဲပြီး ဘေးတံခါးမှ ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးသည် အနားကျယ် ပန်းစိုက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်ထားသည်။ ဂျမိက သူ့ အစမကြီး မေရီကိုသွား၍ သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဂျမိသည် ၁၈၅၁ ခုနှစ်က ကုန်စည်ပြပွဲကြီး အတွက် ဆောက်လုပ်ခဲ့သော “ဖန်နန်းတော် တွင် ကွပ်ကြည့်သည်။ ဆမ္မိုင်း ဇာတ်ရှုံတွင်ပြဇာတ်ကြည့်သည်။ လမ်းမကြီးတွေထဲတွင် လှုပ်စမ်းမီးတွေ ထန်ထန်လင်းလင်းနေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဝေးမှ လှမ်းကာ တယ်လီဖုန်း” ဆိုသော စက်ကိရိယာဖြင့် စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း တအံ့တညံ့ မြင်တွေ့ရသည်။ လန်ဒန်မြို့ကြီးသည် စက်မှုတီထွင်မှုများဖြင့် စည်ပင်တိုးတက်နေသောလည်း ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင် အလုပ်လက်မများ ထမင်းငတ်နေသူများနှင့် ပြည့်နက်နေသည်။ လမ်းပေါ် ရိုက်နှက်ပွဲများ မကြာခဏပေါ်ပေါက်နေ သည်။ ဒီနေရာက ဝင်၊ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်။ ငါ့ရည်မှန်းချက်ကဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ကင်းဖို့...။ ဂျမိသည် နောက်တစ်နေ့တွင် “ဝါလမာ” သဘော၌ ထမင်းချက်အဖြစ် အလုပ်ရပြီး၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၊ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပင်လယ်ခရီးသည် ရက်သတ္တ သုံးပတ်တိတိကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် မဒီရာကျွန်းနှင့် စိန်ဟယ်လင်နာ ကျွန်းများတွင် ခေတ္တဝင်ရပ်ခဲ့သည်။ ကျောက်မီးသွေး ဝင်ဖြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးက အလွန်ကြမ်းသည်။ ရာသီက အရိုးကွဲမတတ် အေးသောဆောင်းရာသီ။
ဂျမိသည် သဘောစထွက်ကတည်းက လူငန်းများလာခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကား
လုံးဝမကျ။ တစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့
ကုန်သွားတိုင်းတစ်ကြိမ်စီ ဝမ်းသာရသည်။ ရတနာသိုက်နှင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့
နီးကပ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အိကောတာနှင့် နီးလာသောအခါ ရာသီဥတု
ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရေခဲတွေ အရည်ပျော်ပြီး နေရောင်ခြည် ရလာသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အာဖရိကတိုက် ကမ်းခြေက နီးလာတော့ နေရောင်ခြည်
အလွန်ပူအိုက်လာခဲ့သည်။ “ဝါလမာ” သဘောသည် ကုန်းမြေမနှင့်
ရောင်ကျွန်းတို့အားကတ္တားခြားထားသော ရေလက်ကြား
ကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် ယံဘယ်ဘေး
ပင်လယ်အော်တွင် အရုဏ်မတက်မီကျောက်ချ ဆိုက်ကပ်သည်။ ဂျမိသည်
နေရောင်ခြည်မမြင်ရခင်ကပင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်ရပ်နေသည်။ မနက်ခင်း
နင်းမှုန့်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလွင့်သွားကြသည်။ တယ်ဘယ်
တောင်တန်းကြီးသည် ကပ်တောင်းမြို့ကို စီးမိုးကာ ထီးထီးကြီးရပ်တည်နေသည်။
ဂျမိသည် သည် မြင်ကွင်းကို တအံ့တဩသွေးမောကြည့်နေမိ သည်။
စိန်တွင်းတွေရှိရန်ယမြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ရွှေဆိပ်ခတ်တားတွင်
သဘောကပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျမိတစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော လူထူးလူဆန်းတွေ
သဘောပေါ်သို့ စုပြုံပြီးတက် လာကြသည်။ လူမည်း၊ လူဝါ၊ လူညို၊ လူနီတွေ
စံနေသည်။ သူတို့က
အထုပ်အပိုးတွေသယ်ချရွန်းသွေးရှူးသွေးတန်းတောင်းခံကြသည်။ တည်းခိုရန်
ဟိုတယ်များအတွက် ပွဲကြိုသံတွေ ပွဲက်ပွဲက်ညီနေသည်။ အရွယ်
မရောက်သေးသောကလေးတွေက သဘောပေါ်တွင်
ဦးဆုံးပဲဆုံးခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာသတင်းစာတွေ၊ သစ်သီးဝလံတွေ၊
သကြားလုံးတွေ အော်ရောင်းနေကြသည်။ ဖာရစ်နှင့် လူမည်းကပြား
အကားကားဆရာတွေကလည်း သူ ကားကားပါ၊ ငါကားကားပါနှင့်
ဝိုင်းအံ့လာကြသည်။ ခေါင်းရွက်ဈေးသည် မိန်းမများနှင့် ရေခဲလှည်းတွန်း
ယောက်ျားများ တကြော်ကြော်နှင့် ဈေးခေါ်နေကြသည်။ သဘောသားများနှင့်
အထမ်းသမားများက ပတ်ကျပ်နေသော လူအုပ်ထဲမှ အတင်းတိုးဝေ
ဆင်းကြရသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဂျမိတစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော
စကားများကိုသာပြောနေကြသည်။ “ယူလီ ကွမ် ဗန္ဓိဒ ကအက် နွေး” “ဟက်ဂျူလီ
မိုင်းပါပါဇင် ဝါဂျင် ဂျီဇယန်း” “ဝတ် ဘီဒိုင်း ဒီး” “ိုင်းစတိုး” သူတို့က
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမျိုးမျိုး ဆီးမေးနေကြသော်လည်း ဂျမိကားတစ်လုံးမှ
နားမလည်။ မနက်ပိတောင်းသည် ဂျမိရောက်ဖူးသော အခြားမြို့များနှင့်
လုံးဝခြားနားသည်။ အိုးအိမ် တိုက်တာ အဆောက်အအုံများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
လုံးဝမတူကြ။ အဆောက်အအုံတစ်ခု တစ်ပုံစံစီဖြစ်နေကြသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်
သို့မဟုတ် သုံးထပ်တိုက် ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုဘေးတွင် သံတွင်းများဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ယင်းနှင့်
ကပ်လျက် ကုန်စိမ်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်။ ထိုဆိုင်နှင့်ကပ်လျက်
ဆေးလိပ်ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ဘယ်လမ်းထဲပဲ
ဝင်သွားဝင်သွားယင်းပုံစံမျိုးချည်း တွေနေရသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျား၊
မိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ် လူမျိုးစုံတို့ကို မြင်ရသည်မှာ ဂျမိအဖို့ ဆန်းလုံ
ဖြစ်နေသည်။ အောင်းဘီပွဲပြုကြီးနှင့် ဂုနီအိတ်ကို စွပ်ထားသလို
ကုတ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို
ဂျမိကလူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ ရှေ့ ကတော့

တရုတ်နှစ်ယောက်။ သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ မြက်ဦးထုပ်ကြီးအောက်မှ ကျစ်ဆံမြီးကို တွဲလောင်းချထားသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ခန္ဓာထားကျိုင်းကျိုင်း။ မျက်နှာနီနီ၊ နေလောင်ထားသော ပွသရောင်း ဆံပင်များနှင့် ဘိုးဝါး လယ်သမားများ။ သူတို့၏ မြင်းလည်းများပေါ်တွင်တော့ အာလူး၊ ပြောင်းဖူးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံ။ ထို့ပြင် အညှို့ရောင် ချည်ကတ္တီပါဝတ်စုံဖြင့် ခေါင်းတွင် အနားကျယ်ဦးထုပ်ပျော်ကြီးတွေ ဆောင်းထားပြီး ပါးစပ်တွင်တော့ မြေအိုးဆေးတံ ကြီးများတန်းလန်းနှင့် ယောက်ျားများ။ ခေါင်းပေါ်တွင် အဝတ်ထုပ်ကြီးတွေ ရွက်လာသော ဖာရစ်ခဝါသည် မိန်းမများ။ ထို့နောက် အနီရောင် ကုတ်အကျနှင့် အနီရောင် သံခမောက်ကြီးတွေ ဆောင်းထားသော စစ်သားများ။ မြင်ရသမျှ အားလုံးမှာ ဂျမီအဖို့ အထူးအဆန်းတွေ ချည်းဖြစ်နေတော့ သည်။ ဂျမီသည် သဘောထားတစ်ယောက်ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်းဈေးသက်သာသော ဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ ဘော်ဒါဆောင် ပိုင်ရှင်မှာအသက် ၄၀ ကျော်ခန့် ရှိ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ဂျင်မီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ပြီးလိုက်ပြီး “နီအက် ယူလီ ဂေါက်” ဂျမီက လုံးဝ နားမလည်။ “ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ခင်ဗျာ” အို... အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလား၊ ဟုတ်လား။ ရှေ့ရှာဖို့လာတာလား။ စိန်တူးဖို့လာတာလား။ စိန်တူးဖို့လာတာပါ မဒမ်” သူက ဂျမီ၏လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ “ဒီနေရာကို မင်းကြိုက်မှာပါ။ မင်းတို့လို လူငယ်တွေအတွက်လိုချင်တာ အားလုံးရနိုင်အောင် ငါ လုပ်ပေးထားတယ်” သူ့ကိုလည်း ရနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့ ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်မိပြီးနောက်မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဟုလည်း တွက် လိုက်သည်။ “ငါ့နာမည်က မစ္စက်မင်စတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတွေကတော့ ‘ဒီးဒီး လိပ် ခေါ်ကြတယ်။ မင်းလည်း အဲဒီလိပ် ခေါ်ပေါ့ဟုတ်လား’ သူမကရှေ့သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြီးလိုက်ပြီးနောက် “တို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငါကြုံတွေ့မိပါတယ်။ လွှတာရှိရင် ပြောသာပြောပါ။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ဟုတ်လား” “ကောင်းပါပြီ မဒမ်။ အများကြီး ကျွေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကိပ်တောင်းမြို့ မြေပုံတစ်ပုံလောက် ဘယ်မှာ ရနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ” နဂျမီသည် လက်ထဲတွင် မြေပုံကားချပ်ကို ကိုင်ကာ ကိပ်တောင်းမြို့ဝန်းကျင်သို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်သည်။ မြို့၏ တစ်ဘက်တွင် ရွန်ဒီဗော့ရှ၊ ကလေးရာပွန်နှင့် ဝင်းဘတ်စသော နယ်မြေများရှိသည်။ နယ်မြေသည် အလျားကိုးမိုင်ခန့်ရှိပြီး၊ ကွက်ကျားစိုက်ခင်းများနှင့် စပျစ်ခြံကြီးများရှိသည်။ မြို့၏အခြားတစ်ဘက်တွင်တော့ ဆီးပိုင်နှင့် ဂရင်းပိုင် အင်းကြီးများ ရှိကြသည်။ သူသည် အထက်တန်းလွှာ သူဌေးသူကြွယ်များ နေထိုင်ရာ စထရင်းလမ်းမကြီးနှင့် ဘရီးလမ်းမကြီးများကိုလည်း ခေါက်တိုခေါက်ပြန် လျှောက်ကြည့်သည်။ ထိုလမ်းမကြီးများထဲတွင် ခေါင်မိုးပြားပြား၊ ဆင်ဝင်လှေကားမြင့်မြင့်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတွေ များသည်။ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနခိုက်ယင်မည်းရင်း ကြီးတွေက တဝီဝီမြည်ကာ ပျံသန်းလာပြီး အုပ်စုလိုက် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ကြ သဖြင့် နီးရာခြံထဲ ဝင်ပြေးရသည်မှာလည်း အမော။ နောက်ဆုံး သူတည်းရာ ဘော်ဒါခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့လည်းတစ်ခန်းလုံးတွင် ယင်ကောင်တွေနှင့် ပြည့်နေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အခန်းနံရံတွေမှာရော၊ စားပွဲကလားထိုင်တွေမှာရော၊ ခုတင်တွေရော ယင်ကောင်တွေခင်းပြည့်နက်နသည်။ သဖြင့် သူက အနီး အမျိုးသမီးကို သွားကြည့်သည်။ “မစ္စက်ဘင်စတာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ယင်ကောင်တွေ အရမ်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို့မှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား” မစ္စက်ဘင်စတာက ခပ်သွဲ့သွဲ့ ရယ်မောကာ ဂျမီ၏

ပါးပြင်ကို ချစ်ခင်နားလိမ့်မည် လိုက်သည်။ “အမယ်လေး ... ငါမောင်ရယ်။
ယင်ကောင်တွေက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း
ရိုးသွားမှာပါ” နက်ပဲတောင်းမြို့၏ မိလ္လာစနစ်မှာ ခေတ်လည်းမမီ၊
လုံလောက်မှုလည်း လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းလျှင် တစ်မြို့လုံး
မိလ္လာနံများနဲ့စောနေသည်။ တခြားသူတွေအတွက် အခံရခက်ကောင်း
ခက်ပေမည်။ သို့သော် ဂျမ်ကတော့ အကောင်းမြင် သမားပီပီ ဖြစ်လာသမျှ
ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ လုံးဝ စိတ်ဓာတ်မကျ။ သူက ပိုက်ဆံများများ ပါလာရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲဟူသောတောင့်တမှုမိသည်။ မဂ္ဂ ၂၉၂ နှစ်နှစ်တွင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိရင်
မင်း ကြာကြာ မခံနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီမှာအသက်ရှူတာတောင်မှ ပိုက်ဆံပေးရတာ” ဟူ၍
သူများတွေ ပြောလိုက်သောစကားကိုလည်း ဂျမ် ပြန်လည် သတိရမိသည်။
ကပ်တောင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယနေ့တွင် မွေးမြူရေးမြဲတစ်ခု
မြင်းကျောင်းအလုပ်ကို နေ့စားဝင် လုပ်သည်။ တတိယနေ့ကျတော့
စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည်။ ထမင်းကျန်
ဟင်းကျန်များမှအချို့ကို အခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။ စားကြွင်းစားကျန်များကို
စားရသည်မှာသူ့အဖို့ မသတိချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ ဟင်းချက်ကောင်းသော
မိခင်ကြီး၏လက်ရာများကို အထူးပင် သတိရမိတော့သည်။ သို့သော် အိမ်မှ
စထွက်လာကတည်းက ဖြစ်သလိုစားပြီး ဖြစ်သလိုနေမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သူဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ မကျ။ နဂိုကလည်း
အလုပ်ကြမ်းနှင့်အကျွမ်းဝင်လာသူ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင်
အနေအစားဆင်းရဲ ဆင်းရဲ၊ ဘယ်လောက်ပင် မိလ္လာစောနို့၊ ဘယ်လောက်ပင်
ယင်တွေအိုအို၊ သူကတော့ မပြု။ သို့သော် အပေါင်းအသင်းမရှိဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်းနေရတာကိုတော့ စိတ်ပျက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်။
သည်အရပ်သည်ဒေသတွင် သူ့မှာ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ မိဘ
ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို အထူးတလည်
အောက်မေ့မိသည်။ သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။
သို့ရာတွင် အထီးကျန်ဘဝကိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အတော်စိတ်ပျက်မိသည်။
သည်လိုနှင့်ပင် သူ့မျှော်မှန်းခဲ့သောနေ့ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင်
ပေါင်နှစ်ရာအထိ ရှိလာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းစတင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ထို့ကြောင့်
နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကပ်တောင်းကို စွန့်ခွာပြီးစိန်တွင်း များရှုရာသို့
ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ စိန်တွင်းများရှိရ ကာလစီဒရစ်သို့
သွားလိုလျှင် မြင်းလည်းမတစ်ပါးအခြားမည်သည့် ယာဉ်မျှမရှိ။
လက်မှတ်ကိုလည်း သင်္ဘောကျင်းအနီးရှိ ပြည်တွင်းပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီတွင်
ကြိုတင်ခံယူရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ခန့်စနစ်ရိတ်တံတွင် လက်မှတ်ပေးဌာနသို့
ရောက်သွားတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး တန်းစီနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
ဂျမ်မှာ အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်။ စိန်ရာရန် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကစမ်းထွက်လာသူ
ရာပေါင်းများစွာတို့သည် မြင်းလည်းပေါ်တွင် နေရာတစ်နေရာ ရရေးအတွက်
အလှအယက် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရှုရှု၊ အမေရိက၊ ဩစတြေးလျ၊
ဂျာမနီနှင့် အင်္ဂလန် စသောဝေးပြေးရပ်ခြား နိုင်ငံများမှ ရောက်လာကြ သူများ
ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့အတွက် နေရာစီစဉ်ပေးရန်
လက်မှတ်ရောင်းစာရေးများအား ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့်
အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြသည်။ ဂျမ် ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိုင်းရစ်အမျိုးသား
လူထွားကြီး တစ်ယောက် လူအုပ်ကြားထဲမှ
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်တိုးဝင် ထွက်လာသည်။ ဂျမ်က
ထိုသူအနားကပ်သွားပြီး “ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးရတာပါ။ ဒီလူတွေ

ကျွန်ုပ်တို့သည်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ ခင်ဗျာ။ “ဘာဖြစ်ရမှာကွ၊
မင်းမမြင်ဘူးလား” လူထွားကြီးက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်ပြောသည်။
“ဒါမြင်းလှည်းတွေက လက်မှတ်လုံးဝ မရှိတော့ဘူးကွ။ နောက်
ခြောက်ပတ်တိတ်အတွက် ကြိုရောင်းထားပြီးပြီတဲ့” ဂျမီ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို
လူထွားကြီးက သတိပြုလိုက်မိ “ဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲ ချစ်တိတ်ရာ။
လက်မှတ်တစ်စောင် ငါးဆယ်တောင်းတာက ပိုဆိုးတာပေါ့ကွ” ဘုရားရေ ...
ပြောလိုသကားရတယ်။ မယုံနိုင်စရာပါလား။ “ဒါနဲ့ စိန်တွင်းကိုသွားပြီး
တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားဦး” ရှိတာပေါ့ကွ။ နှစ်နည်းတောင် ရှိတယ်။
ဒတ်ချ် အမြန်နဲ့လည်းသွားလို့ရတယ်။ ခြေကျင်လည်း သွားလို့ရတယ်။ “ဒတ်ချ်
အမြန်ဆိုတာက ဘာလဲဗျ” “နားလည်းကို ပြောတာကွ။ အဲဒါ စီးသွားရင်
တစ်နာရီမှာမှ နှစ်မိုင်ပဲ ခရီးပေါက်မယ်။ ဟိုလည်း ရောက်ရာ မင်းစိန်တော့
တစ်လုံးမှ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ခံသာ ကောက်ပြန်ရမှာပဲ” ဂျမီအနေနှင့်
သည်အဖြစ်မျိုးတော့ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်။ မဖြစ်ဖြစ်တုန်းနည်းဖြင့် စိန်တွင်းကို
ခါတော်မီ အရောက်သွားရမည်။ သို့ဖြင့် သူသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး
ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နှင့် နည်းလမ်းများ လိုက်ရှာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့
မွန်းမတည့်ခင် နည်းလမ်းတစ်ခုသွားတွေ့သည်။ ယင်းနည်းလမ်းမှာ
အခြားမဟုတ်။ “ဟိုဌာန” ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသော မြင်းဇောင်းတစ်ခုကို
အမှတ်မထင် သွားတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက မြင်းဇောင်းထဲ
တန်းဝင်သွားမိသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်မျှပဲနဲ့လွန်းလှသော
လူတစ်ယောက်သည် စာပို့လှည်းပေါ်သို့ စာအိတ်ထုပ်ကြီးများမတင်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ ဂျမီက ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်
တစ်ခုမေးပါရစေခင်ဗျ။ ဒီစာတွေက ကလစ်ခရစ်ကိုသွားပုံမှာလား
ခင်ဗျာ။ “ဒါပေါ့ကွ။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့တင်နေတာပေါ့” ဂျီ ဖျတ်ခန်
အကြံရသွားသည်။ “ဒါနဲ့ ခရီးသည့်ကော တင်မလား ခင်ဗျာ” “တင်တဲ့အခါလည်း
တင်တာပေါ့” သူက ဂျမီအား ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ “ဒါနဲ့
မင်းက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” တောတော် ခွကျတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ “၁၈ နှစ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ” “တို့က နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ရင်
ဘယ်သူမှမတင် ဘူး။ မင်းက ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား” ဟာ ...
ပိုတောင်ဆိုးသေးပါလား။ “ဟုတ်ကွ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်” “အေး ... မင်းဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်နာရီမှာ
ထွက်မယ်။ ပေါင်နှစ်ဆယ်တော့ ပေးရမှာပဲ” ဂျမီသည် သူ့ ကုသိုလ်ကကို သူ့ကိုယ်တိုင်
မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ “ဟာ ... ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတော့ပဲ။ ကျွန်တော်
သေတ္တာသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်ပြီး ...” “ဟေ့ ... နေဦး ... နေဦး။ သေတ္တာတွေ
ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းသွားရမယ့်နေရာက အပိုဆီလို အကျိတ်တစ်ထည်၊
သွားပွတ်တစ်ခုချောင်းတောင်အနိုင်နှင့်” ဂျမီက စာပို့လှည်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်
လိုက်သည်။ မြင်းလှည်းက သေးသေးလေး လုပ်ထားတာကလည်း
ဖြစ်ကတိဆန်း။ လှည်းအိမ်ထဲမှာ စာအိတ်ထုပ်များ
စုပုံပြတ်သိပ်ထည့်ထားသည်။ အပေါ်တွင် မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့်
ကျောချင်းကပ်၍ လူတစ်ယောက်စာထိုင်စရာ ကွက်ကွက်ကလေးတစ်ခုသာ
ရှိသည်။ သည်ခရီးကတော့ ရင်မောစရာပါပဲ။ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အကျိုးနဲ့ သွားပွတ်တံ
သွားယူလိုက်ဦးမယ်” ရဂျမီပြန်ရောက်သောအခါ လှည်းဆရာသည် လှည်းတွင်
မြင်းတပ်နေသည်။ မြင်းလှည်းအနီးတွင် အခြားခပ်တောင့်တောင့်
လူငယ်နှစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က ပုပုမည်းမည်း၊
တစ်ယောက်ဖြူဖြူရှည်ရှည် ဆွိဒင်သား။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းဆရာအား

ပိုက်ဆံကမ်းပေးလိုက်သည်ကို ဂျမီ လွမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ ဂျမီက
လှည်းဆရာအနီးသို့ ကပ်သွားပြီး - “ဟိုး ... ဆရာ၊ နေပါဦး ... နေပါဦး။ ဒါနဲ့
ဒီလှည်းက ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် တင်မလို့လဲဗျ” “မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး
တင်မှာပေါ့ကွ” “တင် ... သုံးယောက်တောင်တင်မှာလား” “ဟုတ်တယ်၊
သုံးယောက်စလုံးတင်မှာ၊ ကဲ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မြန်မြန်တက်ကြ” ဂျီ တော်တော်
စိတ်ကုန်သွားသည်။ တစ်ယောက်စာတောင်မမှန်သွားကုတ်ကုတ်လိုက်ရမည့်
သည်လှည်းကလေးတွင် လှည်းယောက် ဘယ်လိုများ စခန်းသွားရပါလိမ့်။ သို့သော်
မတတ်သာတော့။ ဖြစ်သလို့ပဲ လိုက်ကိုလိုက်ရတော့မည်။ ဂျမီက အဖော်
လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ စတင် မိတ်ဆက်သည်။ “ကျွန်တော်နာမည်က
ဂျမီမဂ္ဂရစ်ပါ” “ကျွန်တော်က ဝေါလက်ချ်” ပုဂံမည်းမည်းလူငယ်က
ပြောသည်။ “ကျွန်တော်က ပက်ဒါဆင်” ဖြူဖြူရှည်ရှည်လူငယ်က
ပြောသည်။ “နီလှည်းရတာ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကဲကောင်းတာဗျ၊
မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီလှည်းလို့လည်း ရတယ်ဆိုတာ ဘွယ်သူမှ
မသိသေးဘူးဗျ” “တကယ်တော့ သူတို့သိပါတယ်ဗျ။ ဒီလှည်းနဲ့
ဒီခရီးသွားရမှာစိတ်ကုန်လို့ မသွားကြတာပါ” ပက်ဒါဆင်က ပြောသည်။ ဂျမီက
ပြန်ပြောမလို့ လုပ်တုန်း လှည်းဆရာက - “ကဲ .. ထွက်မယ်၊ ထွက်မယ်” ဟု
ပြောလိုက်သဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။ သုံးယောက်သား
လှည်းပေါ်တက်ကြသည်။ ဂျမီက အလယ်တွင်ထိုင်သည်။ မြင်းလှည်းဆရာ
နောက်က သစ်သားဘောင်ကို ကျောကပ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ပေါင်ချင်းထပ်ထိုင်ကြရသည်။ မလူးသာ မလွန်သာနှင့် အသက်ပင်မရှူနိုင်ကြ။
သို့သော် ဂျမီကတော့ အပြုံးမပျက်။ “ထွက်မယ်ဟေ့ ...
မြဲမြဲကိုင်ထားကြ” မြင်းလှည်းဆရာက အော်ပြောလိုက်သည်။ သည်လိုနှင့်
သူတို့သည် ကပ်တောင်းမြို့တွင်းမှ လမ်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကလစ်ဒရစ်ရှိ
စန်တွင်းများဆီသို့ ရှေးရှုထွက်ဆွလာခဲ့ကြတော့သည်။ ဇုဝင်စစ် သည်ခရီးကို
ရိုးရိုးမြင်းလှည်းဖြင့် သွားရသည်က ပို၍ သက်တောင့်သက်သာ ရှိသည်။
ယင်းလှည်းများမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလှည်းရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းရာသီ
ပူပြင်းသော နေရိုန်ကို ကာကွယ်ရန် အပေါ်တွင် တာလပတ်များလှည်း
မိုးထားသည်။ လှည်းတစ်စီးလျှင် လူဆယ်နှစ်ယောက်အထိ စီးနိုင်ပြီး၊ မြင်း
သို့မဟုတ် လားများဖြင့် ဆွဲကြသည်။ ပုံမှန်လှည်းထောက် စခန်းများတွင်
ရပ်နားသောကြောင့် စားရေးသောက်ရေးအတွက်လည်းအဆင်ပြေသည်။
ခရီးတာကတော့ ဆယ်ရက်မျှ ကြာသည်။ စာပို့လှည်းကတော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။
တစ်လမ်းလုံးတွင် မြင်းနှင့်လှည်းမောင်းသမား လိုချိန်မှတစ်ပါး လုံးဝ
ရပ်နားခြင်းမရှိ။ ချိုင့်ဝှမ်းကန်သင်းမကျန် လမ်းဆုံးလမ်းကောင်း မရွေးတရကြမ်း
ဒုန်းနှင့်သည်။ အောက်ခံထိုင်ရဲတွင် စပရန်မပါသောကြောင့်
လမ်းကြမ်းပြတ်မောင်းရသောအခါ လိုက်ပါရသူမှာ မြင်းခွာနှင့် အပေါက်ခံရသလို
အခံရခက်လှသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဂျမီကအံ့ကြိတ်၍ခံသည်။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။
ဒါလောက်တော့ အောင့်ခံရမှာပေါ့။ မကြာ ခင် မိုးချုပ်တော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ
ကောင်းကောင်း စားပြီးတစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပစ်လိုက်မယ်။ မနက် ကျတော့
အားလုံးအိုကေသွားမှာပါ ဟူ၍တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖြေသိမ့်မိသည်။ သို့သော်
ညအချိန်ရောက်တော့ မြင်းနှင့် လှည်းဆရာ လူစားလဲရန်ဆယ်မိနစ်သာ
ရပ်နားသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချိုးတည်း ဒုန်းနှင့်
ထွက်ဆွလာခဲ့နေသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ညစာစားဖို့ ဘယ်တော့ရပ်မလဲဗျ” ဂျမီက
လှည်းလှည်းဆရာကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ “မရပ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုပဲ ဆက်သွားမှာပဲ။
တို့က ရိုးရိုးလှည်း မဟုတ်ဘူး။ စာပို့လှည်း” သည်လိုနှင့် လုံးဝရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ

ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးများ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများနှင့် မူများကို ဖြတ်ကျော်ကာ
လရောင်အောက်တွင် တရကြွမ်း မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ဂျမ၏
တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လှည်းဆောင်သည့်ဒဏ်ဖြင့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပြီ။ သူသည်
ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ သို့သော် တစ်မှေးကလေးမျှ အပ်ချဲမရ။ မှေးခန့်
အိပ်ပျော်သွားလိုက်တိုင်း လှည်းဆောင်၍ ဖျတ်ခနဲ နီးလာရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။
ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း တစ်လက်မမျှ လှုပ်ချဲ့။ ရွှေ့ မရ။ ယားလို့တောင် မကွတ်သာ။
ဝမ်းကလည်း ဆာလပြီ။ ခေါင်းကလည်းမထွန်နိုင်အောင် မူးနောက်နေပြီ။
ဘယ်နှရက်ကြာမှ ရောက်မည်မှန်းလည်း မသိ။ခရီးကလည်း အဝေးကြီး။
မိုင်ခြောက်ရာခရီး။ ခရီးဆုံးထိမှ ရောက်နိုင်ပျံ့မလားဟုပင် သံသယ
ဝင်လာမိသည်။ ဆက်သွားရကောင်းမည်လား၊ ဆင်းကျန်ရစ်ရကောင်းမည်လား
ဟုလည်း ချိတ်ချိတ် ဖြစ်မိတော့သည်။ဒုတိယနေ့ ကုန်ဆုံး၍ ညပိုင်းရောက်တော့
အခြေအနေမှာ ဆိုသည်ထက်ဆိုးလာသည်။ တခြားခရီးဖော်နှစ်ယောက်လည်း
သူ့လိုပင် မလွယ်ကြောပြီနေကြပြီ။ စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့။ သည်တော့မှ
ကျန်းမာသန့်စွမ်းသောလူငယ်ခရီးသည်များကိုသာ အဘယ်ကြောင့်
တင်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း ဂျမကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။
နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် +ရိတ်ကာရူး မြက်ခင်းပြင်ကြီးသို့
ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆုံးစမထင် အပြောကျယ်လှသော တကယ့်ကွင်းပြင်ကြီး။
အပေါက်နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ သည်ကြားထဲဖုန်ကလည်း
တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း တရုန်းရုန်း အုသည်။
တစ်ခါတရံ မြူခိုးတွေကြား၌ ဖြတ်ပြီး
ခြွေကျင်လျှောက်နေကြသောလူအုပ်ကြီးများ၊ တစ်ကိုယ်တော် မြင်းစီးလာသော
ခရီးသည်များနှင့် နွားဆယ်ရှစ်ကောင်မှ အကောင်နှစ်ဆယ်အထိ ဆွဲသော
လှည်းတန်းကြီးများကိုလှမ်းမြင် ရတတ်သည်။ ထိုလှည်းများပေါ်တွင်
ရတာပစ္စည်းများ၊ရွက်ဖျင်တံများနှင့် တွင်းတူးကိရိယာများကို
စုပုံတင်ဆောင်လာကြသည်။ယင်းပစ္စည်းများကား ကလစ်ဒရစ်မှ
ရွတ်နာသိုက်တူးသမားများအဖို့အသက်ဆက် ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ကြသည်။ဂျမီတို့
စီးလာသော စာပို့လှည်းသည် အော့ရိန်း မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်သော အချိန်တွင်မှ
ဆုံးစမထင်သော ကာရူးမြက်ခင်းပြင်ကြီးအစွန်သို့ ထွက်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
တောတန်းချုံ့နွယ်များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ယခုအချိန်တွင်မှ စမ်းစုသော
သစ်ပင်များနှင့် လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေသောချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို
မြင်ကြရတော့သည်။ ဂျမသည် ခန္ဓာကိုယ် နှိမ့်နယ်နေသော်လည်း
မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ပြည့်လာခဲ့သည်။ သည်နှင့် လေးရက်နှင့် လေးညတိတိ
ဆက်တိုက်ခရီးနှင့်ခဲ့သောအခါမှ စာပို့လှည်းသည် ကလစ်ဒရစ် ဆင်ခြေဖုံးသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။ကလစ်ဒရစ် မြို့မှာ ဗားလ်မြစ် ကမ်းနားတွင် တည်ရှိပြီး
လမ်းမကြီးများပေါ်နှင့် မြစ်ကမ်းနားတွင်လျှောက်တွင် ခွက်ထည်တံများ၊
မြင်းလှည်း၊နွားလှည်းများဖြင့် ပြတ်သိပ်နေသော
မြင်ကွင်းကျယ်ရှုခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်နေသည်။ ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွေနေသော
လမ်းများပေါ်တွင် ရောင်စုံဂျက်ကက် အကျများဝတ်ထားသော တိုင်းရင်းသားများ
၊ မုတ်ဆိတ်မေွး ဗရပျစ်နှင့် ရွတ်နာသိုက်ရှာဖွေသူများ၊ သားသတ်သမားများ၊
ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားများ၊ သူခိုးသူဝှက်များ၊ ကျောင်းဆရာများနှင့်
ပြည့်နက်နေသည်။ မြို့လယ်တွင်တော့ သစ်သားနှင့် သံထည်များဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသော ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဘိလိယက်ခုံများ၊
စိန်ဝယ်ယူရေးဌာနများနှင့် ရှေ့နေရုံးခန်းများ ရှိကြသည်။
လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင်မူ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ

အတော်များများပျက်စီးနေသော ျဿိဇယအာချ ဟိုတယ်ကြီး ရှိသည်။ ဤသည် လှည်းပေါ်မှ ခုနဆင်းလိုက်ရာ မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ မတ်တတ်ရပ်ရန် အားယူလိုက်သောအခါ ခြေထောက်များကို လုံးဝ လှုပ်ရှား၍ မရသလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင်အတန်ကြာမျှ ခွေလျက်သား လဲနေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ချာလည်လည်နေသည်။ အတော်ကြာတော့မှ မတ်တတ်ထရပ်နိုင်သည်။ တွဲဖြည်းဖြည်းနှင့်ခြေထောက်များကို တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်လာနိုင်ခဲ့သတို့ပေးသော ဟိုတယ်ခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည်။ အိုက်လိုက် တာကလည်း လွန်ပါရော။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ကျသည်။ သို့သော် နံရံကပ် ခုတင်လေးတစ်လုံးရှိ၍ တော်ပါသေးသည်။ သူသည် အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လိုက်ပစ် လှေ့လိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ဂျမိသည့် ဆယ့်ရှစ်နာရီတိတိ အိပ်ပျော်ခဲ့ပြီးမှ နိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းပြီး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကတော့ လုံးဝမလျှော့။ ငါရောက်လာပြီ။ ရွည့်မှန်းချက် အောင်တော့မည်ဟု တွေးမိပြီး အားတက်လာသည်။ ဗိုက်ဆလွန်းသဖြင့် စားစရာလိုက်ရာသည်။ ဟိုတယ်က အစားအသောက် ဘာမှ ကျွေးမွေးခြင်းမရှိ။ သို့သော် လမ်းတစ်ဘက်တွင်မူ လူများအံနေသော စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် စားသောက် ဆိုင်သို့ ရောက်သွားပြီး တစ်ဝတ်ပြုမှာယူစားပစ်လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး သွားတော့ သူက ပတ်ဝန်းကျင်စားပွဲများမှ လူများအား အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။ အားလုံးလိုလိုမှာ ရတနာသိုက်တူးရန် ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံးပင် စိန်တွင်းများအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဧကောကျယ်ဧကောကျယ် ပြောနေကြသည်။ “ဟပ်တောင်း တစ်ဝိုက်မှာလည်း စိန်တွင်းတွေ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျန်သေးတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တွင်းမကြီးကတော့ နယူးရပ်ရှ်မှာရှိနေတာ” “ဒုတိယစပန်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က တွင်းသစ်တွေတယ်ဆိုပဲ။ သူတို့အပြောတော့ လူတစ်ယောက် ထမ်းမကုန်အောင် ရနိုင်သေးတယ်တဲ့” “ခရစ်ရှန်နာမှာလည်း တွင်းသစ်ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တော့မနက်ဖြန် အဲဒီကိုပဲ ယွန်းတော့မယ်” ဟုတ်ပြီ။ သူတို့က ထားသည့်အတိုင်း တကယ်လည်း မှန်နေပြီ။ လူတိုင်းပင် စိန်တွင်းများအကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ဂျမိမှာ စိတ်တက်ကြလွန်းသဖြင့် သောက်လက်စကောဇီကိုပင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်။ အစားအသောက်အတွက် ပိုက်ဆံရှင်းတော့ သူ့မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တစ်နပ်စာအတွက် နှစ်ပေါင်နှင့် သုံးသျှိလင်တောင်မှ ပေးရသည်။ ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ ငါ ပိုက်ဆံ ခဏနဲ့ ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ သူသည်ယင်းသို့ တွေးရင်း လူတွေ ဆူညံပြတ်သိပ်နေသော လမ်းမကိုဖြတ်ပြီး ဟိုတယ်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ “ဟေ့ ... ဂျမိ၊ ဘယ်လိုလဲကွ။ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတုန်းပဲလား။ ခုထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား” တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဆွဒင်သားကလေးပက်ဒါ ဆင် ဖြစ်နေသည်။ “အေး ... ငါတော့ လုံး စိတ်မကုန်သေးဘူးကွ” “ဒါဆို ငါတို့ စိန်တွင်းရှိတဲ့နေရာ သွားကြရအောင်ကွ။ ဒီလမ်းကသွားရင် ဗားလီမြစ်ပဲ” သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကလစ်ခရစ်မြို့မှာပတ်ပတ်လည် တောင်ကုန်းများ ဝိုင်းရံထားသော မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်း အတွင်းတွင်တည်ရှိသည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် စိတ်လန်းစိုပြည်သောမြက်ပင်တစ်ပင်တောင်မှ မမြင်ရသော

ကျောက်သားမြေသက်သက်ဖြစ်သည်။လေထွက်တွင် မြေနီဖန်မုန်တော
တင်းကြမ်းပြည့်နေပြီး၊ အသက်ရှူ၍ပင် မရနိုင်အောင် ရှိသည်။ဗားလီမြစ်မှာ မြို့နှင့်
နှစ်ဖာလွန်ခန့် မျှ ကွာလှမ်းသည်။ မြစ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ
လေကဝို၍ အေးလာသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် စိန်တူးသမားများကို
တသိတတ်နိုးကြီး လှမ်းမြင်နေရသည်။ တချို့က မြေကြီးများကို တူးဆွနေသည်။
တချို့က ကျောက်များကို ကြိုးဆွဲဆန်ခါများဖြင့် ကျင်ယူနေကြသည်။ တချို့ကမူ
ခနောနဲ့ လုပ်ထားသောစားပွဲများပေါ်မှ ကျောက်များကို အမျိုးအစား
ခွဲခြားရွေးထုတ်နေကြသည်။သူတို့ အသုံးပြု သော ပစ္စည်းများမှာ
ခေတ်မီချေးချွတ်ကရိယာလည်း ပါသည်။ရိုးရာသုံး စည်ပိုင်းများနှင့်
ရေပုံးများလည်း ပါသည်။စိန်တူးသမားများမှာ နေလောင်ခံထားကြရသည်။
မှတ်ဆတ်ပါးသိုင်းမွေးများ ရှည်နေကြသည်။ ကော်လာပြတ်
ဖလန်နယ်ရောင်စုံအကျကြမ်းများနှင့် ငင်သားဘောင်းဘီကြမ်းများ
ဝတ်ထားကြသည်။ ရောဘာဘွတ်ဖန်ပုံများ၊ အနားကျယ် ဦးထုပ်ပျော့များနှင့်
သံခမောက်များ ဆောင်းထားကြသည်။သူတို့အားလုံး၏ ခါးတွင်လည်း ပိုက်ဆံနှင့်
ကျောက်များ ထည်ရန် အိတ်များပါသော ဖြက်ကျယ်သားရေခါးပတ်ကြီးများ
ပတ်ထားကြသည်။ဂျမ်နှင့် ပက်ဒဆင်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါးအစွန်သို့
လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သံ
ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တူးဖော်တုန်းရွှေ့နေကြသည်ကို
ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အနီးအနားမှတခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကတော့ ကျင်ယူရန်
ကျောက်စရစ်များကို လမ်းပေါ်သို့တင် နေကြသည်။ အခြားတစ်ဖွဲ့တွင်မူ
တစ်ယောက်သော သူက ရေပုံးဖြင့်ရေ လောင်းချပြီး နောက်တစ်ယောက်က
ကြိုးဆွဲဆန်ခါကို မပြတ်လွှဲပေးနေသည်။ စကားပေါ်တွင် တင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ကျောက်စရစ်တုံးကြီးများကိုကျောက်ရွှေးစားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ ရင်တပိုဖို့နှင့်
ရွှေးချယ်နေကြသည်။“နီအလုပ်က သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ”ဂျမ်က ပြုံးပြီး
ပြောလိုက်သည်။“အဒါတွေတွက် ပူနေစရာ မလိုပါဘူး ... ဂမီ၊ ငါ ဒီမှာ
တော်တော်ကြာကတည်းက ရောက်နေတဲ့ လူတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ပြီးပြီ။
လူလည်ကျပြီးယူတာပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွာ”“မင်း
ဘာဆိုလို့တာလဲ။ ငါတော့ သဘောမပေါက်ဘူး”“ဟာ စိန်လာတူးနေတဲ့လူတွေ
ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။ နည်းနည်းနောနော လူအုပ်မဟုတ်ဘူး။
အကြမ်းဖျင်းနှစ်သောင်းနီးပါးရှိတယ်။ တကယ်ကျတော့ မြေအောက်မှာ
ကျောက်တွေက အဒီလောက် ရှိပါမလား။ ရှိတယ်ပဲထားဦး။ ဒီလောက်ပင်ပန်းခံပြီး
တူးရတာ မလွယ်လှဘူး။နေကလည်းပူ၊ ချမ်းကလည်းချမ်းပါတိသနဲ့။
ဖန်ကလည်းထူ၊ ယင်ကလည်းတစ်မောင်း။ ပြီးတော့ မိုးတွင်းကျပြန်တော့လည်း
ရေထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းနှစ် နေရသေးတယ်။ ဒါနဲ့တောင်များ ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်ဒုက္ခခံ ပြီးတူးနေကြတာလဲ မသိဘူး”“ငါတော့ သိတယ်ကွာ” ဂျမ်က
စောစောက သိကျောက်တုံးကြီးလွှဲနေသော လူငယ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...
“ကဲ .. ယောကျားဘသား.. ကျူးလို့ကစမ်းကွာ။ ဒီတစ်ချိန်ရ နောက်တစ်ချိန်ပေါ့
ဟုတ်လား”နှစ်ယောက်သား မြွက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောက
ပက်ဒါဆင် ပြောခဲ့သော စကားသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း ဂျမ်သဘော
ပေါက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လျှောက်လာစဉ်လမ်းတွင် တိရစ္ဆာန်
အရိုးစုများကို စုလိုက်ပုံလိုက် တွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။“က .. ဒီတော့
တုရှေ့ ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ”ပက်ဒါဆင်က ဂျမ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။ဂျမ်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။“ဘာလုပ်စရာ
ရှိတော့လို့လဲ။ တွင်းတူးကရိယာ ရအောင်ရှာဖွေပုံရှိတော့တာပေါ့”ဇုမြို့လယ်တွင်

ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် “ဆလို မွန် ဗင် ဒါ မာဝီ အထွေထွေ ကုန်စုံ ဆိုင်ကြီး” ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ဟောင်း ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဂျမိန့်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိသော အရပ်ရပ်ရှိရည် လူမည်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ရှေ့၌ရပ်ထားသော မြင်းလည်းပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများကိုသယ်ချနေသည်။ အဆိုပါ လူငယ်မှာ ပခုံးကျယ်ကျယ် ထားထားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် အတော့်ကို ချောမောခန့်ညားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သတိထားလျက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နက်မှောင်တောက်ပနေပြီး နာရောင်ကောက်ကော်နှင့် အားမာန်အပြည့်ရှိသော မေးရီးမေးစေ့များရှိသည်။ သူ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရသည်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စိတ်နေမြင့်မားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ထည့်ထားသောထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ပခုံးပေါ်သို့ တင်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့်သစ်ရွက်ချောက်တိမ်ခိုက် နင်းမိပြီး ချော်လဲတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဤတွင်ဂျမိန့်က သူ့အား ဖေးမရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူမည်းကလေးက ဂျမိန့်၏ အကူအညီကို လုံး လက်ခံလိုဟန်မပြဘဲ ဆိုင်ထဲသို့သာ ခပ်တည်တည် လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ထိုစဉ် မလူမီးမကမ်း၌ လားကို ဖန်ပစ္စံပေးနေသော ဘိုးဝါးကျောက်တူးသမား တစ်ယောက်က မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် “အဲဒါ ဘန်တူးလို့မျိုးစက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘန်ဒါဆိုတဲ့အကောင်ပေါ့ကွ။ မစတာ ဗင်ဒါမာဝီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ဘဝင်ကိုင်နေတဲ့ ဒီမေဉ်းလေးကို ဒီလူကြီး ဘာလို့များ အလုပ်ပေးထားတာလဲ မသိဘူး။ ဒီခွေးမသား ဘန်တူးတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပိုင်တယ်လို့ထင်ကြတာကွ” ကုန်စုံဆိုင်ထဲတွင် မှောင်ပြီးအေးနေသည်။ နေပူထကဝင်လာသူအတွက် အမောပြေစရာပင်။ တစ်ဆိုင်လုံးတွင်လည်း ခြေချစရာ နေရာမရှိသလောက်ပင် ကုန်ပစ္စည်းတွေက တင်းကြမ်းပြည့်နေသည်။ အဝတ်အထည်မျိုးစုံ၊ စားသောက်ကုန်မျိုးစုံ၊ တွင်းတူးကိရိယာမျိုးစုံ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်နေသည်။ ဒီဆိုင်ကြီးပိုင်တဲ့ လူတော့ အရမ်းချမ်းသာမှာပဲဟု ဂျမိန့် တွေးလျက်မိသည်။ ကျွန်မ ဘာအကူအညီများ ပေးရပါ့မလဲရှင်” သူ့နောက်နားမှ ချိုသောသော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျမိန့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ အသက်က၁၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးစိမ်းကလေးများနှင့် ချစ်စရာ အပျိုပေါက်မကလေး။ ဆံပင်တွေကလည်း နက်မှောင်နေသည်။ ဂျမိန့်က သူကလေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ပြီး ၁၆ နှစ်နီးပါးတော့ ရှိနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်က တွင်းတူးသမား တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါတွင်းတူးကိရိယာတွေ ဝယ်ချင်လို့” “ရှင် ဘာပစ္စည်းတွေ ယူမလဲ” ဂျမိန့်က သူ့ အကြောင်းနှင့်သူ့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်သွားပြီး - “ကျွန်တော် အေး ... ဟိုဒင်းလေ ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့” မိန်းကလေးက ပြီးလိုက်သည်။ “ထုံးစံအတိုင်းဆိုတာက ဘာပစ္စည်းတွေလဲရှင်” “ဟတ်ကဲ့ ... ဟိုဒင်း ...” သူ့ စကားထစ်နေပြန်သည်။ “အေး ... ဂေါ်ပြားပေါ်ဗျာ” “အဲဒါပဲလား” ကောင်မလေးက သူ့ကို အကြောသိ၍ တမင်ကြံစယ်နေကြောင်းဂျမိန့်က နားလည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြီး အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်သည်။ “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ဗျာ ... ကျွန်တော်က လူသစ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာပစ္စည်းတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာတောင် လုံးဝ မသိသေးပါဘူး” ကောင်မလေးက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် အပြီးကတော့တကယ့်အရွယ် ရောက်ပြီးသည် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အဖပြုံးမျိုး။ “အဲဒါက ရှင်ဘယ်နေရာမှာသွားပြီး

တူးမလဲဆိုတာမှာ တည်နေတယ် မစွတာ“ကျွန်တော်နာမည် မဂ္ဂရီဂါ ... ဂမိ
မဂ္ဂရီဂါပါ” ကျွန်မနာမည်က မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝါပါ” သူမက ယင်းသို့ပြောရင်း
ဆိုင်နောက်သို့လည်း တစ်ချက်မလှုပ်မလဲဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ “တွေ့
ရတာ၊ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ... မစွ ဗင်ဒါမာဝါ” ရှင်က ခုပဲ
ရောက်လာတာလား” “ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့ကမှ ရောက်လာတာ။
စာပို့လှည်းနဲ့” “ဘုရားရေ ... ရှင်ကို ဘယ်သူမှ သတိမပေးခဲ့ဘူးလား။
ဒီခရီးကသိပ်ကြမ်းတာ။ တချို့ခရီးသည်တွေ လမ်းမှာတွင် သေသွားကြတာ” သူမ၏
မျက်လုံးများတွင် ဒေါသရိပ်ကလေးများ သန်းသွားသည်ကိုလျှင်
သတိထားလိုက်မိသည်။ ဂျမိက ပြီးလိုက်ပြီး “ကစွမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က
မသေလိုရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခုလိုစေတနာထားတာ အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” “အဲဒီတော့ ရှင်က မူအိကလစ်ရှာဖို့
သွားတော့မှာပေါ့” “မူအိကလစ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘာမှ
နားမလည်ပါလား” “အဲဒါက ကျွန်မတို့ ဒတ်ခ်စ်ကားရှင်၊ စိန်ကို ခေါ်တာ၊
လှပတဲ့ကျောက်စရစ်တုံးကလေးတွေ ဆိုပါတော့” “ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက
ဒတ်ခ်လူမျိုးလား” “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိဘတွေက ဟော်လန်က
လာကြတာ” “ကျွန်တော်ကတော့ စကော့တလန်ကပါ” “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မမြင်တာနဲ့
သိပါတယ်” သူမက ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ကစားကြည့်
လိုက်ပြန်သည်။ “ဒီတစ်ဝိုက်မှာ စိန်တွေ အများကြီး ရှိတယ် ... မစွတာမဂ္ဂရီဂါ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ သွားတူးမယ်ဆိုတာ ရှင်အနေနဲ့ ရွေးဖို့လိုတယ်။
တွင်းလာတူးတဲ့ လူတွေအများစုဟာသေလူအောင် တူးကြပေမဲ့
ကျောက်ဖြုန်းလေးတောင် တစ်လုံးမတွေ့ကြဘူး။ ဒါနဲ့ သူများတွေ သူဌေးဖြစ်
တူးသွားပြီးတော့မှ ကျွန်တာလေးတွေကို သူတို့ကလိုက်ကောက်ကြရတာ။
ရှင်လည်း တကယ်ကြီးပွားချင်ရင် ကိုယ်ပိုင် ကျောက်တွင်းကြီးတွေအောင်
ရှာဖို့လိုတယ်” “အဲဒီတော့ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” “အဲဒီအတွက်
ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ သူကဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင်
နောကြေနေတာ။ သူ နောက်တစ်ခုဆိုရင် အားပါ လိမ်မယ်” “ဖြင့် ကျွန်တော်
နောက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွဗင်ဒါမာဝါ” သူသည်
ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့်စိတ်ဓာတ်လည်း
အတော်တက်ကြွလာသည်။ ကိုယ်တွေ လက်တွေ့ နာကျင်ကုက်ခံနေသည်ကိုပင်
သတိမရတော့။ အကယ်၍သာ မစွတာ ဗင်ဒါမာဝါကကျောက်အောင်မည့်နေရာကို
အတိအကျ သန်ပြနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့အနေဖြင့်မအောင်မြင်စရာ လုံးဝမရှိ။
ရှိရသမျှတွင်းတွေကို တစ်တွင်းမကျန် ပြုပြင်အောင်တူးပစ်လိုက်မည်။
ယခုဆိုလျှင် သူသည် သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့ လမ်းနှင့် အလွန်နီးစပ်ခဲ့ပြီ။ သူက
ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဂျသည်
လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ကာ ပန်းပွဲဖွဲ့တစ်ခု၊ ဘီလိယက်ခုံတစ်ခုနှင့်
စားသောက်ဆိုင် လေးငါးခြောက်ဆိုင်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာစာတွင်
ဆိုင်းဘုတ်ဟောင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲ ချိတ်ထားသောဟိုတယ်တစ်ခုရှိ သူ့ရှက်
လာသောအခါ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီးဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

အာ၊ ဒီ၊ မစ်လာ ရေချိုးခန်းအနှေး၊ အအေးနှစ်မျိုးလုံးရသည်။ ဆိုင်ဖွင့် ချိန်။
နေ့စဉ် နံနက် ၆ နာရီမှ ည ၈ နာရီထိသန့် ရှင်းပြည့် စုံသော အလှူပြင်ခန်းမလည်း
ထားရှိသည်။

ဂျမီ ရေမချိုးခဲ့တာ အတော်ကြာသွားပြီ။ သဘောပေါ်တုန်းကရေတစ်ပုံးချိုးခဲ့ရသည်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ ကိုယ်မှ အနံ့အသက်များ နံ့လာသလိုဦးကာ။ သို့ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားတစ်ခန်း၊ မိန်းမတစ်ခန်းရှိသည်။ ယောက်ျားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး အခန်းစောင့်ကို မေးလိုက်သည်။ “ရေတစ်ခါချိုးရှင် ဘယ်လောက်လဲဗျ” “ရေအေးချိုးရင် ၁၀ သို့လင်၊ ရေနွေးချိုးရင် ၁၅ သို့လင်” ဂျီ နာခေါင်းရှဲ့သွားသည်။ သို့သော် မချိုးလိုတော့မဖြစ်။ ခရီးရှည်ကြီးလာခဲ့ပြီးနောက် ရေနွေးချိုးတာတော့ မကောင်း။ “ရေအေးပဲ ချိုးမယ်ဗျာ” သူ့အနေဖြင့် ပိုက်ဆံကို ဒီမခသုံးနေလို့ မဖြစ်သေး။ တွင်းတူးပစ္စည်းတွေ ဝယ် ကျန်သေးသည်။ ရေချိုးလို့က်ပြီးသောအခါ တော်တော်ကို လန်းဆန်းသွားသည်။ ထို့နောက် လေ့ပြည့်ကျပ်နေသော စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်နာမည်က မဆိုးလှ။ ဆည်းဆာချစ်သူ” တဲ့။ ဘိယာနှင့်နေလယ်စာ မှာလိုက်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် သိုးသားကက်တလိပ်၊ ဝက်အူချောင်း၊ အားလူးလက်သုပ်နှင့် ချဉ်တများ ရောက်လာသည်။ သူကရှင်းသောက်ရင်း ဘေးဘိမှ ပြောနေသံ များကို နားစွင့်လိုက်သည်။ “ိုးလ်စတတ်မှာ စိန်တစ်လုံးရတာ ရုတ် ၂၀ တောင်ရှိဆိပ်ကွ” ဒီအတိုင်းဆို အဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် အများကြီး ကျန်နေဦးမှာ သေချာတယ်” “ဘရွန်မှာလည်း ထင်းသစ်တွေ တယ်။ ဂျွန်တော်တော့ အဒိပ်သွားတော့” “မင်းတို့က အရှုံးတွေပဲ။ စိန်တုံးကြီးကြီးတွေက အော့ခွန်းမြစ်ကမ်းနားမှာမှ ရှိတကွ သိရဲ့ လား” တစ်နေရာတွင် မုတ်ဆိတ်မေးသူထူနှင့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူသည် ကော်လာမဲ့ ဖလန်နယ်အကျနှင့် ဇင်သားဘောင်းဘီကြမ်းဝတ်ထားပြီး ဘိယာ ဖန်ခွက်ကို လျှပ်ကစားနေရာမှ အရက်စပ်သမားအားလှမ်းပြောလိုက်သည်။ “ကျုပ်က ဟိဘရွန်မှာ ပြုပြင်ခင်အောင် ရှာခဲ့ပြီးပြီဗျ။ အဒါ ... အခုနောက်ထပ် တစ်နေရာ သွားဖို့ စရိတ်ထောက်မယ့်လူ ရှာနေတာ” အရက်စပ်သမားမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လူကြီး ဖြစ်သည်။ သူက ကောင်တာစားပွဲကို အတေစုတ်နှင့် ဖန်သုတ်နေရင်းမှ - “ဟေ့ လူ ... ကျုပ်က ဒီမှာလာပြီး ဘာဖြစ်လို့ အရက်စပ်သမားလုပ်နေတယ်မှတ်သလဲ။ ပိုက်ဆံမရှိလို့ဗျ။ ပိုက်ဆံ မရှိလို့။ ပိုက်ဆံသာရှိရင်ဒီအလုပ်ထားပစ်ခဲ့ပြီး အော့ခွန်းမြစ်ကို ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီမှာကိုယ်လူ .. ခင်ဗျား မစွတာဗင်ဒါမာဝီကို သိတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ဘာဖြစ်လို့အဲဒီကုန်စုံဆိုင်ကြီး ပိုင်နေတာလဲ။ အဲဒါကော သိရဲ့လား။ သူက ကုန်စုံဆိုင်သာမက ဒီမြို့ကလည်း တစ်ဝက်လောက်ပိုင်ထားတဲ့လူဗျ” “အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့။ ကျုပ်အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ” “ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကို သူသဘောကျရင် စရိတ်ထုတ်ပေးမှာပေါ့” “ဟာ .. ဒါတကယ်လားဗျ။ ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား” “တကယ်ပြောတာပါဗျ။ သူက တချို့ တွင်းတူးသမားတွေကို ထုတ်ပေးနေတယ်။ သဘောကတော့ ... သူက စရိတ်စိုက်၊ တွင်းတူးသမားကလုပ်အားစိုက်။ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူပဲပေါ့” ဂျမီသည် ထိုင်နေရာမှ ထခုန်မိတော့မလောက် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ဖြင့် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စားပွဲမှ ဆတ်ခနဲ ထကာကုန်စုံဆိုင်ဘက်သို့ သွတ်ခြေတင် လာခဲ့တော့သည်။ မစွတာ ဗင်ဒါမာဝီသည် ကောင်တာနောက်တွင် ထိုင်ကာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးထဲမှ သေနတ်များကို ထုတ်နေသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းမေးရှည်ရှည်နှင့် ပန်ပန်သေးသေး လူပု ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆိပ်ကပ်ကြန့်ကြန့်အရောင် မျက်လုံးများ သေးပြီးနက်နေသည်။ နာခေါင်းပွပွ။ နှုတ်ခမ်းက အအဖောင့်ဖောင့်။ အင်း ... သူ ပုံကြည့်ရတာတော့

တော်တော်ရမ္မက်ကြီးမယ့်ပုံပဲ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ” သူက မျက်နှာပွင့်ကြည့်ကာ - “အေး ... ဘာလဲ ... ဆို” “မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝိဆိုတာ လူကြီးမင်းပါလား ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဂျမိမဂ္ဂရီဂါပါ။ ကျွန်တော် စကော့တလန် လာခဲ့ပါတယ်။ စိန်ရှာဖွေ လာတာပါ ခင်ဗျား” “ဒီတော့ ...” “လူကြီးမင်းက တွင်းတူး သမားတွေကို စရိတ်ထုတ်ပေးနေတယ်ကြားရလို့ပါ ခင်ဗျား” “အား ... တော်တော်ခက်ပါလား။ ဘယ်သူကများ သတွင်းတွေလျှောက်လွင့်နေပြန်တယ် မသိဘူး။ အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါက တချို့လူတွေကိုတော့ ကူညီတယ်။ ငါ့ကိုများ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုး မှတ်နေကြသလား မသိပါဘူး” “ကျွန်တော်မှာလည်း စုထားတာ ပေါင် ၁၂၀ ပါပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမိက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဆိုက နည်းနေတော့ ဘာမှ လိုလုံလောက်လောက် ဝယ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ကျွန်တော်အနေနဲ့ လားတစ်ကောင်နဲ့ တွင်းတူးပစ္စည်းတွေသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရနိုင်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား” “ဗင်ဒါမာဝိက ဂျမိအား အနက်ရောင်

မျက်လုံးသွေးကလေးများဖြင့်အကဲခတ်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “မင်းက စိန်တွေ ရနိုင်တယ်လို့ မင်းကယ်မင်း ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ” “ကျွန်တော်က ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းပတ်ပြီး အဝေးကြီးကလာခဲ့ရတဲ့ လပါခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ ... သူဌေး မဖြစ်မချင်း လုံးဝမပြန်ဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီဒေသမှာ စိန်တွေသာ တကယ်ရှိမယ်ဆိုရင်ကျွန်တော် အနေနဲ့ တကယ်တွေ့အောင်ရှာမှာ ခင်ဗျာ။ တကယ်လို့လူကြီးမင်း ကူညီ မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူဌေးဖြစ်ရမှာသေချာပါတယ်” မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိက တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး သေနတ်များကိုထုတ်နေပြန်သည်။ ဂျမိက သူ့ ရှေ့တွင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိသည်။ ဘဝကာ၊ ပြောရမှန်းလည်း လုံး စဉ်းစားချိမရ။ ခဏကြာတော့မှ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝိက ပြန်လှည့်လာပြီး “ဒါနဲ့ မင်းက ဘာနဲ့လာတာလဲ။ ခရီးသည်တင် မြင်းလှည်းစီးလာတာလား” “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ စာပို့လှည်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ” “အတိုးကြီးက ဂျမိမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ - “အေး .. ဒါဆို တဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့” ဒီသူတို့နှစ်ယောက်သည် ကုန်စုံဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲတွင်ညနေစာစားရင်း ဆက်လက်ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ အခန်းက သေးသေး ကလေး။ သည်အခန်းထဲတွင်ပင် မီးဖိုခန်းလည်းရှိသည်။ စားသောက်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အိပ်ခန်းတွင်နံရံကပ် ခုတင်နှစ်လုံးရှိပြီး အလယ်မှ ခန်းဆီးခြားထားသည်။ အခန်းများအောက်ပိုင်းကို ရွံ့နှင့် ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်ထားသည်။ အပေါ် နံရံဘက်တွင် ကုန်ပစ္စည်းသေတ္တာများ အဆင့်ဆင့်ထပ်ကာ တင်ထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် စနစ်တကျဖောက်ထားသော ပြတင်းပေါက်မျိုးကား မဟုတ်။ နံရံကို ထွင်းဖောက်ပြီး ဖြစ်သလို လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်း စားပွဲမှာလည်း သစ်သားသေတ္တာများ ပေါ်တွင် ပျဉ်ချပ်များ တင်ထားသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စားပွဲသာဖြစ်သည်။ ကြောင်အိမ်ကလည်း ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ထောင်ထားသော ပြီးစလွယ်ကြောင်အိမ်။ သည်အရာတွေကို ကြည့်ကာ ... ဒီလူကြီးတော့ ကိုယ့်နာခေါင်းချေးကိုယ်ဆွတ်စားမယ့် ကော့တရာကပ်စေးနဲ့ကြီး ဖြစ်မှာပဲ ... ဟူ၍ ဂျမိကမှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ အတိုးကြီး၏ သမီးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ငြိမ်သက်စွာ ဝင်လာပြီး ညစာစားပွဲအတွက် စီစဉ်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူမသည် တစ်ချိတစ်ချိတွင်ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို မသိမသာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ

စောင်းဝဲကြည့်တတ်သည်။ သို့သော် .. ဂျမိဘက်ကိုတော့ တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။ စားပွဲတွင် နေရာယူကြပြီးနောက် မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိကပင်စတင်ပြော သည်။ “ကိုင်း .. တို့ညစာမစားခင် ဆိုတောင်းလိုက်ကြရအောင်။ အို ... ဘုရားသခင်။ တပည့်တော်တို့အား ၀၀ဖြိုးဖြိုး စားသောက်နိုင်အောင် ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းတော်မူသော အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာဦးတင်ပါ၏။ တပည့်တော်တို့၏ အပြစ်ဟူသမျှကို မေတ္တာရှေ့ထား၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူပြီးနောက် မှန်ကန်သော လမ်းကို ညွှန်ပြတော်မူခြင်း၊ တပည့်တော်တို့အား မကောင်းသော အာရုံ ကာမဂုဏ်တရားတို့မှ ကယ်တင်တော်မူခြင်းတို့အတွက်လည်း အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ဦးတင်ပါ၏။ အရှင်၏ အလိုတော်အတိုင်း လိုက်နာသူတို့အား အသက်ရှည်အောင်၊ လူ့ဘဝတွင်နေရကျိုးနပ်အောင် စောင့်ရှောက် တော်မူပြီးလျှင် အရှင်၏ အလိုတော်ကိုဆန့်ကျင်သူတို့အား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူခြင်းအတွက်လည်း အရှင်၏တန်ခိုးတော်ကို အာရုံပြုကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏။ ဘုရား .. အမ်” သူကတစ်ဆက်တည်းတွင် သမီးဖြစ်သူတက်သီလှည့်ရင်း - “ကံ ... ဟိုအသားပန်းညစာစားပွဲကလည်း မညီကာမတွဲမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဝက်သားကင်နှစ်တုံးသုံးတုံး၊ အားလူးပြုတ်သုံးတုံး၊ မုန့်လာဥဟင်းတစ်ပွဲ သည်မျှသာ ဖြစ်စားသောကြောင့်အခါတွင်လည်း ဟင်းပန်းကန်ဆီသို့ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိ၏ လက်သာ ခဏခဏ ရောက်နေပြီး ဂျမိမှာ အားနားပါးနာနှင့်တိုက်နန်း ဆိတ်ကနန်းသာ စားနေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ရင်းပင် အလှပ သလှပ ပြောနေကြသည်။ မာဂရက်ကတော့ ဘာစကားမှဝင်မပြော။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိက ပြောသည်။ “ကောင်းတယ် သမီးရေ။ ဒီနေ့ စားလိုသောက်လို သိပ်မြန်တာပဲ” ကဆက်တည်းတွင် ဂျမိဘက်သို့ လှည့်ကာ - “ကံ ... ဒီတော့ တို့ကိစ္စ ပြောကြရအောင်” ဟုတိုက် ခင်ဗျား အဘိုးကြီးက ဆက်မပြောသေးဘဲ ထွင်းရှူးသေတ္တာကြောင့်အိမ်ပေါ်မှ တမာဂူဆေးတံရှည်ကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် သားရေအိတ်ကလေးထဲမှ အနံ့မွှေးသော ဆေးစာများကိုယူကာ ဆေးအိုးတွင် ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ မီးညှိပြီး အားရပါးရ တစ်ဖာရှိက်လိုက်သည်။ သူက မီးခိုးတွေ ကိုဖောက်ကာ ဂျမိအား မျက်လုံးကျဉ်း ကလေးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကလစ်ဒရစ်က တွင်းတူးသမားတွေက အရှုံးတွေကွ။ ဘာမှ သိတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ စိန်ကြောက် နည်းနည်းကလေးပဲ ရတာ။ တူးတဲ့လူတွေက ထောင်သောင်းမကဘူး။ အဲဒီတော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ခါးကျိုးအောင်တူးပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မရကြဘူးပေါ့။ အရေးကြီးတာက ဂရိဂါတွေလို ရအောင်တူးနိုင်ဖို့ပဲ” ဘာတဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နားမလည် လို့ “ဂရိဂါဆိုတာ မြောက်ဘက်က အာဖရိက လူမျိုးစုတစ်စု ကိုပြောတာ ကွ။ သူတို့က စိန်ကောင်းတွေ ခဏခဏ ကြတယ်။ အတုံးကြီးတွေပဲ။ အဲဒါ ... တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ဆီလာပြီး ကုန်နဲ့လာလို့ကြတာ” သူက လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောပြသည့်အလား လေသံတိုးတိုးဖြင့် “သူတို့ အဲဒီစိန်တုံးတွေ ဘယ်မှာတွေ့တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်ကွ” ဆို မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိ ကိုယ်တိုင် အဲဒီကို လိုက်သွားရင် ပိုအကျိုးရှိနိုင်တာပေါ့။ “ငါကိုယ်တိုင် လိုက်သွားလို့ ယုံဖြစ်ပါမလဲ။ ငါက ဒီဆိုင်ကြီးပစ်ထားခဲ့လို့ရမလား။ လူတွေ ခိုးတုန်ကြတော့မှာပေါ့။ ငါက လူကောင်းသူကောင်းတွေမှ သူတို့အတွက်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတာ” သူကဆေးတံကို တစ်ဖာနှိက်လိုက်ပြန်သည်။ “ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ စိန်တွေနဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ငါကပဲ ပြောပြလိုက်တာ” ဂျမိသည် သူ့ကိုယ်သူ

နလုံးခန့်သံကိုပင် ကြားရသလို ထင်လိုက်မိသည်။ “မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ။ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းရာနေတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ကို စိတ်ချလက်ချ။ ကျွန်တော် နေ့ရောညပါမနားတမ်း ကြိုးစားပြီး တိုးပါမယ်။ ကျွန်တော် စိန်တုံးတွေ တစ်အိတ်ကြီးသယ်လာခဲ့ပါမယ်” မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီက ဂျမိအား အကြံကြီး စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဂျမိအဖို့တော့ တစ်သက်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ပြီးတော့မှ အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် စကားက စုစုပေါင်းမှ တစ်ခွန်းတည်း။ “ကောင်းပြီ” နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဂျမိစာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးရသည်။ စာချုပ်ကို အာဖရိက ဘာသာစကားဖြင့် ရေးထားသည်။ ဂျမိ တစ်လုံးမှ မဖတ်တတ်။ “မင်းကို ငါရှင်းပြမယ်” မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက ပြောသည်။ “စာချုပ်အရ တိနှစ်ယောက်ဟာ အစုစပ်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ငါက အရင်းစိုက်ထုတ်ပေးမယ်။ မင်းက လုပ်အားစိုက်။ ရလာသမျှ အကျိုးအမြတ်ကို နှစ်ယောက်အတူတူ အညီအမျှ ခွဲယူ” ဂျမိက အဘိုးကြီး လက်ထဲမှ စာချုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာတစ်လုံးမျှ မဖတ်တတ်သော နိုင်ငံခြားဘာသာ စကားထဲတွင် “ပေါင်” ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားနှစ်လုံးထည့် ရေးထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျိက မေးလိုက်သည်။ “အဒီ နှစ်ပေါင် ဆိုတာက ဘာသဘောလဲခင်ဗျား” အဒါက မင်းကို ငါက အပိုပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ။ မင်းက ရသမျှ စိန်တုံးတွေရဲ့ တစ်ဝက်ကိုလည်း ရမယ်။ အဲဒါအပြင် မင်းလုပ်အားထက် တစ်ပတ်မှာ အပိုနှစ်ပေါင်ကိုလည်း ငါက တောက်ဆူးအဖြစ် ပေးဦးမယ်။ သဘောကတော့ တကယ်လို့ မင်းအနေနဲ့ စိန်တွေ တစ်တုံးမှ ရမလာခဲ့တာတောင်မှမင်း လုပ်အားအတွက်တော့ တန်ရာတန်ကြေး ရသေးတဲ့သဘောပေါ့” ဟုတ်ကဲ့ အများကြီး ကျွေးငှေးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ အများကြီးကျွေးငှေးတင်ပါတယ်” ဂျမိက အဘိုးကြီးအား ထိုင်ချိပ်ငှါ ခိုးလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ် မိသည်။ “ကိုင်း .. ဒီတော့ မင်းအတွက် ပစ္စည်းတွေ သွားရွေးကြရအောင်” မ . J . J နှစ်မိ ယူသွားမည် ပစ္စည်းများကို နှစ်နှာရီခန့်မျှ ရွေးကြရသည်။ ပစ္စည်းတွေက စုပုံလိုက်တော့ မနည်းလှ။ ရွက်ထည်တံတစ်ခု၊ ခေါက် ခုတင်တစ်လုံး၊ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်များ ကျောက်ဖြန်းစစ် ဆန်ခါနစ်ခု၊ ရေဆေးဆန်ခါတစ်ခု၊ ပေါက်ချွန်းတစ်ခု၊ ဂေါ်ပြားတစ်လက်၊ ရေပုံးသုံးလုံး၊ ပေါက်ဆိန်တစ်ချောင်း၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံး၊ ရွှေဆီပုံး၊ အသားကင်၊ သစ်သီးဝလံ၊ သကြား၊ ကော်မုန့်နှင့် ဆားထုပ်များ။ ပြီးတော့ ... ဖိနပ်နှင့်အလုပ်ကြမ်း အဝတ်အစားများ ...။ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရွေးပြီးသွားပြီ။ ယင်းပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပိုးရာတွင် ဂျမိအား လှမ်းမည့်အစေခံ ဘန်ဒါက ကူညီသည်။ ဘန်ဒါက ဂျမိအားစကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ ဂျမိ၏မျက်နှာကိုပင် တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်။ သူအင်္ဂလိပ်စကားမပြောတတ်လို့ ဖြစ်မှာပါ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။ မာဂရက် ဆိုင်ရှေ့တွင် ဈေးရောင်းနေသည်။ ဂျမိဆိုင်ထဲတွင် ရှိနေကြောင်းကိုတော့ သူမ သိသည်။ သို့သော် သူမက မသိသလို ဟန်ဆောင်နေသည်။ မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီ ရောက်လာသည်။ “မင်းအတွက် လားရောက်နေပြီ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေ လားပေါ်တင်တော့ ဘန်ဒါက ကူတင်ပေးလိမ့်မယ်” ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးငှေးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ ...” မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီက လက်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို သေချာအောင် “အားလုံး ပေါင် ၁၂၀ ကျယ်” ဂျမိက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။ “ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့။ ဒါနဲ့ .. ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ စာချုပ်မှာပါပြီးသား မဟုတ်လား ခင်ဗျား” အဘိုးကြီး မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ “ဘယ်နှယ့် ... မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့လား။ ဒါတွေအားလုံးငါက အလကားပေးရမှာလားကွ။ ဒီပစ္စည်းတွေလည်း ပေးရသေးတယ်။ ပြီးတော့ သန့်သန့်မာမာ လားလည်း

တစ်ကောင်ပေးရသေးတယ်။ တစ်ပတ်ကိုလည်း အပိုပိုက်ဆံ နှစ်ပေါင်။ မင်းက
ဒါတွေအားလုံး အလကားရချင်သပဆိုရင်တော့ ကြိုက်တဲ့နေရာသာ
ကြပေတော့မောင်” သူက ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
ပြန်ဖြေရန်လုပ်သည်။ ဤတွင် ဂျမိက ကမန်းကတန်းဖြင့် “အို ... သည်းခံပါ ခင်ဗျား။
သည်းခံ။ ကျွန်တော် မသိလို့မေးမိတာပါ။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။
ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပေးပါမယ်။ ဒီမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျား” သူက အငိုအိတ်ထဲမှ
သားရေအိတ်ခိုက်ပြီး ရှိစွဲစွဲစွဲ စုထားတာကလေးတွေအားလုံးကို ကောင်တာပေါ်တွင်
စုပုံပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ - “ကောင်းပြီလေ။
တကယ်တော့ မင်းက ဝါပြောတာ သေသေချာချာနားမထောင်လို့ ဒီလို နားလည်မှု
လွဲသွားတာပါ။ ဒီဒေသက မလွယ်ဘူးကွ။ လူလိမ် လူညာတွေ သိပ်ပေါတာ။
ဒါကြောင့် ဝါက အလုပ်လုပ်ရင်စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ရတာ” “ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်
ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းအနေနဲ့ မလုပ်မဖြစ်တဲ့အလုပ်ပါပဲ ခင်ဗျား” ဂျမိက
သည်အခြေအနေအတိုင်း အဆင်ပြေသွားသည်ကိုပင် ဝမ်းသာမဆိုး
ဖြစ်နေမိသည်။ “ဟောဒီမှာ .. မင်း စိန်တိုးတွေ တွေ မယ့်နေရာ။
ဗားလီမြစ်မြောက်ဘက်၊ မဂါဒန် နယ်မြေရဲ့ မြောက်ဘက် ... ဒီနေရာ” ဂျမိက
မြေပုံကိုလှမ်းယူကာ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူသည်
ရင်တွေပင် ခုန်လာမိသည်။ “နဲ့ ဒီခရီးက ဘယ်နှမိုင်လောက် ဝေးသလဲခင်ဗျာ” ဒီမှာ
ခရီးကို မိုင်နှစ်မတိုင်းတာဘူးကွ။ အချိန်နဲ့ပဲ တိုင်းတာကြတယ်။ မင်း လားနဲ့သွားရင်
လေးငါးရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်။ အပြန်ဆိုရင်တော့ အဲဒီထက်ကြာမှာပေါ့။
စိန်တိုးတွေတင်လာတော့ ခရီးက နှေးသွားမယ်မဟုတ်လား” ဂျမိက
ပြီးလိုက်ပြီး “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” ယခုအချိန်တွင်မူ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါမှာ
သာမန်ခရီးသည်တစ်ယောက်မဟုတ်တော့။ ကံကော်လျင် နေချင်းညချင်း
မီလုံနာသူငွေကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည့် စိန်တိုင်းတူးသမား တစ်ယောက် တဝသို့
ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့မှ လမ်းဘေးကုန်းတိုင်တွင်
ချည်ထားသော ပိန်ညောညောလားပေါသို့ လူမည်းအစေခံ ဘန်ဒါက
အထုပ်အပိုးများ အစုံအလင်တင်ပြီးသွားပြီ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဂျမိက
ပြီးပြီးပြောလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ ဂျမိ၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ .. ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။
ဂျမိသည် လားကို ကြိုးဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ကာလားပေါ် လွှားခနဲ
တက်ပြီး လားကို ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ .. မိတ်ဆွေကြီး ... ကျုံးလိုက်စမ်း၊
စိန်တိုးတွေ သွားသယ်ကြစို့” ထိုနောက် အနောက်ဘက်သို့
ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ ဂျီသည် ညပိုင်းရောက် လာသောအခါ
စမ်းချောင်းတစ်ခုဘေး ရပ်နားသည်။ လားပေါ်မှ အထုပ်အပိုးတွေကို ချသည်။
လားကို အစာကျွေးပြီးရေတိုက်သည်။ ထိုနောက် ဟာနေသော သူ့မျက်ကို
အသားကင်၊ ဆီးသီးခြောက်နှင့် ကော်တို့ဖြင့် ဖြည့်တင်းလိုက်သည်။
ညဉ့်နက်လာတော့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့် ထူးဆန်းသော အသံဖလံတွေ
ကြားလာရသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့၏ ညည်းသံများ၊ အော်သံများ၊
ဟောက်သံ များ၊ ဟန်းသံများ ...။ သူသည် ရှေးကျ၍ ရိုင်းစိုင်းသော
တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်
မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြည့်နက်နေသည့် တောကြီးမျက်မည်းအလယ်သို့ ရောက်နေသည်။
အကာအကွယ်ဟူ၍ ပေါက်တူးပေါက်ချွန်းများ မှတ်စိပါး ဘာမှမရှိ။ ပြီးတော့ ..
အဖော်မပါ သူတစ်ယောက်တည်း။ သူသည် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း လန့်
ဖျပ်သွားပြီး ခဏခဏ ထိုင်ရာမှ ထခုန်မိသည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော
တောနက်ကြီးထဲ တစ်နေရာမှ အစွယ်ဝါဝဲနှင့် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်များ

ရတံတရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့ကိုချန်အုပ်လိုက်လေမလား။
ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ချန်မြဲနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်းများ
သူ့ကိုလာပြီး အလစွဲတွင် ကုတ်ခြစ်ဆွဲယူသွားမလား။ ရင်တဖိုဖို
အသည်းတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ယင်းသို့တွေ့နေရင်းမူပင် သူသည်
ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လည်ဆံမွေး
ဖားဖားနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ခြံကြီးများ၊ အစွယ်ဝေါ်ဝေါ်နှင့်
အသည်းတုန်စရာ ကောင်းလှသောဆင်ဟိုင်းကြီးများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။ သူ
တူးဖော်ရရှိသော စိန်တုံးများကို လှယူရန်
ရောက်လာကြသောမုတ်ဆိတ်မွေးဖားဖားနှင့် လူမည်းလူထွားကြီးများကိုလည်း
မြင်တွေ့ရသည်။ ဂျီသည် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။
မျက်လုံးနှစ်ဘက်ဖွင့်၍ ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ သူ့လားကလေး
သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

လှမီသည့် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ညတုန်းက တောရိုင်းတရုတ္တန် တစ်ကောင်ကောင်များ ကိုက်သွားတာလားဆိုပြီးဒဏ်ရာတွေလိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်သည့်။ သို့သော် ဘာဒဏ်ရာမျှ မတွေ့။အမှန်တော့ လားကလေးသည် အမောဆိုပြီး အပဲရင်း သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာမာဝီကတော့ လားသေတာ မငင်းကြောင့်ဆိုပြီး ငါ့အပေါ်အပြစ်ပုံချတော့မှာပဲဟု တွေးတော စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ ငါ စိန်ထုပ်ကြီးတွေ ယူလာတာမြင်ရင် သူ ကျေနပ်သွားမှာပါဟု တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်နှစ်သိမိသည်။သူ့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့၊ ပေါက်တန်ဖူး မထူးတော့။ လားမရှိတော့ပေမဲ့ ဦးတည်ရာသို့ အရောက်သွားရတော့မည်။ စိန်တွင်းများရှိရာ မဝါဒန်သို့အရောက်သွားရတော့မည်။မိုးပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် လင်းတမည်းကြီးတွေ တအားအားအော်မြည်ကာ ပျံပဲနေကြသည်။ သူ အတော်ကလေး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ကမန်းကတန်းဖြင့် ပစ္စည်းတွေကို ကောက်သိမ်းသည်။ ဘယ်ပစ္စည်းကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ပစ္စည်းကို ယူရမည်ဆိုသည်ကို အရေးပေါ် ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ပြီးတော့ တန်ပစ္စည်းများကို ကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့ ကပျက်ကယာကောက်ထည့်ပြီး ထိုနေရာမှ ချွတ်ချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ငါးမိနစ်ခန့် သွတ်ခြေတင် လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော လင်းတကြီးများသည် လားသေကောင်ပေါ်တွင် အုပ်လိုက်ကျကာ သူတစ်လှည့် ငါတစ်ချို့ အငမ်းမရ ထိုးဆိတ်စားသောက်နေကြသည်။ လားသေကောင်တွင် နားရွက်ရှည်ရှည် တစ်ဘက်ကိုသာလှမ်းမြင်ရတော့သည်။သူသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ရှေ့သို့သာ အသော့နှင့် လာခဲ့သည်။တောင်အာဖရိကတွင် ဒီဇင်ဘာလသည် နွေရာသီဖြစ်သည်။ မီးလိုပူသော နေရှိန်အောက်တွင် သစ်ပင်ဝါးပင်ဟူ၍ လုံး မရှိသည့်ဆိုးစမထင်ကန္တာရမြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ခြေကျင်ခရီး ဖြတ်ကျော်ရသည်မှာ အသက်ထက်တော့မတတ် ပင်ပန်းလှသည်။လှမီသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း အလွန်သွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိနစ်မှ နာရီ၊နာရီမှ နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်ကား ခြေလှမ်းလည်း နွေးလာခဲ့သည်။စိတ်ဓာတ်လည်း ကျလာခဲ့သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်သောအခါ ပူပြင်းလှသော နေရောင်အောက်တွင် တံလျှပ်ရောင်တလက်လက်ထွက်နေသော မျှောရောင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးမှာ အစလည်းမထင်၊ အဆုံးလည်း မမြင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် ရေတွေသော နေရာတိုင်းတွင် ရပ်နားကာ အမောဖြောသည်။ ညအချိန်ရောက်လျှင် ပတ်ပတ်လည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ပေါ်ထွက်လာသော တောကောင်မျိုးစုံတို့၏ အသံဗလ် အမျိုးမျိုးကို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူသည် ယင်းအသံများကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကြောက်တော့။ ယခုတော့ သူ့အဖို့ နားယပ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအသံ များကို ကြားရခြင်းဖြင့်သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါများ ရှိနေကြောင်း သိရ၍ ဝမ်းတောင်သာမိသေးသည်။ လူသူကင်းမဲ့သော သည်ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျား ငရဲကန္တာရကြီးထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလားလို့တွေးမိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။တစ်နေ့ အရက်တက် ခရီးဆက်ထွက်လာချိန်တွင် ခြသုံတစ်အုပ်နှင့်ပက်ပင်းဝင်တိုးသည်။ သူသည်

ခပ်လွမ်းလွမ်းမှ သစ်ပင်တွင်ကွယ်၍ အသားစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။
ခြင်္သေ့တစ်ကောင်သည် ဒရယ်ပေါက်ကလေးကိုကိုင်၍ကာ ခြင်္သေ့ထီးနှင့်
သားငယ်များရှိရာသို့ လာနေသည်။ ခြင်္သေ့ထီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ
သားကောင်ကို ပါးစပ်မှ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ခြင်္သေ့ထီးကသားကောင်ကို
ကိုင်စားနေစဉ် ခြင်္သေ့မသည် နေရာမှ ပြန်လည်ထွက်သွားသည်။ အတင်ရဲသော
ခြင်္သေ့ကလေးတစ်ကောင်က ခြင်္သေ့ကြီး စားနေသောသားကောင်ကို ရုတ်တရက်
ခုန်အုပ်ပြီး ဟပ် လိုက်သည်။ ဤတွင် ခြင်္သေ့ကြီးကဒေါသထွက်သွားပြီး
ခြေတစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကို တအားဖြတ်ရိုက်လိုက် သည်။ ခြင်္သေ့ကလေးမှာ
နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်။ ထို နောက်ခြင်္သေ့ကြီးသည်
အစာကို ဟန်မပျက် ဆက်စားသည်။ ခြင်္သေ့ကြီးပဲ အောင်စားပြီးသွားသောအခါမှ
အကျန်ကို မိသားစုအား စားခွင့်ပြုသည်။ ဂျသည် ထိုနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းကလေး
ရာကာ ရှေ့သို့ စရိုးဆက်ခံလေသည်။ ဤသို့ ဆုံးစမထင်သော ကာရူး
မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ရက် သတ္တန်စပ်တံတံ ဖြတ်ကျော်ရသည်။
ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် လက်လျှော့စွန့်လွှတ်လိုက်ချင်စိတ်များ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ဖြစ်ပေါ် မိသည်။ ခရီးဆုံးသည်အထိပင် ရောက်နိုင်ပါတော့မလားဟူ၍လည်း
သံသယ ဝင်လာမိသည်။ တကယ်တော့ ငါရူးတာပဲ။ ကလစ်ဒရစ်ကိုပြန်သွားပြီး
မစ္စတာမာဝီဆီမှာနောက်ထပ် လားတစ်ကောင် တောင်းခဲ့ဖူးကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့
မစ္စတာမာဝီကငြင်းဆန်ပြီး စာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ငါ ဒီလို ဆက်လက်ခရီးထွက်လာတာပဲ မှန်ပါတယ်လေ။ သည်လိုနှင့်
စိတ်ကိုတင်းပြီး တစ်လွမ်းချင်း လျှောက်ကာ ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ပြန်သည်။
တစ်နေ့တွင် သူ ဘက်သို့ ရှေးရှုလာနေသော သဏ္ဌာန်လေးခုကိုအဝေးတွင်
လွမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ ခြောက် ...
ငါကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီးထင်ယောင်မြင်ယောင်တာ ဖြစ်မှာပါ ဟုလည်း
တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့သောအဆုပ်ပါ သဏ္ဌာန်များ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမို၍
နီးကပ်ခဲ့သည်။ ဂျမီ၏ရင်သည် တဒန်းဒန်းနှင့် အခုန်မြန်လာသည်။ ဟုတ်တယ် ...
လူတွေ ... လူတွေ။ သူသည် စကားပင် မပြောတတ်တော့သလို ဖြစ်သွားမိသည်။
သူကခပ်ကျယ်ကျယ် အသံထွက်ပြီး ပြောကြည့် လိုက်သည်။ ကိုယ့်အသံကိုပင်
ကိုယ်မမှတ်မိတော့။ အကြာကြီးက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးသော လူတစ်ယောက်၏
အသံလို ဖြစ်နေသည်။ လူလေးယောက်တို့သည် ဂျမီအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။
၎င်းတို့မှာ ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ ပြန်လာကြသော တွင်းတူးသမားများ ဖြစ်ကြသည်။
၎င်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းနှင့်
စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပုံမျိုးပေါ်လွင်နေသည်။ “ဟယ်လို” ဂျမီက လွမ်း၍
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့က ခေါင်းညိတ်ကာ တုံ့ပြန်ကြသည်။
တစ်ယောက်သောလူက လွမ်းပြောသည်။ “ဟေ့ ... ချာတိတ်။ မင်းရှေ့မှာ
ဘာမှမရှိဘူးကွ။ တူအားလုံး ရှာကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ မင်းရှေ့ ဆက်သွားလို့ အလကားပဲ။
နောက်ကုသား လွည့်ပြန်တော့” ထို့နောက် သူတို့ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။
ဂျမီသည် ဘာကိုမှတွေးပူမနေတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော်
သူရှေ့မှာက အဆုံးမရှိသော ကန္တာရမြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး။ နေကလည်း
ခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ ယင်ကောင်တွေကလည်း အဆုပ်လိုက်
အဆုပ်လိုက်ကျသည်။ ပုန်းကွယ်စရာနေရာလည်း ဘာမှမရှိ။ ရှိနေသော
ဆူးပင်အချို့မှာလည်း ဆင်တွေချိုးထား၍ အကိုင်တွေ
ပြောင်သလင်းခါနေကြသည်။ သူသည် နေပူရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကန်းမတတ်
ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း မကြာခဏ မူးဝေ လာသည်။
အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ဆုတ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာတော့မလား ထင်ရသည်။

လမ်းလည်း မှန်မှန်မလျှောက်နိုင်တော့။ ဒူးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရွက်မိပြီး မကြာခဏ လဲကျသည်။ နေပူရိန်ပြင်းလှသော တစ်နေ့ နေ့လယ်ချိန်တွင် ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲခံစားလွှဲကနေပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေယိုင်းလဲ ကျသွားသည်။ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အမောဆိုကာ အပ်ပျော်သွားသည်။ သူသည် အိပ်မက်ထဲတွင် လုံအိုးကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ နေလုံးလောက်ရှိသော စိန်တုံးကြီးတစ်တုံးက မီးလှူတွေ တပြောင်ပြောင်ထွက်ကာ သူ့ အပေါ်မှစီးမိုးနေသည်။ နောက်ဆုံး အပူရိန်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်သွားတော့သည်။ သန်းခေါင်လောက်တွင်မှ သူနိုးလာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်းအအေးဒဏ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကြိုးစားပြီး အသားခြောက်တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်စားသည်။ ပြီးတော့ ရေတစ်ကျိုက်သောက်သည်။ မြေပြင်နှင့်ကောင်းကင်တို့ အေးနေတုန်း နေမထွက်ခင် ခရီးဆက်ရဦးမည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အားယူပြီးထသည်။ ခြေထောက်တွေကို သယ်ချင်စိတ်ပင် လုံးဝမရှိတော့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့၊ မြေကြီးပေါ်တွင်သာ ခြေပစ် လက်ပစ် လှုံ့အပ်နေလိုက်ချင်တော့သည်။ ခဏလောက် အိပ်နေလိုက်ရရင်အားပြည့် လာမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ... အိပ်လိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှပြန်နိုး နိုင်တော့ မည်မဟုတ်ဟု သူ့အတွင်းစိတ်က သတိပေးသည်။ သူလည်းတခြား လူတွေ အတိုင်းပင် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ လင်းတကြီးတွေကိုမြင်ယောင်လာ သည်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ငါ လင်းတစားမခံနိုင်ဘူး။ ပတ္တရ၊ ဒါ၊ ရ၊ ၂၅ကျော်ပိုးအတိုကြီးကို မ ကြည့်သည်။ ကျောပေါ်တင်၍ လုံးဝ မရွံ့ဝှံ့၂ ကွေး၊ ဝဋ္ဋဇ္ဇ ဝစန ဌ ွပရသွားတော့။ သူ ကိုယ်သူပင် အနိုင်နိုင်။ သို့ဖြင့် ကျောပိုးအတိုကို တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီးဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လဲကျသည်။ ကြိုးစားပြီး ပြန်ထသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အရက်တက် ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ ငါ ... ဂျမိမဂ္ဂရီ။ ငါအသေ မမခံနိုင်ဘူး။ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းသွားရမယ် နဝ န္တ ဂျသုအသံကိုသူ နားကွဲမတတ် ပြန်ကြားရသည်။ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးဝင်လာပြန်သည်။ အို၊ မင်းက စိန်ရာဇ် သွားမလို့ ... ဟုတ်လား။ မင်းအရှုံးပဲ။ လူတွေသမ္မာအာဇီဝ အလုပ်မလုပ်ချင်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်က ယုံတမ်းစကားတွေပြောပြီး ပြားယောင်းနေကြတာကို မင်းက တကယ်ယုံလို့လား။ ဒီခရီးက နည်းတဲ့ခရီးကြီးမဟုတ်ဘူးကွ။ ကမ္ဘာတစ်ဝက်ပတ်ရမှာ။ ရ၊ ဌပရ ဂ္ဂ ဥဇမင်းမှာ ခရီးစရိတ် ပိုက်ဆံရှိလို့လား။ မစ္ဆတာဗင်ဒါမာဝိ ...။ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းရှာနေတဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်နေရောညပါ မနားတမ်းကြိုးစားပြီး ရွာပါ့မယ်။ အပြန်မှာ စိန်တုံးတွေ တစ်ထုပ်ကြီးထမ်းလာခဲ့ပါမယ်။ ထို့နောက် သူကိုယ်သူ သတိပေးသည်။ ပန္နာ ဓန္တမင်းမှာ ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ် ဂျမိ။ တစ်လမ်းဆက်သွားဖို့။ နောက်တစ်လမ်းက ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေဖို့။ အဲဒီလိုရပ်နေရင်တော့ မင်းလည်း တခြားလူတွေလို အသေဆုံးနဲ့ သေပြီး လင်းတတွေအဆွဲခံရမှာ ကျိန်းသေပဲ ကိန်းသေ ဤ ကိန်းသေ ပဲ ပဲ ။ သူ့ အသံသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ကြိုးစားပြီး တစ်လမ်းလမ်းလိုက်စမ်းပါ ... ဂျမိ။ တစ်လမ်းချင်းတစ်လမ်းချင်း လျှောက်သွားရင် တစ်နေ့တော့ ရောက်ကွဲရောက်ရမှာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း .. ယောက်ားဘသား ကြိုးစားပြီးလမ်းလိုက်စမ်း ... လမ်းလိုက်စမ်း။ ဦးနောက်နှစ်ရက် အကြာတွင် သူသည် မဂါဒန်ရွာထဲသို့ ကိုယ်ကိုတရွတ်ဆွဲရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် သွေးခြည်တွေဥပြီးမြင်မကောင်း

ရှုမကောင်းဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း
ရောင်ကင်းပြီးပိတ်လုမတတ်ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် ကယိုင်ကပါးနှင့် လျှောက်လာရင်း
လမ်းမပေါ်တွင် ရုတ်တရက် အရပ်ကြီးပြတ် လံကျသွားတော့သည်။
တခြားတွင်းတူးသမားတွေက သူ့ ဆီသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး ဖေးမပေးကြသည်။
သူက ရှိမဲ့စွဲ အင်အားဖြင့် ကြိုးစားပြီးပြောလိုက်သည်။ "ကျွန်တော့် စိန်တုံးတွေ ...
ကျွန်တော့်စိန်တုံးတွေ ... ဘယ်သူမှမယူနဲ့။ ဘယ်သူမှ မယူနဲ့။ သွား .. သွား. ကြ
...က ... "ထို့နောက် သံလုံး မေ့လျော့သွားသည်။ နောက်သုံးရက် မြောက်သောနေ့တွင်
သတိပြန်လာ ရလာသောအခါအခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။
ဝင်္ဂိုဏ်းမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကသူ့ခံတင်ကလေးဘေးတွင် ထိုင်ရင်း
သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ "ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်
... လည်ချောင်းတွေစိပြီး စကားမပြောနိုင်အောင်
ဖြစ်နေ၏။" တူကြီးကနေ့မကောင်းလို့လေ။ အဲဒါ အန်တီဆီကို လူတွေ လာပို့လို့
အန်တီက ပြုစုထားတာ"မိန်းမကြီး ဂျမီ၏ပတ်တီးစည်းထားသော ခေါင်းကို
အသာမ၊ ပြီးရေတစ်ခွက်တိုက်သည်။ ဂျမီက တံတောင်တစ်ဘက်ဖြင့် ထောက်ကာ
ကိုယ်ကိုစောင်းလိုက်သည်။ "ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ..." ကြိုးစားပြီး
တံတွေးတစ်ချက် မျှ၊ ချလိုက်သည်။ "ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသလဲ ... ဟင်" "မင်း
မဝါဒနီရှာကို ရောက်နေတယ်။ အန်တီနာမည်က အဲလစ်ဂျာဒင်းတဲ့။ ဒါက
အန်တီဘော့ဒါဆောင်ပဲ။ ငါ့တူ ဘာမှ မပူပါနဲ့တော့။
အားလုံးကောင်းသွားတော့မှာပါ။ ကံ ... အေးအေးဆေးဆေး လဲနေလိုက်ပါဦး
... ဟုတ်လား" "ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ..." ဂျမီက အိပ်နေရာမှ
လူးလဲထရန် ကြိုးစားရင်း ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။ "အားလုံး ရှိပါတယ် ...
ဟောဟိုမှာ .. အန်တီ သိမ်းထားတယ်။ ဘာမှ မပူပါနဲ့ .. သွား" မစ္စက်ဂျဒင်းက
အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဂျမီ
စိတ်အေးသွားကာ ခုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ချလက်ချခြေနုလိုက်သည်။
ငါ့ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်တော့မယ်။ အောင်မြင်တော့မယ်။ ဒီအချိန် ကစပြီး
အားလုံး အဆင်ပြေတော့မယ်။ မစ္စက်ဂျာဒင်းနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ဂျမီအတွက်
နတ်မခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မစ္စက်ဂျာဒင်းသည် မဝါဒနီသို့ စိန်ရှာရန်
လာရောက်ကြသူအားလုံးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ကျေးဇူးရှိလှသူ
ဖြစ်သည်။ သူမသည် ၎င်းတို့အား ထမင်းလည်း ကျွေးသည်။
နေထိုင်မကောင်းသောအခါတွင်လည်း မိခင်စိတ်ဖြင့် ဂရုတစိုက်ပြုစုသည်။
စိတ်ဓာတ်ကျနေသော အချိန်များတွင်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာအောင်
အားပေးစကား ပြောသည်။ သူမသည် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ သူမ၏
ခင်ပွန်းသည်လိမ်မြူးတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေရာမှ နုတ်ထွက်ကာ စိန်ရှာရန်
တောင်အာဖရိကသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သဖြင့် သူမလည်း တစ်ပါးတည်း
လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် .. သူတို့ရောက်ပြီး
ရက်သတ္တသုံးပတ်အကြာတွင်သူမ၏ ခင်ပွန်းမှာ ဖျားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ သူမသည်အင်္ဂလန်သို့ မပြန်တော့ဘဲ မဝါဒနီတွင် ဘော်၏ခန်း
ဖွင့်ကာ နေထိုင်ခဲ့တော့သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စိန်ရှာရန် လာရောက်ကြ သူများမှာ
သူမ၏သားသမီးများလို့ ဖြစ်နေတော့သည်။ မစ္စက်ဂျာဒင်းသည် ဂျမီအား
နောက်ထပ်လေးရက်တိတ် အိပ်ရာထဲတွင် နေစေပြီး ပတ်တီးသစ်များ ပေးခြင်း၊
အစာကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် ပြုစုပေးသည်။ ငါးရက်မြောက်သော နေ့တွင်ကား
ဂျမီအိပ်ရာမှ ကောင်းကောင်းနှင်တော့သည်။ "အန်တီကို ကျွန်တော် ဘယ်လို
ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး .. အန်တီ။ အခုတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့

ဘယ်လိုမှ ကျေးဇူးပြန်မဆပ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်က အန်တိုကို စိန်တုံးတစ်တုံးတော့ မကြာခင် ပေးနိုင်မှာပဲ။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါအန်တို။ ဒါဟာ ဂျမိမဂ္ဂရီဝါရီ၊ ကတိစကားပါ” ခန့်ချောချောသော လူငယ်ကလေး၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေပုံကို ကြည့်ကာ မစ္စကီဂျာဒင်းက ပြမိသည်။ သူသည် ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၂၀ မျှ လျော့သွားသည့်အပြင် ဆံပင်များလည်း ဖြူသွားခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ... စိတ်ဓာတ်တက်ကြွခြင်းသည် သူ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုံးလွှမ်းထားသည့်မှာတော့ သိသာလှသည်။ ဒီသုငယ်က တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး ဟူ၍ မစ္စကီဂျာဒင်းက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဇူဂျီသည် ဖြူဖြူစင်စင် ဖွပ်လျှော်ထားသော ဝတ်စုံကို အချိုးကျကျဝတ်ကာ မဂါဒန် ရွာတွင်းရွာပြင်အနီး လေ့လာရေး ထွက်လာခဲ့သည်။ မဂါဒန်ရွာမှာ အသေးစား ကလစ်ဒရစ်မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့မှာ ကိုသို့ပင်ပုံစံတူအိမ်များ၊ ရွက်ဖျင်တံများ၊ လှည်းများနှင့် ဖုန်တူသော လမ်းများရှိသည်။ ဖြစ်သလိုဆောက်ထားသော လမ်းတေးဈေး ဆိုင်များနှင့် စိန်ရှာထွက်လာသူများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဂျမိသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဆိုင်ထဲမှရယ်မောသံ များ ကြား၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးသည် အနီရောင် ရွပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသောအင်းရစ်လူမျိုးတစ်ဦးကို ဝိုင်းနေကြသည်။ “ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ” ဂျမိက နီးရာ လူတစ်ယောက်အား စုံစမ်းလိုက်သည်။ “သူက သူရလာတဲ့ စိန်တုံးကို အရည်ဖျော်မလို့လေ” “အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး” “သူက စိန်တုံးကြီးရလာလို့ သူဌေးဖြစ်သွားတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေကို အရက်အလှူပေးမလို့တူက” အဲဒါ ... အခု ဒီမှာ လူ ၃၀ လောက်ရှိတာ .. တစ်ဝတ်ပြုသောက်ချင်သလောက် သောက်နိုင်တယ်တဲ့” သို့ဖြင့် ဂျမိလည်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ တခြားတွင်းတူးသမားတွေနှင့် ဝင်ရောလိုက်သည်။ “ဟေ ... ဂျမိ။ မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲက” “ကော့တလန်ကပါ” “အေး ... မင်းတို့ စကော့တလန်မှာတော့ လူတွေ ဘယ်လိုနေလို့ဘယ်လိုစားသောက်ကြသလဲ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ .. ဒီမှာတော့ ကုန်ခေးနန်းတွေက ခေါင်ခိုက်နေတာပဲကွ။ ရှိသမျှ စိန်တွေရတာတောင်မှ လောက်မှာမဟုတ်ဘူး” ထို့နောက် သူတို့သည် အခြားစိန်တွင်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးသည်။ “ဂေါင်ဂေါင်” တွင်း၊ ဖအလွန်ဟုပ်’ တွင်း၊ “လပို တွင်း၊ “ပူးဝါးမင်းကိုပဈေး တွင်းနှင့် ခြောက်ပဲနီ တွင်းများအကြောင်း စံနေသည်။ သူတို့ပြောသော စကားများမှာ တစ်မျိုးတည်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံနှင့် တစ်ယောက် အတွေ့အကြုံ အတူတူချည်းဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့ကနီ တစ်နေ့ခန်း မြေကျောက်တွေဖောက်၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေ ခွေပြီး ခါးကျိုးမတတ် လပေါင်းများစွာ တူကြသော်လည်း သူဌေးဖြစ်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသော စိန်တစ်လုံးမျှ မရကြ။ သို့သော်လည်း သူတို့ကစိတ်ဓာတ်တွေမကျ။ တစ်နေ့ ရုန်းရုန်းနှင့် ဖွန်ပုံဖြင့် ဆက်၍သာ တူကြသည်။ တစ်ရွာလုံးတွင်လည်း အဆိုးမြင်သမားတွေနှင့် အကောင်းမြင်သမားတွေဖြင့်ပြည့်နေသည်။ အဆိုးမြင်သမားတွေက စိတ်ပျက်လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အကောင်းမြင်သမားတွေက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တဖွဖွ ရောက်လာကြသည်။ ဂျမိက သူဘယ်ဘက်က ရပ်ရမည်ဆိုသည်ကို သူကိုယ်သူသည်။ သူသည် ဘာသာရိုးယစိကာ မျက်လုံးတွေ မေးနေသော အင်းရစ်လူမျိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မစ္စတာ ဟာဝီ ပေးလွှက်သော မြေပုံကို ထုတ်ပြသည်။ အင်းရစ်လူမျိုး မြေပုံကိုယူကြည့်ပြီးနောက် ဂျမိဆိုသ့် ပြန်ပေးရင်း “အလကားပဲကွ။ ဒီနေရာတွေက ပြုပြင်အောင် တူးသွားကြပြီ။ ငါသာဆိုရင်တော့ ဘက်ဒီဟုပ်” မှာပဲ သွားတူးမှာပဲ” ဂျမိက

ထိုသူပြောတာကို မယုံ။ သူ့ကို မစ္စတာ မာဝီပေးလိုက်သောမြေပုံသည်သာ
တကယ့်စိန်ကြောရှိသော နေရာများကို ညွှန်ပြထားသည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။
တခြားတွင်းတူးသမားတွေကလည်း တစ်မျိုးပြောကြသည်။ “ကိုလက်စတတ်
ဘက်ကို သွားကြည့်ပါလားကွ။ အဲဒီမှာ တော်တော်ရတဲ့လွှဲတွေရှိတယ်
ကြားတယ်” “စလစ်လန်ကော့ပီ ကိုပဲ သွားစမ်းပါ ... ချာတိတ်ရာ။
အဲဒီမှာမှတကယ်စိန်တွေရှိတာကွ” “ဟေ့ .. ဘာမှ မိတ်ကူးမလွန်ကွ။ မုန်းလိုက်ရပ်ရှာ
ဘက်ကိုသာသွား။ အဲဒီမှာ ကျန်းသေရမှာပဲ” ထိုည ညနေစာစားနေချိန်တွင်
မစ္စကီဂျာဒင်းက သူ့ကို ပြောသည်။ “ဂစ် . စိန်တွင်းတဟူးတာဟာ ဖဲကစားသလိုပါပဲ။
တစ်ချို့ကောင်းမိလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း သူငွေ့ဖြစ်တာပါပဲ။ အဲဒီတော့
သူများတွေပြောတာနားယောင်မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်တူးခွင်းနဲ့ ကိုယ့်ကျင်းကိုယ်တူးပါ။
တခြား တွင်းဝှေ့တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ တူးသွားကြတာပဲ ဥထည်တွင် ဂျမီ
အိပ်မပျော်နိုင်။ စိတ်ထဲတွင် လွန်ဆဲရင်း အဖြေမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာမာဝီ၏ မြေပုံကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ရန် ဇွတ်မှိတ်ပြီး
ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဘယ်သူ့ အကြံပေးချက်ကိုမျှ မလိုက်ဘဲ
သူသဘောနှင့်သူ အရှေ့ဘက် မုတ်ဒါမြစ်တစ်လျှောက်သို့ သွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မစ္စကီဂျာဒင်းအား
နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ သူသည် သုံးရက်နှင့် နှစ်ညတိတိ
လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ထိုင်ကြေးရှိသော တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
ရပ်နားပြီး စခန်းချသည်။ မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတွေ
ရှိကြသည်။ သစ်ကိုင်းကြီးတွေကို ကုတ်လုပ်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေကို
ခက်ခက်ခဲခဲ ဘေးသို့ ရွှေ့သည်။ ပြီးတော့ နေထွက်မှနေဝင်အထိ တစ်နေကုန်
တစ်နေခန်းကြီးစားပန်းစား တူသည်။ မြေစာတွင် အဝါရောင် ရွှံ့သားများနှင့်
အပြာရောင် စိန်မြေများပါမပါကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။
ယင်းမြေအမျိုးအစားမျိုးတွေလျှင် မြေအောက်တွင် စိန်ကြောကြီးရှိကြောင်း
သေချာသည်။ သို့သော် ယခု သူတူးနေသောနေရာကား အမြဲမြေသာ ဖြစ်နေသည်။
တစ်ပတ်လုံးလုံး တူးပေမဲ့ စိန်တစ်လုံးမျှပင် မရသေး။ နောက်ဆုံး
သူသည်ထိုနေရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး အခြားနေရာသစ်ကို ရှာရတော့သည်။ သူသည်
မြစ်ကမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး စိန်ကြောရှိနိုင်မည်ထင်သည်
နေရာများတွင် စခန်းချ၍ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာတူသည်။ နောက်ဆုံး
ပေါက်ချွန်းကြီးကို မြှောက်၍ မရနိုင်တော့မှ အတူးရပ်သည်။ ထိုနောက် ရွှံ့စေးများ
ပေကျံနေသော ကျောက်စရစ်များကို ဆန်ခါပေါ်တင်၍ ကျင်သည်။ စိန်တစ်လုံးမျှ
ပါမလာ။ အားလုံး ကျောက်စရစ်တွေချည်းပင်။ ညအချိန်ရောက်လာတော့
ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လိုက်တော့သည်။ ဒုတိယရက်သတ္တပတ်
ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ မြစ်ညာဘက်သို့ဆန်တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ပါးဒစပန်” ဟု
ခေါ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည်
မြစ်ကွေ့တစ်ခုအနီးတွင် ရွက်ဖျင်တစ်ထိုးလိုက်သည်။ ၃ ထင်းမီးဖိုတွင် အမသားကို
တစ်စုံထိုးကင်ပြီး ကော်ဖီပွဲနှင့် မျှောချကာဝမ်းကို အစာဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
... ရွက်ဖျင်တစ်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ မိုးကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို ကြည့်နေသည်။
သူသည် လူသားတစ်ယောက်နှင့်မျှ မတွေ့ရသည့်မှာ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ရှိခဲ့ပြီ။
လူသူမရှိသော ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျားအရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်း၏
ငြိမ်းငြိမ်းယိဒ်ကွက်ကို လှလှကြီးခံစားရသည်။ ငါ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ သူ
စဉ်းစားမိသည်။ အလကားနဲ့ ရ [န . ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ရွှံ့တွေ၊
ကျောက်ခဲတွေကို တစ်နေကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်းတူးနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ငါ
အရူးဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရွာမှာဆိုရင် အစ်ကိုတွေနဲ့ လယ်လုပ်ပြီး

အေးအေးဆေးဆေးနေရမှာပဲ။ လာမယ့် စနေနေ့အထိ စိန်တစ်လုံးမှ မရရင်တော့ ဆက်မတူးတော့ဘူး။ အဲဒါကိုပဲ တန်းပြန်သွားတော့မယ်။ သူသည် ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ "ဟေ့ အလကား ကြယ်တွေ။ မင်းတို့က ငါ့ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြတော့မှာလား" ဘုရား ... ငါရူးများ ရူးနေပြီလား မသိပါဘူး။ ဦးသူသည် ထိုနေရာတွင် ထိုင်မြဲထိုင်ရင်း သူ့ရှေ့မှ မြေကြီးကိုအဓိပ္ပာယ်မရှိ လက်ဖြင့် တူးဆွကူးစားနေသည်။ ယင်းသို့ တူးဆွနေရင်းမူကျောက်ခဲ ကြီးတစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ သူက ကော်ကယူကြည့် ပြီးထူးခြားချက် မတွေ့သဖြင့် ပြန်လွှင့် ပစ်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သောရက်များအတွင်းကလည်း သည်ကျောက်ခဲမျိုးတွေရာနှင့် ချီ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် ... သည်ကျောက်ခဲက သူ့စိတ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့်ဆွဲဆောင်နေသလို ထင်ရသည်။ သို့ဖြင့် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ပြန်ကောက်သည်။ အပေါ်တွင် ပေကျံနေသော အညစ်အကြေးများကို တောင်းဘိနှင့်ပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ စိန်တုံးများ ဖြစ်နေသလား မသိဘူး။ သို့သော် အရွယ်အစားက ကြီးလွန်းနေ၍ သူက မသေမချာ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျောက်တုံးအရွယ်က ကြက်ဥ အကြီးစားလောက် ရှိသည်။ ဘုရားတကယ့်စိန်တုံးကြီးပါလား။ ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်သွားသလို ထင် လိုက်ရသည်။ မှန်အိမ်ကွက်မန်းကတန်း ဆွဲယူပြီး အနီးအနားတွင် ဆက်လက်ရှာဖွေသည်။ ၁၅ မိနစ်အတွင်းတွင် အလားတူ ကျောက်ခဲလေးလုံးထပ်ရသည်။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးအရွယ်တူချင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရင်သည် တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။ အရုဏ်တက်တွင် အပ်ရာမှ ထကာ အရူးတစ်ယောက်ပမာ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ဆက်တူးပြန်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ နောက်ထပ်ခြောက်လုံး ထပ်မံတွေ့ရှိပြန်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ပတ်တိတ် ဆက်တူးပြီးရသမျှ စိန်တုံးတွေကို တစ်နေရာတွင် မှတ်မှတ်သားသား မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မတော်တဆ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ မြင်သွားလျှင် လူယူမည်စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း စိန်တုံးတွေ ထပ်ရနေသည်။ သူသည် ဝမ်းသာလွန်းဆုံပြီး ရူးမတတ်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် သည်ရတနာတွေအနက် တစ်ဝက်ကိုသာ ရရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ယင်းလောက်နှင့်ပင် သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်ပြီ။ နောက်ဆုံးပတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ သူသည် မြေပုံပေါ်တွင်သေချာစွာ အမှတ်အသားပြုသည်။ စိန်တုံးတွေရှိသော နေရာများကိုလည်းပေါက်ချွန်းဖြင့် သေသေချာချာ တောင်ခတ် မှတ်သားသည်။ ထို့နောက် မြှုပ်ထားသော စိန်တုံးများကို ပြန်ဖော်သည်။ ကျော့ပိုးအိတ်ကြီးအောက်တဆုံးတွင် သေသေချာချာ ထည့်ပြီးနောက် ... မဂါဒန်သို့ဖုန်လှည့်လာခဲ့တော့သည်။ အဆောက်အအုံ ခပ်သေးသေး ကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် နိုင်းမန် ကူးပါး (စိန်ကုန်သည်) ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည်။ ဂျမိန့်သည် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက် စိုးရွံ့မိတဝင်လာမိသည်။ တချို့ စိန်တုံးသမားတွေရလာသော စိန်တုံးများမှာ တကယ်စစ် ဆေးကြည့်သောအခါ ရိုးရိုးကျောက်ခဲများ ဖြစ်နေတတ်ကြောင်း သူ့ကြားဖူးသည်။ ငါ့ စိန်တုံးတွေလည်း ကျောက်တုံးတွေဖြစ်နေရင် တော့ ဒုက္ခပဲ။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော စိန်ကဖြတ်သမားက လှမ်းမေးသည်။ "ကျုပ် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ" ဂျမိန့်က သက်မတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ - "ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကျောက်တုံးကလေးတွေကိုစစ်ဆေးပေးပါ ခင်ဗျား စိန်ကဖြတ်သမားက ဂျမိန့်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ရိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂျမိန့်က သူ့ ကျောက်တုံးတွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ စုစုပေါင်း ၂၇ လုံးတိတ်။ စိန်ကဖြတ်သမားက

အံ့အားကြီး သင့်နေသည်။“မင်းဒေဝ တွယ်ကရလာတာလဲ”“စိန်တေ
ဟုတ်မဟုတ်သာ အရင်စစ်ဆေးကြည့်ပါဦးခင်ဗျား။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်
ပြောပြပါမယ်”စိန်ကဖြတ်သမားက အကြီးဆုံးတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး
ကျောက်သမားသုံး မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်သည်။“ဘုရားရေ ... ဒီစိန်ဟာ
ငါတွေဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲက”ဂျမီသည် အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင်
ဖြစ်နေမိသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ပေါက်အောလိုက်ချင်စိတ်ပင်
ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။“ဒါတွေ မင်းဘယ်ကရခဲ့သလဲ”စိန်ကဖြတ်သမားက
ထပ်မေးသည်။“နောက် ၁၅ မိနစ်ကြာရင် ကျွန်တော်ကို စားသောက်ဆိုင်မှာ
လာတွေ့ပါ”ဂျမီက ပြီးပြီးဟေသည်။ “အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်
ပြောပြပါမယ်”ထို့နောက် စိန်တုံးတွေကို အိတ်ထဲပြန်ကောက်ထည့်ပြီး
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်နှစ်ခန်းကျော်မှ မှတ်ပုံတင်ရုံးထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။“ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေကို မှတ်ပုံတင်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။
ဆလုံမန်ဗင်ဒါဗာဝီနီ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါတို့ နှစ်ယောက် နာမည်နဲ့ တင်ပေးပါ
ခင်ဗျား”စကောတလန်ပြည့်မှ ဆင်းရဲသားလေး ဂျမီမဂ္ဂရီဂါကား
နေချင်းညချင်းပင် သန်းကြွယ်သူဌေးကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။။
စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် စိန်ကဖြတ်သမား
အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူက သတင်း ဖြန့်ထားနိုင်ပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ဂျမီ ဝင်လာတော့ ဆိုင်ထဲရှိလူတွေက သူကို ဝိုင်းကြည့်ကာ
တလေးတစားနှင့်နေရာပေးကြ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ဂျမီက
အရက်ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်သွားပြီး အရက်စပ်ဆရာကို
ပြောလိုက်သည်။“နေ့ ဆိုင်ထဲရှိသမျှ လူတွေကို ကျွန်တော်က ဒကာခံမလို့
ခင်ဗျာ ထို့နောက် လူအုပ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် “ကျွန်တော် ပါးဒစပန်က
ပြန်လာတာဗျာမီးဖိုချောင်ထဲ ဂျမီဝင်လာသောအခါ မစွက်ဂျာဒင်းက ကော်ဖီ
ထိုင်သောက်နေသည်။ သူ ကိုမြင်တော့ သူမမျက်နှာရှင်လန်းသွားသည်။“ဟင် ...
ဂျမီ။ ပြန်လာပြီ ဟုတ်လား။ အနီတိ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” သူမက ဂျမီ၏
ကပ်ကပ်ရုပ်ပန်းနှင့် မပြုံးမရယ် မျက်နှာထားကို သတိပြုမလိုက်ပြီး “က ... က .
ဘာမှဖြစ်မနေနဲ့ အလို ကျန်းကျန်းမာမာပြန်ရောက်လာတာပဲ တော်လှပြီ။ ရော့ ...
ဒီမှာ .. အမောပြေ ကော်ဖီပူပူလေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး”ဂျမီက
ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အကျီအိတ်ထဲ လက်နှုတ်ပြီး စိန်တုံးခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... မစွက်ဂျာဒင်း၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း
-“ကျွန်တော် ကတတည်ပါတယ် အနီတိ”မစွက်ဂျာဒင်းက စိန်တုံးကြီးကို
အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။သူမ၏ မျက်လုံးပြာများတွင်
မျက်ရည်တွေဝလာသည်။“ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း .. အနီတိ မလိုချင်ဘူး ဂျမီ”
သူမ၏အသံ ညင်သာအေးဆေးလှသည်။ “အနီတိ မယူပါရစေနဲ့သားရယ်။
သားသိတဲ့အတိုင်း ဒီပစ္စည်းကို အနီတိယူလိုက်ရင် အနီတိဘဝ
ပျက်စီးရပါလိမ့်မယ်ကွယ်”ဦးဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်သောအခါ
အမှတ်တရဖြစ်အောင် တခမ်းတနား ပြန်သည်။သူသည် အသေးစားစိန်တစ်တုံးကို
မြင်းတစ်ကောင်၊ လှည်းတစ်စီးနှင့် လလိုက်သည်။ သူ သုံးစွဲသော စရိတ်စက
အားလုံးကိုလည်း သေသေ ချာချာ စာရင်းမှတ်သည်။ သူ၏ အစုစပ်ဖြစ်သူ မစွတာ
ဗင်ဒါဗာဝီကမကျေနပ်ခြင်း မရှိလေအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ပြုလုပ်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။သို့ဖြင့် ကလစ်ဒရစ်သို့ အပြန်ခရီးကား သူ့အတွက်
ဇေကျလူတော်သည်။ အလွှာတုန်းက စရီးကြမ်းနှင့် အစု
အပြန်ခရီးတို့ကိုယှဉ်ကြည့်ပြီးအံ့သြနေမိလေသည်။သူသည် မြင်းကို
ခပ်ဖော့ဖော့ကလေး ကြိမ်တုလှိုက်ပြီး နောက်မှောင်မည်းနေသော

ကန္တာရမြစ်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ ခိတ် ချမ်းသာစွာဖြင့်ခရီးနှင့်
လာခဲ့လေတော့သည်။အင်း ... ဆင်းရဲသားနဲ့ သူဌေး ကွာခြားတာ ဒါပဲပေါ့။
ဆင်းရဲသားက ခြေကျင်လျှောက်ရတယ်။ သူဌေးက လှည်းစီးရတယ်။

ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ နဂိုအတိုင်းပင်။
 ပြောင်းလဲမှုရှိတကတော့ ဂျမိမဂ္ဂရိုက်။ သူသည် မြင်းလည်းကြီးကို
 မောင်းနှင်မြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မစ္စတာမာဝီ၏ ကုန်ရုံဆိုင်ရှေ့တွင် တံ
 ခန်ရပ်လိုက်သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများ သူ့ကို
 တအံတညွှတ်ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က ယင်းသို့ တအံတညွှတ်
 ဝိုင်းကြည့်နေကြခြင်းမှာတန်ဖိုးရှိသော မြင်းနှင့် လည်းတို့ကြောင့် မဟုတ်။
 လူသားမောင်း လာသောသူငယ်၏ ထူးထူးခြားခြား ရှင်လန်း
 ကြည်လင်နေသောမျက်နှာအမူအရာကြောင့် ဖြစ်သည်။ စိန်တွင်းကြီးတွေပြီး
 နေချင်းညချင်းသူဌေးဖြစ်သွားကြသော တွင်းတူးသမားများကို သူတို့ မြင်ဖူး
 ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့သော သူများကိုမြင်ရသော သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်
 ချက်တွေအသစ်တစ်ဖန် ပြည့်ဖြိုးလာကြသည်။ သူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြစဉ်မှာ
 ပင်ဂျီသည် လူသားပေါ်မှ လွှားခန့် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင်
 မစ္စတာမာဝီ၏ လက်စွဲလူယိုတော် ဘန်ဒါကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဂျမိက ဘန်ဒါအား
 ပြီးကြည့်ပြီး "ဟယ်လို သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီဗျာ" ဟု
 လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဘန်ဒါက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းကို ချည်တိုင်တွင်
 ချည်ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့သာ တန်းဝင်သွားသည်။ ဂျမိလည်း သူ့နောက်မှဝင်လိုက်
 လာခဲ့သည်။ မစ္စတာမာဝီသည် ကောင်တာတွင်
 ဈေးဝယ်သူတစ်ယောက်နှင့်စကားပြောနေသည်။ သူက ဂျမိအား လှမ်းကြည့်ပြီး
 ပြီးပြသည့်။ သူ့သတင်းကို မစ္စတာမာဝီ သိသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဂျမိက ချက်ချင်း
 တွက်လိုက်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စိန်တွင်းတွေရှိလျှင် ထိုသတင်းသည်
 နာရီပိုင်းအတွင်းတစ်နယ်လုံးသို့ တမူဟုတ်ချင်း တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားတတ်မိခဲ့
 မဟုတ်ပါလား။ ဈေးဝယ်သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ မစ္စတာမာဝီက
 ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ မေးဆတ်ပြုပြီး - "ကီ .. လာပါ။ မစ္စတာ မဂ္ဂရိုက်" ဂျမိသည်
 သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာ မာဝီ၏သမီးသည် မီးဖိုခန်းတွင်
 နေလှယ်စာ ပြင်နေသည်။ ဂျမိက "ဟီလို .. မာဂရက်၊ နေ ကောင်းတယ် ... နော်" ဟု
 လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မာဂရက် ဖျတ်ခန့် စောင်းကြည့်ပြီး တစ်ဘက်သို့
 လှည့်သွားသည်။ "သတင်းကောင်းတော့ ငါ့ကြားပြီးပါပြီ" မစ္စတာမာဝီက စားပွဲတွင်
 ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ "ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ .. တကယ်
 သတင်းကောင်းကြီးပါပဲ" ဂျမိက ယင်းသို့ပြောရင်း သူ့ကုတ်အပေါ်အိတ်ထဲမှ
 သားရေအိတ်ကြီးကို ဆွဲတုတ်ပြီး စိန်တုံးများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်သင်လိုက်သည်။
 မစ္စတာမာဝီကရှက်တရက် မှင်တက်မိသွားသလို စိန်တုံးများကို ကြောင်ကြောင်ကြီး
 စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်း ကောက်ယူကာ
 စေ့စေ့ပစ်ပစ် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စိန်တုံးများကိုအားလုံး သိမ်းကျုံးပြီး
 သားရေအိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သားရေအိတ်ကို
 အခန်းထောင်ရှိမီးခံသေတ္တာကြီးထဲတွင် သွားထည့်ကာ သောခတ် လိုက်သည်။ သူက
 နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ကျေနပ်အားရလှသော အသံဖြင့်ပြောသည်။ "ငါများ
 လုပ်လာတာ တကယ်ကောင်းတာပဲ ... မစ္စတာမဂ္ဂရိုက်၊ တကယ်ကို
 စံတင်လောက်ပါပေရဲ့" "ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျား။"
 ဒါကအစပဲရှိပါသေးတယ်။ နောက်ထပ် ဒီထက်မက အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်။
 အဲဒါတွေအားလုံး ပေါင်းလိုက်ရင် တန်ဖိုး
 ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာတောင်ကျွန်တော် မခန့်မှန်း နိုင်သလောက်ပါပဲ
 ခင်ဗျား။" ဒါနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သေသေ ချာချာကော မှတ်ပုံတင်ခဲ့ရဲ့လား" "ဟုတ်ကဲ့

ခင်ဗျား” ဂျမိက အပျိုအိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်စာရွက်ကိုခွဲရဲ့ “ဟောဒီမှာ
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့ပြီးပါပြီ” မစ္စတာ မာဝီက
မှတ်ပုံတင်စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး အကျအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ “အင်း ...
တော်တော်ဟန်ကျတာပဲ။ ခင်ဗျားကို ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးရမယ် ...
ခဏနေဦး” သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး
သမီးဖြစ်သူအားလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ “သမီးရေ ...
ခဏလာစမ်းပါဦးကွယ်” သမီးဖြစ်သူက ကောင်တာမှ လျှောက်လာပြီး၊
ဖခင်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ
မစ္စတာမာဝီတစ်ယောက်တည်းပြန်ဝင်လာသည်။ “ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက်
အထူးဘောက်ဆူးပဲ” သူက ယင်းသို့ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဒေါ်လာ
ငါးဆယ်တိတိ ရေတွက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ပိုလိုက်သည်။ ဂျမိက ဝေဝါ
ဖြစ်သွားပြီး “ဒါက ဘာအတွက်လဲခင်ဗျ” အဲဒါ မင်းအတွက်ပေါ့ ငါ့သားရဲ့။
မင်းအလုပ်တာဝန်ကျေတဲ့အတွက် ငါက အထူးစပယ်ရှယ် အပိုဆု
ပေးတာလေ” ကျွန် ... ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သေးဘူးခင်ဗျ” မင်းက
နှစ်ဆယ်လေးပတ်တိတ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့
ငါကတိအတိုင်း တစ်ပတ်မှ နှစ်ပေါင်နှုန်းနဲ့ တက်ရင် အားလုံးလေးဆယ်ရှစ်ပေါင်
ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းကို စေတနာရှိလို့ နောက်ထပ်အပိုနှစ်ပေါင်
ထပ်ပေးတာ” ဂျီ ရယ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော် အပိုဆု မလိုချင်ပါဘူး ခင်ဗျား။
ကျွန်တော် ရှယ်ယာအနေနဲ့ စိန်တွေတစ်ဝက်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ” ဟုတ်တယ်လေ ...
ကျွန်တော်က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှယ်ယာပါရမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်က စပိတူတွေပဲ” မစ္စတာမာဝီက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာစပိတူလဲကွ၊ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ မင်း
ဒီစကားပြောတာလဲ” “ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသဘောတူ
စာချုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား” “စာချုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီစာချုပ်
မင်းဖတ်ကြည့်ပြီး ပြီးလား” “ဖတ်ကြည့်တော့ကော ကျွန်တော်က ဘာနားလည်မှာလဲ။
ရေးထားတာက အာဖရိကနဘာသာစကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ပြောတော့
ရလာသမျှတစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူမယ်ဆို” အဘိုးကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်
ခါယမ်းလှုပ်ပြီး “ဆဒါ မင်းနားလည်မှုလွဲတာပေါ့ကွ။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ
စပိတူလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းက ငါ့အတွက် အခစားလုပ်တာပဲ။ ငါက
မင်းကိုစရိတ်ခံပြီး စိန်တွင်းကို လှူတယ်။ အဲဒီတော့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းဟာ
ငါ့ပစ္စည်းပဲပေါ့” ဂျမိ၏ စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ပင်
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားမိသည်။ “ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ အလကား ပေးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ထုတ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းအတွက် ကျွန်တော်က ပေါင်
၁၂၀ တောင်ပေးခဲ့တာ ပဲအဘိုးကြီးက ပဲခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ “မင်းနဲ့
ငါ့ငြင်းနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ မင်းကို ငါ့ပြောင်ပြောင်ပုံပြောတော့ မယ်။ မင်းကို ငါ
နောက်ထပ် ငါးပေါင်တိုးပေးဦးမယ်။ အဲဒါဆိုရင်ဒီကစလုံးပဲ ပြတ်ပြီ။ ဒါ ငါ့ဘက်က
အရက်ရောဆုံး ပေးတာပဲ” ဂျီ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ “ဘာလို့
ကိစ္စပြတ်ရမလဲဗျ။ လုံးဝမပြတ်ဘူး။ ဒီစိန်တွေကို ကျုပ်လည်း တစ်ဝက်ပိုင်တယ်။
အဲဒါ ရက်ရမှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနာမည်နဲ့
မှတ်ပုံတင်ခဲ့တာပဲ” မစ္စတာ မာဝီက မချိုမချင် ပြီးလိုက်ပြီး “ဒါဆိုရင် မင်းက ငါ့ကို
ကလမ်ကျတာပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ငါ့ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်” သူက
ပိုက်ဆံကို ဂျမိ၏ လက်ထဲသို့ ထိုးပေးရင်း - “က ... မင်းလုပ်ခ မင်းယူပြီး
မြန်မြန်သာ သွားပါတော့ ကိုယ်လူ ... င်ဗျားကြီး မတရားဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်
တိုင်ကို တိုင်မယ်” “ကို တိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းမှာ ရှေ့နေငှားဖို့ ပိုက်ဆံရှိရဲ့လား။

စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိသမျှ ရှေ့နေတွေကို ငါကခါး
ပိုက်ထဲ ထည့်ထားတာက။ မင်း သိရဲ့လား” ဂျမီ နိုင် ကျသွားသည်။
သည်ဖြစ်ရပ်သည် သူ့အဖြစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတာလားဟု
တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် ရက်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ
မီးတောက်မတတ် ပူပြင်းလှသော ခရီးကြမ်းကို နေထွက်ကနေဝင် ပင်ပန်းကြီးစွာ
အသက်ထွက်မတတ် ကုန်းရုန်းခဲ့ရသည့်များပြားလှသောတံရံမိသည်။ သို့သော်
ယခုမှ သူ့အဖို့ ခဲလေသမျှ သရေကျခဲ့ပြီ။ သည်အတိုးကြီးက မညာမတာ
ရက်ရက်စက်စက် ကလိမ့်ကျခဲ့ပြီ။ သူက အတိုးကြီး၏ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကြီး ဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်တော် လုံးဝ
မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ရှယ်ယာ ကျွန်တော် ရတနည်းနဲ့ ယူရမယ်။ ကျွန်တော်
ဒီမြို့ကလည်း ထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား မတရားလုပ်ပုံကို ကျုပ် လူတိုင်း
လျှောက်ပြောမယ်။ လူတိုင်းသိအောင် သတင်းလွှင့်မယ်” ဤတွင် အတိုးကြီးလည်း
တော်တော်ဒေါသထွက်လာပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း လျှောက်အော်တော့သည်။ “ဟေ့
... ချာတိတ်၊ မင်း ရှုံးနေပြီက။ ဆရာဝန်ဆီသာ မြန်မြန်ပြေးတော့။ နောက်ဆုံးတော့
မင်းက မတရား နေပုံမိလာပြီး ဦးနှောက်တွေ ပျက်ကုန်တာကိုးကွ” ဂျမီသည်
ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး အတိုးကြီးကို စီးမီးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
အတိုးကြီးကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ ကိုင်၍ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ “ဒီမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာ
ကြည့်ထား၊ ကျုပ်အပေါ်မှာခင်ဗျား ဒီလိုရက်စက်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို
ကျုပ်ကောင်းကောင်းကြီး လက်စားချေပြမယ်” သူက အတိုးကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံများကို
တအားပုတ်ချလိုက်ပြီး နောက်အခန်းထဲမှ ဝူနိုးခနဲ ဆောင့်ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။ “ဆည်းဆာချစ်သူ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဂျမီ ဝင်သွားသောအခါ
ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသ မားအားလုံးလိုလိုမှာ
ပြီးဒီစပနီ စခန်းသို့ ပြန်သွားကြပြီ။ ဂျမီသည် ဒေါသလည်း အရမ်းထွက်မိသည်။
စိတ်လည်း အလွန်ပျက်မိသည်။ ငါ့အဖြစ်က မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ၊ ခု
မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သူ့ဌေးဖြစ်ပြီး ခုချက်ချင်းပဲ ခွေးဖြစ်သွားရပြီ။ ဒီနံကြီးကိုငါ
မကျေဘူး။ ဖြစ်တုနည်းနဲ့ ပြန်ဆော့ရမယ်။ ဘယ်လိုဆော်မလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့
ဆော်မလဲ။ တကယ်တော့ မစွတာမာဝိပြောတာ မှန်နေသည်။ ဂျမီမှာအမှုဆိုင်ရန်
ရှေ့နေ ဌေးဖို့ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိတော့။ ထို့အပြင်သည်ဒေသတွင် သူက
သူ့မိမီးပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။ မစွတာမာဝိကတော့ အလွန်ဇာတိကမရှိသည့်
မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်။ ထို့ကြောင့် ဂျမီအတွက် တိုက်
ခိုက်ရေးလက်နက်မှာ အမှန်တရားသာဖြစ်တော့သည်။ သူ့အပေါ် မစွတာမာဝိ
ရက်စက်ပုံကို တောင်အာဖရိကတစ်တိုက်လုံး သိအောင် သတင်းလွှင့်ရန်သာ
ရှိတော့သည်။ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း
လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ “ပြန်လာ ကြိုဆိုပါတယ် ဂျမီ။ က ...
လိုချင်တာအားလုံးရမယ်။ တာသောက်မလဲ” “စက်တစ်ခွက်ပေးပါ” စမစ်က
ဖန်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ခွက်စာလောင်းထည့် ပြီး ဂျမီရှေ့တွင်လာချ သည်။ ဂျမီက
အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချလိုက်သည်။ သူက အရက်သောက်ကျင့်ရှိသူ
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်ပြင်းလွှင့်သော ယမကာရည်များ သည် သူ၏ လည်
ချောင်းမှတစ်ဆင့်အစာအိမ်သို့ မီးလိုပူဆင်းသွားသည်။ “နောက်တစ်ခွက်
ပေးဦးဗျာ” “လာပါပြီဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ် ပြောပြောနေတာ။
စကော့လူမျိုးတွေဟာ တကယ်သောက်နိုင်ပါတယ်လို့ ဒုတိယခွက်ကျတော့ လျှော
ဆင်းသွားသည်။ သူတွင်းတူးမထွက်မီ တစ်နေ့တုန်းက

တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်အား စမစ်က မစ္စတာမာဝီထံ
အကူအညီသွားတောင်းရန် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ဂျမီသွား၍သတိရသည်။ ထို့ကြောင့်
သူက စမစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ “ဒီ မာဝီဆိုတဲ့ ငါ့နံပါတ်ကို လူညာကြီးပဲဗျ။ ခု
ကျွန်တော် ရလာတဲ့စိန်တွေကိုလည်း သူ့အားလုံး ဘိုးထားလိုက်တယ်” စမစ်က
သနားသွားဟန်ဖြင့် စုတ်တံသပ်သပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဘယ်နှယ့် .. ဘယ်နှယ့်၊
ကြားရတဲ့သတင်းက စိတ်မချမ်းသာပါလားဗျာ။ တကယ် ပြောတာပါ။
မင်းအတွက် ငါတော် တော်စိတ်မကောင်းပါ ဘူး” “ဒါပေမဲ့ စောင့်သာကြည့်နေပါဗျာ။
ဒီလူကြီး ဒီစိန်တွေအားလုံးမရ စေရပါဘူး။ ကျုပ်က စာချုပ်အရ
တစ်ဝက်ပိုင်တာဗျ။ အဲဒါသူက အားလုံးယူထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တော့
တွေ့တဲ့လူတိုင်း လျှောက်ပြောတော့မှာပဲ” “သတိထားပြီးလည်း လုပ်ပါကွာ။ ဒီလူက
သာမန် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမြို့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို
မင်းတိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အကူအညီ ရှာလိမ့်မယ်။ မင်းကို
ကူညီနိုင်မယ်လို့ရှိတယ်။ ဒီလူကို ငါသိတယ်။ အဲဒီလူကလည်း မင်းလိုပဲ သူ့ကို
မှန်းနေတာပဲ” သူက ဘေးဘက်သို့စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။
“လမ်းထိပ်မှာ စပါးကျီပျက်တစ်ခုရှိတယ်။ ငါအကုန်လုံး ကြည့်စိစဉ်လိုက်မယ်။
ညဆယ်နာရီကျရင်သာ မင်းဆက်ဆက်လာခဲ့ပေတော့” “အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျေးဇူး ကျုပ်မမေ့ပါဘူး” ညဆယ်နာရီတိတိ၊
စပါးကျီပျက်ကို ... နော်” စပါးကျီပျက်မှာ သံတွင်များဖြင့် ခနောခန့်
ဆောက်ထားပြီး၊ မြို့ပြင်လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့ခွက်တွင် တည်ရှိသည်။ ဂျမီသည်
ချိန်းဆိုချက်အတိုင်းဆယ်နာရီတိတိတွင် ရောက်လာခဲ့သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေသဖြင့် မနည်းသတိထားပြီး လာခဲ့ရသည်။
သူက ဘေးဘက်ကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသမ္မာ တုံ့ပြန်မကြားရ။ သူက အထဲသို့
တစ်လှမ်းချင်းဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် ချည်တိုင်၌ ချည်ထားသော
မြင်းများတလုပ်လုပ်နှင့် ဂနာမြင့်မီ ဖြစ်နေကြသည့်ကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။
ထို့နောက်သူနောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခုလုံး ကြားလိုက်ရသည်။ သူက နောက်ပြန်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သံတုတ်တစ်ခု သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဖြတ်ကျလာပြီး
မြေကြီးပေါ်သို့ပုံလျက်သွား လဲကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို
ထပ်ဆင့်အရိုက်ခံရပြီး ကြီးမားသော လက်ကြီးတစ်ချောင်းက သူ့ကို
ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လက်သီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
ပြင်းထန်စွာ ကျလာတော့သည်။ သူသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသဖြင့်
မေ့မြောသွားတော့ထို့နောက် မျက်နှာကို ရှေ့နှင့် ပုံကသလို ခံစားလိုက်ရသည်။
မျက်လုံးများကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာမာဝီ၏ လူယူကြီး
ဘန်ဒါ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို အမှောင်ထဲတွင် မှန်ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသလို ထင်မိသည်။
လက်သီးတွေတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျလာပြန်သည်။ နံရိုးတွေကိုးကုန်ပြီလားဟု
ထင်လိုက်ရသည်။ ဆက်တိုက်လိုပင် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့လေးလံသော
အရာတစ်ခု ကျလာပြန်သည်။ အရိုးကျိုးသွားသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။
ထို့နောက်တွင်တော့ သူ ဘာကိုမျှ မမှတ်မိတော့။ နသို့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်
ပူနေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က မျက်နှာကို ကော်ပတ်စက္ကူနှင့်
ပွတ်တိုက်နေသလို ထင်ရသည်။ သူကလက်ကို မြှောက်ကြည့်သည်။
အချည်းနှီးပင်။ မျက်လုံးတွေကို အားတင်းချွဲဖြင့် ကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေလည်း
ရောင်ကင်းပြီး ပိတ်နေကြပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ အစိတ်အပိုင်းဟူသမျှ တစ်ခုမကျန်
နာကျင်နေကြသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုတစောင်းလှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာကို
ကော်ပတ်စက္ကူနှင့် လာပွတ်ပြန်သည်။ လက်ကို မြှောက်ကာ မျက်နှာကို

စမ်းကြည့်သည်။ တစ်မျက်နှာလုံး သဲတွေပေကျနေသည်။ တကယ်တော့ သူသည် သူ့ကြီးထဲတွင် မျက်နှာအပိုကာမှောက်လျက်ကြီး လဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ အားတင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒူးထောက် ကုန်းထကြည့်သည်။ လူပုလိက်တိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လှသည်။ မျက်လုံးများကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။ သူသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်မပါဖလာကိုယ်ထည့်ဖြင့် ကာရူးမြက်ခင်းပြင်ကြီးအလယ်တွင် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ နေထွက်စရိသေးသော်လည်း အပူရှိန် ပြင်းလာခဲ့ပြီ။ စားစရာ တစ်ခုခုနှင့် ရွှေများရနိုင်မည်လားဟုဘေးဘီသို့ စမ်းရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှမရှိ။ သူတို့က သူ့ကိုအစာပြတ်ပြီး သေအောင် တမင်ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ဧကန္တ ဗင်ဒါမာဝရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ အရက်ဆိုင်ရှင် စမ္မလည်းပါမှာပဲ။ နေနှင့်ကြီးပေါ့။ ငါ့အကြောင်းသိရစေမယ်။ ငါပြန်ချမယ်။ ချက်ချချမယ်။ မခံချင်သော ဒေါသစိတ်ကြောင့် အားပြုတ်လာပြီး ထထိုင်နိုင်လာသည်။ သို့သော် အသက်ရှူရတာကတော့ ခက်ခဲလှသည်။ နံရိုးတွေ ဘယ်နှချောင်းများ ကျိုးကုန်ပြီလဲ။ သူသည် အားတင်းပြီး ထရပ် လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ခွေလျက်သား လ ကျသွားသည်။ နာကျင်လှသဖြင့် အသံထွက်ပြီး အော်ညည်းလိုက်မိသည်။ သူ့ညာဘက်ခြေထောက် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။ သူ့လွမ်းလျှောက်၍မရတော့။ သို့သော် ... လေးဘက်တွား၍တော့ ရသေးသည်။ နဂမ္မိသည် သူတယ်နေရာရောက်နေသည်ဆိုသည်ကို လုံးဝစဉ်းစား၍မရ။ သူတို့က သူ့အား စပါးကျိပ်ကုတ်ထဲမှ သယ်ယူလာခဲ့ကြပြီး ခွေးအနှင့်လင်းတများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မတွေ့နိုင်သော သည်နေရာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သိက္ခာရဆိုသည်မှာ ဆုံးစမထင် အပြောကျယ်လှသော သုသာနမြေကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်သည် တရုတ်နမူနာ စားထားသော လူသေ ကောင်များ၏ အရိုးစုများကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ အသားဆွ၍ တစ်မျှင်တစ်ဖွဲပင် မကျန်တော့သည့် နေရာတကာတွင် ပြန့်ကျဲနေသော အရိုးစုများ ...။ သည်အကြောင်းတွေးမိသောအခါ မိုးပေါ်တွင် ပျံဝဲနေကြသောလင်းတကြီးများ၏ တောင်ပံခတ်သံနှင့် စူးရှသော အော်မြည်သံများကိုပင်ကြား ယောင်လာမိလေသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြောက်စိတ်ဖိုးသွားသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ ပိတ်နေကြပြီ။ လင်းတကြီးတွေကို မမြင်နိုင်တော့။ သို့သော် သူတို့၏ အော်မြည်သံကိုတော့ ကြားနေရသည်။ သူတို့၏ အနံ့ကိုတော့ ရနေသည်။ သူသည် ရှိသမျှ ခွန်အား စုစည်းကာ အားတင်းပြီး လေးဘက်တွားနေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးလိုပူပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။ နည်းနည်းကလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှ နာကျင်လာသည်။ ကျိုးနေသော ခြေထောက် တစ်ဘက်က ဓားထက်ထက်နှင့် ထိုးဆွသလိုခံစားရ သည်။ ခြေထောက်အနာ သက်သာစေရန် ကိုယ်ကို အနည်းငယ်စောင်းလိုက် ပြန်တော့လည်း နံရိုးတွေက အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကာပြတ်ထွက်မတတ် ခံစားရပြန်သည်။ သူ့ အဖြစ်က ဆိုးကုန်ဆိုးရွားလှသည်။ လှနေလို့လည်းမရ၊ သွားလို့လည်း မဖြစ်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လုံးဝမလျှော့။ အားတင်းပြီးလေးဘက်ထောက်ကာ တရွေ့ရွေ့ သွားသည်။ မိုးပေါ်မှ လင်းတမြည်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ သူတို့သည်သူ့အမောဆိုကာ လဲသွားမည့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်တွေ ပျံ့လွင့် လာသည်။ ဟိုတွေးသည့်တွေး တွေးလာသည်။ သူ့စိတ်သည် အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံသစ်ကို အချိုးကျကျ ဝတ်ကာ အဘာဒင်းရွာမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ အစကုန်စယောက်အကြားတွင်

ထိုင်နေသည်။ သူ့အစိမ့် မေရီကော့ဒက လုပ်သော အဖြူရောင်
နေရွာသီဝတ်စုံကိုဝတ်ထားပြီး သူ့ကို ပြီးကြည့်နေသည်။ သူက ထိုင်ရာမှထကာ
မေရီကော့ဒဆီသို့ သွားမည်လုပ်သည်။ အစိကုန်စီယောက်က သူ့ကို နောက်မှဆွဲကာ
ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။ ပြီးတော့သူ့ကို လိမ် ဆွဲကြသည်။ သူက
နာလွန်းသဖြင့်အသံကုန်အော်လိုက်မည်။ သည်တော့မှ သူသည် မွေးခနဲ
အပ်ပျော်သွားပြီး အပ်မက်မက်နေမုန်းသတိရမိတော့သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး
နာကျင်နေသည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး ကိုယ်ကိုတရွတ်တိုက်ဆွဲကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
တွား၍ သွားနေသည်။ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ လင်းတသံတွေက ပျံ့ပို၍
ကျယ်လောင်လာသည်။ သူ့ကို စောင့် ရသည်မှာ ကြာလွန်း၍
စိတ်မရှည်နိုင်ကြတော့ဟန် တူသည်။ သူက မျက်လုံးတွေကို ကြိုးစားပြီး
ဖွင့်ကြည့်သည်။ လင်းတကြိုးတွေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဝါးတစ်ရက်ခန့်သို့
ရောက်လာကြပြီ။ သူသည် အရာဝတ္ထုများကို မှန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည်။ ကြည့်
နေရင်းမှ ပင်ထဲအရာများသည် မြေခွေးများ၊ ခွေးအများအပြစ်သို့
ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ သူက အားမလျှော့ဘဲ ဆက်လက်၍ ရွှေ့သွားနေသည်။
လေသည်တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်။ အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ တွားသွားမြဲ
တွားသွားနေသည်။ သူရပ်လိုက်လျှင် သည်အကောင်တွေ
ဝိုင်းအုံ့ထိုးဆိတ်ကြွတော့မည်ကို သူသိသည်။ နေကလည်း ပူသည်။ သဲကလည်း
ပူသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်းမီးလိုပူနေသည်။ သို့သော် ရပ်နားနေ၍ မဖြစ်။
လူလိမ်ကြီး ဗင်ဒါမာဝီကို မှတ်မှတ်ရရလက်စားချေစရာ ရှိနေသေးသည်။
ဗင်ဒါမာဝီ မသေသေးသမျှ သူလည်းမသေ နိုင်သေး။ သို့သော် အချိန်ကာလကို
သတိမရတော့။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်မိုင်ခရီးလောက်တော့
ရောက်ခဲ့ပြီဟု ယူဆသည်။ အဖြစ်မှန်ကတော့သူတကယ် ခရီးပေါက်ခဲ့သည်မှာ
ဆယ်ကိုက်လောက် သာရှိသေးသည်။ ဘယ်ကို ရောက်နေမုန်းလည်း မသိတော့။
ဘယ်ကိုသွားရမုန်းလည်း မသိတော့။ သူ့ စိတ်က တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကိုသာ
အာရုံ ကပ်ထားသည်။ ဗင်ဒါမာဝီ...ဗင်ဒါမာဝီ ...။ သူသည် ရုတ်တရက်
သတိလွတ်သွားပြီး မွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသဖြင့်
ဖျတ်ခနဲ လန့် နိုးလာသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ ခြေထောက်ကို
ချန်ထက်သောအရာနှင့် ထိုးဆွနေသလို ထင်လိုက်ရသည်။ အားတင်းပြီး
မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧရာမလင်းတမည်း ကြိုးတစ်ကောင်သည် သူ့
ခြေထောက်ကို ထိုးဆိတ်နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသော နှုတ်သီးကြီးများ၊
ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများ...။ ညီပုပ် သော အနံ့များ ...။ သူက
အားကုန်သည်စံ၍ အော်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာသံမှ ထွက်မလာ။
ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲသည်။ ခြေထောက်မှ
စီးကျသော သွေးဗွက်များကို စမ်းမသည်။ လင်းတကြိုးတွေကသူ့
ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြပြီ။ တောင်ပံကြီးတွေ
တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာလေးလေးလုံလုံဖြင့် ဂနာမငြိမ်
ရွှေ့သွားလွှပ်ရှားနေကြသည်။ သူ နောက်တွဲမိကြိမ် မေ့မြောသွားခဲ့လျှင်တော့
တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောတော့မည် ဆိုသည်ကို သတိရမိသည်။ သူ ခဏ
ငြိမ်သွားသည်။ လင်းတကြိုးတွေက ဝိုင်းကပ်လာကြသည်။ သူက ရပ်မနေဘဲ
ဆက်သွားသည်။ သူ့စိတ်သည် ပုံမှန်အနေအထားတွင် မရှိတော့။
သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေပြီ။ ငန်းဖမ်းသူလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ။
တောင်ပံခတ်သံတွေ ကြားရပြန်သည်။ လင်းတကြိုးတွေ သူ့အပေါ်သို့
ဝိုင်းလှကြပြန်ပြီ။ သူ့တွင် တိုက်ခိုက် နှင်အားမ ရှိတော့။ လက်ကို
ပင်မြှောက်၍မရတော့။ ဥကာပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး မေ့မြောသွားခဲ့ပြီ။

လင်းတမည်းကြီးတွေက တအားအား အော်မြည်ကာ
အောင်သေအောင်သားစားရန် ဝိုင်းလာခဲ့ကြပြီ။ ။

ကိပ်တောင်းမြို့တွင် စနေနေ့သည်ဈေးနေ့...။ လမ်းတကာတွင် ဈေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဘိုးဝါးအမျိုးသားများ၊ ပြင်သစ်လူမျိုးများ။ ရောင်စုံယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများနှင့် ဂါဝန်ကြီးတဖွားဖွားနှင့် အင်္ဂလိပ်များ။ လူမျိုးစုံ အရွယ်စုံ ယောက်ျားမိန်းမများသည် ဘရာဗီယန်စတိုင်၊ ပတ်ဆောင်း၊ ဘာဂျားစဒရော စသော ရပ်ကွက်များရှိ ဈေးကွက်များတွင် ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ ဈေးတန်းတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ၊ မြင်းများ၊ လှည်းများမှစ၍ သစ်သီးဝလံမျိုးစုံအထိ လိုချင်တာနိုင်သည်။ အဝတ်အထည်များ၊ ချက်” ကစားခုံများ၊ သားငါးမျိုးစုံနှင့် ဘာသာစုံဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်စာတမ်းများလည်း ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။ စနေနေ့များတွင် ကိပ်တောင်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော ပွဲဈေးကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဘန်ဒါသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးမေ့ကာဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့လျှောက်လာရင်း လူဖြူများအားမကြည့်မိရန်လည်း အထူးသတိထား၍လာသည်။ လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းတွင်လူမည်းများ၊ အင်ဒီယန်းများနှင့် တခြားအသားမည်း တိုင်းရင်းသားများဖြင့်ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သည်တိုင်းပြည်ကို လူဖြူလူနည်းစုကသာလက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ စိုးမိုးနေသည်။ ဘန်ဒါသည် လူဖြူအုပ်စိုးသူများကို အလွန်မုန်းတီးသည်။ သည်နိုင်ငံသည် သူ့နိုင်ငံ၊ သူ့အမိမြေ၊ လူဖြူများကား ကျူးကျော်သူတွေ၊ နယ်ချဲ့တွေ၊ တောင်အာဖရိကတွင် လူမျိုးစုပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ဘာစူတို၊ ဇူးလူး၊ ဘီချန်နာ၊ မတာဘီလီ စသည်ဖြင့်။ သို့သော် ယင်းတို့အနက် ဘန်တူးလူမျိုးစုကပို၍အရေးပါသည်။ “ဘန်တူ ဟူသည်မှာ ပြည်သူလူထု ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်သည့် အဘန်တူး ဟူသော စကားမှ ရွေ့လျောလာသော ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ ဘန်တူးလူမျိုးစုထဲတွင်လည်း ဘန်ဒါ၏ မျိုးရိုးစုဖြစ်သော ဘရီလောင်းမျိုးနွယ်များက ပို၍ ဩဇာတိက္ခမရှိသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက တောင်အာဖရိကနိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည့် လူမည်းဘုရင်များအကြောင်းကို အဘွားပြောပြ၍ဘန်ဒါ သိခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နိုင်ငံသည် သူတို့နိုင်ငံ၊ သည်မြေသည် သူတို့မြေ။ ယခုတော့ ... သူတို့သည် လက်တဆုပ်စာမျှသော ခွေးအဖြူတူ၏လက်အောက်တွင် ကျန်သပေါက်များဘဝသို့ ရောက်နေကြသည်။ လူဖြူများလူမည်းတိုင်းရင်းသားတို့အား နယ်စွန့်နယ်ဖျားသို့ မောင်းထုတ်ပြီး အင်အားနည်းအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူမည်းတို့မှာ တိုင်းပြည်ဆိုးရွုံးခဲ့ကြရသည်။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုးရွားခဲ့ကြရသည်။ ယခုအချိန်တွင် လူမည်းတို့အဖို့ မိမိတို့နိုင်ငံကို ပြန်လည်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် လူဖြူများအား တိုက်ခိုက်ရန် တစ်ခုတည်းသော လက်နက်မှာ အပြင်ပန်း အချို့သွင်းပေါင်းသွင်းပြီး အတွင်းက လက်သီးပုန်းထိုးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘန်ဒါသည် သူ့ကိုယ်သူ့အသက် ဘယ်လောက်ကြီးပြီဟု လုံးဝ မသိ။ သူတို့ လူမျိုးများမှာ မွေးစားရင်းမရှိ၊ ရက်ချုပ်မရှိ။ သူတို့၏ အသက် အရွယ်ကိုရိုးရာအစဉ်အလာ အရသာ မှတ်သားကြသည်။ ဥပမာ စစ်ပွဲဖြစ်သောကာလများ လူမျိုးစု အကြီးအကဲများ မွေးဖွားသော ကာလနှင့် သေဆုံးသောကာလများ၊ ကြယ်တစ်ခုခုပေါ်သောကာလများ၊ မှန်တိုင်းတိုက်သောကာလများ၊ လျှော်လွှပ်သော ကာလများ စသည့်တို့ဖြင့်သာ မှတ်သားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် .. ဘန်ဒါအဖို့တော့ အသက်ကြီးတာ

ငယ်တာကအကြောင်းမဟုတ်။ အရေးမကြီး။ သူသည် သာမန် လူမည်းအမျိုးသား
တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ လူမျိုးစု အကြီးအကဲတစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး
တစ်နေ့သောအခါ သူ့လူမျိုးစုကို အုပ်ချုပ်ရမည့် ပိုဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟူသော
အချက်သည်သာ သူ့အဖို့ အဓိကဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းကို တွေးမိတော့
သူသည် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး ခြေလှမ်းလည်း ပို၍ သက်လာသည်ဟု
ထင်မှတ်မိသည်။ သူသည် မြို့ပြင်အရှေ့ဘက် စူးစူးသို့ သွတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။
ထိုအရပ်သည် လူမည်းအများစု နေထိုင်သော အရပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ကအိမ်ကြီး
ရာသာများမှာ ယခုအခါ တံအိမ်၊ ရွှံ့အိမ်ငယ်များသာ ဖြစ်နေကြပြီ။ သူသည်
ညစ်ပတ်နေသော လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲသို့ ခိုးဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
တစ်ယောက်ယောက်များ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသလားဟု နောက်ပြန်လှည့်၍
ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်သားတံကလေး တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။
ဘေးကွဲမျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးကို နှစ်ချက်ခေါက်ကာ
အထဲသို့ဝန်ပန်ပါးပါး လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အခန်းထောင့်တွင်
ထိုင်ကာ အကျချုပ်နေသည်။ ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက်
နောက်ဘက် အပခန်းရှည်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည်
ခေါက်ခွတ်ကလေးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြိုးလှုံနေသော လူကိုအပေါ်မှစိုး၍
စုံကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမီသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တ ခြောက် ပတ်ခန့်
မှစ၍သတ်ပြန်ရလွှာ ခံသည်။ သတ်ပြန် ရလာသောအခါ
ထူးဆန်းသောတအိမ်ကလေးတစ်ဆောင် အတွင်းမှ
ခေါက်ခွတ်ကလေးပေါ်တွင်ရောက်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိရ တော့သည်။
သူသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေ ပြန်လည်သတ်ရလာသည်။
ကာရူးလွင်ပြင်ကြီးထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခြေတစ်ဘက်ကျိုးဖြင့်မြေကြီးပေါ်
တွားသွားနေသော သူ့ကိုယ်သူမြင်ယောင်လာသည်။
တအားအားအော်မြည်နေကြသော လင်းတမည်းကြီးတွေ၏ အသံကို
ကြားယောင်လာဘန်ဒါအား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့ကို
လက်စတုံးသတ်ရန်လာကြောင်း ဂျမီ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူ
မသေသေးကြောင်းကိုမစွတာမာဝက တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိသွားခြင်း ဖြစ်မည်။
ထို့ကြောင့် သူ့ကိုက်စွဲတုံး ဖြောင့်ပစ်ရန် ဘန်ဒါကို
ထပ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ “မင်း ဆရာကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မလာတာလဲ” ဂျမီက
လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ “မာ ဆရာမရှိပါဘူး” “ငါ့ဓာတ်ဟာ
မင်းဆရာမဟုတ်လား။ အခု သူက လွတ်လိုက်လို့မင်းလာတာ
မဟုတ်လား” “မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ဘာသာငါလာတာပါ။ ဒီကို ငါလာမှန်းသိရင်သူက
တုံ့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်” ဂျမီက ဘန်ဒါပြောသည်ကို ဘာမှ
သဘောမပေါက်။ “ဒါနဲ့.. အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ငါ့ဘယ်ရောက် နှုတ်ဆိုတာ
သိချင်တယ်” “မင်း ကပ်တောင်းကို ရောက်နေတယ်” “မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ” “မင်းကို
ငါထမ်းခေါ်လာတာ” ဂျမီက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ သူက
ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဘာကြောင့်လဲ” “မင်း အကူအညီကို ငါလိုချင်လို့။ ငါက ကြီးကို
ပြန်ချချင်လို့” “မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ...” ဘန်ဒါက အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ “အတွက်
မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အတွက်ကို ငါ့ဘာမှ မပူပါဘူး။ ဓာတ်ကငါ့ညီမလေးကို
မုဒိမ်းကျင့်တယ်။ ကလေးမွေးရင်း ညီမလေး သေသွားတယ်ဂျီ
လန်ဖျပ်သွားသည်။ (တုရားရေ ...)” “ညီမလေးသေတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီကောင်ကြီးကို
ပြန်ချဖို့ ငါ နည်းလမ်းရှာနေတာ။ လူဖြူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို

ရှာနေတာ။ ဟိုညကစပါးကျီပျက်ထဲမှာ မင်းကို တိုဝိုင်းရိုက်ကြတော့ အဲဒီလူကို
ငါတွေ့ရတာပဲ။ တိုက် မင်းကို ကာရှုလွင်မြင်ကြီးထဲ ယူသွားပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြတာ။
အမှန်ကမင်းကို အသေသတ်ပစ်ခဲ့ဖူးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက မင်းသေသွားပါပြီဆိုလို့
သူတို့ကဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ကြတာ။ ငါက မင်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်ယူလာမလို့။
ဒါပေမဲ့ငါ့နောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဂျမိသည်
အံ့ဩခြင်းကို မဖုံးကွယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူသည်လင်းတကြီးတွေထဲမှ
အပုပ်နံ့ကိုပင် နံလာမိသည်။ “ ိုရောက်သွားတော့ မင်းကို လင်းတတွေ
ဝိုင်းနေကြပြီ။ ငါက မင်းကို လည်းပေါ်တင်ခေါ်ယူလာပြီး
ငါလူမျိုးစုရဲ့အမိတစ်အမိမှာ ဝှက်ထားခဲ့တာ။ တိုလူမျိုးစု ဆေးဆရာက
တိုင်းရင်းဆေးဝါးတွေနဲ့ မင်းအရိုးတွေကို ပြန်ဆက်တာ”တော့ .. ဆက်ပြောပါဦး။
ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ” “တိုလူမျိုးစုမိသားစုတစ်စုက ကပ်တောင်းကို ပြောင်း
လာတာ။ အဲဒါမင်းကို သူတို့လည်းပေါ်တင်ပြီး ယူလာတာ။ မင်းက လုံးဝ
သတိမရဘူး။ မင်းသေများ သေသွားပြီလားလို့တောင် ငါ အများကြီး
စိုးရိမ်ခဲ့ရတယ်” ဂျမိက သူ့ကို သေလုမတတ်သတ်ခဲ့ဖူးသူ၊ သူ့အား
အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ကယ်တင်သူအား မဝေခွဲနိုင်စွာဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူပြောတိုင်းယုံ လို မဖြစ်သေး။ သတိထား ၆ သတိထား။
သို့သော် .. သူက ဓာတ်ကို သင်ခန်းစာ ပေးချင်သည်ဆိုပဲ။
ဓာတ်ကိုသင်ခန်းစာပေးနိုင်ရန် အကူအညီပေးမည့် လူရှာနေသည်ဆိုပဲ။
ဒါအလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ငါ့အတွက်လည်း ကောင်းသည်။ သူ့အတွက်လည်း
ကောင်းသည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ် အောင်မြင်နိုင်လျော့ကွဲမှာ
သည်လောက်တောင် ယုတ်မာရက်စက်လှသော သည့်အဘိုးကြီးကို
ဘဝပျက်အောင် ပြန်ချရလျှင် ငါသေပျော်ပြီ။ “ကောင်းပြီလေ” သူက ဘန်ဒါအား
ပြောလိုက်သည်။ “ ဒီလူကြီးကိုပြန်ဆော်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်း ငါစိတ်ကူးပါမယ်။
တုံ့နစ်ယောက်စလုံး အကျိုးအတွက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား” ပြီးခဲ ရယ်ခဲသော ဘန်ဒါက
ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်သည်။ “သူ့ကို အသေသတ်ပစ်မှာလား” “အသေ
မဟုတ်ဘူး။ သေတာထက်ပိုဆိုးတဲ့နည်းနဲ့ သတမှာ” ဒီဒီထိုနေ့ညတွင် ဂျမိ
အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ ခေါင်းတွေမှူးပြီးအားနည်းနေသေးသည်။
ခြေထောက်ကလည်း ကောင်းကောင်း အနာမကျက်သေး။ လမ်းလျှောက်လျှင်
ထောင့်နင်းထောင့်နင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘန်ဒါက ဖေးမပေးရသည်။ “ဘာသာ
ငါလျှောက်ပါမယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညာလျှောက်ရင်လာမယ် ထင်တာပဲ” သူက
စမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ဘန်ဒါက ဘေးမှရပ်ကြည့်နေ “ကို မှန်တစ်ချက်လောက်
ပေးပါလား” မှန်နီကြည့်ရင် ျရပ်တယ်လို့နေမှာလဲ မသိဘူး။
မှတ်ဆိတ်မိတ်ခတ်တလည်း ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီလဲ မသိဘူး။ ဘန်ဒါက
မှန်ယူလာသည်။ ဂျမိက သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည်
လူစမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုပင် ကွယ်မမှတ်မိတော့။
ဆီပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားပြီ။ ပါးသိုင်းမေး။
မှတ်ဆိတ်မေးတော့ ပူရောင်းရှုပ်ပွဲနေသည်။ နာရီးလည်း ကျိုးသွားသည်။
နာခေါင်းက ဘေးတစ်ဘက်သို့ မသိမသာ စောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာကအသက်
၂၀ လောက် အိုဇာသွားသည်။ ပါးမှာရော၊ မေးစေ့မှာပါ အနာရွတ်တွေနှင့်
ပြည့်နေသည်။ အထူးခြားဆုံး ပြောင်းလဲချက်ကတော့ သူ့ မျက်လုံးများ။
ဒုက္ခများစွာ ခံစားခဲ့ရသော၊ နာကျင်မှုပေါင်းစုံ ခံစားခဲ့ရသော။ မုန်းတီး မှုများစွာနှင့်
ပြည့်နှက်နေသော မျက်လုံးများ ...။ သူက မှန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချ
ထားလိုက်သည်။ “ ို လမ်းလျှောက်ထွက်ချင်တယ်” “မလုပ်ပါနဲ့၊
ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ” “ဘာဖြစ်လို့” “နေရာကို ဘယ်လူဖြူမှလည်း

မလာဘူး။ လူမည်းတွေကလည်းလူဖြူရဲ့ရဲတဲ့ ရပ်ကွက် တစ်ခုခံသမျှ ရှောင်ကြတယ်။ ဒီအနီးနားကအိမ်နီးချင်းတွေ လည်း မင်းဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝ မသိဘူး။ တိုက်မင်းကို ညကြီး သယ်လာကြတာ။ ဒါကြောင့် မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်” “ဖြင့် ဒီနေရာက ဘယ်လိုပြန်ထွက်မလဲ” ညမှာ ပြန်ထွက်မှာပေါ့” ဘန်ဒါသည် သူ့အတွက် မည်မျှသက်စွန့်ဆံဖျား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ယခုမှ ဂျမီ သဘောပေါက်မိတော့သည်။ “မှာ ပိုက်ဆံတစ်မြားမှ မကျန်တော့ဘူး။ ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်” သူက ပြောသည်။ “ငါလည်း သဘောဆိပ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်” ဘန်ဒါက ပြောသည်။ “အလုပ်သမားတွေ အမြဲတမ်း ခေါ်နေတယ်” သူက ပိုက်ဆံအတွဲထဲမှပိုက်ဆံအချို့ ထုတ်လိုက်ပြီး ရော ... လောလောဆယ် ဒါကို သုံးပါ” ဂျီ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူသည်။ “ငါ ပြန်ဆပ်ပါမယ်” “ပိုက်ဆံကို ပြန်မဆပ်ပါနဲ့။ ငါ့ညီမလေးကိုပဲ ပြန်ဆပ်ပါ” ဇာသန်းခေါင်အချိန်တွင် ဘန်ဒါသည် ဂျမီအား တဲအိမ်ထဲမှခေါ် ထုတ်လာသည်။ ဂျမီက ဘေးဘက်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူတို့သည် လမ်းတွေ ဗွတ်ပေါက်ပြီး ညစ်ပတ်နေသော ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အလယ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ အိမ်တွေကလည်း အားလုံးလိုလို ဖရဲဖရဲနှင့် ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော လေးတိုင်စင် တဲအိမ်များ ...။ “လူတွေလူလား” ဂျမီက မေးသည်။ “ကားမပြောပါနဲ့” ဘန်ဒါက တိုးတိုးပြောသည်။ “ဒီနားက လူတွေက သိပ်ပြီးစပ်စကြတာ” သူက ဂျမီအား လက်ဆွဲပြီး ရပ်ကွက်အစွန်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြရင်း “နွလမ်းအတွင်းသွားရင် မြို့လယ်ရောက်လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့သင်္ကေကျင်းမှာ ဆိုကြမယ်” ဂျမီသည် သူ စကော့တလန်မှ လာစတုန်းက တည်းခံသော တော်ဒါသို့ ဝင်ကာ အခန်းငှားသည်။ မစွက်ဗင်စတာသည် စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေသည်။ “ကျွန်တော် အခန်းငှားချင်လို့ပါ” “ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ်” မစွက်ဗင်စတာက ရွှေ့သွားတွေပေါ်အောင်ပြီးပြီး ပြောသည်။ “ကျွန်မ နာမည် မစွက်ဗင်စတာပါ” “ကျွန်တော် သိပါတယ်” “ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ ရှင်မိတ်ဆွေတွေ ပြောပြလို့ သိတာလား” “မစွက်ဗင်စတာ မေနေလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မနစ်က တည်းသွားဖူးပါတယ်” သူမက အမာရွတ်တွေ ပြည့်နေသော မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်သည်။ နာခေါင်းကလည်း ကျိုးလို့။ ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့။ သူမ မှတ်မိတာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။ “ရှင်ကို ကျွန်မ လုံး မမှတ်မိဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မ အရင်တုန်းကမြင်ဖူးခဲ့တယ်လို့ လုံး မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မကြာခင်မှာ ကျွန်မတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပါ။ အဲဒါဆို ကျွန်မ ရှင်ကို မြင်မြင်ချင်း သိပါတယ်။ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေတွေ အား လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ... ရှင်နာမည် ပြောပါဦး” ဂျမီက အမှတ်မထင် လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ “ကျွန်တော်နာမည် ထရာဗစ် ...။ အိယန်ထရာဗစ် ... ပါ” ဇနော့ကတစ်နေ့နံနက်တွင် ဂျမီသည် အလုပ်ရှာရန် သဘောဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်များနေသော အဆိုင်းကြပ်က ပြောသည်။ “တို့က သန်သန်မာမာ လူငယ်တွေ လိုချင်တာကွ။ မင်းကြည့်ရတာဒီအလုပ်အတွက် နည်းနည်း အသက်ကြီးနေတယ်” “ကျွန်တော်အသက်က ၁၉ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ကြီးစားပြီး လူပဲပါမယ် ခင်ဗျား” သည်လိုဖြင့် သူ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား အလုပ်ကို ရသည်။ လုပ်ခ တစ်နေ့လျှင် ကိုးသျှိလင်၊ ဘန်ဒါနှင့် အခြားလူမည်းလုပ်သားတွေကျတော့ တစ်နေ့ကို ခြောက်သျှိလင်မျှသာ ရကြသည်။ အလုပ်နည်းနည်းအားချိန်တွင် ဂျမီက ဘန်ဒါအား

တစ်ချောင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီးပြောသည်။ “တို့စကားပြောကြရအောင်” “ဟာ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ သင်တော်ကျင်းနောက်ဘက်မှာ ကုန်လှောင်ရုံပျက်ကြီးရှိတယ်။ ငါ့လုပ်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်။ မင်း အဒိကသာ စောင့်နေပါ” ချွန်နိုးထားသည့်အတိုင်း ဘန်ဒါ ရောက်လာသည်။ “ငါ့ကို မစွတာမာဝီအကြောင်း မင်းသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ” ဂျမိက မေးသည်။ “မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာသိချင် လို့လဲ” “အားလုံး သိချင်တယ်” ဘန်ဒက တံတွေးတစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး “သူက ဒီကို ဟော်လန်က ရောက်လာတာ။ ငါ့ကြားဖူးသလောက်ဆိုရင် သူ မိန်းမက တော်တော်အရှုပ်ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံကတော့ သိပ်ပြီးချမ်းသာတယ်။ သူ့ မိန်းမဟာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မာဝီကပိုက်ဆံတွေယူပြီး ကလစ်ဒရစ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကလစ်ဒရစ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီး ဖွင့်တယ်။ သူက တွင်းတူးသမားတွေအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး အရမ်းချမ်းသာလာတယ်” “ကို လုပ်တဲ့နည်းအတိုင်းပဲဆို ပါတော” “အဒိက တစ်နည်းပဲရှိသေးတာ။ စိန်တွင်းတွေလာတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေ မှတ်ပုံတင်ကစွဲအတွက် သူ့ဆီ အကူအညီလာတောင်းကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဒိတွင်းတွေကို သူက အားလုံး အပိုင်စီးလိုက်တော့တာပဲ” “သူ့ကို တစ်ယောက်မှ ပြန်ပြီး တရားမစွဲဘူးလား” “ဘယ်နှယ့် တရားစွဲလို့ရပုပမလဲ။ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိက သူ့ဆီက လခယူနေတဲ့ လူပဲ။ ဥပဒေကတော့ ဆိုတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူတွေလာတဲ့ စိန်တွင်းကို ၄၅ ရက်အတွင်း မှတ်ပုံမတင်နိုင်ရင် လက်လွှတ်ရမယ်တဲ့။ အဒိကို အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ မစွတာမာဝီက သတင်းပေးတယ်။ သူကအမိအရ လက်ဖမ်းတယ်။ သူသုံးတဲ့တစ်နည်းရှိသေးတယ်။ စိန်တွင်းတွေကိုတွေ့တဲ့လူတော့ ကိုယ့်ပိုင်နက်နဲ့ကိုယ် ခြံစည်းရိုးထိုးပြီး သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ ခြံစည်းရိုး ပျက်သွားရင် ဦးတဲ့လူ ဝင်တူးနိုင်တယ်။ မစွတာမာဝီကသူလိုချင်တဲ့တွင်းရှိရင် သူတပ်ညီလူမိုက်တွေကို ညအချိန်မှာ လွှတ်ပြီး ခြံစည်းရိုးတွေ ဖျက်ခိုင်းတယ်။ မနက်ကျတော့ အဒိတွင်းကို သူ လူတွေ ဝင်တူးကြတော့တာပဲ” “ခွေးမသားကြီး .. တော်တော်ရက်စက်တာပဲ” “ရက်စက်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ကမ်းကုန်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူကည်းဆာချစ်သူ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်နဲ့လည်း အပေးအယူလုပ်ထားတယ်။ စမစ်က သူ့ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်ကြတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေထဲကအလားအလာရှိမယ့် လူတွေကို မစွတာမာဝီဆီ လိုမ်းညွှန်ပေးတယ်။ တွင်းတူးသမားနဲ့ သူနဲ့ သဘောတူစာချုပ် ချုပ်တယ်။ စိန်တွေရလာတဲ့အခါကျတော့သူက အားလုံးသိမ်းယူလိုက်တယ်။ ဟိုလူက မမခံနိုင်လို့ ရန်လုပ်မယ်ဆိုရင်မစွတာမာဝီမှာ ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ ကြေးစားလူမိုက်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်” “နွဲ့အကြောင်းတော့ ငါလည်း သိတယ်” ဂျမိက ပြီးပြီးပြောသည်။ “နောက်တော့ရော ဘာတွေလုပ်သေးသလဲ” “နောက်တော့ .. သူက ဘာသာရေးအရေခွံကြောင်သူတော့။ ညအပ်ရာဝင်တိုင်း သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး အမြဲဆုတောင်း မေတ္တာပို့တယ်။ မနက်ကျတော့ လူတွေဆီက ငွေညစ်တယ်။ တခြားလုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်တယ်။ ညစပ်တဲတဲ့ အလုပ်ဟာသမ္မု သူမလုပ်တာမရှိဘူး” “သူ့သမီးအကြောင်း ပြောပါဦး” “သမီးဖြစ်သူလည်း သူနှင့်အကြံတူ ဖြစ်နိုင်သည်။” “မစွတာမာဝီအကြောင်းလား။ သူက သူ့အဖေကို ချွေးတုန်အောင်ကြောက်တယ်။ သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားမျက်နှာမှ စေ့စေ့ မကြည့်စေရဘူး။ ကြည့်ရင် ကြည့်တဲ့လူရော၊ အကြည့်ခံရတဲ့လူပါ အသေသတ်ပစ်မယ်လို့ ကြမ်းထားတယ်” ဂျမိသည် နောက်သို့လှည့်ကာ တံခါးဝသို့

လျှောက်လာသည်။ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်ကာ ဆိပ်ခံတံတားဘက်သို့
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့တွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိလာပြီ။ သူ့အကြံ
အောင်မြင်အောင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး လုပ်ရမည်။ သူက ဘန်ဒါအား
လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ “က ... ဒီလောက်ဆို ဟုတ်ပါပြီ။ တိုက်ခိုက်ယောက်
မနက်ဖြန်ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်” ဂျမီသည် ကိပ်တောင်းမြို့တွင် လူဖြူလူမည်း
ခွဲခြားရေးပြဿနာကြီး များစွာ ရှိနေကြောင်း သိလာရသည်။ အာဏာပိုင်
လူဖြူများအခွင့်အရေး ပေးထားသော လူမည်း အနည်းငယ်မှတစ်ပါး
အများစုမှာမည်သည့်အခွင့် အရေးမှ မရှိကြ။ ကိပ်တောင်းမြို့နေ
လူမည်းများသည် ဆင်ခြေဖုံး ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင် တိရစ္ဆာန်များပမာ
ပိတ်လောင်ခြံခတ်ထားခြင်း ခံနေကြရ သည်။ သူတို့သည်
လူဖြူသခင်များအား အလုပ်အကျွေး ပြုရန် ကိစ္စမျိုးရှိမှသာ လျှင် အပြင်သို့
ထွက်ခွင့် ရကြသည်။ “သူတို့က ဒီလောက် နှိမ်ထားတာတောင် မင်းတို့က ဘာလို့ ပုံ
ခံနေကြတာလဲ” တစ်နေ့တွင် ဂျမီက ဘန်ဒါအား စာနာစိတ်ဖြင့် မေးမိသည်။
ဘန်ဒါက ပြန်ဖြေသည်။ “အစာအာနေတဲ့ ခြင်္သေ့ဟာ လက်သည်းကို
ဖွက်ထားရတယ်။ တစ်နေ့ ကျတော့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို တိုက် အားလုံး
ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မှာပဲ။ ကနေလူဖြူတွေက တို့လူမည်းတွေကို အသုံးချနေတာက
တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တို့ရဲ့ လုပ်အားကို လိုချင်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ကျတော့
သူတို့အနေနဲ့ တို့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကိုလည်း လက်ခံလာကြရမှာပါ။ သူတို့က တို့ကို
ခြံခတ်လောင်ပိတ်ထားလေလေ တို့ကိုပိုပြီး ကြောက်လွှာရလေလေ ဖြစ်မှာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှု လူမျိုးရေးဖိနှိပ်မှု ပြဿနာဟာ တစ်နေ့မှာ
မလွဲမသွေတန်ပြန်လာနိုင်တဲ့အတွက်ပဲ။ ဒီအချက်ကို တွေးပြီး လူဖြူတွေ
တော်တော်လန့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲနစ်နစ် တိုက်တော့
မဖြစ်ပါဘူး။ တို့လူမျိုးတွေ ပျောက်မသွားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့မှာ တို့
သိပ်ပြီးအားထားတဲ့ အိုင်စီက ရှိနေလို့” “အဲဒီ အိုင်စီကိုက ဘယ်သူလဲက” ဘန်ဒါက
ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ အိုင်စီကိုဆိုတာ လူမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့လူမျိုးရဲ့
ယုံကြည်ချက်တစ်ခုပဲ။ ရှင်းပြရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ အိုင်စီကိုဆိုတာ
တို့လူမျိုးရဲ့ အခြေခံ မူလဘူတပဲ။ အဓိက ရေသောက်မြစ်။ အဲဒါဟာ
နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလူမျိုးတစ်မျိုး အလွန် မြင့်မြတ် တဲ့” ယုံ ကြည် ချက် ဖြစ်
လို့ ဗမာဘေဒါမြစ်ကြီးကိုတောင် အဲဒီနာမည် ပေးထားသေးတယ်။
ဟုလွန်ခဲ့တဲ့မျိုးဆက်ပေါင်းများစွာ တို့ရဲ့ ဘိုးဘွားဘီ ဘင်တွေဟာ ကျွဲ
နွားစတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေကို ဗမာဘေဒါမြစ်ကြီးထဲ သူတို့နှင့်အတူ
မောင်းချသွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အားနည်းတဲ့ လူတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဟာ
ပြင်းထန်တဲ့ ရေခိုးနဲ့အစာတနေတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေရဲ့ သားကောင်
ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ရေထဲက မသေဘဲ ပြန်တက်လာနိုင်တဲ့လူတွေ
တိရစ္ဆာန်ကို တောနဂိုကထက်ပိုပြီး ခွန်အားဗလန် သတ္တိပြည့်စုံလာသူတွေလို့
ယုံကြည်တယ်။ နောက်ပြီး ဘန်တူးလူမျိုးစ တစ်ယောက်သေဆုံးတဲ့အခါ
အိုင်စီကယုံကြည်ချက်အရ ကျန်မိသားစုအားလုံး တောကို ထွက်သွားကြရ တယ်။
သဘောကတော့ သူတို့ခံစားနေရတဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို တခြားလူတွေပါရောပြီး
မခံစားရအောင် ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရင်အိုင်စီကိုဆိုတာ
လူသားတစ်ယောက်ဟာ တခြားလူသားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုစေ့စေ့
ကြည့်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာတခြားလူတစ်ယောက်ထက်
ပိုပြီးလည်း မမြင့်မြတ်ဘူး။ လျော့ပြီးလည်းမနိမ့်ကျဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည် ချက် ပဲ။
ဒါကြောင့် လူဖြူသခင်တွေကိုကြောက်နေတဲ့ ကျန်တစ်ယောက်အဖို့တော့ အိုင် စီကို
ယုံကြည်ချက်ဟာကျန်စာနဲ့အတူတူပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းဌာန် တင်ဂိုဂျာဘာဖူး အကြောင်း

ကြားဖူးသလား”ဘန်ဒီက နောက်ဆုံးနာမည်ကို လေးလေးစားစား အသံထွက်၍ပြောသည်။ “ငါ့ .. အင်း၊ ငါ လုံး မကြားဖူးဘူး” “အေး ... မင်းတစ်နေ့တော့ သူ့အကြောင်းကြားရပါလိမ့်မယ်။ မင်းတစ်နေ့တော့ ကြားရမှာပါ” ထိုနောက်တော့ ဘန်ဒီက တခြားအကြောင်းအရာကို ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားသည်။ ဂျမီသည် ဘန်ဒီအပေါ်တွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခင်မင်လေးစားမှုတိုးပွားလာခဲ့သည်။ အစတုန်းကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် စိုးရိမ်မှု၊ မသက်သာမှုကလေးတွေ ရှိနေခဲ့ကြသေးသည်။ ဂျမီအနေဖြင့် မိမိအား သေလုမြောပြီး သတ်ဖြတ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်မေးယူခဲ့ရသည်။ ထိုနည်းအတူ ဘန်ဒီအနေဖြင့်လည်း မိမိလူမျိုးတစ်ရပ်လုံး၏မျိုးဆက်ရန်သူဖြစ်သော လူဖြူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ် မေးယူခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘုရားရှိခိုးချက်တစ်ခုကြောင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဘန်ဒီမှာ မိမိပေါင်းသင်းဖူးသောတခြားလူမည်းများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဂျမီကယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူက မေးကြည့်သည်။ “ဒါနဲ့ မင်းဘယ်မှာ ပညာသင်ခဲ့သလဲ ဘန်ဒီ” “ဘယ်မှာမှ မသင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါက လူမုန်းသိတဲ့တစ်ကတည်းက အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါအဘွားက ငါ့ကို စာသင်ပေးလို့ ဒီအဆင့်အထိ ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ အဘွားက ဘိုးဝါးကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အိမ်မှာအိမ်စေလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက အဲဒီဆရာဆရာပဲ အရေးအဖတ်သင်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ငါ့ကိုလည်း သူပဲ အရေးအဖတ် သင်ပေးခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငါ ဒီလောက်တတ်လာတာ အဘွားရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ” နာမာဂါလင်းဒေသရှိ နမီးဘသ်ကန္တာရအကြောင်းကို ဂျမီ ပထမဆုံးကြားသိရသည်မှာ သူတို့အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပြီးနောက် တစ်နေ့သော စနေနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူနှင့် ဘန်ဒီတို့နှစ်ယောက်သည် ဘန်ဒီ၏မိခင်ကြီး ချွက်ပေးလိုက်သော ဒရယ်သားနှစ်ခုကို သင်္ဘောကျင်းမှ ကုန်လှောင်ရုံပျက်ကြီးထဲတွင် မြန်မြန်ရှက်ရှက် စားကြရသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဂျမီကကုန်သေတ္တာဟောင်းကြီးပေါ်တွင် လဲအိပ်လိုက်ပြီးနောက် ဘန်ဒီအား မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပြန်သည်။ “မစ္စတာမာဝီကို မင်း ဘယ်တုန်းက စတွေ့ခဲ့တာလဲ” “ငါ နမီးဘသ်ကန္တာရက စိန်တွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တုန်းက တွေ့ခဲ့တာ။ သူက အဲဒီတွင်းကို တခြားစပ်တူနှစ်ယောက်နဲ့ ပိုင်ထားတာ။ အမှန်ကတော့ အဲဒီတွင်းကို သူပိုင်တာကလည်း ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ တွင်းတူးသမားတွေဆီကအပိုင်စီးပြီး ရလိုက်တာပါ။ အဲဒီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရောက်လာလို့ ငါ့ကို တွေ့တာပဲ” ဒီလူကြီး ဒီလောက်အောင် ချမ်းသာနေမှ ကုန်စုံဆိုင်ဘာလို့ ဖွင့်နေသေးတာလဲ” “ကုန်စုံဆိုင်က သူ့ ရဲ့ထောင်ချောက်ပဲကွ။ မဖွင့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တွင်းတူးဖို့ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေက သူ့ ဆိုင်ကို လာကြရတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ချမ်းသာသထက် ချမ်းသာလာတော့တာပေါ့” ဂျမီက သူ့ကိုယ်တိုင် မစ္စတာမာဝီ၏ ထောင်ချောက်ထဲ တန်းဝင်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်တောင်းမိသည်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ ဖေဖေက ရှင့်ကိုကူညီနိုင်မှာပါ ဟု ပြောခဲ့သော မာဂရက်၏ ချစ်စရာ မျက်နှာ ကလေးကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။ “အဲဒီတော့ မင်းက သူ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်သွားတာလဲ” ဖေ ခွန့်တွင် ပြီ ခပြီ “အဲဒီနေ့က သူ့စိန်တွင်းကို လာလည်တော့ သူ့သမီးကလေးလည်းပါလာတယ်။ ကောင်မလေးက ၁၁ နှစ်လောက်ပဲ ရှဦးမယ်။ ကောင်မလေးကထိုင်နေရတာ ပျင်းလာတယ် ကူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ ရေထဲ ဆင်းဆော့တော့ ရေဝှေ့စုပ်ပြီးရေနစ်ပါလေရော။ ငါက အဲဒီမှာ ကမန်းကတန်း ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး သူ့ကိုကယ်လိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း လူပျိုတောင်

ကောင်းကောင်းမြတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုးကြီးတော့ ငါ့ကို
သတ်တော့မှာပဲဆိုပြီး ငါ တော်တော် ကြောက်သွားမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
ကြောက်ရတာလဲကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ကောင်မလေးကို
ဖက်ထားမိတာကွာ။ ငါက လူမည်းမို့လို့ ကြောက်မိတာ မဟုတ်ဘူး။
ယောကျ်ားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ကြောက်မိတာပါ။ ဒီလူကြီးက
သူ့သမီးကို ဘယ်ကောင်မှလက်နဲ့တိုတာတောင် မကြိုက်ဘူးကွာ။ အဲဒါ တို့အထဲက
လူတစ်ယောက်က ငါဟာ သူ့သမီးအသက်ကို ကယ်လိုက်တာပါလို့
မနည်းဖျောင်းဖျော့တော့မှစိတ်ပြေသွားတာ။ သူက စိတ်ပြေသွားရုံတင် မကဘူး။
ငါ့ကို သူ့ဆင်မှာခိုင်းဖို့ဆိုပြီး ကလစ်ခရစ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တော့တာပဲ။
ဘန်ဒါကစကားကို ခဏရပ်ထားပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။
“နောက်နှစ်လလောက်ကြာတော့ ငါ့ဆီကို ငါ့ညီမလေး အလည်ရောက်လာတယ်” သူ
စကားသတိပေးသွားသည်။ “ညီမလေး သူ့သမီးနဲ့ အရွယ်တူလောက်ပဲ
ရှိသေးတာ။ ဂျမိနာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငေးချိန်မှာ နားထောင်နေမိသည်။
အတန်ကြာတော့မှ ဘန်ဒါက ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြုခွင်း လိုက်သည်။ “တကယ်ဆိုရင်
ငါ့အနေနဲ့ နမီးဘသဲကန္တာရမှာပဲ နေခဲ့ဖူး ကောင်းတာ။ အဲဒါမှာ စိန်ရှုရတာ
သိပ်လွယ်တာပဲ။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေးဘက်တားပြီး ရှုသွားရင်းနဲ့ စိန်တွေကို
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သံဘူးထဲ ကောက်ထည့်ပုံသို့။ “နေစမ်းပါဦးကွာ။
အဲဒီစိန်တုံးတွေက သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပေါ်နေတာလား” ပေါ့ကွာ၊
အဲဒါကြောင့်မို့ သိပ်လွယ်တယ်လို့ ငါ ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့အဲဒီနေရာကိုတော့
အိပ်မက်တောင် မမက်ပါနဲ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနားကို ဘယ်သူမှ
မကပ်နိုင်ဘူးကွာ။ စိန်တွင်းက သမုဒ္ဒရာထဲမှ ရှိနေတာ။ လှိုင်းတစ်လုံး
တစ်လုံးကလည်း ပေ ၃၀ လောက် မြင့်တာ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့သူတို့က ကမ်းခြေမှာ
အစောင့်တောင် မထားဘူး။ တချို့ကတော့ ပင်လယ်ဘက်က ပတ်ဝင်ပြီး
ခိုးတူးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းနဲ့ ကျောက်ဆောင် ရိုက်ပြီးဦး--“တခြားဝင်နိုင်တဲ့
နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှိဦးမှာပေါ့ကွာ” မရှိဘူးကွာ၊ နမီးဘသဲကန္တာရက
သမုဒ္ဒရာကို ထိုးဝင်နေတာ ပတ်ပတ်အံ့အံ့ မျှောစင်နဲ့ အစောင့်တွေ ချထားတယ်။
ပတ်ပတ်လည်မှလည်း သံဆူးကြီးတွေ ကာထားတယ်။
သံဆူးကြီးတွေအတွင်းမှာလည်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေရော၊
ခွေးတွေရောရှိတယ်။ ဒီခွေးတွေက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ။ လူကို မြင်တာနဲ့
ခုန်အုပ်ပြီး အရိုးအသားမကျန် ကိုက်စားပစ်ကြမှာ။ ပြီးတော့ သူတို့က
တစ်တွင်းလုံးအနံ့ မိုင်းဖုံးတွေလည်း ထောင်ထားသေးတယ်။ မိုင်းဖုံးတွေ
ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြတု မြေပုံမပါရင်တော့ ဖုံးနင်းမိပြီး
အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားမှာ ကန်းသေ”နဲ့ အဲဒီစိန်တွင်းက
ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ” မနည်းဘူးကွာ၊ ၃၅ မိုင်လောက်တောင် ရှည်တာပဲ” ဂျီသည်
၃၅ မိုင်ရှည်လျားသော သဲသောင်တန်းကြီးပေါ်တွင် အစီအရီပေါ်နေသော
စိန်တုံးတွေကို ယခုပင် မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်လာမိ “အေးကွာ၊
အံ့ဩစရာပါပဲလား” “နမီးတံစိန်တွင်းအကြောင်း ကြားရလို့ အံ့သရတဲ့
လူတွေထဲမှာမင်းဟာ ပထမဆုံးလူ မဟုတ်သလို နောက်ဆုံးလူလည်း
မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ငါကတော့ လေ့နုခိုးဝင်ပြီး အပြန်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့
တိုက်လို့ သေသွားတဲ့ လူတွေဆီက ကျန်ခဲ့တဲ့ စိန်တုံးတွေကိုပဲ ကောက်ယူခဲ့တာပဲကွာ။
ကျယ်တင်သွားတုန်းတော့ စိတ်တောင်မကူးရတော့ပါဘူးကွာ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှာလဲ မိုင်းထိပြီး
အသက်ပျောက်သွားကြတဲ့လူတွေလည်း ငါ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီကွာ။
အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးတွေ ဝိုင်းဆွဲလို့ မိုက်ပွင့်အူပွင့် ဖြစ်သွားတဲ့လူတွေလည်း

ငါမြင်ခဲ့ဖူးပြီက။ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်း တွေးမနေပါနဲ့က။
မေ့သားပစ်လိုက်ပါတော့။ ငါက ကိုယ့်တွေ ပြောနေတာ။ အဲဒီနေရာက
ဝင်လမ်းလည်း မရှိဘူး။ ထွက်လမ်းလည်း မရှိဘူးက။ ဘယ်လမ်းကပဲ
သွားသွားသေမှာ ကံနဲ့ပေါ့။ ဂျမိသည် ထိုညတွင် လုံးဝအိပ်မပျော်နိုင်တော့။ သူ
မျက်စိထဲတွင်မစ္စတာမာဝီ ပိုင်သော ၃၅ မိုင်ရှိသည့်လားသည့် သဲသောင်ပေါ်မှ
တဖုတ်ဖုတ်လက်နေသော စိန်တုံးများကိုသာ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ သူသည်
မိုးထဲမြင့်သော လှိုင်းလုံးကြီးတွေ၊ အချွန်အတက်တွေ ဝေါထွက်နေသော
ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ၊ သွေးဆာနေသော အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေ၊
လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေနှင့် မိုင်းဖုံးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။ သို့သော်
သူက ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမှ မကြောက်တော့။ နောက်ဆုံး
အသက်သေရမည်ကိုပင် လုံး မကြောက်တော့။ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့သော
မစ္စတာမာဝီအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် သင်ခန်းစာမပေးခဲ့ရဘဲနှင့်
သေသွားရမည်ကိုသာလျှင် သူက တွေးကြောက်မိသည်။ ဦးနှောက်တစ်နေ့
တနင်္ဂနွေတွင် ဂျမိသည် ဈေးသို့ သွားပြီးနာမာဝီလင်းဒေသ မြေပုံတစ်ချပ်
ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံကိုမြေပုံတွင် စိန်တွင်းရှိသော ကမ်းခြေဒေသကို
တွေ့ရသည်။ ယင်းကမ်းခြေသည် တောင်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာထဲသို့
ထိုးထွက်နေပြီး မြောက်ဘက်တွင် လူဒါရမ်(ဇီ)နှင့် တောင်ဘက်တွင်
အောရိန်းမြေနိမ့်မြစ်ဝမ်းရှိသည်။ ယင်းဒေသတစ်ခုလုံးကို မြေပုံပေါ်တွင် မင်နီဖြင့်
တားမြစ်နယ်မြေ ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ရှိတောင်အမေရိကနှင့်
တောင်အာဖရိကကြားတွင် မိုင်ပေါင်း ၃၀၀၀ မျှ ရှည်လျားသော သမုဒ္ဒရာမှ
လှိုင်းလုံးကြီးများသည်
တောင်အတ္တလန္တိတ်ကမ်းခြေရှိကျောက်စွန်းကျောက်ဆောင်ကြီးများကို
ဒေါမာန့်ဟန်ပြင်းစွာဖြင့် တဝှန်းဝှန်းရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တောင်ဘက်ရှိ မိုင် ၄၀
ခန့် ကမ်းခြေမှ တစ်လျှောက်မှာမူ အစောင့်အကြပ်မရှိ ပွင့်နေသည်။ အသေဆုံးနဲ့
သေသွားကြတဲ့ ဟိုလူတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ချွတ်ပြီးမှ တားမြစ်နယ်မြေထဲကို
ဝင်သွားကြတာဖြစ်မှာပဲ။ ယင်းကမ်းခြေဒေသတစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်အကြပ် လုံး
မထားခြင်းနာ ဘာကြောင့်ဖြစ်မည် ဆိုသည်ကို ဖြေပုံက ကြည့် ပြီး ၈၈က
ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မြင့်မားစွာ
ချွန်ထွက်နေသောကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းကြီးများကြောင့် လှေသင်္ဘောများ
လုံး မဆိုက်ကပ်နိုင်။ ဂျမိသည် စိန်တွင်းသို့ အဝင်လမ်းကို မြေပုံတွင်
ရှာကြည့်ပြန်သည်။ ဘန်ဒါ၏ အပြောအရဆိုသော် ထိုဒေသတစ်ခုလုံးကို
သိဆုံးကြီးများ ကာထားပြီး၊ လက်နက်ကိုင် အစောင့်များက ၂၄ နာရီလုံးလုံး
စောင့်ကြပ်နေသည်ဟုသိရသည်။ စိန်တွင်းသို့ အဝင်လမ်းဝတွင်လည်း
အစောင့်မျှော်စင်တစ်ခုရှိသည်။ အကယ်၍ ထိုမျှော်စင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်
ကျော်ပြီး စိန်တွင်းသို့ ဝင်သွားနိုင်သည့်တိုင်အောင် အတွင်းဘက်တွင် မိုင်းဖုံးနှင့်
အစောင့်ခွေးတို့၏ အန္တရာယ်ကိုရှောင်ကွင်း၍ ရနိုင်စရာလုံးဝ မရှိ။
နောက်တစ်နေ့တွင် ဘန်ဒါနှင့်တွေ့တော့ ဂျမိက မေးသည်။ “ဒါနဲ့ မိုင်းဖုံးညှန်း
မြေပုံရှိတယ်လို့ မင်းတစ်ခါ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား” “နိမီးဘိသကန္တာရမှာ
ရှိတာကိုပြောတာလား။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီက ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေ လက်ထဲမှာ
မြေပုံတွေ ရှိတယ်။ သူတို့က အဲဒီမြေပုံတွေကို ကြည့်ပြီး တွင်းတူးသမားတွေကို
ခိုင်းတာ အလုပ်ဆင်းတော့ အလုပ်သမားတွေက တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး
သွားကြရတာ။ နို့မဟုတ်ရင် မိုင်းထိပြီးအားလုံးသေကုန်မှာပေါ့” ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ
စဉ်းစားနေပြီးမှ - “တစ်နေ့မှာ ငါ့ဦးလေးက ငါ့ရှေ့က လျှောက်သွားတော့
ကျောက်ခဲတစ်လုံး ခလုတ်တိုက်မိရင်း မိုင်းပေါ်လကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် ထင်သလဲ။ အိမ်ကို ပြန်ယူလာစရာတောင် ဘာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူးကွာ။ တစ်ခါတည်း အသားတခြား အရိုးတခြား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ဂျမိမာ ကြားရသည်နှင့်ပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိသည်။ “နောက်ပြီး ပင်လယ်မြို့တွေကလည်း အန္တရာယ်တစ်ခုပဲကွာ။ အဲဒီကမြို့တွေက ဘယ်ကမြို့နဲ့မှမတူဘူး။ သမုဒ္ဒရာထဲက တစ်လိပ်တွေလို လှိမ့်တက်လာပြီး တောင်တန်းတွေအထိ သဲကန္တာရတစ်ခုလုံး ဖုံးသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုသာ ကြုံရရင်တော့ ဘယ်မှ မရွေ့ ရောက်တဲ့အနေရာမှာ ထိုင်နေဖို့သာ ပြင်ပတော့။ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။ အ ... အဲဒီလိုကြုံရရင် ကောင်းတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွာ။ မိုင်းဖုံးထဲမှာ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး။” အဲဒီမြို့တွေက ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ခံသလဲကွာ။ “တစ်ခါတလေလည်း တစ်နာရီ နှစ်နာရီနဲ့ ရှင်းသွားတာပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တောင် ဆိုင်းနေတတ်တယ်။” “အဲဒီ မိုင်းဖုံးညွှန်းမြေပုံကို မင်းမြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ” “ဘယ်မြင်ဖူးပါမလဲ” သူတို့က လျှို့ဝှက် သိမ်းထားတာပဲ။ ဒါတွေကိုစိတ်ကူးမနေမိပါနဲ့ကွာ။ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီသွားရွှင် ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ အဲဒီမှာ စိန်သူခိုးတွေကို ကြီးဆွဲသတ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်ကွာ။ အဲဒါနောက်လူတွေက လာမခိုးရဲအောင် သင်ခန်းစာပြတဲ့ သဘောပဲပေါ့။ ဂျမိမာသည် လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်နည်းနဲ့ စဉ်းစားစဉ်းစား အောင်မြင်နိုင်စရာ တစ်ကွက်မျှမမြင်။ အကယ်၍ စိန်တွင်းနယ်မြေထဲသို့ ဝင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ပြန်ထွက်ဖို့ လမ်းမရှိ။ ဘန်ဒါပြောတာ မှန်သည်။ သည်ကိစ္စ ဆက်မတောင်းတော့ပဲ မေ့ထားလိုက်တာ ကောင်းလိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူက ဘန်ဒါအား မေးပြန်သည်။ “စိန်တွင်းတူးသမားတွေ အလုပ်သိမ်းလို့ အပြန်မှာ စိန်တွေ ခိုးလာရင် မရဘူးလားကွာ။ အဲဒါကို သူတို့ ဘယ်လို ကာကွယ်သလဲ” တစ်ယောက်စီ တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ရှာတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆိုးခေါင်းဆုံး စမ်းပြီး ရှာဖွေတယ်။ အရက်ပေါက် မကျန်အားလုံးရှာတယ်။ တချို့လူတွေဆိုရင် ခြေထောက်ကို ဟက်တက်ခွဲပြီး အဲဒီအထဲမှာ စိန်ကိုထည့်ယူလာကြတယ်။ တချို့က အံသွားတွေ နတ်ပစ်ပြီး ဒီနေရာမှာ စိန်တုံးကို မှုပ်ယူလာတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်တော့ စိတ်ကူးရသမျှ နည်းမျိုးစုံနဲ့ လျှော့ကုန်ကြတာပေါ့ကွာ။ မင်းအသက်နဲ့ကယ် အိုးစားမကွဲချင်ရင်တော့ ဒီအကြံကို လက်လျှော့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဂျမိမာ ဘန်ဒါပြောသည့်အတိုင်း ယင်းအကြံကို လက်လျှော့ရန်အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားတိုင်း ကြိုးစားတိုင် မခံချင်စိတ်ကပိုချဲ့ပိုချဲ့ ကြိုးတွားလာသည်။ သောင်ပေါ်တွင် အစီအရ ပေါနေကြသော မစ္စတာမာ့တီ၏ စိန်ကို မြင်ယောင်၍သာနေမိသည်။ အဲဒီစိန်တွေအားလုံး ငါပိုင်မယ်၊ ငါပိုင်ရမယ်။ ဥထိုင်နေညတွင် အမျိုးမျိုးစဉ်းစား အကြံထုတ်ရာမှ အဖြေပေါ်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဘန်ဒါအား ပြောပြချင်လွန်း၍ မစောင့်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဘန်ဒါနှင့်တွေ့တော့ သူက နီဒန်းပင် ပျိုးမနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီး မေးချလိုက်မိသည်။ “အရင်တုန်းက သွားဖူးခဲ့တဲ့ လှေသတ်တွေတွေအကြောင်း မင်းသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ ဘန်ဒါ” “ဘယ်လိုအကြောင်းကို ပြောရမလဲ” “ဘယ်လို လှေသင်္ဘော အမျိုးအစားတွေလည်း ဆိုတာပေါ့” “အမျိုးအစားတွေကတော့ အစုံပဲ။ မီးသင်္ဘော၊ တွဲသင်္ဘော၊ မော်တော်ဘုတ်၊ ရွက်လှေအစုံသွားကြတာပဲ။ တစ်ခါကဆိုရင် လူလေးယောက်ခတ်လှေကလေးနဲ့တောင် သွားခဲ့ကြသေးတယ်။ ငါ အဲဒီမှာ လုပ်နေတုန်းကလည်း ခြောက်ကြိမ်လောက် ရောက်လာကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

လေ့ရော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဆောင်နဲ့ ရိုက်ပြီး အကုန်လုံး သေတုန်ကြတာချည်းပဲ” ဂျမိက သက်မချ လိုက်သည်။ “ဖောင်နဲ့ သွားတာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား” ဘန်ဒါက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာနဲ့ ဖောင်နဲ့ ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ်။ ဖောင်နဲ့သွားရင်မရဘူးလား” သူက တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာသည်။ “ဒီအချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါက။ လေ့တွေ၊ သင်္ဘောတွေက ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ရိုက်မိပြီး ပျက်ကုန်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ဖောင်နဲ့ဆိုင်ရင် အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်အလိုက်သင့်ကျော်သွားပြီး ကမ်းခြေကို ရောက်သွားမှာပဲ။ အပြန်ကျတော့လည်း ဒီနည်းနဲ့ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်ထွက်နိုင်တယ်” ဘန်ဒါက ဂျမိ၏ မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ သူက စကားပြောသည်။ သည်အကြိမ်တွင်တော့ သူသည် စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံ လုံးဝ ပြောင်းသွားသည်။ “ဟုတ်တယ် ... ဂျမိ၊ မင်း အကြံသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့ဆိုတုန်း အကြံအောင်မြင်မှာ ကန်းသေ” ရှစ်စစ် သူတို့၏အကြံသည် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသောအကြံအဖြစ်စတင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပြေရင်း၍မရနိုင်သော အခက်အခဲများနှင့်ကြုံလာခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်၍ အကြံတအနယ်ဆွေးနွေးကြသောအခါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာခဲ့သည်။ ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား အပျင်းပြေ ဆွေးနွေးခဲ့ရာမှ တကယ့် လုပ်ငန်း စီမံကိန်းကြီးတစ်ခု အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စိန်တုံးများသည့် သောင်ပြင်တွင် ပေါ်နေသောကြောင့် သူတို့အနေဖြင့် မည်သည့်ပစ္စည်းကိရိယာမျှ ယူသွားစရာ မလို။ စိန်တုံးများကို တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး လိုက်ကောက်ရုံသာရှိသည်။ ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ရွက်လွင့်သွားလျှင် အစောင့်အကြပ် မရှိသော မိုင် ၄၀ ရှည်ကမ်းခြေသို့ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရောက်နိုင်သည်။ ညအချိန်တွင်သာရွက်လွင့်သွားလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်။ အစောင့်အကြပ်မရှိသော ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် မိုင်းဗုံးလည်းမရှိ။ အစောင့်အကြပ်တွေကလည်း ကုန်းပြေပိုင်းအတွင်း၌သာ ကင်းလှည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေတွင် နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားကာ စိန်တုံးတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးအိတ်ထဲကောက်ထည့်ရန်သာ ရိတောသည်။

“စိန်တုံးတွေ အိတ်နဲ့အပြည့် ကောက်ပြီးတော့ အရုဏ်မတက်ခင်တုန်း ပြန်ထွက်နိုင်တယ်” ဟု ဂျမိက ပြောသည်။ “ဘယ်လိုပြန်ထွက်မှာလဲ” ဟု ဘန်ဒါက မေးသည်။ “တို့ဝင်လာတဲ့ လမ်းကပ် ပြန်ထွက်မှာပေါ့။ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်က ကျော်ပြီး ရွက်လွင့်ထွက်လာမှာပေါ့။ အဲဒါဆိုရင် ... အားလုံး အိုကေဘန်ဒါ၏ သံသယစိတ်များသည် ဂျမိ၏ ကျိုးကြောင်းညီညွတ်သောစည်းရုံးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အရည်ပျော်သွားကြသည်။ ဂျမိက စိမ့်ကန်းတစ်ခုလုံးကို အနုလှုပ်ငြိလှုပ် သုံးသပ်စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သည်။ အောင်မြင်ရန် နည်းလမ်းကိုလည်း တွေ့ထားပြီ။ သည့်စိမ့်ကန်းအတွက် ပိုက်ဆံလည်း မလို၊ တခြားလက်နက် ကိရိယာများလည်း မလို။ လိုအပ်သည်မှာ ဇွဲသတ္တိနှင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားသာ ဖြစ်သည်။ “တို့အနေနဲ့ စိန်တုံးတွေထည့်ဖို့ အိတ်ကြီးတစ်လုံးတော့ ယူသွားရမယ်ကုန်” ဂျမိက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် ကျွန်းသေပေါက်ပြောလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။ “ယူမယ်ယူလည်း အိတ်ကြီးနှစ်လုံးပဲ ယူသွားကြတာပေါ့ ... ဂျမိမင်းတစ်လုံး၊ ငါတစ်လုံးပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား” နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့ သွားရမည့် တားမြစ်နယ်မြေမှတောင်ဘက်သို့ မိုင်လေးဆယ်မျှ ကွာဝေးသည့် ပို့(တ်)နီးလော

(သံ) အမည်ရှိပင်လယ်ကမ်းခြေရွာကလေးသို့ မြင်းလည်းဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မိုးတိုင်းလော(သံ)သို့ ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသ အခြေအနေကို လေ့လာမှတ်သားကြသည်။ ယင်းရွာမှ ရှေးကျသော ရွာကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ အိမ်များမှာလည်း ဖြစ်သလို ဆောက်ထားသော တံအိမ်ငယ်များသာဖြစ်ကြသည်။ ဈေးဆိုင်ကလေး သုံးလေးဆိုင်ရှိသည်။ ရွာအောက်တွင် ဆုံးစမထင်သော ကမ်းခြေသံသောင်တန်းကြီးကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသည်။ ကမ်းခြေတွင်ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါး လုံးဝမရှိ။ ရေလှိုင်းတွေကသောင့်ကမ်းကို တပြိုင်ငြိမ်လာ၍ ထိတိုနေကြသည်။ သည်နေရာသည် သူတို့အတွက် ဖောင်ကပ်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာပင် ဖြစ်သည်။ ရွာထဲတွင် တည်းခိုရပ်သာ လုံးဝမရှိ။ သို့သော် ... ဂျမိအတွက်ဈေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်၏ နောက်ဖေးခန်း တစ်နေရာရရှိပြီး ဘန်ဒါကတော့ရွာထဲမှ လူမည်းအိမ်တစ်အိမ်တွင် အိပ်ရာတစ်နေရာစာ ရရှိသည်။ “လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ဖောင်ဖွဲ့နိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာရှာရမယ်က” ဂျမိက ဘန်ဒါအား ပြောသည်။ “လူတွေတစ်ယောက်မှသိလို့မဖြစ်ဘူးက။ သူတို့သိသွားရင် အာဏာပိုင်တွေကို သတင်းပို့လို့မယ်” ထိုနေ့ညနေတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကံအားလျော်စွာပင်အသုံး မပြုတော့သော ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိကြသည်။ “ခ အကောင်းဆုံးနေရာပဲက” ဂျမိက ပြောသည်။ “အဒိတော့အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ဖောင်ဖွဲ့ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” ခလောက်လည်း မလောစမ်းပါနဲ့ဦးက” ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။ “တို့အရင် ဝိစက်တစ်ပုလင်းလောက် ဝယ်ကြဦးမှ ...” “လုပ်ဖို့ ကြည့်သာနေစမ်းပါ။ အချိန်တန်တော့ သိရပါလိမ့်မယ်” နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျမိထံသို့ နယ်မြေရဲအရာရှိ ရောက်လာသည်။ ရဲအရာရှိ ကိုယ်ခန္ဓာ ပုပ်ပွကြီးနှင့် ခပ်ကြားကြား ပွဲမျိုး။ နှာခေါင်းကလည်းအရက်သောက်လွန်း၍ ပွဲပြီး နှိရဲနေသည်။ “မော့နှင်း” သူက ဂျမိအား နှုတ်ဆက်သည်။ “မင်းက အခုမှ ရောက်လာတဲ့ ညီသည်လို့ သိရတယ်။ ဧည့်သည်ဆိုတော့ ငါက နှုတ်ဆက်ရမယ့်တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ငါက ရဲအရာရှိမန်ဒီပါ” ကျွန်တော်က အိယန်ထရာဗစ်ပါ” “မြောက်ဘက်ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား” “တောင်ဘက်ကို သွားမလို့ပဲ။ ကျွန်တော် အဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်။ ကိပ်တောင်းကိုသွားရင်း ဒီမှာခဏဝင်နားကြတာပါ” “အား ... ငါလည်း ကိပ်တောင်းတော့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်။ အာပါး ... အလွန်ကြီးတဲ့ မြို့ပဲ။ ဆူကလည်း ဆူလိုက်ပါတယ်နဲ့” “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကိပ်တောင်းကတော့ အဒိအတိုင်းပါပဲ။ ဒါနဲ့ တစ်ခုခုသောက်ပါဦးလားခင်ဗျား” “က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း အရက်မသောက်ဘူးက” သူကခဏရပ်လိုက်ပြီးတော့မှ “ဒါပေမဲ့ .. ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခြင်းချက်အနေနဲ့သောက် တာပေါ့ .. ဟုတ်လား” “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမိက ဝိစက်ပုလင်း သွားယူလာသည်။ ကြိုတင် အမြော်အမြင်ရှိသော ဘန်ဒါက ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ညစိပ်တပေရေနေသော ဖန်ခွက်ဟောင်းကြီးထဲသို့ လက်နှစ်လုံးစာခန့် အရက်လောင်းထည့် ပြီးတော့ ရဲအရာရှိအား ကမ်း“ကျေးဇူးပါပဲ .. မစွတာထရာဗစ်။ ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားအတွက်ရော” “အိုး .. ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က အရက်သောက်လို့ မဖြစ်လို့ပါခင်ဗျား။ ငှက်ဖျားရောဂါ ရှိနေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် အခုကိပ်တောင်းကို သွားတာပါ။ အဒိမှာ ဆေးသွားကုမလို့ပဲ။ သုံးလေးရက်နေပြီး သွားတော့မှာပါ။ ခရီးကတော်တော်ကြမ်းတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ နားပြီး သွားရတယ်ခင်ဗျာ” ရဲအရာရှိ ဂျမိအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ “ဒါနဲ့.. ခင်ဗျား ကြည့်ရတာလည်း

လန်းလို့ဆန်းလို့ပါလား။”အား .. ဟုတ်ကဲ့ ... ရဲမှူးကြီး ကျွန်တော် အဖျားတက်လာတဲ့အချိန်မှာမှ မတွေ့ရတာ။ အဖျားတက်လာရင် သိပ်ဆိုးတယ် ခင်ဗျာ”ရဲအရှိလက်ထဲမှ အရက်ခွက်တွင် အရက်မရှိတော့။ ဂျမိက နောက်ထပ် ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးပဲဗျာ အခုလို သောက်စားမိတာ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါနော်” သူက အရက်ခွက်ကို တစ်ကျွက်တည်း မော့ချပြီး ထရပ် လိုက်သည်။ “ကဲ .. ကျုပ် တစ်ပိတ်လှည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအဖော်ကသုံးလေးရက်ဆို ကပ်တောင်းသွားတော့မယ် ဟုတ်လား။” “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နေကောင်းရင် နေကောင်းချင်း သွားကြမှာ” “ကောင်းပြီလေ .. ကျုပ် သောကြာနေ့လောက် တစ်ခေါက်လာကြည့်ဦးမယ် ဟုတ်လား” ထိုနေ့ညတွင် ဂျမိနဲ့ဘန်ဒါတို့သည် ဝိုဒေါင်ပျက်ကြီးထဲတွင် ဖောင်ဖွဲ့ရန် စီစဉ်ကြသည်။ “ဒါနဲ့ .. ဘန်ဒါ ... မင်းဖောင်ဖွဲ့တတ်သလား” “အမှန်ပြောရရင် ငါ လုံးဝ မတတ်ဘူးကွ” “ဟာ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ငါလည်း လုံးဝ မတတ်ဘူးကွ” နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ချိတ်ကြည့်နေကြသည်။ “ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဖောင်ဖွဲ့တာလောက်များ ခက်တာမှတ်” သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဈေးနောက်ဘက်ရှိ ဂါလီ ၅၀ ဝင်သစ်သားဆိပ်ခုံးခုံလေးလုံးကို ဝိုဒေါင်ပျက်ထဲသို့ သယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဆိပ်ခုံးများကို မြေကြီးပေါ်တွင် လေးထောင့်ပုံစံ တစ်လုံးစီချသည်။ ပြီးတော့ ကုန်သေတ္တာနှစ်လေးလုံးသွားရာပြီး စောစောက ဆိပ်ခုံးလေးလုံးပေါ်တွင် တစ်လုံးစီဆင်ချသည်။ “ငါ ကြည့်ရတာတော့ ဖောင်နဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ မတူဘူး ဂျမိ” “စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ကွ။ မပြီးခင် မမြင်စေနဲ့တဲ့” ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖောင်အတွက် အောက်ခံ ကိုယ်ထည့်တော့ရပြီ။ သို့သော် အပေါ်မှ ကြမ်းခင်း ဘယ်မှာ သွားရာကြမှာလဲ။ ပျဉ်ချပ်တွေတော့ ဘယ်လွန်၊ သိုဖြ် မဖြ် ဖြင့်တနည်းဖြင့် တီထွင်လုပ်ကိုင်သည်။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ကိုင်းတွေခုတ်ယူပြီး အပေါက် စီခင်းလိုက်ကြသည်။ ယင်းအပေါက် သစ်ရွက်ဖားဖားကြီးတွေကို ထူထူထဲထဲ ထပ်ခင်းသည်။ ထို့နောက်တွင် လှေဥကြီးကြီးများဖြင့် နေရာအနှံ့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ချည်ကြသည်။ ကြိုးခည်နှောင်ပြီး၊ ကြိုးဆက်ခိုင်ရန် အထူးသတိထားကြသည်။ အားလုံးပြီးသွားသောအခါ ဘန်ဒါက ဖောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “ဒါတောင်မှ ဖောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မတူသေးဘူးကွ” “ရွက်လွင့်လိုက်ရင်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ” ထို့နောက် လနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သွားထမ်းလာပြီးရွက်တိုင်လုပ်သည်။ သစ်ကိုင်းနှစ်ကိုင်းရှာကာ ပြားပြားခုတ်ပစ်ပြီး လှော်တက်လုပ်သည်။ “ကဲ ... တို့ ရွက်ပဲ လိုတော့တယ်ကွ။ ရွက်ရရင် ခရီးထွက်လို့ရပြီ။ အဲဒါ ဒီနေ့ညရမှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရဲအရာရှိ မန်ဒီရောက်လာလိမ့်မယ်” သို့ဖြင့် ဘန်ဒါသည် ရွာထဲဝင်ပြီး ရွက်လုပ်ရန် ပစ္စည်းထွက်ရှာသည်။ တော်တော်ညဉ့်နက်မှ အပြာရောင် အထည်စကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ “ဒါ ရွက်လုပ်လို့ရမလား ... ဂျမိ” “ဟာ ... သိပ်ရတာပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့ .. ဒီပစ္စည်း မင်း ဘယ်က ရလာတာလဲဘန်ဒါက ပြီးလိုက်ပြီး - “မေးမနေနဲ့ပါနဲ့ကွာ။ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူလာခဲ့တာပေါ့” ထို့နောက်တော့ အထည်စကို လေးထောင့်ပုံစံ ဖြတ်ပြီး အောက်အစွန်နှင့် အပေါ်အစွန်တို့တွင် သစ်ကိုင်းများဖြင့် ရွက်လက်များ တပ်ဆင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးဆုံးသွားသည်။ “တို့အချိန်ဆုနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ရွာလုံး အိပ်နေတုန်း မနက် ၂နာရီမှာ စထွက်မယ်” ဂျမိက ပြောသည်။ “ကဲ ... ဒီတော့ ရတဲ့အချိန်ကလေးနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ကြရအောင်” တကယ်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ အိပ်ချင်မိတ် မရှိကြ။ ရှေ့ဆက်ရမည့် သူတို့၏ သက်စွန့်ဆံဖျား ခရီးကြမ်းကြီးကို တွေးပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်ပင်

စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ မနက် ၂ နာရီကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
ဝိုင်ဒေါင်ပျက်ထဲတွင် ဆုံကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။
တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး တွေးကြောက်နေကြသည်။ သို့သော်
တစ်ယောက်ကတစ်ယောက် ဖွင့်ချိတော့ မပြောကြ။ ယခု သူတို့သွားရမည့် ခရီးမှာ
သာမန်ခရီးမျိုးမဟုတ်။ ရှင်လှိုင်ရွှေထီး၊ သေလျှင် မြေကြီးခရီး ဖြစ်သည်။
သူတို့အတွက် ရွေးစရာနှစ်လမ်းမရှိ၊ တစ်လမ်းသာရှိသည်။ “က...
အချိန်ရောက်ပြီ။ လုပ်ငန်းစကြမယ်” ဂျမိက ပြောလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အရာခပ်သိမ်း တိတိဆီတိုငြိမ်သက်နေသည်။
ညသည် မှောင်မည်းပြီး ပကတိ တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ အပေါ်တွင်
ဆိုးစမထင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက အုပ်မိုးထားသည်။ လရောင်ကလည်း
မှန်ပျပျသာလင်းသည်။ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တို့ကို လူတွေမမြင်နိုင်ဘူး ဟု
ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ သူတို့၏ အချိန်ဇယား တင်းကျပ်လွန်းလှသည်။
လူသူမမြင်နိုင်အောင် မိုးမလင်းခင် ရွာမှ ထွက်မည်။ စိန်တွင်းရှိရာ ကမ်းခြေသို့
နောက်တစ်ညတွင် ရောက်ရမည်။ ထိုနောက် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင်
ပင်လယ်ပြင်သို့ ဖန်ထည်။ “ညနေပိုင်းမှာ ဘင်ဂ္ဂောလာရေစီးနဲ့ လိုက်သွားရင်
စိန်တွင်းကိုလွယ်လွယ်နဲ့ ရောက်နိုင်တယ်ကွ” ဂျမိက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့
အလင်းရောင်ရှိနေတုန်း သွားလို့ မဖြစ်တာက ခက်တယ်။ အဲဒီတော့ မှောင်တဲ့
အထိပင်လယ်ထဲမှာ နေရလိမ့်မယ်” ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်
ထောက်ခံသည်။ “အဲဒီလိုဆိုရင် တို့ ကမ်းခြေ အပြင်ဘက်က
ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းမှာ ခဏဝင်ခိုနေလိုက်ရင် ဖြစ်တာပေါ့” “အဲဒီမှာ
ကျွန်းတွေရှိလို့လား” ဟာ အများကြီးပေါ့။ မာကြူ၊ ရဲကျွန်း၊ အိချာဘွတ်ကျွန်း၊
ပြီးတော့ဆီးသီးပူတင်းကျွန်း အစွဲပဲကွ “မင်းဥစ္စာကလည်း အဆန်းပါလားကွ၊
ဆီးသီးပူတင်းကျွန်းလို့လည်း ရှိလို့လား” “ဆီးသီးပူးတင်းကျွန်းတွင် မကဘူးကွ၊
ဝက်သားကင်ကျွန်းဆိုတာတောင် ရှိသေးတယ်” ဂျမိက ညစ်ထေးနေသော မြေပိုက်
ထုတ်ကြည့် လိုက်သည်။ “ဒီမြေပိုက်မှာလည်း ဒီကျွန်းတွေကို
မတွေ့ပါလားကွ” “အဲဒါက ငှက်ချေးကျွန်းတွေကွ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက
မြေဩဇာအတွက်အဲဒီကျွန်းတွေ ငှက်ချေးတွေကို သိမ်းယူကြ တယ်” “အဲဒီမှာ
လူတွေနေကြသလား” “ဘယ်လိုနေလို့ရမလဲ၊ ငှက်ချေးစောက် သိပ်နံတာပဲ။
မနမခနခရီးလား၊ ငှက်ချေးထုကြီးက ပေတစ်ရာလောက်တောင် ထူတာ။ အဲဒီမှာ
အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ရဲဘက်တွေကို ငှက်ချေးကျွန်းခိုင်းတယ်။ တချို့ဆိုရင် အဲဒီမှာပဲ
သေသွားတာ။ သေတော့လည်း မြေတောင်မမြဲပဲပါဘူး။ ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့တာပြု “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ခဏခိုနေရမှာပဲကွ” ထိုနောက်
နှစ်ယောက်သား ဝိုင်ဒေါင်ပျက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီးဖောင်ကြီးကို မကြည့်သည်။
ဖောင်ကြီး လေးလွန်း၍ နှစ်ယောက်စလုံးချွေးပြန်နေကြသည်။ တစ်လက်မမျှ
ရှေ့ချမရွံ့။ ခဏနေခဲ့၊ ငါတစ်မျိုး ကြံကြည့်ဦးမယ်ဘန်ဒါက ယင်းသို့ပြောပြီး
အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့
သစ်လုံးရှည်ကြီးတစ်လုံးထမ်း၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ “တို့ ဒါကြီးနဲ့
စမ်းကြည့်ရအောင်၊ ငါက ဒီဘက်အစွန်ကို မပေးမယ်၊ မင်းက ဒီသစ်တုံးနဲ့
အောက်ကိုလှုံ့ထိုး” ဘန်ဒါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖောင်ကြီး
တစ်ဘက်စွန်းကိုဖျတ်ခနဲ ကော်မ၊ လိုက်သည်။ ဘန်ဒါ၏ ခန္ဓာအားကို ကြည့်ပြီး
ဂျမိမှာ မျက်လုံးပင် ပြူးသွားမိသည်။ သူက သစ်လုံးကြီးကို ဖောင်အောက်သို့
ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် သစ်လုံးကြီးကို
ဟိုဘက်သည်ဘက်လှုံ့ထိုးပြီး ဖောင်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကာ မကာ
ကမ်းစပ်သို့ ရွှေ့ယူကြရသည်။ ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး

ခွေးတွေ ခွဲခွဲနေကြသည်။ သူတို့လွှပ်ငန်းမှာ မျှော်လင့်သည့်အချိန်ထက် များစွာနောက်ကျသွားသည်။ ယခုဆိုလျှင် အရက်ပင်တက်တော့မည်။ ရွာသားတွေ မမြင်မီ ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်နေမှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမိသည် ဖောင်ပေါ်တွင် ရွက်ကုက်မန်းကတန်း တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစစ အရာရာ သေချာမှုရှိမရှိစစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် တစ်ခုခုမေ့ကျန်ရစ်သလို တွေးမိသည်။ ချက်ချင်းပင် သတိရမိတော့၊ သူက အသံထွက်ချပင် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဘန်ဒါက ကြောင်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။ “ဘာရယ်စရာ တွေလို့လဲက” “ဪ .. ဟိုတုန်းက ငါ့အဖြစ် ငါ့ပြန်တွေးပြီး ရယ်မိတာပါ။ အဲဒီ တုန်းက ငါ စိန်တွင်းကို သွားတော့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တစ်တန်လောက်သယ်သွားခဲ့ရတယ်။ နွဲကျတာ ပစ္စည်းဆိုလို့ လမ်းပြအိမ်မြောင်လေးတစ်ခုပဲပါတယ်။ ဘယ်လောက်သက်သာလိုက်လဲ လို့” ဘန်ဒါက လေသံအေးအေးဖြင့် - “ဒီလောက်ဆို အားလုံး အိုကေသွားပါပြီကွာ ဘာမှပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ပူစရာ ရှိတော့ကော ဘာပူစရာ လွယ်လဲက” သူက ဖြူဖွေးနေသောသွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး “သူတို့က တို့ကို သတိရင်လည်း တစ်ခါပဲသတိနိုင်မှာပါကွာ။ နှစ်ခါ မသတိနိုင်ပါဘူး” “က .. ပြောနေကြာသလားလို့။ တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အဲဒီစိန်တွေက အမြန်ဆုံးသ သွားယူလိုက်ကြစို့” ဖောင်ကြီးကို ရေတံမပိုင်းသို့ တွန်းချလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံးဖောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး၊ သစ်သားတက်ကိုယ်စီဖြင့် လှော်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ သူတို့၏ ကူးဆန်းသော ဖောင်ကြီးသည် ရေကြောင်း အပြောင်းအလဲအလိုက် တချို့နေရာတွင် တိမ်းလှိုက် စောင်းလိုက် ဖြစ်သည်။ တချို့နေရာတွင်လူးလှိုက်လိမ့်လိုက် ဖြစ်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူတို့က ဖောင်ကြီး၏ “အထာ” ကို ကောင်းစွာ ပိုင်နိုင်သွားကြသည်။ ဖောင်ကြီးကို စီးရသည့်မှာ ငှပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသော ဖော့တုံးကြီးကို စီးရသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အလုပ်တော့ ဖြစ်သည်။ ဖောင်ကြီးသည် လျင်မြန်သော ရေစီးနှင့်အတူ မြောက်ဘက်သို့ အဆင်ပြေပြေ မျောပါလျက်ရှိသည်။ ဂျမိက မတတ်တတ်ထရပ်ကာ ရွက်ကုတ် လိုက်သည်။ ဖောင်ကြီးသည်ပင်လယ်ပြင်သို့ ဦးတိုက်မျောပါ သွားတော့သည်။ ရွာသားများ အိပ်ရာမှ နားလာချိန်တွင် ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့မှာ မီးကပ်စက်ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ “ဟိုဖောင်ကြီးက မဆိုးဘူးက” ဂျမိက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ဘန်ဒါက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး - “သိပ်လည်း ပျော်မနေနဲ့ဦး သူက ဘင်ဇေလား ရေစီးကြောင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း - “ဟိုမှာ အန္တရာယ် လမ်းကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်” သည်လို့နှင့်ပင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အလက်နွေ ပင်လယ်အော်ကို မြောက်ဘက်မှပတ်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာကာ အော့ရိန်းမြစ်ဝသို့ပင်ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ လမ်းခရီးတွင် သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ပျံသွားကြသော တင်ကျိုးငှက်များနှင့် ကြိုးကြာနီများကိုသာ တွေ့ကြရသည်။ သူတို့တွင် အသားဖူးများ၊ ထမင်းခြောက်များ၊ သစ်သီးများနှင့် ရေစည်နှစ်စည် ပါလာသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် အစာစားလို့စိတ်မရှိကြ။ ဂျမိက သူတို့ခရီး၏ ချောမွေ့ အဆင်ပြေမှုကို တွေးပြီး ဝမ်းသာမဆိုး ဖြစ်နေသည်။ ရွှေ့မှာ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်ဆိုသည့်ကဲ့ တစ်စက်ကလေးမျှ မတွေ့။ ဘန်ဒါကတော့ ဂျမိလဲမဟုတ် လာသာလာရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်။ သူက ဤခရီးကို ရောက်ဖူးသူမို့ ကြုံတွေ့နိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်မိသည်။ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေ၊ အမဲလိုက် ခွေးကြီးတွေနှင့် မိုင်းဖုံးတွေကို မြင်ယောင်မိသည်။ သည်မှ အရှုံးဆန်သော လုပ်ရပ်တွင်

ပါဝင်ပတ်သက်လာခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ချင်သလိုလိုပင်
ဖြစ်လာမိသည်။ သူက သူ့ အဖော် စကော့လူမျိုးကလေးကို လွှမ်းမိုးကြည့်လိုက်သည်။
ဒီကောင်က ငါ့ ထက် ပိုရူးသေးတာပေါ့ ။ ငါသေသွားရင်ငါ့ညီမလေး အတွက်
သေတာမို့လို့ သေရကျိုးနပ်သွေးတယ်။ သူကဘယ်သူ့ အတွက် သေမှာလဲ။
နေလယ်ပိုင်းကျတော့ မေနိုးကြီးတွေ ပေါ်လာကြသည်။
စုစုပေါင်းခြောက်ကောင်တောင်မှ။ ငါးမန်းကြီးများသည် ၎င်းတို့၏
ဆူးတောင်ကြီးတွေဖြင့် ရေလွှာကို တဖြန့်ဖြန့်ခွဲကာ၊ ဖောင်ဆီသို့
ဦးတည်လာနေကြသည်။ “ဆူးတောင်နက် မန်းကြီးတွေက” ဘန်ဒါက
ပြောလိုက်သည်။ “လူသားစား မန်းကြီးတွေပဲ” ဂျမိက ရေလွှာပေါ် ဝေါထွက်လာသော
ဆူးတောင်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “အဲဒီတော့
တူဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဘန်ဒါက ကြောက်လန့် စွာဖြင့် တံတွေးကို
မျိုးချလိုက်ပြီးနောက် - “ငါလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ... ဂျီ။ ဒါမျိုးလည်း
ငါအနေနဲ့ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတာ” မေနိုးကြီးတစ်ကောင်က ဖောင်ကြီးကို
ကိုယ်စောင်းဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ဖောင်ကြီး လူးလိမ့်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား
ရွက်တိုင်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ဂျမိက တက်တစ်ချောင်းယူပြီး
မန်းကြီးကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက် အရိုက်တွင်
တက်နှစ်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။ မေနိုးကြီးတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်
ဖောင်ပတ်ပတ်လည်သို့ရောက်လာကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်
ဘေးချင်းပတ်ပြီး ဖောင်ပတ်ပတ်လည်တွင် လူးလာတုံ့ပြန် လှုပ်ရှားနေကြသည်။
မန်းတွေ တစ်ကြိမ်ဝင်တိုက်တိုင်း ဖောင်က တစ်ခါစောင်းသွားသည်။ မတော်လျှင်
မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကျမ်းထိုးမှောက်ခံဖြစ်သွားနိုင်သည်။ “ဟေ့ ... ဘန်ဒါ၊
ဒီကောင်ကြီးတွေ မြန်မြန် မောင်းထုတ်မှု ဖြစ်မယ်။ နှစ်ယောက်ရင် တို့နှစ်ယောက်
ရေထဲလိမ့်ကျတော့မှာ သေချာတယ်” ဂျမိက ခိုးရိမ်တဲကြီး လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” “ပေး ... ငါ့ကို အသားဘူးတစ်လုံး
ပေးစမ်း” မင်းက နောက်နေတာလားက။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့
အကောင်တွေဒီဘူးကလေးတစ်ဘူးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူတို့က
တို့အသားစားချင်နေကြတာဦးထိုအခိုက် မန်းတွေ ဝိုင်းတိုက် လိုက်သဖြင့်
ဖောင်စောင်းသွားပြန်သည်။ လှုပ်စမ်းပါက။ မြန်မြန်လှုပ်စမ်းပါ။ အသားဘူး
မြန်မြန် လှုပ်စမ်းပါ။ ဂျမိက အော်၍ တောင်းလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက
အသားဘူးတစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖောင်ကြီးတစ်ဘက်သို့
သိမ်ခန့် နှိမ့်စောင်းသွားပြန်သည်။ တစ်ကံအထိ ဖွင့်လိုက်၊ မြန်မြန်
မြန်မြန် ဘန်ဒါက အိတ်ဆောင် မောင်းချစားကို ဆွဲထုတ်ပြီး သဲဘူးတစ်ဝက်အထိ
အလျင်အမြန် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဂျမိက သဲဘူးကို ဆိတ်ခန့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး
ဖောင်အစွန်သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဘန်ဒါအား
ပြောလိုက်သည်။ “ငါ့ခါးကို တင်းတင်းဆွဲထား” ဘန်ဒါက သူ့အနားကပ်သွားပြီး
ခါးကို တင်းတင်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငမန်းကြီးတစ်ကောင်
ဖောင်အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မေနိုးကြီးက ခေါင်းကို အပေါ်သို့ထောင်ကာ
ရှည်လျားသောသွားကြီးတွေနှင့် ဖြူဖွေးနေသည့် ပါးစပ်ကြီးကို တအားဖြင့်
ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် တိုက်ကွက်ကို အသင့်စောင့်နေသော ဂျမိက သဲဘူးကို
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် တင်းတင်းကိုင်ကာ မန်းကြီး၏ မျက်လုံးများကို
ဖြတ်ဖွင့်ထားသော သဲဘူးအစွန်းဖြင့် တအားကန့်ခြစ်ဆွဲလိုက်သည်။
မေနိုးကြီးတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်သို့ မြောက် တက်သွားသည်။ ဖောင်ကြီးသည်
ရုတ်တရက် ဖင်ထောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖောင်ပတ်ပတ်လည်မှ ရေပြင်
တစ်ဝန်းလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီသွားတော့သည်။ ဒဏ်ရာရသွားသော မေနိုးကြီးဆီသို့

အခြားမေနှီးတွေ စစ်ကုန်ရောက်လာကြပြီး ဖောင်နားတစ်ဝိုက် ရေလွှာပေါ်တွင် တဖြုန်းဖြုန်း တဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် ပွတ်လောရက် မြောင်းဆန်သွားသည်။ မေနှီးများသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖောင်ကို မေသွားကြပြီး ဒဏ်ရာနှင့် ငမန်းကြီးကိုသာ ဝိုင်းအုံပြီး ကိုက်ဖဲ့စားသောက် ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်ကြီးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ခဏကြာတော့ မမေနှီးများကို လုံး မမြင်ကြရတော့။ ဘန်ဒါက သက်မကြီးတစ်ချက် ဟင်းခန့် ချကာ ပြောလိုက်သည်။ “တစ်နေ့ ကျတော့ ငါက ဒီအကြောင်းကို ငါ့သား ငါ့မြေးတွေကို ပုံပြောသလို ပြောပြမယ်။ ငါပြောတာကို သူတို့ ယုံမှယုံကြပါ့ မလား ... ဟင်” နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ မျက်ရည်များ ကျလာသည်အထိပင် အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

[ထိုနေ့ညနေစောင်းချိန်ရောက်တော့ ဂျမိသည် သူ့ အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီး “သန်းခေါင်လောက်ဆိုရင် တစ်နံတွင်းကမ်းခြေကို ရောက်မယ်။ ခြောက်နာရီ ဆယ်ငါးမှာ နေထွက်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် တစ်ခန့်ကောက်ချိန် လေးနာရီရမယ်။ ဆိပ်ကမ်းကို ပြန်တာက နှစ်နာရီ ကြာမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ သူငယ်ချင်း။ လေးနာရီဆိုရင် ကျေနပ်ပြီလား” မင်းပြောသလောက် စိန်တွေကို လေးနာရီတောင် ကောက်မယ်ဆိုရင်လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ဘူး” ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်တော့ အဲဒီစိန်တွေကို အကုန်ကောက်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။ သူတို့သည် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် လေနှင့်ဒီရေကို အားပြုပြီး မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း မျောလာခဲ့ကြသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကိုဘားခန့် မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုကျွန်းကလေးမှာ ကိုက်နှစ်ရာ ပတ်လည်ခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်းနှင့် နီးလာတော့ စူးရှသော ဇဝက်သန့် နံလာပြီးမျက်ရည်များပင် ကျ လာကြသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကျွန်းမှာ လူတွေ မနေနိုင်တာပဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ စူးရှအနံ့ဆိုးကြီးက မခမရပ်နိုင်အောင်ဆိုးရွားလှသည်။ သို့သော် သူတို့အတွက်တော့ တစ်ညပုန်းခိုရေးအတွက်တာနေရာကောင်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ဂျမိက ရွက်ကိုထိန်းလိုက်သည်။ ဖောင်သည်မြေပြန့်ဂျန်းကလေး၏ ကျောက်ကမ်းပါးများ ထူထပ်သော ကမ်းခြေသို့ လျော့ခနဲ ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တစ်ကျွန်းလုံးတွင် ငှက်ပေါင်းစုံ သောသောညံ့နေသည်။ တင်ကျီး၊ ငှက်ကြီးတုံးစပ်၊ ရေခဲငှက်၊ ကြိုးကြာနီ စသော ငှက်ပေါင်းစုံ သန်းနှင့်ချီ၍ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်မိုးလုံးတွင် ငှက်တွေနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေသဖြင့်အသက်ပင် မရှိနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်လျှင်ပင် ငှက်ချေးပွဲထဲတွင် ဒူးဆစ်အထက်ထိ နှစ်သွားကြတော့ “နှုတ်တိုင်းဆို မလွယ်ဘူး။ တို့ဖောင်ဆိပ် ပြန်သွားကြမယ်” ဂျမိကပြောပြီး ပြန်လှည့်သည်။ ဘန်ဒါက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဂျမိနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လျှောက်လာတော့ ဝီလ်ကန်ငှက်တစ်အုပ် ရုတ်တရက်ဝန်းခနဲ ထပွဲ သွားကြသည်။ သူတို့ပျံသွားသော မြေကြီးပေါ်တွင် လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် ဘယ်အချိန်မှစ၍ သေဆုံးနေခဲ့ကြသည်ကို ဘယ်သူကမှ မသိနိုင်။ သူတို့၏ အလောင်းများသည်ဇဝက်သာ ဓာတ်ငွေ့ကြောင့် ပုံပန်းမပျက်ဘဲ ဤမျှ တာရှည်တည်တံ့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အလောင်းကောင်များမှ ဆိပ်ပင်များမှ အနံ့ရောင်သမီးနေကြပြီ။ နောက်မိနစ်ပိုင်းခန့် အကြာတွင် ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဖောင်ပေါ်သို့ပြန်ရောက်လာကြပြီး၊ ပင်လယ်ပြင်သို့ ဆက်လက်

ထွက်ခွာခဲ့ကြပြန်သည်။-သည် ရေပေါ်တွင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ “တို့ဒုမှာ သန်းခေါင်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ ...ကမ်းကို ပြန်ဝင်မယ်” နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ရှေ့တွင် ကြိုရမည့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းနုမဆင်းသွားပြီ။ ကောင်းကင်သည် စိတ်မနှံ့သော ပန်းချီဆရာက သွေးရိုးသွေးတန်းဖြင့် ထင်ရာလျှောက်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားတစ်ခုပမာ အဆီအဝေါ့မတည့်သည့် ဆေးရောင်ရိုင်းများဖြင့် ရှုပ်ပွေနေသည်။ မကြာမီတွင်ပင် လောကတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထု စောင့်ချိလိုက်သည်။ နှစ်နာရီတိတိ ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထို့နောက် ဖောင်သည် ကမ်းဘက်သို့ ရှေးရှုကာ တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားလာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်လွှာတွေ ပါးသွားပြီး၊ လရောင်ရေးရေးပေါ်လာသည်။ ဖောင်သည် ရွေ့လျားနုန်း မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။ အဝေးဆီတွင် ကမ်းခြေသို့ ခပ်ဝါးဝါး မြင်လာရပြီ။ လေပြင်းလာသည်။ ရွက်သည် လေထဲတွင် ပြန့်ကားနေသည်။ ဖောင်သည် တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ရွေ့လျားနုန်း မြန်လာသည်။ မကြာမီတွင်ပင် ကမ်းကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာရသည်။ မိုးပေါ်သို့ချန်ထွက်နေသော ဧရာမကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူတော့သည်။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများပေါ်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ဖြဲဖြဲ ခေါင်းကွဲပြန့်ကျဲသွားကြသည်။ အဝေးက မြင်ရသည်နှင့်ပင် ရင်ဖိုစရာကောင်းလှသည်။ အနီးကပ်ကြည့်ရလျှင် ဘယ်လိုများ နေလိမ့်မလဲဟု ဂျမ်က တွေးမိသည်။ သူက ဘန်ဒါအား တူးတူးကလေး မေးလိုက်သည်။ “ကမ်းခြေမှာ အစောင့်မရှိတာ သေချာရဲ့လား” ဘန်ဒါက ပြန်မဖြေ။ သူက ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူ့ဘာပြောလိုသည်ကို ဂျမ် သဘောပေါက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းကြီးတွေက လူတွေထက် အန္တရာယ်ပိုကြီးသည်။ ၎င်းတို့ကား ပင်လယ်အစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည့်။ ဘယ်တော့မှ တာဝန်မလဲ။ ဘယ်တော့မှအိပ်သော လှိုဏ်ရေအစောင့်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းတို့သည် ကမ်းခြေတွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်ကာ ၎င်းတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော သားကောင်များကို ဖမ်းစားရန်အသင့်ရှိနေကြသည်။ အေး နေနှင့်ကြဦးပေါ်ကာ။ မင်းတို့ကို တစ်ပတ်ကိုပြီးကျော် တက်ပြလိုက်မယ် ဟု ဂမ် ကြံတိပြီး ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကမ်းခြေနှင့်နီးချိန်းချိ လာသည်။ ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းများ၏ ထိပ်တွင် ဖြာခနဲ ဖြာခနဲကွဲပွင့်သွားကြသည်။ ဘန်ဒါက ရွက်တိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။ “ဖောင် သိပ်ပြီးအသွားမြန်တာပဲကွ” “ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဂျမ်က ပြန်ပြောသည်။ “ကမ်းနုန်းလာတော့ ငါရွက်ကို ချလိုက်မယ်။ အဲဒါဆို အရှိန်လျော့သွားမှာပါ။ မပူပါနဲ့။ တို့က ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် လျှောခနဲ ကျော်တက်သွားနိုင်မှာပါ” တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှိုင်းလည်း ကြီးလာသည်။ လေလည်း ပြင်းလာသည်။ ဖောင်သည် ရေပေါ်တွင် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ရွေ့သွားနေသည်။ ဂျမ်ကအကူအဝေးကို ချိန်ကြည့်နေသည်။ ရွက်အကူအညီ မယူဘဲ လှိုင်းအကူအညီဖြင့် ကမ်းခြေသို့ တယ်လိုရောက်မလဲ ဆိုသည့်ကို ချိန်ဆနေသည်။ ရွက်ကို အလျင်အမြန် ချလိုက်သည်။----- ၃ [များကြားတွင် ရွှန်းကန်ရွေ့လျားနေသည်။ လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် တစ်ချိတစ်ချိတွင်ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဦးထောင်ပုံထောင်ဖြစ် ဖြစ်သွားသည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ကို ကျိုး ကျိုးလေး ငွဲကာ ကြမ်းခင်းသစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

ကမ်းသို့ အဝင်မလွယ်ကြောင်း ဂျမိက ကြိုတင်ထွက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေဝါကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟုကား လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့။ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်းကြီးများကလည်း သူတို့အပေါ်သို့ မိုးထွက်လာကြပြီ။ လှိုင်းလှိုင်းကြီးများသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကျောက်ဆောင်များကိုဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဝင်ဆောင်နေကြသည်။ လှိုင်းလှိုင်းကြီးများ အကူအညီဖြင့်ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှ သူတို့ စီမံကိန်းအောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ ဖောင်တခြားလူတခြား ဖြစ်ကာသေဖို့သာ ပြင်ပေတော့။ လေပြင်းတိုက်သံသည် နားကွဲမတတ် ဆူညံ လာသည်။ လှိုင်းလှိုင်းကြီးတစ်လုံးက ပင့်တင်လိုက်သောကြောင့် ဖောင်သည် လေထဲသို့မြောက်တက် သွားပြီး ကျောက်ဆောင်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ “မြဲမြဲကိုင်ထား ... မြဲမြဲကိုင်ထား ... ဝင်တော့မယ်” ဂျမိက ဘန်ဒါအား အော်၍ သတိပေးလိုက်သည်။ တောင်လောက်မြင့်သော ရောမလှိုင်းလှိုင်းကြီးတစ်လုံးက ဖောင်ကိုမီးခြစ်ဆံကလေး တစ်ချောင်းပမာ တအားပင့်တင်လိုက်ရာ ဖောင်မှာ ကျောက်ဆောင်များပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဖောင်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုစွဲကာ လက်ကိုင်ကို မြဲမြဲ ကိုင်ရင်း အသက်ကို ဖက်ခွက်နှင့် ထုပ်ထားရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဂျမိသည် အောက်သို့တစ်ချက် ုကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့အောက်တွင် သင်ဇန်းစားသွားလို ထက်လှသော ကျောက်စွန်းကျောက်ချွန်ကြီးများကိုအသည်းယားစရာ မြင်ရသည်။ ထို့အခိုက် ကျောက်စွန်းတစ်ခုနှင့် ဖောင်အောက်မှ စည်ပုံးကြီးတစ်လုံးတို့ တိုက်မိသဖြင့် စည်ပုံးကြီး ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ ဖောင်သည်ရုတ်တရက် ကျွမ်းပြန်သွားသည်။ စည်ပုံးတစ်လုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။ ဆက်တိုက်ပင် နောက်တစ်လုံး ထပ်မံပြုတ်ထွက်သွားပြန်သည်။ လေပြင်းနှင့် လှိုင်း၏ကြားတွင် ဖောင်ကလေးမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ချာချာလည် နေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်တွင် ချည်ထားသောကြမ်း ခင်းသစ်လုံးများလည်း ကြိုးများပြေစပြုကာ လျော့လျဲလျဲ ဖြစ်လာသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး သတိထားလိုက်မိကြသည်။ ခန်ချ ... ခန်ချ ...” ဂျမိက အော်ပြောလိုက်သည်။ ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ဖောင်ဘေးတစ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ခန်ချလိုက်ရာ လှိုင်းကြီးတစ်လုံးက လေးခွတွင် ထည့်ပစ်လိုက်သလို သူ့အားကမ်း ဘက်သို့ သယ် ယူသွားသည်။ ရုတ်တရက် အမည်မသိသောခွန်အားကြီးလှ သည် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အား ညှပ်ထားလိုက်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် လာင်းလုံးကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည်။ အသက်ရှူကျပ်ကာ ရင်ပွင့် ထွက်တော့မတတ် ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းထဲတွင်အလင်းရောင်တွေ ပြာခနဲလင်းသွားသလို ထင် လိုက်ရသည်။ ဝါရေနစ်နေပြီဟုလည်း သတိရလိုက် သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် သူ ခန္ဓာကိုယ်သည် သဲသောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် သောင်ပြင်တွင် စန့် စန့်ကြီး လဲနေရာမှ အလိုအယက်အသက်ရှူရှက်နေမိသည်။ လတ်ဆတ်အေးမြသော ပင်လယ်လေသည် သူ့အဆုတ်ထဲသို့ ပြည့်ပြည့် ဝင်သွားသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ခြေထောက်များတွင် သံပွန်းသော ဒဏ်ရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူ့ အဝတ်အစားတွေ အားလုံး စုတ်ပြတ်ကုန်ကြပြီ။ သူက ဖြည်းဖြည်းကလေး ထထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးဘီသို့ မျက်လုံးကစားပြီး ဘန်ဒါကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာတွင် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသော ဘန်ဒါကို မြင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း လေးဘက်တား၍ လာခဲ့သည်။ ပါးစပ်မှ ဆားဝန်ရေတွေ အနံ့ထွက်လာသည်။ ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ .. ဘန်ဒါအနီးသို့ ဒယ်ဒယ်ပိုင်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ “မင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” ဘန်ဒါက

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူက အသက်ကို တအားရှိတ်၍လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ..
ဂျမီကို ကြည့်ပြီး “ ဝါ ရေမကူးတတ်ဘူးကွ” ဂျီ သူ့ကို ဖေးမတူပေးသည်။
နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဆောင်ကြီးဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ဖောင်ကို
အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့။ ဖောင်ကလေးမှာ အစိတ်စိတ်
အပိုင်းပိုင်းဖြစ်ကာ သမုဒ္ဒရာရွေလှိုင်းများ၏ ဝါးမျှ၊ ခြင်းကို ခံသွားရရှာပြီ။
သူတို့ကား စိန်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့။

သူတို့၏နောက်တွင် တဝေါဝေါ အော်မြည်ကာ ဒေါမာန်ထနေသောသမုဒ္ဒရာကြီး။ သူတို့၏ ရွှေ့မှာတော့ ကန္တာရလွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၊ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးအဆုံးတွင်ကား ညို ရင်းပြရနေသော တောင်တန်းကြီးများ၊ နက်စောက်သော လျှံမြောင်ချောက်ကွမ်းပါးကြီးများဖြင့် ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော မိုးထိတောင်ထွတ်ကြီးများကို လရောင်ပျံ့တွင် ခပ်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။ တောင်ခြေတွင် နန်းမတောင်ကြား ဟုခေါ်သော "ယီဇင်ကက်ရယ်" တောင်ကြားကြီးရှိသည်။ ထိုဒေသသည် လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသလောက် နည်းပါးကာကမ္ဘာဦးကပင် တည်ရှိနေခဲ့သော ဆိတ်ခေါင်တောင်ဖျားဒေသ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ ဤဒေသသို့ လူသားများ ခြေချဖူးပါသည် ဟူသောအချက်ကို သက်သေပြနေသည့်အရာကား ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးသားထားသော မြေစိုက်ဆိုင်းဘုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ယင်းဆိုင်းဘုတ်ကို လရောင်ဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တားမြစ်နယ်မြေ
မည်သူမျှ မဝင်ရ

သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လျှင်လည်း အပြောကျယ်လှသော သမုဒ္ဒရာကြီး။ ရှေ့ကွဲတိုးသွားလျှင်လည်း ဆုံးစမရှိသော နမီး(ဘိ)သကန္တာရကြီး။ "ဒါကြီးကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှာရမှာပဲ" ဂျမီက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေသည်။ "အစောင့်တွေက တို့ ကိုမြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ကံကောင်းလို့ အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေရန်က လွတ်သွားနိုင်တောင်မှ မိုင်းဖုံးအန္တရာယ်က ရှိသေးတယ်။ တို့နှစ်ယောက်တော့ ပြေးပေါက်မရှိတော့ဘူး။ အနေနဲ့အမြန် သေဖို့ပဲရှိတော့တယ်" ဘန်ဒါက ယင်းစကားကို ပြောသော်လည်း သူသည် သေဖို့ကို လုံးဝမကြောက်၊ ကံစီမံသည့်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့ဟူ၍သာ လုံးဝ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူတော်တော်နှောင်တရမိသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သူသည် ဤလူမည်းအမျိုးသားကလေးအား မရေရာသော ဤခရီးကြမ်းကြီးသို့ သွေးဆောင် ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ .. ယင်းလူငယ်ကား တစ်ချက်မှ မကျေနပ်စကားမပြော။ ယခုကဲ့သို့ သူတို့အတွက် ပြန်လမ်းမရှိတော့ပါလားဟူ၍ သိရသောအခါမှာတောင်မှ အပြစ်တင်စကား တစ်ခွန်းမျှပင်မပြော။ သည် နာသို ပြည့်လည်။ လိင်းတပုန်ကြုံ သည်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကို တဝေါဝေါ ရုတ်ခတ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်နေရာအထိ ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည့်မှာ အံ့ဖွယ်သူရဲနိုင်လှသည်ဟု သူကထင်မိသည်။ ၄ ဇူလိုင် ၁၉၆၆ ကြ။ မူအချွန်မှာ မက် ၂ နာရီရှိနေပြီ။ ရောင်နီလာရန် လေးနာရီမျှသာကျန်တော့သည်။ နှိန်ရရန် အချိန်လည်း လေးနာရီ သကျန်တော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းရှိနေကြသည်။ ဒီအထိရောက်လာပြီးမှ လက်လျှော့လို့ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူး ဟု ဂျမီက တွေးလိုက်သည်။ "ကိုင်း ... အလုပ်စကြရအောင် ... ဘန်ဒါ" ဘန်ဒါက မျက်လုံး ပေကလက် ပေကလက်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ "ဘာအလုပ်လဲ" "တို့ ဒီကို စိန်ရာဖို့ လာကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သွားရှာကြမယ်လေ" ဘန်ဒါက ဆံပင်တွေ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူနေပြီး

ရေစိုဘောင်းဘီ အစုတ်အပြုံကြီးဝတ်ထားသော ဂျမီ၏ ကစဉ်ကရဲ့ ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူက မေးလိုက်သည်။ “မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ” သူတို့ တို့ကိုမြင်မြင်ချင်း ပစ်သတ်ကြမယ်လို့ မင်းက ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ .. သေရမယ့်အတူတူ မင်းက ဆင်းရဲသားအဖြစ်နဲ့သေချင်သလား၊ သူဌေးအဖြစ်နဲ့ သေချင်သလား။ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း။ အံ့ဖွယ်သရဲတစ်ခုတရာကြောင့် တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အံ့ဖွယ်သရဲတစ်ခုတရာကြောင့်ပဲ တို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာ ပြန်ထွက်နိုင်ကြမှာပါ။ တို့ပြန်သွားတဲ့အခါ လက်ချည်းပြန်သွားလို့ ကောင်းပါ့မလားက” “မင်းက အရူး” ဘန်ဒါက လေအေးဖြင့် ပြောသည်။ “အရူးမို့လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာပေါ့ ကာ” ဘန်ဒါက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့် လိုက်ပြီး “ဘယ်နေရာကိုလဲ။ ငရဲပြည်ကို ပြောတာလား။ မကြာခင် သူတို့လာကြတော့မှာပဲဟာ၊ ဘာလုပ်နေစရာလိုသေးသလဲကွာ” ဂျမီက စုတ်ပြုနေသော သူ့ အကျိုကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ သူ ဘာလုပ်မည့်ဆိုသည်ကို ဘန်ဒါက နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်းသူ့အကျိုကို ချွတ်လိုက်သည်။ “က .. ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းပြောတဲ့ စိန်တုံးတွေ” “နေရာတကာမှာ ပြည့်နေတယ်။ အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေလိုပေါ့” “အစောင့်တွေနဲ့ ခွေးတွေကစွဲ နောက်မှာထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဒါနဲ့သူတို့က ကမ်းခြေကို ဘယ်အချိန် ဆင်းလာကြမလဲ” “မိုးလင်းလင်းချင်း ဆင်းလာကြတော့မှာပေါ့” ဂျမီက ခဏမျှစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ - “သူတို့ မလာတဲ့နေရာ တစ်နေရာရာများ မရှိဘူးလား။ တို့ပုန်းနေနိုင်မယ့် နေရာမျိုးပေါ့” “ကမ်းခြေမှာ သူတို့ မလာတဲ့ နေရာဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ မင်းအနေနဲ့ ယင်ကောင်တစ်ကောင်ကိုတောင် ဖွက်ထားလို့မရနိုင်ပါဘူး” ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်ပြီး “ကွဲပါကွာ .. သွားကြစို့” ဘန်ဒါသည် လေးဘက်ထောက် ဝပ်ချလိုက်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားသည်။ ရွှေ သွားရင်းလည်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သဲများကို ယက်ယက်ကြည့်သွားသည်။ ဂျမီက ဘန်ဒါလုပ်ပုံကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ နှစ်မိနစ်မျှပြည့် ခင်မှာပင် ဘန်ဒါက ဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွားနေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုကိုင်မြှောက်ပြလိုက် သည်။ “ဟောဒီမှာ တစ်လုံး တွေ့ပြီကွာ” ဂျမီကလည်း သောင်ပြင်ပေါ် ဝပ် ချလိုက်ပြီး ဘန်ဒါ လုပ်သလိုဖြည်း ဖြည်း တွားသွားသည်။ သူ ပထမဆုံးတွေ့ရသော စိန်နှစ်တုံးမှာ ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ တတိယတစ်လုံးထပ်တွေ့ ပြန်သည်။ အနည်းဆုံး အလေးချိန် ၁၅ ရတီခန့် ရှိမည်။ သူက ထူစိန်တုံးကို အတန်ကြာမှ နက်သည်။ သည် တန်းသော စိန်တုံးများကို သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ခဲကောက်သလိုသည်မျှလွယ်လွယ်ကူကူ ကောက်ယူရရှိနိုင်ခြင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ကောင်းလှသည်။ သည်စိန်တုံးတွေအားလုံးကို မစွတာ ဗင်ဒါမှာဝနှင့် သူ၏အစုစပ်များက ပိုင် သည်။ ဂျူ ရှေ့ သို့ရွှေ့ လာခဲ့သည်။ နောက်သုံးနာရီအတွင်းတွင် နှစ်ယောက်သား စိန်တုံးအလုံး ၄၀ ကျော်မျှ ကောက်ယူရရှိသည်။ နှစ်ရတီစိန်မှ ရတီ ၃၀ စိန်များအထိပါဝင်သည်။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင် ရေးရေးမြင်လာရပြီ။ ဂျမီသည် ရည်မှန်းထားသော မူလအစီအစဉ် အတိုင်းဆိုလျှင် ဤအချိန်သည်ဖောင်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး အပြန်ခရီးကို စတင်ကြရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ ယင်းအစီအစဉ်ကို ထည့်စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ “မကြာခင် ရောင်နီလာတော့မယ်” ဂျမီက ပြောသည်။ “စိန်တွေဘယ်နှလုံးလောက် ရှိပြီလဲ၊ ရေကြည်ကြရအောင်” “ရေနေလည်း မထူးတော့ပါဘူးကွာ။ ဒါတွေကို တို့အသုံးပြုဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းက သူဌေးအဖြစ်နဲ့ သေချင်တယ်ဆို” “ငါ လုံး

မသေချင်ဘူး” သူတို့ ဆက်လက် ရှာဖွေကြသည်။ တစ်လုံး ပြီတစ်လုံး ထပ်ရသည်။ သူတို့သည် လိုချင်လောဘကို အတော်မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့၏ အကျီထုပ်ထဲတွင် အလုံးချောက်ဆယ်တိတိ တစ်ပုံကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ “ဒါတွေအားလုံး ငါ တစ်ယောက်တည်း စုထမ်းရမှာလား” ဘန်ဒါက မေးသည်။ “မထမ်းပါနဲ့။ နှစ်ယောက်ခွဲပြီး ထမ်းကြတာပေါ့” အန်ဒါမိတ်က ဘာတွေနေသည်ဆိုသည်ကို ဂျမိက ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ စိန်တူးတွေနှင့်အတူ လက်ပွားလက်ကြပ် ဖမ်းမိသူသည် အရက်စက်ဆိုး အနိပ်စက်ခံရပြီးမှ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း သေရည် ဖြစ်သည်။ “ပေးပါကာ... ငါပဲ အားလုံး ထမ်းပါမယ်” သူက ဘန်ဒါထံမှ စိန်တူးများကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့အကျီထဲ စွပ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်မှ တင်းတင်း စုချည်လိုက်သည်။ နီးကပ်စက်ဝိုင်းသည့် မီးခိုးရောင် သန်းခွဲပြီ။ အရှေ့ဘက်တွင် အရုဏ်ဦး ရောင်နီတန်းများ ပေါ်လာပြီ။ နောက် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲဒါ ပြဿနာပဲ။ ပြဿနာရဲ့ အဖြေကဘာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဤနေရာတွင် ရပ်နေပြီးတော့ အသေမခံနိုင်။ ရှေ့ဆက်သွားပြီး သဲကန္တာရထဲတွင်လည်း အသေမရနိုင်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ “က... သွားကြမယ်” နှစ်ယောက်သား အေးချင်းကပ်ကာ ပွင့်လယ်ပြင်ကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ “နွှဲ ရိုင်းိုးတွေက ဘယ်နေရာက စတောင့်ထားတာလဲ” “ရှေ့က ကိုက် ဝဝဝ လောက်မှာ” အဝေးကြီးမှ ခွေးဟောင်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ “ိုင်းစိုးအန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူးကွာ။ ရှေ့မှာ ခွေးတွေ လာနေပါပြီ။ မနက်ပိုင်း အစောင့်တွေ အလုပ်ဆင်းလာကြပြီ” “သူတို့ ဒီကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လောက်” ရှေ့ မိနစ်လောက်ကြာမယ်။ ၁ မိနစ်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်” သည်အချိန်တွင် ပြည့်ပြည့် အရုဏ်တက်ခါနီးပြီ။ စောစောကခပ်ဝါးဝါးနှင့် တလက်လက် မြင်ခဲ့ရသော အရာများမှာ သဲကုန်းကလေးတွေဖြစ်နေကြသည်။ ပုန်းစရာနေရာ အယ်မှာမှ မရှိ။ “တစ်ဆိုင်မှ အစောင့် ဘယ်နှယောက်ပါသလဲ” အန်ဒါက ခဏခဏ စဉ်းစားနေပြီး “ထယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်” နွှဲလောက်ကျယ်တဲ့ ကမ်းခြေမှာ အစောင့်ဆယ်ယောက်လောက်နှုမလုံလောက်နိုင်ဘူး” “စိယောက်ဆိုရင်တောင်မှ မနည်းပါဘူး။ သူတို့မှာ သေနတ်ပါတယ်။ ခွေးတွေလည်းပါတယ်။ အစောင့်တွေက အကန်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ တိုက်မမြင်ဘဲ မနေပါဘူး” ခွေးဟောင်သံများ နီးကပ်လာပြီ။ ဂျမိက ပြောသည်။ “ဘန်ဒါ ... ငါ့ကို နှိပ်လိုက်ပါကွာ။ တကယ်တော့ မင်းကို ငါ ဒီကိမ်ခေါ်လာသင်ပါဘူး” “မင်း ခေါ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ” သူဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ဂျမိ သဘောပေါက် လိုက်သည်။ အဝေးဆီမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ကြားလာရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သဲတောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ “တို့နှစ်ယောက် ဒီသဲတွေထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ...” “ဟင်” သူများတွေလည်း ဒါမျိုး လုပ်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ခွေးတွေ ယက်ရှာပြီးလည်ချောင်းသွေးသောက်ကြမှာပဲ။ ငါတော့ မြန်မြန်သေတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်။ ငါ သူတို့မြင်အောင် ထွက်ပြန်မယ်။ ပြီးတော့ .. ထွက်ပြေးမယ်။ အဲဒါဆိုရင်သူတို့က သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်မယ်။ ငါ ... ငါ .. အရှင်လတ်လတ် ခွေးစားတော့မခံချင်ဘူး” ဂျမိက ဘန်ဒါ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ “တို့ သေချင်လည်း သေကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ထွက်ပြေးပြီးအသေမခံချင်ဘူး။ သူတို့ကို ပညာပြပြီးမှ သေချင်သေပါစေကွာ” အဝေးမှ စကားပြောသံများကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလာရပြီ။ “ဟေ ... နွေးမသား ပျင်းတွေ၊ မြန်မြန်လျှောက်စမ်း” အသံတစ်သံက အော်ဝေါက်လာသည်။ “ငါ့နောက်ကို တညွတ်ညွတ်လိုက်၊ တန်းစီမပျက်စေနဲ့။ မင်းတို့

ညကလည်း အိပ်ရေးဝကြတာပဲ။ အဲဒီတော့ အခု
အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ကြရမှာပဲ” ဂျီသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရေနစ်သေလိုက်တာပဲ ပုံကောင်းမယ် ထင်တယ်။
ကျောက်ဆောင်များအား လာတိုက်သော လှိုင်းလုံးကြီးများသည်
ကျောက်ဆောင်ထိပ်ဖျားတွင်ခေါင်းကွဲကာ ပြာ ထွက်သွားကြသည်။ သူသည်
ကြည့်နေရင်းမှပင် ကျောက်ဆောင် အလွန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်
လိုက်ရသည်။ ဘယ်အရာမှန်း သူ ခန့်မှန်း၍မရ။ “ဟေ့ ... ဘန်။ ဟိုမှာ ..
ကြည့်လိုက်ပါဦး” အဝေးက ရေပြင်ပေါ်တွင် မဲပြာရောင် နံရံကြီးလို
အရာတစ်ခုသည် အနောက်လေကြမ်းနှင့်အတူ သူတို့ဘက်သို့
ရွေ့လျားလာနေသည်။ “ငါ့လယ်မြူဆိုတာ အဲဒါပေါ့ကွ” ဘန်ဒါက ပြန်ပြောသည်။
“သူကတစ်ပတ်မှ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် လာတတ်တယ်” သူတို့
စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မြူစိုင့်ကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုဖြတ်ကာ ကြီးမားသော
မဲပြာရောင် ကုန်လွန်ကာ ကြီး တစ်ခုပမာတဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။
ကောင်းကင်ပြင်သည် မည်းမှောင်လာသည်။ စကားပြောသံများလည်း
နီးသည့်ထက် နီးလာသည်။ မြူထွေလာပြန်ပြီ။ ဒီနေ့လည်း အလုပ်ပျက်ပြန်ပြီပေါ့။
ဒီလိုဖြစ်တာတို့သဋ္ဌေးတော့ မကြိုက်ဘူးကွ” “ဘန်ကျပြီ .. ဘန်ဒါ။ တို့တော့
ကံကောင်းတာပဲ ဂျမိက ရုတ်တရက်
ပြောလိုက်သည်။ “ဘာကံကောင်းတာပဲကွ” မူလေ ... မြူ ...။ သူတို့က တို့ကို
မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့” “အားမကိုးလောက်ပါဘူးကွာ။ မြူက တစ်ခါတလေ
ချက်ချင်း လွင့်ပြေးသွားတာ။ အဲဒါဆိုရင် တို့အနေနဲ့ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။
ဘာထူးမှာလဲ။ တကယ်လို့ မြူကနေလို့ ဒီသံကနာရယ် ဆက်သွားရင်လည်း ၁၀
ကိုက်တောင်မရောက်ခင် မိုင်းထိပြီး အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ကုန်မှာ
သေချာတယ်။ မင်းက အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ရပ်မျိုးကိုပဲ အားကိုးနေတာပဲ” “ဟုတ်တယ် ...
ငါတော့ တကယ်အားကိုးတယ်ကွ။ မယုံရင် မင်းကြည့်နေ။ တို့ အံ့ဖွယ်သရဲ ကြုံရမှာ
သေချာတယ်” ဇွတ်စမ်းလုံး မှောင်မည်းလာသည်။ မြူစိုင့်ကြီးသည်
ပင်လယ်ပြင်ကိုဖုံးအုပ်ကာ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျှတာမည်။ တလိပ်လိပ်
လှမ့်တက်လာသော မြူစိုင့်ကြီးကို မြင်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။
ဂျမိကဝမ်းသာမဆိုး ဖြစ်နေသည်။ မြူစိုင့်ကြီးက တို့ကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ။
ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဟေ့ .. မင်းတို့နှစ်ကောင် ဒီမှာ
ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ” သူတို့နှစ်ယောက် လည်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
ကိုက်တစ်ရာနံနံရှိသံတောင်ကိုနားတစ်ခုပေါ်တွင် ရှင်ဖယ်ကိုင်
ယူနီဖောင်းဝတ်အစောင့်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ဂျမိက
ပင်လယ်ဘက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြူစိုင့်ကြီး လျင်မြန်စွာ
နီးကပ်လာနေပြီ။ “ဟေ့ .. ကောင်တွေ၊ ဒီကုလားခွဲကြ” အစောင့် လှမ်းခေါ်သည်။
ရှင်ဖယ်ကို ခြောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ဂျမိက လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မြှောက်ကာ ပြန်
ပြောလိုက်သည်။ “ကွန်တော် ခြေလိမ်သွားလို့ပါ။ လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ပါ” “ဒါဖြင့်
အဲဒီမှာပဲနေ” အစောင့်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “မင်းတို့ဆီ ငါလာခဲ့မယ်” သူက
သေနတ်ကို ပြန်ချပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။ ရှမိ ပင်လယ်ဆီသို့ ဖတ်နေ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ကြက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေပြီ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
သူတို့ဆီ ရောက်လာတော့မည်။ “ပြေး ..” သူက လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူက
ပြန်လှည့်ပြီးကမ်းစပ်သို့ ပြေးသည်။ ဘန်ဒါလည်း သူနောက်သို့
လိုက်ပြေးလာခဲ့သည်။ “ဟေ့ ... ကောင်တွေ။ ရပ်လိုက်” ချက်ချင်းလိုပင်
သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ ရှေ့မှ သံတွေ
ဖွာဆန်ကြသွားသည်။ သူတို့က ဆက်ပြေးကြသည်။

ကမ်းစပ်ကမြဲ၊ ခိုင်မည်းမည်းကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက် ထပ်မံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့အနီးသို့ ကပ်၍ ကျလာသည်။

နောက်ထပ်တစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအခိုက်က သူတို့နှင့်ယောက်စလုံးက မြန်မည်းမည်းကြီးက လုံဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်တော့။ သူတို့ကလည်း ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဟေ့ .. ကရူဂျာ .. ဟေ့ ကရူဂျာ ..။ ငါ ဘရင်းပါကွ။ မင်း ငါ့အသံကြားရသလားကွ” “ကြားရတယ်ဟေ့ ... ကြားရတယ် ... ဘရင်း” “အားလုံး နှစ်ယောက်က၊ နှစ်ယောက် .. လူဖြူတစ်ယောက်၊ လူမည်းတစ်ယောက်။ အခု သူတို့ ကမ်းခြေမှာ ရှိနေတယ်။ မင်း လူတွေ မြန်မြန်ဖြုန်လွှတ်လိုက်၊ တွေ့ရင်တစ်ခါတည်း ပစ်” “ငါ့လက်ဆွဲထား” ဂျမိက လေသံဖြင့်ပြောသည်။ “တို ဘယ်သွားကြမလို့လဲ” “ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရမှာပေါ့” ဂျမိက လမ်းပြအိမ်မြှောင်ကို မျက်နှာနား ကပ်ကြည့် လိုက်သည်။ ခြေများ ဆိုင်းဖြင့် မနည်းကြည်နေရသည်။ အိမ်မြှောင်လက်တံကိုအရှေ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ “ဒီလမ်းအတိုင်း” “နေပါဦး။ တို့လျှောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစောင့်တွေ ခွေးတွေနဲ့မတိုးတောင်မှ မိုင်းတွေ နင်းမလဲမယ်” “မင်းကပြောတော့ ကိုက်တစ်ရာလောက်မှာမှ မိုင်းတွေ ရှိတယ်ဆို။ တို့ကမ်းခြေ မြန်ပြန်ထုက်မှ ဖြစ်မယ်နှစ်ယောက်သား မြို့ငွေတွေထဲတွင် အကန်းတွေပမာ သံကန္တာရဘက်သို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျမိကလျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းများကို ရေတွက်လာသည်။ သူတို့သည် သဲကျ ပြီးခဏခဏ လဲကျကြသည်။ ပြန်ထပြီး ဆက် လျှောက်ကြသည်။ ဂျမိက လမ်းပြအိမ်မြှောင်ကို မကြာမကြာ ထုတ်ကြည့်သည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရောက်လာပြီဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ရပ် လိုက်ကြသည်။ “ဒီနေရာ မိုင်းဖုံးစတဲ့ နေရာဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ဖုံးတွေ ဘယ်ပုံစံနဲ့မြှုပ်ထားကြသလဲ။ မင်း ဘာစဉ်းစားလို့ရသလဲ” “ဘာမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဘုရားပဲတ၊ နေတာပဲ။ ဒီမိုင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မကျော်နိုင်ဘူး။ သူတို့က အနံ့အပြား ဖြန့်မြှုပ်ထားတာ။ မြေအောက်ခြောက်လက်မလောက်မှာ မြှုပ်ထားတာ။ တို့အနေနဲ့ မြို့ရှင်းတဲ့အထိ ဒီနေရာမှာပဲ နေကြရမှာပဲ။ ပြီးတော့မှ အဖမ်းခံလိုက်ကြရုံပေါ့” အော့ပြောသံများ ကြားရပြန်သည်။ “ဟေ့ ... ကရူးဂျာ။ ခဏခဏ အသံပေးပါကွ” “ကောင်းပြီဟေ့ ... ဘရင်း၊ ပေးမယ် ... ပေးမယ်” “ဟေး ... ကရူးဂျာ” “ဟေး ... ဘရင်း” “ခြုံငုံထက်ဖြတ်ပြီး အပြန်အလှန် ခေါ်သံတွေ မကြခဏကြားနေရသည်။ ဂျမိသည် လွတ်မြောက်ရေး နည်းလမ်းကို သွေးရှူးသွေးတန်းအကြံ ထုတ် နေမိသည်။ သူတို့ ဤနေရာတွင် ရပ်နေမည်ဆို ပါကမြို့ရှင်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သွေရတော့မည်မှာ မလဲ။ ရှေ့ကိုဆက်သွားလျှင်လည်း မိုင်းကို နင်းမပြီး သေပွဲဝင်ကြရမည်မှာ သေချာသည်။ “မင်း အဲဒီမိုင်းတွေကို မြင်ဖူးသလား ဘန်ဒါ” သူက တိုးတိုးမေး လိုက်သည်။ “ငါ့ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ” “သူတို့ ဘယ်လိုပေါက်ကွဲနိုင်သလဲ” “လူတစ်ယောက် အလေးဆိုရင် ပေါက်ကွဲနိုင်တယ်။ ပေါင် ၈၀ကျော် တဲ့ အလေးနဲ့ဖိုရင် ပေါက်ကွဲတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခွေးတွေ နင်းတော့မပေါက် ကွဲတာပေါ့” ဂျမိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ “ဘန်ဒါ ငါ နည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ အလုပ်တော့ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ မင်း နဲ့အတူ စန့်ရပေါ့ မလား” “တိုမိုင်းမြေကို ဝမ်းလှားမှောက်ပြီး ဖြတ်သွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင်တို့ ကိုယ်အလေးချိန် မြေပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ပေါ့သွားမယ်” “အမယ်လေး ... ဘုရားရေ” “ကပ်တောင်းက ထွက်လာမိတာ ငါ့နားပြီလို့ စဉ်းစားမိလို့ပေါ့” “လိုဆို မင်း ငါနဲ့ မလိုက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား” သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင်

မြို့ငွေတွေဆိုင်းနေ၍ ဘန်ဒါ၏မျက်နှာကို ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရသည်။ “တခြား
ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ဘဲ လူတစ်ယောက်ကို မင်းက ထားပစ်ခဲ့မလို့လား” ကလာ
... ဒါဖြင့် သွားကြွမယ်” ထို့နောက် ဂျမီသည် သံပြင်ပေါ်တွင် သတိဖြင့်
ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးလှုံ့အပ်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါက ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်သို့
ဝမ်းလျားမှောက်လဲချလိုက်တော့နှစ်ယောက်သား မြေကြီးပေါ်တွင်
ဝမ်းလျားမှောက်ကာ မိုင်းဖုံးများမြှုပ်ထားရာ နယ်မြေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့
သွားလာခဲ့ကြသည်။ “ရွေ့သွားတဲ့ခါ လက်နဲ့ ခြေကို မြေကြီး မိမိအောင် သတိထား။
တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖော့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့တက်” ဂျမီက ဘန်ဒါအား လေသံဖြင့်
သတိပေးသည်။ ဘန်ဒါက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူသည်
အသက်မသေနိုင်ရေးအတွက် အထူးအာရုံစိုက်ရင်း အလုပ်များနေသည်။
သူတို့သည် ဘာမှမမြင်ရအောင် လဟာနယ်တစ်မြိုင်လုံး ပိတ်ဖုံးနေသော မြို့ငွေ
ဝင်ယက်ကြီးထဲ ရောက်နေကြသည်။ မတော်လျှင် အစောင့်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊
ခွေးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိုင်းဖုံးနှင့်သော်လည်းကောင်း အချိန်မရွေး
ပက်ပင်းတိုးမိနိုင်သည်။ ဂျမီသည် ယင်းအရာတွေကို မစဉ်းစားဘဲ ခေါင်းထဲ
မှမောင်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။ သူတို့၏ ရွေ့လျားနှုန်းမှာ နှေးလွန်းသည်နှင့်အမျှ
ဒုက္ခလည်း ကြီးလှသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အင်္ကျီမရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့
ရွေ့သွားတိုင်းဝမ်းဗိုက်ကို သံတွေပွန်းသည်။ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်
မည်မျှကြီးမားကြောင်းကို ဂျမီ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။ အကယ်၍
သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်မခံရဘဲ၊ မိုင်းဖုံးမနင်းမိဘဲသဲကန္တာရ ကို
ကျော်နိုင်သည်ထားဦး။ သံဆူးကြီးနှင့် အဝင်ဝကင်းမျှော်စင်မှအစောင့်များ ကိုကား
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျော်နိုင်မည် မဟုတ်သည့်မှာသေချာသည်။ မြို့ငွေ ကလည်း
ဘယ်လောက်အထိ ကြာမည်မှန်းမသိ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာလည်း ပြေလွင့်ချင်
ပြေလွင့်သွားနိုင်သည်။ သို့သော်လျှင်သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သေ တွင်းဆင်းဖို့သာ
ရှိတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာကိုမျှ ထွေထွေထူးထူး
စဉ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိကြတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့်
ဆက်လက်တားသွားနေကြသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကာလကိုပင် မသိကြတော့။
ယင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရင်း လက်မမှပေ၊ ပေမှကိုက်၊ ကိုက်မှမိုင်အထိ
တစ်စတစ်စဖြင့် ခရီးပေါက်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ်မျှ ကြာကြာ ခရီးပေါက် ခဲ့
ကြပြီဆို သည့်ကို လည်း လုံးဝမသိကြတော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးခေါင်းကိုပင်
မထောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ခေါင်းကျလာခဲ့ကြသည်။ မျက်လုံး၊
နားရွက်နှင့် နှာခေါင်းများတွင် သံတွေနှင့်ပြည့်နှက်နေတော့သည်။ အသက်လည်း
ကောင်းစွာ မရှိနိုင်ကြတော့။ အဝေးမှမူ အစောင့်တို့၏ ခေါသံများကို မကြာခဏ
ကြားနေကြရသည်။ “ဟေး ၆ ကရုဂျာ” “ဟေး ... ဘရင်း” သူတို့သည် မကြာခဏ
ရပ်နားအမောဖြေကြသည်။ လမ်းပြအိမ်မြောင်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
ဆက်လက်၍ ရွေ့တက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ မြန်နိုင်သမျှ
မြန်မြန်အားနှင့်မာန်နှင့် တွားတက်လိုက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် ကြသည်။ သို့သော်
မြန်မြန် သွားလျှင် မြေပေါ်၌ ကိုယ်ဖအားများလာမည်ကို ကြောက်ရသည်။
ရုတ်တရက် မြေအောက်မှ မိုင်းပေါက်ကွဲပြီး ဖုံးဆန်များ ဝမ်းဗိုက်ကို
ဖောက်ခဲ့သွားအော့မည်လားဟု ဂျီ ထင်မိသည်။ သူသည် ရွေ့သွားနှုန်းကို
လျော့လိုက်သည်။ မကြာခဏဆိုသလိုပင်သူတို့ ပိတ်ဝန်းကျင်မှ အသံဖလံများကို
ကြားနေရသည်။ သို့သော် မြို့ငွေဆိုင်းနေ၍ အသံတွေ ပြတ်သား။
ဝါးတားတားသာ ကြားရသည်။ သူတို့ဘယ်ဘက်မှ လာနေကြသည်ကို မှန်း၍မရ။
တို့ သွားနေတာ သဲကန္တာရကြီးပဲ။ ထွဲ သတ် န ဝင်မတီးနိုင်ပါဘူး တိဟ တိတ်

ညာပဗ္ဗိတို့ သူတို့နဲ့ ဝင်မတိုးနိုင်ပါဘူး ဟု တွေးကာ ဂျမိက ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အားပေးမိသည်။ နန္ဒမန ၅ ကပ်နပါ ဥန္တု၊ နန္ဒအမေးဖွားဖွားနှင့်
ရောမအရာကြီးတစ်ခုသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ နန်းခန့်ခန့်အုပ်လိုက်သည်။
အဖြစ်အပျက် မြန်လွန်းသဖြင့် ဂျမိက သတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်။
ဆက်တိုက်ပင် အယုလုံဇေးရှင်း ခွေးကြီး၏ ချွန်ထွက်သောအစွယ်များသည်
သူ့လက်မောင်းထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် စိန်ထုပ်ကို
လွတ်ချလိုက်ပြီး ခွေးကြီး၏ ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော် ..
သူက လက်တစ်ဘက်ကိုသာ အသုံးချနိုင်ကြီးစားသလောက် အရာမရောက်ပေ။
ပူပူနွေးနွေးသွေးများ လက်မောင်းတစ်လျှောက် စီးကျလာကြသည်။ ခွေးကြီးသည်
ဘာအသံမှ မပြုဘဲ ဂျမိ၏လက်မောင်းကို ဖွဲ့ပုံဖြင့် သဲကြီးကြီး
ခံထားမြဲခံထားသည်။ ဂျမိ၏ ခေါင်းထဲတွင်မိုက်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဝတ် သန္တ၊ နန္ဒ
တန်း၌ ရပ် ရန္တနက္ခာနု နှစ်ထုအခိုက် ဘုန်း ဘုန်းခနဲ ရိုက်နှက်သံများ
ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ ခွေးကြီး ကိုယ်အား လျော့ကျသွားသည်။
မျက်လုံးတွေ ပျူးကျယ်လာသည်။ ဂျမိက အခြေအနေကို အားစိုက်၍
ကြည့်လိုက်သည်။ ဘန်ဒါသည်စွာ နန္ဒ၊ နန္ဒ တိဇ ဓမ္မထဇလစိန်ထုပ်ကြီးကို
ကိုင်မြှောက်ကာ ခွေးကြီးအား မရပ်မနား ဆက်တိုက်ထုရိုက်နေသည်ကို မှန်ဝါးဝါး
မြင်နေရသည်။ ခွေးကြီးသည် တစ်ချက်သာ အော်ညည်းနိုင်ခဲ့ပြီး လုံး
ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ "ရဲမိ .. ဂမိ .. ဘယ်လို .. အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား
...ဟင်" ဘန်ဒါက အသက်ပင်မရှုမဘဲ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် မေးနေသည်။ ဂမိ
စကားပြန်မပြောနိုင်။ နာကျင်မှု လျော့ကျသွားအောင် စိတ်ကိုဖွော့ပြီး
လုံနေလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက သူ့ဘောင်းဘီမှ အစတစ်စ ဆွဲဆုတ်လွှက်ပြီး
ဂျမိ၏လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို တင်းကျပ်စွာ စည်းပေးသည်။ "ဟဲ့ ဒီမှာ ကြာနေလို့
မဖြစ်ဘူး။ ဆက်သွားမှ ဖြစ်မယ်" ဘန်ဒါက ပြောသည်။ "တစ်ကောင်လာရင်
နောက်ခွေးတွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်" ဂျမိက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သူသည် နာကျင်မှုကို ကြိတ်မိတ်သည်းခံကာ ကိုယ်ကိုကုန်း၍ ကြိုးစားထသည်။ ထိုမှ
နောက်ပိုင်းခရီးစဉ်ကို သူ ဘာမှ မမှတ်မိတော့။ သူသည်သတ်ရဲတစ်ချက်
မရဲတစ်ချက်နှင့် စက်ရပ်လို့ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အပြင်ဘက်မှတစ်စုံ တစ်ရာ
လမ်းညွှန်နေသည်။ လက်ကိုရှေ့ဆန့် ... ကပ်ဆွဲ ... ကပ်ဆွဲ။ လက်ကိုရှေ့ဆန့်
... ကပ်ဆွဲ ... ကပ်ဆွဲ ...။ ခရီးက ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးလှစွာသော ဆုံးစမထင် ခရီးကြမ်း။
သည်အချိန်တွင် လမ်းပြအိမ်မြောင်သည် ဘန်ဒါ၏ လက်ထဲတွင်ရောက်ရှိနေပြီ။
ဂျမိသည် လမ်းလွဲဘက်သို့ ချောထွက်သွားသဖြင့် ဘန်ဒါက အသာဆွဲလှည့်
ပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့အား ရန်သူတွေ လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းထားကြပြီ။
ဘယ်ဘက်ကို သွားသွား အစောင့်များ၊ ခွေးများ၊ မိုင်းဖုံးများနှင့်
ဝင်တိုးတော့မည့်မှာမလဲ့။ ယခုအထိ သူတို့အား အကာအကွယ် ပေးထားသည်မှာ
မြူငွေများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပဓာနမထားနိုင်ဘဲ
အသက်ရှင်ရေးအတွက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆက်လက် တွားတက်နေကြသည်။
နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ တလက်မမျှ
မရွေ့နိုင်တော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည် ထိုနေရာတွင်ပင်
အိပ်နေလိုက်ကြသည်။ ဂျမိက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။
အခြေအနေတွေဟောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ သူသည် သိပြင်ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး
လဲနေသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မာတောင်ပြီး ကိုက်ခနာကျင်နေသည်။
ငါဘယ်နေရာများ ရောက်နေသလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဘန်ဒါကား
ခြောက်ပေခန့် အကွာတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ဂျမိသည် အားလုံးကို
အမှတ်ရလာသည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ဖောင်ပျက်သွားခဲ့ပဲ မြူခိုင်ကြီး

တရွေ့ရွေ့ လာနေပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့
မှားနေပြီ။ သူ နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ ဘန်ဒါကိုလည်း မြင်ရပြီ။
မြူငွေတွေလည်း တော်တော်ပါးသွားပြီ။ သူကတစ်ခုခုမှားနေပြီဟု ထင်ခဲ့ခြင်းမှာ
သည်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အနီးအနားမှ အသံတွေ ကြားလာရသည်။ သူက
ပြေလွင့်နေသောမြူငွေပါးပါးထဲမှ ဖောက်ပြိုး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့
စိန်တွင်း ဂိတ်ဝအနီးသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အစောင့်မျှော်စင်ကြီးကို
မြင်ရသည်။ ဘန်ဒါပြောသော သံဆုံးကြီးများကိုလည်း မြင်ရသည်။ လူမည်း
အလုပ်သမား ၆၀ ခန့်တို့သည် စိန်တွင်းမှ အပြန်ဂိတ်ဝသို့ရှေးရှုကာ တရွေ့ရွေ့
သွားနေကြသည်။ သူတို့အဆင်းပြီး၍ နောက်တစ်ဆင်းပြန်ဝင်တော့မည့် ဖြစ်သည်။
ခိုလေးဘက်တားသွားသည်။ ဘန်ဒါကို လှုပ်နှိုးသည်။ ဘန်ဒါ ချက်ချင်းနှိုးလာပြီး
ပေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများက ကင်းမျှော်စင်နှင့် ဂိတ်ဝဆီသို့ အလိုလို
ရောက်သွားသည်။ “ဟာ... သောက်ကျိုးနည်းမပဲ။ တို့ ဒီအနားတောင်
ရောက်လာပြီ” သူက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်။
တို့ရောက်လာပြီ။ ပေး ... အဲဒီ စိန်ထုပ် ငါပေး” ဘန်ဒါက
ကမ်းပေးလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့... မင်း ဘာလုပ် ...” “လာစမ်းပါ။ ငါ့နောက်သာ
လိုက်ခဲ့စမ်းပါ” “ဖြစ်ပါ့မလားကွ။ ဂိတ်ဝမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့် တွေနဲ့” ဘန်ဒါက
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ “တို့
လူစမ်းတွေဆိုတာသူတို့သိသွားနိုင်တယ်ကွ” “ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ တွက်နေတာပဲ။
ဒါပေမယ့် ဖြစ်မှာပါ။ လာစမ်းပါ” နှစ်ယောက်သား တစ်ဆင်းထွက် တစ်ဆင်းဝင်
အလုပ်သမားကိုရှောင်ကာ အစောင့်များ ရှိရတက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ရွေ့လာခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သမားတွေက တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ပျော်ပျော်ပါးပါး
လှမ်း၍ နောက် “ဟေးကောင်တွေ ... မင်းတို့ဖင်ပြဲအောင် လုပ်ခဲ့ကြပြီပေါ့..
ဟုတ်လား။ တို့တော့ မြူကျလာတာနဲ့ တဝကြီးကို
အုပ်ပစ်လိုက်တာပဲကွ” “အေးပေါ့ကွ .. မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့အဖေ မြူ
စိုင့်ကြီးကွဲပဲကျေးဇူးတင်ကြပေါ့” “တို့ကို ဘုရားသခင်က စောင့်မတာကွ။
မင်းတို့ကတော့ ဂရုတောင်မစိုက်ဘူး။ မင်းတို့က အကုသိုလ်ကောင်တွေ
မဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား” ဂျမီနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။
ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက်က
အလုပ်သမားများအား တဲကလေးတစ်ခုထဲသို့ အော်ဟစ်မောင်းသွင်းနေကြသည်။
အလုပ်သမားများအားထိုင်နေရာတွင် ရှာဖွေစစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့က
တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ အနီးရှာတာပေါ့။ တစ်ကွယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
စွမ်းပြီးရှာဖွေတယ်။ ဒါရကိုးပေါက်မကျန်အားလုံးကိုရှာတယ်။ ဂျမီက
စိန်ထုပ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။ သူသည်
အလုပ်သမားများဘေးမှ ဖြတ် လျှောက်ကာ အစောင့်တစ်ယောက်အနီးသို့
ကပ်သွားသည်။ “တဆိတ်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် ဘယ်သူ့
ဆီသွားရမှာလဲခင်ဗျ” ဘန်ဒါက ဂျမီလုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ရင်တွေ
ပွန်းတွေတုန်နေမိသည်။ အစောင့် ဂျမီကို လှည့်ကြည့်သည်။ “မင်းတို့က
ဒီဂိတ်ဝင်းထဲ ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲကွ” “ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ချင်လို့
ဝင်လာရတာပါ ခင်ဗျာ။ ဒီမှာအစောင့်တစ်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရလို့ပါ။
ကျွန်တော်တပ်ညွှန်ကတော့အလုပ်သမားပဲ လုပ်မှာပါ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့
... အစောင့်က အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်နေပြီး တစ်ကွယ်လုံးတွင်လည်း
ဖုန်တွေ သံတွေ လူးနေသော စုပ်ချာချာ လူနစ်ယောက်ကို စိန်းစိန်းကြီး “မင်းတို့
အပြင်ထွက်သွားစမ်း။ ချချက်ချင်း ထွက်သွား” “မထွက်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျား။
ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဂျမီက ပျာသီးပျာယာနှင့်

တောင်းပန်နေသည်။ “ကျွန်တော်က အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ ကျွန်တော်တို့ကို ...” ဦး“မှာ
ကိုယ့်လူ။ ဒီနေရာ တားမြစ်နယ်မြေ သိရဲ့လား။ မင်းတို့ဆိုင်းဘက်ကြီး မြင်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။ က ... အဲဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မြန်မြန်ထွက်သွားရင်
ကောင်းလိမ့်မယ်” သူက ဝင်းအပြင်ဘက်တစ်နေရာမှ မြင်းလည်းကြီးတစ်စီးကို
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မြင်းလည်းပေါ်တွင် အလုပ်သမီးလာပြီးသော
လုပ်သားတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ “အိဒ်လည်းက ပို (တ)နီးလော(သ်)ကို
ပြန်မှာ။ မင်းတို့အလုပ်လုပ်ချင်ရင် အဲဒါနဲ့ လိုက်သွား။ ဟိုရောက်တော့ ကုမ္ပဏီရုံးမှာ
လျှောက်လွှာသွားတင်” “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ခင်ဗျား” ဂျမိက ဘန်ဒါဘက်သို့ လှည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့
နောက်နှစ်ယောက်သား ဂိတ်ဝသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အစောင့်
သူတို့နှစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။ “ဘာကောင်တွေလည်း
မသိဘူး။ အလကား ငွေကြောင်တွေ၊ ငွေကြောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင်ကား ဂျမိနှင့်
ဘန်ဒါတို့သည် ပို (တ)နီးလော(သ်) ရွာသို့ ဦးတည်ပြေးနေသော
မြင်းလည်းပေါ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းစွာရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ဦးသာ
အပါလာခဲ့လေသည်။ ။

အနီးခွဲရောင် မြင်းချောမြင်းလှကြီးနှစ်ကောင် ကသော
အဖိုးတန်မြင်းရထားကြီးသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့၏ ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသော
မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ရထားမောင်းသမားမှာ အရပ်သွယ်သွယ်
နှင့်အားကစားသမားတစ်ယောက်ပုံ မျိုးရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့်
ဆီပွင့်များဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြပြီ။ သူသည် နောက်ဆုံးပေါ် ပုံစံကျ
မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုသေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားပြီး လည်စည်းအနက်တွင်လည်း
စိန်ကလစ်တစ်ချောင်း ထိုးထားသည်။ သူလက်သန်းတွင်ကား
အရောင်တလက်လက်တောက်နေသော စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ
မြဲသူမြဲသားတွေက ယခုမှ အသစ်ရောက်လာသော လူစမ်းတစ်ယောက်ဟု
ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် သူကားလူစမ်းတစ်ယောက်မဟုတ်။
ဂျမီမဂ္ဂရိုရီသည် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။
ထိုတစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် သိသိသာသာကြီး
ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနှစ်က ၁၈၈၄ ခုနှစ်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့သည်
စိန်တွင်းတူးသမားများ၏ ကျေးဇူးကြောင့်တောစခန်းကလေးတစ်ခု အဖြစ်မှသည်
မြို့ကလေးတစ်မြို့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်တွင် ကပ်တောင်းမှ ဟုပ်တောင်းသို့
မီးရထားလမ်းပင်ဖောက်ထားပြီးလေပြီ။ ကလစ်ဒရစ်သို့လည်း လမ်းခွဲတစ်ခု
ဆက်သွယ်ထားသည်။ မီးရထားလမ်းပေါက်လာ၍ လူတွေ အရောက်အပေါက်
များလာကြသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့ကလေးသည် ယခုအချိန်တွင် ဂျမီ
နေခဲ့စဉ်ကထက်ပင်လူနေပိုမိုထူထပ်နေပြီ။ လူတွေကလည်း ဟိုစဉ်က လူတွေနှင့်
မတူကြတော့။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ စိန်တွင်းတူးသမားတွေ မြောက်မြားစွာ
ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖိုးတန်ပုံစံကျ ဝတ်စုံသစ်များ ဝတ်ထားသော
စားပွားရေးသမားများနှင့်ခေတ်မီ ဝတ်ကောင်းစားလူဝတ်ထားသော
အမျိုးသမီးများကလည်း ယခင်ကထက်ပို၍ တွေ့မြင်ရသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့ကား
လူကုသ် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီ။ ဂျီသည် ကပ္ပရသစ်သုံးခုနှင့် အရက်ဆိုင်သစ်
ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကိုဖြတ်လာခဲ့သည်။ သူသည် မြင်းရထားကို မကြာမီကမှ
ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဆံသဆိုင်နှင့် "ရင်းဟိုတယ်" ဟု
ခေါ်သောအဆောက်အအုံကြီးကို ရှေ့မှ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။
ဘဏ်တိုက်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို ဇက်သတ်၍ရပ်လိုက်သည်။
ဦးပစောင့်နေသော တိုင်းရင်းသား လူငယ်ဆီသို့ ဟန်ပါပါ
ပစ်ပေးလိုက်သည်။ "မြင်းတွေကို ရေတိုက်လိုက် ..." ဂျမီ ဘဏ်တိုက်ထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။ မိန့်နေဂျာအား အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
ပြောလိုက်သည်။ "လူကြီးမင်းတို့ဘဏ်မှာ ကျွန်တော် ပေါင်တစ်သိန်း
စုချင်ပါတယ်။ ရှိသတင်းစကားသည် တောမီးပမာ ပြန့်သွားသည်။
ဂျမီကလည်းသည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်မှန်းဆထားခဲ့သည်။ သူသည်
ဘဏ်တိုက်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဆည်းဆာချစ်သူ အရက်ဆိုင်သို့ ဝင်လာချိန်တွင်
သူ့အကြောင်းသည် လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျား ရောက်နေပြီ။ ၂ အရက်ဆိုင်ထဲတွင်
ပြောင်းလဲမှု ထွေထွေထူးထူး မတွေ့ရ။ ယခင်ကလုပ်ပင် လူစည်မြဲစည်နေသည်။
သူ့အရက်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သိချင်မျက်လုံးတွေ သူ့ကို
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ အရက်ဆိုင်ရှင် စမစ်က ထူးထူးခြားခြားဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညှစ်တုတ်ဆက်သည်။ "ဘာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျား သူက ဂျမီကို
လုံးဝမမှတ်မိ။" "စကီ။ ရှိတာ အကောင်းဆုံးပေးပါ။" ဟုတဲကဲ့ .. ရပါတယ်ခင်ဗျာ"

သူက ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်သိပ်သည်။ “နု လူကြီးမင်း ဒီမြို့ကို အခုမှ ရောက်ခါစနဲ့ တူပါတယ်” “ဟုတ်ပါတယ်” “မီးကြိုလို့ ဝင်နားတာ ထင်ပါရဲ့” “မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြို့က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ကောင်းတယ်ဆိုလို့ လုပ်ငန်းတည်ထောင်ဖို့ လာတာပါ” အရက်ဆိုင်ရှင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။ “ဟာ... ဒီမြို့ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ခင်ဗျား။ ပေါင်တစ်ရာလောက်သာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီမြို့မှာ သိပ်အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့ ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဘက်တစ်လမ်းကူညီနိုင် တော့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျား” ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မှာလဲ” စမစ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လှမ်းပြီး လျှို့ဝှက်ဝှက် လေသံဖြင့် “မြို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်။ သူက မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပြီးတော့ ... နိုင်ငံသားကော်မတီမှာလည်း ဥက္ကဋ္ဌပဲ ခင်ဗျား။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရားပါပဲ။ သူ့နာမည်က ဆလိုမန်ဗင်ဒါမာဝီလို့ ခေါ်ပါတယ်” ဂျမိက အရက်တစ်စုပ် စုပ်လိုက်သည်။ “သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး” “သူက ဟိုလမ်းတစ်ဘက်က ကုန်စုံဆိုင်ကြီးကိုလည်း ပိုင်ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့ရရင် ကောင်းကောင်း အလုပ်ဖြစ်မှာပါ။ သူ့ကို သွားတွေ့ရင် မမားနိုင် ပါဘူး ခင်ဗျား” ဂျမိက နောက်ထပ် အရက်တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။ “သူက ဒီဆိုင်ကိုလာတတ်သလား” အရက်ဆိုင်ရှင်က ဂျမိ၏လက်မှ စိန်လက်စွပ်ကြီးနှင့် လည်စည်းမှစိန်ကလစ်တို့ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဟုတ်ကဲ့ .. ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းနာမည် ပြောလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား” ထရာဗစ် .. အယနုထရာဗစ် “ကောင်းပါပြီ ... မစ္စတာထရာဗစ်။ လူကြီးမင်းကို မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ သေချာပါတယ်” သူကဂျမိ၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ နောက်ထပ်အရက် ငွဲထည့်ပေးသည်။ “စောင့်ရင်းနဲ့ဒါကလေးပါ သုံးဆောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်က ပြုစုတာပါ ခင်ဗျား” ဂျမိသည် စားပွဲလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဝီစကီ တမျှဦးမျှဦး စုပ်နေသည်။ ဆိုင်ထဲရှိ လူတိုင်းက သူ့ ဆီသို့ပင် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူဌေးဖြစ်ပြီး ကလစ်ခရစ်မြို့က ထွက်သွားကြသောလူတွေ မနည်းတော့ပြီ။ သို့သော်ယခုလို သူဌေးဖြစ်ပြီးမှ ကလစ်ခရစ်သို့ ရောက်လာသူမျိုးကား တစ်ယောက်မျှမရှိခဲ့ဖူး။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတို့အဖို့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသည်။ နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အရက်ဆိုင်ရှင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝီလည်း ပါလာသည်။ ဗင်ဒါမာဝီက မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ၊ ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် လူမိန်းအနီးသို့လျှောက်လာ လက်ကို ကမ်းပေးရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး “မစ္စတာထရာဗစ် ... ကျုပ် ဆလိုမန်ဗင်ဒါမာဝီ ... ပါ” “ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က အယနုထရာဗစ် ... ပါ” ဂျမိက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ဗင်ဒါမာဝီ မှတ်မိတာ တစ်ချက်ချက်များ ရှိလေမလားဟု မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှ မှတ်မိပုံမရှိ။ သူသည် ဟိုတုန်းကလို နုသော ၊ စိတ်ကူးယဉ်သော ၁၈ နှစ်သားအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် လုံးဝ မဟုတ်တော့။ စမစ်က ဖည့်သည့်နှစ်ယောက်အား တလေးတစား အမှုအရာဖြင့်အရက်ဆိုင်ထောင့်မှ စားပွဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီးကြသောအခါ ဗင်ဒါမာဝီက စတင်ပြောသည်။ “မစ္စတာထရာဗစ်က ကလစ်ခရစ်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်ချင်လို့ လာကြောင်းကျုပ်သိရပါတယ်” “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဆိုပါတော့ ...” “အဲဒါဆိုရင် ကျုပ် အများကြီး ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကစေတနာနဲ့ တစ်ခုတော့ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ။ ဒီမှာက လူလိမ်လူညာတွေသိပ်ပေါ်တယ်ဗျ။ အဲဒါလေးတော့ သတိရှိစေချင်ပါတယ်” ဂျမိက သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ပေါ့ .. ဒါပေါ့ .. အများကြီးရှိမှာပေ” ဂျမိက သူ့အဖြစ်ကို

သူမယုံကြည်နိုင်အောင်တောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ ထံမှ တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော
စိန်တို့ကို အမေ့နည်းဖြင့် လိမ်လည်ယူခဲ့သည့်အပြင် သူ့ အသက်ကိုပင်
ရက်ရက်စက်စက် ရန်ရှာခဲ့သော လူတစ်ယောက်နှင့်ယခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်ကာ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် စီးပွားရေးစကားပြောနေသည်မှာ တကယ်မှ
ဟုတ်ပါရဲ့ လားဟုပင် တွေးမိသည်။ မနစ်တုန်းကဗင်ဒါမာဝီအား မုန်းတီးစိတ်သည်
သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဖိစီးနှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဗင်ဒါမာဝီအပေါ်တွင်
လက်စားချေလိုသော စိတ်သည် သူ့ ရင်ထဲတွင်တုခိုနိုးရိန်း လောင်မြိုက်
လျက်ရှိသည်။ ယင်းစိတ်ကြောင့်ပင် သူ ယနေ့တိုင်အသက်ရှင်နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ “ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ် စိတ်ကူးထားပါသလဲ
မစ္စတာထရာဗစ်။ အခုလို မေးမိတာ သည်းခံပါ မစ္စတာ ထရာဗစ်” “အို .. ဟုတ်ကဲ့။
အဒါကတော့ ပေါင်တစ်သိန်းပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှန်းပါတယ် ခင်ဗျား” သူက
အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီ နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်
လျက်နေသည်ကို ဂျမိက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မူ “အဒါ ဟန်ကျမယ်ဆိုရင်
နောက်ထပ်လည်း ပေါင်သုံးသိန်း လေးသိန်းလောက် ထပ်ပြီး ဖြည့်ဖို့
ရည်ရွယ်ပါတယ်” “အား ... အဲဒီလောက်ငွေနှံသွားဆိုရင်တော့ အများကြီး
အလုပ်ဖြစ်ပါတယ် မစ္စတာထရာဗစ်။ အများကြီး အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။
ကျုပ်အတပ်ပြောရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်တဲ့ လမ်းညွှန်မှုတော့
လုပ်အပ်တာပေါ့လေ” သူက ခဏရပ်နေပြီးမှ “ဘယ်လို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမယ်ဆိုတာကော ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား
မစ္စတာထရာဗစ်” “အဲဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော် အခြေအနေကို
လေ့လာကြည့်ပါဦးမယ် ခင်ဗျား” “ဟာ ... အလွန်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပေါ့ဗျာ” သူက
တစ်လုံးဝသံသယဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းတည့်တည့် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက်
ဆက်ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ ဒီနေ့ည ကျုပ်အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပါလား မစ္စတာ
ထရာဗစ်၊ ကျုပ်သမီးကလည်း ဟင်းချက်ကောင်းပျ။ မစ္စတာထရာဗစ်ကို
ညစာကျွေးရတာ ကျုပ်ရော၊ ကျုပ်သမီးပါ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ မစ္စတာထရာဗစ်” ဂျမိက
ပြုံးလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့။ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ” အင်း. တကယ်တော့
ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတာကို
လုံးဝမသိသေးပါဘူး ဟုလည်း စိတ်ထဲကတွေးလိုက်မိသည်။ ဤတွင် ဂျမိ၏
စိမ်းကန်းကြီး စတင်ခဲလေ့ပြီတည်း။ ဥန်မီး(ဘ) သံကန္တာရ စိန်တိုင်းမှ
ကိပ်တောင်းသို့ အပြန်ခရီးမှာ မည်သည့် အခက်အခဲမျှ မရှိ အားလုံးပင် အဆင်ပြေ
အဆင်ချောခဲ့သည်။ ဂျမိနှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ကုန်းတွင်းဘက်သို့
ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရွာတွင်
ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဂျမိ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးသည်။
ထိုမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် ကိပ်တောင်းသို့ လည်းကြီးစီး၍ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုခရီးမှာ
ရှည်လျားသလောက် ကြမ်းလည်း ကြမ်း၍ ဒုက္ခရောက်လှသည်။ သို့သော်
သူတို့နှစ်ယောက် ခံခဲ့ဖူးသော ဒုက္ခနှင့်စာလျှင် သည်ဒုက္ခမှာ အသေးအဖွယ်
ဖြစ်သည်။ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဂျမိသည် ‘အိဒင်တာရာ
မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် အားပေး ချီးမြှင့်သည့်ဟိုတယ် ဟူ၍
ကမ္ဘာလုံးဆုံးထားသော ၄၀၂ ရံ့ ၅၀၀ ဟန္တ၊ ဌတော်ဝင် ဟိုတယ်တွင်
အခန်းငှားသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက သူ့အား အထူးအရေးပါသော
ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ထိုင်ခွင့်ရသော ‘တော်ဝင်ခန်းမဆောင်’ သို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ ‘ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ အကောင်းဆုံး ဆံသဆရာတစ်ယောက်
လိုချင်တယ်’ သူက မန်နေဂျာအား ပြောလိုက်သည်။ “ပြီးတော့ ဝတ်စုံချုပ်
ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ဖန်ပျပ်သမား တစ်ယောက် ရှာပေးပါ” “ကောင်းပါပြီ အခုပဲ

ချက်ချင်းခေါ်ပေးပါမယ်” “အင်း ... ပိုက်ဆံ “ ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ ရှိရင်
တယ်လည်းအလုပ်ဖြစ်ပါလား” ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။
ဓမ္မတော်ဝင်ခန်းမဆောင်တွင် ရေချိုးရသည်မှာ နတ်ရေကန်တွင် ချိုးရသလို
ဇိမ်ရှိလှသည်။ သူသည် ရေခန်းကန်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ထားလိုက်သည်။
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အားလုံးကို ရေခန်းက ချပ်ယူသွားသလိုထင်မှတ်ရသည်။
လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များအတွင်းက ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်များသည် သူ
ခေါင်းထဲသို့ အစီအရံ ဝင်လာသည်။ သူနှင့် ဘန်ဒါတို့နှစ်ယောက်ဖောင့်ဖွဲ့၍
စိန်တွင်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်မှာ ရက်ပိုင်းလပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် သူက
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ဖောင့်ကို
စီးကာ “တားမြစ်နယ်မြေ” သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာတွင် လမ်းတစ်လျှောက်၌
ကြုံခဲ့ရသမျှဖြစ်ရပ်များကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ယောင်လာသည်။ ဆူးတောင်
တယ်မီးယမ်းနှင့် ငါးမန်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။ သေမင်းတမန်
လှိုင်းလုံးကြီးများနှင့် ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းကြီးများကို
မြင်ယောင်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ဝင်တိုက်၍ သူတို့ဖောင့်ကလေးပြုပျက်
လွင်စဉ်လာပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့
မြူတီတိုင်းကြီးတရွေ့ ရွေ့လာနေပုံ၊ မိုင်းမြူပံထားသော မြေကြီးပေါ်တွင်
ဝမ်းလွှားမှောက်၍သွားကြရပုံ၊ လူသားစား ခွေးကြီး သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်ပုံ၊
စိန်တွင်းစောင့်များက ကြောက်စရာအသံ ကြီးများဖြင့် ဟေး ... ကရုဂျာ။ ဟေး ...
ဘရင်း ဟူ၍အချင်းချင်း လှမ်းခေါ်ကြပုံ စသည်တို့ကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင်
ကြည့်နေသကဲ့သို့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်ကြားယောင်လာမိလေသည်။
သို့သော် ယင်းတို့အားလုံးထက် သူမတဆွေ ဘန်ဒါကဲ့သို့
သူကသတ်အရဆုံးဖြစ်သည်။ သူတို့ ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဂျမိက
မေတ္တာရပ်ခံသည်။ “ငါး ဘယ်မှာမှ မသွားပါနဲ့ကွာ။ ငါနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး
အတူနေသွားပါ။ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သင့်တော်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို
အစုစပ်လုပ်သွားကြတာပေါ့” ဘန်ဒါက သူ၏ဖြူဖြူညိုညိုသော
သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက် “မင်းနဲ့ အတူနေရင် ငါ့ဘဝက ပျော်စရာ ကောင်းမှာ
မဟုတ်ပါဘူးဂျမိ။ အဲဒါတော့ ငါတစ်နေရာသွားပြီး တက်ကြွတဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုခုကို
ရှာပါရစေ” “မင်းက လောလောဆယ် ဘာလုပ်မလို့ စိတ်ကူးထားသလဲ” “မင်းကို
ငါအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျမိ။ မင်း
စီမံကိန်းအရကျောက်ဆောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဖောင့်စီးထွက်ခဲ့တာကိုလည်း
တွေးပြီး အများကြီး ဝမ်းသာကျေနပ်မိပါတယ်။ အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ
ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ပြီးပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ငါ လယ်ကွက်ကလေးတစ်ကွက်
ဝယ်ချင်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း လိုချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ
အများကြီး မွေးမယ်” ကောင်းပြီလေ။ မင်းကြိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့ပေါ့။
အဲဒါတော့အခု တို့နှစ်ယောက် ကျောက်ကန်သည်ဆီ သွားပြီး ဒီစိန်တွေ
ထုခဲ့ကြရအောင်။ မင်းပိုင်တဲ့ ရယ်ယာတစ်ဝက်ကို ယူသွားပေါ့ ဟုတ်လား” “ငါ့အင်း
... မလုပ်ပါနဲ့ ဂျမိ။ အဲဒါတွေ ငါ့ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး” ဂျမိက
မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး “တင် .. မင်း ဘယ်လို ပြောတာ ... ဘန်ဒါ။ ဒီစိန်တွေကို
မင်းလည်း တစ်ဝက်ပိုင်တာပဲဥစ္စာ။ မင်းက အခု
သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်နေပြီ သူငယ်ချင်း” “ငါ့အင်း ... ဟင်အင်း ...
ငါသူဌေးကြီး မဖြစ်ချင်ဘူး ဂျမိ။ ငါအသားအရောင်ကဲ့လည်း ကြည့်ပါဦး။
ငါ့အနေနဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဖြစ်လာရင် ငါ့အသက်ဟာ ပိုရှည်ဆီတစ်ကောင်
အသက်လောက်တောင် တန်ဖိုးရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” နှလုံးဆိုင်
စိန်တွေတချို့တစ်ဝက်ကို ဖွက်ထားရင် ရတာပေါ့ကွ။ ပြီးတော့လည်း

... “နေပါစေတော့ ဂျမီ။ ငါက မိန်းမတစ်ယောက် ရနိုင်ဖို့အတွက် လယ်ကလေးနှစ်ဧကလောက်နဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်လောက်ရရင် တော်ပါပြီ။ အဲဒီတော့စိန်သေးသေးလေး နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက်ဆိုရင် ငါလိုချင်တာတွေ အားလုံးရနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တာ အားလုံး မင်းပဲယူပေါ့” “ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ။ မင်းပိုင်တဲ့ ရယ်ယာကို ငါဘာလို့ပေးရမလဲ” “ဖြစ်နိုင်လို့ ငါပေးတာပေါ့ ဂျမီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ... မင်းက ငါ့ကိုယ်စား ဗင်ဒါမာဝီကို ပြန်ပြီး ဆုံးမ ပေးရမှာ မဟုတ်လား” “မိက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့ဂျမီက ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကို ညှိနေသည်။ ထို့နောက် လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “အေးပါတာ။ ငါက ကတိပေးပါတယ်။ စိတ်ချ” “က.. ဒါဖြင့် ငါသွားတော့မယ် ... သူငယ်ချင်း။ မင်းအောင်မြင်ပါစေလို့ ငါဆိုတောင်းခဲ့ပါတယ်ကွာ” နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနက်ဆွဲကြသည်။ “တို့ ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်ကွာ” ဘန်ဒါက ပြောသည်။ “နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း တို့နှစ်ယောက် စိတ်လွှပ်ရှားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကြရသေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား” ဘန်ဒါသည် စိန်သေးသေးလေး သုံးလုံးကို အကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ကာ နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ဂျမီသည် စကော့တလန်ရှိ သူ၏ မိဘများထံသို့ ပေါင်နှစ်သောင်းတန်ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ပို့လိုက်သည်။ အကောင်းဆုံး မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် မြင်းနှစ်ကောင်ဝယ်သည်။ ထို့နောက် မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဗင်ဒါမာဝီအား ဆုံးမ' ရန် အချိန်ရောက်ပြီ။ ဧထိုနေ့ညနေတွင် ဗင်ဒါမာဝီ၏ ဆိုင်သို့ ဂျမီ ဝင်သွားသောအခါ မုန်းတီးစိတ်နှင့် ဒေါသစိတ်များ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့်သူက ခေတ္တရပ်နေပြီး သူ့စိတ်ကို သူထိန်းလိုက်ရသေးသည်။ ဗင်ဒါမာဝီက ဆိုင်နောက်ဘက်မှ အပြေးကလေး ထွက်လိုက်လာသည်။ ဂျမီအား မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြုံးတွေ ဝေသွားပြီး- “ကြပါ .. ကြပါ .. မစ္စတာ ထရာဗစ်။ ဝဲလ်ကမ်း ... ဝဲလ်ကမ်း” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ... အား ... နှင်လွတ်ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နာမည်မေ့သွားလို့ပါ” “ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဗင်ဒါမာဝီ .. ဆလိုမန်ဗင်ဒါမာဝီပါ။ တောင်းပန်နေစရာမလိုပါဘူး ... မစ္စတာ ထရာဗစ်။ ဒတ်(ခ်) နာမည်တွေကလည်းတော်တော်ကို အခေါ်ရခက်ပါတယ်ဗျာ။ အတော်ပါပဲ ... ညစာ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ဟေ ... သမီးရေ ... မာဂရက်” သူက ဂျမီအား နောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားရင်းမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ အားလုံးလုံလုံ ယခင်က အတိုင်းပင် ရှိနေကြသည်။ မာဂရက်သည် သူတို့ဘက်သို့ နောက်ခိုင်းကာ မီးဖိုထဲတွင် ရပ်ရင်းအကြောအလျော်တွေ စိစဉ်နေသည်။ “သမီး ... ဒါ ဖေဖေပြောတဲ့ ဧည့်သည် မစ္စတာ ထရာဗစ် ဆိုတာပဲ” မာဂရက် လှည့်ကြည့်ပြီး - “ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်” သူကလေးလည်း ဂျမီအား လုံးဝမှတ်မိဖို့မရ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမီက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့မှ ဈေးဝယ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “အို. ကျုပ်ကို ခဏခွင့်ပြုပါဦး မစ္စတာထရာဗစ်။ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့။ ကိုယ့်အမိလုပ် သဘောထားပါ” ယင်းသို့ ပြောရင်း ဗင်ဒါမာဝီ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မာဂရက်သည် အငွေတထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ဟင်းပန်းကန်များကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လာချသည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့် ပွဲကပြန်ယူရန် မီးဖိုခန်းသို့ အပြေးကလေး ဝင်သွားသည်။ ဂျမီက နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားကာ သူမဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက စကားမပြောဘဲ မာဂရက်အားစိုက်ကြည့်နေသည်။ မာဂရက်သည် သူနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသော

တစ်နှစ်တာကာလအတွင်းအတော်ပင် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပြီ။ မနှစ်ကလို ကလေးရပ်
မရှိတော့ဘဲ တကယ့် အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီ။ “မင်းက တော်တော် အချက်အပြုတ် ကောင်းတယ်လို့
မင်းဖေဖေကပြောတယ်” မာဂရက်မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ “ဟုတ် ...
ဟုတ်ကဲ့ရှင်” အိမ်ထမင်း အိမ်တွင်း မစားရတာ တော်တော်ကြာပြီ။
ဒီနေ့တော့မင်းလက်ရာကို ကောင်းကောင်းစားရတော့မှာပဲ” သူက
မာဂရက်လက်ထဲမှ ထောပတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ မာဂရက်
အံ့အားသင့်သွားပြီး လက်ထဲမှ ပန်းကန်လွှတ်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဂျမီက
ပန်းကန်ကို အနီးရှိ စားပွဲတွင် တင်ထားလိုက်သည်။ မာဂရက် ဂျမီ၏ မျက်နှာကို
မဝံ့မရဲ မော့ကြည့်သည်။ ပါးမှ အမာရွတ်နှင့် နာခေါင်းသာ အနည်းငယ်
ကောက်မနေခဲ့လျှင် အလွန်ချောသော မျက်နှာပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ
မျက်လုံးများက တလက်လက် အရောင်တောက်နေသော မီးခိုးနုရောင်။
အသိဉာဏ်ရှိမည့် မျက်လုံးမျိုး။ ဆံပင်ဖြူများကို မြင်ခြင်းဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်
မဟုတ်တော့ကြောင်း သိသာသည်။ သို့သော် သူရပ်သွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ
အသက်ထက် အများကြီးနုပျိုနေသလိုထင်ရသည်။ အရပ်ရည်ရည်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူချောလူခန့်တစ်ယောက်။ မာဂရက်သည်
ဂျမီ၏အကြည့်ကို မခံနိုင်၍ တစ်တက်သို့ မျက်နှာလှဲသွားသည်။ ဗင်ဒါမာဝီ
ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သိပ်င်း” “ကျုပ်
ဆိုင်ပတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ညစာ စားကြတာပေါ့” ဂျမီအား
အထူးဧည့်သည် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သီးသန့် နေရာပေးသည်။ “ကဲ ... ကျုပ်တို့
ညစာ မစားခင် ဆုတောင်းကြစို့” ဗင်ဒါမာဝီက ပြောလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး
မျက်လုံးတွေကို မှိတ် လိုက်ကြသည်။ သူမ ဖခင်၏ဆုတောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာစဉ်
မာဂရက် မျက်လုံးကို မသိမသာ ဖွင့်ကာဂျမီ၏ မျက်နှာကို
တစောင်းကြည့်နေသည်။ “အို... ဘုရားသခင်။ တပည့်တော်တို့ကား
ပြစ်ဒဏ်ခံထိုက်သောအပြစ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ တပည့်တော်တို့အား
တမလွန်ဘဝသို့ ခေါ်ယူတော့မူသောအခါ ကောင်းကင်ဘု၏ အမြှိုက်အရွယ်တို့ကို
ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားနိုင်ရန်အလိုမှာ တပည့်တော်တို့အား လောကဓိတရားတို့ကို
ခံနိုင်ရည်ရှိသောခွန်အားကို ပေးသနားတော်မူပါဘုရား။ ကြီးပွားထိုက်သော
သူတို့အားကြီးပွားအောင် ကြည့်ရှုစောင့်မတော်မူသော အရှင်၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို
အာရုံပြု၍ဦးတင်ပါ၏ ဘုရား ... အမ်” ဗင်ဒါမာဝီက ဂျမီ၏ ပန်းကန်ပြားထဲသို့
ဟင်းတွေ ထည့်ပေးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူက
ရက်ရောတာထက်တောင် ပိုနေသေးသည်။ သူတို့သည် စားသောက်ရင်းပင်
စကားပြောကြသည်။ “ဒီကိုရောက်လာတာ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲလား။ မစ္စတာ
ထရာဗစ်” ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ မစ္စတာထရာဗစ်ကိုရော
ဘာလို့ ခေါ်မလာခဲ့တာလဲ” မစ္စတာထရာဗစ်မရှိပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တို့ကို
လက်ထပ်မယ့်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ မရှိသေးလို့ပါ။ သူက ပြောပြီး
ပြီးလိုက်သည်။ ဒီလူမျိုးကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု
မာဂရက် တွေးလိုက်သည်။ သူမက မျက်လွှာကို ချထားသည်။ သူမ၏ အတွေးကို
ဖည်သည့်ကရပ်မသွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ “ကလစ်အရစ်ကတော့ စီးပွားရေး လုပ်ဖို့
အကောင်းဆုံးမြို့ပါပဲမစ္စတာ ထရာဗစ်။ အကောင်းဆုံးမြို့ပါပဲ” ဟုတ်ပါတယ်
ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ .. ဒေသ ကျွမ်းသွားအောင် ကျွန်တော့်ကိုတာ ပြို့ထမြို့ပြင် လိုက်ပြပါဦး
ခင်ဗျာ” သူက မာဂရက်ကို ကြည့်သည်။ မာဂရက်
မျက်နှာနုရသွားသည်။ “ကျုပ်မေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး
ဆန်မယ်ထင်တယ်။ မစ္စတာထရာဗစ်က ဘယ်လို လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ပြီး အခုလို

ကြီးပွားလာတာပါလိမ့်သမ္မ ဖခင်ကြီး၏ ပြောပြနေသော မေးခွန်းကြောင့်
မာဂရက်မှာ ဧည့်သည်ကိုယ်စား မျက်နှာပွသွားမိသည်။ သို့သော် ဧည့် သည်ကတော့
လုံးဝဝရရိုက်ပုံမပေါ်။ “ကျွန်တော်အဖေဆီက အမေ့ရခဲ့တာပါ” “အား ... ဟုတ်လား။
ဒါပေမဲ့ မစ္စတာထရာဗစ်ကို ကြည့်ရတာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ
အများကြီး ရှိပုံရတယ်” “အများကြီး နည်းပါးသေးတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့
အတွေ့အကြုံအများကြီး ဆည်းပူးစရာ လွှဲပါသေးတယ်” “ဗင်ဒါမာဝီ မျက်နှာ
အလွန်ကြည့်သွားသည်။ “အင်း .. ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တွေတာ
သိပ်ကကောင်းဆိုးရာမှာမစ္စတာထရာဗစ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က
ကျွန်းသေပေါက်မြစ်နိုင်ငံတို့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်။ တကယ့်ကို
ကျွန်းသေမြစ်မယ်လုပ်ငန်းတွေ။ မစ္စတာထရာဗစ်အနေနဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကျိုးနပ်မှာ
သေချာတယ်။ သုံးလေးလအတွင်း နှစ်ဆမြှင့်တင်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
အာမခံရပါတယ်။ သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ထားကာ ဂျမီ၏ လက်မောင်းကို
အသာပုတ်လိုက်ပြီး “ဒီနေ့ဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံဆုံတဲ့နေ့ပါပဲ
မစ္စတာထရာဗစ်” ဂျမီက ဘာမှပြန်မပြော။ ပြီး၍သာ နားထောင်နေသည်။ “ဒါနဲ့ ..
မစ္စတာ ထရာဗစ်က တော်ဝင်ဟုတ်တယ် မှာ
တည်းနေတယ်ထင်ပါရဲ့” “ဟုတ်ပါတယ်” “ဒီဟိုတယ်က ကမ်းကုန်အောင်
ချေးကြီးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာထရာဗစ်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်တော့လည်း
... သူက စကားဖြတ်ပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို ပြုံးပြိုကြီး ကြည့်နေသည်။ ဂျမီက
ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ ဒီမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်က လေ့လာစရာတွေ
တော်တော်ရှိတယ်လို့သိရတယ် ခင်ဗျား။ အဲဒါ မစ္စတာမာဝီရဲ့ သမီးလေး
ကျွန်တော့်ကိုပြုတ်စိပ်တံ လောက် လိုက်ပြလို့ ဖြစ်နိုင်ပါမလား ခင်ဗျား။
ကျွန်တော်အတွက်တာဝန်ကြီး နေမယ် ဆိုရင်လည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူး
ခင်ဗျား” မာဂရက်က တစ်စက္ကန့်လောက် နှလုံးသွေးရပ်သွားသလို
ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ “ဗင်ဒါမာဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး - “ဒါကတော့ ... သူ့
... သူ့ကို မေးကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ သူအားမှအားပါမလား” စင်စစ် ဗင်ဒါမာဝီသည်
သူ့သမီးကို ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ အတူသွားလာခွင့် လုံးဝမပြုခဲ့ ဤသည်မှာ သူ၏
သမက်စည်းကမ်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခု မစ္စတာထရာဗစ်ကိစ္စကျတော့
တစ်မျိုးစဉ်းစားရမည်။ သူ့လို လူကဲ့သို့ သူငွေ တစ်ယောက်နှင့် သွားလာခြင်းဖြင့်
အကျိုးယုတ်နိုင်စရာ မရှိဟု ထင်မိသည်။ ထို့ပြင် မိမိဘက်က ဧည့်ဝတ်မကျေ။
သဘောထားမကြီးရာ ရောက်သွားမည်ကိုလည်း သူက နှိုးရိမ်မိသည်။ “အေးလေ ...
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မာဂရက်က ဈေးဆိုင်တာဝန် ခဏမျှက်ပြီး လိုက်ပြရင်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သမီးက မစ္စတာ ထရာဗစ်ကိုလိုက်ပြလို့ပေါ့
ဟုတ်လား” “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ” မာဂရက်က လေသံ အေးအေးဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။ “ဒါဆို အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ကျေးဇူးပါပဲ” ဂျမီက ပြုံးလိုက်ပြီး
“အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီပေါ့ ... ဟုတ်လား” ဦးအရပ်ရှည်ရှည်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ချောချောသောညီညီညီညီသွားသောအခါ
မာဂရက်သည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို သမီးက ဆေးကြောရင်း စိတ်ကူး
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ငါ့ကို အနုအ၊ အမလေးလို့ ထင်မှာပဲ။ သူမသည် ညစာ
စားနေတုန်းက စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောခဲ့။ တစ်ချိန်လုံး
နွှတ်ပိတ်ရောင်နေခဲ့သည်။ အသည်လို ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။ နေ့တိုင်း ဆိုင်ကို
ချေးလာဝယ်တဲ့ယောက်ျားတွေ အများကြီးရဲ့ မှာ ဝါဒီလုပ်ပါးစပ်ပိတ်ပြီး
နေခဲ့လို့လား။ အမှန်ကတော့ အဲဒီယောက်ျားတွေက ငါ့ကိုဒီလိုကြည့်သလိုမှ
မကြည့်ကြတာ။ ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ မကောင်းဘူး သမီး။
အနွဲ့သာရင်အချောင်နှုတ်ချင်တဲ့ အကောင်တွေချည်းပဲ။ သမီးက ရိုးတော့ အဲဒါကို

သူတို့က အခွင့်ကောင်းယူကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်ကျပ်သတ်ထားပါသမီးရယ်။ သည်စကားကို ဖခင်ကြီး မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ ဖခင်ကြီး၏စကားသံသည် သူမ၏ နားတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။ ဖေဖေပြောသလို တကယ်ကော ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့လား။ ဧည့်သည်ငါ့ကို ကြည့်တော့ ငါ့စိတ်ထဲ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့အပေါ် အခွင့်ကောင်းယူပြီး စော်ကားမယ်တဲ့လား။ သည်အတွေး ဝင်လာတော့ သူမတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရသာတစ်မျိုးရှိသော ကြက်သီးကလေး တဖျဉ်းဖျဉ်း ထသွားမိသလို ထင် လိုက်ရသည်။ သူမက ပန်းကန်ပြားကို ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူတို့ပြီးသား ပန်းကန်ပြားကို သုံးကြိမ်တိတ် ယောင်ယောင်မှားမှား ထပ်၍ သုတ်နေမိသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူမသည် စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ များ ရှိလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ ခုနေခများ မေမေသာရှိလျှင် သူမမှာပဲနော်မေမေဆိုလျှင် မိန်းမချင်းမို့ နားလည်မှုရှိနိုင်သည်။ သူမသည် သူမ၏ဖခင်ကြီးကို ခြစ်တော့ခြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဖခင်ကြီးက သူမအားအကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ချုပ်ချယ်ထားသည်ကိုတော့ လုံးဝ သဘော မကျ။ ဖခင်ကြီးက သူမအား ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်မပြု။ ဒီအတွင်းဆို ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ဝေးပါသေးတယ်။ ဖေဖေရှိနေသမျှ တော့ ဒီအတွင်းပဲ နေသွားရတော့မှာပဲ။ သူမသည် ရုတ်တရက် မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ တော်လှန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ သို့ဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးသည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေသည်။ “မင်္ဂလာညပါ ဖေဖေ။ သမီး အပ်ရာဝင်တော့မယ်” ဖခင်ကြီးက မျက်နှာပေါ်မှ ရွှေ့ကင်းမျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ မျက်လုံးများကို လက်နှင့် ပွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူအား ဖက်၍ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ “မင်္ဂလာညပါ သမီး။ အပ်ချေတော့ အပ်ချေတော့” ငါ ဘာကြောင့် ဖေဖေကို ရင်ဖမ္မင့် ရဲရတာလဲ။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ သူမ မပြောတတ်။ ၅ အပ်ခန်းထဲရောက်တော့ နံရံကပ်မှန်တွင် သူမကိုယ် သူမကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ ရပ်ရည်ကို သူမ ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိသည်။ သူမသည် ချောမောလှပသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်ကြည့်မှ ရပ်ညံ့မျိုးတော့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးလှသည်။ ပါးစိုးကျပ် အဆင်ပြေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကောင်းသည်။ ကိုယ်ကို မှန်နားသို့ ကပ်ကြည့် လိုက်သည်။ မစွတာထရာဗစ်က ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လို့များ ထင်မလဲမသိ။ ငါ့ကိုသူ ဘာသဘောနဲ့ ကြည့်တာပါလိမ့်။ သူမ မျက်လုံးများ မှိတ်ထား လိုက်သည်။ သူမရှေ့တွင် မစွတာထရာဗစ် ရပ်နေသည်။ သူက သူမအား သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ သူမက ရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် တအားပြန်၍ ကျုံးဖက် လိုက်သည်။ သူမအပ်ရာပေါ်သို့ လဲ ကျသွားသည်။ ၅ သူတို့နှစ်ယောက် ဂျမ့်၏ မြင်းရွထားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ထဲတွင် အပြောင်းအလဲတွေ မြင်ရ၍ ဂျမ့် အံ့နေမိသည်။ မနစ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော တံအမဲကလေးတွေ နေရာတွင် သူမမီးပျဉ်ထောင် အမဲကောင်းရာသာတွေ ဆောက်ထားကြပြီ။ “ကလစ်ဒ်ရစ်မြို့က တော်တော်ကို တိုးတက်လာတာပဲ” မင်းလမ်းမကြီးပေါ် မောင်းနှင်လာရင်းမှ ဂျမ့်က ပြောလိုက်သည်။ “ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သဘောကျစရာပဲပေါ့” သို့သော် မာဂရက်စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ သဘောမကျမိ။ သဘောမကျသည့်အပြင် မုန်းပင် မုန်းမိသေးသည်။ သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ ဗားလီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ စိန်တွင်းတူး စခန်းများဆီသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။ ရာသီ အလိုက်ရွာသွန်းသော မိုးကြောင့် တောပိုင်းဒေသမှာ သစ်ပင်ပန်းမန် ဝေဆာနေ သောဥယျာဉ်ကြီးပမာ ရှခင်း

သာယာလှသည်။ ဤဒေသတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌မည်သည့်နိုင်ငံမှာမှ မရှိသော သစ်ပင်ပန်းမန်များ ရှိလှသည်။ သူတို့ မြင်းရထား တွင်းတူးသမား တစ်အုပ်တေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ် ဂျမိက မာဂရက်အား မေးသည်။ “သူတို့ မကြာခင်အတွင်းက စန်တိုးကြီးကြီးတွေ ရတာများ ရှိသလား” “ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရကြတာရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုရတိုင်းလည်း သတင်းပြန်သွားပြီး တွင်းတူးသမားအသစ်တွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ပြန်သွားကြတာချည်းပါပဲ” သည်အန္တရာယ်ကို မစွတာထရာဗစ်အား သတိပေးသင့်သည်ဟု မာဂရက်က ယူဆသည်။ “ကျွန်မ ဒီအကြောင်းပြောတာ ဖေဖေက လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒီလုပ်ငန်းက သိပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခု မစွတာထရာဗစ်” “ဟုတ်မှာပေါ့။ တချို့ လူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့” “ဒါနဲ့ မစွတာထရာဗစ်က ဒီမှာ ကြာကြာ နေဦးမှာလားဟင်” “နေဦးမှာပါ” မာဂရက် တော်တော် ပျော်သွားသည်။ “၏၏ ကောင်းပါတယ်” သူမက ဆက်လက်ပြီး “ဖေဖေကလည်းဝမ်းသာမှာပါ” သူတို့နှစ်ယောက် မနက်တိုင်းလိုလို မြင်းရထားနှင့် လျှောက်လည်ကြသည်။ မကြာခဏပင် ဂျမိသည့် မြင်းရထားကိုရပ်၍ တွင်းတူးသမားများနှင့်စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိသည်။ တွင်းတူးသမားတိုင်းလိုလိုပင် မာဂရက်ကို သိကြသည်။ လေးလေးစားစားလည်း ဆက်ဆံကြသည်။ သူမကလည်း ၎င်းတို့အား ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီး မျက်မှောက်ကျတော့သာ တွင်းတူးသမားများနှင့်သူမိမ်းမြင်ပြင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြန်ထွက်လာကြတော့ ဂျမိက မေးသည်။ မင်းက လူတိုင်းလိုလို သိနေကြပါတလားသမီး ရှက်စနိုးဖြစ်သွားသည်။ “ဒါက သူတို့က ဖေဖေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးလုပ်ကြလို့ပါ။ ဖေဖေကသူတို့ကို လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်လေ ဂျမိက ဘာမှ ပြန်ပြော။ သူက မြင်တွေ့ရသမျှကိုသာ သတိနှင့်မှတ်သားထားသည်။ မီးရထားလမ်း ဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ကြီးမားသောအပြောင်းအလဲကို ဖြစ်စေသည်။ ဒီဘီးယား(စ်)ဆိုသော လယ်သမားတစ်ယောက်က တွင်းသစ်တွေ ချိုကြီးပွားသွားသည်။ သို့ဖြင့် သူက ဒီဘီးယား(စ်) အမည်နှင့်ပင် ကုမ္ပဏီထောင်ကာ သူနှင့် အဓိကပြိုင်ဘက် ဖြစ်သော “ဘားနေး ဘာနာတို” စန်တွင်းကိုဝယ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ပြင် တခြားစန်တွင်း အသေးစား အများအပြားကိုလည်းဝယ်ယူပြီးတစ်ခုတည်းသော စန်တွင်း အင်ပိုင်ယာကုမ္ပဏီကြီး အဖြစ် တည်ထောင်လိုက်သည်။ ကင်ဘာလေနှင့် မလှမ်းမကမ်းဒေသတွင် မကြာမီက ရွှေ တွင်လည်းတွေ့သည်။ အဖိုးတန်သော သတ္တုနက်တစ်မိုးနှင့် သွပ်လည်း တွေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ အစမှသာဖြစ်သေးသည်ဟု ဂျမိက ယူဆသည်။ တောင်အာဖရိကသည် သယံဇာတဓာတ်သတ္တုများစွဲပေါ် ကြွယ်ဝသော ရတနာသိုက် ဖြစ်သည်ဟုသူက ယုံကြည်ထားသည်။ အမြင်ရှိသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤဒေသတွင်ကြီးပွားရန် အခွင့်အလမ်းတွေ အမြောက်အမြားရှိသည်။ ညနေပိုင်းကျတော့မှ ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျမိသည် မြင်းရထားကို ဗင်ဒါမာဝ်၏ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက မာဂရက်အား ပြောသည်။ “နို့နည်နေစာအတွက် မင်းဖေဖေနဲ့ မင်းကို ဖိတ်ပါတယ်။ လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ အလွန်ဝမ်းသာရမှာပဲ” မာဂရက်မျက်နှာတွင် အရောင်လက်သွားသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ့ကို ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ သူကလည်း လက်ခံမှာပါ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွတာ ထရာဗစ်” ထို့နောက် သူမ ဆိုင်ထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။ ဤသူတို့သုံးယောက် ဂရိန်းဟိုတယ်တွင် ညစာစားကြသည်။ စားသောက်ခန်းမှာ

လေးထောင့်ပုံအခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ “ဒီလူတွေ ဒီဟိုတယ်မှာ လာစားနိုင်လောက်အောင် ပိုက်ဆံဘယ်ကရကြသလဲ မသိပါဘူး” ဗင်ဒါမာဝိက မကျေနပ်သဖြင့် ပြောသည်။ ဂျမိက ဘာမှပြန်မပြောတဲ့ အစားအသောက်စာရင်းကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အသားတစ်ပေါင်လေးသို့လင်၊ အာလူးတစ်လုံးလေး သို့လင်၊ ဥကာ ရည် “နွကောင်တွေက ဓားပြတွေပဲ” ဗင်ဒါမာဝိက ပြောသည်။ “အစားတစ်လုပ်အတွက် ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်ရတာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူတိုင်း သူတောင်းစား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်” ဗင်ဒါမာဝိက သူတောင်းစားဘဝ ရောက်သွားလျှင် ဘယ်လိုများနေလိမ့်မလဲဟု ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။ သူကို သူတောင်းစားဘဝရောက်အောင်လုပ်ကိုလုပ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သုံးယောက်သား ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်မှာကြသည်။ ဗင်ဒါမာဝိကချေးအကြီးဆုံး အစားအသောက်များကို မှာသည်။ မာဂရက်ကတော့ ခွပ်ပြုတ်မှာလိုက်သည်။ သူမ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ သူမလက်များပင်တုန်နေသည်။ “ကြိုက်သလောက် မှာပါ ... မာဂရက်။ အားမနာပါနဲ့။ ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်” ဂျမိက စလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာ နှင်းဆီရောင် သန်းသွားသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာထရာဗစ်။ ကျွန်မ သိပ်မဆာလို့ပါ” ဥ ၆ ဘုဂ္ဂမိ ဘက်သို့လှည့်ကာ - “ကျုပ်သမီးက သူများနဲ့မတူဘူး မစ္စတာထရာဗစ်။ သူက တော် တော်ထိုးတာ” ဂျမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “နွအချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ” မာဂရက် တော်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမက ဝမ်းသာလွန်း၍ ခွပ်ပြုတ်ကိုပင် မသောက်တော့။ မစ္စတာထရာဗစ်က သူမအပေါ်တွင် လွမ်းမှူးမှု တော်တော်ရှိနေပြီ။ သူ့စကားတိုင်း သူ အပြုအမူတိုင်းတွင် လျှို့ဝှက်အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေသည်ဟု သူမထင်သည်။ သူက သူမကို ပြုံးပြလျှင် သူမကိုသဘောကျလို့ဟု ထင်သည်။ သူက မဲ့ပြလျှင် သူမကို မုန်းလို့ဟုထင်သည်။ မာဂရက် ခံစားချက်များမှာ အတက်အကျရှိသော အပူတိုင်းကိရိယာလိုဖြစ်နေသည်။ “နေ့ လျှောက်ကြည့်ကြတာ စိတ်ဝင်စားစရာ တွေ့ခဲ့ကြရဲ့ လား” ဗင်ဒါမာဝိက မေးသည်။ “ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ခင်ဗျား” ဗင်ဒါမာဝိက ကိုယ်ကိုနောက်သို့ မှီလိုက်ပြီး - “ကျုပ်ပြောတာ မှတ်ထားပါ မစ္စတာထရာဗစ်။ ဒီဒေသဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိုးတက်မှု အမြန်ဆုံးဒေသ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကြီးပွားချင်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ အကောင်းဆုံး ဒေသပါပဲ။ ရထားလမ်းဖောက်လိုက်တာဟာ ဒီဒေသကို ဒုတိယကိပ်တောင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ” ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တိုးတက်ပြီး မနက်ဖြန် ဆုတ်ယုတ်သွားတဲ့ မြို့တွေတစ်ခုကြီးပဲ။ အဲဒီလို့နေရာမျိုးမှာတော့ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး မမြှုပ်နှံချင်ပါဘူး” “အား ... အဲဒီလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလမဒရစ်က အဲဒီလို့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အခုပဲ ကြည့်လေ စိန်တွင်းသစ်တွေ မကြာခဏ တွေ့နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေတွင်းတွေလည်း စလာပြီ” ဂျမိက ပခုံးတုန် လိုက်သည်။ “ဒါက ဘယ်လောက်ကြာကြားခံမှာမို့လဲ” ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့တကယ်တော့ ... “တကယ်တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာမှာပါ” ဒီလောက်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် မမြဲနဲ့ပါနဲ့ဦးလေ။ ကျုပ်က မစ္စတာထရာဗစ်ကို ရတောင်ရဲခဲတဲ့ အခွင့်အရေးကြီး လွတ်မသွားစေချင်လို့ ပြောတာပါ” ဂျမိက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ - “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်တလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ မာဂရက် - မနက်ဖြန် မြို့တစ်ပတ်လောက် လိုက်ပြန်ဦးမှာလား” ဗင်ဒါမာဝိက ဟန်တားရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူက ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာ

မစ္စတာသော်ရင်ဆန် ပြောခဲ့သောစကားများကို သတိရမိသည်။ သူက ဘဏ်တိုက်ထဲ
ခပ်တည်တည်နဲ့ လျှောက်ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ “ပေါင်တစ်သိန်း
ငွေစုစာရင်းဖွင့်တယ်။ အဲဒီတော့ သည်းခံပြီးသာစောင့်ပါ မစ္စတာဗင်ဒါဗာဝီ။
နောက်ထပ်အများကြီးလာဦးမယ်လို့လည်း သူကပြောသွားသေးတာ ...။
လောဘဇောက ဗင်ဒါဗာဝီကို ဘာမှ မပြောသာအောင် အာစေးထည်ထားလိုက်ပြီ။
ထို့ကြောင့် သူက ပြောလိုက်သည်။ “ရပါတယ် ... ရပါတယ်။ လိုက်ပြီလိုက်ပါဦး
သမီးရယ်” ဦးနှောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မာဂရက်သည် တနင်္ဂနွေ
ဝတ်စုံအကောင်းစားကို ဝတ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး ဝင်လာပြီး သူမကိုမြင်တော့
မျက်နှာနီသွားသည်။ “မင်းကို ဟိုလူက အပေါ်စားမိန်းမလို့ ထင်အောင် မင်းက
တမင်လုပ်နေတာလား ဟင်။ သူ့ကြိုက်အောင် တမင်ဝတ်ပြုနေတယ် ဟုတ်လား။
ဖေဖေသူ့ကို ဆက်ဆံနေတာက စီးပွားရေးအတွက် သမီး၊ စီးပွားရေးအတွက်။
ချွတ်စမ်းအဲဒီအဝတ် ခုချွတ်။ ပြီးတော့ ရိုးရိုးဝတ်နေကျ ဝတ်စုံပဲဝတ်” “ဒါပေမဲ့
ဖေဖေ” “ဘာမှ ဆင်ခြေတက်မနေနဲ့။ ငါ ပြောသလိုလုပ် မာဂရက်က ဘာမှ
ပြန်မပြောသာတော့။” ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ “ဤသည်အကြိမ်တွင်မူ ဂျမိသည်
မြင်းရထားကို ယခင်နေ့များက သွားခဲ့သော ဒေသများသို့ မမောင်းဘဲ
ဆန်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ နေရာတိုင်းတွင်
အဆောက်အအုံသစ်များ တိုးတက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခုလိုသာ
တွင်းထွက်ပစ္စည်းတွေ ဆက်ပြီး တွေ့နေမယ်ဆိုရင် ဂျမိက တွေးလိုက်မိသည်။
ဆက်၍တွေ့နေရန် အလားအလာတွေလည်း ရှိနေ သည်။ ဒီဒေသမှာ ရွှေတွင်း
စိန်တွင်း တူးတာထက် အဆောက်အအုံ ငှာ စားတွဲလုပ်ငန်းက ပိုပြီးပိုက်ဆံရမှာပဲ။
ကလစ်ဒရစ်မှာ ဘဏ်တွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ အရွက်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေ
ပြီးတော့ ... ပြည့်တန်ဆာဂေဟာတွေအများကြီး လိုလာလိမ့်မယ်။ သူက စာရင်းချ၍
ကြည့်သည်။ စာရင်းက အရှည်ကြီး။ ယူတတ်သူအဖို့ အခွင့်အရေးတွေ တစ်ပုံကြီး။
မာဂရက် သူ့ကိုငေးကြည့်နေသဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ “ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ” “အို...
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောပြီး မာဂရက်က တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွားသည်။
ဂျမိက သူမကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူမ အမူအရာ ထူးထူးခြားခြား
ပြောင်းနေသည်။ သူမသည် ဂျမိနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရတာကို
သဘောကျနေသည်။ သည်အချက်ကို ဂမိ သဘောပေါက်မိသည်။ တကယ်တော့
သူကလေးသည် ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မျှ နီးနီးကပ်ကပ် မဆက်ဆံဖူးခဲ့။
နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဂျမိသည် မြင်းရထားကို
မင်းလမ်းမကြီးမှဆင်းကာ သစ်တောရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့ပြီး
စမ်းချောင်းကလေးအနီးရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ သူသည်
ပျော်ပွဲစားရွန်အတွက် ဟိုတယ်မှ နေ့လယ်စာ ထုပ်ယူလာခဲ့သည်။ မာဂရက်
စားပွဲခင်းကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြီးတော့နံနက်စာ ခြင်းကိုဖွင့်ပြီး
စားစရာများကို ခင်းကျင်းစီစဉ်သည်။ စားစရာတွေက အမည်ခံလှသည်။
သိုးသားကင်၊ ကြက်ကြော်၊ ဥသုခ်ယို၊ ကမ္ဘလာသီး၊ မက်မွန်သီး၊ ဗာဒီး၊
ကိတ်မုန့်များ ...။ “နေ့လယ်စာကလည်း တကယ့်စားပွဲကြီး အတိုင်းပါပဲလား။
ကျွန်မက စားရမှာတောင် အားနာနေပြီ မစ္စတာထရာဗစ်” “အားမနာပါနဲ့၊ မင်းက
ဒီထက်ပိုပြီး ထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ” မာဂရက် တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး
စားစရာများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဂျမိက သူမ၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်
ဆွဲယူလိုက်ပြီး “နီမယ် .. မာဂရက်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်းပါ” “အို၊ ဟင်အင်း ...
ဟင်အင်း၊ ကျွန် .. ကျွန်မ ...” “သူမက တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်။ “ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်းပါ” သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေးမော့ပြီး
ဂျမိ၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမိက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို

သိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက် သည်။ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကို စုပုံနှိပ်လိုက်ပြီး သူမတစ်ယောက်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။မာဂရက် ခဏပြင်နေပြီးတော့မှ ဂျမီ၏ လက်ထဲမှ ရှန်းထွက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောသည်။“ငဲ့အင်း .. ဟင့်အင်း၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့အားလုံး

ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ” “မရောက်ပါဘူးကွယ်” “ကျွန်မ ကြောက်တယ်” “ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကြည့်စမ်းပါ။ မင်းရဲ့နလုံးသားအထိ ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို မင်းလည်း သိပါတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား။ မင်း ငါ့ကို ခြစ်နေတယ်။ ငါကလည်း မင်းကို ချစ်ချင်နေတယ်။ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါပိုင်နေပြီ၊ဒါကို မင်းလည်းသိပါတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား ကိုယ့်ပြောတာ၊ မင်းကို ငါပိုင်နေပြီမာဂရက်။ ကဲ ... ခဏပြောကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို အိယန် ပိုင်တယ်။ ကဲ ...ပြောကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မကို အိယန်ပိုင်တယ်” “ကျွန်မကို အိယန် ပိုင်တယ်” သူတို့ နှုတ်ခမ်းချင်း ဂဟေဆက်သွားကြသည်။ဓမ္မာနုဉာဏ်နေ့တွင် ဂျမီနှင့် ဗင်ဒါမာဝိတို့သည် ဆည်းဆာချစ်သူ”အရက်ဆိုင်ထောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။“မစ္စတာမာဝိပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီဒေသမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငံနှိန်းတွေက ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာထက် ပိုပြီးဖြစ်နိုင်ဖို့ အလားအလာရှိတယ်ဗင်ဒါမာဝိက အလွန်ကျေနပ်သွားပြီး - “သိပ်မှန်တာပေါ့။ မစ္စတာထရာဗစ်ဟာ အလွန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအချက်ကို မမြင်ဘဲ မနေပါဘူးလို့ ကျုပ်ကလည်း အရင်ကတည်းက ထွက်ပြီးသားပါ” “အဲဒီတော့ မစ္စတာမာဝိအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ဘာလုပ်ငန်းလုပ်စေချင်သလဲ အတိအကျ ပြောပါ”မစ္စတာမာဝိသည် ဘေးဘက်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီးနောက် အသံကိုနှိမ်၍ ပြောသည်။“ကျုပ် ဒီနေ့ပဲ သတင်းတစ်ခုရတယ်။ ပန်ဒေသ မြောက်ဘက်မှာ စန်တွင်းသစ်တွေ ပေါ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ လောလောဆယ် ၁၀ တွင်းတောင်တွေထားပြီ၊ အဲဒီတွင်းတွေကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရွယ်ယာလုပ်ပြီး ယူကြမယ်။ကျုပ်က ငါးတွင်းအတွက် ပေါင်ငါးသောင်းထည့်မယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ကျန်ငါးတွင်းအတွက် ပေါင်ငါးသောင်းထည့်ပါ။ အဲဒီမှာ စိန်တွေ တင်းနဲ့ခြင်ပြီး ရနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ နေချင်းညချင်း သန်းချီပြီး ချမ်းသာသွားမယ်။အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ”ဂျမီက သူ့သဘောကို နဂိုက သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါမာဝိကအထွက်များသော စိန်တွင်းများကို အပိုင်စီးထားပြီး၊ သူတို့တော့ မဖြစ်စေလောက်တွင်းများနှင့် နှစ်သိမထားမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ပြင် ဗင်ဒါမာဝိအနေဖြင့်ဤလုပ်ငန်းတွင် တစ်ပြားမှ ရင်းနှီးစိုက်ထုတ်ခြင်း မပြုစေဘဲ သူ့အသက်နှင့်လဲ၍အလောင်းအစား လုပ်ရန်လည်း ဂျမီက ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။“ကြားရတာတော့ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ခင်ဗျာ။ ဒါနဲ့ အဲဒီတွင်းတွေမှာ တွင်းတူးသမားက ဘယ်နယောက်ရှိသလဲ” “နှစ်ယောက်တည်းပါ” “ဘယ်နယ် နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီလောက်တောင့် ရနိုင်ပျံ့မလား”ဂျမီက မသိသလိုနှင့် မေးလိုက်သည်။“အား ... ဟုတ်တယ်။ ဒီမေးခွန်း တော်တော် ပညာသွားပါတယ်”မစ္စတာမာဝိက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့တိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။“အမှန်က ဒီလိုပျံ့။ သူတို့တွင်းတွေ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ တွင်းတူးဖို့ ဝိုက်ဆံမရှိဘူး။ အဲဒါကျုပ်တို့အကွက်ပဲပေါ့။ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ပေါင်တစ်သိန်း ထုတ်ပေးမယ်။ သူတို့က ရှေ့အမြတ်ထဲက ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းခံစား။ ဒါဆို ကံစွဲပြတ်ပြီပေါ့”တကယ်ကတော့ ယင်း ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းကိုလည်း သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိသာအောင် ကဲ့ယူဦးမည်။ ဤသို့ဖြင့်

တွင်းတူးသမားတွေမှာစိန်လည်းရှိ၊ ငွေလည်းရှိ၊ ဘုန်းဘုန်းလဲရှိသာ
ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ရသမျှ အကျိုးအမြတ်အားလုံး ဗင်ဒါမာဝီ၏
အိတ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြရမည်။ ဤကား သူ၏
လက်သုံးလုပ်နည်းလုပ်ဟန်ပင်။ “အိတ်တော့ ကျုပ်တို့ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ဒီကိစ္စ သတင်းပေါက်သွားရင် မလွယ်ဘူး” ဗင်ဒါမာဝီက
သတိပေးသည်။ “ဤနံတော်တို့ ဒီအခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူရမယ်” ဂျမိက
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီက ပြီးလိုက်ပြီး - “မပုပ်နဲ့၊ ကျုပ်
စာချုပ်စာတမ်းတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပါပြီ” အင်း .. အာဖရိကန် ဘာသာနဲ့ပဲ
ဖြစ်မှာပဲ ဟု ဂျမိက တွေးလိုက်သည်။ “အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်
မစ္စတာထရာဗစ်၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာဒီလောက် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
အောင်မြင်သွားတဲ့ စာချုပ်မျိုး မရှိသေးပါဘူး” ဂျမိက ဓာတ်တူသည် အနှံ့သာရင်
သာသလို့ အမြဲလိုပင် အပြင်ထွက်၍ လျှောက် လည်ကြသည်။ မစ္စတာမာဝီမှာ
ဘယ်လို့မှ မတားသာ။ သူ့အနေဖြင့် လုပ်ငန်းစပ်တူ ပိုလွယ်တစ်ခြားအား
တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရမည် မဟုတ်ပါလား။ မာဂရက်ကလည်း
ဂျမိကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခွဲချစ်လာမိသည်။ သူမ အိပ်ရာဝင် မျက်စိနှစ်လုံး
မှိတ်လိုက်တော့လည်း နောက်ဆုံး သတိရမိသူမှာ ဂျမိ၊ အိပ်ရာထ၍
မျက်စိပွင့်လာပြန်တော့လည်း ပထမဆုံး သတိရမိသူမှာမိ။ “ဂျမိကတော့
မာဂရက်တစ်ယောက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုများ ကိုယ်သိပါသေးရဲ့ လားဟုပင်
သံသယဝင်လာမိသည်။ သူမအနေဖြင့် လူဖြစ်လာရသည်မှာဂျမိအတွက်
ပါကလားဟု ယခုမှ ရွတ်တရက် သိလာရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည်
ရွက်ရမုန်းလည်း မသိတော့၊ ကြောက်ရမုန်းလည်း မသိတော့။ ဂျမိအတွက်
စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနေရသည်ကိုပင် သူမအနေဖြင့် ပျော်မဆုံးတော့။ တကယ်တော့
သူမသည် အချစ်ဆိုသော အရာကို ယခုမှပင် စတင်တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။
အချစ်သည် သူမအတွက် ပျော်စရာ အတိပြုံးသော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုလို့
ဖြစ်နေသည်။ မကြံစဖူး ထူးကဲသော အချစ်အရသာကို ရုတ်တရက်
ခစားလိုက်ရသောအခါ ဖရဏာပိတ် ဝမ်းဆိတ်သလို
အချစ်ရေယာဉ်ကြောတွင်အတောမသိတ် တရစပ် မျောပါနေမိတော့သည်။
တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့်အချစ်ဆိုသော အရာသည် သောက်လေငတ်လေ
မက်မပြေ ဖြစ်နေတော့သည်။ ချစ်သူနှစ်ယောက်အဖို့ ခြွစ်တင်းနှောစရာ
နေရာတွေကလည်း မရှား။ ခြုံပွင့်ထွက်သွားလျှင် ကျယ်ပြော သာယာပြီး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် တောရပ်တောင်ရပ်များမှာ သူတို့အဖို့ ပျော်မဆုံးနိုင်သည်
ချစ်ရိပ်သာများ ဖြစ်နေတော့သည်။ မာဂရက်အဖို့တော့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ်
ပို၍ပို၍သာ စိတ်တက်ကြွစရာ တွေ့နေရတော့သည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့်
ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိရသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ အပြစ်ကို
တွေးလိုက်မိတိုင်း ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။
သူမ၏ဖခင်ကြီးမှာ ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသော ဝဏ်သရေရှိ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အဖြစ်ကိုသိသွားလျှင်တော့
ဖခင်ကြီးက လုံးဝ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုသည်ကိုသူမ ကောင်းစွာ သိသည်။
သူတို့သည် ဝေးလံသော နယ်စွန်နယ်ဖျား ဒေသတွင်နေထိုင်လျက်ရှိပြီး
အခွင်သာလျှင် သာသလို့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အပျော်ကျူးနေကြသူများ
ဖြစ်သော်လည်း သည်ကိစ္စကို အခြားလူတွေ သိကုန်လျှင်အကြီးအကျယ်
မလွယ်ဆိုသည်ကိုလည်း သူမ သတောပေါက်မိသည်။ လောကတွင်
မကောင်းသောမိန်းမနှင့် ကောင်းသောမိန်းမ ဟူ၍ မိန်းမနှစ်မျိုးသာ ရှိသည်ဟု
သူမယုံ ကြည်သည်။ ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်သည်

လက်မထပ်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သည့်ယောက်ျားနှင့်မျှ
လက်ပွန်းတတ်းမနေသင့်။ အရောတဝင် မဆက်ဆံသင့်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူမကိုယ်သူမမကောင်းသော မိန်းမဟူ၍ သမုတ်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ဒါ
မတရားဘူး။ အချစ်ဆိုသောအရာမှာ အပေးအယူ သဘောရှိတယ်။ ဒါဟာ
အင်မတန်လှပတဲ့ သဘောသဘာဝပဲ။ အဲဒါကို လူတွေက မကောင်းဘူးလို့
ပြောကြတာမတရားဘူး ဟု သူမက တွေးမိသည်။ သူမသည်
အိမ်အကြောင်းကိုလည်း အလွန်အကျွံ တွေးလာမိ သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင်
အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကိုလည်း အလေး အနက်တွေးလာမိသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဖားလိမြစ် ကမ်းတစ်လျှောက် မြင်းရထားဖြင့်ပြန်သွားစွာ
နှင့် လာခဲ့ကြသည်။ မာဂရက်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ “အိယန် ကျွန်မ
တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာပြောမယ်ဆိုတာ
အိယန်သိပြီးသားပါ” သူမ ဘာဆက်ပြောရမိန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်မ
ပြောချင်တာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ... ဟို .. ဟိုင်းလေ” သူမက
ပြောမထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ဒါ ...
ဒါနဲ့ ကျွန်မ .. ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလားဟင်ဂျွန်က
ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ “အို .. အဲဒါလား၊ ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲစိတ်ကူးနေတာ။ မင်းကို
ကိုယ်လက်ထပ်မှာပေါ့ကွယ်” မာဂရက်ကလည်း ရောနှော၍ ရယ်လိုက်သည်။
ဤအချိန်သည် သူမဘဝတွင် အပျော်ဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဓမ္မဆရာ၏
တစ်မနက်တွင် ဂျွန်နှင့် မာဂရက်တို့အား မစ္စတာ ဗင်ဒါမာဝိက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့
ခေါ်သွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဆန်ပြီး ခမ်းလည်း ခမ်းနားသည်။
ကျယ်လည်း ကျယ်ဝန်းသည်။ တစ်ဘက်အဆောင်တွင် တရားဟောစင်မြင့်ရှိပြီး
နောက်တစ်ဘက်အဆောင်တွင် ခန္ဓာရေးကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ အဆောင်ထဲသို့
သူတို့ဝင်သွားသောအခါ မစ္စတာမာဝိကအားလူတိုင်းပင် လေးလေးစားစား
ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ “ဒီကျောင်းကြီးကို ကျုပ်တို့ ဆောက်ခဲ့ကြတာ။ ကျုပ်က
ဒါမှာ ဝတ်အသင်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ပဲ” သူက ဂျွန်အား
ဝတ်ယူဝင်ကြားစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်ပြုပုံမှာကြည်ညိုအားတက်စရာအတို
ဖြစ်သည်။ ဓမ္မဆရာ၏ အောင်မြင်သော တရားဟောသံသည် တစ်ခန်းလုံးတွင်
ဟိန်းသွားသည်။ မစ္စတာမာဝိက နေရာတွင်မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ဓမ္မဆရာ၏
တရားဟောသံတွင် ကြည်ညိုနှစ်မြောလျက်ရှိသည်။ အင်း .. တော်တော်ယှက်မာတဲ့
လူကြီးပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျတော့ဘုရားလူ။ အခြားနေ့တွေကျတော့ မာရိတ်လူ
”ဟု ဂမိ တွေးလိုက်မိသည်။ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝိကသည် ဂျွန်နှင့် မာဂရက်တို့ဘေးတွင်
ထိုင်နေသည်။ မာဂရက် ဂျွန်နှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေသည်ကို ဝမ်းသာမဆိုး
ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုသာ သူနဲ့အတူ တစ်သက်လုံး နေရရင် သိပ်ပျော်စရာ
ကောင်းမှာပဲ ဟု မာဂရက် တွေးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
ဘာတွေတွေ့နေတယ်ဆိုတာ ဓမ္မဆရာသံသွားရင်တော့ ရှက်စရာကြီး။
ထိုနေ့ညနေတွင် ဆည်းဆာချစ်သူ ‘ အရက်ဆိုင်သို့ ဂျွန် ထွက်လာခဲ့သည်။ စမစ်က
ကောင်တာနောက်တွင် ရပ်ကာ အရက်ရောင်းနေသည်။ ဂျွန်က မြင်လိုက်ရတော့
သူ့မျက်နှာ ထန်လင်းသွားသည်။ “မဂ်လာညနေခင်းပါ မစ္စတာထရာဗစ်၊ ဘာများ
သုံးဆောင်မလို့လဲခင်ဗျား။ ခါတိုင်းလိုပဲလား” “မလုပ်ပါနဲ့ စမစ်။ ဒီည ကျွန်တော်
မသောက်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောချင်တယ်။ ဆိုင်နောက်ခန်း
သွားကြရအောင်” “ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ် ခင်ဗျား” သူက ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း
ပွင့်အောင် ပိုက်ဆံကို ခွဲတိုခန့် နှိမ့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ လက်ထောက်ဘက်သို့
လှည့်ပြီး “ငါ ခဏသွားလိုက်မယ်။ ကြည့် ရောင်းထားလိုက်ပါ” ဆည်းဆာ
အရက်ဆိုင် နောက်ခန်းမှာ ဗီရိတစ်လုံးသာသာမျှသာကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော်

လျှို့ဝှက်မှုတို့ကို စကားပြောရန်တော့ အလွန်ကောင်းသည်။ အခန်းထဲတွင်
စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်လေးလုံး ချထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်
မှန်အိမ်တစ်လုံးတင်ထားသည်။ စမစ်က မှန်အိမ်ကို မီးထွန်းလိုက်သည်။ “ထိုင်ပါ”
ဂျမိက ပြောသည်။ စမစ်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်
ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျား” “ခင်ဗျား ပေးစရာ မလိုဘူး။ ကျုပ်က
ခင်ဗျားကို ပေးဖို့လာတာ” စမစ်က ပြီးလိုက်ပြီး “ဟာ ဟုတ်လား၊
တကယ်ပြောတာလား” “တကယ်ပြောတာပေါ့” ဂျမိက သေးသေးသွယ်သွယ်
ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို အရှင်ထားဖို့
ကျုပ်ဆိုးဖြတ် လိုက်တယ်” စမစ်၏မျက်နှာ ဝေဝေါဖြစ်သွားသည်။ “ကျွန် ..
ကျွန်တော် .. ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး မစ္စတာ ထရာဗစ်” ကျုပ်နာမည်
ထရာဗစ်မဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂရီ၊ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါလေ၊ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်နှစ်လောက်က ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဟို
စပါးကျိပ်က ကြီးထဲမှာလေ။ ဗင်ဒါမာဝီက သတ်ခိုင်းလို့လေ” စမစ်၏
မျက်နှာသွေးဆွတ်သွားသည်။ “ကျွန် .. ကျွန် .. ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး ...
တကယ်ပါ။ သို့ပါ မစ္စတာထရာဗစ်” ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ်ပြောတာ
နားထောင်စမ်းပါ” စမစ်၏ ဦးနှောက်တွင် ချာချာလည်သွားသည်ကို ဂျမိက
စိတ်မှန်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ စမစ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က သူ
ဆိုင်သို့ဝင်လာသော အားမာန်အပြည့် လူငယ်ကလေးနှင့် ယခု သူ ရှေ့တွင်
ထိုင်နေသော တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် လူတစ်ယောက်တို့၏
မျက်နှာကိုပြန်ပြီး မှန်းကြည့်နေမိသည်။ “ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အသေသတ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မသေခဲ့ဘူး။ မသေရုံမကဘူး။ ခု ကျုပ် သွန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိချင်သလား။
ခင်ဗျားရဲ့ ဒီဆိုင်နဲ့ ခင်ဗျားကိုပါ တစ်ခါတည်း မီးတင်ရှို့ပစ်နိုင်အောင်
လူဘယ်လောက်ပိုလို ကျုပ် ငှားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မသေချင်သေးဘူး
မဟုတ်လား။ အေး .. မသေချင်သေးရင်ကျုပ်နိုင်တာ လုပ်ပေးရမယ်” စမစ်က
ဂျမိအား သေကြောင်းကြံရာတွင် သူ မပါဝင်ကြောင်း ငြင်းဆိုရန်
ပါးစပ်ဟမိသေးသည်။ သို့သော် အရောင်တလက်လက် တောက်နေသောဂျမိ၏
မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရတော့ သူပါးစပ် ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက
လေးလေးစားစားနှင့် ကတိပေးလိုက်သည်။ “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်
လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျား” “ခင်ဗျားက စိန်တွင်းတူးသမားတွေကို ဗင်ဒါမာဝီဆီ ပို့ပေးတယ်။
ဗင်ဒါမာဝီက တွင်းတူးသမားရလာတာ အကုန်လုံး တစ်ခုမကျန် သိမ်းယူတယ်။
အင်း .. တော်တော်လည်းတော်တဲ့ အစုစပ်တွေပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက
ဗင်ဒါမာဝီဆီက ဘယ်လောက်ရသလဲ ပြောစမ်း” တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
စမစ်အဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှမလားသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေသည်။ အံ့မတူနိုင်သော
အင်အားကြီးနစ်ချကြားပိတ်မိနေသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ခုန်ထွက်ရမလဲ သူ လုံး
မစဉ်းစားတတ်တော့။ “မြန်မြန်ပြောပါ၊ ဘယ်လောက်ရလဲ” ၂ ရာခိုင်နှုန်း “စမစ်က
တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ပြာသည်။” ကောင်းပြီ၊ သူက ၂ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပေးတယ်။ ကျုပ်က ၅
ရာခိုင်နှုန်းပေးမယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး အလုပ်ဖြစ်မယ့် တွင်းတူးသမား
ရောက်လာရင် ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်၊ ကျုပ်က သူ့ကို
ငွေကြေးအကူအညီပေးမယ်။ ဗင်ဒါမာဝီလုပ်နည်းနဲ့ ကွာတာကတော့ ကျုပ်က
တွင်းတူးသမားကို ထိုက်တန်တဲ့ အစုရှယ်ယာ ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးမယ်။ ခင်ဗျားကို ဗင်ဒါမာဝီက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအတွက် ၂
ရာခိုင်နှုန်းပေးတယ်ဆိုတာတကယ်သိသလား။ အလကားလူ၊ ခင်ဗျား
အရူးပဲ” စမစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာထရာ ... ဪ ...

အင်း ... မစ္ဆတာမဂ္ဂရီဝါ။ ကျွန် .. ကျွန်တော် .. သိပါတယ်” ဂျမီသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လျှက်သည်။ “ခင်ဗျား သိပေမဲ့ အပြည့်အစုံမသိပါဘူး” သူက စားပွဲကို မှီကာကုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလွှတ်ပြီး “ခင်ဗျား သိတာက အခု ကျုပ်နဲ့ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ဗင်ဒါမာဝီဆီ ပြောရမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာကိုပဲ သိတာ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက အဲဒီနည်းနဲ့ နှစ်ဘက်သားလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်ပေါ့လေ။ ကျုပ်ဆီကလည်း ပိုက်ဆံယူမယ်။ ဗင်ဒါမာဝီကလည်း ပိုက်ဆံယူမယ်။ အဲဒီလိုသာဆိုရင်တော့ လုပ်စရာက တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ် ... စမစ်” ထို့နောက် သူက လေသံကိုလျှော့ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီလိုသာ လုပ်ရင်တော့လား ... ခင်ဗျား အသုဘဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါအပြတ်ပဲ”

ဂျမိက အဝတ်လဲနေတုန်း အခန်းတံခါးကို မဝံ့မရဲ လာခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။ သူက ချက်ချင်း သွားမဖွင့်ဘဲ ခေတ္တနားစွင့်နေလိုက်သေးသည်။ တံခါးခေါက်သံ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်။ သူက တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင်မာဂရက် ရပ်နေသည်။ “ငါ့လေ ... မကူဂျီ။ ဘာများ ထူးလို့လဲ၊ ယခုအကြိမ်သည် မာဂရက်အနေဖြင့် ဤဟိုတယ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂျမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည်။ သူမ ဘာစကားပြောရမှန်းမသိ။ ပါးစပ်မှပြောမထွက် ဖြစ်နေသည်။ ညကလည်းတမေးကလေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။ သည်အကြောင်း သူ့ကို ဘယ်လိုများ ပြောပြရပါမလဲဟု စဉ်းစားရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားခဲ့သည်။ ဂျမိက သူမအား တစ်သက်လုံး အတွေ့မခံတော့ဘဲ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်မည်ကို သူမ အလွန်တွေးကြောက်နေမိသည်။ သူမက အားတင်းကာ ဂျမိ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ “အီယန် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဂျမိ၏ မျက်နှာအမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲမှုမရှိ၊ ပဟတ်တည်ငြိမ်သည်။ သူ လုံး ငြင်းပယ်များ ငြင်းပယ်လိုက်လေမလား ဟုတွေးရင်း မာဂရက် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ဂျမိ၏ မျက်နှာအမူအရာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းလက် သွားသည်။ သည်တော့မူ မာဂရက်အဖို့ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ဂျမိက မာဂရက်၏ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး “သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မာဂရက်။ တကယ့်ကို ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒါနမင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်ပြီလား” မာဂရက် အံအားသင့်ပြီး တုန်ခန် ဖြစ်သွားသည်။ “အို၊ ဟင့်အင်း မပြောရသေးပါဘူး။ သူက ...” သူမသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ဆိုဖာကုလားထိုင်နား လျှောက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ “ရှင်ကသူ့အကြောင်း မသိဘူး။ သူသာသိသွားရင် ကျွန်မက သတ်လိမ့်မယ် ... ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဂျမိက ရှုပ်အင်္ကျီကို အမန်းကတန်း ဝတ်လိုက်ပြီး “လာပါ၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ ချက်ချင်း သွားပြာကြရအောင်” “ဖြစ်ပါ့မလား အီယန်။ ရှင် သေချာရဲ့လား ... ဟင်” “လာစမ်းပါ၊ သေချာပါတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီထက် သေချာတာ မရှိတော့ပါဘူး” ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့ ဆိုင်သို့ ဝင်သွားသောအခါ ဗင်ဒါမာဝီသည်ခရီးထွက်မည် တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်အတွက် အသားခြောက်များချိန်ပေးနေသည်။ “အို ... အီယန် .. လာပါ .. လာပါ။ ကျုပ်ခုပ် ပြီးပါပြီ” သူက ဂျမိအား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခပ်မြန်မြန်လေး လက်စသိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျမိအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး “ဘယ်နှယ် ဒီနေ့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား” “ဟုတ်ကဲ့ ... ပြေပါတယ် ခင်ဗျား” ဂျမိက ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “အများကြီး အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျား။ ဒါနဲ့ အခု လူကြီးမင်းရဲ့ သမီးကလေး ကလေးမွေးတော့မယ်လေ” အခြေအနေတွေအားလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားသည်။ “ဘာ .. ဘာ .. ဘယ်လို ... ကျုပ် ဘာမှ ...” “ဟုတ်ကဲ့ .. အဖြစ်က ရိုးရိုးကလေးပါဗျ။ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လေ” ဗင်ဒါမာဝီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူရောသွားသည်။ သူက ဂျမိနှင့်မာဂရက်တို့၏ မျက်နှာကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တစ်လှည့်စုံကြည့်နေသည်။ “၏.. ဒါ .. တကယ်ပဲလား၊ တကယ်ပြောတာလား ဟင်” ဗင်ဒါမာဝီ၏ ဦးနှောက်တွင် ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် ချာချာလည်သွားသည်။ သူ့သမီးကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝသို့ရောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူ့ကို တစ်မြို့လုံး သရော်နှောက်ပြောင်ကြတော့မည်။ သို့သော် အီယန်ထံရာဇစက သာမန်လူမဟုတ်။

ဂုဏ်သရေရှိ သူဌေးကလေးတစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးလိုက် လျှင်ပြဿနာတက်စရာ ဘာမှ မရှိနိုင်တာ။ သူက ဂျမိဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “ဆိုလည်း မထူးတော့ပါဘူးလေ။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးပါတယ်။ ဂျမိက အံ့သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသမီးကိုအင်မတန် နီအတွဲ ချွတ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီချွတ် ကလေးရဲ့ စိန်တုံးတွေကို ခင်ဗျားကပဲ မတရားလိမ့်ယူပြီး အပိုင်စီးလိုက်တာကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ... ဟင်” ဗင်ဒါမာဝီ၏ တစ်ခေါင်းလုံး ချာချာလည်သွားသည်။ “မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အီယန်။ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ...” ကျွန်တော်နာမည် အီယန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဂျမိမဂ္ဂရိပါ။ ခင်ဗျား မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လည်း အလကားပါပဲ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို လွှဲဝေမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ။ အဲဒီချွတ်ကလေးက ရှိမှမရှိတော့ပဲ။ သေသွားခဲ့ပြီပဲ။ ခင်ဗျား သူ့ကို သတိပစ်ခဲ့ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဝန်တိုမစ္ဆရယ်စိတ်ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အခလက်ဆောင်တစ်ခုလာပေးတာ။ ခင်ဗျား သမီးရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးဟာ ကျွန်တော်မျိုးစေလေ။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲပေါ့” ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဂျမိသည် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သားအဖနစ်စယောက်မှာ ဂျမိ၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြက်သေ့သေ့၍ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မာဂရက်သည် ဂျမိ၏စကားကို အံ့သခြင်းကြီးစွာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့်နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူပြောခဲ့တာတွေကို သူမ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ သူ ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်။ သူ ငါ့ကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့များ ...။ ဗင်ဒါမာဝီက သမီးဖြစ်သူအား ဒေါသမီးလျှာတဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စားတော့ဝါးတော့မလိုကြည့်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။ “ခွေးတိရစ္ဆာန်မ ခွေးတိရစ္ဆာန်မ ထွက်သွား။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား” မာဂရက်သည် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေမှန်း လုံးဝ မသိတော့သလိုကြောင်တက်တက်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှားအတွက် အီယန် သူမအား ဒဏ်ခတ်သွားခဲ့ပြီ။ သည်ကိစ္စတွင် သူမလည်းဖခင်ကြီးနှင့် ကြုံ ရာပါ ဖြစ်သည်ဟု အီယန်က ယူဆသွားခဲ့ပြီ။ “ဟေ့ ခွေးမ။ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား” ဗင်ဒါမာဝီက မာဂရက်၏ ပါးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ “သွားစမ်း။ ခု သွားဆိုသွား၊ နှင့်မျက်နှာ ငါတစ်ယက် မမြင်ပါရစေနဲ့” မာဂရက်သည် ကျောက်ရုပ်ပုံမာ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူမ ရင်သည် ပွင့်ထွက်တော့မတတ် တဒန်းဒန်း ခုန်နေသည်။ အသက်ပင်မရှုနိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူမ ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက် လာခဲ့တော့သည်။ နောက်သို့ လုံး ပြန်မကြည့်တော့။ ရှစ်ဗင်ဒါမာဝီသည် မာဂရက် ထွက်သွားသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရည် ကျန်စေသည်။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ချသော သမီးကလေးတွေဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသည်ကို သူတွေ့ဖူးသည်။ ၎င်းတို့အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် ရပ်ခိုင်းထားပြီး ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် တူရဲ့ ရှိတ်ချသည်။ ထို့နောက်အကျင့်ပျက်သော မိန်းမအဖြစ် ဝိုင်းပယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုအလျောက် ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မာဂရက်ကား

၎င်းတို့နှင့် မတူ၊ ဘုရားတရားလေးစားကြည့်သည့်သော မိကောင်းဖခင် သမီးကလေးဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီမှာ တွေးကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိသည်။ ဒီကလေးမ ငါ့ မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲလုပ်ရင်လေခြင်း ဟု တွေးကာ ယူကုန်းမရ ဖြစ်မိသည်။ သူသည် သူ့သမီးလေးမာဂရက်နှင့် သူ၏ကမ္ဘာရှိဖြစ်သူ ဂျမိမဂ္ဂရီတို့နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ်တစ်ကိုယ်ပွေဖက်ပြီး အကြည်ဆုံကနေကြပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ် တွန့်လာသည်။ သူသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုင်ပိတ်ထားသည်” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုချွတ်ဆွဲထားလိုက်ပြီး၊ အိပ်ရာထဲတွင်သာ ခွေခွေကလေး ဝင်အိပ်နေလိုက်တော့သည်။ အိပ်ရာမှ ထချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ထရန်အင်အားလည်း မရှိတော့။ သည်အကြောင်း သတင်းပြန့်သွားလျှင် သူသည် လူတိုင်းအဖို့ ပြက်ရယ်ပြောင်လောင်စရာ ဖြစ်ရတော့မည်။ သူ့သမီး၏ အကျင့်ပျက် လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့ကို လူတွေက သနားလျှင်လည်း သနားကြလိမ့်မည်။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချလျှင်လည်း ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပင် တွက်တွက် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာ။ ထို့ကြောင့် သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်ရမည်။ သည် မိန်းမယုတ်မကို တစ်သက်လုံး အိမ်က မောင်းထုတ်လိုက်ရတော့မည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာခွင့်မပြုတော့။ သူက ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အို .. ဘုရားသခင်။ အရှင်ဘုရားအား လေးစား ကြည့်သည့်သောတပည့်တော်အား သည်မျှ ရက်စက်သော လုပ်ရပ်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့်ဒဏ်ခတ်တော်မူပါသနည်း။ တပည့်တော်အား အဘယ်ကြောင့် မသိမျက်ကွယ်ပြုရပါသနည်း။ အကျင့်ပျက်သော မိန်းမအား သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ် တော်မူပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ ဘုရား။ “ဆည်းဆာချစ်သူ” အရက်ဆိုင်တွင် နေလယ်ပိုင်း အရက်လာသောက်သူများနှင့် ပြည့်ကျပ် လျှက်ရှိသည်။ ဂျမိမိသည် အရက်ကောင်တာသို့ တန်းလျှောက်လာ ခဲ့ပြီးနောက်၊ နောက်ပြန်လှည့်ကာ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့သူက အားလုံးကြားလောက်အောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး နားထောင်ကြပါ ခင်ဗျား။ အခု ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး သဘောရှိ သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ကျသင့်သမျှကို အရက်ဆိုင်က တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်” “ဘာအတွက်လဲ” စမစ်က မေးသည်။ “စိန်တွင်းသစ် တွေ့လိုလား” ဂျမိမိက ရွယ်လိုက်ပြီး “တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် မမားဘူးပေါ့ မိတ်ဆွေ။ ဗင်ဒါမာဝီကြီးရဲ့ သမီးကလေးမှာ လင်မရှိဘဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလေ။ အဲဒါ ဗင်ဒါမာဝီကဝမ်းသတ် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လူတိုင်းကို ဖယ်ခံချင်လို့တဗျ” စမစ်က တိုးတိုးကလေး ညည်းလိုက်သည်။ “အမယ်လေး ... ဘုရား” “၏က ဘုရားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဗျ။ ဂျမိမိမဂ္ဂရီနဲ့သာ ဆိုင်တာ” ထိုသတင်းသည် တစ်နာရီအတွင်း ကလစ်ခံရစေတစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အရန်ထရာဗစ်ဆီသူမှာ တကယ်တော့ ဂျမိမိမဂ္ဂရီသာ ဖြစ်ကြောင်း။ သူက ဗင်ဒါမာဝီ၏ သမီးကလေးနှင့် ရည်ငံပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ စွန့်ပစ်သွားကြောင်း ..။ ဤသတင်းကြားရတော့ လူတိုင်းပင် မယုံကြည်နိုင်အောင် “သူငယ်မ ဒီလို အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ကုန်ကျတိုက်လေးမပါ” “ငြိမ်တဲ့ရေ နက်တယ်ဆို မဟုတ်လားဗျ” “တစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လားဗျ။ တခြား ဘယ်နှယောက်များ အဲဒီအိုင်ထဲ ခြေဆေးသွားကြပြီဗျ မသိဘဲ” “ကောင်မလေးက တောင့်တော့ တော်တော်တောင့်တာဗျ။ အင်း ... ကျုပ်တို့များ တစ်ကိုက်တစ်ဖဲ့လောက် ခဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲ” ငယ်များ သူ့ဆီသွားတောင်းပါလားဗျ။ သူက အလကား ပေးနေတာပဲ ... ဟား ..

ဟား”အားလုံးပင် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဦးထိုနေ့ညနေတွင် ဆလိုမန် ဗင်ဒါမာဝီ အပြင်ထွက်သွားတော့ လူတွေက သူ့ကို ဝိုင်းနှော့ကြတော့သည်။ သူက မာဂရက်အား နောက်အပတ်ရထားဖြင့် ကပ်တောင်းသို့ ပို့လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။ ကလေးကို ကပ်တောင်းမှာ မွေးလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ဆိုလျှင် ကလစ်ဒရစ်က လူတွေ ဘာမှသိ တော့မည် မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း အရှက်တကဲ့ အကျိုးနည်းဖြစ်စရာမရှိနိုင်တော့။ သူက သူ့စိတ်ကူးကို သဘောကျပြီး ပြီးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ “မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီ။ ဒါနဲ့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကလေးအဝတ်အစားတွေပါ တင်ရောင်းမလိုဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား” “မင်္ဂလာနေ့ပါ ဆလိုမန်။ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ကုလုပ်ဖို့ကလေးတစ်ယောက် ရတော့မယ် ဆိုပါလားဗျ” “ဟယ်လို ဆလိုမန်။ ဗားလိမြစ်နားမှာ ငှက်တစ်မျိုးတွေသတဲ့ဗျ။ အဲဒီငှက်နာမည်က ငှက်ကျား ဆိုပဲ” ဗင်ဒါမာဝီသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အတွင်းတံခါး မင်းတပ်ချလိုက်သည်။ “ဆည်းဆာချစ်သူ အရက်ဆိုင်တွင် ဂျမီ အရက်သောက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် စားပွဲအသီးသီးရှိ နီးရာလူချင်း ခေါင်းပူးကာတီးတီး အတင်းပြောနေကြသည်။ ဂျမီနှင့် မာရက်တို့အကြောင်းသည် ကလစ်ဒရစ် တစ်မြို့လုံးတွင်စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သတင်းတူးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒီအချိန် ဘန်ဒါသာရီလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲမသဘူး ဟု ဂျမီက တွေးမိသည်။ ဗင်ဒါမာဝီသည် ဘန်ဒါသာရီမလေးအား မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့သည်။ ဂျမီအား သေလုမြှော့ပါး သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များစွာတို့အားလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါင်းပွဲဖြတ်အမြတ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယင်းလုပ်ရပ်အတွက် ဂျမီက ရာဇဝင်ကြေး ပြန်ဆပ် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤသည်မှာ ဗင်ဒါမာဝီ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအားလုံးအတွက် ပထမအရစ်အကြေးဆပ်ခြင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗင်ဒါမာဝီအား ဘဝပျက်သည်အထိ လက်စားမချေရလျှင် ဘယ်တော့မှ မကြွေဟု ဂျမီက လေးနက်စွာ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဂျမီက မာဂရက်ကိုလည်း သနားခြင်း မဖြစ်မိ။ မာဂရက်လည်း သူမ၏ ဖခင်နှင့် အကြံတူဉာဏ်တူဖြစ်သည်။ သူမအား ဂျမီ ပထမဆုံးတွေ့ရသောနေ့က သူမပြောခဲ့သော စကားတို့ပဲ ကြည့်ပါလား။ ဒီကိစ္စ နှစ်ပတ်သက်လို့ ရှင်ကိုကျွန်မဖေဖေ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖေဖေက ဒီလုပ်ငန်းမျိုးမှာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တယ်။ ထို့ကြောင့် အဖေလည်း သမီး၊ သမီးလည်းအဖေပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘဝပျက်အောင် တန်ပြန်သင်ခန်းစာ ပေးကိုပေးရမည်။ ဂျမီ၏ စားပွဲအနီးသို့ စမစ် လျှောက်လာသည်။ “ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ မစ္စတာမဂ္ဂရီ” “ဘာပြောမလို့လဲ” စမစ်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးတော့မှ - “ကျွန်တော် တွင်းတူးသမားနှစ်ယောက် တွေ့ထားတယ်။ သူတို့ကပန်ဒေသမှာ စိန်တွင်း ဆယ်တွင်းတောင် တွေ့ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာတွင်းတူးကိရိယာတွေ မပြည့်စုံဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့က ငွေထွတ်ပေးမယ် အစစပဲလိုက်ရှာနေ ကြတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စား ထင်လို့ ကျွန်တော်ကအခုလို လာပြောတာပါ” ဂျမီက စမစ်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ “နွဲ့လူတွေအကြောင်း ခင်ဗျားက ဗင်ဒါမာဝီကြီးကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်လား” စမစ်က အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခေါင်းညတ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း

ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ပိုပြီး အလေးအနက် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါ” ဂျမိက အကဲအတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးညှပ်ညှပ် တစ်လိပ် ထုတ်လိုက်သည်။ စမစ်က အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ ဇမ္ဗူလက ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းမှာ ညှစ်ပတ်သောနောက်ဖေးလမ်းကြားကလေးများတွင်ရှိသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ငန်းမျှသာဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာများမှာလည်း လူမည်းအမျိုးသမီးများသာ များသည်။ ပထမဆုံး ရောက်လာသော လူဖြူအမျိုးသမီးများမှာလည်း အရက်ဆိုင် စားပွဲထိုးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် စိန်တွင်းသစ်များပေါ်၍ မြို့စည်လာသောအခါ လူဖြူအမျိုးသမီး ပြည့်တန်ဆာများလည်း ပိုမိုများပြားလာခဲ့သည်။ မြို့ပြင်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ် ခြောက်အိမ်ခန့် ရှိသည်။ ယင်းတို့မှာသုပ်မိုးပျဉ်ကာ အခန်းကျဉ်းကလေးများဖြစ်သည်။ သို့သော် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၏ ပြည့်တန်ဆာဂေဟာကတော့ မြို့တွင်းရှိ ဘရီးလမ်းမကြီးပေါ်မှ သပ်ရပ်ထည်ဝါသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) ဂေဟာသို့ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးလူကောင်းများပင် လာရောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏မိန်းမများက လည်း ယင်းဂေဟာရှေ့မှ ဖြတ်သွားရသည်ကို သနသည်ဟုလုံး မထင်ကြ။ ယင်းဂေဟာက ဈေးတော့ကြီးသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများမှာငယ်ရွယ်ပြီး သန့်ရှင်းကြသည်။ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များအားလည်းသပ်သပ်ရပ်ရပ် အလှပြင်ထားသော ဧည့်ခန်းတွင် ယမကာများဖြင့် ဂရုတစိုက်လက်ခံသည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၏ ခည်းကမ်းတစ်ရပ်မှာ ရောက်လာသောဧည့်သည်တိုင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရမည့် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ လောကဝတ်ကောင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သည်။ သူမသည် လန်ဒန်မြို့မှ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာတစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး တောင်အာဖရိကတွင် ငွေရလွယ်ကြောင်း ကြားရသောအခါ ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အစတုန်းက သူများထဲတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ နောက်တော့ လက်ထဲတွင် ငွေစုမ့်သောအခါ ကိုယ်ပိုင်ဂေဟာ ထောင်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူမ၏ လုပ်ငန်းသည် အလွန်တိုးတက်နေလေပြီ။ ဦးကာကြေသူအဖြစ် ဂုဏ်ယူသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျမိမဂ္ဂရိဂါနှင့် ကျတော့ သူမအံ့အားသင့်ရသည်။ သူသည် သူမ၏ဂေဟာသို့ မကြာခဏ လာတတ်သည်။ သို့သော် သူက တခြားယောက်ျားတွေနှင့် မတူ။ တည်ကြည်သည်။ စကား လည်းများများမပြော။ ဘယ်သူနှင့်မျှလည်း အရောတဝင်မလုပ်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ဂျမိ၏ မျက်လုံးများကို အလွန်သဘောကျသည်။ မီးခိုးရောင်ရှိပြီး လေးနက်စူးရှသည်။ သူက တခြားလူတွေလို မဟုတ်။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။ သို့သော် ဂျမိမဂ္ဂရိဂါသည် ဗင်ဒါမှာဝီ၏ သမီးလေးအား ဗိုက်တစ်လုံးနှင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြောင်းကိုတော့ စောစောတုန်းက သူများတွေ ပြောပြ၍ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်) သိရှိရသည်။ ခွေးတိရစ္ဆာန် နှမချင်းမစာနာဘူး ဟူ၍ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က ကျန်ဆစ်မသည်။ သို့သော် သူ့ရှုပ်ရည်ကြည်ပြန့်တော့လည်း အခုလို့ ရက်စက်ယုတ်မာမည့် အရိပ်လက္ခဏာမျိုး တစ်ခုမျှမမြင်ရ။ မာဂရက်အပေါ် စာနာစိတ်ဖြင့် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဂျမိသည်အခန်းတစ်ခန်းမှ ထွက်၍ကော်ဇောနီခင်း လှေကားအတိုင်း လာခဲ့ပြီး “မဂ်လာညပါ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ကာ ဂေဟာမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ရွတ်တယ်သို့ ဂျမိ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူ့ အခန်းထဲတွင်မာဂရက် ရောက်နေပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဂျမိ ဝင်လာတော့ သူမက

လှည့်ကြည့်သည်။ “ဟယ်လို ဂျမီ” သူမအသံက တုန်နေသည်။ “မင်းက ဒီမှာ
ဘာလာလုပ်တာလဲ” “ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့” “ငါနဲ့ ဘာစကားမှ
ပြောစရာမလိုဘူး” “ရှင်အခုလို ဘာကြောင့် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်
ဂျမီ။ ရှင် ကျွန်မဖေဖေကို မုန်းနေတယ် မဟုတ်လား” သူက ဂျမီ အနီးသို့
ကပ်လာပြီး “ဒါပေမဲ့ ရှင်အပေါ်မှာ သူ ဘာတွေပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အဲဒါတွေနဲ့
ပတ်သက်လို့ကျွန်မ လုံး မသိပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ
ပြောတာယုံပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မ အများကြီး ချစ်ပါတယ် ဂျမီ” ဂျမီက မာဂရက်၏
မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေသည်။ “ဒါ မင်းပြဿနာပေါ့ ဟုတ်လား” “ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ် ဂျမီ။ ကျွေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို အသလို့မကြည့်ပါနဲ့။
ကျွန်မကိုလည်း ရှင်အများကြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်” ဂျမီသည်
မာဂရက်ပြောနေသော စကားတွေကို အပြည့်အဝ မကြားတော့။ သူစိတ်သည်
အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ပါးဒီစပန်အထိရှည်လျားသော ခရီးလမ်းပေါ်သို့
ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုခရီးတွင် သူသေလုနီးပါးခံခဲ့ရသည်။
မြွေကမ်းတစ်လျှောက် ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများကိုလိမ်ပြီး
စိန်တွင်းတူးရသည်။ နောက်ဆုံး စိန်တွေရလာတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဗင်ဒါမာဝီကို
ပေးလိုက်သည်။ ဗင်ဒါမာဝီ ပြောလိုက်သော စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။
မင်းက အဓိပ္ပာယ်မပေါက်လို့ပါကွာ။ အမှန်က ငါ့အနေနဲ့ဘယ်လိုအစုစပ်မှ
မလိုဘူးကွာ။ မင်းက ငါ့အလုပ်သမားပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းကို
ငါနောက်ဆုံးပြောချင်တာက ၂၄ နာရီအတွင်း ဒီမြို့က ထွက်သွား။ ဒါပဲ။ ထို့နောက်
သူ့အား ဝိုင်းရိုက်ကြပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ လင်းတကြီးတွေ၏ အပုပ်နံ့ကို
နံ့ယောင်လာသည်။ မာဂရက်၏ စကားသံကို အဝေးကြီးမှ ပြောနေသလို
ကြားလိုက်သည်။ “ရှင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဂျမီ။ ကျွန်မကို
ရှင်ပိုင်ပါတယ်လို့ပြောခဲ့တာလေ။ ရှင်ကို ကျွန်မ အများကြီး ချစ်ပါတယ် ...
ဂျီ” ဂျမီသည် အတွေးအပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသည်။ သူက မာဂရက်ကိုအချစ်။
သည့်စကားလုံးသည် သူ့အဖို့ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို့ ဖြစ်နေသည်။
ဗင်ဒါမာဝီသည် သူ၏ခံစားချက်အားလုံးကို မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်ခဲ့သည်။
သူ တွင် ခံစားချက်ဆို၍ မုန်းတီးခြင်းတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။
မုန်းတီးခြင်းကြောင့်ပင် သူ ယနေ့အထိ အသက်ရှင်နေသေးခြင်းဖြစ်သည်။
မုန်းတီးခြင်းသည် သူ့အဖို့ အသက်သွေးကြောလည်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကယ်
ဆေးလည်း ဖြစ်သည်။ ငါးမန်းကြီးများနှင့် တိုက်ခိုက်သောအခါကျောက်ဆောင်ကို
ဖောင်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်သောအခါ နမီး(ဘိ)သံကန္တာရမှ စိန်တွင်းနယ်မြေပေါ်တွင်
လေးဘက်တွား၍ သွားနေရသော အခါများတွင် သူ မသေခဲ့ခြင်းမှာ
ထိုစိတ်ဓာတ်က မီးထိုးပေးထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာတွေက
အချစ်အကြောင်းကို စာဖွဲ့ကြသည်။ ဂီတပညာရှင်တွေက အချစ်အကြောင်းကို
သီးချင်းဖွဲ့ကြသည်။ အချစ်သည် တကယ်ရှိသော အရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
အချစ်သည် တခြားလူတွေအတွက်သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါအဖို့တော့
အချစ်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူက ပြတ်ပြတ်ပင်
ပြောချလိုက်သည်။ “မင်းဟာ ဗင်ဒါမာဝီရဲ့ သမီး။ မင်း ဖွက်ထဲက
ကလေးဟာလည်းဗင်ဒါမာဝီရဲ့ မြေး။ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။
ထွက်သွား” ဂျမီမာဂရက်ခမျာမှာ ပြေးစရာမြေမရှိ ဖြစ်နေရှာသည်။
သူမသည်ဖခင်ကြီးအား အလွန်ချစ်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မှားမိသည့်အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်သည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ
ခွင့်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဆိုသည်ကို မာဂရက် ကောင်းကောင်း သိသည်။
သူမအားပြစ်မှုအလျှောက် ထိုက်တန်သော ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ဖခင်ကြီးက

လှလှကြီးပြုလုပ်မည်မှာ သေချာသည်။ သူမအဖို့ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။ သူမသည်တစ်ယောက်ယောက်ဆီသို့ သွားကို သွားရတော့မည်။မဂရက်သည် ဟိုဘယ်မှ ပြန်ကလေး ပြီးနောက် ကုန်ဆုံးသည့်ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်တွေ့သော လူတိုင်းပင် သူမအား စောင်းကြည့်သွားကြသည်ဟု သူမခံစားမိသည်။ တချို့ယောက်ျားများက သရော်ပြုံးများပင် ပြုံးသွားကြသေးသည်။ သူမသည် ခေါင်းကိုမော့ပြီး ရင်ကွဲကော့ကာဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ မြေလှမ်းများ တုန်ဆင်းသွားကြသည်။ စိတ်ကိုအားတင်းကာ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ သူမ၏ဖခင်ကြီးသည် နောက်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။“ဖေဖေ“နင် .. နင် .. လာပြန်ပြီလား” သူ ပါးစပ်က အရက်နံ့ထွက်နေသည်ကို မာဂရက် သတိပြုလိုက်မိသည်။ “နင်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ဒီမြို့ကထွက်သွား။ ဒီညပဲ ထွက်သွား။ ဒီကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့။ ငါပြောတာကြားရဲ့လား။ တစ်သက်လုံး ပြန်မလာနဲ့တော့”သူက အကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအချို့ကို ထုတ်ယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။“ကဲ .. အဲဒါယူသွား။ သွားတော့”“သမီးဟာ ဖေဖေရဲ့ မြေးကလေးကို လွယ်ထားရပါတယ် ... ဖေဖေ”“အဲဒါ ငါမြေးမဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာကောင်ရဲ့ ကလေး။ လူတွေကမင်းမျက်နှာမြင်တိုင်း မင်းကို မိန်းမပျက်လို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုလည်းအရှက်ကွဲအောင် သရော်ပြောင်လှောင်ကြလိမ့်မယ်။ မင်းမရှိရင် အဲဒါတွေဘယ်သူမှ မပြောတော့ဘူး။ မကြာခင် မေသွားကြလိမ့်မယ်”သူမက ဖခင်ကြီးအား အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက်ခန့် လှည့်ကာ ဆုံမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။“ဟေ့ ... မိန်းမယုတ် ... ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံ”ပင်ဒါမာဝီက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။“ပိုက်ဆံတွေ ယူသွားဦး ...”မြို့ပြင်တွင် ဈေးပေါသော ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုရှိသည်။ မာဂရက်သည် အားငယ်စွာဖြင့် ယင်းဘော်ဒါဆောင်သို့ လာခဲ့သည်။ဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင်မှာ မစ္စက်အိုဝင် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အသက်ရှုဝ ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဝဝပိုင်ပိုင်နှင့် မျက်နှာထား ချို့သည်။ မစ္စက်အိုဝင်သည်ကလစ်ခရစ်မြို့သို့ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူမအားခင်ပွန်းသည်က စနစ်သွားခဲ့သည်။ သာမန်မိန်းမဆိုလျှင် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။သို့သော် မစ္စက်အိုဝင်ကတော့ ကြံ့ကြံ့ခံ့ခံ့ ရပ်တည်လာခဲ့သည်။သူမသည် သည်မြို့တွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်နေကြသော လူပေါင်းများစွာကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် ယခု သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဘုရားနစ်သမီးကလေးကဲ့သို့သော ဒုက္ခသည်မျိုးကိုတော့ သည့်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။“ကျွန်မကို အလုပ်တစ်ခုလောက်ပေးပါ ... အန်တီ”“ဘာအလုပ်လိုချင် လို့လဲ” “ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်မ အချက်အပြတ်လည်း ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်။ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အိပ်ရာနေရာလည်း ကောင်းကောင်း ခင်းကျင်းတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကျွန်မ ဘာမဆို”သူမအသံ အက်ကွဲလာသည်။ “အို ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကူညီပါ အန်တီ။ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါရစေ”မစ္စက်အိုဝင် သူမရှေ့တွင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိန်းမချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် သူမ တော်တော်ပင်သနားသွားမိသည်။“အေးလေ ... ကြည့်ပြီး စစ်ဥုံရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ဆင်းမလဲ”ကလေးမ၏ မျက်နှာ ကြည့်လင်လန်းဆန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်။“အခုပဲ ဆင်းပါ့မယ် အန်တီ”“လုပ်ခကတော့”မစ္စက်အိုဝင်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ “လုပ်ခကတော့ တစ်လကို တစ်ပေါင်။ နှစ်သျှလင်နဲ့ ၁ ပဲနိပ် ပေးနိုင်မယ်။ထမင်းကျွေးမယ်။ နေဖို့ အခန်းပေးမယ်”“ဒါဆိုရင် လိုလောက်ပါပြီ အန်တီ”မာဂရက် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဦးဗင်ဒါမာဝိသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အပြင်သို့ အထွက်အပြု နည်းလာသည်။ သို့ ဆင်သို့ လာရောက်ကြသော ဈေးဝယ်သူများမှာ ဆိုင်ရှေ့၌ ဆိုင်ပိတ်ထားသည့် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုသာ မကြာခဏ တွေ့ လာကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူ့ ဆင်သို့ ဈေးဝယ်သူများ အလာအပြုနည်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တခြားဆိုင်သို့သာ သွားဝယ်ကြတော့သည်။ သို့သော် ဗင်ဒါမာဝိသည် ဘုရားကျောင်းသို့မူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းဝတ်မပျက် အမြဲတမ်း သွားသည်။ သို့သော် ဘုရားဝတ်ပြုရန် သွားခြင်းတော့မဟုတ်။ ဘုရားတရားကို အလွန်ကြည်ညိုသော သူ့အပေါ်တွင် ဤမျှကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို လုံးဝ မကျေနပ်သဖြင့် ဘုရားသခင်ထံတွင် ထူချေလွတ်ရန် သွားခြင်း သာဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ဗင်ဒါမာဝိအား မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် လူတိုင်းပင် လေးလေးစားစားဆက်ဆံခဲ့သည်။ ယခုမူ သူတို့က သူ့နောက်ကွယ်တွင် တီးတိုးအတင်းပြောနေကြပြီ။ ဘုရားဝတ်ပြုခံတုန်းတွင် သူဝင်ထိုင်လျှင် ယခင်ထိုင်နေသူများ အခြားခုံတန်းသို့ ပြောင်းထိုင်ကြသည်။ သူကား ဇာတ်နိမ့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သမ္မာကျမ်း ထဲမှ လွတ်မြောက်ရာကျမ်း ဝတ်ပြုရာကျမ်း နှင့် "ယေဇကျေလအနာဂတ္တိကျမ်း များကို ပေါင်း၍ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပညာသားပါပြီဖြင့် တရားဟောသံကို ကြားရသောအခါ သူ၏ နှလုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်ခွင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ နှင့်သည့်စွာ ခံစားရတော့သည်။ သင်၏ ဘုရားသခင် ငါထာဝရဘုရား ဖြစ်သည်။ သင့်၌ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်လွယ်ထားသော ငါဘုရား .. အဘတို့၏ အပြစ်ကို သွားသမီးတို့၌ ဆပပေးစီရင်သော ဘုရား။ သို့ဖြစ်၍ .. အို .. ပြည့်တန်ဆာမိန်းမ၊ ထာဝရဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို နားထောင်လော့။ အရှင်ထာဝရ ဘုရား မိန့်တော်မူသည်ကား သင်၏ရည်းစားများ စက်ဆုတ်ရှုံ့ရှာဖွယ်သော ရုပ်တူအပေါင်းတို့နှင့် မှားယွင်းခြင်းအားဖြင့် သင်သည် ကိုယ်ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာမရှိခြင်းတို့ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြသောကြောင့်၊ တစ်ဖန် ဘုရားသခင်က မောရေ မိန့်တော်မူသည်ကား ကိုယ့်သမီးကို ပြည့်တန်ဆာဖြစ်စေခြင်းက မရှုတ်မချရ။ သို့ပြုလျှင် တစ်ပြည့်လုံးကို မတရားသော မေထုန်သို့ ဗင်ဒါမာဝိသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဘယ်တော့မှမသွားတော့။ ဗင်ဒါမာဝိ၏ စီးပွားရေး တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီဂါ၏ စီးပွားရေး တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသည်။ စိန်တွင်းများကို နက်နက်တူးရလေလေ စရိတ်ကအကုန်အကျ ပိုမိုများပြားလာလေဖြစ်သည်။ တွင်းတူးသမားများမှာ အမှန်တကယ်လိုအပ်သော ခေတ်မီ တွင်းတူး ကိရိယာများမဝယ်နိုင်ကြ။ ယင်းသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဂျမီက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး ရလာသော အကျိုးအမြတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ညီတူညီမျှ ခွဲဝေခံစားကြရသူသည် စိန်တွင်းတူးလုပ်ငန်းအပြင် အဆောက်အအုံ တွားရမ်းလုပ်ငန်း၊ ရွှေတွင်းတူးလုပ်ငန်းနှင့် အခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လာသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် မှန်ကန်ရိုးသားစွာဆောင်ရွက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဂုဏ်သတင်း ပျံ့နှံ့ထင်ပေါ်လာသည်။ သူနှင့် စီးပွားဖက် လုပ်ကိုင်ရန် လူတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ ကလစ်ဒရစ်မြို့တွင် ဘဏ်တိုက်နှစ်တိုက်ရှိသည်။ တစ်တိုက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးညွှန်၍ လုပ်ငန်းပျက်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျမီက ယင်းဘဏ်တိုက်ကို အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ကြိုက်အမှုထမ်းတွေကို ခန့်ထားသည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာတွင် သူ့နာမည်ကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားလေသည်။ ဂမီ လက်နှင့်ထလိုက်တိုင်း

အရာခပ်သိမ်း ရွှေဖြစ်နေတော့သည်။ သူလုပ်သမျှ အလုပ်တွေ အောင်မြင်သည်။ သူကလေးဘဝက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပို၍ ချမ်းသာလာခဲ့သည်။ သို့သော် ချမ်းသာခြင်းသည် သူ့အတွက် အရေးမဟုတ်။ ဗင်ဒါမာဝီအား ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် အလဲထိုးရန်သည်သာလျှင် သူ၏အဓိက ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ စိမ့်ကန်းမှာယခုမှ အသာ ရှိသေးသည်။ ဂျီသည် မာဂရက်အား လမ်းတွင် မကြာခဏဆိုသလို မြင်တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူ့ကိုမြင်ရ၍မာဂရက် ဘယ်လိုခံစားရမည်ဆိုသည်ကို ဂျီမိတ် လုံးဝ မစဉ်းစား။ မာဂရက်မှာတော့ ဂျီမိတ်ကို မြင်တွေ့ရတိုင်း အသက်မရှူနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သူမသည်နေရာတွင်ရပ်ပြီး မိမိစိတ်ကို မိမိကြိုးစား ထိန်းရသည်။ သူမအနေဖြင့် ဂျီမိတ်အပေါ်တွင် ဘယ်လိုမှ မုန်း၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်တော့မှလည်းမုန်း၍ရမည်မဟုတ်။ ဂျီမိတ် သူမ၏ ဖခင်ကို ပြန်ဆော်လို၍ သူမကိုစားစာခံလုပ်ခဲ့ သည်။ သို့သော် ယင်းအချက်သည် နှစ်ဘက်သုံး ဖြစ်နိုင်သည်ကိုသူမ သဘောပေါက်သည်။ သူမသည် မကြာမီတွင် ဂျီမိတ်၏ ရင်သွေးကလေးကို မွေးဖွားတော့မည်။ သားကလေးမျက်နှာ မြင်သောအခါမှ ဂျီမိတ် သူမအား တရားဝင်လက်ထပ်ယူနိုင်သည်။ သူ့သားကလေးကိုလည်း တရားဝင် နာမည်ပေးလိမ့်မည်။ သူမ၏နာမည်မှာလည်း မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီအစား မစ္စက်ဂျီမိတ်ဂျီဂါဟူ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သည့်အရာတွေထက်ပို၍ သူမ ဘာမျှ မလိုချင်တော့။ မာဂရက်သည် အိပ်ရာဝင်တိုင်း ကိုယ်စိုက်ကို ကိုယ်ပွတ်သပ်ရင်း “တို့သားလေး ... တို့သားလေး ...” ဟူ၍ တိုးတိုးကလေး အမြဲလိုလို ခေါ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားကလေးမွေးမည်လား၊ မိန်းကလေး မွေးမည်လား ဆိုတာ သူမ မသိ။ သို့ပေမဲ့ ဖခင်လောင်းတိုင်းပင် သားဦးကလေး လိုချင်ကြသည်မှာ မေ့တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ဝန်ရင်လာလေလေ မာဂရက် ခုံးရိမ်စိတ်ပိုလာလေလေ ဖြစ်သည်။ သူမသည် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို တောင့်တမိသည်။ သို့သော် မြို့ထဲက မိန်းမတွေ သူမအားဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် လုပ်ကြံ။ သူတို့အား သူတို့ ယုံကြည်သောဘာသာတရားက တစ်ဘက်သားအပေါ် ခွင့်လွှတ်ရန် မသင်ကြား၊ ဒဏ်ခတ်ရန်သာ သင်ကြားသည်။ သို့ဖြင့် သူမမှာ မျက်နှာမိမ့်တွေ အလယ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သူမအတွက်ရော၊ မမေးသေးသော ရှင်သေးငယ်အတွက်ပါ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ကာ ညတိုင်းလိုလို ဝိုနေမိသည်။ ဂျီသည် ကလစ်ခံရစိမ့်လယ်တွင် နှစ်ထပ်တက်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ သူက ယင်းတိုက်ကို သူ၏ခိုးပွားရေး လုပ်ငန်းဌာနချုပ်အဖြစ်ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် ဂျီမိတ်၏စာရင်းကိုင်ချုပ်ဖြစ်သူ ဟယ်ရီမက္ကမိလန်က သူ့ကိုပြောသည်။ “ကျွန်တော်ကို လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ပေါင်းပြီး နာမည်တစ်ခု ပေးရတော့မယ်။ အဲဒါ စဉ်းစားထားပြီးတဲ့ နာမည်များ ရှိသလား” “မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်” ဂျီမိတ် ကမ္ဘာ့ဇာန်နာရီကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူသည် နမီး(ဘ)သကန္တာရ စိန်တွင်းနယ်မြေအားလုံးကို မြို့ငွေတွေပတ်ဖုံးနေစဉ် ခူးခူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသော အစောင့်များ၏ ခေါ်သံကို ကြားယောင်လာသည်။ ဤတွင် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ အသံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သူက စာရင်းကိုင်ချုပ်ကို ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်ကမ္ဘာ့ဇာန်နာရီ ကရူဂျာ-ဘရင်း ကမ္ဘာ့ဇာန်နာရီလိမိတ်ကို လိုနာမည်ပေးမယ်” ဂျီမိတ်၏ ဘာသာမန်နေဂျာ အယ်လ်ဗင်ကော်ရီသည် ဂျီမိတ်သို့ ရောက်လာပြီး ပြောသည်။ “မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီရဲ့ ခေးငွေကိုစု ပြောချင်လို့ပါ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ။ သူ ငွေချေးထားတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ အခုအထိ မဆပ်နိုင်သေးဘူး။ ဟုတ်နန်းကတော့

သူလုပ်ငန်းတွေ တော်တော်ကို အောင်မြင်ခဲ့တယ်။
အခုတော့တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့လုံးပါးပါးနေပြီ။ အဲဒါ သူ့အကြွေးတွေ
အမြန်ဆုံးဆပ်ဖို့နဲ့တစ်ပေးသင့်ပြီ ထင်တယ်။ “မပေးပါနဲ့” အယ်လီဗင်ကော်ရီ
အံ့အားသင့်သွားပြီး ဂျမီ၏ မျက်နှာကို ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဒီနေ့မနက် ဘာလုပ်တာကို သူရောက်လာတယ်။” နောက်ထပ် ငွေထပ်ချေးဖို့
မေတ္တာရပ်ခံနေတယ်။ “ချေးသာ ချလိုက်ပါ။ သူလဲချင်သလောက်
ထုတ်ချေးလိုက်ပါ” အယ်လီဗင်ကော်ရီက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး “ကောင်းပါပြီ
မစ္စတာမဂ္ဂရို၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်။” ဘာမှ ပြောမနေနဲ့။ ဂိုက်ဆံသာ
ထုတ်ချေးလိုက်” မာဂရက်သည် နံနက်တိုင်း ငါးနာရီတိတိတွင် အမြဲတမ်း
ထကာပေါင်မုန့်နှင့် ဘွဲ့စက္ကတ်များ ဖုတ်ရသည်။ ထို့နောက်
စားသောက်ခန်းထဲသို့တန်းစီဝင်လာကြသော ဘော်ဒါနေများအား နံနက်စာ
ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရသည်။ ဘော်ဒါနေအများစုမှာ စိန်တွင်းတူးရန်
ရောက်လာသူများနှင့် စိန်တွင်းမှ ပြန်ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည်
ကလစ်ဒရစ်မြို့ပြင်ရှိဘော်ဒါဆောင်များတွင် တည်းခိုပြီး ရလာသော စိန်များကို
စစ်ဆေးရောင်းချကြသည်။ ထို့နောက် ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ သွားကြသည်။
၎င်းတို့မှာ အများအားဖြင့် အလုပ်ကြမ်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။
ဣန္ဒြေသိကာရှိသော အမျိုးသမီးများအား ဣန္ဒြေပျက်အောင် နှောင့်ယှက်ခြင်း
လုံးဝမပြုရဟူသော အချက်သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့၏ အဓိက ပညတ်ချက်တစ်ရပ်
ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နှင့်
ဆက်ဆံလိုပါက ပြည့်တန်ဆာဂေဟာများသို့ အချိန်မရွေး သွားနိုင်သည်။ သို့သော်
မာရက်အဖို့တော့ တစ်မူထူးခြားနေသည်။ သူမအား မိန်းမကောင်းဟူ၍လည်း
အသိအမှတ်မပြုကြ။ ပျက်စီးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုလည်း
မယူဆကြ။ သို့သော် မာဂရက်သည် တစ်ချိန်က အကျင့်ပျက်ခဲ့သူဖြစ်၍
ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို လက်ခံမည်ဟု သူတို့က ယူဆထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တချို့
တွင်းတူးသမားတွေက မာဂရက်အား ရလှူကြွေးကွတ်မိန်းကပါး စလာကြသည်။
တချို့က အနနည်းနှင့်၊ တချို့ အကြမ်းနည်းနှင့်။ သို့သော် မာရက်ကတော့
၎င်းတို့အား လုံးဝ အကပ်မခံ။ မိမိသိကာကို မှီတစ်ပေါက်မှ အစွန်းမခံ။ တစ်ညတွင်
မစ္စကအိုင် အိပ်ရာပြင်နေစဉ် ဘော်ဒါဆောင် နောက်ဘက်ရှိ မာဂရက်အခန်းမှ
အော်သံကြားရသည်။ မစ္စကအိုင်က အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသည်။
အရက်မူးနေသော တွင်းတူးသမားတစ်ယောက်မာဂရက်အား ဘာလက္ကာယ ပြုရန်
အတင်းဆွဲဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲချနေမစ္စကအိုင်က
အနီးရှိသံချွတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး အကြမ်းဖက်သမားအား
အတင်းဝင်ရိုက်တော့သည်။ အားချင်းမမျှသော်လည်း မစ္စကအိုင်မှာ
ဒေါသကြောင့် အလွန်စိတ်ထန်နေကာ အကြမ်းဖက်သမားအား
နှာလန်မထူနိုင်အောင် လိမ် ရိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားသောအခါမှ
အိမ်ပေါ်မှဆွဲချပြီး လမ်းပေါ်တွင် ပစ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမသည်
မာဂရက်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အကြမ်းဖက်သမား ကိုက်ထား၍ မာဂရက်
နှုတ်ခမ်းမှ သွေးတွေစီးကျနေသည်။ သူကလေးသည် အကြောက်လွန်ကာ
ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ “ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မာဂရက်” မစ္စကအိုင်က
စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ “ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ပါဘူး အန်တီ။
နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာကလေးလောက်ပါ။ အများကြီး ကျွေးငူးတင်ပါတယ်
အန်တီရယ်” မာဂရက်၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးဆင်း လာကြသည်။
သူမအား မည်သူမှ စကားပင် မပြောသော သည်မြို့တွင် သူမအား
ယခုကဲ့သို့ ကြင်နာမှုရှိသော မစ္စကအိုင်ကို တွေ့ရ၍ ကျေးငူးတင်၍မဆိုး

ဖြစ်မိသည်။မစ္ဆာကအိုင်ဝင်က မာဂရက် ဖောင်းနေသော ဗိုက်ကြီးကို ကြည့်ကာစာနာစိတ်ဖြင့် တွေးလိုက်မိသည်။အင်း .. သနားစရာ ကလေးမလေးပါလား။ ဂျစ်မဂ္ဂရက်ကတော့သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ယူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။မာဂရက်အဖို့ ကလေးမွေးဖွားရန် အချိန်တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့နီးလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ဝန်ရင့် လာသည်နှင့်အမျှ မောပန်းနွမ်းနယ်လွယ်လာသည်။ ယခင်ကလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလည်း မရှိတော့။ အထိုင်အထပင် ခက်ခဲလာသည်။ဗိုက်ထဲက ကလေးလျှပ်တော့ သူမက ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။သည့်လောကတွင် သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူမသည် ဗိုက်ကိုလက်နှင့် ပွတ်သပ်ကာ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်အား မကြာခဏဆိုသလို စကားတွေ ပြောနေတတ်သည်။တစ်ညနေ ညစာစားပြီးချိန်တွင် လူမည်းကလေးတစ်ယောက်တော်ဒါဆောင်သို့ ရောက်လာကာ မာဂရက်အား ချပ်ပိတ်စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးသည်။“ကျွန်တော် အဖြေကို တစ်ခါတည်း ယူသွားချင်တယ်”လူမည်းကလေးက ပြောသည်။မာဂရက် စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် ဖြည်းဖြည်းတစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်”ဥဉ္စိအရွယ်အရွယ်(၆)ဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာစာတွင် “ယနေ့ ဂေဟာပိတ်ထားသည့် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မာဂရက်သူမအား မသိမသာ စောင်းကြည့်သွားသော လမ်းသွားလမ်းလာများအားမသိယောင်ဆောင်ကာ တံခါးကို မိမိမရဲ ခေါက်လိုက်သည်။ ဝါဒီကိုလာခဲ့တာမှားများ မှားသားပြီလား ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူမအနေဖြင့် တော်တော်ပင် ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲ့သည်။ အထီးကျန်ဘဝတွင် မနေချင်ချင်သာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက မဒမ်အဂ္ဂနီး(၆)၏စာကို ထုတ်ဖတ်မိသည်။ ခင်မင်သော မစ္စဗင်ဒါမာဝီစိတ် ဖြစ်ကြရပါသည်။ တူမ၏ ဆုံးရှုံးသောကြံစားမှုနှင့် မတရားခံနေရသော ဘဝအခြေ အနေများကို ဆွေးနွေးမိကြပြီး ယခုကဲ့သို့ တူမအားကမ်းလှမ်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသော တူမနှင့် တူမ၏မမွေးသေးသော ကလေးတို့အား အနုတ်တို့က တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှစာစားရန် အနုတ်တို့ထံသို့ ဆက်ဆက်လာရောက်စေလိုပါသည်။ လာမည့်သောကြာနေ့ နေ့လယ်စာစားချိန် အရောက်လာစေလိုပါသည်။

ခင်မင်စွာဖြင့်
ပုံ - မဒမ်အဂ္ဂနီး(၆)

မှတ်ချက်။ ။ ဤကိစ္စကို လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားပါမည်။

မာဂရက် ပြန်သွားရကောင်းမလားဟု ချီတံချီတုံ ဖြစ်နေစဉ်တွင်မဒမ်အဂ္ဂနီး(၆)က တံခါးလာဖွင့်သည်။မဒမ်အဂ္ဂနီး(၆)က မာဂရက်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး -“လာပါ ... တူမ။ တူမ ဒုက္ခကို အနုတ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်”နှစ်ယောက်သား ဖည့်ခန်းမထသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းလှပသော စားပွဲကုလားထိုင်များ ချထားသည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင်လည်း မဲကြိုး၊ ကြက်လျာ၊ တောလုံးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အပေါ်မှဆွဲ ချိတ်ထားသော စာတန်းတွင် ကလေးငယ်အား ကြို ဆိုပါသည်။ ယောက်ျားကလေးဖြစ်လိမ့်မည်။ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ဟူ၍ ရှေးသားထားသည်။အခန်းထဲတွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(၆)အပြင် မိန်းကလေးရှစ်ယောက်လည်းရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်။အသက် အရွယ်ချင်း

ကွာခြားကြသည်။ ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပနေသလို ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကိုတော့ အားလုံးပင် ဝတ်ထားကြသည်။ သို့သော် ဆန်းဆန်းပြားပြားတော့ ဝတ်မထားကြ။ မိတ်ကပ်လည်း ခြယ်သခြင်း မရှိ။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ဒီမို့ထဲက မိန်းမတွေထက်တောင် လေးစားဖို့ ကောင်းသေးတယ်ဟု မာဂရက်က တွေးလိုက်မိသည်။ မာဂရက်က အခန်းပြည့် ထိုင်နေကြသော ပြည့်တန်ဆာအမျိုးသမီးကလေးများအား ကြည့်လိုက်သည်။ တချို့ကို မျက်မှန်းတန်းမိသလို ထင် သည်။ သူမတို့ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ရောက်ဖူးကြသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အချို့ မိန်းကလေးတွေက ငယ်လည်းငယ်ကြသည်။ ချောလည်း ချောကြသည်။ တချို့ကတော့ အရွယ်ဟိုင်းကြပြီ။ ဆံပင်ကလည်း ဆိုးထားကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့အားလုံးပင် တူညီသော အချက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ယင်းအချက်မှာ အခြားမဟုတ်၊ သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံးပင်ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြသည်။ မာဂရက်အပေါ်တွင် ကြင်နာမှုပြကြသည်။ သူတို့က မာဂရက် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မည်စိုး၍ စကားကိုပင် ထင်ရာလျှောက်မပြောကြ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းသာ ပြောကြသည်။

တခြားလူတွေဘာပဲပြောပြော သည့်မိန်းကလေးသည် အကျင့်သိက္ခာရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မာဂရက်နှင့် သူတို့ အခြေအနေချင်း ခြားနားမှုရှိကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်ကြသည်။ မာဂရက် စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် အစွမ်းကုန် ကူညီကြရန်လည်း မဒမ်အဂွန်း(စ်)က သူတို့အားကြိုတင်ပြောထားသည်။ “နွလောက်ဆို ဣမကြီး ဆာနေရောပေါ့။ အန်တိုက်က နေလယ်စာကို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ပြင်ဆင်ထားတယ်ကွယ်” မဒမ်အဂွန်း(စ်)က ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး စားသောက်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ မာဂရက်၏ နေရာတွင် ရှန်ပန်အရက်တစ်ပုလင်း တင်ထားသည်။ ခန်းကြား စင်္ကြံလမ်းကို ဖြတ်ကာ စားသောက်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြတုန်းက မာဂရက်သည် လှေကားဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်ခဲ့မိသည်။ အပေါ်ထပ်မှ အိပ်ခန်းများကို မြင်ခဲ့ရသည်။ သည့်နေရာသို့ ဂျမ်မှန်မှန်လာရောက်တတ်သည်ကို မာဂရက်သိသည်။ ဘယ်မိန်းမနှင့်များ အိပ်သွားပါလိမ့်ဟု သူမကတွေးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်တန်ဆာမကလေးများ၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့က ဂျမ်အတွက် ငါ့ထက်ထူးတာ ဘာများရှိပါလိမ့်မလော့ တွေးမိပြန်သည်။ နေလယ်စာစားပွဲမှာ တကယ့်အခမ်းအနားပွဲကြီးတစ်ခုလို မြင်ဆိုင်လိုသည်။ အသားဟင်းနှင့် အသီးအရွက် ဟင်းလျာစုံနေသည်။ မာဂရက်သည် ဆာဆာနှင့် တော်တော်ပင် စားလိုက်မိသည်။ မာဂရက်သည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်သည်။ လက်ယာဘက်တွင် မဒမ်အဂွန်း(စ်)၊ လက်ဝဲဘက်တွင်တော့ ရွှေ့ရောင်ဆံပင်နှင့် ခြစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး။ သူကလေး၏ နာမည်က မက်ဂို။ ပထမတွင် နေလယ်စာစားပွဲမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မိန်းကလေးတွေက မြူးမြူးကြွကြွ စကားတွေ ပြောချင်ကြသည်။ သို့ပေမဲ့ မာဂရက် ကြားချင်မည့် မဟုတ်ဟုထင်၍ တခြားအကြောင်းများကိုသာ ပြောကြသည်။ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ ကလစ်ဒရစ်မြို့ စည်ကားလာကြောင်း၊ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ၏ အနာဂတ်အခြေအနေ စသည်တို့ကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က လူများမသတိသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေကြပေမဲ့ ဗဟုသုတတော့ ရှိတန်သလောက်ရှိကြသည်။ သူတို့ဆီ လာလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ တစ်ဆင့်သိရ၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့် စိန်တွင်းလုပ်ငန်းများအကြောင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ရွှေ့ ရောင်ဆံပင်နှင့် မက်ဂျီက ဖျတ်ခနဲ
ကောက်ပြောလိုက်သည်။ “တစ်ခါတုန်းက စိန်တွင်းသစ်ကြီးတစ်တွင်းကို ဂျမီ တွေ
တာပေါ့” တစ်ခန်းလုံး အခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် သူမက
စကားကိုပြင်ပြောလိုက်ရသည်။ “အို... ကျွန်မပြောတဲ့ ဂျမီက ကျွန်မရဲ့ဦးလွေးပါ။
သူကကျွန်မ အဒေါ်ရဲ့ ယောက်ျားပါ” မာဂရက်ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် မနာလိုစိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က အလိုက်သိစွာဖြင့်
စကားကို ပြောင်းပြောလိုက်သည်။ စားသောက်ပွဲပြီးကြသောအခါ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က
ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး “ကဲ .. လာ .. တူမ။ ဒီဘက်က
သွားကြရအောင်” အားလုံးပင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)နောက်မှ ထလိုက် လာခဲ့ကြသည်။
ဧည့်ခန်းသစ်တစ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ
စုပုံနေသည်။ ရောင်စုံစံတူပတ်တွေနှင့် လှလှပပ ထုပ်ထားကြသည်။
မာဂရက်သည် ကိုယ်မျက်လုံးကိုကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိသည်။ “ကျွန်မ
... ကျွန်မ ဘယ်လို ပြန်ပြောရမုန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူးအနီတီ” ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး” မာဂရက် တစ်ခုစီ ဖွင့်ကြည့်သည်။
ကလေးပုခက်မှ တစ်နစ်ကလေး ဝတ်စုံများ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဝတ်စုံများ၊
ကစားစရာပစ္စည်းများ စုနေသူမအဖို့ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်တွေ ရှိသလို
ထင်မှတ်မိသည်။ သည်လို လက်ဆောင်တွေ ပေးကြလိမ့်မည်ဟု
လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် သူမအဖို့ဝမ်းသာမီးနည်းပင် ဖြစ်မိရသည်။
သူမမျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က သူမအား
ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ရန်
ဖေးမပေးလိုက်သည်။ “ကျွန်မ၊ ကျွန်မ ဒီဘဝမျိုး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ
မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး .. အနီတီ” မာဂရက် အသံတုန်ရိစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ကပါ ..
တူမရယ်။ လောကမှာ ဒါမျိုးတော့ မဆန်းတော့ပါဘူး။ အနီတီလည်း
အများကြီးကြုံခဲ့ရပြီပါပြီ။ အရေးကြီးတာကတော့ ဖြစ်ရာဘဝမှာပျော်ပျော်နေပြီး
အနာဂတမှာ ဒီထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ သမီးနံ့သမီးရဲ့
ကလေးအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေ
သွားပါလိမ့်” ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ... အနီတီ” မာဂရက်
တိုးတိုးကလေးပြောသည်။ သူမက လက်ဆောင်ပစ္စည်းပုံကြီးကို
တစ်ချက်စောင်းကြည့် လိုက်ပြီး “ကျွန်မအပေါ်မှာ အခုလို
စေတနာထားကြတဲ့အတွက် အနီတီနဲ့ ဒီက မတွေ့လို ဘယ်လို
ကျေးဇူးတင်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ... အနီတီရယ်” မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က
မာဂရက်၏ လက်ကို ဆုပ်ညစ်လိုက်ပြီး - “ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး တူမရယ်။
အနီတီတို့အဖို့ ဒါက ဘာမှတာဝန်မကြီးလှပါဘူး။ ဒါမျိုးကိုလည်း ဒီတစ်ခါပဲ
လုပ်ဖူးပါသေးတယ်။ တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင်လည်း
အလကား ကြမ်းကြောင်းထဲမှာ ဖြစ်တာလို့ပဲ ထင်ကြတာ” မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က
ပြောလိုက်ပြီးမှသူမ စကားများသွားကြောင်း သိလိုက်သည်။ “အို .. အနီတီပြောတာ
များများသွားသလား တူမရယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်” မာဂရက်
ပြောလိုက်သည်။ “အနီတီပြော မမှားပါဘူး အနီတီရယ်။ ကျွန်မလည်း
ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဒီနေ့ဟာ တစ်သက်မှာ
အပျော်ဆုံးနေ့ဆိုတာပဲ စိတ်ကူးနေမိပါတယ်” “အနီတီတို့ကလည်း တူမ အခုလို
လာတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ် ကွယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တူမဟာ ဒီမြို့ထဲက
ဂုဏ်ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးထက် တန်ဖိုးရှိပါတယ် ... တူမရယ်။
သူတို့က အလကားဟာတွေပါ။ သူများအကြောင်းအတင်းအဖျင်း ပြောဖို့
သက်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်အနီတီက သူတို့အားလုံး သတ်တောင် သတ်ပစ်ချင်တာ”

သူမက ထိုင်ရာမှလိုက်သည်။ “ပြီးတော့.. ယောက်ျားတွေဆိုတာလည်း
ဖေတစ်ရာသားတွေချည်းပါပဲ။ ဒီကောင်တွေ မရှိရင် တိုမိန်းမတွေဝ
ဒီထက်သာယာလိမ့်မယ်” မာဂရက် အလွန်စိတ်ချမ်းသာ သွားသည်။ သူမက
မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့
အန်တီတို့ စေတနာကို မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်မ သားလေး
ကြီးလာတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းကို
ကျွန်မဦးပဲ “တကယ်ပြောတာလားကွယ်” “တကယ်ပါ .. အန်တီ။
တကယ်ပြောတာပါ” “ကောင်းပါပြီကွယ်။ အန်တီတို့ကလည်း တူမကို
ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကဲ .. တူမဘောဒဆောင်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ပစ္စည်းတွေ
ကိုတော့ညနေကျမှ မြင်းလည်းနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား။ ငါ့တူမကြီး
ကောင်းပါစေကွယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ” ထို့နောက် မာဂရက် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)က မာဂရက်အား တံခါးမှ ရပ်ကာ ကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ထို့နောက်
သူမသည် အတွင်းသို့ ပြန်လည်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ .. အမျိုးသမီးတွေ
ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ပြန်စန့်ငြိ” “နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)
ဝေဟာသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အလုပ်ပြန်ဖွင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထောင်ချောက်ကို ခလုတ်ဖြုတ်ရန် အချိန်တန်ပြီ။ စွန့်ခွာရီဂါသည် လွန်ခဲ့သော
 ခြောက်လကျော် ကာလအတွင်း ပင်မာဝါ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုးစုံကို လျှို့ဝှက်စွာ
 ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့်ဗင်ဒါမာဝါ၏ လုပ်ငန်းများမှာ ဂျမ္ဗူ၏ လက်ထဲသို့
 အလွန်အလျောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ပို့သော် ဂျမ္ဗူ၏ အမိ မိုး(ဘ်) သဲကန္တာရရှိ
 ဗင်ဒါမာဝါ၏သို့သော် ဂျမ္ဗူ၏အမိကဆန္ဒမှာ နှစ်) သဲကန္တာရရှိစိန်တွင်းများ
 ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် ယင်းစိန်တွင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်စွန့်စွန့်စားစား
 သွားရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကံကောင်းထောက်မချီသာ အသက်နှင့်ကိုယ်အိုးစား မကွဲဘဲ
 လွတ်မြောက် လာခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ဘန်ဒါတို့နှစ်ယောက် ခိုးယူလာခဲ့သော စိန်များကို
 အသုံးပြုကာ ဗင်ဒါမာဝါ ကျဆုံးရေးအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
 အင်ပိုင်ယာကြီးကိုထူထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သမိုင်းပေး တာဝန်သည်
 မပြီးဆုံးသေး။ ယခုအချိန်တွင် ဂျမ္ဗူအဖို့ သူ၏ စိမ့်ကန်းကြီးကို အပြီးသတ်
 အကောင်အထည်ဖော်ရန်အချိန်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဗင်ဒါမာဝါသည်
 တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အကြွေးလည်ပင်းခိုက်လာခဲ့သည်။ ဂျမ္ဗူ လျှို့ဝှက်စွာ
 ပိုင်ထားသော ဘဏ်တိုက်မှတစ်ပါး အခြားဘယ်သူကမှ သူ့အား
 ငွေမချေးကြတော့။ ပင်ဒါမာဝါ လိုသလောက်ငွေကို အချိန်မရွေးထုတ်ပေး” ဤအား
 ဂျမ္ဗူက ဘဏ်မန်နေဂျာအား ညွှန်ကြားထားသော တစ်ချက်လွတ် ညွှန်ကြားချက်ပင်
 ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကုန်စုံဆိုင်မှာလည်း ပိတ်ထားသည့် ရက်က များလာသည်။
 ဆိုင်ရှင်ကြီး ဗင်ဒါမာဝါလည်း မနက်ကတည်းက အရက်သောက်လာသည်။
 ညနေကျတော့ မဒမ်အဂ္ဂန်း(စ်) ဂေဟာသို့ သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဂေဟာမှာပင်
 အိပ်တတ်လာသည်။ တစ်နေ့မနက်တွင် မာဂရက်သည် မစွက်အိုင်
 တော်ဒါဆောင်အတွက် ကြက်သားဝယ်ရန် အသားဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
 သူမက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည်
 ဂေဟာမှပြန်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမသည် လမ်းမပေါ်သို့
 ယိုင်ကပါး လျှောက်ထွက်သွားသော ဖခင်ကြီးအား မှတ်မိရန်
 တော်တော်ကြာကြာကြည့်ယူရသည်။ အဘိုးကြီးမှာ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ရှည်ပြီး
 အဝတ်အစားများမှာလည်း ကပ်ကပ်ရုံ ဖြစ်နေပြီ။ ဘုရား ... ဘုရား ... ဖေဖေ
 ဒီလိုဖြစ်ရတာငါ့ကြောင့် ... ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ သို့သော် ဗင်ဒါမာဝါကတော့
 သူဘာတွေ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူဘာမှ မသိတော့။ သူသိသည်မှာ သူ
 အပြစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့်
 သူ့ဘဝပျက်တော့မည်ဆိုသည်ကိုသာ သူက သိသည်။ ဘုရားသခင်က ယောဘကို
 ဒဏ်ခတ်သလို မိမိအားလည်း ဒဏ်ခတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။
 သို့သော် တစ်နေ့တွင် သူ၏ မမြင်ရသောရန်သူကို သူ့အနေဖြင့်
 အောင်ပွဲခံနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ့အဖို့ လုံနေသည်မှာ
 အချိန်နှင့် ငွေသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်ကုန်စုံဆိုင်၊ စိန်တွင်းကလေး
 ခြောက်တွင်း၊ မြင်းနှင့် မြင်းရွှေထားတို့ကို အာမခံထား၍ ငွေချေးခဲ့သည်။ သို့သော်
 နောက်ဆုံးကျတော့ နှစ်(ဘ်)စိန်တွင်းမှတစ်ပါး ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့။
 နှစ်(ဘ်)စိန်တွင်းကို အပေါင်ပစ္စည်းထား၍ငွေ ချေးသောနေ့တွင် ဂျမ္ဗူက သူ၏
 စိမ့်ကန်းနောက်ဆုံးအပိုင်းကို
 အပြီးသတ်အကောင်အထည်ဖော်တော့သည်။ “သူချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
 အားလုံးရပြီး စာရင်းချုပ်ပါ” ဂျမ္ဗူကသူ၏ဘဏ်မန်နေဂျာအား ညွှန်ကြားသည်။
 “အဲဒီပိုက်ဆံတွေအားလုံး ၂၄ နာရီအတွင်း အပြေအလည် ပြန်ဆပ်ပါလို့
 နို့တစ်ပေးလိုက်။ မဆပ်နိုင်ရင်အပေါင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး

သိမ်းယူမယ်” “သူအနေနဲ့ ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
ဆပ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး ... မစ္စတာမဂ္ဂရိုဂါ” “အဲဒါ ကျုပ်အလုပ်ပဲ မဟုတ်ဘူး။ ၂၄ နာရီ
အချိန်ပေးမယ်။ ဒါပဲ” နောက်တစ်နေ့ ညနေ လေးနာရီတိတိတွင် ဗင်ဒါမာဝီ၏
ပစ္စည်းများကို သိမ်းယူရန် ကန်ခံဆိုင်သို့ လက်ထောက်ဘဏ်အရာရှိ တစ်ဦးနှင့်
ရဲအရာရှိတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗင်ဒါမာဝီအား ဆိုင်ထဲမှ နှင်ထုတ်နေသည့်ကို
ဂျမိက လမ်းတစ်ဘက်ရှိ သူန်းခန်းထဲမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးကြီးသည်
မျက်လုံးကလေးပေကလက် ပေကလက်နှင့် နေရောင်ထဲတွင် ရပ်နေသည်။
ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိတော့။ တစ်ချိန်က
ဩဇာတိကမကြီးလှသော သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ ဗင်ဒါမာဝီမှာ ယခုအချိန်တွင်
လက်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိသော လူမတဝသို့ရောက် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါ၏
စီမံကိန်းကြီး လည်း ဤတွင် နိဂုံးကမ္မတိ အပြီးသတ်တော့သည်။ သူ့ကို အနှစ်နှစ်
အလလက ငါလုပ်ချင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းတော့လုပ်လိုက် ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘာကြောင့်
ဝမ်းမသာနိုင်တာလဲ။ ဘာကြောင့်ငါ ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်ရတာလဲ။ ဂျမိ၏
ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုကင်းမဲ့နေသည်။ သူပျက်စီးစေချင်သောလူက သူ့ကို ဦးစွာ
ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီ။ ၅၇ ဂျမိသည် ထိုနေ့ညတွင် မဒမ်အဂ္ဂနိုး(စ်)ဂေဟာသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မဒမ်အဂ္ဂနိုး(စ်)က
ဆီးပြောလိုက်သည်။ “ဂျမိ . ရှင် ဟိုသတင်းကြားပြီပဲလား။ မစ္စတာဗင်ဒါမာဝီကြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ်သတ်ပြီး သေသွားပြီတဲ့။ ဖြစ်တာ တစ်နာရီလောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်” ၅၈ ဗင်ဒါမာဝီ၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်ကို မြို့ပြင်ရှိ
သင်္ချိုင်းကလေးတွင် မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ သုဘရာဇာများမှတစ်ပါး အသုဘသို့
လာရောက်ကြသူများမှာ စုစုပေါင်းမှ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ မာဂရက်နှင့်
ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါ။ မာဂရက်သည် ပုံပန်းမကျသော မိုက်ဖုံးအကျိုအနက်ကြီး
ဝတ်ထားသည်။ သူမသည် ကောင်းစွာ ကျန်းမာပုံမရ။ မျက်နှာတွင်လည်း
သွေးမရှိသလိုမြူရောနေသည်။ မိကတော့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊
ခနဲခနဲသွားညှားနှင်။ သိုသော် စကားတော့ ဘာမှမပြော။ ခပ်တည့်တည့်
ထူခြေကြီးနှင့်။ နှစ်ယောက်သား မြေတွင်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် အကြမ်းစား ထင်းရှိုးသားခေါင်းကို
သုဘရာဇာများက မြေကျင်းထဲသို့ ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မြေတွင်းကို
မြေပြန်ဖို့ကြသည်။ ခေါင်းကို မြေကြီးထဲသို့ချလိုက် နားတွင်
ပဲ့တင်လာရိုက်သည်။ မိန်းမပျက် ... မိန်းမပျက် ... မိန်းမပျက်မ ...။ မိန်း ... မ
... ပျက် မမ။ မာဂရက် မျက်နှာငဲ့၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
ဂျမိ၏အကြည့်နှင့်သွားဆုံကြသည်။ ဂျမိ၏အမူအရာသည် အေးစက်နေသည်။
မာဂရက်အားလုံးဝမေသံသလို ခပ်တည့်တည့်ကြီး ရပ်ကြည့်နေသည့်။ မာဂရက်
သူ့ကိုတော်တော် မုန်းသွားသည်။ ရှင်က ဘာမှမခံစားရသလို အဲဒီလိုပဲ
မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတာပေါ့ လေ။ တကယ်တော့ အခုလို ဖေဖေ
အသေဆိုးနဲ့သေရတာ ကျွန်မမှာအပြစ်ရှိသလို ရှင်မှာလည်း ရှိတယ်။ ဖေဖေကို
ရှင်သတ်တာ။ ကျွန်မသတ်တာ။ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းဆိုရင်
ဘယ်သူတွေပြောပြော ကျွန်မဟာရှင်နီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့က
မစ္စကောင်တွေ ... မစ္စကောင်တွေ။ သူမသည် ဖွင့်ထားသော ခေါင်းကို
ငုံကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမြေစာတစ်ပုံက ခေါင်းကိုလုံးပ ဖုံးသားသည်။
သူမက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။ “အနားယူပါ ဖေဖေ၊
အနားယူပါ” သူမမျက်နှာ မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ နေရာတွင် ဂျမိ မရှိတော့။
၅၉ လစီဒရစ်မြို့တွင် ဆေးရုံအဖြစ် အသုံးပြုသော
သစ်သားအဆောက်အအုံနှစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သိုသော် တစ်ခုမှ အဆင့်အတန်းမမီ။

အလွန်ညစ်ပတ်သည်။ အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းများလည်း လိုလိုလောက်လောက်မရှိ။ ရှိတော့ကလည်း သုံးလုံးမရ။ ဆေးရုံလာတက်သော လူနာတွေလည်းအသေအပျောက် အလွန်များသည်။ဆေးရုံတွင် သားဖွားခန်းမရှိ။ မိမိတို့ အိမ်မှာပင် မွေးကြရသည်။မာဂရက် မီးဖွားချိန်နီးတော့ မစွက်အိုဝင်က ကျွမ်းကျင်သောလူမည်း သားဖွားဆရာမ ဟန်နာကို ငှားပေးသည်။နံနက် သုံးနာရီတိတိတွင် စတင်၍ ဖိုက်နာလာသည်။ “က ... အလိုက်သင့်ကလေးသာ ညစ်ပေး” ဝမ်းဆွဲဆရာမဟန်နာကပြောသည်။ “ကျွန်တာတွေကို သဘာဝက သူ့ဟာသူ လုပ်သွားလိမ့်မယ်” မာဂရက် မျက်နှာပြုံး၍လေသည်။ သူမ၏ သားဦးကလေးသည် လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာတော့မည်။ သူ၏ သားကလေးကို ဖခင်နာမည်နှင့်တွဲ၍ နာမည်ပေးမည်။ ဂျွမ်က သူ့သားကလေးကိုမှ သူမတံမိပါမည်လား။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် အပြစ်ကင်းသော သားကလေးကို အပြစ်ကင်းစွာ မွေးမြူရမည်။ သူ့ကိုဘယ်သူမှ အပြစ်ပေးမခံနိုင်။ ခံစရာရှိလျှင် သူမသာ ကျုံးခံသွားမည်။ဗိုက်ထဲက ဆက်တိုက်နာနေသည်။ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ ကြာသွားပြီ။ “ယောက်ျားကလေး မွေးတာလား ... ဟင်” မာဂရက် သံချင်ဇောဖြင့် မေးလွှတ်သည်။ ဟန်နာက မာဂရက်၏ နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်ပေးနေသည်။ “ရေမော့ထွက်လာရင် ထွက်လာချင်း သိရမှာပါ။ ဘာမှ မပူပါနဲ့။က ... ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ညစ်လို့က်။ အားပြုပြီး ညစ် ညစ်” နာကျင်မှုသည် မာဂရက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံလွှမ်းသွားသည်။ သို့သော် သူမက ကြုတ်ခံသည်။ “ညစ်ပေး .. ညစ်ပေး၊ ဘုရားရေ .. ကလေးက လိမ်နေတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်လိုမှ ထွတ်လို့မရဘူး” ဟန်နာ ပြောပြောဆုဆိကိုယ်ကံပြီး ရက်၏ နွယ်ကိုလိမ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေပြီး မူးမေ့သွားသည်။ နောက်တော့နာကျင်မှုကို လုံးဝမသိတော့။ သူမသည် လဟာပြင်ထဲတွင် လွင့်မျောနေသည်။ လိုက်ခေါင်းကြီး၏ အဆုံးတွင် အလွန်တောက်ပသော အလင်းရောင်တစ်ခုမြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား လက်ယက်ခေါ်နေသည်။ ထိုသူကားဂျွမ်။ ကိုယ်လာပါပြီ .. အချစ်ရယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ်တို့မှာသားကလေးရတော့မယ် ... အချစ်ရယ်။ သူမဆီသို့ သူပြန်လာပြီ။ သူမ သူ့ကိုမမုန်းတော့။ သည်တော့မှ ယခင်ကလည်း သူ့အပေါ်တွင် သူမ မမုန်းခဲ့ကြောင်းသတိပြုမိသည်။ သူမစကားပြောသံ ကြားလွှတ်ရသည်။ “အားလုံး ပြီးသွားပြီ အထဲတွင် စားနှင့်လှီးသလို ခစားလွှတ်ရသည်။ နာကျင်လွန်းလို့အော်လိုက်မိသည်။ “က .. ကလေး ထွက်လာပြီ .. ထွက်လာပြီ” စကားနဲ့ ဝိုင်းအတွင်းတွင် သူမခြေထောက် နှစ်ချောင်းကြားရေတွေ၍ ရှိခိုသွားသလို ခစားလိုက်ရသည်။ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဟန်နာက ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှိန်ရရ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို အပေါ်သို့ ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး “ကလစ်ခရစ်မြို့က ကြိုဆို ပါတယ်။ ညည်းမှာ သားဦးကလေး မွေးဗ.. မာဂရက်” သူမက ကလေးငယ်အား ဂျွမ် ဟု နာမည်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရှသူမမှာ သားဦးကလေး မွေးဖွားကြောင်း သတင်းသည် ဂျွမ်ထံသို့ချက်ချင်း ရောက်သွားလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို မာဂရက်က အတပ်သိသည်။ သူမထံသို့ သူရောက်မည့် အချိန်ကို သူမ မျှော်နေမိသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူထံသို့လာရန် သူမအား အခေါ်လွှတ်မည့်အချိန်ကို သူမ စောင့်နေမိသည်။ သို့ပေမဲ့ရက်သတ္တပတ် တော်တော်များများသာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဂျွမ်ထံမှ ဘာသတင်းမျှမရ။ နောက်ဆုံး မစောင့်နိုင်သော မာဂရက် ဂျွမ်ထံသို့ လူငယ်တစ်ယောက် လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြား ခိုင်းလိုက်သည်။ လွှတ်လိုက်သောလူမိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ “မင်း ... သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရဲ့လား ... ဟင်” မာဂရက်က ကမန်းကတန်း ဆီးမေးသည်။ “တွေ့

ခဲ့ပါတယ် မဒမ် “မင်းက သူ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြရဲ့လား” “ပြောပြပါတယ်
မဒမ်” ဒါဖြင့် သူက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲဟင် “လူငယ်က
ချက်ချင်းပြန်မပြောသေးဘဲ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ တော့မှ - “သူ .. သူက ...
သူ့မှာ ဘယ်သားမှ မရှိဘူးတဲ့ ... မဒမ်” ဂမာဂရက်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး၊
အခန်းထဲမှ မထွက်တော့။ ညကျတော့လည်း အခန်းပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။ သားရေ
.. သားဖေဖေ စိတ်ကောက်နေတယ်။ သားဖေဖေကသူ့ကို တစ်ခုခုနစ်နာအောင်
လုပ်တယ်လို သူက ထင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့မပူပန် သားလေးရယ်။ သားလေးဟာ
သူ့ရင့်သွေးအစစ်ပါ။ သားမျက်နှာကိုသူ့မြင်ရရင် မေမေနဲ့ သားလေးတို့ကို
သူ့အိမ်မှာ လာနေဖို့ ခေါ်မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ သူက မေမေနဲ့ သားလေးတို့ကို
သိပ်ချစ်မှာ .. သိလား။ မယုံရင် သားလေး စောင့်ကြည့်နေပါ။ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားမှာပါ ... သားလေးရယ်။ မနက်ကျတော့ မစွက်အိုင်
တံခါးလာခေါက်သည်။ မာဂရက်ကဖွင့်ပေးသည်။ မာဂရက်၏ မျက်နှာမှာ
ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်နေသည်။ “နေကောင်းရဲ့လား ... မက်ဂျီ” “ဟတ်ကဲ့ ..
ကောင်းပါတယ် ... အနီတီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အနီတီ” မာဂရက်က ကလေးကို
အငိုအသစ်ကလေး ဝတ်ပေးနေရင်းမူပြော လိုက်သည်။ “ကျွန်မ အခု
သားလေးကို သူ့လည်းကလေးနဲ့အပြင်ခေါ်သွား မလို့ လုပ်နေတာ ...
အနီတီ” လည်းကလေးမှာ မဒမ်အဝန်း(စ်)နှင့် သူ၏ဂေဟာမှ အမျိုးသမီးများက
ဝယ်ပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ မာဂရက်သည် သားကလေးကို
တွန်းလှည်းကလေးပေါ်တင်ကာလုပ်(ပ်)လမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ တွန်းလာခဲ့သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းသွားလမ်းလာ ယောက်ျားများက ကလေးကို ပြီး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး
ဆက် လျှောက်သွားကြသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများကတော့ မာဂရက်နှင့်
ရင်မဆိုင်လို၍မျက်နှာလွှဲကာ လမ်း တစ်ဘက်သို့ ဖြတ်တူးသွားကြသည်။ မာဂရက်
သူတို့အား သတိပင် မပြုမိ။ သူမ အဓိက ရှာဖွေလိုက်ကြည့် နေသည်မှာ
တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဂျမိမဂ္ဂရီဂါကိုသာ
ရှာဖွေနေမိသည်။ သူမသည် သားကလေးအား ဝတ်စုံအသစ်ကလေးတွေ
တစ်မျိုးစီဝတ်ကာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လည်းကလေးကို တွန်း၍ လမ်းထွက်သည်။
တစ်ပတ်လောက် ကြာသွားသော်လည်း ဂျမိနှင့် တစ်ကြိမ်မျှမတွေ့။ သည်တော့မှ
ဂျမိသည် သူတို့သားအိမ်ကို မဆုံချင်၍ တမင်ရှောင်နေကြောင်း သူမ
သတိပြုမိတော့သည်။ ပေါ့ လေ ... တီးလေးဆီ မလာရင်လည်းအေးပေါ့ သူက သူ
သ ရင် လည်သူ့သား လေးကပဲ သူ့ဆီ သွားလိုက်တာပေါ့။ နောက်တစ်နေ့တွင်
မာဂရက်သည် ဖည့်ခန်းထဲ၌ မစွက်အိုင်အားသွားတော့သည်။ “ကျွန်မ
အရေးပေါ်ခရီးတစ်ခု ထွက်စရာရှိလို့ အနီတီ။ အဲဒါတစ်ပတ်လောက်တော့
ကြာလိမ့်မယ်” “ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ် ... မက်ဂျီ။ ကလေးပါ
ခေါ်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား” “ကလေးကို ခေါ်မသွားပါဘူး။ သူ့ကို မြို့ထဲမှာ
အပ်ပစ်ခဲ့မှာပါ” “မစွက်အိုင်က မျက်နှာကြုတ်လို့ပြီး - “နဲ့မှာ
အပ်ထားခဲ့မလို့လား” “မအပ်ပါဘူး ... အနီတီ။ ဒီမှာ မအပ်ပါဘူး” - ဂျမိမဂ္ဂရီဂါသည်
ကလစ်ဒရစ်မြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် သူ့အိမ်ကို
ဆောက်ထားသည်။ အိမ်က တေးဆောင်နှစ်ဖက်နှင့်ဝရံတာ ကျယ်ကျယ်
ခပ်နိမ့်နိမ့်ပုံဖြစ်သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် အရပ်ကောင်းသော
သစ်တောမြက်ခင်းနှင့် နှင်းဆီခြံရှိသည်။
အိမ်နောက်ဘက်တွင်မြင်းရထားဝိုဒေါင်နှင့် အစေခံတန်းလျားရှိသည်။ အိမ်မှကိစ္စ
အဝဝကို စီမံခန့်ခွဲသူမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကြီး
ယူဂျင်နီယာတော်လီ ဖြစ်သည်။ မစွက်တော်လီမှာ မဆိုးမ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်တွင်
သားကြီးသမီးကြီးတွေ ရှိသည်။ မာဂရက်သည် မနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင်

သားကလေးကို ပွေချီကာဂျမီ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်တွင် သားကလေးကို ပွေချီကာ ဂျမီ၏အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သည်အချိန်တွင် ဂျမီသည် သူ့ရုံးခန်းတွင် ရှိမည်ဆိုသည်ကို မာဂရက်က ခန့်မှန်းသိရှိထားသည်။ မစ္စကတော်လီက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မာဂရက်နှင့် ကလေးကိုမြင်တော့ သူမက အံ့အားသင့်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မိုင်တစ်ရာခန့်သာရှိသော မြို့ကလေးတွင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မပြောဘဲနှင့် သိနေကြ သည်အတိုင်း မစ္စကတော်လီကလည်း မာဂရက်တို့ သားအိမ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ “မီးနည်းပါတယ် ... ဘူမရယ်။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီ အိမ်မှာ မရှိပါဘူး” သူမက ယင်းသို့ ပြောပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် မာဂရက် ကမ်းနားကတန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မက မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂျီနဲ့ တွေ့ဖူးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သားကလေးကို လာပို့တာပါ” “အို .. အဲဒါတော့ အနုတ် ဘာမှမသိဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ ... ညည်းက” “ကျွန်မက တစ်ပတ်လောက် ခရီးသွားစရာရှိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု မာဂရက်က ကလေးကို ကမ်းပေးရင်း “သူနာမည်ကဂျမီတဲ့” မစ္စကတော်လီ၏ မျက်နှာတွင် ခိုးရိမ်ရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ “ညည်း ဒီကလေးကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီက ...” “ဒါကတော့ အနုတ်အနေနဲ့ ခွေးဖိုပဲ။ အနုတ်က အခု ဒီကလေးကိုယူရင် ယူထားလိုက်ပါ။ မယူရင် ကျွန်မက ကလေးကို လှေကားရင်းမှာဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့မှာ။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီက အဲဒါကိုလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး” မာဂရက်ကသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ကလေးငယ်ကို မစ္စကတော်လီလက်ထဲသို့ ထိုးအပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ “အို .. နေပါဦး၊ ဟေ့ .. သူငယ်မ ... ပြန်လာခဲ့ပါဦး ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့” မာဂရက်က လှည့်၍ပင် မကြည့်ခဲ့တော့။ မစ္စကတော်လီသည်ကလေးကို ရင်ခွင်တွင်ဝိုက်ကာ ကြိုက်သေသေပြီး ရပ် ကျန်ရစ်လေသည်။ ဘုရားရှေ့ ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီတော့ စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ။ “ခင်ဗျားကြီး တော်တော်အံ့တဲ့ မိန်းမပဲ။ သူ့ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီးဘာဖြစ်လို့ တံခါးကို ဆောင်မပိတ်လိုက်ရတာလဲ” ဂျမီသည်မူ ဒေါသထွက်သည်ကို မစ္စကတော်လီသည် တစ်ခါပဲမြင် ဖူးသေးသည်။ “ကျွန်မ တံခါးပိတ်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်ပါဘူး ... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီ။ သူက ကလေးကို အတင်းထိုးပေးပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့တာပဲ” “ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ သူကလေးကို ကျုပ်အိမ်မှာ မထားရဘူး။ ဒါပဲ” ဂျမီသည် ဒေါသတစ်ရှူးရှူးဖြင့် ဂန့်မငြိမ် ခေါက်တိုခေါက်ပြန်လျှော့ကနေသည်။ သူက မစ္စကတော်လီ ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး- “ခင်ဗျားကို ကျုပ် အလုပ်ဖြစ်ပစ်မယ်” “သူက တစ်ပတ်အတွင်း ကလေးကို ပြန်လာခေါ်မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ကျွန်မ ...” “သူလာခေါ်ခေါ် မခေါ်ခေါ် ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး” ဂျမီက အော်ပြန်သည်။ “ခေါ်သွား။ အဲဒီကလေးခေါ်သွား၊ ကျုပ် သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မမြင်ချင်ဘူး။ ခု ချက်ချင်း ခေါ်သွား” “ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်ကိုခေါ်သွားရမလဲ .. မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီ” “ခြံထဲခေါ်သွား တစ်နေရာရာမှာ ချုံပစ်ခဲ” “ဘယ်နေရာမှာ” “ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ။ ခင်ဗျား ဥစ္စာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ချုံပစ်ခဲပေါ့” မစ္စကတော်လီသည် သူမ၏ လက်ပေါ်မှ အထုပ်ကလေးကို ငွဲကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမီ၏ အော်သံကြောင့် ကလေးကဝိုနေသည်။ “နှမြို့ထမှာ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာလည်း တစ်ခုမှမရှိဘူး” သူမကကလေးချီလှုပ်ပြီး ချောသည်။ ကလေးဝိုသံက ပို၍ ကျယ်လာသည်။ ခဏစောင့်ရှောက်ထားမယ့် လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိရင်လည်း သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဂျမီက ကြံရာမရသလို

ဆံပင်ကို လက်နှင့် ကုတ်ဖွနေသည်။ “ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်။ ခွင်ဗျားပဲ
စေတနာလွန်ပြီး ဒီကလေးကိုလက်ခံလိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ... ဒီရက်အတွင်း
ခင်ဗျား စောင့်ရှောက်ထား” “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ .. ကောင်းပါပြီ။
မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ” “ပေမ .. တစ်ခုတော့ သတိထားပါ။ ကလေးသို့မဟုတ် ကျုပ်
လုံးဝမကြားချင်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူး။ ဒီအိမ်ထဲမှာ
သူရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မသိပါရစေနဲ့။ ပြီးတော့ သူ့အမေ
လာခေါ်တဲ့အခါမှာလည်း သူ့အမေကို ကျုပ်မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒါပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ
နားလည်ရဲ့လား” ကလေးက ခြေ ကလေးတွေ လက် ကလေးတွေ
ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အော်ငိုပြန်သည်။ “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ .. နားလည်ပါတယ်
မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ” မစ္စတာတော်လီသည် ကလေးကို ချီတာ နေရာမှ
ကမ်းနားကတန်းထွက်သွားသည်။ ဂျီသည် ဘုရားဒီသောက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာရင်း သူ
အခန်းထဲတွင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ အလကား ကောင်၊ ငါက သူ
ကလေးမြင်တာနဲ့ အရည်ပျော်ကျသွားပြီး မင်းနဲ့ သားကလေးကို ငါချစ်ပါတယ်ကွာ
လို့ သူ့ ဆီလာပြောမယ်လို့များ သူက ထင်နေသလား မသိဘူး။ ဟင်း ...
ဝေးသေးပဲ။ ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး သိလား။ မှန်သည်။ သူက ယင်းသို့
လုပ်ဖို့နေသော သူ့ ရင်သွေးအစစ်ဖြစ်သော ကလေးငယ်ကိုပင် လုံး မကြည့်ခဲ့။
သူ့နှင့် ဘာမှမဆိုင်။ သူကအချစ်ကြောင့် မာဂရက်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်။
ထို့ကြောင့် ကလေးသည်လည်း မေတ္တာကြောင့် မွေးဖွားလာသော ကလေးမဟုတ်။
ဘာမှ အရေးစိုက်စရာမလို။ မာဂရက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟု သွားပြောစဉ်က
ဗင်ဒါမာဝီကြီး၏ မျက်နှာအမူအရာကို သူ့အနေဖြင့် တစ်သက်လုံးမေ့နိုင်စရာ မရှိ။
ဒါက အစသောဖြစ်သည်။ အဆုံးတွင် အားလုံးသေခြင်းဆိုးနှင့် သေကြရမည်။ သူတို့
နှိပ်စက်၍ ဂျီမိခင်သလို ဂျီမိနှိပ်စက်တာကိုလည်း သူတို့တစ်မျိုးလုံး
ဘဝပျက်သည်အထိခံကြရမည်။ ဘန်ဒါကို တွေ့အောင်ရှာရမည်။ မိမိတို့၏
စီမံကိန်းကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ပြောပြည်။ ဂျီ၏
ရင်ထဲတွင် ဟာနေသည်။ ခံစားမှုမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ငါ့စီမံကိန်းအသစ်တွေ
လုပ်ကိုင်ရမယ် ဟု တွေးမိသည်။ သူ့မှာ တစ်သက်လုံး မကုန်နိုင်အောင်
ချွမ်းသာနေပြီ။ သူသည်ဧကပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းသော ရတနာတွင်းများကို
ပိုင်ခဲ့ပြီ။ ယင်းတွင်းများမှစိန်လည်း ထွက်သည်။ ရွှေလည်းထွက်သည်။
ပလက်တီနမ်လည်း ထွက် သည်။ ထို့ပြင် တခြားရှားရှားပါးပါး
ဓာတ်သတ္တုဒါဇင်ဝက်ခန့်လည်း ထွက် သေးသည်။ သူ့ ဘဏ်အနေဖြင့်ဆို
လျှင်လည်း ကလစ်ဒရစ်တစ်မြို့ လုံးမှ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံး၏ တစ်ဝက်ခန့်ကို
အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ထားပြီ။ သူ့ပိုင်သော မြေယာများမှာ နမီး(ဘ်)
သဲကန္တာရမှသည် ကပ်တောင်းအထိ ကျယ်ဝန်းသည်။ စီးပွားရေးတွင် ယခုကဲ့သို့
လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်မှု ရသည့်အတွက် သူဝမ်းသာသည်။ သို့သော်
ကျေနပ်မှုကား မရသေး။ သူက မိဘများအား သူထံသို့ လာခဲ့ကြရန်
ဖိတ်ခေါ် ခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့က ဇာတ်ချက်ကြော စကော့တလန်မြေကို မစွန့်
ဆွဲနိုင်ခဲ့။ သူ့အစ်ကိုများနှင့် အစ်မများမှာလည်း
အိမ်ထောင်ရက်သားကျကုန်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် သူက မိဘများထံသို့ ပိုက်ဆံတွေ
အမြောက်အမြား ပို့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ စိတ်ကျေနပ်မှုကား
အပြည့်အဝ မရ။ သူ့ဘဝသည်လွင်တီးခေါင်၌ ရပ်နေသူပမာ ဟာလျက်ပင်
ရှိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကာလကဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည်
အားတက်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာများဖြင့်သက်ရှင်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ သူသည်
ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှ ဖောင်နှင့် ဖြတ်ကျော်ပြီး တားမြစ်နယ်မြေ သို့
သွားခဲ့၍ကလည်း သူ့ဘဝသည် တက်ကြွနေခဲ့သည်။ ဆုံးစမထင်သော

သဲကန္တာရကြီးကို လေးဘက်တွား စိန်တွင်းများရှိရာသို့ သွားခဲ့ပြန်လည်း သူ့ဘဝသည် ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု မရှိတော့ဟု ထင်နေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူ့ဘဝသည် အဖော်မဲ့ အထီးကျန်ဘဝဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ဘယ်လိုမှ မယူဆနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် အဖွင့်အပိတ်ပါသော ဘုရားနီ အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။ ပုလင်းထဲတွင် အရက်တစ်စက်မျှ မကျန်တော့။ သူအရက်တော်တော်မူးနေပြီ။ သောက်သင့်တာထက် ပိုသောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ မစွက်တော်လီကလည်း သူ့ကို သတိမပေးခဲ့။ ကုလားထိုင်မှထသည်။ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး အရက်ပုလင်းများ သိမ်းထားသော စားဖိုမှူး၏အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်နေစဉ်မှာပင် ကလေးငိုသံညည်းသံလိုလို ကြားလိုက်မိသည်။ ဟင် ဖီ ဘယ်နယ်၊ မစွက်တော်လီက ကလေးကို သူ့ အခန်းမှာခေါ်ထားတာနဲ့ တူတယ်။ မစွက်တော်လီသည် သူ့ အမိန့်ကို တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့သည်။ သူသည် နှစ်ရက်အတွင်း ကလေးကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရ။ ကလေးအသံ ကိုလည်းမကြားခဲ့။ ဆက်တိုက်လိုပင် မစွက်တော်လီ၏ အသံကို ကြားရပြန်သည်။ သူမသည် ကလေးအပိုတိတ်အောင် သီချင်းညည်း၍ ချောသပ်နေသည်။ “ချောလိုက်ပါတဲ့ လူလေးရယ်၊ မွေးနတ်မောင်နဲ့တူပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ... မယုံရင်သွေး ... နတ်တမာန်သို့လေး ...။ အို အယ်အေအေး ... အိုအယ်အေအေး” သို့သော် ကလေးက အငိုမတိတ်။ တအားညစ်၍ ဝိုပြန်သည်။ ဂျမီသည် မစွက်တော်လီ၏ တံခါးပွင့်နေသော အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ကလေးငယ်သည် ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိသော လွှဲပုခက်ကလေးထဲတွင် ပက်လက်လဲ့ရင်း ခြေတလှုပ်လှုပ် လက်တလှုပ်လှုပ်နှင့် တစာစာငိုနေသည်။ မစွက်တော်လီက ပုခက်ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်နေသည်။ ကလေးက သူ၏ လက်ကလေးဖြင့် မစွက်တော်လီ၏ လက်ချောင်းများကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွပ်ထားသည်။ “ဂျမီလေး ... ဂျမီလေး ... တော်တော်သန့်တဲ့ ခွေးသားလေး။ ဒီအတိုင်းသန့်ရင်တော့ မင်းကလေးကြီးလာတဲ့အခါ ...” သူမ၏ အလုပ်ရှင်ကို တံခါးဝတွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့မစွက်တော်လီ အံ့အားကြီးသင့်ကာ စကား ရပ်သွားသည်။ “အို ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မစွတာမဂ္ဂရီ၊” “ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး” သိပြတ်နှင့် ပြောလိုက်ပြီး ပုခက်နားသို့ ကပ်လာသည်။ “ကလေးငိုသံကြောင့် ကျုပ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်” ဂျမီက သူ့သားလေး၏ မျက်နှာကို ပထမဆုံးအကြိမ်စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့် လိုက်သည်။ ကလေးငယ်မှာ သူထင်နေတာထက် ထွားနေသည်။ ရုပ်ကလေးကလည်း တော်တော်ချောသည်။ ကလေးက သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ “ကျွန်မ မှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ မစွတာမဂ္ဂရီ။ ကလေးက တော်တော် ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သန့်လည်းသိပ်သန့်တယ်။ မယုံရင် သူ့ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုး ကြည့်ပါလား” ဂျမီသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဂျမီမဂ္ဂရီတွင် သူ၏ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံအတွက် ခန့်ထားသော အမှုထမ်းပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှရှိသည်။ ယင်းတို့အနက် “ကရုဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီလီမိတက်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာကြောင့်မည့်ခေါ်ရကြောင်း မသိသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဂျမီမဂ္ဂရီထံတွင် လုပ်ကိုင်ကြရသည့်အတွက် သူတို့ အားလုံးပင် ပျော်လည်း ပျော်ကြသည်။ ဂုဏ်လည်းယူကြသည်။ ဂျမီသည် “ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ” ဆိုသူ ၁၈ နှစ်ရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မကြာမီက အလုပ်ခန့်ခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ၏ ဖခင် ဘလက်ဝဲသည်စိန်တွင်းတူးရန် အိရီဒွန်ပြည်နယ်မှ တောင်အာဖရိကသို့

ထွက်လာခဲ့သော အမေရိကန် နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘလက်ဝဲသည်
စိန်တွင်းတူးရင်း ပိုက်ဆံပြတ်သွားသောအခါ ဂမိပိုင်သော စိန်တွင်းတစ်ခုတွင်
အဆိုင်းကြပ်အဖြစ် အခစားဝင် လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုသော နွေရာသီတွင်
ဘလက်ဝဲ၏ သားဖြစ်သူ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲလည်း ဖခင်နှင့်အတူလိုက်၍
ဂျမီ၏စိန်တွင်းတွင် နွေစားလုပ်သားအဖြစ် ဝင်လုပ်သည်။ ဒေးဗစ်မှာ
အလုပ်သမားကောင်း လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၍ ဂျမိကသူအား
အမြဲတမ်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်သည်
အသိဉာဏ်ရှိသည်။ ဥပမိရပ်လည်း ကောင်းသည်။ ထုံးထွင်းဉာဏ်ရှိသူလည်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် နှုတ်လိုသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကြောင်း ဂျမိက သိသဖြင့်
တစ်နေ့တွင် သူ့အား အထူးတာဝန်တစ်ခုပိုက်ပေးရန်
ရွေးချယ်လိုက်သည်။ “ဒေးဗစ်။ မိမိအိုဝင်တော်ဒါဆောင်ကို ခဏသွားစမ်းပါ။
အဲဒီမှာမာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နေတယ်” ဒေးဗစ်က
မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီဆိုသော နာမည်နှင့် သူမအကြောင်းကိုသုသိမသိ လုံးဝမပြောဘဲ
“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျား” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဟိုရောက်သွားရင် သူနဲ့တွေ့မှ
စကားပြော။ တွဲခြားဘယ်သူနဲ့မှမပြောနဲ့။ သူက သူ့သားကလေးကို
တို့အမိဖော်မကြီးဆီမှာ ခဏအပ်ထားတယ်။ အဲဒါ သူကလေးကို
ဒီနေ့ချက်ချင်းလာပြီး ပြန်ခေါ်ပါလို့ပြော။ ဒီကလေးကို ငါ့အိမ်မှာ
မထားချင်ဘူး” “ကောင်းပါပြီ မိမိတာမဂ္ဂရီဂါ” နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်
ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဂျမိက သူ့ စားပွဲမှ
မော်ကြည့်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် သွားတာ ဘာမှ မအောင်မြင်ပါဘူး
မိမိတာမဂ္ဂရီဂါ” ဂျမိထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒါက ဘာခက်တဲ့
အလုပ်မို့လဲ” “မိမိမာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီ အဲဒီမှာ မရှိဘူး ခင်ဗျ” အဲဒီမှာမရှိရင်
ရှိတဲ့နေရာသွားရှာ” “သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ကလစ်ဒရစ်က
ထွက်သွားပါတယ်ခင်ဗျား။ နောက်ငါးရက်လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်လို့
ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ထပ် စုံစမ်းကြည့် ...” “တော်ပြီ ... စုံစမ်းစရာ
မလိုတော့ပါဘူး” ဂျမိက သည်လောက်ပဲသိချင်သည်။ “အေး ဒါပါပဲ
ဒေးဗစ်” “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား” ဒေးဗစ်ပြန်ထွက်သွားသည်။ အလကားကောင်မ။
ပြန်လာရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ အံ့အားသင့်သွားအောင်ကို ပညာပြလိုက်မယ်။
သူကလေးကို သူပြန်ယူသွားစေရမယ်။ ဂျမိသည် ထို့နေညစာကို အမိမှာပင်
တစ်ယောက်တည်း စားပစ်လိုက်သည်။ စာကြည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ
အစာပိတ်တစ်ခွက် တဖြည်းသောက်ရင်း အတွေးနက်နေစဉ် မိမိတော်လီဝင်လာပြီး
အိမ်တွင်းမှကိစ္စတစ်ခုကို တင်ပြသည်။ သူမသည် စကားပြောနေရင်း တန်းလန်းမှ
ရုတ်တရက်ရပ်ကာ နားစွင့်နေလိုက်ပြီး “ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး မိမိတာမဂ္ဂရီဂါ။
ဂျမိလေး ဝိုသလိုလိုကြားရလို့ပဲ” ဟုဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ဂျမိက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ရာ အရက်ခွက်လဲသွားပြီး အရက်တွေ
ဖိတ်ကန်သည်။ တော်တော်ရပ်တဲ့ကလေးပဲ။ ဟိုကောင်မကလည်း သူ့သားကိုဂျမိဆို
ပြီး နာမည်ပေးထားတယ်။ ဒီနာမည်နဲ့ မတန်ပါဘူး။ ဘယ်နာမည်နဲ့မှ လည်း
မတန်ပါဘူး။ နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မိမိတော်လီ ပြန်ရောက်လာသည်။
သူမက အရက်တွေ ဖိတ်နေတာ မြင်သွားပြီး - “နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်
ယူပေးရဦးလား မိမိတာမဂ္ဂရီဂါ” “မလိုပါဘူး” သူက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်
ပြောသည်။ “လိုအပ်တာက ခင်ဗျား ဘယ်သူ ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ
သိထားဖို့ပဲ။ ကလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာမျိုး ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။
ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား မိမိတော်လီ” “ဟုတ်ကဲ့ ..
နားလည်ပါတယ်ရှင်” “ဒီကလေး ဒီအိမ်က မြန်မြန်ထွက်သွားလေ ကျုပ်တို့ အတွက်

ပိုကောင်းလေ။ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား” မစ္စက်တော်လီက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး - “ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါတယ်ရှင်။ နောက်တာများ ပြောစရာ ရှိပါသေးသလဲ” “ဘာမှ မရှိတော့ဘူး သူက ထွက်သွားရန် ပြန်လည်လိုက်သည်။ “ဪ ... ဒါနဲ့ မစ္စက်တော်လီ” “ဟုတ်ကဲ့ ... မစ္စတာမဂ္ဂရို” “ခင်ဗျားက ကလေးငိုနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ နေမကောင်းလို့များလားဟင်” “မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သေးစိလို့တော့ပါ။ ကျွန်မ အဝတ်လဲထားခဲ့ပြီးပါပြီ” “ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ .. ဒါဆို ပြီးရောပေါ့” အကယ်၍သာ သူ့အိမ်မှ အိမ်စေများသည် သူနှင့်သူသားကလေးအကြောင်းကိုသာ အားအားရှိတိုင်း ခေါင်းချင်းပူးပြီး ကျိတ်ပြောနေကြကြောင်းဂျမီများ သိသွားခဲ့လျှင် ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်မိမည်မှာ သေချာသည်။ အိမ်စေများ ဂျမီ လုပ်ပုံကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကျေနပ်။ ကိုယ့်မယားနှင့်သားအရင်းအပေါ်တွင် ယခုလို ရုတ်စက်တာ လူမဆန်လွန်းရာရောက်သည်ဟူသတို့က ယူဆကြသည်။ သို့သော် ... ဂျမီကိုတော့ သည့်အကြောင်းကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့ကြ။ ပြောလျှင်လည်း ချက်ချင်းအလုပ်ဖြစ်ခံရမည်ဆိုသည်ကို သူတို့ သိထားကြသည်။ ဂျမီက ဘယ်သူ့ စကားမှ နားထောင်သောလူစားမဟုတ်။ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဂျမီသည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးတက်ရင်း တော်တော် ညဉ့်နှက်သွားသည်။ သူသည် ရထားလမ်း စီမံကိန်းတစ်ခုအတွက် အရင်းအနှီးမြှုပ်နှံလိုက်သည်။ ရထားလမ်းမှာ နမီး(ဘဲ)သဲကန္တာရရှိ သူ၏စိန်တွင်းမှ အား မြို့အထိရှည်လျားပြီး ကိပ်တောင်း- ကင်ဘာလေ ရထားလမ်းနှင့် ဆက်သွယ်မည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ရထားလမ်း ဆက်သွယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ တွင်းများမှ ထွက်သောစိန်နှင့် ရွှေများကို ဆိပ်ကမ်းသို့ စရိတ်သက်သာစွာ ပို့ဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး တောင်အာဖရိက ရထားလမ်းကို ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တွင်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုလမ်းသည် ဒိန်းတာမြို့နှင့် ပိုင်” ဆိပ်ကမ်းအထိ ရှည်လားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိပ်တောင်းနှင့် ဝေလင်တန်မြို့တို့ကို ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရထားလမ်းများသည် တောင်အာဖရိက နယ်တစ်ခုတွင်ခရီးသည်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို လွယ်ကူချောမောစွာ ဥဒဟို သွားလာပို့ဆောင်နိုင်သော သံမဏိသွေးကြောများပင် ဖြစ်သည်။ ဂျမီကလည်း သည်လုပ်ငန်းကြိုးတွင် မိမိလည်း ဦးဆောင်ရှေ့ရွက်တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ချင်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ စီးပွားရေး စီမံကိန်းကြီး၏ပထမပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သေးသည်။ ဒါတွေပြီးရင်တော့ - သဘောကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ဦးမယ်။ ငါ့ကြွရမယ်။ ဤကား သူ၏အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်။ ဂျမီသည် သန်းခေါင်ကျော်ပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မောမောနှင့် အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲဝင်လှဲလိုက်တော့သည်။ နှလုံးမသေတသေ ဖြစ်နေချိန်တွင် ဝိသိုလိုလို့ ကြား လိုက်ရသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး နားစွင့်နေ လိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကလေးငိုတာများလား။ ကလေး ပုခက်ပေါက် လိမ့်ကျလို့ ငိုနေတာလား။ မစ္စက်တော်လီက တော်တော် အအိပ်ကြူးတာ။ ငါ့အိမ်မှာ ကလေးရှိနေတုန်းတစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခ။ ငါ့အပေါ် အားလုံးပုံကျမှာ။ အယ် ... ဒီမန်းမ တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ။ သူ့ကို အပေါ်ဝတ်ရုံကို ကောက်ဝတ်ပြီး ဖိနှပ်စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မစ္စက်တော်လီ၏ အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးဝကပ်ပြီး နားစွင့် လိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ တံခါးရွက်ကို အသံမမြည်အောင် အသံကလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မစ္စက်တော်လီသည် စောင်ကို တင်းနေအောင် မှိကာ တံခါးခေါ်ဖြင့်အိပ်မောကျနေသည်။ ဂျမီသည် ပုခက်အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပုခက်ထဲ တွင်မျက်လုံးပြီး ကလေးနှင့် သူ့ရင်သွေးကလေး။ သူက အနီးကပ်၍

ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားရေ ... ငါ့ရပ်အတိုင်းပါပဲလား။ ပါးစပ်ရော၊ မေးခွေရော
ငါနဲ့တစ်ပုံတည်း။ မျက်လုံးတွေကတော့ အပြာရောင်။ ကလေးတိုင်းမွေးခါမှာ
အပြာရောင်မျက်လုံး ချည်းပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့
နောက်တော့မီးခိုးမျက်လုံးကလေးတွေ ဖြစ်လာကြမှာပါ။ ကလေးဟာ
လက်ကလေးတွေယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ဂျမီအား ပြီပြသည်။
တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ ချာတ်တကလေးပဲ။ တခြားကလေးတွေလို ညှစ်ပြီး
တအားမဝ်ဘူး။ သူက ကလေးမျက်နှာအနီးသို့ကပ်ပြီး ကြည့်ပြန်သည်။
ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့ရုပ်မှ ငါ့ရုပ်အစစ်ပါပဲ။ ဂျမီက လက်ညှိုးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။
ကလေးငယ် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်ပြီး တင်းတင်းညှစ်ထားသည်။
တော်တော်သန်တဲ့ ကောင်ကလေး။ ထိုအခိုက် ကလေးမျက်နှာ ရုတ်တရက်
ရှုံ့မဲသွားသည်။ ဂျမီနာခေါင်းတွင် ချဉ်စုတ်စုတ်
အနံ့တစ်မျိုးရှိသည်။ “မစ္စကတော်လီ” ဂျမီက အော်၍ခေါ်လိုက်သည်။ မစ္စကတော်လီ
အိပ်ရာမှ လန့်ဖျပ်ထလာသည်။ “ဟင် .. ဘာ .. ဘာများလဲ ... မစ္စတာ
မဂ္ဂရီဂျီ” ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ကလေးနောက်ဖေးများ သွားထားသလား
မသိဘူး” ထိုနောက်ဂျမီသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ “ဒေးဗစ် ...
မွေးခါစက ကလေးတွေ အကြောင်း မင်းတာသိသလား” “တာနဲ့ ပတ်သက်လို့
ခင်ဗျာ” “ဟိုဒင်းလေကွာ ... မင်းသိမှာပဲ။ ဟိုဒင်း ..
ကလေးကစားစရာတွေအကြောင်း ဆိုပါတော့ကွာ” “ယင်ငယ်ကလေးတွေ
ဆိုရင်တော့ ဂျောက်ဂျက် ဂျောက်ဂျက် လှုပ်ကစားတဲ့ ကစားစရာကလေးတွေ
ကြိုက်တတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” “ဆို တစ်ဒါဇင်လောက် ဝယ်လာခဲ့ကွာ” “ကောင်းပါပြီ
ခင်ဗျာ” ထိုနေ့ညတွင် အညိုရောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုင်ပြီး ဂျမီ
အိမ်ပြန်လာတော့ မစ္စကတော်လီက ဆီး၍ တောင်းပန်သည်။ “မနေ့ညက
အဖြစ်အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်။ မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂျီ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီလောက်တောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကလေးတော်တော်ပဲအော်ပြီး
ဝိုနေတာနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီတောင် အိပ်ရာထဲ ကြားရတာ
ဖြစ်မယ်” “အို... အဲဒီကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့။
ကျုပ်တို့တစ်ယောက်ယောက်နီးရင်ပြီးတာပါပဲ” သူက အထုပ်ကို ကမ်းပေးရင်း -
“ကလေးကို ဒါကလေးပေးလိုက်ပဲ။ ကလေးကစားဖို့ ဂျောက်ဂျက်ကလေးတွေ။
အဲဒါနဲ့ဆို ပုခက်ထဲမှာတစ်နေ့လုံး အချုပ်ကျနေရသလို မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့” “အို.
ကလေးက အချုပ် မကျပါဘူး ... မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂျီ။ ကျွန်မကသူကို
အပြင်ခေါ်သွားပါတယ်” “ယံအပြင်ကိုလ” “ဂျမီက မျက်မှောင်ကြတ်လိုက်ပြီး
-“တုန်းက ကျုပ်ကြည့်ရတာ ကလေးက သိပ်နေကောင်းပုံ မရဘူး” “ဪ
တကယ်လား ... ဟင်” “သိပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်နှာခပ်ညှိုးညှိုးတွေရလို့
ပြောတာပါ။ သူ့အမေ လာမခေါ်ခင် ကလေးကို ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်မယ်ဗျာ။
ကလေးနေမကောင်းဖြစ်နေရင် ကျုပ်တို့ပေါ့ရာရောက်နေဦးမယ်” “စိတ်ချပါ ...
မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီ။ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်” “ဒါနဲ့ .. ကလေးကို
ကျုပ်နောက်ထပ် ကြည့်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” “ဟုတ်ကဲ့ ...
ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ သွားချီယူလာခဲ့ပါ့မယ်” “အေး ...
သွားချီယူလာခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ” “စိတ်ချပါ ... အခုပဲ ကျွန်မ
ချီယူလာခဲ့ပါ့မယ်” မစ္စကတော်လီသည် ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ မကြာမီ
ပြန်ဝင်လာသည်။ ကလေးက အပြာရောင် ဂျောက်ဂျက်ကလေးကို
လက်တစ်ဘက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ “သူ့မျက်နှာ မညှိုးပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်
... မစ္စတာမဂ္ဂရီဂျီ” “ဟုတ်ပါတယ် ... ကျုပ်က စိုးရိမ်ပြီး ထင်မိတာ ဖြစ်မှာပါ။
ပေးစမ်းပါဦး .. ကျုပ်ခဏချီကြည့်စမ်းပါရစေ” မစ္စကတော်လီက ကလေးငယ်ကို

ညင်ညင်သာသာ ကွမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂျမိက သူ့သားကလေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရင်ခွင်ပိုက် ပွေ့ချဲ့လိုက်သည်။ နှလုံးသားမှ ယိုစိမ်လာသော မေတ္တာစိတ်သည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ငွမ်းဆံ့ထိသလှ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သူ့ဘဝတွင် လိုနေသည်မှာ သူညီအရာသာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်မှာ သူ့သွေးသားအစစ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရင်သွေး ဂျမိမဂ္ဂရီဂါ(ဂျူနီယာ) ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မျိုးဆက်တာဝန်ကို ပခုံးပြောင်းဆက်ခံရန် သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မရှိလျှင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ စိန်တွင်းလုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေ လုပ်နေရုံကော ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ငါ အတော် မှားခဲ့တာပဲ။ ယခုအချိန်တွင်မူ ဂျီသည် သူ့အဖို့ လိုနေသော အရာကို သိရှိခဲ့သည်။ သူသည် ဒေါသအာယာတစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးလွှမ်းပြီး အမှန်တရားကို မမြင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် သူ့ အမှားကို နောင်တရစွာဖြင့် သားငယ်၏ မျက်နှာကို ဂုဏ်သိ လိုက်သည်။ သူ၏ အသည်းထောင့် တစ်နေရာတွင် မာကျောစွာ အစိုင်အခဲ ဖြစ်နေသောအရာသည် ထိုခဏ၌ပင် အရည်ပျော်ပြေလွင့်သွားခဲ့လေသည်။ “မစ္စက်တော်လီ ... ကလေးပုခက်ကို ကျုပ် အခန်းထဲ ပြောင်းဆင်လိုက်တော့” နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ဂျမိမဂ္ဂရီဂါ၏ အိမ်ရှေ့ တံခါးဝသို့ မာဂရက် ရောက်လာသည်။ မစ္စက်တော်လီက ဆီးပြောသည်။ “မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ သူ့ ရုံးမှာ ရှိတယ် ... မစ္စမင်ဒါမာဝီ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စမင်ဒါမာဝီလာရင် သူ့ကို လာခေါ်ပါလို့တော့ ပြောသွားတယ်။ သူက စမ္မမင်ဒါမာဝီနဲ့စကားပြောစရာ ရှိတယ်တဲ့” ငှေ့ ခွေ့ ဝဇ္ဇမာဂရက် ဖည့်ခန်းတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သားကလေးကို ရင်ခွင်တွင် ချထားသည်။ သူမ ဂျမိကို အလွန်တွေ့ချင်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်ရက်အတွင်းက သူ့မမျှ တော်တော် အောင့်နေခဲ့ရသည်။ သူမ သားကလေးနေမကောင်းများ ဖြစ်နေမလားဟု တွေးပူကာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်ပြေးလာချင်စိတ်တွေ တဖျားဖျား ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ... သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်ပျက်သွားမည် စိုး၍ မိမိစိတ်ကို အတင်းချုပ်ထားခဲ့ရသည်။ ချုပ်ထားရကျိုး လည်းနပ်ပါသည်။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါသည်။ ယခုပင် ဂျမိက သူမနှင့်စကားပြောချင်နေသည်ဟု သိရပြီ။ သူမမျှော်လင့်ထားသလို အားလုံးအဆင်ပြေတော့မည်။ သူတို့သားအဖ သားအဖသုံးယောက် စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့်အတူနေကြ ရတော့မည်။ ည့်ခန်းသို့ ဂျမိ ဝင်လာချိန်တွင် မာဂရက်၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ အို ... ဘုရားရေ၊ သူ့ကို ငါတကယ်ချစ်နေတုန်းပါလား။ “ဟယ်လို ... မက်ဂျီ” ဂျမိက စတင်နှုတ်ဆက်သည်။ မာဂရက် နွေးထွေးစွာ ပြီးလိုက်ပြီး - “ဟယ်လို ... ဂျမိ” ငါ သားလေးကို ငါလိုချင်တယ်” မာဂရက် တော်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ “ဒါပေါ့ ရင်သားလေးကို ရှင်လိုချင်မှာပေါ့။ ကျွန်မလည်း အရင်ကတည်းက သိပြီးသားပါ။” သူ့ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ဝါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ ငါ တတ်နိုင်သမျှ အကူပြုညှိစို့စေရမယ်။ မင်းကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ထောက်ပံ့ထားမယ်” မာဂရက် နားမရှင်းသလို ကြည့် လိုက်သည်။ “ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်မ သိပ်မရှင်းသလိုပဲ” “ ခိုလိုတာ ငါ့သားလေးကို ငါလိုချင်တယ်” “ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ လက်ထပ် ...” “မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ကလေးကိုပဲ လွှဲချင်တယ်” မာဂရက် တော်တော်ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ တောမှ မရဘူး ... ဂျမိ။ ကျွန်မသားကလေးကို တစ်သက် မပေးနိုင်ဘူး မှတ်ထားပါ” ဂျမိက သူမမျက်နှာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာတော့မှ ... လိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ တို့ သဘောတူညီချက်တစ်ခု လုပ်ကြတာပေါ့။ မင်းက ကွလေးနဲ့ အတူ ငါ့အိမ်မှာ နေနိုင်တယ်။ သဘောကတော့ကလေးထိန်းဆရာမအဖြစ်နဲ့ ဆိုပါတော့”မာဂရက်၏ မျက်နှာ ညှိုးသွေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ “မင်း ဘာလို့ချင်သလဲ။ လိုချင်တာ ပြောပါ” “ကျွန်မ သားကလေးကို နာမည်ပေးချင်တယ်” သူမက အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ “သူ့အဖေရဲ့ နာမည်ကိုပဲ ပေးချင်တယ်” “ကောင်းပြီ ... မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ အဲဒီတော့ဒီကလေးကို ငါတာဝန်ယူပြီး မွေးစားတော့မယ်” မာဂရက် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့် လိုက်ပြီး ဘာပြောတယ်။ ကလေးကို မွေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ အို ... ဒါတော့တစ်ဆင့်သွားခံပါရင်။ ကျွန်မ သားလေးကို ဘယ်သူမှ မွေးစားလို့ မရဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မွေးမယ်။ ဒီမယ် ... သူဌေးကြီး ဂျွမ်မဇွရီဂါ - ရှင်မှာပိုက်ဆံ တွေ ဘယ်လောက်ပိုရှိရဲ့ အာဏာတွေ ဘယ်လောက်ပိုရှိရဲ့ ... အဲဒါတွေဟာ အလကားပါပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ သနားမိပါသေးတယ်” မာဂရက်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး သွားငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။ ဂျွမ်က မတ်တတ်ကြီးရပ်ကာ ငေးပြီး ကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ငြိန်တစ်နေ့မနက်တွင် မာဂရက်သည် အမေရိကသို့ ထွက်ခွာရန်အစီအစဉ်တွေ လုပ်သည်။ “ထွက်ပြေးလို့ ပြဿနာ မအေးနိုင်ပါဘူး ... တူမရယ်” မစ္စကအိုဝင်က တားသည်။ “ကျွန်မ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး ... အနီတို။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသားကလေးအတွက် အဆင်ပြေမယ် ဘဝသစ်ထူထောင်နိုင်မယ့်နေရာကို သွားတာပါ” အမေရိက ရောက်သွားလျှင် သူမနှင့် သူမ၏သားကလေးတို့ မှာဘယ်သူ့ အနိမ်ကိုမှလည်း ခံရစရာမရှိတော့။ “ဒါဖြင့် ဘယ်တော့သွားမှာလဲ” “မြန်နိုင်လေ ကောင်းလေ။ ဒီကနေပြီး ဝေါ့စက်စတာကို မြင်းရထားနဲ့ သွားမယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကိပ်တောင်းကို ရထားစီးမယ်။ ကျွန်မမှာ နယူးယောက်အထိ ရောက်နိုင်အောင်တော့ ပိုက်ဆံစုထားတာရှိပါတယ်” “သွားရမယ် ခရီးက အဝေးကြီးပါတယ်” “အဝေးကြီးပေမဲ့ သွားရကျိုးနပ်ပါတယ်။ အမေရိကမှာ လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မ လိုချင်တာကလည်း အဲဒါပဲ။ ဂျွမ်သည် အကျပ်အတည်း ပြဿနာများနှင့် ကြုံလာလျှင် ခေါင်းအေးအအေးဖြင့် ဆောင်ရွက်တတ်သူအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ ယခုမူ ယင်းသို့ လုံးဝ မဟုတ်တော့။ ဂနာမငြိမ် ဆောက်တည်ရာမရှိဖြစ်ကာ တွေ့ရာလူတိုင်းကဲ့သို့ ဆူပူကြမ်းမောင်းနေတော့သည်။ ရိုးခန်းမှာလည်း ယခင်ကလို အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိတော့။ ဘယ်သူက ဘာပဲ ပြောပြောသူက လက်မခံ။ ဘယ်သူက ဘာပဲလုပ်လုပ် သူက မကြိုက်။ သူသည် လူတိုင်းကို ဆူပူကြမ်းမောင်းသည့်။ အရာရာကို အပြစ်မြင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူမထိန်းနိုင်တော့။ သူ လုံး မအပ်တာ သုံးရက်တိတိ ရှိသွားပြီ။ မာဂရက်နှင့် ပြောခဲ့သော စကားတွေကိုသာ သူ သတိရနေသည်။ သူ စဉ်းစားနေသည်။ အလကားကောင်းမ။ မာဂရက်က သည်ယူနိုမြင်လို့ သည်ချုံ့ထွင်သည်ဆိုတာကို သူအစွေကြီးထဲက သိခဲ့ဖူး ကောင်းသည်။ ဒီကောင်မက သူ့ အဖေလူ့ ပညာဏ်နိဗ္ဗာန်နက်များတာ။ ငါ့ဘက်က ညံ့သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ သူ့ကိုပိုက် တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ စကားမှားသွားတယ်။ တကယ်တော့ “နှင်ကို ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးမယ်” လို့ ပြောရမှာ။ ပေါင် တစ်ထောင်ပဲ ဒါမှမဟုတ် တစ်သောင်းလောက် ပေးလို့က်ရင် အားလုံးပြေလည်သွားမှာဒီထက်လိုချင်သေးရင်လည်း ပေးလိုက်ဦး။ ဇွ၊ စန္ဒ [မင်းကွဲငါ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်” သူက ဒေးဗစ်ဘလက်ဝိုက် ပြောလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျား” “မစ္စမင်ဒါမာဝီဆီ သွားပြောစမ်းပါ။

သူ့ကို ငါက ပေါင်နှစ်သောင်းပေးမယ်လို့ပြော။ ငါက ဘာကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်” သူက ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးသည်။ ပိုက်ဆံတစ်ချပ် ဘယ်လောက်ရှိသည်ဆိုသည်ကိုသူကောင်းကောင်းသိသည်။ “ဒီချက်လက်မှတ် သူ့ကို ပေးလိုက်” “ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား” ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲ ထွက်သွားသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေးဗစ်က ဂျမီအား ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးသည်။ ချက်လက်မှတ် နှစ်ပိုင်းပြတ်နေပြီ။ ဂျမီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ “ကျေးဇူးပဲ ဒေးဗစ်။ ဒါပါပဲ” မာဂရက်အား ပိုက်ဆံနှင့်ဖျားယောင်းချို မရချေသည်ကို သူသိရပြီ။ ကောင်းပြီ .. ဒီကောင်မ ဒီလောက်တောင် ခံနိုင်မလား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားပေးမယ်။ တင် ဝါမည် မစက်အိုင်၏ ဘော်ဒါဆောင်သို့ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဂျမီသည် မစက်အိုင်၏ ဘော်အ သို့လာခဲ့သည်။ “ကျွန်တော် မစက်ဗင်ဒါမာဝန် တွေ့ချင်လို့ပါ” ဂျမီက မစက်အိုင်အား ပြောလိုက်သည်။ “ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွတာ မဝူရီဂါ။ သူ အမေရိကကို ထွက်သွားပါပြီ။ အခုဆိုရင် သူတို့သားအမိ ရထားပေါ်တောင် ရောက်နေရော့မယ်” ဂျမီအဖို့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။ “ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားပါသလဲ” ဝူ ဂျွန် ဝူနေလယ်ပိုင်းက မြင်းရထားနဲ့ ဝေါ့စက်စတာကို ထွက်သွားကြတယ်” ရထားသည် ဝေါ့စက်စတာ ဘူတာတွင် ရပ်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ တွဲတိုင်းတွင် ခရီးသည်တွေ ပြုတ်သိပ်နေသည်။ စကြာတွင် လူတွေ ပြည့်နေသည်။ ရထားသည် မကြာမီတွင် ကပ်တောင်းသို့ ထွက်ခွာတော့မည်။ ကုန်သည်များ ငွင်းတို့၏ ဇနီးများ တွင်းတူးလုပ်သားများ၊ ဈေးသည်များ၊ အာဖရိကတိုင်းရှင်းသားများ၊ စစ်သားများ၊ သဘောသားများ ... အမျိုးစုံနေသည်။ တစ်ဘူတာလုံး ကျွက်ကျွက်ညံနေသည်။ မ ဝ မသ ဌ နှစ်အများစုမှာ မီးရထားကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စီးဖူးကြသူများဖြစ်၍ ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေသလို ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။ မာဂရက် ပြတင်းပေါက်ဝတွင် နေရာရသည်။ သူမသည် သားကလေးကို ရင်ခွင်တွင် တင်ကာ သူမ၏ အနာဂတ် ခရီးကို တွေးနေမိသည်။ တကယ်တော့ သူမအဖို့ အနာဂတ်ခရီးသည် ဘာမှမရေရာ၊ အဆိုးမရှိသောလမ်းကို လျှောက်သွားနေရတာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သူမ ဘယ်အရပ် ဘယ်နေရာဒေသကိုပဲ သွားသွား ယောက်ျားမရှိသော သားသည်မခင်အဖြစ် လူတွေက နှိမ်ကြမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ သားကလေးအဖို့တော့ ကံ ကောင်းနိုင် ကောင်းပါ ရှိ ဟု တွေးမိသည်။ ထိုအခိုက်ဂါတ်ဗိုလ်၏အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ခရီးသည်တွေ ရထားပေါ် တက်ကြပါ။ ရထားထွက်ပါတော့မယ်” မာဂရက် မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ဂျမီရပ်နေသည်ကို ဘားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ “မင်းပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်းတော့” ဂျမီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “မင်း ရထားပေါ်က မြန်မြန်ပြန်ဆင်းပါ” အင်း .. သူက ငါ့ကို ဒီအထိ ပိုက်ဆံအာဏာနဲ့ လာပြီး အမိန့်ပေးနေ တုန်းပါလား။ “ရှင်က ကျွန်မကို အစွမ်းကုန် ဘယ်လောက်အထိ ပေးနိုင်မှာမို့လဲ” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်သည်။ ဂျမီက မိခင်ရင်ခွင်တွင် အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ အိပ်မောကျနေသောသားကလေးမျက်နှာကို နှိုးကြည့် လိုက်သည်။ “မင်းကို ငါ လက်ထပ်တော့မယ်”

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။
 မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားမှာလည်း လှူသူမသိသော ကျိတ်ဝိုင်းကလေးမျှသာ
 ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည့်
 တစ်ဦးတည်းသော ဧည့်သည်မှာလည်း ဒေးဗစ်တလက်ဝဲသာ ဖြစ်သည်။
 အခမ်းအနား ကျင်းပနေစဉ်အတွင်း ဂျမီသည် ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့်အထူးပင်
 စိတ်လွှဲပြောင်းလျက် ရှိသည်။ သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့်
 စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တွင်မူ
 စိတ်ဓာတ်အပျော့ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေသော
 မာဂရက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မာဂရက် ခါတိုင်းထက် ပို၍လှနေသလို
 ထင်ရသည်။ မာဂရက်၏ ခံစားချက်များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အခက်အခဲများကို
 တွေးမိသည်။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ ယနေ့အဖို့တွင်မူ
 မာဂရက်သည် အပူအပင်လုံး မရှိသော ခြောက်ပစ်ကင်းသလစင်
 သတို့သမီးချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဗင်ဒါမာဝီအား
 လက်စားချေရာတွင် မာဂရက်ကို ခုတုံးအဖြစ် အသုံးချခဲ့သည်။ ယခုသော်
 မာဂရက်က သူ့အတွက် အမွေခံသားဦးကလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီး
 အသံပေါ်ထွက်လာသည်။ “ယနေ့မှစ၍ သင်တို့နှစ်ယောက်သည် ပုဆိုးတန်းတင်
 အကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သတို့သားက သတို့သမီးအား
 နှီးရှုပ်ခြင်းဖြင့်သစ္စာပန္နက ရိုက်နှင့် ဂျမီက ကိုယ်ကိုတိုင်းကာ မာဂရက်၏ ပါးပြင်ကို
 ရွတ်ခန္တ နှမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ အိမ်ပြန် ဂျမီက ပြောလိုက်သည်။ သားကလေးက
 ဖခင်ကို မျှော်နေရှာရော့မည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဂျမီက မာဂရက်အား
 အိပ်ခန်းကို လိုက်ပြသည်။ “ဒါ မင်းအိပ်ခန်းပဲ” ဟုတ်ကဲ့ ... ကျန်မ
 သိပါတယ်” “အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ထပ်တူးပေးမယ်။
 မစွက်တော်လီကတော့ကလေးတာဝန်ကိုပဲ ဆက်ယူပါစေ။ လို့အပ်တာရှိရင်
 ဒေးဗစ်တလက်ဝဲကို ပြောပါ” မာဂရက်အဖို့ ရင်ထဲတွင် အောင့်သက်သက်ကြီး
 ခံစားလိုက်ရသည်။ ဂျမီက သူမအား အိမ်စေတစ်ယောက်လို့ ဆက်ဆံနေပါကလား။
 သို့သော် ... ဒါက အကြောင်းမဟုတ်။ ငါ့သားလေး တရားဝင်နာမည်တစ်လုံးရပြီ။
 ဒါဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ သေပျော်ပြီ။ ထိုညနေ ညစာ စားရန် ဂျမီ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်။
 မာဂရက်ကထိုင်စောင့်နေသေးသည်။ အချိန်လွန်တော့ မစောင့်တော့ဘဲ
 တစ်ယောက်တည်း ပျံ့ပင် စားလိုက်သည်။ သူမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း
 အသံကြားတိုင်း လိုက်ပြီး နားစွင့်နေမိသည်။ သူမစိတ်က ဂျမီဆီသို့သာ
 ရောက်နေသည်။ သူ မဒ်မအဂ္ဂနီး(စွဲ)ဂေဟာ ရောက်နေ့ရောပေါ့။ ဘယ်မိန်းမနဲ့များ
 ဖက်အိပ်နေပါလိမ့်။ မနက်လေးနာရီတိုးတော့မှ သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နဂျမီနှင့်
 မာဂရက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှ စ၍ဘာမှ အပြောင်းအလဲ
 မရှိ။ သို့သော် မာဂရက်နှင့် ကလစ်ဒရစ်မြို့သူမြို့သားတို့၏ ဆက်ဆံရေးကား
 အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။
 မာဂရက်သည် အပယ်ခံဘဝမှသည် လူမှုရေးလောကတွင် ရေပန်းစားသူအဖြစ်သို့
 နေချင်းညချင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ မြို့သူမြို့သားအများစုမှာ သူတို့၏
 စားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ဂျမီမဂ္ဂရီဂ်နှင့် ကရူဂျာ-
 ဘရိုင်းလီမိတက်တို့အပေါ်တွင် မှီခိုနေကြရသည်။ မာဂရက်ဗင်ဒါမာဝီသည်
 ဂျမီအဂ္ဂရီဂ်အဖို့ တန်ဖိုးရှိလျှင် သူတို့အဖို့လည်း တန်ဖိုးရှိသည်ဟု သူတို့
 ယူဆကြသည်။ ၀ ဓူ န ၀ ၀ စ၊ ဟပ်ရူ ၀ ၉၉ ၊ ထို့ကြောင့်လည်း မာဂရက်တို့သားအမိ
 မြို့ထဲထွက်သွားတိုင်း လမ်းသွားလမ်းလာတိုင်းပင် မာဂရက်အား ပြီးပြီးကြီး

နွတ်ဆက်လာကြသည်။ ပါတီပွား ညှိခံပွဲဖိတ်စာတွေလည်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။
မာဂရက်အားလူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့များတွင် ဦးဆောင်ပါဝင်ရန်
ကမ်းလှမ်းစာတွေလည်းမနည်း။ ကုန် ကုန်ပြောရလျှင် မာဂရက်က
ဖက်ရှင်ဝတ်စုံသစ်တစ်မျိုးဝတ်လျှင်တခြားအမျိုး သမီးတွေကလည်း
သူမဝတ်သလို လိုက်ဝတ်လာကြသည်အထိဖြစ်သည်။ သို့သော် .. မာဂရက်ကတော့
၎င်းတို့၏ မျက်နှာလို ချေးရဆက်ဆံမှုတွေကြောင့် တစ်စက်ကလေးမျှ ဘဝင်မမြင့်၊
သူမအား အပယ်ခံတစ်ယောက်အဖြစ် ကုန်သွယ်လုပ်ခဲ့ကြစဉ်ကလိုပင်
ကိုယ့်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် ကွဲနှွေမှုပျက်ပြမှုနေထိုင်သည်။ ၁၂၂ ခုနှစ် ၀ ၀
ဂဇူဂျီမသည့် သားကလေးနှင့် အချန်ပြုန်းရန်လောကသာ အိမ်ထဲ
ပြန်လာတတ်သည်။ မာဂရက်အပေါ်တွင် သူ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်ခါမှ ပြင်ပြင်
ဆန်နေသည်။ သို့သော် .. ပါးနပ်ယဉ်ကျေးစွာတော့ ဆက်ဆံသည်။ မနက်စားပွဲတွင်
လွင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသောအခါများတွင် မာဂရက်က
အိမ်စေတစ်ယောက်လို အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြုစုသည်။ သို့သော် ဂျမိက
စကားများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မပြော၊ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း စားပွဲမှ
ထွက်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မာဂရက်မှာ ကိုယ့်အခန်းထဲတွင်
တခါးပိတ်ပြီး အခန်းအောင်း၍သာ နေလိုက်တော့သည်။ သူမသည်ဝဋ္ဋတဋ္ဌန္တ
ရဝဝ၊ ဝဋ္ဌ ဧူဝဂ္ဂကိုယ်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင်
မှန်းတီးစိတ်ဝင်လာမိသည်။ သူမ၏ဘဝကား ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရပေမဲ့
စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိသောဘဝ။ ဂုဏ်သရေညှိငယ်ရသောဘဝ။ ဝိစိတိ ပုသိုပေမဲ့
ဂျမိကတော့ သူမ လုံးဝမှန်း၍မရ။ ဘုရားရှေ့ ငါဝဋ္ဋကလည်းတစ်မျိုးပါပဲလား။
ရဂျီမသည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ကပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်နေသည်။ သူသည် "တော်ဝင်"
ဟူတယ်မှ ထွက်လာစဉ် တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူမည်းမြင်းရထားသမားက
ဆီး၍မေးသည်။ "မြင်းရထားစီးမလား ဆရာ" "မစီးပါဘူး။ လမ်းလျှောက်
သွားမယ်" "ဘန်ဒါက မြင်းရထားစီးလာစေချင်ပါတယ် ဆရာ" ပုမ တန်း ရပ်လုကပြီး
မြင်းရထားသမားမျက်နှာက ကြည့်လိုက်သည်။ "ဘန်ဒါ ဟုတ်လား" "ဟုတ်ပါတယ်
မစ္စတာမဂ္ဂရီ" ဂျမိသည် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မြင်းရထားပေါ်တွက်
လိုက်သည်။ မြင်းရထားဆရာက မြင်းကို ကြာပွတ်နှင့် တစ်ချက်တို့လိုက်ပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျမိသည် မြင်းရထားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဘန်ဒါ
အကြောင်းကိုတွေးလာခဲ့ပါသည်။ ဘန်ဒါကား သတ္တိရှိသော
မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်အတွင်း သူသည် ဘန်ဒါအား
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာသတင်းမှ မရခဲ့။ ယခုမှ
မစ္စော့လင့်ဘန်ဒါကို တွေ့ရတော့မည်။ မြင်းရထားသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့
ဦးတည်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဘယ်နေရာသို့ သွားနေကြောင်း ဂျမိက
ချက်ချင်းရပ်မိလိုက်သည်။ နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မြင်းရထားသည်
ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဂျမိနှင့်
ဘန်ဒါတို့သည် နမီး(ဘီ)စန်တွင်း နယ်မြေသို့ စန့်စားသွားရောက်ရန်
ဤဂိုဒေါင်ကြီးထဲတွင်လျှို့ဝှက်တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ အင်း ... တို့နှစ်ယောက်
တော်တော် မှတ်မှတ်ကနဲကနဲ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ မသေလို့ ကံကောင်း ဟု ဂျမိက
တွေးလိုက်မိသည်။ သူသည် မြင်းရထားပေါ်မှဆင်းကာ ဂိုဒေါင်ထဲသို့
ဝင်လာခဲ့သည်။ အထဲတွင် ဘန်ဒါ စောင့်နေသည်။ ဘန်ဒါက တစ်စက် ကလေးမှ
ရပ်မပြောင်း၊ ဝတ်စုံကလေးစည်းနှင့်ဘာနှင့် ရှိုးကျကျ ဝတ်ထားခြင်းမှတစ်ပါး သူ
ရပ်သွင်မှာ ယခင်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်ကာပြီးပြီးကြီး ရှိနေကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား
ပွေ့ဖက် လိုက်ကြသည်။ ဂျမိက ပြုံးပြီး - "မင်းတော်တော်"

ကြီးပွားနေတယ်ထင်တယ်”ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ “သိပ်မဆိုးပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ငါ လယ်မြေဝယ် လိုက်တယ်။ မိန်းမယူတယ်။ သားနှစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ။ လယ်မြေ မှာ ပျံ့ချိတ်တယ်။ ငှက်ကုလားအုပ် မွေးတယ်” “ငှက်ကုလားအုပ်” ဟုတ်တယ်။ အမွေးတွေ ရောင်းစားရင် ပိုက်ဆံ အများကြီးရတယ်” “အေးကွ ... ငါ မင်းမိသားစုတွေရဲ့ လည်း သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ” ဂျမိသည် စကော့တလန်မှ မိဘများနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကိုသတ်ရမည်။ သူတို့နှင့် ခွဲခွာလာရသည်မှာ လေးနှစ်ပင် ရှိပြီ။ “မင်းကို ငါတစ်ချိန်လုံး လိုက်ရှာနေခဲ့တယ် ဘန်ဒါ” “ငါလည်း အလုပ်တွေ သိပ်ပြီးများနေတယ်ကွာ။ အခုလည်း မအားတဲ့အထဲက မင်းကို သတ်ပေးရအောင်လို့ လာခဲ့တာ။ မင်းအတွက် ပြဿနာတွေ တက်နေတာ မင်းသိရဲ့လား” “ဘာပြဿနာလဲ” “နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းက ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဟန်(စ်)ငင်မာမန်း ပြဿနာပေါ့။ ဒီလူ သိပ်ဆိုးတာ။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးက သူ့ကို မုန်းနေကြတယ်။ အလုပ်ခွင် ထွက်သွားဖို့တောင် စိတ်ကူးနေကြတယ်။ သူတို့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် မင်းရဲ့ အစောင့်တပ်က တားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်မှာ ကျန်းသေပဲ” ဂျမိက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဘန်ဒါ၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ “မင်းကို ငါတစ်ချိန်က လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းမှတ်မိဦးမှာလား မသိဘူး။ ဂျန်တင်ဂိုဂျာဘူးဆိုတာလေ” “အင်း ... ငါမှတ်မိပါတယ်။ သူက နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။ သူ့အကြောင်း ငါဖတ်ဖူးတယ်။ တော်တော် ပြင်းထန်တဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်” ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သူတပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ” ဂျမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ “လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ လုပ်စရာရှိရင် ငါ့ဘက်ကလည်းလုပ်မှာပေါ့” “ကောင်းပါတယ်။ မင်းက သြဇာအာဏာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ ဂမီ။ ငါ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း” “နဲ့ မင်းမှာ သားဦးကလေး ရှိနေပြီဆို” ဂျမိ အံ့သြသွားမိသည်။ “မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ” “ငါက မိတ်ဆွေနောက်ကို အမြဲတမ်း ခြေရွာခံလိုက်နေတယ်” သူထိုင်ရာမှထသည်။ “ငါ အစည်းအဝေးတစ်ခု သွားတက်ရဦးမယ် ဂျီ။ နမီး(ဘ်)က ပြဿနာ အေးသွားပါလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကို ငါပြောပြလိုက်ပါမယ်” “ကောင်းပါပြီ။ ငါလည်း ကြည့်ပြီး စိစဉ်လိုက်ပါမယ်” သူက ထွားကျင်းသန်မာသော လူမည်းကြီးအား တခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ “ဒါနဲ့ မင်းကို ငါ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမှာလဲ ဘန်ဒါ” ဘန်ဒါက ပြီးလောက်ပြီး “မင်းက ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ပြောပစ်လို့မရသေးပါဘူးကွာ။ မင်းဆီ ငါလှည့်လာဦးမှာပေါ့” ထို့နောက် ဘန်ဒါ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ကလစ်ခံရမိသည့် ဂျမိ ပြန်ရောက်တော့ ဒေးဗစ်ဘလက်ကပ်ကို ခေါ်ပြီး “နမီး(ဘ်)တွင်းမှာ ဘာပြဿနာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ ... ဒေးဗစ်” “ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါဘူး မစ္စတာမစ္စရီဂါ” သူက ဒေတ္တတိုဆိုင်းနေပြီးမှ ဒါပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိနေတယ်လို့တော့ ကြားရပါတယ်။ “ဒီမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဟန်(စ်)ငင်မာမန်း။ သူက အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ မတရားကျင့်သုံးနေသလားဆိုတာ သိအောင်လုပ်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်နေရင်း အမြန်ဆုံး တားဆီးပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီကို လိုက်သွားရင် ပိုကောင်း” ဟုတ်ကဲ့ .. မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် လိုက်သွားပါမယ် ခင်ဗျား” ဒီဒေးဗစ်ဘလက်ကပ်သည် နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းတွင် လုံခြုံရေးအစောင့်များ၊ အလုပ်သမားများနှင့် နှစ်နာရီတိတိ တွေ့ဆုံပြီး တိတ်တဆိတ် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ၎င်းတို့၏ ပြောပြချက်များကို သိရသောအခါ သူသည် အတော်ပင်မကျေမချမ်း ဖြစ်မိရသည်။ သို့သော် သိချင်တာတွေအားလုံး သိရပြီးသောအခါ

ဖင်မာမန်းဆိုသလိုလား။ ဖင်မာမန်းမှာ ရောမ လူသန်လူထားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၃၀၀ ရှိပြီး အရပ်က ခြောက်ပေနှင့် ခြောက်လက်မရှိသည်။ မျက်လုံးတွေက တုတ်တုတ်နီနေပြီး မျက်နှာက အမြဲတမ်းချွေးပြန်ကာ ဝက်မျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်။ လောကမှာ သည်လူထက် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသော လူမျိုးရှိတော့မည် မဟုတ်ဟုပင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝက် မှတ်ချက်ချမိသည်။ သို့သော် သူသည် ကရုဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီက ခန့်ထားသော ကြီးကြပ်ရေးမှူးများအနက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အရှိဆုံး အမှတ်မေး တစ်ယောက်အဖြစ်လူသိများသည်။ သူ့ရိုးခန်းထဲသို့ ဒေးဗစ်ဝင်သွားသောအခါ ဇင်မာမန်းသည် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အပြည့်ထိုင်နေသည်။

ဇင်မာမန်း ထိုင်ရာမှထ၍ ဒေးဗစ်၏လက်ကို ဆွဲကာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။ “အခုလို တွေ့ရတာအများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဘလက်ဝက်။ အခုလို လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို ကြိုပြီးသတင်းပေးဖို့ ကောင်း ပါတယ်” သူရောက်နေကြောင်း ဇင်မာမန်း ကြိုသိထားပြီးပြီဆိုတာ ဒေးဗစ်ကလုံးဝ သိသယူရှင်းသည်။ “ဝီစကီ သုံးဆောင်ပါလား” “နေပါစေ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဇင်မာမန်းက ကုလားထိုင်တွင် နောက်ပစ်မီကာ ပြောလိုက်သည်။ “ဆိုပါဦး။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ စိန်တွေတော်တော်ပဲ ရပါတယ်။ သူဌေးကတော့ ကျေနပ်မှာပဲ” နမီး(ဘီ) စိန်တွင်းမှ ထုတ်လုပ်မှုစီချိန် အလွန် ကောင်းကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ “ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်အများဆုံးလုပ်အောင် စမ်းနိုင်တာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်” ဟူ၍ ဇင်မာမန်းက အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိသည်။ “ဒီက အခြေအနေတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို တိုင်စာတွေ ရောက်နေတယ်” ဒေးဗစ်က လေအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဇင်မာမန်း မျက်နှာတွင် အပြုံးပျောက်သွားသည်။ “ဘယ်လိုတိုင်စာ တွေလဲ” “အလုပ်သမားတွေအနေနဲ့ နှစ်နာမူတွေ ရှိနေတယ်လို့ဆိုတယ်” ဇင်မာမန်း ပြုံးခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ နှစ်ရပ်လား။ “ဒီကောင်တွေက လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်တွေ။ ခင်ဗျားတို့ပန်ကာအောက်မှာ ဇိမ်နဲ့ ထိုင်နေပြီး ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး” “ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ အမှန်ကတော့ “ကျုပ်အရှင်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်ပါ။ အမှန်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာ အဲဒီလောက်စိန်တွေ အများဆုံး ထုတ်လုပ်ပေးနေတာ ကျုပ်ပဲ။ အဲဒါဘာကြောင့်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိတယ်။ ကျုပ်က ဒီခွေးမသားတွေကို အတင်းရိုက်ပြီး ခိုင်းနေတာ” “ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီပိုင် တခြားတွင်းတွေမှာ” ဒေးဗစ်က ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

“အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို တစ်လမှာ လုပ်ခ ၅၉ သျှလင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ကျွေးတယ်။ ခင်ဗျားတွင်းမှာကျတော့ ၅၀သျှလင်ပဲ ပေးတယ်” “ကျုပ်က ကမ္ဘာ့ အမြတ်များများရအောင် လုပ်ပေးတာကို ခင်ဗျားက မကျေနပ်ဘူးလား” “ဂျမ္မေဂရိုဂါက မကျေနပ်ဘူး” ဒေးဗစ်က အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ အလုပ်သမားအားလုံးကို လုပ်ခတိုးပေးပါ” “ကောင်းပြီ၊ သူဌေးပိုက်ဆံပဲ။ ပေးပေါ့” ဇင်မာမန်းက မကျေနပ်သဖြင့် ပြောသည်။ “ပြီးတော့ အလုပ်သမားတွေကို ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုတာလည်းသိရတယ်” “ဘုရားရေ ဒီကောင်တွေကို သေအောင်ရိုက်လည်း မနာဘူးဗျ။ သူတို့ အရေးပြားတွေက ကျိုးပေါင်းတက်နေပြီ။ ဒီလောက် ရိုက်တာမှ သူတို့ကနည်းနည်းလေး ပွဖျံ့ချင်တာ” “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကြာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် သေသွားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ရှိတယ်ဆို။ အဲဒါရော ဘယ်လိုပြောမလဲ” ဇင်မာမန်း ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့် လိုက်သည်။ “ကျုပ်တွင်းက နည်းပါသေးတယ်။ တခြား

ကုမ္ပဏီပိုင်တွင်းတွေမှာဆိုရင် ပိုတောင်များသေးတယ်” “နောက်ထပ်
ဒီလိုကိစ္စမျိုးပေါ်လာရင် ခင်ဗျားကို အလုပ်က ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်” ဒေးဗစ်က
ထရပ် လိုက်သည်။ “အလုပ်သမားတွေဟာ လူသားတွေပါ။ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားကလည်း လူလို့ဆက်ဆံပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး ရိုက်တာနက်တာ လုံးဝ မရှိရဘူး။
သူတို့တန်းလျားတွေကိုလည်း ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။
ဝက်သိုက်တွေကျနေတာပဲ။ အဲဒါတွေ အမြန်ဆုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ” င်မာမန်းက
ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ဒေးဗစ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ “နောက်ကော
ဘာပြောစရာ ကျန်သေးသလဲ” သူက မေးလိုက်သည်။ “ကျန်သေးတယ်။
နောက်သုံးလကြာရင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်
မကျေနပ်တာ တွေ့ရရင်တော့ ခင်ဗျား တခြားမှာသာ အလုပ်သွားရှာပေတော့။ ကဲ ...
ဒါပဲ။ မင်္ဂလာရှိပါစေ” ဒေးဗစ်က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။
င်မာမန်းသည် ဒေါသ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကာ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ခွေးမသား
အရင်းရှင်တွေ။ သူက ကျိုတပြုံး ကျန်ဆဲလိုက်သည်။ င်မာမန်းသည် ဘိုးဝါးလူမျိုး
ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်လည်း ဘိုးဝါးလူမျိုးပင်။ ဘိုးဝါး လူမျိုးတို့၏
ယုံကြည်ချက်အရ မြေယာအားလုံးကို သူတို့ပိုင်ဆိုင်သည်။ သူတို့အား
အလုပ်အကျွေးပြုရန် ဘုရားသခင်က လူမည်းများကိုတာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။
လူမည်းများအား လူသားတစ်ယောက်လို့ ဆက်ဆံစေရန် ဘုရားသခင်က
ဆန္ဒရှိတော်မူလျှင် သူတို့၏ အသားရောင်ကိုလည်းယခုလို မဟုတ်ရောင်
ဖန်ဆင်းတော်မူခဲ့မည် မဟုတ်။ သည်သဘောကို ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါ လုံးဝ နားမလည်။
ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ့အနေနဲ့ မလွယ်။ အစစအရာရာသတိထားရမယ်။
ဒါပေမဲ့ နမီး(ဘ)မှာ ဘယ်သူက ဆရာလည်းဆိုတာတော့သူတို့ကို ပြရဦးမှာပေါ့။
ရွက်ရုဂုဏ-ဘုရားလိမိတက်သည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်
တိုးတက်ကြီးကျယ်လာသည်။ ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါမှာလည်း အိမ်မှာ နေရသည်မရှိဘဲ
ခရီးထွက်နေရသည်ကသာ များနေသည်။ သူသည် ကနေဒါတွင်
စက္ကူစက်တစ်ခုနှင့်သစ်ကြေးလျှာတွင် သဘောကျင်းတစ်ခု ဝယ် လိုက်သည်။
သူသည် နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ
သားကလေးနှင့်သာအချိန်ဖြုန်းသည်။ သူ့သားကလေးမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
သူနှင့် ပိုချိုပိုချိုတူလာသည်။ သူက သား ကလေးအတွက် ဂုဏ်လည်း
အလွန်ယူသည်။ သူ့သားကလေးကို သူနှင့်အတူ ခရီးရှည်ခေါ်သွားချင်သည်။
သို့သော် မာဂရက်ကသဘောမတူ။ “သားလေး ခရီးသွားဖို့ ငယ်လွန်းပါသေးတယ်
ဂျမိ။ တော်တော်လေးကြီးလာတဲ့အခါ ရှင်ကြိုက်တဲ့နေရာ ခေါ်သွားပါ။ အခုတော့
ရှင်ကလေးနဲ့အတူနေချင်ရင် အိမ်မှာပဲနေပါ” ဂျ သတ်မထားလိုက်မိခင်မှာပင်
သူ့သားကလေးသည် တစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက်
နှစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လာသည်။ အချိန်တွင် အကုန်မပြန်လွန်းလိုက်တာဟု
ဂျမိက ထင်မိသည်။ ၁၈၈၇ခုနှစ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့ပါပဲကော။ မာဂရက်အဖို့
နောက်ဆုံးနှစ်နှစ်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဂျသည် တစ်ပုတ်လျှင်
တစ်ကြိမ်ကျစီ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို ဖိတ်၍ ညစာကျွေးသွင်း။
ထိုအခါမျိုးတွင် မာဂရက်မှာ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပန်သော ကျက်သရေရှင် အိမ်ရှင်မ
ဖြစ်နေသည်။ သူမက နွဲ့တလည်းရှင်သည်။ အသိဉာဏ်လည်းရှိသည်။
ဧည့်သည်ယောက်ျားတွေ မာဂရက်နှင့် စကားပြောနေရသည်ကို မဝနိုင်အောင်
ဖြစ်နေကြသည်။ ယောက်ျားတွေ တော်တော်များများ သူမကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း
သူမ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် သူတို့က သိသိသာသာ စခြင်းပြုခြင်းတော့
လုံးဝမရှိ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့သူမသည် သူဌေးကြီး ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါ၏
ဇနီးမယား မဟုတ်ပါလား။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားတော့ မာဂရက်က

မေးသည်။ “ဘယ်နှယ့်လဲ ညစာစားပွဲမှာ ပျော်ရဲလား” ဂျမိက ထိုးစံအတိုင်း ခပ်တိုတို ပြန်ဖြေသည်။ “အင်း ပျော်ပါတယ်။ ကံ ... ဝတ်နီက” ထို့နောက် ဂျမိသည် သားကလေး အခန်းသို့ ဝင်သွားသံကို မှာ ဂရုပြုကြားလိုက်ရသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါး ပြန်ပိတ်သွားပြီး ဂျီ အပြင်ထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ မာဂရက်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လိုကာ သူမဘဝကို တွေးတောရင်း အိပ်မပျော်သော ညပေါင်း မနည်းလှတော့။ တခြား မိန်းမတွေကတော့ သူမဘဝကို ကြည့်ပြီး အားကျကြသည်။ သူမမှာတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ဆိုသလို ရင်ထဲတွင် တွေ့မြေ့မြေ့ လောင်ကျွမ်းပူဆွေးနေရရှာသည်။ သူမအား သူမိမ်းတစ်ရံထက် ဆိုးရွားသော ဆက်ဆံမှုတို့ဖြင့် ဆက်ဆံနေသော လင်ယောက်ျားနှင့် ပစ္စေဉ်ဆန်ဆန်ပေါင်းသင်းနေရသော ဘဝ။ သူက သူမအား ဖွတ်လေသည့် ငါးပိရှိသည်ဟုမှ သိပါလေစ။ တကယ်လို့များ သူ စကော့တလန်မှ စပယ်ရှယ် မှာယူစားသောက်သည့် ဂျုံယာဝုပန်းကန်ကို သူ ခေါင်းပေါ် လောင်းချလိုက်လျှင် ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်မလှဟု တစ်နေ့တုန်းက နံနက်စာ စားနေကြစဉ်တွင် မာဂရက်ကကလေးဆန်ဆန်ပင် စိတ်ကူးမိသည်။ မာဂရက် ဂျမိ၏ မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်ကို ရိပ်မိသည်။ သူမက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အသံထွက်၍ တဟားဟားရယ်သည်။ ရယ်ရင်း ရယ်ရင်းမှရှုကွဲ၍ရက် ၍ လာမိတော့သည်။ သူ့ကို ငါဆက်ချစ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ့ဘဝ ပျက်လိမ့်မယ်။ ၉၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်ရောက်သောအခါ ကလစ်ဒရစ်မြို့သည် ဂျမိ မျှော်လင့်တာထက် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူ ရောက်လာပြီးနောက် ခုနစ်နှစ်အတွင်းတွင် အစည်ကားဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ တွင်းတူးသမားတွေ ဝင်လာမစ တသံသ ဖြစ်နေသည်။ လာပိုလာနည်းကတော့ အားလုံးအတိုက်ပင် ဖြစ်သည်။ တချို့က မီးရထား၊ တချို့က မြင်းလှည်းတချို့ခြေကျင် လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာကြ။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုသာ ပါလာကြသည်။ ကလစ်ဒရစ်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ သူတို့အဖို့ နေစရာ စားစရာ လိုလာသည်။ တွင်းတူးကိရိယာနှင့် တွင်းတူး စရိတ်လိုလာသည်။ ယင်းအရာတွေ အားလုံးကို ဂျမိမဂ္ဂရိုဂါက ထုတ်ပေးသည်။ သူသည်စိန်တွင်းနှင့် ရေတွင်း တော်တော်များများတွင် အစရှိယာပါဝင်ထားသည်။ သူ့နာမည်နှင့် ဂုဏ်သတင်းများ တဖြည်းဖြည်း မွေးလာသည်။ တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီမှ ရှေ့နေတစ်ဦးရောက်လာသည်။ ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီမှာ ကင်ဘာလေတစ်ဝိုက်ရှိ စိန်တွင်းကြီးများကိုချုပ်ကိုင်ထားသော ကုမ္ပဏီတစ်ကြီးဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော် ဘာကုသိရမှာလဲ ခင်ဗျာ” ဂျမိက ရှေ့နေအား မေးလိုက်သည်။ “ကျုပ်က မစ္စတာမဂ္ဂရိုဂါကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခု ကမ်းလှမ်းဖို့ လာတာပါ။ ဒီဘီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ စိန်တွင်း ရွှေတွင်းအားလုံး ဝယ်ယူချင်တယ်။ ကြိုက်တဲ့ ခေးပြောပါ” ဂျမိ စိတ်ထဲ ထောင်းခွဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက ပြီးပြီးပြန်ပြောလိုက်သည်။ “နွတ်ီးယား(စ်) ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးကိုလည်း ကျွန်တော်က ဝယ်မလို့စိတ်ကူးနေတာ။ ကြိုက်တဲ့ဈေးပြောပါ” ဒီဂျမိအဖို့ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အရေးပါ အရာရောက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်အမေရိကန် လူငယ်ကလေးသည် သူ လူရွယ်တုန်းကလိုပင်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားသည်။ အသိဉာဏ်ရှိသည်။ သစ္စာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျမိကသူ့အား ရာထူးတွေ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးပေးခဲ့သည်။ ပထမတုန်းကသူ၏ အတွင်းရေးမှူး၊ နောက်တော့ .. ကိုယ်ရေးလက်ထောက်၊ ယခု အသက် ၂၀ နှစ်အရွယ်ရောက်လာတော့ အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးမှ။ ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲအဖို့

ရာတွင်လည်း ဂျမိမဂ္ဂရီဂါမှာ ဒုတိယဖခင်ပမာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်၏ ဖခင်ရင်းနှလုံးရောဂါဖြစ်တော့ ဂျမိက ဆေးရုံတင်ပေးသည်။ ဆေးဖိုးဝါးခအားလုံးအကုန်ခံသည်။ နောက် ကွယ်လွန်သွားသောအခါတွင်လည်း အသုဘစရိတ်အားလုံးကို ဂျမိကပင် ထုတ်ပေးသည်။ ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမတ်ကတွင် ငါးနှစ်မျှ လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါဒေးဗစ်သည် ဂျမိအပေါ်တွင် မညီသူနှင့်မျှ မကွဲအောင် ချစ်ခင်လေးစားလာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်က ဂျမိနှင့်မာဂရက်တို့အကြား လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသောပြဿနာကို အကုန်အစင်သိသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်နေခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့်စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း အလွန်ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းသောကား သူသည်ဂျမိနှင့် မာဂရက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ခင်မင်လေးစားနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ငါ့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့အလုပ်ကဂျမိအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပဲ။ နဂျမိသည် သားကလေးအတွက် အချိန်ပိုပေးလာသည်။ ကလေးမှာငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ဂျမိက သားကလေးကို ပထမဆုံးအကြိမ်စိန်တွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကလေးသည် တစ်ပတ်လောက်အထိ စိန်တွင်းများ အကြောင်းကိုသာ တဖွဖွ ပြောမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူတို့သားအဖသည် စခန်းတစ်ထောက်ရောက်တိုင်း လင့်ထိုး၍ ရပ်နားကြသည်။ ကြယ်ရောင်လင်းနေသော မိုးကောင်းကင်အောက်မှ ရွက်ထည့်တဲကလေးထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ စကော့တလန်မှာတုန်းကဆိုလျှင် ဂျမိသည်ကြွယ်တာရာတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ အကုန်မှတ်မိသည်။ ယခု တောင်အာဖရိကမှာကျတော့ ကြယ်တွေကို တော်တော်နှင့် ရှာ၍မရ။ ဇန်နဝါရီလတွင် ခုနစ်စင်ကြယ်သည့် အတောက်ပဆုံး ဖြစ်သည်။ မေလကျတော့ တံဝင်ကွန်တွင် ကြယ်ကကောင်းကင်ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်နေသည်။ တောင်အာဖရိက၌ ဆောင်းရာသီဖြစ်သော ဇွန်လတွင်မူ ကင်းပြီးကောက်ကြယ်က ကောင်းကင်၏ ကျက်သရေဆောင် ဖြစ်နေသည်။ နွေးထွေးသော မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ကျောဆန့်ရှင်း သားငယ်ကို ဘေးမှာထားကာ ဆုံးစမထင်သော မိုးကောင်းကင်ပြာကျယ်ကြီးကိုကြည့်နေရသည်မှာ ဂျမိအဖို့ အရသာထူးတစ်မျိုးကို ခံစားရတယ်သကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူတို့သည် အရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှထ၍ ငှက်ပစ်ကြသည်။ ခါးရစ်၊ တောကြက်နှင့် ယုန်များရသည်။ ဂျမိကလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်းပွကလေးပါလာသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီစီးကာ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးအတိုင်း ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ မြင်းရော မြင်းစီးသမားပါ လှလှကြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်သော ခြောက်ပေခန့်နက်သည့် ဝက်ဝံကျင်းနှင့် တောကြောင်ကျင်းများကို သတိနှင့် ရှောင်လာကြရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သားအဖနှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် စခန်းချနေကြစဉ် သမင်တစ်အုပ်နှင့် ဝင်တိုးသဖြင့် ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်ဘေးမှသိသကလေး လွတ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ပထမတွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက်ဆီမှဖုန်မှုန့်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ဤတွင် ယုန်များ၊ ခွေးအများနှင့် တောကောင်များ လန့် ဖျပ်ပွေးကြသဖြင့် မြေကြီးများလည်း ချုံဖုတ်များထမှ တယမ်းယမ်း ထွက်လာပြီး ပုန်းစရာ ကျောက်ခေါင်းများ ရှာကြသည်။ ဂျမိက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လွှမ်းမိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်မှုန့်လိပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ “ဟဲ့ ဒီက မြန်မြန်ပြေးမှ ဖြစ်မယ် ... သားရေ” ရွက်ထည့်တဲတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ထားပစ်ခဲ့တော့” နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်ကာ တောင်မြင့်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ကဆုန်ချလာခဲ့ကြသည်။ ခွာသံများ ကြောင်းမြောင်းကြားရသည်။ ထို့နောက် သုံးမိုင်ခန့်ရှည်လျားသော သမင်တန်းကြီးကို မြင်ကြရသည်။ စုစုပေါင်းကောင်ရေ ငါးသိန်းခန့်ပင်

ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ငွင်းတို့သည် လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုများကို လုံးဝမရှောင်ဘဲ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ခုန်ကျော်ပြေးလွှားလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိသစ်ပင်များ ကျိုးပြတ်ကုန်ကြသည်။ ချုံပင်နွယ်ပင်များ မြေကြီးတွင် ပြားပြားဝပ်ကုန်သည်။ ယုန်များ၊ မြွေများ၊ ရစ်များ၊ ခွေးများ သမင်အုပ်ကြီး၏ ခွာအောက်တွင် ညက်ညက်ကြွေကုန်ကြသည်။ လေထုထဲတွင် ဖန်တေ တောင်းထောင်းထက်နေသည်။ ခွာသံတွေက မိုးခြိမ်းသံတမျှ ပြင်းထန်သည်။ အားလုံးငြိမ်သက်သွားသောအခါ သမင်အုပ်ကြီး ဖြတ်ပြေးသောအချိန်သည် အနည်းဆုံး သူ့နာရီကျော်ကျန် ကြာလိန်မည့်ဘဲ ဂျမ်နီမန်သည်။ ဂျမ်နီမန်လေး အသက်ခြောက်နှစ် ပြည့်သောနေ့တွင် ဖခင်ဖြစ်သူကပြောသည်။ “နောက်အပတ်မှာ သားကို ဖေဖေ ကိပ်တောင်းမြို့ကို ခေါ်သွားမယ်။ ကိပ်တောင်းမြို့ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မြင်ရလိမ့်မယ်” “မေမေ့ကိုပါ ခေါ်မှာလား ဖေဖေ။ မေမေက အမလွန်ထွက်တာမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကြီးကို သွားလည်တာတော့ ကြိုက်တယ်” ဖခင်ဖြစ်သူက သားငယ်၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း - “မေမေလွန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး သားရဲ့။ မေမေ့မှာက ဒီမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဖေဖေနဲ့ သားနဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား” သူ့ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် တစ်မိမီးပြင်ပြင်ဆန်နေကြောင်း ဂျမ်နီမန်လေးက အကဲခတ်မိသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက်သူ အနေဖြင့်လည်း ကျိတ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်ယင်းသို့ ဖြစ်နေရသည်ဟူသော အကြောင်းရင်းကိုကား သူ လုံးဝမသိ။ သူတို့သည် ဂျမ်နီပိုင်ရထားဖြင့် ခရီးထွက် လာခဲ့ကြသည်။ ၁၉၈၁ခုနှစ်တွင် တောင်အာဖရိက၌ မီးရထားများ ခေတ်စားလာခဲ့ကြသည်။ မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားရာတွင် စရိတ်သက်သာသည်။ ခရီးမြန်ဆန်သည်။ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ဂျမ်နီ၏ ကိုယ်ပိုင်မီးရထားမှာ ၇ ပေ ရှည်သည်။ လူ ၁၂ ယောက်စာသီးသန့် အိပ်ခန်းကြီးလေးခန်းပါသည်။ ထို့ပြင် ရွှံ့ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ အရက်ခန်းနှင့် လိုလေသေးမရှိပြည့်စုံသော မီးဖိုခန်းများလည်း ပါသေးသည်။ အိပ်ခန်းများတွင် ကြေးခတ်တံများ၊ ဓာတ်ငွေ့မှန်အိမ်များဖြင့် မြင်ကွင်းကျယ် ပြတင်းပေါက်များ ပါရှိသည်။ “တခြားခရီးသည်တွေ ဘယ်မှာလဲ ဖေဖေ” ကလေးက မေးသည်။ ဖခင်က ရယ်လိုက်ပြီး - “ဖေဖေနဲ့သားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့ သားရဲ့။ ဒါ သားရဲ့ ရထားလေကလေးသည် တစ်ချိန်လုံး ပြတင်းပေါက်တွင်ထိုင်ကာ တရစ်ရစ်ရွေ့လျားနေသော ရှုခင်းကျယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အောက်မှာ သားတို့ ဖေဖေတို့အတွက် ဘုရားသခင်က အဖိုးတန်ရတနာတွေဖန်ဆင်းပေးထားတယ်။ အဲဒါတွေကို သားတို့ ဖေဖေတို့က တူးယူကြရဲ့ပဲ။ အခုတူးဖော်ရရှိနေတာတွေက အစပဲရှိသေးတာ။ မြေအောက်မှ အများကြီးကျန်နေသေးတယ် သား” ကိပ်တောင်းမြို့သို့ ရောက်သွားတော့ ဂျမ်နီလေးသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသော လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် အဆောက်အအုံကြီးတွေကို ကြည့်ပြီးအံ့သြနေမိသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သားငယ်အား မိဂျီရီဝါသင်ဘက်ကြိုင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ဆိပ်ကမ်းတွင် ကုန်တင်ကုန်ချနေသော သင်္ဘောဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။ “ဟိုမှာ သင်တော့ မြင်တယ် မဟုတ်လား သား။ အဲဒါတွေ အားလုံး သားနဲ့ ဖေဖေတို့ ပိုင်တဲ့သင်္ဘောတွေပဲ” သူတို့သားအဖ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ဂျမ်နီ ကလေးကသူမြင်ခဲ့ရသမျှကို သူ့မေမေအား အားပါးတရ ပြောပြသည်။ “တစ်မြို့လုံးကို ဖေဖေပိုင်တယ်တဲ့ မေမေရဲ့။ မေမေသာဆိုရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ နောက်တစ်ခေါက်သွားရင် လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါနော်”

မေမေ"မာဂရက် သားငယ်အား ပေ့ဖက်လိုက်ပြီး - "အေးပါ သားရယ်။ မေမေ လိုက်ခဲ့ပုံမယ်" ဂျမိကတော့ အိမ်သို့ မကပ်သည့်နေ့က များနေသည်။ ညညကျလည်း အိမ်ပြန်မအပ်။ မစ္စကအဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာမှာ ရှိမည်ဆိုသည်ကို မာဂရက်အတပ်သည်။ သူသည် ဂေဟာမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် သီးသန့်အိမ်တစ်ဆောင်ပင် ဝယ်ပေးထားသည်ဟုလည်း ပြောသံကြားရသည်။ ဤသတင်း မှန်မမှန်တော့ မာဂရက်မသိ။ သူမ သိတာကတော့ ယင်းမိန်းမကိုသွားသတ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတာကိုပဲ သိသည်။ မာဂရက်သည် ဒေါသစိတ်များ ငြိမ်းသွားစေရန် လူမှုရေး လုပ်ငန်းများတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံထားလိုက်သည်။ သူမသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသစ် ဆောက်ရန်အတွက် ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသောတွင်းတူးသမားမိသားစုအား ကူညီရန် ခရီးထွက်သည်။ ထို့ပြင် စိန်တွင်းတူးရင်းငွေကိုနုလုပ်နန်းဖြစ်ကာ ကပ်တောင်းမြို့သို့ ပြန်ရန် စရိတ်မရှိသော တွင်းတူးလုပ်သားများအား သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် မီးရထားတစ်စီး ထုတ်ပေးရန်သူမ၏ ခွင့်ပွန်းသည်ထံတွင် တောင်းခံသည်။ "မင်းက ငါ သွေးနဲ့ ခွေးနဲ့ ရွာထားရတဲ့ ပုကဆံတွေကို ရေထဲ သွန်ချပစ်မလို့လား" သူက နီးသည်ကို ဟောကို လိုက်သည်။ "ငါ မပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့ ဒီကုလာတန်းက ဘယ်လိုလာခဲ့ကြသလဲ။ အဲဒီအတွင်းပဲ ပြန်ကြပေါ့" သူတို့က လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတောင် မရှိလို့ ကျွန်မက အခုလို ပြောနေတာပါ။ သူတို့ ဒီမှာ သောင်တင်နေရင် အဝတ်နဲ့ စားစရိတ်က ရထားစရိတ်ထက်တောင် ကုန်နေဦးမယ်" "အေးလေ ဒါဆိုရင်လည်း ယူပေါ ယူပေါ" နောက်ဆုံးတော့ ဂျမိကသဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ "ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ကူးကတော့ တော်တော်ရှုံးတဲ့စိတ်ကူးပဲ" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျမိ" မာဂရက် ပြန်ထွက်သွားတော့ ဂျမိက ရှုံးခန်းမှ ထိုင်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာကတော့ ဂျမိအနေဖြင့် အကြောင်းမရှိ ယုံကြည်သည်။ ဂုဏ်လည်းယူမိသည်။ သူက ခေတ်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ပညာအား ပါရမီဖြည့်ဘက် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းဖြစ်နိုင်မှာပဲ။ ဦးဂျမိ အိမ်ဝယ်ပေးထားသော မိန်းကလေးမှာ ကလေးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပေးသည့်နေ့က မာဂရက်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေခဲ့သောရုပ်ချောချော ပြည့်တန်ဆာမလေး မက်ဂျီဖြစ်နေသည်။ သူ၏ တရားဝင် မယားကြီးနှင့် အပျော်မယားတို့ နာမည်ချင်းတူနေသည်ကို ဂျမိက အံ့သြနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျောက်ခန့် ပတ္တမြားလိုက်ကြွားသည်။ မက်ဂျီက ဝဝတစ်တစ် စီစီပြေပြေနှင့် ယောကျာ်းတကာကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ အသက်က ၂၁ နှစ်၊ သူ့အား သီးသန့် အိမ်ဝယ်ပြီးခေါ်ယူရခြင်းအတွက် မစ္စကအဂ္ဂနီး(စ်)အား ဂျမိက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးခဲ့ရသည်။ မက်ဂျီအားလည်း ရက်ရက်ရောရော ထောက်ပံ့ထားသည်။ ဂျမိသည်မက်ဂျီ၏အိမ်သို့ သွားသောအခါ လူမမြင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ သိပ်သိပ်သည်းသည်း လျှို့ဝှက်ဝှက် သွားလေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ညအချိန်မှာသာသွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနှင့် မက်ဂျီတို့အကြောင်း တခြားလူတွေသိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူက ယူဆထားသည်။ တကယ်တော့ သူတို့အကြောင်းကို လူအများပင် သိကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူကမျှ သွားပုပ်လေလွင့် မပြောရဲကြတာကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ကလစ်ခရစ်မြို့ဆိုတာက ဂျမိမဂ္ဂရီ၏မြို့ မဟုတ်လား။ တစ်မြို့လုံး သူက ချုပ်ကိုင်ထားသည်ဆိုတော့ သူတာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်သူက ဘာပြောရဲပါမည်နည်း။

ယနေ့ညတွင် မက်ဂျီဆီသို့ လာသာလာခဲ့ရပေမဲ့ စိတ်ကတော့
သိပ်ပြီးကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှ။ သို့သော် မက်ဂျီ၏ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လိုက်ရ
လျှင်တော့ပျော်သွားလိမ့်မည်ဟု တွေးလာခဲ့သည်။ ကဆိုးချင်တော့ မက်ဂျီကလည်း
ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းစူးကြီးနှင့် သူ့ကို ဆီးကြို သည်။
သူမသည် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတ်ငုံကြီးပေါ်တွင် ခြွေကားယား လက်ကားယားဖြင့်
ကန့်လန့်ကြီး အိပ်နေသည်။ တစ်ကွယ်လုံးကို ထင်းဖောက်မြင်နိုင်သော အဝါရောင်
ညအိပ်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ “ရှင်က ကျွန်မကို ဒီအိမ်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး
ထောင်ချထားတာလားဟင်” သူမက ပေါလောပက်လက်ကြီး အိပ်နေရင်းမှ
လှမ်းပြောသည်။ “ရှင်သိထားဖို့ကောင်းတာက ကျွန်မဟာ
ငွေဝယ်ကျွန်မဟုတ်ဘူးရှင်။ မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ဂေဟာမှာ နေရတာတောင် ရှင်အိမ်မှာ
နေရတာထက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသေးတယ်။ ရှင်က ခရီးထွက်ရင် ကျွန်မကို
ဘာကြောင့် ခေါ်မသွားတာလဲ” “တော်တော်ခက်တဲ့ ကလေးမပါလား။ မင်းကို
ငါရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲမက်ဂျီ။ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ...” မက်ဂျီက ခုတ်ငုံပေါ်မှ ရုတ်တရက်
ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ဂျမီ၏ ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ “အယ် ရှင်က ဒီလိုလား။
ရှင်သွားကျတော့ သွားလေရာ ခေါ်သွားတယ်။ ဘာလဲ ကျွန်မက ရှင်သွားလောက်
တန်ဖိုးမရှိ ထင်လို့လား ... က... ပြောစမ်းပါဦး သူဌေးကြီးရဲ့” “ဟုတ်တယ်” သူ
အသံက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်တည့်တည့်မိနေသည်။ “မင်းက
ငါသွားလောက် တန်ဖိုးမရှိဘူး” သူက အရက်ဝီရိဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဘရန်ဒီဒ်ထည့်သည်။ ယနေ့ သူသုံးခွက်သောက်ခဲ့ပြီးပြီ။
သူသောက်နေကျ စံချိန်ထက် လွန်နေပြီ။ “ရှင်နဲ့ပေါင်းနေလို့ ကျွန်မမှာ
ဘာအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” မက်ဂျီက အော်ပြန်သည်။ “ရှင်က ကျွန်မကို ဟိုဒင်းလောက်ပဲ
တန်ဖိုးထားတာ” သူမကခေါင်းကို နှောက်ပစ်ကာ တဟားဟားရယ်သည်။
“ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဟင် စကော သူဌေးကြီး” “ကော မဟုတ်ဘူး။
စကော” “တော်စမ်းပါ။ ရှင် ကျွန်မကို မဝေဖန်ပါနဲ့။ ကျွန်မ လုပ်သမျှ ရှင်ကဘာမှ
အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာများမှတ်နေ” ဟေ့ ...
သိပ်ပြီးတော့ စကားရှည်မနေနဲ့။ မနက်ဖြန် မင်း ဂေဟာပြန်နိုင်ပြီ။ ငါ
မဒမ်အဂ္ဂနီး(စ်)ကို ပြောထားလိုက်မယ်” သူက ဦးထုပ်ကောက်ယူပြီး တံခါးဝသို့
လျှောက်လာသည်။ “မယ် ရှင်က ဒီလိုလား။ ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး
သိရဲ့ လားဖေတစ်ရာကြီးရဲ့” သူမက ဒေါသတရုန်းရှူးဖြင့် တံခါးဝထဲ လိုက်လာသည်။
ဂျမီက တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “လုပ်လို့ရလို့
ငါလုပ်တယ်ဟေ့ ... ဒါပဲ” ထို့နောက် သူက ချခန့်လှည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းလာခဲ့တော့ သည်။ သူသည် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဒယ်ဒယ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။
မျက်လုံးတွေလည်း ဝါးနေသည်။ ဘရန်ဒီလေးခွက်မက သောက်မိခဲ့တာ
ဖြစ်နိုင်သည်။ အတိအကျတော့ သူ မသိတော့။ သူသည် မက်ဂျီကို သတိရနေသည်။
အိပ်ရာပေါ်တွင် ပါးလှာသောဝတ်စုံကြီးဝတ်ကာ ပေါလောပက်လက် အိပ်နေသော
သူမ၏ ရမ္မက်အလှကို မြင်ယောင်လာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခန်းမကြီးကို
ဖြတ်ကာ သူ့ အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မာဂရက်၏ ပိတ်ထားသော
အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာရင်း တံခါးအောက်ဘက်မှ အလင်းရောင် ထွက်နေသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ မအိပ်သေး။ ဂျမီသည် ရုတ်တရက်
ရမ္မက်စိတ်ပေါ်လာမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်အတွင်းဖောက်မြင်ရသော ဝတ်စုံပါးနှင့်
တူးလုံးလုံနေသော မာဂရက်၏ ရုပ်ပုံလျှောက် အထင်းသား မြင်ယောင်လာသည်။
အောရိန်းမြစ်ကမ်းပါးမှ သစ်ပင်ရပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်တင်းနှောခဲ့ကြစဉ်က
ဖြစ်စဉ်များကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာသည်။ ယမကာတန်ခိုးကြောင့်
စိတ်ကြွလာပြီး မာဂရက်၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့

အခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။မာဂရက် မှန်အိမ်မီးဖြင့် စာဖတ်နေသည်။ သူမက အံ့အားသင့်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့် လှိုက်သည်။“ဂျမီ ရှင်တာဖြစ်လာသလဲဟင်”“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့မိန်းမဆီ အလည်အပတ် လာတာပါ”သူက လျှာလေးသံကြိုးဖြင့် ပြောသည်။မာဂရက်သည် ပါးလွှာသော ညအိပ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ ပင်ကိုအလှသည် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ဂျမီက ခုတင်နားသို့ ကပ်လာသည်။မာဂရက် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက ပြုံးကျယ်နေသည်။“ဒါ ရှင်တာလုပ်မလုပ်လဲ ဟင်”ဂျမီက သူ့နောက်မှ တံခါးရွက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန့်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မာဂရက်အား အတင်းပွေ့ဖက်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချ “မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် မက်ဂျီ”တကယ်တော့ သူ ဘယ်မက်ဂျီကို ချစ်မှန်း သူကိုယ်တိုင်ပင် အတိအကျမသိ။ သူ တော်တော်ကြီးကို အရက်မူးနေသည်။မာဂရက် ဂျမီအား တစ်ခိုက်မက်မက် ပြန်ဖက် လိုက်သည်။“အို... ဂျမီ ရှင်ကွဲလည်း ကျွန်မ အများကြီး ချစ်ပါတယ် အများကြီးချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်”ဂျမီက အရွက်ရိန်ဖြင့် တွေးလိုက်မိသည်။ငါ သူ့အပေါ် မစိမ်းကားတော့ဘူး။ သူ မအိမ်အဝန်း(စ်)ဂေဟာပြန်မသွားပါနဲ့တော့လို့ မနက်ကျရင် ပြောလိုက်မယ်။စွဲမနက်ကျတော့ မာဂရက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အိပ်ရာထဲတွင်သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။ သိပ်မေ့ ဂျမီ၏ အတွေ့အထကိုယခုတိုင် လိုက်လိုက်လှလှ ခံစားနေရဆဲဖြစ်သည်။ ဂျမီ ပြောခဲ့သော စကားသံကိုလည်း ကြားယောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်မက်ဂျီ။သူမ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိသည်။ သူမဘဝ စိပြည့်လန်းဆန်းခဲ့ပြီ။ဂျမီက သူမကို တကယ်ပင် ပြန်ချစ်လာခဲ့ပြီ။ အထီးကျန်ဘဝ၊ အနိမ့်ခံဘဝဖြင့်နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့် မျှော်တောင့်တခဲ့ရသော သူမ၏ ဆန္ဒသည် ပြည့်ဝခဲ့ပြီ။သူမသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အလွန်ပျော်နေမိသည်။အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် ရေချိုးသည်။ ခေါင်းလျှော်သည်။ ပြီးတော့ဂျမီ သဘောကျမည့် အဝတ်အစားများကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လဝတ်နေမိသည်။ထို့နောက် ထမင်းချက်ကို အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဂျမီအကြိုက်ဆုံး ဟင်းလျှာတွေကို သူမကွယ်တိုင် ချက်ပြုတ်သည်။ညစာစားခန်းပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ပန်းအိုးများကိုနေသား တကွဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး အကြိမ်ကြိမ် ပြင်ဆင်သည်။ သူမ၏ချစ်လင်ကြီး အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည် ညစာစားပွဲ ဖြစ်စေချင်သည်။သို့သော် ထိုညနေတွင် ဂျမီ အိမ်သို့ပြန်၍ ညစားမစား။ တစ်ညလုံးလည်း အိမ်သို့ပြန်မရောက်။ မာဂရက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ငုတ်တုတ်ကြွေးထိုင်စောင့်နေသည်။ မနက်သုံးနာရီတိတိ ထိုးတော့မှ အိပ်ရာထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့ရသည်။နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့မှ ဂျမီ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။သူက မာဂရက်အား ခေါင်းညှိတုန့်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် သားကလေး၏ အခန်းထဲသို့ တန်းလျှောက်သွားသည်။မာဂရက်မှာ နေရာတွင် ငြုကြီးရပ်နေရွင်းမှ လင်တော်မောင်၏နောက် ကျောကိုသာ တအံ့တညံ့ စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ထို့နောက် အသားကလေး ပြန်လှည့်ပြီး သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲတွင်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် ပေါ်လာသော သူမ၏ ရုပ်သွင်သည် ရှုမဝနိုင်သောအလှကို ဆင်ထားသည်။သို့သော် အနီးကပ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်မိသော အခါမှာတော့သူမ၏ မျက်လုံးများကို သူမကိုယ်တိုင် မမှတ်မိအောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်မီးပြင်ပြင် လူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများနှင့်သာ တူနေတော့သည်။ ။

“အင်း .. ဝမ်းသာစရာပဲ မစက်မငှစိုဂါ” ဒေါက်တာတီးဂျားက ပြုံးပြီးပြောသည်။
 “ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ” ဒေါက်တာ့စကားကြောင့် မာဂရက်
 အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။ ရမ္မလား ရယ်ရမလား မသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။
 ဝမ်းသာစရာတုလား။ အချစ်ခံရသော အိမ်ထောင်ရေးတွင် နောက်ထပ်
 ကလေးတစ်ယောက် ထပ်တိုးလာခြင်းမှာ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်လား။
 ဘယ်နည်းမျှ မဖြစ်နိုင်။ သူမအနေဖြင့် သည်ထက်ပို၍ အနိမ့်မခံတော့။
 နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ရှာရတော့မည်။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားရင်းပင် ရင်ထဲမှ
 ပျို့တက်လာသလို ခံစားရသည်။ ချေးပင် ပြန်လာမိသည်။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး။
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်တိုင်း မနက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ မူးတူးမောင့်တောင်
 ဖြစ်တတ်တာပဲ” “ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်း မူးဝေချင်တယ် ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာ
 ဆေးလုံးများ ပေးသည်။ “ဒါကလေး သောက်လိုက်ပါ။ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။
 ခင်ဗျားအခြေအနေ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ ခိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။
 အဲဒီတော့အိမ်မန်မန်ပြန်ပြီး ခင်ဗျား ယောကျာ်းကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းသာ
 ပြောပြလိုက်ပါတော့” “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပျံ့မယ်
 ဒေါက်တာ” နသူတို့ ညစာစားနေကြတုန်း မာဂရက်က ပြောသည်။ “ကျွန်မ ဒီနေ့
 ဆရာဝန်ဆီ သွားတယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့” ဂျမိက လက်သုပ်ပဝါကို
 ပစ်ချပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။
 သည် အချိန်တွင်ပင် သူမသည် သူ့အားအချစ်ကြီးသလောက် အမုန်းလည်း
 ကြီးမားကြောင်း မာဂရက်က တွေးလိုက်မိသည်။ သူမသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီးမှ
 တော်တော်ပင် ချူချာလာသည်။ တစ်ချိန်လုံး အိပ်ရာထဲတွင်သာ လှဲနေရသည်။
 အားနည်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသလို ခံစားရသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်
 နာရီပေါင်း များစွာ လှရင်း စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေတတ်သည်။ ဂျမိက
 သူမ၏ခြေထောက်ဖက်ကား သူ့ကဲ့ ခွင့်လွှတ်ရန် လာတောင်းပန်နေသည်။ ပြီးတော့
 သူမအား ပေဖက်လိုက်သည်။ ဖသို့သော် ယင်းတို့မှာ တကယ်အဖြစ်မဟုတ်၊
 စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမဘဝက ထွက်ပေါက်မရှိ
 ပိတ်လောင်ခံနေရသည့်ဘဝ။ ဘယ်မှလည်း သွားစရာမရှိ။ သွားပြန် လျှင်လည်း
 သားကလေးကိုခေါ်သွားလို့ရမည် မဟုတ်။ ဂျမိကလေးမှာ ယခုအခါ ခုနစ်နှစ်သား
 အရွယ်ရှိပြီ ကျန်းလည်းအလွန်ကျန်းမာသည်။ ချောလည်းချောသည်။
 သွက်လက်ချက်ချာပြီး ဟာသလည်း ရှင်သည်။ ကလေးက မိခင်ဖြစ်သူ၏
 အတွင်းခံစားမှုကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်ကို ပိုပြီး
 တွယ်တာသည်။ သူက ကျောင်းတွင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ လုပ်ပြီး မိခင်ဆီ
 ယူလာတတ်သည်။ မိခင်ကသားဖြစ်သူ၏ စေတနာကို နားလည်ကာ
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားတင်း၍ ဖြေသည်။ ဂျမိကလေးက သူ့ဖေဖေ
 ညညဘယ်သွားသွားနေပြီး ဘာဖြစ်လို့မေမေ့ကို ခေါ်မသွားတာလဲဟု မေးသောအခါ
 မာဂရက်မှာ ရင်နင့်စွာဖြင့် ပြန်ပြောရသည်။ “ဖေဖေက အင်မတန် အရေးပါ၍
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ သွားရယ်။ ဒါကြောင့်အလုပ်တွေ သိပ်များတာပေါ့။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့
 အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်သူ့ဖေဖေနဲ့ ပြဿနာက ဝါဒသာဆိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကြောင့်
 သားလေးက သူ့ ဖေဖေအပေါ် စိတ်ကွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဟု မာဂရက်
 တွေးမိသည်။ နမာဂရက်၏ ကိုယ်ဝန်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
 သိသိသာသာကြီးထွားလာသည်။ အပြင်ထွက်သောအခါ အသိတွေ
 လမ်းပေါ်ရပ်ကာ သတင်းမေးကြသည်။ “မစက်မငှစိုဂါ နေကောင်းတယ်နော်။
 မီးဖွားဖို့လည်း နီးလာပြီနော်။ ဂျမိကလေးလုပ် တက်ယံချောတဲ့ သားကလေး

မွေးလာဦးမှာပါ။ သူ့အဖေကတော့ သိပ်ပြီး ပျော်နေမှာပဲ”သို့သော် မာဂရက် ကွယ်ရာကျတော့ သူတို့က တစ်မျိုးပြောကြသည်။ “သူ့ခမျာ သနားစရာပဲနော်။ ပန်လည်းတော်တော် ပန်နေရာတယ်။ စိတ်မချမ်းသာဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ယောက်ျား အမြော်မယားအိမ် သွားနေတာသိသွားလို့ ဖြစ်မှာ”မာဂရက် မွေးလာမည့် ကလေးအပေါ်တွင် ဂျမိကလေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိစေရန် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။ “သား .. သားမှာ မကြာခင် ညီလေး ဒါမှမဟုတ် ညီမလေး တစ်ယောက်ရလာတော့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် သားမှာ ကံစားဖော်တစ်ယောက် တွီးလာတော့မှာပေါ့။ သား ဝမ်းမသာဘူးလား ဟင်”ဂျမိက သူ့ မေမေအား ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး - “သားက မေမေနဲ့နေရရင် တော်ပါပြီ၊ တခြား ဘယ်သူမရှိရှိ မေမေရှိရင် သားပျော်တယ် မေမေ”မာဂရက်မှာ မျက်ရည်မထွက်မီအောင် မနည်းကြီး အားတင်းထားလိုက်ရသည်။ မနက်လေးနာရီတွင် မာဂရက် ဗိုက်နာလာသည်။ မစွက်တော်လက်ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဟန်နာကို ခေါ်လိုက်သည်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ကလေးမွေးသည်။ ကျန်းမာဝပြုံးသော မိန်းကလေး။ ပါးစပ်က အမေ့ပါးစပ်၊ မေးစွေက အဖေ့မေးစွေ။ မျက်နှာနီရဲစွေပေါ်သို့ ဆံပင်နက်နက်ကလေးတွေ ဝှေ့ကျနေကြသည်။ မာဂရက်က သမီးကလေးကိုကတိ”ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ ကတိဆိုတဲ့ နာမည်က အားလည်းရှိတယ်။ သမီးကလေးက ကြီးလာရင် စိတ်ဓာတ် စွမ်းအားကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်။ တစ်နေ့မှာ ကလေးတွက် ဒီနေရာက ခေါ်ထုတ်သွားရမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ခေါ်ထုတ်ရမှာကိုတော့ လောလောဆယ် စဉ်းစားလို့မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ နည်းလမ်းရှာတွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဟုမာဂရက်က တွေးနေမိသည်။ ရွှေဒေးဗွစ်ဘက်ဝသည် တံခါးမခေါက်ဘဲနှင့် ဂျမိမငွေရီဂါ၏ ရိုးခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဝင်လာသည်။ ဂျမိက အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ဘာများလက” “နမီး(ဘ်)မှာ သူတို့ အဓိကရှုထောင့်ဖြစ်နေပြီ” ဂျမိက မတိတပ်ထရပ် လိုက်သည်။ “ဟင် ဟုတ်လား။ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ” လူမည်း အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက် ခိုးရာပါ စိန်တုံးတစ်တုံးနုလက်ပူးလက်ကျပ် ဖမ်းမိတယ်။ သူက လက်ကတီးကြားမှာ ဓားနဲ့ ခွဲပြီး စိန်တုံးကို ဝှက်ယူလာတာ။ အဲဒါ ဇင်မာမန်းက သူ့ကို တခြားလုပ်သားတွေ ရှေ့မှာကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးဆုံးမတယ်” ဒေါသကြောင့် ဂျမိ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။ “အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ တွင်းတွေအားလုံးမှာ လုံး မရိုက်နှက်ရဘူးလို့ ငါအမိန့်ထုတ်ထားရက်သားနဲ့။ ဒီလိုဖြစ်ရသတဲ့လားက” “ကျွန်တော်လည်း ဇင်မာမန်းကို သတိပေးခဲ့ပါတယ်” “ခွေးမသားကို ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်က” သူ့ကို ရှာမတွေ့ဘူး” (ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ ရမှာ” “လူမည်း အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ဖမ်းပြီး ဝှက်ထားကြတယ်။ အခြေအနေက ထိန်းမရအောင်ဖြစ်နေပြီ” ဂမီ ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး မင်း ဒီမှာနေ၊ ငါပြန်လာတဲ့အထိ လုပ်ငန်းတွေ ကြည့်လုပ်ထားပါ” “အဲဒီလိုက်သွားလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ် မစွတာမငွေရီ။ လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မချရဘူး။ ဇင်မာမန်း ရိုက်လို့သေသွားတဲ့ လူမည်းကလေးကဘာရှိလောင်း လူမျိုးစုဝင် တိုင်းရင်းသားကလေး ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့က ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့” သူ့ စကား မဆုံးမိမှာပင် ဂျမိက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ဦးစိန်တွင်းနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်လျှင်ပင် ဂျမိသည်မီးခိုးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နမီး(ဘ်)စိန်တွင်းရှိ တံခွန်အားလုံးကို မီးတင်ရှိလိုက်ကြ။ တော်တော်မိုက်တဲ့ အကောင်တွေ။ ကိုယ်အိမ်ကိုယ် မီးရှို့ ရသတဲ့လား။ စိန်တွင်းနှင့် နီးကပ်လာသောအခါ သေနတ်သံများနှင့် အော်ညည်းသံ များကြားလာရသည်။

လူအုပ်တွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြစဉ် ယူနီဖောင်း ဝတ်လူဖြူရဲသားများ ဦးတည့်ရာသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း စွတ်ပြေးနေကြသောလူမည်းလုပ်သားများအား သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်နေကြသည်။ လူဖြူဦးရေကလူမည်းဦးရေနှင့် ယှဉ်လျှင် ၁၀ ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့သော သူတို့မှာသေနတ်တွေရှိသည်။ ရဲမှူးဘားနဒ်ဆိုသေးက ဂျမိအား လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ ပြေးလိုက်လာပြီး ကုမန်းကတန်း ပြောပြသည်။ “ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ။ ဒီကောင်တွေအားလုံး ကျွန်တော်လူတွေ ကောင်းကောင်းထိန်းထားနိုင်ပါပြီ” ငယ်များတို့ သောက်ရှူးတွေပဲ။ ခင်ဗျားလူတွေ သေနတ်နဲ့ မပပ်ဖို့ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်” ဂျမိက အော်ပြောသည်။ “ဟာ .. ဘယ်နယ်မဟုတ်တာ” “ဘာမှ ပြန်ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်” လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျည်ဆန်ထိမိနဲ့ပြီး လဲကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ “ခင်ဗျားလူတွေ မြန်မြန်ပြန်ခေါ် မြန်မြန်ခေါ် ရဲမှူး လက်ထောက်မှတစ်ဆင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သုံးမနစ်အတွင်း သေနတ်သံများ လုံးစစ်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် အလောင်းတွေ ပြန့်ကြဲနေကြသည်။ “ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးချင်တာက” ရဲမှူးဆိုသေးက ပြောလိုက် “ခင်ဗျား အကြံ ကျုပ် မလိုချင်ဘူး။ သူတို့ ခေါင်းဆောင် ကျုပ်ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ” မကြာမီတွင် ရဲသားနှစ်ယောက်က လူမည်းခေါင်းဆောင်လူငယ်အားဂျမိ ရပ်နေသော နေရာသို့ ခေါ်လာသည်။ သူ့ကို လက်ထိပ်ခတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးတွေ ပေကျံနေသည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် ကြောက်လန့် ရပ်လုံးဝမရှိ။ သူက ရင်ကို ကွေ့ကာ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးများအရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်။ ဘန်ဒါ ပြောခဲ့သော ဘန်တူးလူမျိုးစွတို့၏ အိုင်စိုက် ယုံကြည်ချက်အကြောင်း ဂျမိက သွား၍ သတိရမိသည်။ “ဂျမိမဂ္ဂရီဂါပါလူမည်းလူငယ်က ထိုခန့် တွေ့ထွေးလို့လိုက်သည်။ “အခုလိုဖြစ်ရတာ ငါကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်းလူတွေ ကျေနပ်မှုအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်” စကား ကျုပ်ကို မပြောပါနဲ့။ သူတို့ရဲ့ ကျန်ရစ်သူ မယားတွေကိုပဲသွားပြောပါ” ဂျမိက လူမည်းလူငယ်၏ မျက်လုံးရောင်ကို သတိပြုမိသည်။ ဇင်မာမန်းကို ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ “နံတွင်းကို သုံးရက်တိတ် ပိတ်ထားမယ်။ ဝါ မင်းတို့အားလုံးနဲ့အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်တယ်။ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ အချက်တွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ နှိပ်စဉ်ချပြီးရေးပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုပေးပါ။ မင်းတို့အတွက် တရားမျှတမှုရှိအောင် ငါအစွမ်းကုန် လုပ်ပေးမယ်။ မတရားတာမှန်သမျှ ဘာမှမရှိစေရတော့ဘူး” လူမည်းလူငယ်က ဂျမိအား အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သံသယရိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။ ဂျမိက ဆက်ပြောသည်။ “မှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ခန့်မယ်။ အလုပ်ခွင်အခြေအနေ ကောင်းလာစေရမယ်။ မင်းလူတွေ သုံးရက်အတွင်း အလုပ်ခွင်ကိုပြန်ဝင်စေချင်တယ်” ရဲမှူး အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ “နုလို့ဆို မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါက ဒီကောင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူဟာ ကျွန်တော်လူတွေကို သတ်ထားတာ” “ဒီကံစွအပြည့်အစုံ စွဲစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်မယ်။ ပြီးတော့” ထိုအခိုက် သူတို့ဆီသို့ ဒုံးစိုင်းပြေးလာနေသော မြင်းရွာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျမိက လူညံကြည့်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်တလက်ဝဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂျမိ ရင်ထဲ ဒီတခန့် ဖြစ်သွားသည်။ ဒေးဗစ်က မြင်းပေါ်မှ လွှားခန့် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ‘မစ္စတာ မဂ္ဂရီဂါ ... ဂျမိကလေး ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့သေးဘူး’ တစ်လောကလုံး အိုးထိန်းစက်ပမာ ရုတ်တရက် ချာချာလည်သွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။

ဧပျောက်ဆုံးသွားသော ကလေးကို လိုက်ရှာရာတွင် ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့မြို့သားတွေ ထက်ဝက်ခန့် ပါဝင်သည်။ သူတို့သည် မြို့ထဲတွင် လမ်းကြိုလမ်းကြားမကျန် ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာဖွေကြသည်။ မြို့ပြင်တွင် လျှို့ဝှက်ကြားတွေအနီး ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ဘာသလွန်စရာမျှပင် မရကြ။ ဂျမိမာ မင်သက်မိနေသူပမာ ဖြစ်နေတော့သည်။ သူတစ်နေရာလျှောက် သွားတာ များလား။ ဟုတ်မှာပါ။ အချွန်တန်ရင်ပြန်လာမှာပါ။ မာဂရက်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမသည် သမီးကလေးကို ချောသိပ်ရင်း အပ်ရာပေါ်တွင် လွှဲနေသည်။ “ဘာသတင်းများ ရသေးသလဲ ဟင်” သူမက လှမ်းမေးသည်။ “အခုထိတော့ ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့။ သူ့ကိုပြန်တွေ့မှာပါ” သူက သမီးငယ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ မစ္စကတော်လီ ဝင်လာသည်။ “ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စကမဂ္ဂရို၊ ဂျမိလေးက သိတတ်နေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ အခြေအနေအရ အဆင်ပြေအောင် ထိန်းကျောင်းနိုင်မှာပါ” မာဂရက်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။ ဘုရားဘုရား။ သားလေးအန္တရာယ်ကင်းလို့ အေးရှင်းပါစေ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား။ သားလေးကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ် မပြုပါစေနဲ့ ဘုရား။ မစ္စကတော်လီက ထိုင်ချလိုက်ပြီး မာဂရက်ရင်ထဲမှ သမီးငယ်ကိုကောက်ချလိုက်သည်။ “ကြီးစားပြီး အပ်လိုက်ပါ မစ္စကမဂ္ဂရို၊ မစ္စကတော်လီသည် ကလေးကို ကလေးထိန်းခန်းသို့ ယူလာခဲ့ပြီးပုခက်ထဲထည့် လိုက်သည်။ ကိတ်ကလေးက သူမအား ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ “ကဲ သမီးလေး အပ်လိုက်ပါတော့နော်။ အင်း ... ဒီအတိုင်းဆို မင်းကလေးရဲ့ အနာဂတ်ဘဝဟာ ရှင်လေးစရာပါပဲလား ကလေးရယ်” မစ္စကတော်လီသည် ကိတ်ကလေးကို သိပ်ထားခဲ့သော အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သန်းခေါင်လောက်တွင် အပ်ခန်းပြတိုင်းပိုင်လာပြီး အခန်းထဲသို့လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူသည် ပုခက်အနီးသို့ လျှောက်ပြီးကလေး၏ ခေါင်းကို တက်ဖြင့် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးကိုကောက်ချပြီး လာလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရက်ပဲကလေး ပျောက်နေကြောင်း ပထမဆုံးသိသူမှာ မစ္စကတော်လီဖြစ်သည်။ မစ္စကမဂ္ဂရို၊ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကလေးကို သူမအခန်းသို့ ယူသွားတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး မာဂရက်၏ အခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ “ကလေး ဒီမှာ ရှိသလား မစ္စကမဂ္ဂရို” မာဂရက်၏ မျက်နှာ အုံ့အရာကို မြင်လိုက်ရတော့ မစ္စကတော်လီက အဖြစ်မှန်ကို ချက်ချင်း သိလိုက်ရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မည်သည့်သလွန်စရာမျှမရ။ ဂျမိမာလည်းစိတ်မောလူမောဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ “မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ ဒေးဗစ်။ ငါ့သားလေး အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလားကွာ” သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဒေးဗစ်အား မေးသည်။ ဒေးဗစ်က သူ့ စိတ်ထဲရှိတာ အမှန်အတိုင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းတတ်တော့သလောက်ပဲမစ္စတာ မဂ္ဂရို” သို့ပေမဲ့ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သူက ခန့်မှန်းသိရှိလာပြီး ဖြစ်သည်။ ဘန်တူး လူမျိုးများသည် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်တတ်သည့် လူမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူက ဂျမိအား သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။ စိန်တွင်း အဓိကရှက်ဖွယ်ကင်းစွာ ဘန်တူးအမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်က ကျန်းသေပေါက်တက်တက်သည်။ ဘန်တူးတွေက ကလေးကို ခိုးယူသွားပြီး သတ်ဖြတ်လိုက်ကြပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့က ဓားကိုးချင်း၊ လှံ ကိုလံချင်း တို့ ပြန်တတ်ကြသည့် မဟုတ်လား။ ဂျမိသည် မနက်ဝေလဝေလင်းတွင် အမိသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် မြို့သူမြို့သားများ၊

ရဲများနှင့် တွင်းတူးလုပ်သားများအား ခေါင်းဆောင်ကာ
ထင်ကြေးရှုံ့သောနေရာမှန်သမျှသို့ အနံ့သွားရောက်၍
ကလေးငယ်ကိုရှာဖွေခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းသို့ ဂျမ် ဝင်လာသောအခါ
ဒေးဗစ်ထိုင်စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဒေးဗစ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး
-“မစ္စတာမဂ္ဂရီဂါ .. ကံတကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲသွားပြန်ပြီ” ဂျမ်က ဒေးဗစ်အား
အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း သွေးရွှောင်မရှိတော့။
သူက ချာခနဲ လှည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ လုံးဝ မအိပ်ရသည့်မှာ ၄၈
နာရီလုံးလုံးရှိပြီ။ သူသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အရပ်ကြီးပြတ်လွဲချလိုက်သည်။
ချက်ချင်းလုပ်ငင် အိပ်ပျောက်သွားတော့သည်။ သူသည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့
ရောက်နေသည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး တစ်နေရာမှ ခြကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး
သူ့ ဆီသို့ တန်းတန်းမတမတ် လျှောက်လာနေသည်။ ဂျမ်လေးက သူ့ကို
ကပ်ကပ်လှည့်လှည့် လှည့်နေသည်။ ဖေဖေ = ဖေဖေ။ မြန်မြန်ထ ၆ မြန်မြန်ထ။
ခြသေကြီးလွှာနေပြီ။ ခြသေကြီးနှင့် နီးကပ်လာပြီး ဂျမ်လေးက သူ့ကို
အတင်းလှုပ်နှိုးပြန်သည်။ ဖေဖေဖေဖေ။ ထ .. ထ။ ခြသေကြီး ခြသေကြီး။ သူ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ရှေ့တွင် ဘန်ဒါစီးမိုးပြီး ရပ်နေသည်။ သူက
စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ ဘန်ဒါက သူပါးစပ်ကိုလက်ဖြင့်
ပိတ်ထားလိုက်သည်။ “မြဲမြဲမြဲ” ဘန်ဒါက ပြောသည်။ သူ လိုက်သည်။ “သားလေး
ဘယ်မှာ” သူက မေးလိုက်သည်။ သူပြန် တစ်ခန်းလုံး
ချာချာလည်သွားသည်။ “အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ
ရောက်သွားတာနောက်ကျသွားတယ်။ သူတို့ကို မတားနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့
လူမျိုးတွေဘန်တူးလူမျိုးတွေကို သွေးမြေကျအောင် သတ် ခဲ့ကြတယ်။
အဒါကြောင့်မို့ငါတို့လူမျိုးတွေ ပြန်ပြီး ရာဇဝင်ကြေး ဆပ်ကြတာ” သူက မျက်နှာကို
လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ “အို .. ဘုရား .. ဘုရား။ ငါ့သားလေးကို သူတို့
ဘယ်လိုများသတ်ခဲ့ကြပါလိမ့်” “သူတို့က ကလေးကို သဲကန္တာရထဲ
ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်” ဘန်ဒါ၏အသံတွေ တုန်နေသည်။ “ငါ ... ငါ သူ့အလောင်းကို
တွေ့တယ်။ အဒါနာကောင်းကောင်းမုန့်မုန့် မြှုပ်ထားခဲ့တယ်” အို .. ဘုရား ... ဘုရား။
ဒုက္ခကြီးလှပါကလား။ သူ့ကို ငါကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ် ဂျီ။ ဒါပေမဲ့
အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ပြီ” ဂျမ်က နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
အသံလေးကြီးဖြင့် မေးသည်။ “ငါ့သမီးလေးကရော ... သမီးလေး ဘယ်လိုများ
ဖြစ်နေပြီ” “သမီးလေးကို ငါလာယူသွားတာ။ သူတို့လာမယူခင် ငါက
လက်ဦးအောင် လာယူသွားတာ။ အခု သူ့ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။
နစ်နစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျောက်နေတယ်။ မင်းကတိအတိုင်း အလုပ်သမားတွေ
ကျေနပ်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးရင် ကလေးအတွက် ဘာမှ
မစိုးရမိရတော့ပါဘူး” ဂျမ်က ခေါင်းမော၍ ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင်
ဒေါသရိပ်တွေပေါ်လွင်နေသည်။ “ငါ ကတိအတိုင်း လုပ်ပျူမယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါ့သားလေး သတ်တိလူတွေကို ငါလိုချင်တယ်။ သူတို့ကို မတ်လောက်သားလောက်
သင်ခန်းစာ ပေးရမယ်” ဘန်ဒါက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒါဆို မင်းက
တို့တစ်မျိုးသားလုံး သတ်ပစ်ချင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ဂျမ်” ထို့နောက် ဘန်ဒါ
ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ မာဂရက်အဖို့တော့ တကယ့်သွေးပျက်စရာ
အိပ်မက်ဆိုးကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူမက မျက်လုံးတွေကို
အတင်းမိတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်လျှင် အိမ်မက်ဆိုးကြီးက
တကယ်ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်လာတော့မည်။ သူမ၏ ကလေးတွေသေနေတာ
မြင်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူမကမျက်လုံးတွေကို ဇွတ်မိတ်ထားပြီး
စိတ်သက်သာအောင် တွေးနေ လိုက်သည်။ ဂျမ်ကလေးက သူ့လက်ကလေးဖြင့်

သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာပြောသည်။ “မေမေ သားဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သားပြန်ရောက်လာပါပြီ မေမေရဲ့။ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး သားကို ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေရဲ့” သူမသည် အပ်ရာတွင် သုံးရက်လုံးလုံး ဘုံးဘုံးလဲနေသည်။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားမပြော။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမပြု။ ဒေါက်တာတီးဂျားကတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်။ သို့သော် သူမကဘာမှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိ။ သူမ အမြင်တွေ ဝါးနေသည်။ မှတ်ဉာဏ်တွေပျောက်နေသည်။ သန်းခေါင် လောကီတွင် သူမသားကလေး၏ အခန်းထဲမှ ဝန်းခန့်အသံတစ်ခု ခပ် ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ သားလေး ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူမသည် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ စကြိုလမ်းကြားအတိုင်း သားကလေးအခန်းသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ တံခါးနားရောက်တော့ ထူးဆန်းသောတိရစ္ဆာန်မြည်သံတွေလိုလို ကြားရပြန်သည်။ တံခါးကို အတင်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သူမ၏ယောက်ျားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စန့် စန့်ကြီးလဲနေသည်။ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွေလည်း ရှုံ့ တွဲတွန့် လိမ်နေသည်။ မျက်လုံးတစ်ဘက်ကပိတ်နေပြီး ကျန်တစ်ဘက်က သူမကို ကြောက်စရာကြီး ပြူးကြည့်နေသည်။ သူက စကားပြောရန် နှုတ်ခမ်းလွှဲသည်။ သို့သော် အသံက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် မြည်သံလို ဝှေးဝှေးဝါးဝါးသာ ထွက်လာသည်။ မာဂရက် တီးတီးကလေး ညည်းလိုက်သည်။ “အို .. ဂျမီရယ်။ ကဆိုးလှမည်လားကွယ်” ရွှေဒေါက်တာ တီးဂျားက ပြောသည်။ “ပြောရမှာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး မစ္စက်မဂ္ဂရီဝါ။ ခင်ဗျားယောက်ျား ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေဖြတ်သွားတာ။ အသက်ရှင်ဖို့က ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းတော့ မျှော်လင့်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှင်နေရင်လည်း ဘာမှလုပ်ရားလို့တော့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့ကို သေသေချာချာဂရုစိုက်နိုင်မယ် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံကို ကျုပ်ကြည့်ပြီး ပိုပေးပါမယ်” မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာ အိုအားသင်သွားပြီး “ဘာမလုပ်ပါနဲ့လဲ” “ဆေးရုံမတင်ပါနဲ့။ အိမ်မှာပဲ ကျန်မကိုယ်တိုင် ပြုစုမယ်” ဒေါက်တာ ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ - “နဲ့လိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ အဲဒါဆိုရင် သူနာပြုတစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါမယ်” “အဲဒါလည်း မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ သူနာပြုဆရာမ မလိုချင်ဘူး။ ကျန်မပဲ ပြုစုပါမယ်” ဒေါက်တာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ “အဲဒါတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး မစ္စက်မဂ္ဂရီဝါ။ သူ့အတွက် ဘယ်လိုပြုစုပေးရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အပြည့်အစုံမသိနိုင်ဘူး။ သူက သက်ရှိလူသား မဟုတ်တော့သလို့ ဖြစ်နေပြီ။ အာရုံကြောတွေအားလုံး ပျက်စီးသွားပြီးဘာမှ မလုပ်ရားနိုင်တော့ဘူး။ မသေသမျှ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာ” “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျန်မကိုယ်တိုင် ပြုစုချင်လို့ ပြောတာ” သူမ၏ လင်တွေ့မောင်ကြီး ဂျမီမဂ္ဂရီဝါအား ယခုမှပင် သူမ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။ ။

ဂျမီမဂ္ဂရီဂါသည် မကျန်းမာဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်နှစ်တိတိ အသက်ရှင်နေခဲ့သည်။
ယင်းကာလသည် မာဂရက်၏ တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးကာလပင်
ဖြစ်တော့သည်။ ဂျမီမှာ လုပ်လည်း မလုပ်နိုင်၊ စကားလည်း မပြောနိုင်သည့်
တကယ့်ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေသည်။ မာဂရက်က သူ့အား အစစရာရာလိုလေသေးမရှိ
ပြုစုသည်။ နေ့ရော့သပို လင်တော်မောင်အနားမှ ဘယ်တော့မှမခွာ။ နေ့ပိုင်းတွင်
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ကာ စက်ချုပ်ခန်းထဲသို့ တွန်းယူလာခဲ့သည်။ သူမက
စကားတပြောပြောနှင့် သူ့အတွက် အနှေးထည် ထိုးသည်။ သူ့အား အိမ်တွင်းရေး
ကိစ္စကလေးများကို ပြောပြသည်။ ယခင်အခါများက သည်ကိစ္စတွေကို
ဂျမီအနေဖြင့် လုံး စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ပြောပြမည့်သူလည်း မရှိခဲ့။ ပြီးတော့
သမီးကလေးကိတ် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သိတတ်လာကြောင်းများကိုလည်း
စိကာပတ်ကုံးပြောပြသည်။ ညပိုင်းကျပြန်တော့ လူည်းအရိုးပေါ် အရေတင်ကာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသော ဂျမီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုချိမကာ အိပ်ရာပေါ်
သိပ်ပေးရသည်။ သူမက ဂျမီ၏ ဘေးမှ ဝင်လှဲကွဲမအိပ်မချွင်း စကားတွေ
ပြောရသည်။ ထိုကာလအတွင်း ကရူဂျာ-ဘရင်း လိမ္မတ်ကို ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲက
တာဝန်ယူ၍ အုပ်ချုပ်ရသည်။ ဒေးဗစ်သည် စာရွက်စာတမ်းများကို
မာဂရက်လက်မှတ်ထိုးရန် မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်
မလှုပ်မယှက် စန့်စန့်ကြီးလဲနေသော ဂျမီအား မြင်ရတော့ ဒေးဗစ်မှာ အထူးပင်
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ ငါ့အပေါ်မှာ သူ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်မကုန်အောင်
ရှိတယ် ဟု ဒေးဗစ်က တွေးမိသည်။ “ရှင် လူရွေးတာ သိပ်မှန်တယ် ဂျမီ” မာဂရက်
ခင်ပွန်းသည်အားပြောသည်။ “ဒေးဗစ်ဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်
သူမက အနှေးထည် ထိုးနေသည်ကို ရပ်ပြီး ပြလိုက်သည်။ “သူ့ကို မြင်ရတော့
ရှင်သူ့ အရွယ် တုန်းက ပုံကို ကျွန်မ သတိရမိတယ်။ တကယ်တော့ရှင်လိုတော်တဲ့လူ
တကယ် ပဲ ရှားပါတယ်။ ရှင်လို လူမျိုးနောက်လည်းပေါ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
ရှင်က ဥပမာရုပ်လည်း ကောင်းတယ်၊ ကြင်နာမှုလည်းရှိတယ်။ သတ္တိလည်း ရှိတယ်။
စိတ်ကူးလည်း ယဉ်တယ်။ ရှင်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတွေဟာ အခုဆိုရင်
အားလုံးအကောင်အထည်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကုမ္ပဏီဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ကြီးကျယ်တိုးတက်နေတယ်” သူမက အနှေးထည် ဆက် ထိုးသည်။ “ဒါနဲ့ ...
သမီးလည်းစကားပြောတတ်လာပြီ သိလား။ ဒီနေ့မနက်ကပဲ မေမေလို့
ခေါ်တယ်လေ” ဂျမီက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း
မျက်လုံးတစ်ဘက်ကရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြောင်ကြောင်ကြီး
ကြည့်နေသည်။ “သမီးလေး ပါးစပ်ရော၊ မျက်လုံးရော ရှင်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။
ကြီးလာရင် တော်တော်ချောမယ့် ကလေး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မာဂရက်
အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ဂျမီအသက်ပျောက်နေပြီ။ သူမက သူတစ်ကိုယ်လုံး
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား “နားပါတော့ ဂျီ။ နားပါတော့။ ရှင်ကို
ကျွန်မအသက်လောက်ချစ်ပါတယ်။ ဒါကို ရှင်လည်း သိလိမ့်မယ်လို့
ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်။ ကဲကောင်းရာသုဂတိသို့လားပါစေ မောင်ရယ်” ယခုအခါ
သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။ ချစ်လင်နှင့်ချစ်သားတို့
စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ။ သူမနှင့် ဥပမယ် စာမပြောသေးသည့်သမီးကလေးတို့သာ
ကျန်တော့သည်။ သူမသည် ကလေးခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
ပုခက်ထဲတွင်အပူအပင်မရှိ အိပ်ပျော်နေသော သမီးငယ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။
သမီးကလေး ကက်သရိန်းရေ သမီးကလေးကိတ်ရေ။ ထိုနာမည်သည်ဂရစ်စကားမှ
လာသော နာမည်ဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းခြင်း၊ ဖြူစင်ခြင်း ဟူ၍အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ထိုနာမည်ကို သူတော်စင်များ၊ သီလရှင်များနှင့်မိဖုရားများသာလျှင် ခံယူကြသည်။
မာဂရက်က အသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “သမီးကလေး ကိတ်ရေ ...
သမီးကလေး ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်လာမလဲကွယ်” သည်ကာလသည်
တောင်အာဖရိကတွင် စီးပွားရေး အကြီးအကျယ်တိုးတက်သော
ကာလလည်းဖြစ်သည်။ လူဖြူ၊ လူမည်း ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တင်းမာနေသော
ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ ဘိုးဝါးလူမျိုးများနှင့် ဗြိတိသျှတို့အကြားတွင် သမိုင်းချို့
ဖြစ်ပွားနေသော ထရန်စဖာနယ်မြေပဋိပက္ခမှာ နောက်ဆုံးတော့ ပေါက်ကွဲသည့်
အခြေအနေသို့ ရောက်လာတော့သည်။ ၁၈၉၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်၊
ကြာသပတေးနေ့သည်ကိတ် သုံးနှစ်မြောက် မွေးနေ့။ ထိုနေ့တွင်
ဘိုးဝါးလူမျိုးများအား ဗြိတိသျှကစစ်ကြေညာသည်။
နောက်သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် လူတလပ်သော အောရိန်းနယ်မြေကို
ဗြိတိသျှစစ်သားများက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ ဒေးဗစ်ကမာဂရက်အား
သမီးငယ်ကိုခေါ်၍ ထွက်သွားရန် တိုက်တွန်းသည်။ သို့သော်မာဂရက်
လက်မခံ။ “ကျွန်မ ယောက်ျားလည်း ဒီမှာ ခေါင်းချတယ်။ ကျွန်မလည်း
ဒီမှာပဲခေါင်းချမယ်” ဟု သူမက ပြန်ပြောသည်။ ဒေးဗစ်အဖို့ ဘယ်လိုမှ
မတတ်နိုင်တော့။ “ကျွန်တော် ဘိုးဝါးစစ်တပ်ထဲ ဝင်တော့မလို့” သူက
ပြောလိုက်သည်။ “ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းနေခဲလို့
ဖြစ်ပျက်လား” ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာမှ မပူနဲ့။ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မနိုင်အောင်
ထိန်းထားပျမယ်” နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေးဗစ် ထွက်ခွာသွားလေသည်။
ဗြိတိသျှတို့က သည်စစ်ပွဲကို လွယ်လွယ်နှင့် အောင်နိုင်မည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။
ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူတို့က စစ်ထွက်လာသည်ဟု မထင်ဘဲ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာသလိုပင်
ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။ လန်ဒန်မြို့ရှိ ဟိုက်ပတ် စစ်စခန်းတွင်
အကြံအောင်ပွဲခံသည်သဘောဖြင့် စစ်သားများအား တောင်အာဖရိက
ဟင်းလျာများပါဝင်သော ညစာထမင်းထုပ်များပင် ကမ်းကာ တပျော်တပါး
စားသောကြာသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်ကဆီလျှင် လင်ပန်းပေါ်တွင် ဘိုးဝါး
ဝက်သိုးခေါင်းကြီးကိုတင်ကာ အစားအသောက်စာရင်း စာရွက်ကြီး
တစ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် စစ်သားတွေကြားထဲ မြူးကြွပျော်ရွှင်စွာ
လမ်းသလားနေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှတို့၏ အထင်နှင့်အမြင် တလွဲစီ
ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ဘိုးဝါးစစ်သားများမှာ မိမိတို့နယ်မြေမှ
ခုခံတိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အဓိနယ်မြေအတွက် အသက်နှင့်လဲ၍
ကာကွယ်ရန်လည်း စိတ်ကုဒီးဒူးချထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲသည်
မာဖေကင်း မြို့ကလေးတွင် ဖြစ်ပွားသည်။ ဘိုးဝါးစစ်သားများသည်
မိမိတို့ထင်တာထက် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံကြောင်း ဗြိတိသျှတို့ ပထမဆုံး
သိရှိရသော တိုက်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်က တပ်ကူတွေ တဖွဲ့
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဗြိတိသျှများ “ကင်ဘာလေ မြို့ကိုသိမ်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား၍ အမြောက်အမြားကျဆုံးပြီးနောက်တွင်
လေဒီဒေဗစ် မြို့ကို သိမ်းယူနိုင်လိုက်သည်။ ဘိုးဝါးစစ်တပ်မှ အမြောက်များမှာ
ဗြိတိသျှ အမြောက်များထက် တာဝေးသွားသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများမှ
တာဝေးပစ်လွှတ်နက်များကို ဖြတ်ကာ သင်္ဘောသားပေါင်း ထောင်သောင်းချီ၍
ကုန်းမြေပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ မာဂရက်သည် ကလစ်ဒရစ်မြို့နေ၍
တိုက်ပွဲသတင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားစွင် လျက်ရှိသည်။ သူမနှင့်တကွ
သူမပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများမှာကောလာဟလ သတင်းများကိုသာ
အမှီပြုကြရသည်။ ကြားရသော သတင်းများကြောင့် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည်

တက်ကြွနေရာမှ ကျဆင်းစပြုလာသည်။ တစ်နေ့မနက်တွင် ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းတစ်ယောက် မာဂရက်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီးပြောသည်။ “...တိသူတပ်တွေ ကလစ်ဒရစ်ကို ချီတက်လာပြီတဲ့။ အခုပဲ ကျွန်တော် မြို့ထဲက ကြားလာခဲ့တာ။ ဒီအတိုင်းဆို သူတို့က ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပစ်သတ်တော့မှာ သေချာတယ်” “အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို လက်ဖျားနှံတောင်တို့ပုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး” နောက်ငါးနာရီအကြာတွင် မာဂရက်မှာ စစ်သုံ့ပန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိနေတော့သည်။ မာဂရက်နှင့် သမီးကလေးတို့အား ငါးဒီဘတ် မြို့သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ တောင်အာဖရိက တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ရာပေါင်းများစွာသော စစ်သုံ့ပန်းအကျဉ်းစခန်းများအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ စစ်သုံ့ပန်းများအား ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် သံဆူးကြီးကာရံပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့်များ ချ ထားကြသည်။ အခြေအနေကတော့ ရဲဘဲနှင့် ဘာမျှမခြားနား။ မာဂရက် သမီးငယ်ကို ရင်ခွင်တွင် ဖွေဖက်ထားရင်း ပြောသည်။ “သမီးလေး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်။ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင် မေမေတို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရမှာပါကွယ်” ပြောသောပြောရသော်လည်း ထိုစကားကို သူကွယ်တိုင်လည်း အယုံအကြည်မရှိ သမီးငယ်ကတိကလည်း လုံးဝမယုံကြည်မိ။ နေ့တွင်းနေ့တိုင်း သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းများကို မြင်နေကြရသည်။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတွေ ရာထောင်ချီ၍ သေဆုံးနေကြသည်။ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် အဖျားရောဂါဖြင့် စန့်စန့်လဲနေကြသူတွေကလည်း ဒုန့်ဒေး။ ဆရာဝန်မရှိ၊ ဆေးဝါးနုတ်၊ အစားအသောက် မဝရေစာ။ သည်လူအခြေအနေနှင့်ပင် ကြောက်စရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ကြွရည်လာခဲ့သည်။ မာဂရက်နှင့်သမီးကလေးတို့မှာ ကံကောင်းထောက်မချီ ခိုင်ရည် ရှိကြသော်လည်း အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ထားကြရသည် ဘဝမှီးသူရောက်ရှိနေကြရသည်။ ကိုယ့်အသက်ကို နေ့လား ညလား တွက်နေကြရသည့်ကတိကလေးမှာ သွေးပျက်စရာမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အကြီး အကျယ်တုန်လှုပ်နေမိသည်။ သူမအရွယ် ကလေးတွေ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ်သေဆုံးသွားကြသည်ကို မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေသည်။ နောက် တစ်နေ့ငါးလှည့်များ ရောက်လာမလားဟု တွေးပြီး ကြောက်ဒူးတုန်နေရ သည်။ မိခင်ကလည်း သမီးငယ်ကို မကယ်နိုင်။ သမီးငယ်ကလည်း မိခင်ကိုမကယ်နိုင်သည့် ဘဝမျိုးဖြစ်နေသည်။ ဤဘဝ၊ ဤဒုက္ခကို ကြည့်ကာ သူမကသင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ထုတ်ယူမိသည်။ အာဏာ ... အာဏာ ... လောကမှာအာဏာသာအဓိက၊ အာဏာရှိလျှင် စားစရာလည်း ရှိသည်။ ဆေးဝါးလည်းရှိသည်။ လွတ်လပ်မှုလည်း ရှိသည်။ သူမ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လူကြီးလူငယ်မရွေး နာမကျန်းဖြစ်နေကြသည်။ သေဆုံးသွားကြသည်။ သူမကအာဏာကို အသက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့မှာငါလည်း အာဏာရှိလာအောင်လုပ်မယ်။ သူမက တွေးသည်။ နောက်ဆုံးရင်ငါ့ကို အခုလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူမှ လုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဘဲလိမ့်နဲ့၊ ရာစပနီ၊ စတုန်းဘတ်နှင့် စပ်ယူအင်ကော့ ဒေသများတွင်တိုင်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။ နောက်ဆုံးသော်ကား ရဲရင့်သော ဘိုဝါးစစ်သည်တော်များမှာ စွမ်းပကားကြီးမားလှသော ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီးကို အိမ်တုနိုင်ကြတော့သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် စစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားပြီးနောက် သုံးနှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဘိုးဝါးစစ်သားများက လက်နက်ချလိုက်ကြတော့သည်။ ဤစစ်ပွဲကြီးတွင် ဘိုးဝါးစစ်သားပေါင်း ၅၅၀၀၀ (ငါးသောင်းငါးထောင်) ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

စစ်သားများနှင့် အရပ်သားပြည်သူယောက်ျားမိန်းမ၊ ကလေးငယ်ပေါင်း ၃၄၀၀၀ (သုံးသောင်းလေးထောင်) ကျော်သေဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဖြိုတိသူ့တို့၏ သို့ပန်းအကျဉ်းစခန်းများတွင်လူပေါင်း ၂၈၀၀၀ (နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်) ကျော် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကိုတော့ဘိုးဝါးလူမျိုးများအနေဖြင့် တစ်သက် မကျေနိုင်တော့။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားပြီး နောက် တစ်နေ့သောအခါတွင် အကျဉ်းစခန်းဂိတ်တံခါးများ ပွင့်လာပြီး သို့ပန်းအကျဉ်းသားအားလုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မာရက်တိုသားအမိမှာ ကလစ်ဒရစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

နောက်သုံးလေးပတ်အကြာတွင် ဒေးဗစ်တလက်ဝဲလည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ စစ်ကြီးက ဒေးဗစ်အား ရင့်ကျက်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ သူသည် ယခင်ကထက် ပို၍လူကြီးဆန်လာသည်။ ပို၍တည်ငြိမ်မှုရှိလာသည်။ သူသည် စစ်မြေပြင်တွင် အသေအလွတ်ကိုခိုက်ရင်း မာဂရက်တိုသားအမိကိုသတိရနေခဲ့သည်။ သူတို့တစ်တွေ အသက်ထင်ရှားများရှိကြပါသေးရဲ့ လား၊ သေများသေသွားကြပြီလားဟု တွေးပူနေခဲ့ မည်။ အသက်ထင်ရှားပြန်တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာမဆိုး ဖြစ်ရလေသည်။ “တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က စစ်ထဲလိုက်မသွားပဲ ခင်ဗျားတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့ဖူး ကောင်းတာ” ဒေးဗစ်က နောင်တရစွာဖြင့် မာဂရက်အား ပြောသည်။ “အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ ဒေးဗစ်။ ကျွန်မတို့ အနာဂတ်အကြောင်းကိုပဲ ပြောကြရအောင်” အနာဂတ် ဆိုသည်ကား “ကရူဂျာ-တရင်းလီမိတက်” ၅၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်သည် သမိုင်းဝင်နှစ်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့သုက္ကမသားများအား ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကိုပေးသော ခေတ်သစ်အစလည်း ဖြစ်သည်။ ရာစုနှစ်စတင်သစ်ခါပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် လူသားတို့၏ဘဝကို ပြောင်းလဲစေသော သိပ္ပံတီထွင်မှုများ တစ်ချို့ပြီးတစ်ချို့ ပေါ်ထွက်လာသည့် ခေတ်သစ်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေနွေးငွေ့နှင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့်ခတ်မောင်းသော ယာဉ်များ ပေါ်လာကြသည်။ ရေပိသင်္ဘောနှင့် လေယာဉ်ပျံတွေ ပေါ်လာကြသည်။ ကမ္ဘာလူဦးရေကလည်း သန်းပေါင်း ၁၅၀၀ ထိတိုးတက်လာသည်။ ဤအချိန် ဤခေတ်ကား တစ်ကမ္ဘာလုံး တိုးချဲ့ကြီးထွားသော ခေတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မာဂရက်နှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ကရူဂျာ-တရင်းကုမ္ပဏီတိုးတက်ရေးအတွက် နောက်မြောက်နှစ်တာ ကာလအတွင်းရနိုင်သမျှ အခွင့်လမ်းများကို အပြည့်အဝ ရယူကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ကိတ်ကလေးမှာလည်း ထိုကာလအတွင်း အအုပ်အထိန်းမရှိသလောက်ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးကိုတိုးတက်ရေးကိုသာ ဒေးဗစ်နှင့်အတူ အားသွန်ခွန်ခိုက် စောက်ချ လုပ်ကိုင်နေသောကြောင့် သမီးငယ်အတွက်ပေးရန် အချိန်ပို မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်ကလေးသည် ခေါင်းမာခက်ထန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကလေးသည် ကိုယ်အားကိုးကိုးပြီး ငါ့စကားနားရ ပြောဆိုပြုမူတတ်လာသည်။ တစ်ညနေတွင် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး တက်ခဲ့ပြီးနောက်မာဂရက်အမိသို့ ပြန်ရောက် လာတော့ ၁၄ နှစ်အရွယ် သူမ၏ သမီးကလေးသည် ဖွတ်ထဲတွင် ရပ်ကာ တခြားယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိတ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာယောက်ျားကလေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ထိုးနေသည်။ သည်မြင်းကွင်းကြောင့် မာရက်သည် ခေါင်းနပန်းများပင် ကြီးသွားမိသည်။ သူမက သမီးငယ် နောင်ရေးကိုတွေးပြီး တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ “ဘုရား ..

ဘုရား .. ဒါဟာ တစ်နေ့မှာ ကရုဏာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီကြီးကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်မယ့်
မိန်းကလေးတွေလား။ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါဘုရား

ဒုတိယစာအုပ်
“ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်”
၁၉၀၆-၁၉၁၄

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ပုပြင်သော နေရာသို့သွားတစ်ပါး ...။ ထိုညတွင် ကိတ်မဂ္ဂရီဂါသည် ဂျီဟာနန်ကစတင်၍၊ ကရုဏာတရား လိမ္မတ်ဌာနချုပ်သစ်ရှိ သူမ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းအလုပ်လုပ်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကားသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမသည်လိုက်ထမဲ့ စာရွက်စာတမ်းများကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ ပြတင်းပေါက်သို့လျှောက်လာခဲ့ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ရကားနှစ်စီးနှင့် စပါးလည်းတစ်စီး တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသည်ကိုမြင်ရသည်။ သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ရဲသားတစ်ဦးခေါ်ခန့်တိုက် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အဆောက်အအုံကြီး၏ ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်နှင့် ထွက်ပေါက်တို့ကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းပြီ ဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို မှန်တံခါးတွင် ခပ်ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ သူမသည် ရှုပ်ရည်ချောမောသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက ဖခင်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မီးခိုးရောင်နီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့မိခင်နှင့် တစ်ထောင့်တည်း။ တစ်ရစ်ဖွဲ့ထား ပြည့်ပြီးပီပြင်သော အလှ။ ရုံးခန်းတံခါး ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ငန့်ပါ” တံခါးပွင့် လာသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲအမှုထမ်းနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ တစ်ယောက်က သူက ရဲမှူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ထားသည်။ “ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ” ကိတ်က မေးလိုက်သည်။ နှစ်အချိန်ကြီးမှာ အနှောင့်အယှက်လာပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ။ ကျုပ်က ရဲမှူး ကိုမင်စကီးပါ” “ဟုတ်ကဲ့ .. ပြဿနာက ဘာပါလိမ့်” “လူသတ်မှု တရားခံတစ်ယောက် စောစောကလေးတွင်ပဲ ဒီအဆောက်အအုံ ဝင်ပြေးသွားကြောင်း သတင်းရလို့ လာရှာဖွေတာပါ” ကိတ်၏မျက်နှာတွင် စူးရှရပ်များ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ “ကင် .. ဒီအဆောက်အအုံ ဝင်ပြေးလာတယ် ဟုတ်လား” “ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်။ သူ့မှာ လက်နက်လည်း ပါပါတယ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ တရားခံပြေးပဲ” ကိတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးရှင်။ ကြိုက်သလို ရှာဖွေနိုင်ပါတယ်။ ရှာကြပါ ... ရှာပါ။ သူ့ကို တွေ့ရင်တော့ တစ်ခါတည်းသာ ဆွဲထုတ်သွားကြပါတော့” “ဒန့် မစ္စမဂ္ဂရီဂါများ သံသယဖြစ်စရာ တစ်ခုခု မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတာများ မရှိဘူးလား” “ဘာမှမရှိပါဘူး ရှင်။ ဘာမှလည်း မကြားမိပါဘူး။ မြင်လည်း မမြင်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဆောက်အအုံကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ လူတစ်ယောက်အတွက် ပုန်းစရာနေရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရဲမှူးကြီးလူတွေသဘောရှိသာ ရှာကြည့်ကြပါတော့” “ဟုတ်ကဲ့ .. အခုပဲ ရှာကြည့်ပါမယ်” ရဲမှူးကြီး နောက်သို့လှည့်ကာ စကြလမ်းကြားတွင် ရပ်နေကြသောသူလူများအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “ဟေ ... အားလုံး တပ်ပြန်ပြီး ရွာက။ အောက်ထပ်ကို အရင်ရှာ။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်နဲ့ ခေါင်မိုးပေါ် ဆက်ရှာကြ” သူက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “သောပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတွေများ ရှိသေးသလား” “ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှိနေရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မိမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှိနေရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မိမယ် မထင်ပါဘူး” ကိတ်သည် ဂန္ဓာမပြွေဖြစ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း ရဲမှူး ကိုင်စကီးက အကဲခတ်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူက သူမအား အပြစ်မမြင်။ ယခုလို အ ကာလ ညအခါကြီးတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာရှိနေသောသည်တို့ကို ကြီးထဲသို့ လက်နက်ကိုင် လူဆိုးတစ်ယောက်ဝင်ပုန်းနေကြောင်းသိရလျှင် အဘယ်မန်းကလေးသည်

မကြောက်မလန့်ဘဲ နေပါမည်နည်း။ “ဘာမှမပူပါနဲ့ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ။ ဒီကောင်ကွီ ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့မှာပါ” ရဲမှူး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိတ်က စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့သော်စိတ်က တခြားရောက်နေသည်။ အလုပ်တွင် အာရုံစိုက်၍မရ။ ရဲသားတွေတစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လျှောက်သွားနေသည့် များကြားနေရသည်။ သူ့ကိုတွေ့ များတွေ့ သွားကြမလား။ သူမသည် ကြိုက်သီးများပင် ထသွားမည်။ ရဲသားများသည် စိတ်ရှည်စွာ၊ စေ့စပ်စွာဖြင့် အခန်းတိုင်းလှ ရှာဖွေနေကြသည်။ အောက်ထပ်မှ ခေါင်မိုးအထိ အနံ့အငြိုး ရှာဖွေကြသည်။

၄၅ မိနစ်အကြာတွင် ရဲမှူး ကိုမင်စကီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိတ်က မျက်နှာမော်ကြည့် လိုက်ပြီး - “မတွေ့ဘူးလား ရဲမှူးကြီး” “မတွေ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့။ တွေ့မှာပါ” “ကျွန်မတော့ တော်တော်ပဲ စိုးရိမ်မိတယ် ရဲမှူးကြီး။ မြန်မြန်သာ တွေ့အောင် ရှာကြပါရင်” “စိတ်ချပါ။ တွေ့ကိုတွေ့မှာပါ။ ကျုပ်တို့မှာ စုံထောက်ခွေးတွေလည်းပါလာပါတယ်” “စုံထောက်မှ ခွေးဟောင်သံများ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ ရဲသားတစ်ယောက် ဂျာမန်ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြီးနှင့် ဆွ၍ ကိတ်ရိုးခန်းထဲဝင်လာသည်။ “ခွေးတွေ အခန်းတိုင်းနဲ့အောင် ရှာပြီးပြီ ဆရာ။ ဒီအခန်းတစ်ခန်းပဲကျန်တော့တယ်” ရဲမှူးက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ - “ဒါနဲ့ လူနဲ့ခွဲတံနာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ ဒီအခန်းထဲက အပြင်ထွက်တာများ ရှိခဲ့သလား” “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မှတ်တမ်းရိုးခန်းကို ဖိုင်တွဲတွေယူဖို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ ဒီအခန်းထဲ ရှိနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါသလား” သူမ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ “ဒီလိုဆိုင်လည်း ရှာကြည့်ပါ။ ကြိုက်သလို ရှာကြည့်ကြရဲမှူးက အချက်ပေးလိုက်သည်။ ခွေးထိန်းရဲက ခွေးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြည်ပေးပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “ကိုင်း တရားခံကို တွေ့အောင်ရှာကြစမ်း” ခွေးနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်း၊ အမြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့်သွေးရှူးသွေးတန်း ရှာဖွေနေကြသည်။ ပိတ်ထားသော နံရံကပဲဗရီအနံ့သို့ သွား ကာ ဟောင်နေကြသည်။ “ဘုရားရေ .. သူဒီအထဲမှာ ရှိနေတယ်” ကိတ်က အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်သည်။ ရဲမှူး ခါးမှ သေနတ်ကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်သည်။ “အဒိတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်” သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲသားနှစ်ယောက်က လက်တစ်ဘက်မှ သေနတ်ကိုယ်စီချိန်ကာ ပြေးသွားပြီး ဗရီတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ဝီရိယမှာ ဘာမှမရှိ။

ခွေးတစ်ကောင်က အခြားတံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ သွားပြီး တံခါးရွက်ကို အတင်းကူတံခါးခြစ်နေသည်။ “ဒီတံခါးက ဘယ်သွားတာလဲ” ရဲမှူးက မေးလိုက်သည်။ “ရေချိုးခန်းကို သွားတာ” ရဲသားနှစ်ယောက်သည် တံခါး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ရပ်ကာတံခါးရွက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ခွေးထိန်းရဲက မကျေနပ်သံဖြင့်ပြောသည်။ “ခွေးတွေ အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး” ခွေးနှစ်ကောင်သည် အခန်းထဲတွင် ဂုဏ်မငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ “သူတို့အနှံ့တော့ရနေပြီ။ ဒီကောင် ဘယ်မှာများ ပုန်းနေပါလိမ့်” ခွေးနှစ်ကောင်စလုံး ကိတ်၏စားပွဲအဆံ့အနံ့သို့ ပြေးသွားပြီးအဆံ့မပြတ်ဟောင်နေသည်။ “အို .. ဒါ မင်းတို့ရဲ့အဖြေပေါ့ ဟုတ်လား” ကိတ် ခွေးတွေကိုကြည့်ကာ ရယ်ပြီးပြောသည်။ “လူဆိုးက အဆံ့ထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့” ရဲမှူး မျက်နှာပျက်သွားပြီး - “အခုလို ဒီကွဲလာပေးမတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စမဂ္ဂရီဂါ” သူက ခွေးထိန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဟေ့ ... ခွေးတွေ ခေါ်ထုတ်သွားတော့” “ရဲမှူးတို့ မပြန်ကြသေးဘူးလား” ကိတ်၏အသံတွင် စိုးရိမ်ရိပ်ပါနေသည်။ “မစ္စကမဂ္ဂရီဂါအတွက် ဘာမှအန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လူတွေက တစ်တိုက်လုံး ရှာပြီးပါပြီ။ ဒီကောင်ဒီမှာ မရှိတာ သေချာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ သတင်းမှားရလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်” ကိတ်က တံတွေးကို

မျိုးချပြီးပြောလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ရှမ်းကြီးတို့ရောက်လာမှ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်တဖို ဖြစ်ရတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ရှင်” ကိတ်သည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ နောက်ဆုံး ရဲကားပြန်ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူတို့အဒေးသို့ ရောက်သွားခန့်တွင် သူသည် စားပွဲအဆွဲက ဖွင့်ကာ အထဲမှ သွေးစွန်းနေသော ကင်းဘတ်ရှူးတစ်စုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကြာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး သီးသန့် ခန်း၊ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်သာ ဟု ဆိုင်းဘတ်ချိတ်ထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် နံရံကပ် မတ်တပ်ရပ် မီးခံသေတ္တာကြီးတစ်လုံးမှ တစ်ပါး တခြားမည်သည့် ပစ္စည်းမှ မရှိ။ ထိုမီးခံသေတ္တာကြီးမှာ တစ်ရှူး-ဘရင်း လိမ်တက်ပိုင်စိန်များကို သဘောတရားမတက်မီ သိမ်းဆည်းထားသည့် မီးခံသေတ္တာ ကြီးဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် အထူးသော့ပေါက်ကို လှည့်ကာ သိမထားမိ၏။ ကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းထားသည့် သံသေတ္တာ ပေါင်းများစွာကို သံမဏိလုံခြုံခန်း ဘေးနံရံများတွင် အထူးပြု လုပ်ထားသည်။ ထိုသေတ္တာများထဲတွင် စိန်တွေ အပြည့်ရှိနေ ကြသည်။ အခန်းအလယ်တွင် သတ်မရတစ်ချက်ရတစ်ချက်ဖြင့် စနစ်ကျကျလှနေသော ဘန်ဒါ။ ကိတ်က သူ ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ “ဘန်ဒါက မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ယွဲယွဲကလေး ပြီးလိုက်ပြီး - “ငါသာ ဒီအခန်းထဲက ဘယ်လိုထွက်ရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် တစ်ချိတ်တည်းနဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်လာမှာ သေချာတယ် ကိတ်” ကိတ်က ဘန်ဒါအား ဖေးမကာထူပေးသည်။ သူမက သူ့လက်ကိုသွားကိုင်မိသဖြင့် ဘန်ဒါက နာလွန်း၍ မျက်နှာရှုံ့မိသွားသည်။ ထို့နောက် ကိတ်က ဘန်ဒါ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ သူ့သော် သွေးတွေက စိမ့်ထွက်နေဆဲ။ “ဖိနပ်စီးထားလို့ ရမလား” သူမသည် ဘန်ဒါ၏ ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ကို စောစောပိုင်းက ချွတ်ယူပြီး စုံထောက် ခွေးများ မျက်စိလည်သွားအောင် သူမ၏ စားပွဲအံဆွဲထဲ ထည့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “က .. ထတော့။ ဒီနေရာက ထွက်ကြရအောင်” ဘန်ဒါက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး “မင်းသွားနှင့်ပဲ။ ငါ့ဖာသာ ငါ့ထပျူ မယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ ပြန်လာပြီး တွေ့သွားရင် ငါ့ကို မင်းဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သိသွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းအတွက် မလွယ်ဘူး” ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ကြည့်ပြီး ရှင်းနိုင်ပါတယ်” ဘန်ဒါက သံမဏိလုံခြုံခန်းမကြီးကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ “နမူနာအနေနဲ့ အန်ကယ်နည်းနည်း ယူသွားမလား။ လိုအပ်သလိုသုံးနိုင်တာပေါ့” ဘန်ဒါက ကိတ် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ တကယ်ပြောနေကြောင်း သိသာသည်။ “ဟိုအရှင်တုန်းက မင်းအဖေလည်း ဒီလိုပဲ ငါ့ကို တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတယ်ကိတ်က ပြီးလိုက်ပြီး “ဒီအကြောင်း ကျွန်မလည်း သိပါတယ်” ဝိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး ကိတ်။ ငါ ဒီမြို့က ခဏတော့ ရှောင်ထွက်သွားရလိမ့်မယ်” ရဟန်းနက်စဘတ်မြို့က အန်ကယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်သွားလို့ရမှာ “နည်းလမ်းရှာရမှာပေါ့” ကျွန်မ စကား နားထောင်ပါ အန်ကယ်။ လောလောဆယ် ရဲတွေက လမ်းတွေ ပိတ်ဆို့ပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်နေကြတယ်။ ထွက်ပေါက်တွေမှန်သမျှ အစောင့်တွေ အပြည့်ချတယ်။ အန်ကယ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့မရနိုင်ဘူး” ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိတ်။ မင်းတာဝန်ကျေပါပြီ” သူက ကင်းဘတ်ရှူးကို ခြေထောက်တွင် စွပ်နေသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့အရပ်ကြီးက မိုးထိုးနေသည်။ ရှပ်အကျနှင့် အပေါ်ဂျက်ကက် အကျများမှာ စုတ်ပြုပြီး သွေးတွေပေကျနေကြသည်။ သူ့မျက်နှာ အိုစာနေပြီ။ ဆံပင်တွေလည်း

အဖြူရောင်သန်းနေကြပြီ။ သို့သော်လည်း သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ သူမငယ်ငယ်က တွေ့ခဲ့ ရသည့်အတိုင်းပင် ဘုန်းဒါသည် အရပ်ရပ်ရှိရည်နှင့် ခန့်ချောချောနေတုန်းရှိသေးသည်။ “အန်ကယ်ကို မရင် သူတို့က သတ်လိမ့်မယ်” ကိတ်က အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။ “အဲဒီတော့ စိတ်ကူး မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ စိစဉ်တဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်ပါ” ဘုန်းဒါအား ဖမ်းဆီးရမိရေးသည် ထိပ်တန်း အရေးပေါ်ကိစ္စကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အား အရှင်ရရ အသေရရ အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးရန် အာဏာပိုင်များက အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ မီးရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်းမှန်သမျှ အစောင့်တွေထူထပ်စွာ ချထားသည်။ “မင်းအကြံက မင်းဖေဖေ အကြံထက်တော့ ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ” ဘုန်းဒါ ပြောသည်။ သူတော်တော် အားနည်းနေသည်။ သွေးတွေ ဘယ်လောက်များ ထွက်သွားပြီလဲ မသိဟု ကိတ် စိုးရိမ်မိသည်။ “ကား သိပ်မပြောပါနဲ့။ အင်အားကို ထိန်းထားပါ။ ကျွန်မအားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်” ကိတ်က ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ ဘုန်းဒါ၏ အသက်သည် သူမလက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ သူမအနေဖြင့် သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက်အစွမ်းကုန် ကူညီရမည်။ ဒေးဗစ် ကားယူပြီး အပြင်မသွားပါစေနဲ့ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ “ကျွန်မ ကားကို နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ မောင်းသွားမယ်။ နောက်ဘဝ မိနစ်လောက်ကြာမှ အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မက နောက်ဖေး လမ်းကြားထဲမှာ ကားဖွင့်ပြီး စောင့်နေမယ်။ ကားထဲဝင်ပြီး အိပ်နေလိုက်။ အဲဒီမှာ စောင့်တစ်ထည် အသင့်ရှိနေလိမ့်မယ်” “ကိတ် ဖြစ်ပါ့မလား။ သူတို့က မြို့ပြင်ထွက်သမျှ ကားတွေကို ရှာဖွေကြမှာ” “ကျွန်မတို့က ကားနဲ့ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက် ရုစံနာရမှာကပဲတောင်းကို ရထားထွက်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မီးရထားကို အဲဒီရထားနဲ့ ဆက်ထားဖို့ ကျွန်မ စိစဉ်ထားပြီးပြီ” “အဲဒီတော့ မင်းက ငါ့ကို မင်းရဲ ရထားနဲ့ မြို့ပြင် ခေါ်ထုတ်သွားမယ်ဆိုပါတော့” ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမှာ ဘုန်းဒါက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။ “အင်း ... မင်းတို့ မဂ္ဂရီဂါ အမျိုးတွေကတော့ စပ်ပါ။ သက်စန့်ဆံဖျားလုပ်ရမယ်ဆိုရင် သွေးကို ကြိုက်ကြတာ” နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် ကိတ်သည် ကားကို မီးရထားဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည်။ ဘုန်းဒါက ကားနောက်ခန်းတွင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစောင့်ကြီးခြံပြီး အိပ်လိုက်လာသည်။ မြို့တွင်းမှ ပိတ်ဆို့ရေး စခန်းများကိုဖြတ်ကျော်ရာတွင် ဘာပြဿနာမှ မတွေ့ခဲ့ရ။ သို့သော် ယခု မီးရထားဝင်းထဲဝင်လာတော့မှ သူတို့ ကားကို ရှေ့မှ ဆီး၍ မီးထိုးတားဆီးလိုက်သည်။ ရထားတွေ တစ်အုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မှတ်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကကားနားသို့ လျှောက်လာသည်။ “လို ရဲမှူးကြီး ကိုဗင်စကီပါလား” ရဲမှူးကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ကင် မစ္စ မဂ္ဂရီဂါ။ ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ” ကိတ်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ရဲမှူးကြီးကတော့ ကျွန်မကို တော်တော် မိုက်မဲတဲ့ ကလေးမလို့ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ရုံးခန်းမှာ ရဲမှူးကြီးတို့ လူသတ်ဝရမ်းပြေး လိုက်ရာတာနဲ့ ကျွန်မ မနေရတော့ဘူး။ ကြောက်တတ်ရန်ကောလို့ ထင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ ခဏ အပြင်ထွက်ပြီးရောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ တရားခံကို မိတော့မှပဲ ပြန်လာတော့မလို့။ ဒါနဲ့ အခုထိ သူ့ကို မမိကြသေးဘူးလား” “မမိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မိမှာပဲ။ ဒီကောင် ဒီလမ်းကပဲလာမယ်လို့ ကျုပ်က ကျန်းသေပေါက် တွက်ထားတယ်။ တကယ်တော့ သူတယ်ကပဲ ထွက်ထွက် မိမှာတော့ သေချာပါတယ်” ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။ “ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ရထားကို ဒီမနက်ထွက်မယ့် ရထားနဲ့ ဆက်ထားတယ်။ ကျွန်မ ကပ်တောင်းသွားမလို့ပါ” “ဆို မစ္စမဂ္ဂရီဂါကို စောင့်ရှောက်ဖို့

ကျုပ်လူတစ်ယောက်လောက်ခေါ်သွားပါလား။“အိုး ..နေပါစေ ရဲမှူးကြီး။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မတာသာပဲ ကျွန်မ သွားပါမယ်။ ရဲမှူးကြီးနဲ့ ရဲသားတွေ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကျွန်မ သိပြီးပြီပဲ။ ကျွန်မ ခိုက်ချလက်ချ သွားရဲပါတယ်”ဇနောက် ငါးမိနစ်အကြာတွင် ကိတ်နှင့် ဘန်ဒါတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ရထားထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ။ ရထားတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မောင်းမည်းနေသည်။“မောင်းတာကိုတော့ သည်းခံပါ အန်ကယ်။ မန်အိမ်ထွန်းလို့ မဖြစ်လို့ပါ”ကိတ်က ဘန်ဒါအား ခုတင်ပေါ် ဖေးမတင်ပေးသည်။“မနက်ကျတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ရထားထွက်ရင်ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်”ဘန်ဒါက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။“ကျေးဇူးပဲ ကိတ်”ကိတ်က တံခါးလှိုက်ကာများကို ဆွဲ ချလိုက်သည်။“ကျွန်မတို့ ကိပ်တောင်းရောက်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီအရင်သွားရလိမ့်မယ်”ဘန်ဒါက အံ့သရာဖြင့် ကိတ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။“ဟင် ... မင်းပါ လှိုက်မလို့လား”“ကျွန်မ အန်ကယ်ကို ကိပ်တောင်းအထိ လိုက်မပို့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖု ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”ဘန်ဒါက ခေါင်းကို နောက်ပစ်ပြီး ရယ် လိုက်သည်။အင်း ... တကယ့် ဖအေတုသမီးပါပဲ။ ကဲ ... စိန်လိုက်ပေါ့တာ။ရှအရှက်တက်သောအခါ ရထားခေါင်းတွဲတစ်ခုက ကိတ် ကိုယ်ပိုင်ရထားကို လာဆွဲပြီး ပင်မသံလမ်းပေါ်သို့ ရှန်တန်ပြောင်းကာ ကိပ်တောင်းသို့ ထွက်ခွာမည့် ရထားနောက်တွဲနှင့် ဆက်ပေးလိုက်သည်။ တွဲချင်းဆက်စဉ်ရထားတစ်ခုလုံး ရှေ့ထိုးနှောက်ငင် လှုပ်သွားသည်။နံနက် ရှစ်နာရီတိတိတွင် ရထားသည် ဘူတာမှ စတင်ထွက်ခွာ သည်။သူမ၏အတွဲသို့ မည်သို့မျှ လာရောက်ခြင်း မပြုရန် ရထားမထွက်မီက ပင်ကိတ်က ကြိုတင်ပြောထားခဲ့သည်။ဘန်ဒါ၏ ဒဏ်ရာမှ သွေးပြန်ထွက်လာသည်။ ကိတ်က ပတ်တီးပြန်စည်းပေးသည်။ယမန်နေ့ ညနေပိုင်း ဘန်ဒါ ရောက်လာကတည်းက ကိတ်က သူနှင့်အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန် အချိန်မရခဲ့။ ဘန်ဒါ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဂွက်ရပြုရနှင့်ပင် တစ်ချိန်လုံး သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ယခုမှ ခိုက်ချလက်ချ အချိန်ရသဖြင့် သူမက ပြောလိုက်သည်။“က .. အန်ကယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး”ဘန်ဒါက ကိတ်ကို ကြည့်ကာ တွေးလိုက်မိသည်။ ငါ့ဘယ်က စပြောရမှာ။ ဘန်တူး လူမျိုးစုများအား နယ်ချဲ့ လူဖြူများက အမိမြေမှ မောင်းထုတ်ခဲ့ကြပုံကို သူမ နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါလိမ့်။ သူတို့အကြောင်းကပဲစပြောရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ထရန်စဗား ပြည်နယ်သမ္မတ အုမ်ပေါကရူရာအကြောင်းကပဲ စပြောရမည်လား။ ကရူရာကား တောင်အာဖရိက လွတ်တော်တွင် “ကျုပ်တို့ဟာ လူမည်းတွေရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ရမယ်။ လူမည်းတွေကကျုပ်တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ခံ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်ရမယ်”ဟူ၍ ပြောခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ဒါမှမဟုတ် ... “အာဖရိကတိုက်သည် လူဖြူများအတွက်”ဟူ၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သော ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာ ဗိသုကာကြီး စီဗီလ်ရိုဒီး(စ်)အကြောင်းကပဲ စတင်ပြောရမည်လား။ လူဖြူနယ်ချဲ့ သမားတွေ လက်အောက်တွင် ကျွန်ပေါက်ဘဝ သို့ရောက်နေကြသော မိမိတို့ ပြည်သူတွေ၏ ရှည်လျားသော သမိုင်းစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကျဉ်းချုပ်ပြောချိန်ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။နောက်ဆုံးတော့ သူက အကြံရလာပြီး -“ရတော့က ငါသားကို သတ်လိုက်ကြတယ်”ဟု စတင်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ပြေစရာစကားတွေ အစီအရံ ထွက်လာတော့သည်။ ဘန်ဒါ၏သားကြီး အင်တူမိဘင်သယ်သည် နိုင်ငံရေး အစည်းအဝေးတက်နေစဉ်တွင် ရဲသားတွေ ရောက်လာကြသည်။ရဲသားတွေက သေနတ်ပစ် လူစုခွဲရာမှ အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်ပွားတော့သည်။ သူတို့က

အင်္ဂတိမိဘင်သယံကို ဖမ်းဆီးသွားကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အင်္ဂတိမိဘင်သယံအား အချပ်ခန်းထဲတွင် ကြိုးဆွဲချ၍သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ “သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာလို့ ပြောကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့သားအကြောင်း ငါသိပါတယ်” ဘန်ဒါက နာကျည်းသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဘုရား ... ဘုရား .. ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလိုသေသွားရတာစိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်တာ” ကိတ်က ပြောပြီး သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူတို့ ကလေးဘဝတုန်းက အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားခဲ့ကြပုံတွေကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ အင်္ဂတိမိဘင်သယံက စိတ်ကောင်းရှိသောလူချော ကလေးတစ်ယောက် ...။ “ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်ကယ်။ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့က အန်ကယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဖမ်းနေကြတာလဲ” သူတို့ ငါးသားကို သတ်ပြီးတော့ ငါက လူမည်းတွေကို စည်းရုံးတယ်။ ငါ ပြန်တိုက်ရမယ် ... ကိတ်။ ငါ့သားအတွက်၊ ငါ့လူမျိုးအတွက် ငါပြန်တိုက်ရဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရဲတွေ ငါ့ကို တိုင်းပြည်ရန်သူဆိုပြီး ဝရမ်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ... ငါလုံး မကျူးလွန်တဲ့ ဓားပြမှုနဲ့ ငါ့ကို ဖမ်းကြတယ်။ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီးတော့ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ချလိုက်ကြတယ်။ ငါတို့အကျဉ်းသား လေးယောက်က ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ အစောင့်တစ်ယောက်ပစ်သတ်ခံရတယ်။ အဲဒါကို ငါသတ်ပါတယ်လို့ သူတို့က စွပ်စွဲကြတယ်။ တကယ်တော့ ငါတစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ သေနတ်မကိုင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။” ကျွန်မ ယုံပါတယ် .. အန်ကယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးလုပ်မယ့်အလုပ်က အန်ကယ်က လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တစ်နေရာ အရောက်ပို့ဖို့ပဲ။ “ကိစ္စထဲ မင်းပါ ပါဝင်ပတ်သက်လာတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကတိ” ကျွန်မ ပါဝင်ပတ်သက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာကိုလုပ်တာ။ အန်ကယ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဘန်ဒါက ပြီးသည်။ “ကို သူငယ်ချင်းလို့ ပထမဆုံးခေါ်တဲ့ လူဖြူအမျိုးသားကို မင်းသိပါတယ်။ မင်းရဲ့ ဖေဖေပေါ့” သူက သက်မချသည်။ “ကိပ်တောင်းရောက်တော့ မင်းက ငါ့ကို ရထားပေါ်က ဘယ်လိုဆွဲထုတ်မလဲ” “ကျွန်မတို့ ကိပ်တောင်းကို မသွားပါဘူး” “ကင် ... ဒါနဲ့ မင်းကပြောတော့” “ကျွန်မက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ ... အန်ကယ်။ ကျွန်မ ကြိုက်တာ ပြောင်းလဲလုပ်ပိုင်ခွင့် ကျွန်မမှာ ရှိတယ်” သနားခေါင်လောက်တွင် မီးရထားသည် ဝေဓိကစတာဘူတာ၌ ရပ်သည်။ ကိတ် သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ရထားတွဲကို အဖြတ်ခိုင်းပြီး ရှန်တီနီလုပ်ကာမနက်မိုးလင်းတော့ ကိတ်က အိပ်ရာမှထကာ ဘန်ဒါ၏ ခုတင်နားသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဘန်ဒါမရှိတော့။ သူ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကိတ်တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော် သူ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းလိမ့်မည်ဟုတော့ ယုံကြည်သည်။ သူ့မှာ သူ့ကို အကူအညီ ပေးနိုင်သည့် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ အန်ကယ်ဘန်ဒါကိုငါ အခုလို ကူညီခဲ့တာ ဒေးဗစ်သိရင်တော့ သိပ်ဂုဏ်ယူမှာပဲ ဟု သူမတေးလိုက်မိသည်။ “မင်း ဒီလောက်တောင် မိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝ မထင်ဘူး” ဂျိုဟန်နက်စဘတ်သို့ ကိတ်ပြန်ရောက်သွား၍ ဒေးဗစ်အားအကြောင်းစုံ ပြောပြလေ့ကတော့ ဒေးဗစ်က သူမအား ပစ်ဆူတော့သည်။ “ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လည်းထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဘန်ဒါ ဒီမှာပုန်းနေတာ ရဲတွေက တွေ့သွားရင် သူတို့ ကတာလုပ်မယ် ထင်သလဲ” “သူတို့က သူ့ကို ပစ်သတ်ကြမှာပေါ့” ကိတ်က

မခန့်လေးစားသဖြင့်ပြန်ပြောသည်။ဒေးဗစ်စိတ်ညစ်သွားသည်။ နဖူးကို
လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ကာ မေးလိုက်သည်။“မင်း ဘယ်လိုမှ
မတွေးမိဘူးလား”“တွေးမိတာပေါ့။ သိပ်တွေးမိတာပေါ့။ အန်ကယ်ဟာ
ရေခဲတုံးလိုအေးစက်ပြီး အသေကြီးလို ခံစားချက် မရှိဘူးလို့ ကျွန်မက
တွေးမိတာပေါ့”သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင်
တောက်နေကြသည်။“မင်းက ကလေးအရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ကိတ်”သူမက
သူမ၏ကို ရိုက်ရန် လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်ကသူမ၏ လက်မောင်းကို
ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။“ကိတ် ... ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့။ စိတ်ကို
ထိန်းစမ်းပါ”ထိုစကားသည် ကိတ်၏ ခေါင်းထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။ကိတ်
ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့။ စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါ။ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုစဉ်က သူမ
လေးနစ်သမီးအရွယ်သာရှိသေးသည်။ တစ်နေ့တွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က
သူမအား စ.သောကြောင့် သူမက လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် တက်ကလုပ်နေတုန်း
ဒေးဗစ်က ပြုန်းခန့်ရောက်သွားတော့ ကလေးက ထွက်ပြေးသည်။ ကိတ်က
နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်က သူမအား
ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။“ဒေါသမကြီးနဲ့လေ ... ကိတ်။ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့။
အမျိုးသမီးဆိုတာဒီလို လက်သီး တယ်မီးယမ်းနဲ့ ရန်မတွေ့ရဘူး”ကျွန်မ
အမျိုးသမီး မဟုတ်ဘူး။ ဖယ်စမ်းပါ” ကိတ် ပြန်ပက်သည်။ ဒေးဗစ်က လက်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်သည်။သူမအကျတွင် ရွံ့တွေပေကျပြီး စွတ်ပြုနေသည်။
ဝါးတွင်လည်း ခြစ်ရာတွေနှင့်။“က ..က .. မင်းအမေ မမြင်ခင်
သွားဆေးလို့ကပြရအောင်”ကိတ် ထွက်ပြေးသွားသော ကလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ
အခဲမကျေနိုင်သေးဘဲ ပြောလိုက်သည်။“အန်ကယ်သာ မလာရင် ဒီကောင်ကို
ကျွန်မက အလဲထိုးလိုက်မှာသလား”ဒေးဗစ်က ကိတ်၏ ဒေါသထွက်နေသော
မျက်နှာနီရဲကလေးကိုကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်နေသည်။“ဟုတ်ပါတယ်။
မင်းနိုင်မှာပါ”ထိုနောက် ဒေးဗစ်က ကိတ်ကလေးကို ပွေ့ချိုပြီး အိမ်ထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်၏လက်ပေါ်မှာ နေရသည်ကို သူမ
အလွန်သဘောကျသည်။ဒေးဗစ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူမကျေနပ်တာ ဘာမှမရှိ။
ဒေးဗစ်သည် သူမကိုနားအလည်ဆုံးသော တစ်ဦးတည်းသော လူကြီးဖြစ်သည်။
သူ ခရီးမထွက်ရလျှင် ကိတ်ကလေးနှင့်သာ အများအားဖြင့်
အချိန်ပြုန်းလေ့ရှိသည်။ဂျမီသည် နားနားနေနေ အချိန်များတွင် ဘန်ဒါနှင့် သူတို့၏
စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းကို ဒေးဗစ်အား ပြန်လည်ပြောလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ
ယင်းဇာတ်လမ်းကို ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ပြန်ပြောပြနေရပြီ။ သူကလေးသည်
ယင်းအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ နားထောင်၍ မပြီးနိုင်။“ဖေဖေနဲ့
အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ ဖောင်ကြီးစီးပြီး သွားကြတဲ့အကြောင်းပြောပြပါဦး ...
အန်ကယ် ဒေးဗစ်”ဒေးဗစ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။“တော
ငါးမန်းကြီးတွေအကြောင်း ပြောပါဦး။ ပင်လယ်မြို့ ဆိုင်ကြီးအကြောင်း
ပြောပါဦး” ပြီးတော့ ဘာပြောပါဦး။ ညာပြောပါဦးနှင့် ဒေးဗစ်မှာနားရသည်ပင်
မရှိတော့။ကိတ်ကလေးမှာ မခင်ဖြစ်သူနှင့် အေးအေးဆေးဆေး
တွေ့ရချိန်အလွန်နည်းသည်။ ဗာဂရက်သည် ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတ်ကို
လုပ်ငန်းများဖြင့်အားလုပ်ချိန်မရှိသလောက် အလုပ်တွေများနေသည်။ သူမ
ဤမျှအလုပ်ဖလှုံနေခြင်းမှာလည်း ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် ဂျမီမဂ္ဂရိုဂါ
လို့အပ်ခဲ့သောမျိုးဆက်တာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းရွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သူမသည် ဂျမီ မသေခင် အတိုင်းပင် ညတိုင်း ညတိုင်း
ဂျမီအားစကားပြောလေ့ရှိသည်။ဒေးဗစ်က သိပ္ပံပြီး အားကိုးရတယ် ဂျမီ။
ကုမ္ပဏီကို ကိတ် အုပ်ချုပ်တဲ့ အချိန်မှာ သူက ကိတ်အနားမှာရှိနေ လိမ့်မယ်။

ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ရောက်လေရာဘဝမှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့သာနေပါ။ ဒါပေမဲ့သမီးလေးအတွက်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှမပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ကိတ်က ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်ထင်ရာစွတ်လွပ်တတ်သည်။ သူနှင့် ပေါင်းလို့မရ။ အဆုံးစွန် ပြောရလျှင် မစ္စကတော်လီနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့၏ စကားကိုပင် နားမထောင်။ သူတို့က သည်အဝတ် ဝတ်ပါဆိုလျှင် သူမကဟိုအဝတ် ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အစားအသောက်ကိုလည်း မှန်မှန် မစား၊ သူမ စားချင်တဲ့ အချိန်မှ စားသည်။ စားချင်တာ စားသည်။ ကြမ်းလို့ လည်းမရ။ ပျော့လို့လည်းမရ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏ မွေးနေ့ပါတပွဲများကိုလည်း မသွား။ သူမမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိ။ အက သင်တန်းတက်ခိုင်းလည်း မတက်။ အားအားရှိ ယောကျာ်းကလေးတွေနှင့် ဘောလုံးကန်၍သာနေသည်။ နောက်ဆုံး ကျောင်းစတက် တော့လည်း ကျောင်းတွင် ငရုပ်မလေးအဖြစ်သာ နာမည်ထွက်လာသည်။ မာဂရက်မှာ တစ်လတစ်ကြိမ်ကျစီကျောင်း အုပ်ဆရာမကြီးထံ သွားရောက်ကာ သမီးငယ်အားကျောင်းမထုတ်ပါရန် တောင်းပန်နေရရာသည်။ “ကျွန်မကတော့ ဒီကလေးမကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးမစ္စကမဂရီဂါ” ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သက်မချ၍ ပြောသည်။ “ဉာဏ်ကတော့ ထူးထူးခြားခြားကို ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာကို ကဏ္ဍကောစလုပ်တာက ခက်နေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး” မိခင်ဖြစ်သူ မာဂရက် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါ။ ရုတ်တရက် ချုပ်ကိုင်နိုင်သူမှာ ဒေးဗစ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကိတ် ... ဒီညနေ မင်းကို မွေးနေ့ပါတီ တစ်ခုက ဖိတ်ထားတယ်ဆိုကျွန်မ မသွားချင်ဘူးဒေးဗစ်က ကိတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တပြင်ညီဖြစ်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါတယ် ... မင်း မသွားချင်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့မွေးနေ့ကျင်းပတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အဖေက ငါ့သင်ယာချင်း ဖြစ်နေတယ်။ မင်းသွားရင် ငါ့အနေနဲ့ မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့လည်း မိတ်ဆွေကောင်းမဝီသရာ ရောက်လိမ့်မယ်” အဲဒီလိုက အန်ကယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လား “ဟုတ်တယ်” မါပြင် ကျန် ရှေ့ဒါဖြင့် ကျန်မသွားမယ်ဆိုနေသနေတွင် ကိတ်ကလေးသည် ခြောက်ပြွန်ကင်း သလစင်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ ရှင် ဘယ်လိုများ စည်းရုံးလိုက်တာလဲ ... ဒေးဗစ်။ ကျန်မတော့အံ့သလို့မဆိုးတော့ဘူး” မာဂရက်က တကယ်လည်း အံ့သစွာဖြင့် ပြောသည်။ ဒေးဗစ်က ရယ်လိုက်ပြီး “တကယ်တော့ ဘာမှ အံ့သရာမရှိပါဘူး တဖုတ္တရီတဲ့ဘာမှ အံ့သရာမရှိပါဘူး။ သူက သတ္တိပျတ္တရီတဲ့မိန်းလေးပျ။ ကြီးလာရင်လည်း ဒီစိတ်ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတာကတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဂရုတစိုက် ပျိုးထောင်ပေးဖို့ပ” ကျန်မတစ်ခါမှ မပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ရှင်ကို ပြောမာဂရက် ပြုံးသည်။ ကျန်မဟာ ဒီကလေးမ ဒီလောက်ခေါင်းမာလှတာကုပ်ချိုးပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရကောင်းမလားလို့တောင် စိတ်ကူးမခံတာ ဒေးဗစ်ရဲ့ ဇွက်တံ ၁၀ နှစ်သမီးအရွယ် ရောက်တော့ တစ်နေ့တွင် သူမက ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။ ကျန်မ အန်ကယ်ဘန်ဒါနဲ့ တွေ့ချင်တယ် အန်ကယ်ဒေးဗစ်က အဲအားသင့်စွာဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ကိတ်။ ဘန်ဒါနေတဲ့နေရာဟာ ဒီကဆုံအဝေးကြီး” နက် ကျန် အဲဒီတံ ခေါ် မမဟုတ်အန်ကယ် ... ကျန်မကို အဲဒီကို ခေါ်သွားမလား။ ဒါမှမဟုတ်ကျန်မကိုယ်တိုင်ပဲ သွားရမလား” နောက်ဆုံးတော့ ဒေးဗစ်မှာ ဘယ်လိုမှ

မတတ်သောတော့ဘဲ ကိတ်ကိုအလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် နောက်
တစ်ပတ်တွင် ဒေးဗစ်သည် ကိတ်ကလေးအားဘန်ဒါ၏ ယာတောအိမ်သို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဘန်ဒါ၏လယ်မြေမှာ နှစ်ကေခန့် ကျယ်၍ ဂျုံစိုက်သည်။
သွေးနှင့်ငှက်ကလေးအုတ်တွေလည်း မွေးထားသည်။ သူတို့မသားစုနေထိုင်သော
အိမ်မှာ ရွံ့နံ့ရုံတွေ ကာထားသော တံငါကြီး ဖြစ်သည်။ နံရံတွေပေါက်
သစ်လုံးတွေခံပြီး သက်ကယ် မွေးထားသည်။ ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ မြင်းရထားနှင့်
ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ဘန်ဒါက တံရှေ့မှ
ရုပ်ကြည့်နေသည်။ သူက ဒေးဗစ်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကလေးမကလေးကို
စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့် နေသည်။ ကလေးမကလေး၏ မျက်နှာက
လူကြီးတစ်ယောက်လို လေးနက်တည်ကြည်နေသည်။ “သမီးက ဂျမီမဂ္ဂရီဂါရဲ့
သမီးလေး မဟုတ်လား။ အန်ကယ်က မြင်မြင်ချင်း
မှတ်မိပါတယ်ကွယ်” “အန်ကယ်က အန်ကယ်ဘန်ဒါ မဟုတ်လား။ ကျွန်မကလည်း
မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ် .. အန်ကယ်ရယ်။ ကျွန်မ ဖေဖေ အသက်ကို
ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ
ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့လာတာပါ” ဘန်ဒါက ကလေး၏စကားကို
သဘောကျသွားပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ “အင်း .. သမီးကို
တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြထားပြီဖြစ်မှာပဲ။ ကိုင်း .. လာ .. လာ။
အန်ကယ်မသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင်” ဘန်ဒါ၏ မိန်းမမှာ
ရုပ်ရည်ချောမောသော ဘန်တူး အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ နာမည်က နာတမီ။
သားကလေး နှစ်ယောက်။ အကြီးသား အင်တယ်ဘင်သယ်မှာ ကိတ်ထက်
ခုနစ်နှစ်ကြီးသည်။ အငယ်ဆုံးသားမှာ ဂျီနာကကိတ်ထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသည်။
သားကြီး အင်တမ်ဘင်သယ်က ဖခင်နှင့်တစ်ရပ်တည်း။ ရုပ်ချောတာချင်းလည်း
တူသည်။ တည်ငြိမ်သော မာန်ရှိတာချင်းလည်းတူသည်။ ကိတ်သည်
ထိုနေ့တစ်ညနေလုံး ဘန်ဒါ၏သားကလေး နှစ်ယောက်နှင့် ကစားရင်း
အချိန်ကုန်သည်။ သူတို့သည် သပ်ရုပ်သန့်ရှင်းသော မီးဖိုခန်းကလေးထဲတွင် ညစာ
စားကြသည်။ ဒေးဗစ်မှာ လူမည်းမသားစုနှင့်အတူစားသောက်ရသည်ကို
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ သူက ဘန်ဒါကိုတော့လေးစားသည်။ သို့သော် လူဖြူနှင့်
လူမည်းတို့၏ အကြားတွင် ခံစားချက်ချင်းမတူနိုင်သော ရိုးရာဓလေ့
ထုံးစံတွေတော့ ရှိကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်သည်ဘန်ဒါ၏
နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း အလေးအနက် ထားသည်။ ဘန်ဒါသည်
လူမည်းနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဂျန်တင်ဂိုဂျဟာဘူး၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်ကြောင်း
ဒေးဗစ် သိထားသည်။ ဂျဟာဘူးမှာ တောင်အာဖရိက လူမည်းများလွတ်မြောက်ရေး
တိုက်ပွဲဝင်နေသူဖြစ်သည်။ တောင်အာဖရိကတွင် စိန်တွင်းရွှေတွင်း
ကုမ္ပဏီစုစုပေါင်း ကိုးခုရှိသည်။ ၎င်းတို့က ရှိသမျှ
အလုပ်သမားတွေကိုအလုပ်မပေးနိုင်ကြ။ အလုပ်မလုပ်သော လူတိုင်းအပေါ်တွင်
အစိုးရက ၁၀ သျှလင်စီ အခွန်ကောက်သည်။ ထို့ကြောင့်
တောင်အာဖရိကတစ်နိုင်ငံလုံးတွင်အလုပ်သမား ဆူပူမှုများ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်။
ညစာ စားပြီးသောအခါ ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “ကိတ် ... တို့ ပြန်ကြမယ်ထင်တယ်။
သွားရမယ့်ခရီးက အဝေးကြီး” “ခဏနေပါဦး ... အန်ကယ်ရဲ့” ကိတ်က
ဘန်ဒါဘက်သို့ လှည့်ကာ “အန်ကယ်ဘန်ဒါ ... အန်ကယ်နဲ့ ဖေဖေတို့ကို
ကိုက်စားဖို့လာကြတဲ့ ငါးမန်းကြီးတွေအကြောင်း ခဏ ပြောပြပါဦးလား ...
ဟင်” ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့မှာ ဒေးဗစ်ရှိနေသည့်အခါတိုင်း ကိတ်က
သူမအားဘန်ဒါတို့ယာတောအိမ်သို့ အမြဲတမ်း ပို့ခိုင်းတတ်လေသည်။
ဇွဲကိတ်ကလေးသည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဒေးဗစ်က ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယနေ့အထိ ယင်းစိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံမည့် အရိပ်အောင်ကို လုံး မမြင်ရသေး။ သူကလေးသည် သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည့်စုံမည်အစား မိမိထင်ရာကိုသာ တစ်နှုတ်ထိုးလုပ်တတ်လာခဲ့သည်။ သူမက သူမအရွယ် အခြားမိန်းကလေးများလုပ်သော လုပ်န်းမျိုးတွေကို လုံး စိတ်မဝင်စား။ စိန်တွင်းသို့လိုက်ရန် ဒေးဗစ်အား မကြာခဏ ပူဆာသည်။ ဒေးဗစ်ကသူမအား အမဲလိုက် ခေါ်သွားသည်။ ငါးများခေါ်သွားသည်။ စခန်းချထွက်ခေါ်သွားသည်။ သည် လုပ်ငန်းတွေကို ကိတ်က အလွန်သဘောကျသည်။တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်နှင့် ကိတ်ကတစ်ယောက် ဖားလ်မြစ်တွင် ငါးများနေကြတုန်း ကိတ်က ဒေးဗစ်မိသော ငါးထက်ကြီးသည့် ငါးကြီးတစ်ကောင်ကိုဖြတ်ခွဲတုပ်ဆွဲယူလိုက်သည်။ဤတွင် ဒေးဗစ်က "မင်းက ယောက်ျားကလေးပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူး ကောင်းတယ် ကိတ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ကိတ်က ခွံ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အန်ကယ်ကလည်း မရှေးစမ်းပါနဲ့။ အဲဒါဆိုရင် အန်ကယ်ကို ကျွန်မတယ်လုလုပ် လက်ထပ်လို့ရတော့မှာလဲ"ဒေးဗစ်က သဘောကျသွားပြီး တဟားဟားရယ်နေသည်။"ဟုတ်တယ် ရယ်မနေနဲ့။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ။ တစ်နေ့ကျရင် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ တကယ် လက်ထပ်မယ် ... သိလာ" အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာပဲ။ ငါကမင်းထက် အသက် ၂၂ နှစ်တောင် ကြီးတာ။ မင်းအဖေအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ပါ။ မင်းက တစ်နေ့ ကျတော့ အရွယ်တူ လူတော်လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်""အဲဒီ လူတော်လူကောင်းကလေးကို ကျွန်မက မလိုချင်ဘူး" သူမကခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောသည်။ "ကျွန်မက အန်ကယ်ကိုပဲ လိုချင်တယ်""နီလောက်တောင်ဆိုရင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားလျှို့ဝှက်ချက်အကြောင်း မင်းကို ငါပြောပြမယ်"ပြောပြပါ ..." ကိတ်က အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။"မီးဝမှ အချစ်မျှနိုင်သတဲ့။ ဒီတော့ အဲဒီငါးကို ချက်ပြီး တို့ နှစ်ယောက် ဝမ်းဝအောင် နေ့လယ်စာစားကြမယ် ဟုတ်လား"ဥသမ အရွယ်ရောက်လာသောအခါတွင် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲအား လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မည်ဆိုသည်ကို ကိတ် အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်လောကလုံးတွင် သူမ အချစ်ဆုံး အထင်အကြီးဆုံးလူသည် ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲပင် ဖြစ်သည်။မာဂရက်သည် ဒေးဗစ်အား အိမ်ကြီးတွင် တစ်ပတ်တစ်ခါ အမြဲတမ်းညစာ ဖိတ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ကိတ်ကတော့ မီးဖိုခန်းတွင်သာ အိမ် ဖော်တွေနှင့်အမြဲတမ်းစားလေ့ရှိသည်။ မီးဖိုခန်းတွင်စားလျှင် ဟန်ပန်တွေ လုပ် နေစရာမလိုဘဲကိုယ်စားချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားနိုင်သောကြောင့် သူမကပိုချိုကြိုက်သည်။သို့သော် စနေနေ့ညများတွင် ညစာစားရန် ဒေးဗစ်ရောက်လာသောအခါတွင်ကား ကိတ်က မီးဖိုခန်းသို့ မသွားတော့ဘဲ ဒေးဗစ်အနားတွင်သာအမြင်သား ထိုင်နေတတ်တော့သည်။များသောအားဖြင့် ဒေးဗစ်သည် တစ်ယောက်တည်းသာ လာတတ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိတ်မှာ ဒေါသပုန်ထပြီး သာသာနှင့်နာနာ အုပ်တော့သည်။သူမက ဒေးဗစ်အား တစ်နေရာသို့ ခေတ္တ ခေါ်ထုတ်လာကာတကယ်ကို မသိ၍မေးသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။"အန်ကယ် ခေါ်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ဆိပ်ငယ်လှတာပဲနော်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားကလည်း ဖက်ရှင်ကျပြီး ပျံနေတာပဲ ... သိလာ။ ဒါနဲ့သူက မဒမ်အဝုန်း(စ်)ဂေဟာက ခေါ်လာတဲ့ မိန်းမလား ... ဟင်"ကိတ် ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး"ပြောရမှာ အားနာစရာတော့

ကောင်းပါတယ် ... မစွက်မဝရီဂါ။ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ်တာကြောင့် အခုလို
ခေါ်ပြောရတာပါ။ ကျွန်မတို့ကျောင်းဟာဝုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့
နာမည်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းဆိုတာ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ ကိတ်က
ကျောင်းဝုဏ်သိက္ခာလုံးပဲ မထောက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်”မာဂရက်
သက်မတစ်ချက်ချီလိုက်ပြီး“သူ ဘယ်လိုအလုပ်တွေများ လုပ်နေပါသလဲ”“သူက
တခြားမိန်းကလေးတွေကို သူတို့တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့စကားတွေ သင်ပေးတယ်”
ဆရာမကြီးက မျက်နှာတည်သွားပြီး “အမှန် အတိုင်းပြောရရင် သူပြောတဲ့
စကားတွေကို ကျွန် မကိုယ်တိုင်တောင် လုံးဝမကြားဖူးပါဘူး။ ဒီစကားတွေ သူ
တယ်ကများ ရလာတာပါလိမ့်”မာဂရက်ကတော့ သူမသမီးအကြောင်း သိပြီးသား။
ကိတ်သည်ယင်းစကားများကို သူမ၏ လမ်းပေါ်မှ
ကစားဖော်ကစားဘက်တွေဆီကရလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ဆရာမကြီးက
ဆက်ပြောသည်။“ဒီတော့ ... မစွက်မဝရီဂါ သူ့ကို ဆုံးမကြည့်ပါဦး။ ဒါဟာ
ကျွန်မအနေနဲ့ နောက်ဆုံးပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”“ဟုတ်ကဲ့ ..
ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာမကြီး။ သူ့ကို ကျွန်မဒီမှာ မထားတော့ပါဘူး။
နိုင်ငံခြားကျောင်းပဲ ပို့လိုက်တော့မယ်”မာဂရက် သူမ၏အကြံကို
ဒေးဗစ်အားပြောပြတော့ ဒေးဗစ်ကပြီးပြီး ပြန်ပြောသည်။သူကတော့ ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူးမကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လုပ်စရာက
ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒီကလေးမ အယူတူ အနတ္တ စကားတွေ
လျှောက်ပြောနေတာဆရာမကြီးက လုံး မကျေနပ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ဒီကလေးမ
မလွယ်ဘူး။ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့သလိုပဲ ဒေးဗစ်။ အမှန်က
ဒီကလေးဟာ ရပ်လည်း သိပ်ချောတယ်။ ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်။
ပြီးတော့“သူက သိပ်ပြီး အတတ်လွန်နေတာ”အတတ်လွန်လွန် မလွန်လွန်
ကျွန်မကတော့ သူ့ကို နိုင်ငံခြားကျောင်းပဲ ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ရတော့မှာပဲ”ထိုသို့နေတွင်
ကိတ် အမိပြန်ရောက်လာ သောအခါ မာဂရက်အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။
အကယ် ဒေါက်နံ ဦးကိတ်က အကြီးအကျယ် ဒေါက်နံတော့သည်။“မေမေက
သမီးကို အဝေး မောင်းထုတ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”“မေမေက သမီးကို
အဝေးမောင်းထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးပိုကောင်းဖို့အတွက် လုပ်ရတာပါ”သမီး
ဒီမှာလည်း ပိုကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေအားလုံးလည်း ဒီမှာပဲ
နေကြတာ။ မေမေ သမီးကို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ခွဲပစ်ဖို့ကြိုတာလား”“သမီးပြောတဲ့
မိတ်ဆွေတွေက အလကား ကလေးကချေ ..”“ကလေးကချေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။
တခြားလူတွေလိုပဲ လူကောင်းတွေပါ”“ဒါမာ ကိတ်။ မေမေက သမီးနဲ့ အချေအတင်
ငြင်းနေစရာ မလိုဘူး။သမီးကို နိုင်ငံခြား မိန်းကလေးကျောင်းကို ပို့မယ်။ ဒါပဲ
မေမေ ပြောချင်တယ်”ဆို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သက်သေမယ်”“ပဲစမ်းပါ ..
သမီးရယ်။ လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ သင်မှန်းပါတယ်။ အဲဒါ ချုံ၊ ြေးစား
ရှိပါတယ်။ အဲဒါမှ မကြိုက်သေးရင်လည်း တစ်အိမ်လုံးမှာ
အဆိပ်ဆေးတွေတစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ ကြိုက်သလို လုပ်လိုက်စမ်းပါဤတွင် ကိတ်မှာ
မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ဝိုပါလေတော့သည်။အို.
မေမေရယ်။ မေမေရယ် ... သမီးကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်မာဂရက်
သမီးငယ်အား ပေဖက်လိုက်ပြီး‘မေမေက သမီးကောင်းဖို့အတွက် လုပ်ရတာပါ
သမီးရယ်။ သမီးဟာ မကြာခင်မှာ အပျိုဖြစ်လာတော့မယ်။ လက်ထပ်ရတော့မယ်။
သမီးလိုဖြစ်သလိုဝတ်စားပြီးပြောချင်တဲ့စကားပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို
ဘယ်သူကမှ လက်ထပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”သဒါ ပြောတဝါဘူး။ အန်ကယ်ဒေးဗစ်က
အဲဒါ လုံးဝ ဂရုမစိုက်အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ်ဒေးဗစ်က အဲဒါတွေ လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ကိစ္စက ဒေးဗစ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဆိုတာပေါ့။ ကျွန်မက သူ့ကို

လက်ထပ်မလိုမာဂရက် ဟင်းခနဲ သက်ကြီး ချလိုက်သည်။ မစ္စကီတော်လီကို အထုပ်အပိုးတွေ မြန်မြန်ပြင်ဖို့ မေမေ ပြောကုန်အင်လန်နိုင်ငံ၊ ဂူလောက်စက်စတာရှင်းယားနယ်တွင် နာမည်ကြီးတော်ဒါကျောင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့် ရှိသည့်အနက် မာဂရက်က ချယ်လတင်ဟန်မိန်းကလေးကျောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သည်ကျောင်းက စည်းကမ်းလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ကျောင်းဝင်း ပရဂျက်ကလည်း လုံလုံခြုံခြုံနှင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ ကျောင်းစည်းကမ်းအရဆီသော် မွေးမျိုးမတူနွယ် သားသမီးများနှင့် လူကုန်သားသမီးများကိုသာ လက်ခံသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စကီတန်ဇါဒင်ပွန်းမှာ ဒေးဗစ်နှင့် စီးပွားရေးအရ ဆက်သွယ်ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ ကိတ်အားကျောင်းအုပ်ရာတွင် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ရှောရှောရှူပင် အဆင်ပြေသွားသည်။ ဂူလတင်ဟန် မိန်းကလေးကျောင်းတွင် စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကိတ်မှာ ထိုးစံအတိုင်း ဒေါသပြန်တော့သည်။ နှစ်ကျောင်းအကြောင်း သမီး ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တကယ်ဆိုးတဲ့ ကျောင်း။ အဲဒီကျောင်းက သမီး ပြန်ထွက်လာရင်လည်း ဘာမှ တတ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အင်္ဂလိပ် ကစားစရာ အရပ်ကလေးတွေလိုပဲ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီလိုကျောင်းမျိုးမှာမှ မေမေက သမီးကို ထားချင်ရသတဲ့လား” သမီး အကျိုးရှိအောင်လို့ ထားရတာပါ သမီးရယ်။ ဒီကျောင်းကသမီးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကို စိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သင်ပေးနိုင်တဲ့ ကောင်းပါ “သမီးက မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မဖြစ်ချင်ဘူး။ သမီးမှာ ဦးနှောက်ရှိပြီးသားပဲ” “အဲဒါ ယောကျာ်းတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးတဲ့အခါစ ဌယဌ ဓွတ်ပထမဆုံး ထည့်တက်တဲ့အချက် မဟုတ်ဘူး သမီး။ ပထမဆုံး လိုအပ်တာကမိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းမပီသဖို့ လိုတယ်” “သမီးက မိန်းမ မပီသချင်ဘူး။ သမီးစရိုက်နဲ့ သမီးပဲ နေချင်တယ်။ ထားလိုက်စမ်းပါ။ သမီး အကြောင်းနဲ့ သမီးပဲ ရှိပါစေ။ မေမေ အပူ မဟုတ်ပါဘူး” “ညည်း ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး။ ကဲ .. ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့။ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့သာ အဆင်သင့် ပြင်တော့။ ဒါပဲ” သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကိတ်တို့ ခရီးထွက်ရန် ဒီဗျိုကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဒေးဗစ်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လန်ဒန်သို့သွားရန်ရှိနေသဖြင့် “ကဲ .. သူ့ကို ရှင်ပဲကြည့်ပြီး ခေါ်သွားပါတော့ ... ဒေးဗစ်။ ဒီကလေးမ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာကျွန်မတော့ တွေးတောင် မတွေးတတ်တော့ဘူး” မာဂရက်က ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။ ဒေးဗစ်က - “ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် အားလုံးကြည့်လုပ်လုပ်ပျံ့မယ်” “အန်ကယ်လည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ။ မေမေနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ဉာဏ်တည်းပဲ။ တစ်စက်မှ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကဲ့ပဲ ဒီအိမ်ကမောင်းထုတ်ချင်နေကြတာ။ ဒီလောက်တောင် မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးလား” “မင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ငါက စောင့်နိုင်ပါတယ်” “ညီသူတို့သည် ကလစ်ဒရစ်မှ ကပ်တောင်းသို့ ကိုယ်ပိုင်ရထားဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆောက်သနပ်တန်သို့ သဘောစီးသည်။ သဘောခရီးမှာ လေးပတ်တိတ် ကြာသည်။ ယခုလို သူမအား တစ်နိုင်ငံ တစ်ပြည်ခြားသို့နှင့်လိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှ မကျေနိုင်သေးသော်လည်း ဒေးဗစ်နှင့် ခရီးအတူသွားရသည်ကိုတော့ ကြည်နူးနေမိသည်။ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ခရီးပဲ။ ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်တာနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ သူနဲ့ ငါ လက်မထပ်ရသေးတာပဲ ထူးတာ။ လက်မထပ်ရသေးတာပဲ ထူးတာ ...။ ဤ နဂါး ဥန

၂၄၊ ဝဋ္ဋသင်္ဘောခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒေးဗစ်မှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရွက်ဝန် ရွှေ့ပြောင်းစာတမ်းများကို စစ်ဆေးပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကိတ်က တော့ပြီ သူ့ကြာ။ ဝဋ္ဋသင်္ဘောတွင်ပေါ်တွင် ခေ့ခေ့ကလေးလှမ်း ဒေးဗစ် အလုပ်လုပ်နေတာကိုသာ တစ်မိမိမကြည့်ပြီး ပိတ်ဖြစ်နေမိတော့သည်။ တစ်ချိန်တွင် သူမက မေးသည်။ “ဒီစာရင်းယေးတွေနဲ့ပဲ နှစ်လုံးလုံးနေရတာကို မငြီးငွေ့မိဘူးလား ... ဒါ၊ အန်ကယ်ငွေသွယ် တွာ ပိုပိုပို တွာ နယုယနပနသက လက်ထဲမှ ကလောင်တံကိုချကာ ကိတ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ “ဒါတွေက စာရင်းယေးတွေ မဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဇာတ်လမ်းပေတမ်း ဟင်” ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းတွေလဲ ဟင်ဦး ဝရဟ ယန္တ ညာယနိရမင်း ဒါတွေကို ဖတ်တတ်မယ်ဆိုရင် တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အရောင်းကြိုမ ဓာတ ဝဋ္ဋသင်္ဘောလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေအကြောင်း၊ တို့ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေကြတဲ့ အမှုထမ်းတွေ အကြောင်း ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံကို သိရမှာပဲ။ မင်း ဖေဖေ တညီထောင်ခိုတဲ့ဝေ ဘုရား၊ ဇာတိ န ရွှေ၊ ၂၂ ပြုကုမ္ပဏီကို အမှီပြုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူပေါင်း ထောင်သောင်းမက ထမင်းညှစ်စားနေကြရတယ်ကြွတ် တွာ အကိရိသ တင် ဒါနဲ့ ကျွန်မမှာ ဖေဖေနဲ့တူတဲ့ အချက်များ ရှိသလား ဟင်ဦး ဝရ ဝဋ္ဋသင်္ဘော ၂ ပုံအများကြီး ရှိတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ သူက ခေါင်းမာတယ်။ ပိုင်ကိုပွဲယဉ်ဥပုနဲ့ စိတ်ရှိတယ်ဦး ဝဋ္ဋသင်္ဘောကျွန်မကရော ခေါင်းမာသလား၊ ပင်ကိုစိတ် ရှိသလား “မင်းက နှစ်ဆုံးဆုံးနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မင်းကို လက်ထပ်တဲ့လူတွေခေါင်းမေး ကျွတ်မယ်သာ ပြင်ပေတော့” ဝေရဟ ဝဋ္ဋသင်္ဘော ကုမ္ပဏီ နှစ်ကိတ်က စိတ်ကူးယဉ်စွာဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။ တောတောသနားစရာကောင်းတဲ့ လူပါပဲလား။ ဦး လယ်ပြင်တင် သတိ၏ ဝဋ္ဋသင်္ဘောလယ်ပြင်တွင် သူတို့၏ နောက်ဆုံးည။ နှစ်ယောက်စလုံး ညစာစားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။ ဒေးဗစ်က ကောက်ကောင်က မေးသည်။ “မ ဝန် ဟန္တဟန္တ ဥရဗ္ဗသ ပွဲမင်း ဘာလို့ ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်ချင်နေရတာလဲ ကိတ်” ဟင် ကျွန်မ ဘာများလုပ်လို့လဲ” မရဲ့ ၂၂ “မင်းလုပ်တာ မင်းသိပါတယ်။ မင်းကြောင့် မင်းမေမေ ရူးတော့မယ်။ သူ့ခမျာ သနားစရာ” ကိတ် ဒေးဗစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကျွန်မက အန်ကယ်ကိုရော ရူးအောင် လုပ်နေသလား ... ဟင်” ဒေးဗစ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။ “နီကောင်မလေး ရူးများ ရူးနေပြီလား။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” “ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပဲ” “ဒီသွယ်မ ခက်တော့တာပဲ။ မင်းအရွယ် တခြားမိန်းကလေးတွေဒီလိုပဲ အရူးစကား ပြောနေကြတာလား” “အံ့မယ် သူများနဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့။ ကျွန်မက သူများနဲ့ဘာမှ မတူဘူး။ အသေသာခံမယ် သိလား” “ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းအကြောင်း ဘုရားသခင် သိပါတယ်” “အန်ကယ် ဘယ်သူမှ မယူပါနဲ့။ ကျွန်မ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိစောင့်ပါ။ စောင့် မယ် မဟုတ်လား ဟင်။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ကျွန်မက အကြီးမြန်ပါတယ်။ ကျွန်မ တကယ် ကတိပေးတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမချစ်ပါနဲ့” ဒေးဗစ်၏ ရင်ထဲတွင် သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသောကြောင့် သူလည်း စိတ်လည်ချင်သလိုလို့ ဖြစ်လာမိသည်။ သူက ကိတ်၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောသည်။ “ကိတ် .. ငါ့ဘာ အိမ်ထောင်ပြုရင်လေ ... ငါ့သမီးလေးကို မင်းလိုပဲဖြစ်ချင်တယ် .. သိလား” ကိတ် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ဒေါပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ထွတ်သရီး .. အလကားလူ ... သွား၊ မုန်းတယ်” ထို့နောက် သူမသည် အခန်းထဲမှ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ထွက်သွားသည်။ တခြားစားပွဲများမှ လူတွေက သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်

လန်ဒန်သို့ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ ဒေးဗစ်က ကိတ်အား
မြို့ထဲအနှံ့လျှောက်ပြသည်။ ကိတ် မြင်သမျှ အားလုံးကိုအလွန်သဘောကျနေသည်။
မော်တော်ကားတွေ၊ မြင်းရထားတွေ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့်
ယောက်ျားမိန်းမတွေကို မြင်ရသည်မှာ သဘောကျစရာတွေ ချည်းဖြစ်နေသည်။
နှစ်ယောက်သား ရစ်(ခ်) ဟိုတယ်တွင် ညစာစားကြသည်။ ဆမ္မိုင်းဟိုတယ်တွင်
ညနက်စာ ထပ်စားကြသည်။ ပြန်ခါနီးကျတော့ ကိတ်က တွေးမိသည်။ တို့နေရာ
တစ်နေ့ ဖြန်လာကြဦးမယ်။ ဒီမ ဧါန
ပြန်ကျပြန်လာဦးမယ်။ “ချယ်လတွင်ဟန်” ကျောင်းသို့ရောက်တော့
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမစွက်ကိတ်နဲ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ “ကိတ်ကို
ဒီကျောင်းမှာ လက်ခံတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ် မစွက်ကိတ်နဲ့” ဒေးဗစ်က
ပြောသည်။ “သူ ဒီကို ရောက်လာတာ ကျွန်မတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်ကို အခုလိုကူညီရတာ
ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်” ဤတွင် သူမ
အညာခလိုက်ရပြီဆိုတာ ကိတ် ချက်ချင်း သဘောပေါက် လိုက်သည်။ သူမအား
သည်ကျောင်းသို့ပို့သူမှာ သူမ၏ မိခင်မဟုတ်ဘဲ ဒေးဗစ်၏ အကြံသာ ဖြစ်ကြောင်း
ယခုမှပင် သိရတော့သည်။ သည် အကြောင်းကို သိရတော့ သူမအကြီးအကျယ်
စိတ်ဆိုးသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ် ပြန်ခါနီးတွင် နွတ်ဆက်စကားပင်
မပြောလိုက်မိတော့။

မျယ်လတင်ဟန် မိန်းကလေးကျောင်းသည် အလွန်စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည်။
 ဘာပဲလုပ်လုပ် အချုပ်အနှောင်
 စည်းကမ်းတွေနဲ့ချည်းဖြစ်သည့်ကျောင်းသူကလေးများသည် ဒူးဆစ်အောက်အထိ
 ရောက်သော ပွဲစုံတူ ဂါဝန်ပွဲပွဲကြီးတွေကို ဝတ်ကြရသည်။ စာသင်ချိန်ကလည်း
 ဆယ်နာရီတိတိ ရှိသည်။တစ်မိနစ်မျှ အချောင်ခံရုံမရ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး
 မစွက်ကိတ်နီသည်ကျောင်းသူများနှင့် ဆရာဆရာမများအား သံမဏိစည်းကမ်းဖြင့်
 အုပ်ချုပ်သည်။ကျောင်းသူများအနေဖြင့် ကျောင်းစာအပြင် ဟန်ပန်မူယာ၊
 စည်းကမ်းသေဝပ်မှု။လောကဝတ် ကျင့်စဉ်နှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး ပညာရပ်ကိုလည်း
 သင်ယူရသည်။ရည်ရွယ်ချက်မှာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာလျှင်
 လင်ကောင်းသားကောင်းရနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ကိတ် မိခင်ထံသို့ ပေးစာတွင်
 "ကျောင်းကတော့ ထောင်နဲ့မခြားဘဲ။ ကျောင်းသူတွေကလည်း ဗရတ်တွေ။
 အားအားရှိ အဝတ်အစားအကြောင်းနဲ့ ယောက်ျားကလေးတွေအကြောင်းပဲ
 ပြောနေတယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေကျပြန်တော့လည်း သိပ်ကြမ်းတာပဲ။ သမီးတော့
 ဒီကျောင်းမှာ တစ်စက်ကလေးမှမပျော်ဘူး။ ထွက်ပြေးမှာပဲ" ဟုရှုရေးသည်။
 ကိတ်သည် တကယ်ပင် ကျောင်းမှ ထွက်ပြေးသည်။ ပြေးတာမှတစ်ကြိမ်တောင်
 မဟုတ်။ သုံးကြိမ်တိတ်။ အကြိမ်တိုင်းဖမ်းမိ သည်။ သို့သော်သူမက
 တစ်စက်ကလေးမှ နောင်တမရမိ။အပတ်စဉ် ဆရာဆရာမများ အစည်းအဝေးတွင်
 ကိတ်ပြဿနာကိုဆွေးနွေးကြသည်။"ဒီကလေးမက ဆိုဆုံးမ
 မလွယ်တဲ့ကလေးဆိုးကလေးပဲ။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို တောင်အာဖရိက
 ပြန်ပို့လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်"ဟု ဆရာမ တစ်ယောက်က
 တင်ပြသည်။ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက - "ဆရာမပြောတာ ကျန်မလည်း
 သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။
 ကိတ်မရွံ့ရဲကို ဆုံးမလို့ ရနိုင်ရင်တခြားဘယ်ကျောင်းသူမျိုးကိုမဆို
 ဆုံးမလို့ရနိုင်မှာ သေချာတယ်"ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းတွင်
 ဆက်လက်နေခွင့်ရခဲ့ပြန်သည်။ရဲသူမအား ယခုကဲ့သို့
 ပြည်နှင့်ဒဏ်ခတ်ခြင်းအတွက် ကိတ်က ဒေးဗစ်အပေါ်တွင်
 ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် မကျေမချမ်းဖြစ်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော်
 တစ်ဘက်ကလည်း သူမသည် ဒေးဗစ်အား အထူးပင် အောက်မေ့သတိရနေသည်။
 ငါ့မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်နေမိသော ကုသိုလ်ကံပဲ ထင်ပါရဲ့ ဟု သူမက
 စိတ်ပျက်စွာတွေးမိသည်။ သူမသည် ထောင်မှလွတ်မည့်နေ့ကို မျှော်နေသည့်
 အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ပမာ ဒေးဗစ်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသော နေ့ရက်များကိုသာ
 လက်ချိုးရေတွက်နေမိသည်။ သူမ အစိုးရဆုံးမကတော့ ဒေးဗစ်က
 တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွား
 မည်ကိုအကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့လား ငါက နှစ်
 ယောက်စလုံးကိုသတ်ပစ်မှာပဲ။ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း အဲဒီ ကောင်မကိုပဲ
 သတ်မယ်။ အဲဒီတော့ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ကြိုးဒဏ်ပေးကြမယ်။ ငါ ကြိုးစင်ပေါ်
 တက်ခါနီးမှ သူကကလယ်။ ဒါထဲနဲ့နက်ကျသွားပြီ။သူက ငါ့ဆလာပြီးသူ
 ကနွတ်လွှတ်တောင်းပန်မယ်။ ရပါတယ်။ နွတ်လွှတ်ပါတယ် ... မောင်ကြီးရယ်။
 တကယ်တော့ရှင်က တော် နက်။ ကိုယ်လက် ထောက်
 ပတ္တငြားကိုတင်မှပတ္တမြားမှန်းမသိဘူး။ ငှက်တစ်ကောင်ကို ပြန်လွှတ်သလို
 လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်။အခုတော့ အဲဒီငှက်ကလေးဟာ သေ
 ဒဏ်ပေးခံရှာရတော့မယ်။ နွတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်မောင်ကြီးရယ်။ နောက်ဆုံးကျ

တောမှ ငါ့ကို သေဒဏ် ပြန်လွတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက ငါ့ကို ပေ့ချီထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းက ကျေးတဲ့စားကြွင်းစားကျန် အစားအစာတွေထက် သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ နိုင်ငံခြားကဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုကို သူက ငါ့ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကံတည်ညည်း ဒေးဗစ်ထံမှ စာတိုကလေးတစ်စောင် ရရှိသည်။ သူလန်ဒန်သို့ လာမည့်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမထံသို့လည်း လာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းသတင်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်စာကလေးကို ဖတ်ကာ ကံတည်မှာ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖော်နေမိတော့သည်။ သူက အင်္ဂလန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လာမှာလဲ။ ငါ့ကို သတ်ရဲလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ငါ့ဆီကိုရော ဘာဖြစ်လို့ လာချင်နေတာလဲ။ အခုမှ ငါ့ကို ချစ်မိလာပြီး အခုလို ငါနဲ့ ခွဲနေရတာကို မအောင်နိုင်တော့လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီအတိုင်းဆီရင် သူက ငါ့ကို ဒီကျောင်းက ပြန်ပြီးထုတ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဝမ်းသာမဆိုး ဖြစ်နေမိသည်။ ဒေးဗစ်ရောက်မည့်နေ့တွင် သူမကသူငယ်ချင်းမများကဲ့သို့ပီး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။ “ငါ့ချစ်သူ ရောက်လာတော့မယ်။ ငါ့ကို ဒီကျောင်းက ပြန်ထုတ်သွားတော့မယ်။ မင်းတို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက် ခဲ့ပါတယ်” မိန်းကလေးတွေက သူမအား မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဂျော့ဂျီနာခရစ္စတီးက ပြောသည်။ “ထားစမ်းပါ။ အာလူးလာမပေးစမ်းပါနဲ့။ ဒီစကားမျိုး ဘယ်နှစ်ခါပြောပြီးပြီလဲ” “ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါကွာ။ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပါ။ ငါ့ချစ်သူ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ သူက ငါ့ကို အရူးအမူးချစ်နေတာ သိလာ” ဒေးဗစ်ရောက်လာတော့ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ အချင်းချင်း တွတ်ထိုးလိုက်၊ တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်လုပ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး ဒေးဗစ်က လှည့်အကြည့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့မှ သူတို့က ရှက်ကုန်းရှက်ကုန်းဖြင့် တစ်တက်သို့ လှည့်သွားကြသည်။ “သူ့ကို ကြည့်ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ” ဒေးဗစ်က ကတ်အား ပြောသည်။ “မင်းက ငါ့အကြောင်း ဘာတွေကြော်ငြာထားသလဲ” “ဘာမှ မကြော်ငြာပါဘူး။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ ကြော်ငြာရမှာတုလဲ” သူမက မာန်အပြည့်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ရှုထုံနေက သူတို့သည် ကျောင်းဝင်းထဲမှ စားသောက်ဆောင်ကြီးထဲတွင် ညစာစားကြသည်။ အိမ်အကြောင်းကို ဒေးဗစ်က စားရင်းသောက်ရင်းပြောပြသည်။ “မင်းမေမေကလည်း မေတ္တာပို့လိုက်တယ်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်ကို ဆက်ဆက်ပြန်စေချင်တယ်တဲ့” “မေမေ နွေကောင်းရဲ့လား” “ကောင်းပါတယ်။ လုပ်လည်း သိပ်လုပ်တယ်” “ကုမ္ပဏီအခြေအနေကရော” သူမ၏ စိတ်ဝင်စားမှုအတွက် ဒေးဗစ်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ “အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” “ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တစ်နေရာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မဝိုင်လာမယ်မဟုတ်လား။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စစ်တူလုပ်ကြတာပေါ့ ဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် စကားကတော့ “အို ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သက်သက်သံချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ” ဒေးဗစ်က သူမ၏ လုံးဝ မတုံ့မထိရသေးသော ပန်းကန်ပြားကို ကြည့်ကာ “ဘယ်နှယ့် ဘာမှလည်း မစားပါလား” ကံတည်က အစားအသောက်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ဒေးဗစ်က “ကံတည်နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့။ အခုဆိုရင် မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ မင်းကို ငါလက်ထပ်ချင်တယ်။ တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မယ်” ဟူ၍ ပြောလာမည့်အချိန်ကသာ ရွတ်တဖို့ဖြင့် စောင့် နေခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်ပွဲရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီပွဲရောက်လာသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ သူမ အကြားချင်ဆုံးစကားက တစ်လုံးမျှ ထွက်မလာသေး။

အတန်ကြာတော့မှ ဒေးဗစ်က လက်ပတ်နာရီကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ကဲ ... ငါ့ပြန်ဦးမှ ထင်တယ်။ ရထားမမိဘဲ နေလိမ့်မယ်” သည်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ကိတ် သိရတော့သည်။ ဒေးဗစ်က သူမအား ကျောင်းထုတ်ရန်လာခြင်း မဟုတ်။ သူမအား သည်ကျောင်းတွင် မျက်နှာလွှဲခံပစ် ထားပစ်ခဲ့ခြင်းမည်ပါကလား။ ဒေးဗစ်က ယခုကဲ့သို့ ကိတ်ထံ လာလည်ရသည်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိသည်။ ကိတ်က သူ့ကလက်ချက်ချာသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်သည်။ စိတ်ထင်ရာ စွတ် လုပ်တတ်သော စိတ်လည်း ယခင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့။ သူက ပြန်ခွဲခွဲတော့ သူမ၏ လက်ကို ချစ်စနိုးပုတ်၍ မေးသည်။ “ငါ မပြန်ခင် ဘာလုပ်ပေးခဲ့ရဦးမှာလဲ ကိတ်” ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးခဲ့ပါဦး။

ဒီကျောင်းကအမြန်ဆုံးထွက်ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါဦး” ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် သူမသည် ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကို မော့ကာခပ်တည်တည်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေးဗစ်မှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ကြက်သေသေကာ ဝေးကွန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မာဂရက်မှာ သမီးဖြစ်သူအား အောက်မေ့မဆုံးဖြစ်နေမိသည်။ သူမ၏ သမီးကလေး ဆိုဆုံးမခက်ပြီး ကတ်ပဲ့ပဲ့နိုင်သော်လည်း သူမအနေဖြင့်ဘယ်လိုမှ မုန်း၍မရှု၊ သည်လောကတွင် သူမ အချစ်ဆုံးလူဆို၍ သည်သမီးလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမို့ ပို၍ပင် ချစ်ရေးသည့်။ သိပ်လည်း အတွေးလွန်ပြီး စိုးရိမ်နေစရာ မရှိပါဘူး။ အရွယ်ရောက်လာရင်း လိမ္မာလာပါလိမ့်မယ်လေ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်တော့ ကိတ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ “ဘယ်နှယ်လဲ သမီး၊ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မခင်ဖြစ်သူ မေးသည်။ “မပြေပါဘူး။ သမီး ဒီကျောင်းမှာ လုံးဝ မပျော်ဘူး။ တကယ်တော့စာသင်ကျောင်းနဲ့လည်း မတူဘူး။ ဆရာ ဆရာမတွေကလည်း ကလေးထိန်းတွေနဲ့ပဲ တူနေတယ်” “တခြား ကျောင်းသူကလေးတွေကလည်း သမီးလို့ပဲ ယူဆကြသလား” “သူတို့ကို ထည့်မပြောပါနဲ့ မေမေ။ သူတို့က ဘာမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ မေမေလာကြည့်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ သူတို့က အချုပ်ခန်းထဲလောင်ပိတ်ခဲ့နေရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘဝအကြောင်းလည်း ဘာမှ မသိကြဘူး” “ဘုရားရေ ဒီလောက်တောင်ပဲလား သမီးရယ်” နှုတ်ကတောင် ဆုံးသေးတယ်။ သူတို့က တောင်အာဖရိကကိုလည်းမရောက်ဖူးကြဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုလို့လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက အကောင်တွေလောက်ပဲ သိကတာ။ စိန်တွင်း ရွှေတွင်းဆိုလည်း တစ်ယောက်မှ မြင်ဖူးကြတာ

မဟုတ်ဘူး” “လူအခွင့်အရေးဆုံးရုံးနေကြတယ်ဆိုပါတော့” “ပေါ့ .. သမီးသာ သူတို့လို ဖြစ်သွားရင်တော့ မေမေအနေနဲ့မော့ကြောဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ် သလား” “သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတို့လိုပဲ ဖြစ်သွားမယ် ထင်လို့လား” “ဝေးသေးသားပဲ။ ဘယ်တော့မှ သူတို့လို အစားမျိုး မဖြစ်ရဘူးသိလား” “ခွက်ကိတ် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အပြင်ထွက်ကာ အိမ်ဖော် သားသမီးများနှင့် ဘောလုံးကန်နေသည်။ မာဂရက်က ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေရင်း စိတ်ပျက်မိသည်။ အင်း ... ငါတော့ သူ့ကိုကျောင်းထားတာ ပိုက်ဆံတွေ ရေထဲသွန်ပစ်တာနဲ့ တူနေပါပြီ။ သူ ဘာတစ်စက်ကလေးမှ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု မရှိပါကလား။ ညစာ စားကြတော့ ကိတ်က အမှတ်မထင် မေးသည်။ “အန်ကယ်ဒေးဗစ် ခရီးထွက်နေသလား ... မေမေ” “ဟုတ်တယ် ဩစတြေးလျ သွားတယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်မယ်ထင်တာပဲ” “သူ အရင်ကလို သောကြာနေ့ ညနေတိုင်း ညစာ လာစားသေးသလား” “အင်း .. လာစားပါတယ်။ သမီးက သူ့ကို သဘောကျလို့လား” “သူ့ကို သဘောမကျစရာ ဘာရှိလို့လဲ မေမေ။ သမီးက

သူ့ကိုလူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောကျပါတယ်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့သာ တစ်မျိုးမြင်မိတာပါ။” ရှင်သောကြာနေ့ညနေတွင်
ညစာစားရန် ဒေးဗစ်ရောက်လာတော့ကတည်းက တံခါးဝသို့ ထွက်ကြသည်။ သူမက
သူ့အား ပြေးဖက်ကာ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ “အန်ကယ်ကို ကျွန်မ
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အန်ကယ်ကို သိပ်အောက်မေ့တာပဲ သိလား။
အန်ကယ်ကကော ကျွန်မကို မအောက်မေ့ဘူးလားဟင် “အောက်မေ့တာပေါ့”
ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ အမှတ်မထင် ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩစွာဖြင့်
ဟုတ်ပါတယ် ငါ သူ့ကို တကယ်အောက်မေ့နေတာ ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။
သူသည် သည်ကလေးမလေးလို ထူးခြားသော မိန်းကလေးမိုး မမြင်ဖူးသေး။
သူကလေးသည် သူ့ မျက်စိအောက်တွင် မွေးကာ သူ့မျက်စိအောက်တွင်ပင်
ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ သူကလေးနှင့် တွေ့လိုက်တိုင်း သူ့အဖို့
ခံစားမှုအသစ်တစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် ခံစားမိရသည်။ သူကလေးသည် ၁၆
နှစ်တင်းတင်း ပြည့်၍ အပျိုတော်ဝင်ခဲ့ပြီ။ ပခုံးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်
ရွှေကလေးဖြန့်ချထားသည့် ရှည်လျားသော ပိတ်နုန်းရောင် ကသာနှင့် ဖွဲ့
ထားစိပ်ညီလာသောရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့ကို မြင်ရသည်မှာ ရမ္မက်စိတ်ကို
နှိုးဆွနေသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ သူကလေးသည် ချောလည်းချောသည်။
ဉာဏ်လည်းရှင်သည်။ စိတ်လည်း ထက်သည်။ ညစာစားပွဲတွင် ဒေးဗစ်က
မေးသည်။ “ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိတ်” “ဟုတ်ကို ပြုပါတယ်။
ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ပညာတွေလည်း အများကြီးရပါတယ်။
ဆရာတွေကလည်း သိပ်တော်ကြာတယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း
အများကြီး တိုးပါတယ်” သမီးဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားရတော့ မာဂရက်မှာ ဘာမှ
ပြန်ပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားကြီးသင့်နေမိသည်။ “ဒါနဲ့ အန်ကယ် စိန်တွင်းကို
ဘယ်တော့သွားမလဲ။ ကျွန်မလည်းလိုက်ချင်လို့” “မင်းက ကျောင်းအားရက်ကို
အဲဒီမှာ အချိန်ဖြန်းချင်လို့လား” “ဟုတ်ပါတယ် ဆက်ဆက် လိုက်ပို့ပေးပါနော်
အန်ကယ်” “မင်းမေမေက သဘောတူပါမလား” “ဟုပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် မေမေ။
တူပါတယ်နော်” “ဟုပါတယ်ကယ်။ တူပါတယ်။ ဒေးဗစ်နဲ့သမီးရင် သမီး
ဘယ်သွားသွား မေမေ စိတ်ချပါတယ်” ဗွတ်လီယင်ဖွန်တန် ဒေသ အနီးရှိ ကရူဂျာ-
ဘရင်း စိန်တွင်းသည် ကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။
ယင်းတွင်းတွင် တွင်းတူး။ အင်ဂျင်နီယာ၊ ရေဆေးနှင့် ကျောက်ရွေးလုပ်သားပေါင်း
ထောင်နှင့် ချီရိုရ်သည်။ “နွတ်တွင်းဟာ တိုက်မူကိုင် အမြတ်အစွန်း
အရှိဆုံးတွင်းပေါ့” ဒေးဗစ်က ပြောပြသည်။ သူတို့သည် မြေအောက်
စိန်တွင်းထဲသို့ဆင်းရန် လမ်းပြလုပ်သားကိုစောင့်ရှင် မြေပေါ်ရှိ မှန်နေဂျာ
ရိုးခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ရိုးခန်းနံရံမှအလျဉ်း မှန်ဖိုထဲတွင် အရွယ်စုံ၊
အရောင်စုံ စိန်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ “နွတ်စိန်လုံးစိန်မှာ ထူးခြားတဲ့
ဝိသေသလက္ခဏာ တကယ်မျိုးစုံရှိတယ်ကိတ်” ဒေးဗစ်က ရှင်းပြသည်။
“ဗားလီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်က ထွက်တဲ့စိန်တွေဟာ ရှန်စိန်နဲ့မြေက ထွက်တဲ့
စိန်တွေ ဖြစ်တယ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိပြီး
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အခု အဆင့်အထိ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတာပဲ” သူ ကြည့် ရတာ
ပိုလှတောင်မှ ချောလာသလိုပဲ။ ကိတ်က တွေးမိသည်။ သူ့ မျက်လုံးက သိပ်ပြီး
ခြုံစိစရာကောင်းတာ။ အခု မြင်ရတဲ့ စိန်တွေဟာ တွင်းပေါင်းစုံက ရထားတာတွေ
ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်စိန်ဟာ
ဘယ်တွင်းကထွက်တာလို့ အတိအကျ ပြောလို့ရတယ်။ ဒီစိန်ကပဲ ကြည့်ပါလား။
သူ့အရွယ်အစားနဲ့ အဝါရောင်ကို ကြည့်ပြီး ပါးဒစပန်တွင်းက ထွက်တာလို့
အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်။ ဒီဘီးယားတွင်းက ထွက်တဲ့ စိန်တွေက

အပေါ်ယံမှာဆီသုတ်ထားသလို ချောလက်နေတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ ၁၂ မျက်နှာပုံ ရှိတယ်သူက သိပ်တော်တာပဲ။ သူ့အားလုံးသိတယ်။ ဒီစိန်ကျတော့ ကင်ဘာလေ တွင်းက ထွက်တာ။ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့်၁၈ မျက်နှာရှိတယ်။ အရောင်ကတော့ မီးခိုးရောင် ပြောင်ချောနေပြီး အဖြူရောင်သက်သက်အထိ အမျိုးစုံရှိတယ်”ဒေးဗစ်ဟာ ငါ့ချစ်သူပဲဆိုတာ မန်နေဂျာများ သိနေပြီလား မသိဘူး။ စိန်တစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အရောင်အသွေးပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ အရောင် တွေကလည်း တစ်ရောင်ကနေပြီး ၁၀ ရောင်အထိ ရှိကြတယ်။ တချို့ဆိုရင်အပေါက် ဖြူပြီရောင်၊ အောက်ဘက်က အညိုရောင်”သူ့ကိုယ်နီကလည်း သိပ်မွေးတာပဲ။ ယောက်ျားပီသတဲ့အနံ့၊ သူ့လက်မောင်းတွေနဲ့ ပခုံးတွေကလည်း ချစ်စရာကောင်း လိုက်တာ။ဝဋ်ကိတ်ကိတ် ရှက်ကုံးရှက်ကန်းဖြင့် -“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်”“မင်း ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ။ ငါပြောနေတာ ကြားမှ ကြားရဲ့လား”“ဟုတ်ကဲ့ .. ကြားပါတယ်။ ကျွန်မအားလုံး ကြားပါတယ်”နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် မြေအောက်တွင်းထဲ၌ နှစ်နာရီကြာမျှလေ့လာကြသည်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာစားကြသည့်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်နူးမဆိုးဖြစ်ရသော နေ့တစ်နေ့။ဤနေ့ပိုင်းတွင် ကိတ်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာတော့ မာဂရက် မေးသည်။“ဘယ်နယ်လဲ သမီး။ စိန်တွင်းမှာ တော်တော်ပေ့ပြွန်ကြွရဲ့လား”“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သမီးတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ။ စိန်တွင်းသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲနော်”နောက်နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မာဂရက်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ ကိတ်သည် မာလီသားကလေးတစ်ယောက်နှင့်နပ်စီးလုံးနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဤနောက်နှစ်အတွင်း ကိတ်ထံမှ ပေးစာများတွင် အရာရာကို အကောင်းဘက်မှ ရှုမြင်တတ်သော သဘောတွေ သိသိသာသာပါလာသည်။ သူမသည်ကျောင်းအားကစား အသင်းအဖွဲ့များတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ အတန်းတွင် အတော်ဆုံး ဖြစ်လာသည်။ “တကယ်တော့ သမီးတို့ ကျောင်းကသမီးထင်ခဲ့သလို မဆိုးပါဘူး။ ဆိုးတဲ့ကျောင်းသူတွေ ရှိသလို ကောင်းတဲ့ကျောင်းသူတွေလည်း ရှိပါတယ်”ဟု သူမက ရေးလာသည်။ လာမည့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်လာပါရစေဟု မိခင်ထံ ခွင့်တောင်းသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အလွန်ဝမ်းသာနေမိသည်။တစ်အိမ်လုံး လူငယ်တွေ ရယ်မောသံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့မည်။ မာဂရက် သမီးဖြစ်သူ ပြန်လာမည့်ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေမိတော့သည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ ကိတ်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိတော့သည်။ဂျမိန့်ငါတို့က အတိတ်က လူသားတွေ။ ကိတ်က အနာဂတ်အတွက် မျိုးဆက်သွေး။ ဒီအတိုင်းဆို သူ့အတွက် အနာဂတ်ခရီးကတော့ဖြောင့် ဖြူးနေတော့တာပဲ [ရှုကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ကိတ် အိမ်မှာရှိနေချိန်တွင် ကလစ်ဒရစ်မြို့မှ အဆင်အတန်းတူ လူပျိုကာလသား ကလေးတွေက သူမအား အဝမ်းမရပဲပန်းကြသည်။ အခွင့်ကြိုတိုင်း သူတို့နှင့်အပြိုင်ထွက်ရန် ခွင့် တောင်းကြသည်။သူသော့ ကိတ်က ၎င်းတို့အား တစ်ယောက်မျှ စိတ်မဝင်စား။သူမသည် အမေရိကသို့ ခရီးထွက်နေသော ဒေးဗစ်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး မျှော်နေမိသည်။ဒေးဗစ်ပြန်ရောက်လာတော့ သူမက တံခါးဝသို့ ထွက်ကြိုသည်။သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံပျော့ပျော့ကို ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင်တော့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါခါးပတ် ပြားကို စည်းထားသည်။ သူမ၏ ရင်သားအလှသည်ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည်။ဒေးဗစ်က သူမအား ပွေ့ဖက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ နွေးထွေးသောအတွေ့အထိကြောင့် သူ့ ရင်ထဲတွင် တဖိုဖို တလှိုက်လှိုက် ခံစားရသည်။ သူကကိုယ်ကိုနောက်သို့ ဆတ်က ကိတ်၏

မျက်လုံးများကို ကြည့် လိုက်သည်။ ထူးခြားချက်များကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်
ဘယ်လို ထူးခြားချက်ဟု သူကမသိ။ သူ့ရင်တွေ ပို၍ ခန့်လာမိသည်။
သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကိတ်သည် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ကစားချိန်
နည်းသွားသည်။ ဒေးဗစ်က သူ့ကိုယ်သူ ဖုံးကံကောင်းတစ်ယောက်ပါလားဟု
တွေးကာ အထူးပင် ဝမ်းသာနေမိသည်။ ဒေးဗစ်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
ဩစတြေးလျသို့ ထွက်သွားရသည်။ သူ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကိတ် အင်္ဂလန်သို့
သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကိတ်၏ နောက်ဆုံးနှစ်၊ တစ်ညနေတွင် ဒေးဗစ်သည်
မမေ့လင့်ဘဲ ကျောင်းသို့ရောက်လာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စာဖြင့်ဖြစ်စေ၊
တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဖြစ်စေ ကြိုတင်အကြောင်းကြားတတ်သည်။ ယခုမူ
ကြိုတင်အကြောင်းကြားခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ “လူ အနီအယ်။ ကျွန်မတော့ တကယ့်ကို အံ့သွားတာပ”
သူမက ဒေးဗစ်အား ဖက်ယမ်းရင်း ပြောသည်။ “လာမယ်ဆိုလည်း
ကြိုတင်အကြောင်းကြားလိုက်ရောပေါ့။ ကျွန်မ ...” “ကိတ် ... ငါ့မင်းကို
အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့လာတာ” ဥန္နု ပြန် နာတိ ကြည်လိတ်သံသူမက ကိုယ်ကို ပြန်ခွာ
သူမက နာကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဘာကြောင့်များပါလိမ့် ... အနီကယ်” ငါ့ မေမေ
မမာဘူး ကိတ် ကိတ် ဘာမှ ပြန်ပြော အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ရပ်နေသည်။
ပြီးတော့မှ - “ကောင်းပြီ ... ကျွန်မ အထုပ်အပိုးတွေ သွားပြင်လိုက်မယ်”
မေမေမျက်နှာ မြင်လိုက်ရတော့ ကိတ်လန့်ပင် လန့်သွားမိသည်။ မေမေနှင့်
နောက်ဆုံး ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ လပိုင်းမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထိုစဉ်ကရပ်ရည်နှင့် ယခု
ရပ်ရည်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရသလို ဖြစ်နေသည်။ ယခု မေမေမျက်နှာမှာ
သွေးရောင် လုံးဝ မရှိတော့။ ပန်လည်း တောတော်ပင် ဝိန်နေပြီ။ ယခုက မမေ့
မျက်နှာတွင် အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့သော တောက်ပသော အရောင်တွေလည်း
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြပြီ။ သူမ၏ အသားအရည်နှင့် အရောင်အဆင်းတွေကို
ကင်ဆာရောဂါ ပိုးတွေက စားပစ်လိုက်ကြပြီ။ ကိတ်က မေမေ၏ ခုတင်ဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်ကာ လက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “မေမေ .. မေမေ ...
သမီးပြန်လာပြီလေ ... မေမေ” မာဂရက် သမီးဖြစ်သူ၏ လက်ကို
ပြန်ဆုပ်လိုက်သည်။ “မေမေ သွားရတော့မယ် သမီး။ သမီး ဖေဖေ ဆုံးကတည်းက
မေမေသွားချင်ခဲ့တယ်” သူမက ကိတ် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး “သမီးကို
မေမေအရူးစကားတစ်ခွန်း ပြောပြမယ်။ သမီးနားထောင်မှာလား” သူမက
ခဏရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။ “သမီးဖေဖေမှာ ပြုစုယူယမ်းယယ်လှမရှိဘဲ
တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာကို မေမေသိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေခဲ့မိတယ် ... သမီးရယ်။
အခုတော့ ... ဖေဖေကို မေမေသွားပြီး ပြုစုရတော့မယ် ... ဖေဖေအနားက ...
မေမေ ... ဘယ်တော့မှ .. မှာ .. တော့ .. ဘူး ... ဘူး .. ဘူး ဟူး
... နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မာဂရက်၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာင်ကို
မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သည်။ မေမေ ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ကိတ်မှာပရိဒေဝ
သောကမီးလောဇီမြက်ခြင်းကို ဖြေဆိုမည်မီ ခံစားရသည်။ သူမတွင် ဖေဖေလည်း
ဆုံးခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုလည်း ဆုံးခဲ့ပြီ။ သို့သော်သူတို့အား သူမ မမှတ်မိ၍
ဖြေသာပါသည်။ ယခု မေမေဆုံးသောအခါတွင်တော့မိမိမျက်လုံးအောက်တွင်
ဖြစ်၍ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတော့သည်။ သည်မေမေနှင့်သည်သမီး
နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့ရာမှယခုတော့ မေမေပါ သူမအား
စွန့်ပစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ယခုအခါ ကိတ်၏အသက်မှာ နှစ်သို့ ရွှောက်ပြီ။ ၁၈
နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူမသည် လူလောက၌ ဖတ်ဆိုး မိတ်ဆိုးကလေးဘဝသို့
ရောက်ခဲ့ပြီ။ သည်အတွေးကြောင့် အထီးကျန် ဘဝဝေဒနာကို ရုတ်တရက်
ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသလို ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူမသည် မေမေ၏ မြွေစာပုံဘေးတွင် မလုပ်မယူက တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသည်။
ဒေးဗစ်က သူမကို ကြည့်နေသည်။ သူမက အသံထွက်၍ မဝိမိအောင် စိတ်ကို
အစွမ်းကုန်တင်းထားသည်။ သို့ပေမဲ့ အမြဲပြန်ရောက်သော အခါတွင်ကား သူမသည်
လည်ချောင်းထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသော အလုံးကြီးကို အောင်မထားနိုင်တော့ဘဲ
ရုတ်တရက်မျိုချလိုက်ပြီး တရွက်မက်မက်ဖြင့် ဝိုချလိုက်တော့သည်။ မ ပါစ ဝ
ဇ. ဘဲပါတယ်မေမေဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ သိပ် ... သိပ်ပြီး
ကောင်းရာခဲ့ပါတယ်အနီကယ်ရယ်။ ကျွန် ... ကျွန်မကသာ မလိမ် ... မလိမ်မာတဲ့
သမီးဆိုး ... သမီးဆိုး။ မေမေရေ ... သမီးဆိုးကို တစ်ယောက်တည်း
ပစ်ထားခဲ့တော့မှာလား 'တောပါတော့ ကိတ်။ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်။ မင်းက
သမီးဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆို လိမ္မာလာပြီပြီ။ မင်း မေမေ
ရောက်လေရာဘဝကရယ် သမီး ဇီဝဒေဝါပြီကယသားရခေါ်ရမယ်
သမီးဖြစ်နေပါပြီကွယ်။ --- ရကျွန်မက မေမေစိတ်မချမ်းသာအောင် အများကြီး
ဒုက္ခပေးခဲ့တာ။ ကျွန်မ အပြစ်အတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရပါ့မလဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့ဆပ်ရဆပ်ရ ကျွန်မ ဆပ်လိုက်
ချင်ပါတယ်။ မေမေ့ကို မသေစေချင်ဘူး အနီကယ်။ မေမေ ဒီလောက်တောင်
စောစောတာဖြစ်လို့ သေသွားရတာပါလိမ့် ... ဒေးဗစ်က ကိတ်အား ကျေနပ်အောင်
ဝိုဝါစေတော့ဟု အသာကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမ ငြိမ်သွားတော့မှ ကြာ
ဒီးမာပေါက်ကယ်။ ခါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း 'လောလောဆယ်တော့
ခံနေရဦးမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြေနိုင်လာပါလိမ့်မယ်။
အရေးအကြီးဆုံးကတော့ မင်းမေမေ အသက်ထင်ရှားရှိခဲ့တုန်းက
သားအိမ်နစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့တာကို သတိရပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဖြေရာမှာပဲ ကိတ် "ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘောရ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အပြစ်တွေကို ပြန်တွေးမိပြီး
ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ အနီကယ်ရယ်" နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ကိတ်
နောင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြသည်။ မင်းမှာ စကော့တလန်မှ
မိသားစုတွေရှိသေးတယ် ကိတ်ဒေးဗစ်က စကားစဖော်ပေးလိုက်သည်။ ငိုအင်း
သူတို့က ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကဆွေမျိုးတွေ။ ဒီနိုင်ငံကို
ဖေဖေထွက်လာခဲ့တုန်းက သူတို့က ဝိုင်းရယ်ခဲ့ကြတယ်။ သရော်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို
မေမေကလုံပြီး တစ်ယောက်မဲ့ မကူညီမထောက်ပံ့လိုက်ဘူး။ အခုကျတော့ ဖေဖေ
မေမေလည်း သေသွားရာခဲ့ပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကို
အားကိုးရတော့မှာပဲ။ ဘယ်သူ ဆို သွားဦးဒေးဗစ်က အတန်ကြာအောင်
စဉ်းစားနေပြီးတော့မှ "မင်းက ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ချင်သေးသလား" ကိတ်
ပြန်မဖြေရသေးမိမှာပင် ဒေးဗစ်က ဆက်ပြောသည်။ "မင်းမေမေ
ဆန္ဒကတော့ကျောင်းပြီးအောင် နေစေချင်တာ အမှန် "ဒါဆို ကျွန်မ
ဆက်နေမယ်လေ" သူမက ခေါင်းကို စုံကာ ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
မျက်ရည်တွေကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ "ဒုက္ခကြီးလှပါတယ်လား
အနီကယ်ရယ်" ဒေးဗစ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ " ဝါ
နားလည်ပါတယ် ကိတ်။ ဝါ နားလည်ပါတယ် ဇွက်တိသည်
အထက်တန်းစာမေးပွဲကို ထူးချွန်အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်၍ကျောင်းသူအားလုံး၏
ကိုယ်စား ကျောင်းဆင်းပွဲ အခမ်းအနားတွင် စကားပြောရသည်။ ကျောင်းဆင်းပွဲသို့
ဒေးဗစ်လည်း တက်ရောက်သည်။ ဇူဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့မှ ကလစ်ဒရစ်သို့
ရွှိယ်ပိုင်ရထားစီး၍ လာခဲ့ကြသည်။ ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ "မကြာမီမှာ
ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်းပိုင်လာတော့မယ် ကိတ်။ ဒီရထား၊ ဒီစနီတွင်း ပြီးတော့
ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအားလုံး အဲဒါတွေအားလုံး မင်းပိုင်လာတော့မယ်။ မင်းဟာ

ကမ္ဘာမှာ အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်လို့ မင်းဆန္ဒရှိရင် ကုမ္ပဏီကို သန့်ပေါင်းများစွာနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်လို့ရတယ်” သူက ကိတ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ “ဒါမှမဟုတ် မရောင်းဘဲ နေချင်လည်း ရပါတယ်။ အဲဒါကို အခုတည်းကစဉ်းစားထားရလိမ့်မယ်” “ကျွန်မ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး “တကယ်တော့ကျွန်မဖေဖေဟာ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ပဲ။ တော်တော် အံ့မြဲရာကောင်းတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီးပါ။ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ သိပ်ပြီး တွေ့လိုက်ချင်ပါတယ်။ သူတည့်ထောင်ခွဲတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်မ ရောင်းပစ်ဖို့ လုံး မစဉ်းစားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမိုင်းဝင်အကြောင်းအချက်တွေရှိနေလို့ပဲ။ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ကို ပစ်သတ်မလို့ နောက်ကလိုက်လာတဲ့စိန်တွင်းအစောင့်နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး ကုမ္ပဏီနာမည်မှည့်ခဲ့တာတစ်သက်မမွေ့နိုင်တဲ့ သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျွန်မ အိပ်မပျော်တည့်တွေမှာ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ နှစ်ယောက် ပင်လယ်မြို့ဆိုင်ဖုံးနေတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လေးဘက်တွားပြီး သွားနေကြတာတွေကို မြင်ယောင်လာမိတယ်။ အစောင့်တွေ သူတို့ အချင်းချင်း ဟေး ... ကရုရု... ဟေး ဘရင်း ဆိုပြီး အော်ခေါ်ခြင်း ဖေဖေတို့နောက်ကို လိုက်လာကြတာကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ယောင်လာမိတယ်” သူမက ဒေးဗစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟင်အင်း မရောင်းနိုင်ဘူး။ ကုမ္ပဏီကို လုံး မရောင်းနိုင်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ အသက်စွန့်ပြီး တည့်ထောင်ခွဲတဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးကိုကျွန်မအနေနဲ့ လွယ်လွယ်ရောင်းပစ်လို့ ဘယ်နယ်တရားပါ့ မလဲ။ အန်ကယ်သာကျွန်မနဲ့အတူရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး” ဒေးဗစ်က တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “မင်းက ငါ့ကို လိုအပ်နေသရွေ့တော့ ငါကလည်း မင်းနဲ့ပဲ အတူနေသွားမှာပါ” “ကျွန်မ စီးပွား ကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းတက်မို့ စိတ်ကူးထားတယ်အန်ကယ်” “နီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းတက်မလို့ ဟုတ်လား” ဒေးဗစ်ကအံ့သြသွားသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်ဟာ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်နော်။ ဂျီဟန်နက်စတတ်မှာ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းတွေ ဖွင့်ထားပြီ။ မိန်းကလေးတွေလည်းတက်လို့ ရတယ်” “ဝါပေမ” “ကျွန်မ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲလို့ အန်ကယ်ကမေးတယ် ဟုတ်လား” သူမက ဒေးဗစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မ အရင်းအနှီးထပ်ပြီး မြှုပ်နှံမှာပေါ့”

စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းသည် ကိတ်အဖို့ ပျော်
 စရာကောင်းသောစိတ်လှုပ်ရှားရသော စွန့်စားခြင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။
 ချယ်လတင်ဟန် အထက်တန်းကျောင်းကတော့ သူမအဖို့ မချစ်သော်လည်း
 အောင်ကာ နမ်းခွဲရသောချစ်သူဟုပင်ဆိုခဲ့တော့မည်။
 စီးပွားရေးကျောင်းရောက်တော့ တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ သည့်ကျောင်းက
 ပျော်စရာ လည်းကောင်းသည်။ ပညာလည်း ရသည်။ သင်တန်းတိုင်းသည် သူမအဖို့
 တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း စိတ်ဝင်စားစရာချည်း ဖြစ်နေသည်။ သင်ရသော
 ပညာရပ်များတွင် စာရင်းအင်းပညာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးပညာ၊ နိုင်ငံတကာ
 ကုန်သွယ်ရေးနှင့် စီးပွားရေးစီမံခန့်ခွဲမှုပညာ စသည့်တို့ အစုံပါဝင်သည်။
 ဒေးဗစ်သည် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်၍ ကိတ်၏
 အခြေအနေကိုစုံစမ်းသည်။ “ဒီမှာ ကျွန်မ သိပ်ပျော်တယ်။ သင်ရတဲ့
 ဘာသာရပ်တွေကလည်းသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ
 အန်ကယ်” တစ်နေ့သောအခါတွင် ဒေးဗစ်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်
 ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို
 ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ကြရတော့မည်။ ထိုအခါ ဗေးဗစ်က သူမအား ချစ်ပါရစေ၊
 လက်ထပ်ပါရစေဟု ချဉ်းကပ်တောင်းပန်လာမည်။ သို့သော် ယင်းအချိန်ရောက်ရန်
 လိုသေးသည်။ စောင့်ရဦးမည်။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက
 ပညာတွေစုံအောင် ဆည်းပူးဖို့ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
 အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသင်ယူလျက်ရှိသည်။ စီးပွားရေးကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်သင်တန်း
 ပြီးဆုံးသောအခါ ကုလစံဒရစ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ၏အသက် ၂၀ ပြည့်မွေးနေ့
 ကျင်းပရန် အချိန်ကိုက်ပင်ဖြစ်နေသည်။ သူမအား ဘူတာတွင် ဒေးဗစ်က
 လာကြိုသည်။ သူမက ဒေးဗစ်အား ဝမ်းသာအားရ
 ပြေးဖက်လိုက်သည်။ “အမယ်လေး ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ
 အန်ကယ်ရယ်” ဒေးဗစ်က နောက်သို့ ဆုတ်၍ ပြောသည်။ “ငါလည်း
 ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်” သို့သော် သူ့အမှုအရာက တင်းနေသည်
 ထင်ရသည်။ “အန်ကယ် ကြည့်ရာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်” “ဘာမှ
 မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ငါက .. ငါက ... အဲလေ ... ဟိုဒင်းမင်းက ငါ့ကို လူတွေ့ရွှေ့မှာ
 ဒီလိုဖက်လား ယမ်းလား လုပ်တာကိုး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီလို
 မလုပ်ရဘူး” သူမက သူမ့ကံ့နာကံ့ ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ
 ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ နောင်ကို ကျွန်မ အန်ကယ်ကို
 ဘယ်တော့မှ မဖက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မက ကတိပေးပါတယ်၊ ဇနီးမယောက်သား
 မြင်းရထားစီး၍ လာကြစဉ် ဒေးဗစ်က ကိတ်အားတစ်လမ်းလုံး မသိသော
 အကဲခတ် လာခဲ့သည်။ ကိတ် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အလုပ်ပိုင်ရှင်မလေး။
 စိတ်ထားဖြူစင်သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ရဲတင်းသည်။ မိမိအနေဖြင့် အခွင့်ကောင်း
 မယူသင့်ဟု ဒေးဗစ် ကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ဇတနလာနေ့ မနက်တွင်
 ကိတ်သည် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမတ်က ရုံးခန်းသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ သူမအဖို့
 ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသလိုထင်မှတ်ရသည်။ ဓလေ့ထုံးစံသစ်များ၊
 ဘာသာစကား သစ်များကို ပြောဆိုနေကြသော လောကသစ်တစ်ခုသို့ သူမ
 ရောက်လာခဲ့ရပြီ။ ဌာနစိတ်တွေ၊ ဌာနစုတွေ၊ ဌာနခွဲတွေ၊ ဌာနကြီးတွေကလည်း
 စုနေသည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဌာနတွေလည်း အများကြီး။ ထုတ်လုပ်သော
 ကွန်ပဗွဿ်တွေကလည်း ရေတွက်၍ပင် ကုန်နိုင်စရာမရှိ။ သံမဏိစက်ရုံများ၊
 တရုတ်နံရံမွေးမြူရေးခြံများ၊ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း၊

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောလုပ်ငန်း၊ ပြီးတော့ စိန်တွင်း ရွှေ တွင်းနှင့်တခြားအဖိုးတန် သတ္တုတွင်းများ။ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အာဏာ၊ အာဏာ။ ကံတည် ဒေးဗစ်၏ ရိုးခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဒေးဗစ် လုပ်ပုံကိုင်ပုံပြုမူပုံကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။ ဒေးဗစ်သည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတွေအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်စေသည့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များကိုချမှတ်နေသည်။ ဌာနပေါင်းစုံမှ အထွေထွေ မန်နေဂျာများက ထောက်ခံချက်များတင်ပြကြသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်က လက်ခံစဉ်းစားကြည့်၍ မကြိုက်လျှင်ချက်ချင်း ပယ်ချလိုက်သည်။ “အန်ကယ်က အဲဒီလို ဘာလို့ ပယ်ချတာလဲ။ မန်နေဂျာတွေကသူတို့အလုပ် သူတို့ ပိုသိကြမှာပေါ့” ဟု ကိတ်က မေးကြည့်သည်။ ဒေးဗစ်က - “ဟုတ်တယ် သူတို့က အလုပ်ကိုတော့ သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အဓိကအချက် မဟုတ်ဘူး။ မန်နေဂျာတိုင်းက သူတို့ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဌာနဟာကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာ အဓိက အကူအညီပံ့ပိုး ထင်နေကြတယ်။ ဒါဟာ လိုလည်းလိုအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ သူတို့အားလုံးကိုခြီး ဖွဲ့မှုတစ်ခုလုံးအတွက် အကျိုးရှိအောင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ လွှတ်တော်ယောက်လည်း လိုအပ်သေးတယ်။ ကပါ။ ဒါထားလိုက်ပါတော့။ တို့နေလယ်စာ သွားစားကြရအောင်။ ငါလွှတ်တော်ယောက်နဲ့ နေလယ်စာစားဖို့ချိန်း ထားတယ်။ မင်းနုလည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်” ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိတ်၏ရိုးခန်းနှင့် ဆက်နေသောစားသောက်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ အရိုးအခြင်ကြီးကြီးဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်က သူတို့အား အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။ “သူက ဘရက်ဇော့ဂျား(စ်) တဲ့” ဒေးဗစ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ “ဘရက် ဒါက မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်အသစ် ကိတ်မဂ္ဂရီဂါပဲ” “တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် စမ္မမဂ္ဂရီဂါ” “ဘရက်က တိုရဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နှက်ပဲ ကိတ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “သူက ဒီကုမ္ပဏီအကြောင်း ငါသိသလောက် သိတယ်။ ငါ ထွက်သွားတောင်မှ မပူပါနဲ့။ ဘရက်ရီဂျင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်” ငါ ထွက်သွားတောင်မှ မပူပါနဲ့တဲ့။ ဘယ်လိုစကားပါလိမ့်။ ကိတ်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဘယ်ရဲ့မလဲ။ ရှင် ဘယ်တော့မှထွက်မသွားစေရဘူး။ ဘယ်တော့မှ မထွက်သွားရဘူး။ ကိတ်သည် နေလယ်စာ စားနေရပေမဲ့ ဘာဟင်းတွေ စားနေရမှန်းပင်မသိတော့။ ဘာအရသာမလည်း မတွေ့တော့။ ရှေးသောက ပြီးသောအခါ သုံးယောက်သား တောင်အာဖရိကအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ “မကြာခင်မှာ တို့အနေနဲ့ ပြဿနာကြုံလာရဖို့ရှိတယ်” ဒေးဗစ်ကသတိပေးစကားဆိုသည်။ “အစိုးရက ရွေးကောက်ပွဲ အခွန်တော် စည်းကြပ် “အဲဒါ ဘာသဘောလဲ” ကိတ်က မေးသည်။ “သဘောကတော့ လူမည်းတွေ၊ အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ တခြားအသားရောင်ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေအားလုံး တစ်နှစ်မှာလူခွန် နှစ်ပေါင်ဆောင်ရမယ့် သဘောပဲ။ အဲဒီငွေဟာ သူတို့တစ်လလုပ်ခထက် များနေတယ်” ကိတ်က ဘန်ဒါကို သွား၍ သတိရမိပြီး ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်များဝင်လာမိသည်။ ဆက်လက်၍ အခြားကိစ္စများကို ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ဆွေးနွေးပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။ ရက်တစ်သက် ဘဝသစ်ကို အလွန်ပင် နှစ်ခြိုက် သဘောကျမိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုသည် ငွေကြေးတန်ဖိုး သန်းနှင့် ချီ၍ ပတ်သက်နေသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဟူသော ကြီးကျယ်သော လောင်းကစား လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုပါလားဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးဆောင်ကြီးကြပ်ရာတွင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လှသည်။ လောင်းကစား သတ္တိလှသည်။ ဘယ်အချိန်မှာ နောက်ဆုတ်သင့်ပြီး ဘယ်အချိန်တွင် ရှေ့သို့ တိုးသင့်ကြောင်း

သိဖို့နဲ့ပွားရေးဆိုတာ လောင်းကစားတစ်မျိုးပဲ ကိတ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။
“သွေးရူးသွေးတုန်း ကစားရတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ဖျံတွေနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ မင်းက နိုင်ချင်ရင်တော့ လောင်းကစားဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်အောင် လေ့လာဆည်းပူးရမှာပဲ” ကိတ် ဘယ်သူ့နဲ့ ပြိုင်ပြိုင် အမြဲတမ်း
အနိုင်ရချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်၏ ဩဝါဒအတိုင်း လောင်းကစားဝိဇ္ဇာ
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု လေးနက်စွာ သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်သည်။ ဦးမိဘုရားနှင့်
အတူနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးတွင် ကိတ်နှင့် အမေမိများမှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ
မရှိ။ ဒေးဗစ်ကတော့ သောကြာနေ့ ညစာစားပွဲသို့ ဝတ်မပျက်
အမြဲတမ်းလာရောက်သည်။ သို့သော် ကိတ်က တခြားညများတွင်လည်း
လာလည်ရန်ဖိတ်သောအခါတွင်ကား ဒေးဗစ်က အကြောင်းတစ်ခုခုပြု၍ အမြဲတမ်း
ငြင်းဆန်တတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နှစ်ယောက်သား
ပူးပူးကပ်ကပ် နေထိုင်ဆက်ဆံကြရာတွင်လည်း ဒေးဗစ်အနေဖြင့်
အလုပ်သဘောထက် ကျော်လွန်သော စကားများကို မပြောသလောက် ဖြစ်သည်။
သူက သူနှင့်ကိတ်တို့၏ကြားတွင် အုတ်တံတိုင်းကြီး ခြားထားသည်။
ယင်းအုတ်တံတိုင်းကြီးကို ကိတ် မထိုးဖောက်နိုင် မဖြိုဖျက်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ ကိတ်
အသက် ၂ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ကရုဏာ-ဘုရား ကုမ္မဏိပိုင်
အစုရှယ်ယာအားလုံးကို ကိတ်အား လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။
ဤသို့ဖြင့်သူမသည် ကုမ္မဏိလုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ “မီးသတိ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ညနေစာ
အတူစားကြရအောင်” ဟု ကိတ် ဒေးဗစ်အား ဖိတ်ခေါ်သည်။ “ခွင့်လွှတ်ပါ ကိတ်။
ဒီနေ့ ငါ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ပုံနေလို့ပါ” သို့ဖြင့် ကိတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ညစာစားရသည်။ သူ့အပေါ်မှာ ငါဘယ်လို့သဘောထားတယ်။ သူ့ကို ငါဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ မသိနားမလည်ရအောင် ဒီလူ ပင်းများနေပြီလား။
ကန်းများနေပြီလား။ အကြောင်းသိရအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။
သူမ၏ ကုမ္မဏိသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်
ပင်လယ်ကူးသဘောလုပ်ငန်းတည်ထောင်ရန် သက်ဆိုင်ရာနှင့်
ကမ်းလှမ်းထားဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်က ကိတ်အား
ပြောလာသည်။ “မင်းနဲ့ ဘရက်တိုနှစ်ယောက် အမေရိကသွားပြီး
အိတ်စွဲပြီးပြတ်အောင် သွားလုပ်လိုက်ကြပါလား။ မင်းအတွက်လည်း အတွေ့
အကြုံသွားတာပေါ့” ကိတ်က ဘရက်တိုမသွားချင်။ ဒေးဗစ်နှင့်သာ သွားချင်သည်။
သို့သော် သူမ၏ မာနကြောင့် ယင်းသို့ ထုတ်ပြောရန်တော့ လုံးဝဆန္ဒမရှိ။
တကယ်တော့ သည်ကိစ္စကို သူ မပါဘဲနှင့်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်း
လုပ်နိုင်သည်။ သူမသည် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသော အမေရိကသို့လည်း
သွားချင်သည်။ အတွေ့အကြုံလည်း လိုချင်သည်။ ပင်လယ်ကူးသဘောလုပ်ငန်း
စာချုပ်ချုပ်ဆိုရေးကိစ္စသည် ချောမွော့စွာ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ ကိတ်နှင့်
ဘရက်တိုသည် ဒက်ထရိုက်၊ ရီကာဂွို၊ ပစ္စတတ်နှင့် နယူးယောက်မြို့များရှိ
ကုမ္မဏိလက်အောက်ခံဌာနခွဲများသို့လည်း သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။
ကိတ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏
တိုးတက်မှုများကိုအထူးစိတ်ဝင်စားမိသည်။ မိန်းပြည်နယ် ပီနော့စကာ
ပင်လယ်အော်ရှိ အိုင်လက်ဘီဂျီကျွန်းကလေးပေါ်မှ ချွဲ
ခံဟားဘားအပန်းဖြေခန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ရသော အတွေ့
အကြုံကတော့ သူမအတွက် မမေ့နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ကိတ်အား ပန်းချီဆရာ
ချားဒါနာဂစ်ဘန်၏ အိမ်တွင် ညစာစားရန်ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။ ညစာစားပွဲသို့
ကိတ် အပါအဝင် ဧည့်သည် ၁၃ယောက်သာ တက်ရောက်သည်။ သူတို့ အားလုံးပင်

ထိုကျွန်းတွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်များ ရှိသည်။“ကျွန်းမှာ သမိုင်းကြောင်းရှိတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်” ဂစ်ဘုန်က ကိတ်အား ပြောပြသည်။ “ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ပေါင်းများစွာကျွန်းက တော့စတုန်မြို့ လူတွေဟာ ကမ်းရိုးတန်းသွား လေ့သမ္မာနကလေးတွေနဲ့ ဒီကျွန်းကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်” “ကျွန်းမှာ လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ” ကိတ်က မေးသည်။ “မိသားစု ၅၀ လောက်ရှိတယ်။ ကွတ်သဘောနဲ့လာတုန်းက မီးပြတိုက်ကို မြင်ခဲ့ရသလား” “ဟုတ်ကဲ့ မြင်ခဲ့ပါတယ်” “အဲဒီမှာ မီးပြအစောင့်နဲ့ သူ့ဆွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သဘောတစ်စင်း ထွက်သွားရင် ဆွေးက ထွက်လာပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးတယ်” ကိတ်က ရယ် လိုက်သည်။ “တမင်ရယ်စရာ ပြောနေတာလား ဟင်” “မဟုတ်မဟုတ်။ ဘာလို့ ရယ်စရာ ပြောမှာလဲ။ အဲဒီဆွေးဟာ လုံးဝနားမကြားဘူး။ အဲဒါကမှ ပိုပြီး ရယ်စရာ ကောင်းတာ။ သူက ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးရင် သူ့နားကို ခေါင်းလောင်းနဲ့ကပ်ထားပြီး တုန်ခါမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သေးတယ်” ကိတ်က ပြုံးလိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဒီကျွန်းကလေးက သာယာသလောက် စိတ်ဝင်စားစရာပဲပြင်တွေလည်း ရှိတာပဲနော်” “ဟုတ်ပါတယ်။ တော်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါ တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမှာပဲအိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ တစ်ကျွန်းလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်စေချင်တယ်” “ဟုတ်ကဲ့ သိပ်ကောင်းပါတယ်ရှင်” ကိတ်က ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် ထိုညတွင် ကျွန်းပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော အိုင်လက်ဘိုရီ” ဟုတယ်တွင် အိပ်သည်။ မနက်ကျတော့ မြင်းရထားတစ်စီး ကုသည့်။ သူတို့သည် ကုန်ခံဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ သံထည်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်သာရှိသော ဒြပ်ဟောင်းဘားစခန်း ဗဟိုချက်ချာမှစတင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရှုမျှော်ခင်း သာယာလှပသော သစ်ပင်တောချုံဒေသသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်း ကလေးများမှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး လေတဖြူးဖြူး သွတ်နေသည်။ လမ်းနာမည်လည်း လုံးဝမရှိ။ လမ်းပေါ်မှာ စာတိုက်ပိုးများလည်း မရှိ။ ကိတ်က လမ်းပြဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။ “ဒီက လမ်းတွေမှာ ဘာအမှတ်အသားမှ မရှိတော့ လူတွေ လမ်းမမှားကြဘူးလား ဟင်” “မမှားပါဘူး။ ဒီကျွန်းသားတွေက ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာအားလုံးသိကြတယ်” “ဪ ... ဟုတ်လား” ကျွန်း၏ မြေနိမ့်ပိုင်း ရောက်လာတော့ သမိုင်းမြေတစ်ခုအနီးမှ ဖြတ်လာကြသည်။ “ခဏ ရပ်ကြည့်ကြရအောင်” ကိတ် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းကာ သမိုင်းဟောင်းထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ကမ္ဘာ့မှတ်တိုင်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်လံဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဂျော့ဘ်ပင်ဒယ်လ်တန်၊ ၁၇၉၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂၅ ရက်နေ့တွင်ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်နေသည်။ အသက် ၄၇ နှစ်။ ကမ္ဘာ့မှတ်တိုင်များကတော့တ ရတနာ ြဉ်ကျောက်တုံး အောက်တွင် ငါကောင်းစွာ အိပ်ပျော်၏ ။ ဘုရားသခင်ကောင်း ချီးပေးပါစေသတည်း။ ဂျိန်း သောမတ်ပင်ဒယ်လ်တန်၏ ဇနီး၊ ၁၈၀၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်တွင် ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်သည်။ အသက် ၄၇ နှစ်။ ဤနေရာကား လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်များမှ ဝိညာဉ်တူ၏ နေထိုင်ရာဝေဟာပါတ်ကား။ ဗိုလ်ကြီးဝီလျံ ဟက်။ ၁၈၆၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင်ရေနစ်၍ ကွယ်လွန်သည်။ အသက် ၃၀ နှစ်။ ကမ္ဘာ့မှတ်တိုင်များကား အားလုံးသော မှန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘဝ၏ သမုဒ္ဒရာများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဟူ၍။ ကိတ်သည် အေးဆေးတတ်ဆိတ်လှသော ဤနေရာကလေးကို နှစ်ခြိုက်ကြည့်နူးနေမိသည်။ အတန်ကြာလျှောက်ကြည့်နည်းမှ မြင်းရထားဆီသို့ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြင်းရထား ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ “ဒီမှာ ဆောင်းတွင်း ဘယ်လိုနေပါသလဲ” “သိပ်အေးတယ်။

ပင်လယ်အော်ဟာ အားလုံး ရေခဲသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီကိစ္စပဲဟူးတွေနဲ့ လာကြရတယ်။ အခုဆိုတော့ ကုတ်သဘောတွေရှိနေပါပြီ။ မြင်းရထားသည် တစ်ကွေ့ပတ် လိုက်သောအခါ ကမ်းခြေဘက်သို့ရောက်လာသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် အမိုးဖြူဖြူနှင့် နှစ်ထပ်အိမ်တစ်ဆောင်ကိုမြင်ကြရသည်။ ခြံပတ်ပတ်လည်တွင် နှင်းဆီရင်းများ၊ ပေါ်ပိန်းများနှင့် ဒယ်လဖီပန်းများ ဝေဝေဆာနေကြသည်။ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာပြတိုင်းပေါက် ရှစ်ပေါက်မှ တရုတ်ကပ်များကို အစိမ်းရောင် ခြယ်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအနီးတွင် အဖြူရောင် ခုတန်းလျားကလေးများနှင့် ကျောကပ် ပန်းအိုးများရှိသည်။

ထိုအိမ်ကို မြင်ရသည်မှာ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲမှ အိမ်ကလေးသဖွယ်ထင်မှတ် ရသည်။ “ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူပါလဲ” “ဒရီဘင်တို့ လင်မယားပိုင်တာပဲ။ မစ္စကဒရီဘင်က မကြာခင်ကလေးကပဲ ဆုံးသွားရာပြီ” “အခု ဘယ်သူနေသလဲ” “ဘယ်သူမှ မနေတူး ထင်တာပဲ” “ဝယ်ချင်ရင် ရောင်းမယ်ထင်သလား” လမ်းပြက ကိတ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဒီက ဣနေ လူတွေကလည်း ဝယ်ကြမှာပဲ။ ဒီလူက လူစိမ်းတွေ ဝင်လာတာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး” စကားမျိုး ကိတ်ကို ပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါ ကိတ်သည် ဒရီဘင်ခြံမြေဆိုင်ရာရှေ့နေနှင့် စကားပြောသည်။ “ဒရီဘင်အိမ်ကိစ္စပါရင်။ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဝယ်ချင်လို့ပါ” ရှေ့နေက နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်ပြီးတော့မှ “အင်း ... ရောင်းလည်းရောင်းမယ်။ မရောင်းလည်း မရောင်းဘူးဆို ပါတော့” “ဘယ်လို ဆိုလိုတာပါလဲ” “တကယ်တော့ ရောင်းမှာပါ။ ဝယ်ချင်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်” “သူတို့က ဈေးတွေဘာတွေ ပေးကြပြီလား” “မပေးသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့” “ကျွန်မက အခုပေးပါ့မယ်” “ဈေးက မနည်းဘူး” “ဈေးကိုသာ ပြောပါ” “ဒေါ်လာ ငါးသောင်း” “ကဲ ... အိမ်ကို ကြည့်ကြရအောင်” အိမ်၏ အတွင်းဘက်မှ ကိတ် မျှော်လင့်သည်ထက် အများကြီးလှနေသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမဆောင်ကြီးက မှန်သားနံရံကို ကြားခံထားကာ ဆိုးစမထင်သော ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ ခန်းမဆောင်တစ်ဘက်တွင် ကျယ်ဝန်းလှသော ကပဲ့ခန်းမကြီးရှိသည်။ အခြားတစ်ဘက်တွင်မူ ညွှန့်ခန်းဆောင်နှင့် မီးလင်းဖိုကြီးများရှိသည်။ ထို့ပြင် စာကြည့်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း စားသောက်ခန်း၊ အဝတ်လျှော်ခန်း၊ စားဖုမီးအခန်းများရှိကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် အစေခံများအတွက် အိပ်ခန်းတို့ကြီး ခြောက်ခန်းနှင့်ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းတို့ကြီးတစ်ခန်း၊ ခပ်သေးသေး လေးခန်းရှိသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကိတ် မျှော်လင့်သည်ထက် အများကြီး ကျယ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒေးဗစ်နဲ့ ငါတို့အိမ်ထောင်ပြုလိုကလေးတွေ ရလာရင် ဒီအိမ်က ကျွန်တော်တို့ကျွန်းနေဦးမှာပဲ။ အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လိုက်လျှင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခံစားတားကလေးလည်း အဆင်သင့်ရှိသည်။ ကိတ်က ရှေ့နောက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ဒီအိမ် ယူမယ်” သူမက သည်အိမ်ကို “ဒါကုန်းမြင့်ရပ်သ” ဟူ၍ နာမည်ပေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညွှန်ကတည်း အိမ်ဝယ်ခဲ့သည့် သတင်းကို ဒေးဗစ်အား ပြောပြချင်လွန်း၍ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။ ကလစ်ဒရစ်သို့ မြန်မြန် ရောက်ချင်စိတ်က စောနေသည်။ တောင်အာဖရိက အပြန်ခရီးတွင် သူမသည် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လာခဲ့သည်။ ဒါနဲ့ဟားဟား ရိပ်သာတွင် ဝယ်ခဲ့သော အိမ်သည် သူမနှင့် ဒေးဗစ်တို့၏ မင်္ဂလာ အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမဝယ်ခဲ့သော အိမ်ကို ဒေးဗစ်လည်း သဘောကျလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို သူမက အကြွင်းမဲ့

ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဥတစ်ခုသော ညနေစောင်းတွင် ကိတ်နှင့်
ဘရက်တို့နှစ်ယောက် ကလစ်ခရစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။
ရောက်ရောက်ချင်း ကိတ်က ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းသို့ အပြေးလာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်သည်
စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ် လုပ်နေသည်။ ဒေးဗစ်ကို မြင်လိုက်ရတော့
ကိတ်၏ နှလုံးသားက တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လာမိသည်။ သူ့တော့မှ သူမသည်
ဒေးဗစ်အား အဘယ်မျှ အောက်မေ့နေကြောင်း သိရတော့သည်။ ဒေးဗစ်က
ထိုင်ရာမှ ထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကယ်လ ကိတ်၊ ပြန်လာကြပြီလား။
ဝဲလ်ကမ်းကိတ်။ ဝဲလ်ကမ်းကိတ် ပြန်မပြောနိုင်မိမှာပင် သူက
ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ ခရီးရောက်ဆုံက မင်္ဂလာသတင်း ပြောရဦးမယ်။ ငါ
လက်ထပ်တော့မယ် ကိတ်”

တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်သည် တင်အိုနီးလ်ဆိုသူ တစ်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိသည်။
 တင်အိုနီးလ်မှာ အရေးပါသော စံနမူနာသည်တစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး
 ကလစ်ဒရစ်မြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသူဖြစ်သည်။ တင်အိုနီးလ်က
 သူနှင့်တွေ့ဆုံ၍ မိတ်ပြုစေ့ဆွေဖြစ် ညစာအတူစားခွင့်ရလျှင် အထူး
 ကျေးဇူးတင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စာရေးလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုသော်
 ဒေးဗစ်အနေဖြင့် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို လိုက်ပြန်ရန် အချိန်ရှိ
 သို့သော်လည်း မိတ်ဆက်စာရေးပေးလိုက်သူဖောက်သည် တစ်ယောက်အား သူက
 ပြိုင်အောင် မလုပ်ခင်။ ကိတ်အားတာဝန်လွှဲပေးရအောင်ကလည်း ကိတ်မှာ
 ဘုရားနှင့် အတူ မြောက်အမေရိကသို့အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်နေသည်။
 ထို့ကြောင့် ဖဿညညအား သူကယ်တိုင်ပင်မလွှဲမရှောင်သာ ဧည့်ခံရတော့သည်။
 သူက ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး တင်အိုနီးလ်အား
 ညစာစားဖိတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်နဲ့အတူ ကျုပ်သမီးလည်းပါတယ်။ သူ့ကိုပါ
 ခေါ်ခဲလို့ ဖြစ်ပျမလား မစွတာဘလက်ဝဲ” တင်အိုနီးလ်က မေးသည်။ ဒေးဗစ်က
 တစ်ညနေလုံး ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်ပြီး အချိန်မဖြန်းလို့၊ သို့သော်လည်း
 မြန်မြန်စားသောက် ပြီး မြန်မြန်လူချင်းခွဲရန် ရည်ရွယ်ကာ လွယ်လွယ်ပင်
 သဘောတူလိုက်သည်။ “ဟိုတက် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ” ရင်း ဟိုတယ်သို့
 ဒေးဗစ်ရောက်သွားသောအခါ တင်အိုနီးလ်နှင့်သမီးတို့သည်
 စားသောက်ခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ တင်အိုနီးလ်မှာအသက် ၅၀
 ခန့်ရှိ ခန့်ချောချော အိုင်းရစ်-အမေရိကန် ကပြားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့သမီး
 ဂျိုးဇက်ဖင်းကတော့ ဒေးဗစ်မြင်ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးများအနက် အလှဆုံး
 အလှဘုရင်မကလေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူမသည် အသက် ၃၀
 ခန့်ရှိပြီ။ အပြာရောင် မျက်လုံး၊ အညက်သော ရွှေဝါရောင် ဆံပင်၊
 အချိုးစားပြုပြစ်သော ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ကြောင့် ဒေးဗစ်မှာ မြင်လျှင်မြင်ချင်း
 ရင်တဖို့ ဖြစ်မရသည်။ “ကျွန် ကျွန်တော် နည်းနည်း နောက်ကျတာ
 ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား” ဒေးဗစ်က တောင်းပန်စကားဆိုသည်။
 “အလုပ်ကိစ္စကလေးတစ်ခု ပြတ်အောင်ဖြတ်ခွဲရလို့ပါ” “တစ်ခါတလေ အဲဒီလို
 ကမန်းကတန်း လုပ်ရတာ တော်တော် ပျော်စရာ တောင်းတတ်ပါတယ်။
 မစွတာဘလက်ဝဲဟာ အလွန်အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာ ဖေဖေ
 ပြောလို့ သိရပါတယ် ရှင်” ဂျိုးဇက်ဖင်းကအေးအေးခွင်ခွင်ကလေး ချီးကျူးစကား
 ဆိုလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်က ဒေးဗစ်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး
 ခေါ်စေချင်ပါတယ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး “ဟိုတက် သိပ်ကောင်းတဲ့
 နာမည်ပဲ။ အားမာန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ပေါ့ .. နော်” ဂျိုးဇက်ဖင်းသည်
 ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထက်ပိုသေးကြောင်း စားသောက်၍
 မပြီးခင်မှာပင် ဒေးဗစ်က မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သူမသည် ဉာဏ်ရှင်သည်။
 ဟာသရှိသည်။ တစ်ပါးသူနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိသည်။
 သူ့အပေါ် ဂျိုးဇက်ဖင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ ဒေးဗစ် အကဲခတ်မိသည်။ သူမက
 သူ့ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားလူတွေ ဘယ်သူမှမမေးဖူးသော
 မေးခွန်းများကို မေးသည်။ စားသောက်ပြီးသောအချိန်တွင်ကားဒေးဗစ်သည်
 ဂျိုးဇက်ဖင်းအား စွဲချစ်သွားခဲ့လေပြီ။ “ဒါနဲ့ မစွတာအိုနီးလ်က ဘယ်မှာနေပါသလဲ”
 ဒေးဗစ်က မေးသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာပါ။ “ဘယ်တော့ ပြန်ကြမှာလဲ
 ခင်ဗျ” “နောက်အပတ် ပြန်မယ် စိတ်ကူးထားပါတယ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဒေးဗစ်အား
 ပြီးကြည့် လိုက်ကာ - “ကလစ်ဒရစ်မြို့က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့

ဖေဖေကိုကျွန်မ တားတားလို့ရပါတယ်” စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ စိန်တွင်းကို ကြည့် ချင်ရင် ကျန်တော် လိုက်ပို့ပမယ်” “ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ” “ဆို .. မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြရင် မဖြစ်ဘူးလား ခင်ဗျ” မနက်ဖြန်တွင် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေးတွေ တက်စရာ ရှိသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်အဖို့ လောလောဆယ်တွင် ဂျိုးက်ဖင်းမှလွဲ၍ ဘာမှအရေးမကြီးတော့။ ဒေးဗစ်သည် မစ္စတာ အိုနိုးလတို့ သားအဖအား ကျောက်နီရီလမ်းကြားအတိုင်း ပေပေါင်းတစ်ထောင်နှစ်ရာနက်သော မြေအောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ကျောက်နီရီမှာ ခြောက်ပေကျယ်၍ အလျားပေ နှစ်ဆယ်မျှ ရှည်လျားသည်။ အထဲတွင် အခန်းလေးခန်း လုပ်ထားသည်။ တစ်ခန်း ရေနံခန်း၊ နှစ်ခန်းက စိန်သားမြေများ သယ်ယူခန်း၊ နောက်တစ်ခန်းက တွင်းတူးသမားများအား အလုပ်ခွင်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ခန်း။ “ကျွန်မက စပဲစိတ်တလို့ မေးပါရစေ။ စိန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရတီနဲ့ချိန်တာလဲရှင် ဂျိုးက်ဖင်းက မေးသည်။ “ရတီဆိုတာ ရွှေးစေ့ကို ခေါ်တာ” ဒေးဗစ်က ရှင်းပြသည်။ “တစ်ရတီဟာ နှစ်ရာမီလီဂရမ် ဒါမှမဟုတ် တစ်အောင်စရဲ့ ၁၄၂ ပုံတစ်ပုံနဲ့ ညီမျှတယ်” “တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ် ဒေးဗစ်” သူမက စိတ်ဝင်စားတာ စိန်တွေကိုပဲလားဟု ဒေးဗစ်က တွေးလိုက်မိသည်။ သူမနှင့် ယခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နေရတာ သူ တော်တော် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေမိသည်။ “ခြံပြင် ရှုခွင့်တွေလည်း လျှောက်လည်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ် ခင်ဗျ” ဒေးဗစ်က မစ္စတာအိုနိုးလ်အား ပြောသည်။ “မနက်ဖြန် အားမယ်ဆိုရင် ကျန်တော်လိုက်ပြပျမယ်” ဖခင်က ဘာမှ ပြန်မပြောရမိမှာပင် ဂျိုးက်ဖင်းက ဖြတ်ပြောလိုက် “ဟုတ်ကဲ့ .. သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။ ကျွန်မတို့ လျှောက်ကြည့်ကြရအောင် ... ဒေးဗစ်” ထိုနေ့မှစ၍ ဒေးဗစ်သည် ဂျိုးက်ဖင်းတို့ သားအဖနှင့်သာ တစ်နေ့မပြတ် တစ်ပူးတဲတဲ ရှိနေတော့သည်။ သူသည် ဂျိုးက်ဖင်းအား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ ချစ်လာခဲ့သည်။ သူ့အား သည်မျှင်ယူဖမ်းစားနိုင်သော အမျိုးသမီးဆို၍ သူ တစ်သက်တွင် သည် တစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်ဟူ၍ပင်ထင်မိတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ဒေးဗစ်က ဂျိုးက်ဖင်းတို့သားအဖအား ညစာစားရန်သွားခေါ်သည်။ “ဒေးဗစ် .. ဒီညတော့ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ ကျုပ် နည်းနည်း ပင်ပန်းနေလို့ပါ” ဟု မစ္စတာ အိုနိုးလ်က ပြောသည်။ ဒေးဗစ်က ကျီတိပြီး ဝမ်းသာမိသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ခင်ဗျား။ သက်တောင့်သက်သာ နားလိုက်တာကောင်းပါတယ် ခင်ဗျ” ဂျိုးက်ဖင်းက အပြောပါပဲ။ ပြီးလိုက်ပြီး - “ဒါဆို ဒေးဗစ်ကို ကျွန်မကပဲ ညီခံရတော့မှာပေါ့” ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အသစ်ဖွင့် စားတော်ဆက်တစ်ခုသို့လာခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း စားပွဲထိုး ဒေးဗစ်ကို မှတ်မိပြီး ချက်ချင်းပင် စားပွဲတစ်လုံး ပြင်ပေးသည်။ အခန်းထဲတွင် အမေရိကန်ဂီတ နောက်ခံဖြင့် ကနေကြသည်။ “ကု ဦးမလား” ဒေးဗစ်က မေးသည်။ “ကောင်းသားပဲ” ဂျိုးက်ဖင်းက ပြောသည်။ ခဏအကြာတွင် ဂျိုးက်ဖင်းနှင့် ဒေးဗစ်တို့သည် ရင်ချင်းအပ်ကာကနေကြတော့သည်။ ဒေးဗစ်က ဂျိုးက်ဖင်း၏ ကိုယ်လုံးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားသည်။ ဂျိုးက်ဖင်းကလည်း အလားတူပင် တုံ့ပြန်သည်။ “ဂျိုးက်ဖင်း မင်းကို ငါချစ်နေပြီ” ဒေးဗစ်၏ ပါးစပ်မှ အလို့အလျောက် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ဂျိုးက်ဖင်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်တုံ့ထိကာ - “တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်။ ဒါကလေးတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်” “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ငါငြစ်လုလဆို . ကျန် ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်လို့” “ဒါဖြင့် ငါ့ကို မင်းမချစ်ဘူးပေါ့” သူမက ပြုံးကြည့်သည်။ မျက်လုံးပြာတွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။ “ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့် ဒေးဗစ်။

ချစ်လိုက်တာမှ ရူးမတတ်ပါပဲ။”ဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်တာလဲ။”ကျွန်မ
ကလစ်ဒရစ်မှာ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာနေရင် ကျွန်မ
ရူးရလိမ့်မယ်။”နေကြည့်စမ်းပါဦးလေ။”ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ရှင်နုကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာနေကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့
စက်ရပ်လို့ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နောက်ပိုင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
မုန်းကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းကြပါစို့ရင်။”“ငါ့အင်း ငါကတော့
ဇာတ်သိမ်းမင်းနိုင်သေးဘူး”သူမက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး
သူ့ကိုယ်သို့ အရည်ပျော်ဝင်သွားသလား ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ “ဒေးဗစ်
ရှင်တစ်နေ့နေမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ နေရမယ့် အခြေအနေများ မရှိဘူးလား
ဟင်”မဖြစ်နိုင်သော အရာပါတာလား။ “ငါက အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”ကံ .. ဒီကိစ္စ
ဒီတင်ပဲ ခဏရပ်ထားလိုက်ပါဦး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ကျွန်မတို့ မနက်စာစားရင်း
ဖေဖေကို ပြောကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လားဇုမစ္စတာအုန်းလိက
ပြောသည်။ “မနေ့ညက မောင်ရင်ပြောတဲ့ စကားကို သိမ်းက ကျုပ်ကို
ပြန်ပြောတယ်။ မောင်ရင်တို့နစ်ယောက်မှာ ပြဿနာတော့ ရှိနေကြပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့
တကယ်တမ်းသာ စိတ်ဝင်စားကြတယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်မှာ
အဖြေရှိပါတယ်။”ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်
ခင်ဗျား၊ မစ္စတာအုန်းလိသည် အညှီရောင် သားရေလက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပုံစံပြာ
စာရွက်အချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ “ရေခဲမိမိ အစားအစာအကြောင်း မောင်ရင်
သိသလား။”မသိပါဘူး ခင်ဗျား။”အမေရိကမှ ၁၈၆၅ ခုနှစ်ကစပြီး
အစားအစာတွေကို ရေခဲမိမိတဲ့လုပ်ငန်း စတင်ခဲ့တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြောင့်
အစားအစာတွေ မပျက်စီးစေဘဲခရီးအဝေးကို တင်ပို့နိုင်တယ်။ အခုဆိုရင်
ရေခဲခန်းပါတဲ့ ရထားတွေ ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရေခဲခန်းပါတဲ့ ထရပ်ကားတွေ
ထုတ်လုပ်ဖို့ ဘယ်သူမှ စိတ်မကူးသေးဘူး”သူက ပုံစံပြာကို လက်ညှိုးဖြင့်
ခေါက်လိုက်ပြီး “ဒီမှာ ကျမပိုင်ခဲ့တဲ့တစ်ခုထားတယ်။ ဒီလုပ်ငန်း အောင်မြင်ရင်
စားသောက်ကုန် စက်မှုလုပ်ငန်းကြီးသိပ်ပြီး တိုးတက်သွားမယ်။ တကယ်တော့
စားသောက်ကုန် စက်မှုလုပ်ငန်းရဲ့ တော်လှန်ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်လည်း
ဖြစ်တယ်”ဒေးဗစ်က ပုံစံပြာကို စောင်းကြည့် လိုက်သည်။ “ဒီကိစ္စက
ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မကျွမ်းကျင်ဘူးခင်ဗျ”ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ် စက်မှုပါရဂူ
ရှာနေတယ်။ စက်မှုပါရဂူတွေကအများကြီးရှိတယ်။ အရေးကြီးတာက
အရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ပေးဖို့လူနဲ့ အုပ်ချုပ်ဖို့လူပဲ။ ဒါဟာ အလကားစိတ်ကူးယဉ်
လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် အများကြီး လေ့လာထားပြီးပြီ။
ထင်တာထက် အများကြီးကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်။ မောင်ရင်လို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလုပ်ရင် ကျန်းသေပေါက်အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်”ကမ္ဘာ့ဌာနချုပ်က
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ရှိရမယ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဖြည့်စွက်ပြောသည်။ ဒေးဗစ်က ငြိမ်၍
ထိုင်နေသည်။ သူ စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ-“လုပ်ငန်းအတွက်
မူပိုင်ရထားပြီလို့ မစ္စတာအုန်းလိက ပြောခဲ့တယ်နော်”ဟုတ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းစွဲဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်။”နိမ့်ပြေတွေကို ကျွန်တော် ခဏငှားပါလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကို
ပြကြည့်ချင်လို့ပါ”ရပါတယ်။ ယူသွားပါ”ရှင်ဒေးဗစ်သည် မစ္စတာအုန်းလိ၏
နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ပထမဆုံး စုံစမ်းကြည့်သည်။ သူသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို
မြို့တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ သူသည်
ဘာကလေးကောလိပ်၊ သိပ္ပံဌာနမှူး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရေခဲမိမိ အစားအစာ
အကြောင်းကိုတော့ဒေးဗစ်က ဘာမျှမသိ။ သို့သော်သိအောင် ကြိုးစားရန်တော့
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ “ငါးရက်အတွင်း ပြန်လာခဲ့ပျဲမယ်။ မင်းတို့ သားအဖ
သည်းခံပြီး ခဏတော့ စောင့်လိုက်ပါနော်” ဒေးဗစ်က ဂျိုးဇက်ဖင်းအား

ပြောပြသည်။ “သားပါ။ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ အောက်မေ့နေမှာပဲ” “လည်း အတူတူပင် အချစ်ရယ်” ဒေးဗစ်သည် ဂျိဟန်နက်စတက် မြို့သို့ ရထားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး အက်ဒပ်ဘရိဒရစ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။
အက်ဒပ်ဘရိဒရစ်မှာ တောင်အာဖရိကတွင် အကြီးဆုံးသော အသားသွတ်လုပ်ငန်း စက်ရုံပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ “နိကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်ကို လိုချင်တယ်အက်ဒပ်” ဒေးဗစ်က ပုံစံပြများကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။
“အလုပ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် သိချင်တယ်” ကျုပ်က ရေခဲခဲ အစားအစာ အကြောင်းရော၊ ထရပ်ကားအကြောင်းရော ဘာမှ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလုပ်ငန်း လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေကိုတော့သိတယ်။ အဲဒီတော့ ညနေပိုင်း ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျုပ် ပါရဂူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားလိုက်မယ်” ညနေလေးနာရီတွင် အသားသွတ်စက်ရုံသို့ ဒေးဗစ် ပြန်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် အက်ဒပ်ဘရိဒရစ်နှင့်အတူ တခြားပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ရှိနေသည်။ “ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ ကရောဖို့၊ သူက မစ္စတာကော့ဖမန်း၊ ဒီက ဒေးဗစ်ဘလက်ဝဲအက်ဒပ်ဘရိဒရစ်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆွေးနွေးပွဲစသည်။ ဒေးဗစ်က မေးသည်။ “လူကြီးမင်းတို့ နှစ်ယောက်စီလုံး ပုံစံပြကို ကြည့် ပြီးကြည့်လားခင်ဗျား” “ကြည့်ပြီးပါပြီ။ သေသေချာချာ ကြည့် ပြီးပါပြီ” ဒေါက်တာ ကရောဖို့ ပြောသည်။ “လိုဆီရင်” ဒေးဗစ်က ပြောမလို စကားသည်။
ဒေါက်တာကရောဖို့က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ “အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မူပိုင်မှတ်ပုံတင်ရုံးက ခွင့်ပြုပြီးသားနော်” “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ မူပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပွဲပြီဆိုတာပါပဲ မစ္စတာဘလက်ဝဲ” ဒေးဗစ်က ခေါင်းတည်တည်တ လုပ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ သိသယတော့ မရှင်းသေး။ ဒေါက်တာ ကရောဖို့က ဆက်ပြောသည်။ “တီထွင်မှုကြီး မှန်သမျှ ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ။ ပထမတုန်းကဘယ်သူမှ အထင်မကြီးကြဘူး။ အစကတော့ ဒီလိုချည်းပေါ့။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တော့မှ ကြီးကျယ်လာကြတာကလား။ ဒီလုပ်ငန်းလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ” “ဒေးဗစ်အဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိအကျ မချနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ အောင်မြင်လျှင် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား တောင်အာဖရိကတွင် နေရန် တိုက်တွန်းချီရနိုင်စရာတော့ရှိသည်။ သို့သော် မစ္စတာအိုနိုးလ် ပြောတာမှန်ဖို့များသည်။ တကယ်လုပ်လျှင် တကယ် အောင်မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်အနေဖြင့် အဖြူအမည်း ကွဲပြားအောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန်သာ ကျန်တော့သည်။ သူသည် ကလစ်ဒရစ်သို့ အပြန်ခရီးတွင် တခြား ဘာကိုမျှ မတွေးတော့။ သည်လုပ်ငန်းများကို သူလက်ခံလိုက်လျှင် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော လုပ်ငန်းသစ်ကို စတင်မည်။ သူသည် အမေရိကန်လူမျိုး။ သို့သော် အမေရိကသည် သူ့အတွက် တစ်ပြည်တစ်ရွာ ဖြစ်နေပြီ။ ယခုအခါ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဩဇာအရှိဆုံး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ အရေးအကြီးဆုံးတာဝန်ကို ယူထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ရှိအလုပ်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ လုပ်ကိုင်ရတာကလည်း ပျော်ပိုက်သည်။ အားလုံး သူလက်သို့ရပြီ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် သည်ကုမ္ပဏီကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သော ဂျမိမဂ္ဂရီဂါတို့လင်မယားမှာလည်း သူ့အပေါ်တွင် အလွန်တုံ့ရှာမှုကျေးဇူးရှိခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ သမီးကလေး ကိတ်။ ကိတ်သည် သူလက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။
သူကလေးသည်ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးဘဝမှမည် ရှင်ကျက်သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဘဝသို့ပင်ရောက်ရှိလာပြီ။ သူမ၏ ဘဝစုံကို သူစိတ်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ် သဖွယ်မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ သူက သူမ၏ ဘဝအယ်လ်ဘမ်ကို လန်ကြည့်လိုက်သည်။ လေးနှစ်သမီးအရွယ်ကိတ် ပြီးတော့ ရှစ်နှစ်သမီး ၁၀

နှစ်သမီး ၁၄ နှစ်သမီး နောက်ဆုံး ၂၁ နှစ်သမီး။ ကလစ်ဒရစ်သို့
ရထားဆိုက်ချိန်တွင် ဒေးဗစ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အပြီးအပိုင်
ချမှတ်လိုက်သည်။ သူ ကရုဂျာ-တရင်းကုမ္ပဏီမှ ဘယ်တော့မှ မထွက်တော့။
ဂရင်းဟိုတယ်သို့ တန်းလာခဲ့သည်။ မစ္စတာအိုနီးလ်၏ အခန်းသို့တက်ခဲ့သည်။
ဂျိုးဇက်ဖင်းက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ “ဟင် ... ဒေးဗစ်၊ ရှင်ပြန်လာပြီနော်” သူက
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နမ်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး
ကျဉ်တက်သွားသလို ထင် လိုက်ရသည်။ “ကျွန်မ အောက်မေ့လိုက်တာကွယ်။
နောက်ဆုံး ဒီလို ခရီးဝေး မသွား “မပူပန် အချစ်ရယ်” သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း
ပြောသည်။ “ကိုယ်ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို လိုက်တော့မယ်လေ။ အဲဒါဆို
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး အတူနေသွားနိုင်ပြီပေါ့
အချစ်ရယ်” ရဒေးဗစ်သည် အမေရိကမှ ကတိပြန်လာမည့်ရက်ကို
ရင်တဖို့နှင့်စောင့်မျှော်နေမိသည်။ ယခုအခါ သူသည် သူ့ဘဝတွင်
အရှေးကြီးဆုံးသောဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတစ်ခုကို ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
လက်ရှိအလုပ်မှ ထွက်ကာကုမ္ပဏီသစ်ထောင်မည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့်
လက်ထပ်မည်။ စောင့်နေရသည်ကိုပင်သူစိတ်မရွံ့နိုင်တော့။ ရက်တစ်
ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒေးဗစ်က သူမ ရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့ လေအေးဖြင့်
ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြောလိုက်သည်။ “ငါ လက်ထပ်တော့မယ်
ကိတ်” ကိတ်၏နားထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံများ ပွဲတင်ထပ်သွားသည်။ သူမမူးမေ့ပြီး
လဲကျသွားတော့မလို့ပင် ထင်လိုက်မိသည်။ စားပွဲစွန်းကို
လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ ငါသေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်။
ငါသေပါရစေတော့။ သူမက ကြိုးစားပြီး ပြီးလိုက်သည်။ “ကျွန်မကို သူ့အကြောင်း
ပြောပြပါဦး” သူမ အသံက တည်ငြိမ်နေသည်။ “သူ ဘယ်သူလဲ ဟင်” သူ့နာမည်က
ဂျိုးဇက်ဖင်းအိုနီးလ်တဲ့။ ဒီကို သူ့အဖေနဲ့ လာလည်တာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
တွေ့ကြရင် ခင်သွားကြမှာပါ။ သူက သိပ် သဘောကောင်းတယ် ... ကိတ်” “ဒါပေါ့
အန်ကယ်ချစ်သူဆိုတော့ တော်မှာပေါ့” “တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိတ်။ သူ့ကို
လက်ထပ်ရင် ငါ ကုမ္ပဏီကထွက်ရလိမ့်မယ်” ရုတ်တရက် မိုးပြုကျသွားသလို ထင်
လိုက်ရသည်။ “လက်ထပ်တာနဲ့ အလုပ်က ထွက်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ထင်
တယ်” “အဖြစ်က အဲဒီလို မဟုတ်လို့ ပါ။ ဂျိုးဇက်ဖင်းရဲ့ အဖေက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ
ကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခု ထောင်မလို့။ အဲဒါ သူတို့က ငါ့ကို လိုအပ်နေတယ်” အို
ဒီလို့လား။ ဒီတော့ အန်ကယ်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ နေရတော့မှာပေါ့” “ဟုတ်တယ်။
ငါမရှိပေမဲ့ ဘရက်ရှိပါသေးတယ်။ သူ ကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို
ကူညီဖို့ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ ကောင်းကောင်း ဖွဲ့ပေးရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
ငါအနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချိန် မလွှပ်လှဘူး ဆိုတာတော့သိစေချင်တယ်
ကိတ်” “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ချင်းစာမပါတယ်။ အန်ကယ်ကသူ့ကို
သိပ်ချစ်နေတော့လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ သတို့သမီးလောင်းနဲ့ ကျွန်မ
ဘယ်တော့ တွေ့ရမှာလဲ ဟင်” ဒေးဗစ်က ပြီးလိုက်သည်။ ကံတက ညည်ကိစ္စကို
အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံစကားပြောသဖြင့် သူက အလွန်ပင်
ဝမ်းသာမိသည်။ “မင်း အားမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ တွေ့ကြတာပေါ့။ ညစာစားရင်း
တွေ့ကြရအောင်” “ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ အားပါတယ်” ဒေးဗစ် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ
သူမက ချိုးပဲ့ချချ ဝိပစ်လိုက်တော့သည်။ ရှသူတို့လေးယောက် မဂ္ဂရိုဂါအိမ်ကြီးတွင်
ညစာစားကြသည်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းကို မြင်လိုက်ရလျှင် မြင်မြင်ချင်း ကိတ်က
တွေးလိုက်မိသည်။ ဘုရားရေ ... လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း
ဒေးဗစ်က အရူးအမူးဖြစ်နေတာကိုး။ ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့်အတူ ယဉ်ထိုင်နေရတော့
ကိတ်က သူမကိုယ်သူမအရင်ကထက် အရပ်ဆုံးသွားသလိုပင် ထင်မိသည်။

ဂျိုးဇက်ဖင်း၏အလှကကျက်သရေလည်း ရှိသည်။ တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိသည်။ မစ္စတာအိုနီးလ်က စားရင်းသောက်ရင်းပင် ကုမ္ပဏီသစ်အကြောင်းကိုကတိအား ပြောပြသည်။ “သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်ရှင်” ဒါပေမဲ့ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီကတော့ ဘယ်မိန့်ဝင်ပါ့မလဲဗျာ။ ကျုပ်ကုမ္ပဏီက အသေးကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေးဗစ်သာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သွားရင် တောမကြာခင် တိုးတက်လာမှာ သေချာပါတယ်” ထိုနေ့ညသည် ကိတ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲဆိုးည ဖြစ်သည်။ သူမအသည်းခိုက်မှု ချစ်ခင်ရသောလူတစ်ယောက်၊ သူမ ကုမ္ပဏီ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မာလန်မူးကြီးတစ်ယောက်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်အား သူမ ဆုံးရှုံးရတော့မည်။ လက်လွတ်လိုက်ရတော့မည်။ သူမသည် တစ်ချိန်လုံး ပူရပ်ကို ပျော်ရပ်ဆင်၍သာ သည်းခံပြီး ပြောနေရသည်။ သူ့သော သူမ ဘာစကားတွေ ပြောနေသည်ဆိုတာကတော့ လုံးဝမမှတ်မိတော့။ သူမ မှတ်မိတာကတော့ ဂျိုးဇက်ဖင်းနှင့် ဒေးဗစ်တို့ တစ်ယောက်မျှက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၊ ပြီးလိုက်၊ လက်ချင်း မသိမသာ တွိတ်လိုက်ဖြစ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိတ်က ဖြစ်နိုင်လျှင် ဂျိုးဇက်ဖင်းအား လည်ပင်းညစ်၍သာ သတ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဟိုတယ်မှ အပြန်တွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဒေးဗစ်အား ပြောသည်။ “ဒေးဗစ် ကိတ် ရွှင်ကို ခြစ်နေတယ်” ဒေးဗစ်က ပြီးလိုက်ပြီး - “မဟုတ်ပါဘူး။ တို့က မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူ ကလေးဘဝကတည်းက ငါ့မျက်လုံးအောက်မှာ ကြီးလာခဲ့တာ။ သူက မင်းကိုလည်း တော်တော်သဘောကျနေတယ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြီးသာ ပြီးလိုက်သည်။ အင်းယောက်ျားတွေဟာ တော်တော် ချော်သေးတာပဲကလား။ ရှုနောက်တစ်နေ့မနက် ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းတွင် မစ္စတာအိုနီးလ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ “ဒီကိစ္စတွေ အပြတ်ရှင်းသွားနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို နှစ်လလောက်တော့ အချိန်ပေးပါ” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “အရှင်အနီးကိစ္စ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုခုဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရင်ကျွန်တော်တို့ကို ဝါးမျိုသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမြတ်နည်းသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး အပြီးအပိုင် သိမ်းယူသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ ကိုယ်ပဲ လုပ်သင့်တယ် ထင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းစဖို့အတွက် ဒေါ်လာရှစ်သောင်းလောက် ရရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံကတော့ လေးသောင်းလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ် လေးသောင်း လိုနေပါသေးတယ်” “ကျုပ်မှာ ဒေါ်လာ တစ်သောင်းတော့ ရှိတယ်” မစ္စတာအိုနီးလ်ကပြောသည်။ “ပြီးတော့ ကျုပ်ညီတစ်ယောက်က နောက်ထပ် ငါးထောင်ချေးမယ်လို့ ပြာထားတယ်” “ဆို ကျွန်တော်တို့မှာ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းခွဲ လိုနေပါသေးတယ်။ အဲဒီငွေကို ဘဏ်တိုက် ချေးရင် ဖြစ်ပါတယ်” “ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်တို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပြန်သွားမယ်။ မောင်ရင်လာတဲ့အခါ အားလုံး အရသင့်ဖြစ်နေအောင် ဟိုကနေပြီး ကျုပ်တို့ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထားနင့်မယ်” နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့ သွားအဖ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ကြသည်။ “သူတို့ကို ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ရထားနဲ့ပဲ ကိပ်တောင်းအထိ ပို့ပေးလိုက်ပါလား” “အခုလို ရက်ရက်ရောရော ကူညီတာကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ် ကိတ်” ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့ ထွက်ခွာသွားသော မနက်တွင် ဒေးဗစ်မှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဖြုတ်ယူသွားသလို ခံစားမိရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်သွားချင်စိတ်များပင် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် မိတော့သည်။ နောက်အပတ်တွင် ဘီရက်ရောဂျူးစ်အား ကူညီရန် အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီသစ် ရွေးချယ်ရေးအတွက် စဉ်းစားကြသည်။

အလားအလာရှိသောကော်မတီဝင်လောင်းများ စာရွင်းတစ်ခုကို ခေ့စပ်သေချာစွာ ပြုစုကြသည်။ ပြီးတော့ ကိတ်၊ ဒေးဗစ်နှင့် ဘရက်တိုသုံးယောက်သား အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြ “တေလာက စက်မှုဘက်မှာတော့ အလွန်တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အုပ်ချုပ်ရေးကျတော့ လုံးဝမရဘူး” “ဆို ဆိုင်မှုန့်ကော ဘယ်နှယ့်နေမလဲ” “တော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နသေးတယ်” ဘရက်က ပြောသည်။ “သူ့ကို နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက် ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားလိုက်ပါဦး” “ဘက်ကော့ခ်ကို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး” “သူ မဆိုးဘူး။ သို့အကြောင်း အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြရအောင်” “ပိတ်ဆန်လည်း ကျန်သေးတယ်နော်” “သူနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “အတ္တဆန်လွန်းအားကြီးတယ်” ဝ ခု သတပွန်ယုဉ်ပုန်၊ သူများကိုသာ ပြောနေပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အတ္တဆန်စွာပင်ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း သတိရလိုက်သဖြင့် မလုံမလဲပင်ခံစားလိုက်ရမိသည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်လအကြာတွင် သူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်ကိုအပြီးသတ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ အားလုံးပင် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီခွဲများ၌ ရှိ နှိ ြ မြ။ အ--၌ အလုပ်လုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တွေ့စစ်မေးရန်အကြောင်းကြားစာများ ပို့လိုက်သည်။ ပထမနှစ်ယောက်အား မေးမြန်းစစ်ဆေးရာတွင် အားလုံးချောချောမောမော အဆင်ပြေသွားသည်။ “ကျွန်မတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုက်တယ်” ဟု ကိတ်က ပြောသည်။ တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်ကို စစ်ဆေးသော မနက်တွင် ဒေးဗစ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကိတ်၏ ရှေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ “ငါ့ရာထူးအတွက် လူရွေးလိုက်ပြီလား” ကိတ် သူ့အမူအရာက ကြည်ပြီ၊ အလန်တကြား ထရင်လိုက်သည်။ “ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ အနီကယ်” “ငါ .. ငါ” သူက ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ “အားလုံးတော့ မှား ... မှား .. ကုန်ကြပြီ ထင်တယ်” သူ အသံက အက်သံပါနေသည်။ ဦးရ၏၊ ၆ ရာဘာမှားတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါဦး” “ငါ ခုပဲ မစွတာ အုန်းလဲဆိုက စာတစ်စောင်ရတယ်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်မလုပ်တော့ဘဲ သူများကို ရောင်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့” “အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ” “ရှ” - ြ တမတိတ် ရာအမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူက သူ့ ရဲ့ကုမ္ပဏီမူပိုင်ခွင့်ကို ရှိကုန်မြို့က ကြယ်သုံးလုံးအသားသွတ်ကုမ္ပဏီကို ဒေါလာနှစ်သန်းနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်” သူ့အသံတွင် ဒေါသသံပါလာသည်။ “ပထမတုန်းက အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကုမ္ပဏီက ငါ့ကို အလုပ်ပေးဖို့ လုပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူ့အနေနဲ့ အခြေအနေအရ မလုံမရှောင်သာ လုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ့ကိုစိတ်မရှိပါနဲ့ ဆိုပြီး တောင်းပန်စာရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့မှာ ဒီလုပ်လည်း ပြုတ်၊ ဟိုအလုပ်လည်း ပြုတ်။ မျောက်သစ်ကင်းလွတ်ဖြစ်ပြီပေါ့” “ဒါနဲ့ ဂျိုးဇက်ဖင်းကရော ဘာပြောသေးသလဲ။ သူ့အဖေကို အရမ်းဒေါက်နီနေရောပေါ့” “သူ့ဆီကလည်း စာတစ်စောင်လာတယ်။ ငါ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကိုရောက်ရ ရောက်ချင်း လက်ထပ်ကြမယ်တဲ့” “ဒီတော့ အနီကယ်က သွားမယ် မဟုတ်လား” ဖြင့် အော်ပြောသည်။ “ပထမကတော့ ငါက သူတို့ ကုမ္ပဏီကို ကြီးပွားအောင်လုပ်ပေးမလိမ့်။ ခုတော့ သူတို့က ပိုက်ဆံကလေး နှစ်သန်းလောက်ကို အငမ်းမရဖြစ်ပြီး ငါ့ကို သစ္စာဖောက် သွားကြတယ်။ တော်ပြီ။ ငါ ဘယ်တော့မှမသွားတော့ဘူး” “အနီကယ်က “သူတို့က” လို့ အားလုံးရှိပြီး ပြောတော့ မတရားဘူး ထင်တယ်” “တရားတယ်။ အဘိုးကြီးက သမီးဆန္ဒမပါတဲ ဒီလိုမလုပ်ပါဘူး။ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပါ” “အင်း .. ဒါဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး အနီကယ်” “ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ တစ်သက်မှာ

အကြီးအကျယ်ဆုံး အမှားကြီး တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတာတော့
ငါတောင်းပန်ပါတယ်” ကိတ်သည် စားပွဲနားသို့ လျှောက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေး
ကော်မတီဝင်လောင်းစာရင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
တစ်စစ တစ်စစ ဆွဲဆုတ်နေတော့သည်။ ဥရုတော့ဘဲ အလုပ်ထဲတွင်သာ
ကိုယ်ရောခိုက်ပါ မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေသည်။ ဂျက်ဖင်းထံမှ
စာတွေတစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် သူက လုံးဝမဖတ်ဘဲ
ပစ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ခိုက်ထဲမှာတော့ ဂျိုးဇက်ဖင်းအကြောင်း အမြဲလိုလို
တွေးနေဆဲပင်။ ဂျိုးဇက်ဖင်းကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရ။ သူ့ဒုက္ခကို ကိတ်က ကြည့်ပြီး
ရင်မနာ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ် - အနာကယ်ရယ်
ဟုသာဆိုနိုင်စွာ ညည်းညူမြဲရှာတော့သည်။ မစ္စတာအိုနီးလ်ထံမှ စာရပြီးနောက်
ခြောက်လခန့် ကုန်လုနည်းခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း ကိတ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့သည်
ရိုးခန်းထဲတွင် အတူတူအလုပ်လုပ်ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ အတူတူ ခရီးထွက်သည်။
ကိတ်က ဒေးဗစ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိအောင် စာနာစိတ်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ
ကူညီရသည်။ အဆုံးစွန်ဆုံးရလျှင် အဝတ်အစား ဝတ်သည်ကိုပင်
ဒေးဗစ်ကြိုက်သော အဆင်ကိုမှ ရွေးဝတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဒေးဗစ်ကတော့
ဘာမှမပြောင်း။ နောက်ဆုံးတော့ ကိတ်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့အောင်ပင်
ဖြစ်မိတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့သည် အသစ်တွေသော
စိန်တွင်းကိုစစ်ဆေးရန် ဘုရားဇီးနိုင်ငံ ရိယိုဒီဂျူနေရီမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
သူတို့သည် ဟိုတယ်တွင် ညစာစားပြီးနောက်၊ ကိတ်၏ အခန်းတွင်ထိုင်ကာ
နှစ်ယောက်သား ညနက်သည်အထိ စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးနေကြသည်။
ကိတ်က သက်သေသက်သာ ရှိစေရန် ကိမ္မန် အကဲကို ဝတ်ထားသည်။
အလုပ်ပြီးသွားသောအခါ ဒေးဗစ်က ကိုယ်ကို အညောင်းဆန် လိုက်ပြီးနောက် “ကဲ
.. ညလည်းနက်သွားပြီ။ အိပ်ရာ ဝင်ကြမှ ထင်တယ်” ကိတ်က လေသံအေးအေးဖြင့်
ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ အနာကယ်က အခုထိ လွန်လေသူအတွက် ပူဆွေးနေတုန်းပဲလား
ဟင်ဒေးဗစ်က အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဘယ်နှယ့် လွန်လေသူအတွက်
ဟုတ်လား” “ရီ၊ ဇက်ဖင်းအတွက် ပြောတာ” သူ ငါ့မှာ
မရှိတော့ပါဘူး။ “အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း အဲဒီလိုရပ်မျိုး
မပေါက်အောင်နေပါလား” “မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုနေစေချင်လို့လဲ” ကိတ်
ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ ဒေးဗစ်၏ အရိပ်လေးပါး မသတတ်မှု အလဟဿ
အချိန်ပြန်နောက်တို့ကြောင့် သူမ ဒေါသထွက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ “ကျွန်မ
ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်နေမလား။ ကဲ ... အဲဒီလိုဆို ကျွန်မကို နမ်း” “ဘုရားရေ
ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီမှာ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မက ရှင်အလုပ်ရှင်။ ကျွန်မ
ခိုင်းတာလုပ်” သူမက ဒေးဗစ်နှင့် ကိုယ်ချင်းပူးကပ်လိုက်သည်။ “ကဲ ...
ပြောနေတာမကြားဘူးလား။ နမ်းလေ နမ်းစမ်းပါ” သူမကဒေးဗစ်အား
ပေဖက်ပြီးနမ်းလိုက်တော့သည်။ ပထမတော့ သူက ရှမ်းချင်သလိုလို
လုပ်သေးသည်။ နောက်တော့ သူက ကိတ်အား ပြန်ဖက်ပြီး
နမ်းနေတော့သည်။ “ကိတ် မင်းကို ငါချစ်ပါတယ်ကွယ်” ကိတ် နှုတ်ခမ်းချင်း
ဖိကပ်ထားရာမှ တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မကတော့
ဒီလူကြီးတစ်ယောက်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ နေသွားတော့မလားလို့ ထိုနေ့မှ
ရက်သတ္တခြောက်ပတ်အကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပုဆိုးတန်းတွင်
အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားမှာ
ကလစ်ခရစ်မြို့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အခမ်းနားဆုံး၊ အကြီးကျယ်ဆုံး
ဖြစ်တော့သည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားကို မြို့တွင်းမှ အကြီးဆုံး
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ပြုလုပ်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် ဖည်ခံပွဲကို

မြို့တော်ခန်းမတွင် ပြုလုပ်ပြီး လူတိုင်းကို ဖိတ်သည်။ အစားအသောက်မျိုးစုံ၊
ဘီယာ၊ ဝိုင်စက်နှင့် ရှိပုံနဲ့အရက်တွေ အလှူပယ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။
ဂီတပိုင်းကလည်း မြင့်ဆိုင်လှသည်။ မင်္ဂလာဗည့်ခံပွဲကြီးသည်
မနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင်မူ ပြီးဆုံးသွားသည်။ အလင်းရောင်လာသည်နှင့်
သတို့သား သတို့သမီး မောင်နှံတို့ လူအုပ်ထဲမှ အသာကလေး လစ်ထွက်
လာချီကြသည်။ ကိတ်က ပြောသည်။ “က... ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေ
သွားပိုင်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို တစ်နာရီအတွင်း လာခေါ်ပါ” ကြွင့်စဉ်းမောင်နှံ
နှစ်ယောက်တို့သည် ပျော်စရာအတိုပြီးသော ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ကြတော့မည်။
ရောင်နီပျိုဖြူ လာချိန်တွင် ကိတ်သည် ကြီးမားသော
အိမ်ကြီးထဲသို့တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့
လှေကားအတိုင်း တက်လာခဲ့အိမ်ခန်းထဲရောက်တော့ နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော
ပန်းချီကား ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး မှန်ဘောင်ကို လက်ဖြင့် ဖိတွန်းလိုက်သည်။
ပန်းချီကားချပ်သည် ဘေးသို့ စောင်းကျသွားကာ ပန်းချီကားချိတ်ရာနောက်မှ
နံရံကပ် မီးခံသေတ္တာပေါ်လာသည်။ သူမသည် မီးခံသေတ္တာလှံ ဖွင့်ပြီးနောက်
စာချုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယင်းစာချုပ်မှာ ရှိကာဝါမြို့မှ ကြယ်သုံးလုံး
အသားသွတ်လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူသော စာချုပ်။ နောက်ထပ် စာချုပ်တစ်ခုကို
ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ထိုစာချုပ်ကား ရေခဲခဲမိ အစားအစာ
လုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတည်ထောင်ခွင့်ပါမစ်ကို စစ်တာအိုနီးလ်ထံမှ
ကြယ်သုံးလုံးအသားသွတ်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကဒေါ်လာနှစ်သိန်းဖြင့် အပြီးအပိုင်
ဝယ်ယူသောစာချုပ်။ ကိတ်သည် စာချုပ်နှစ်ခုကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ
တစ်စုံတစ်ရာအတွက် နောက်ဆံတင်းနေဟန်ဖြင့် တုန်ဆွဲဆွဲဆွဲ ဖြစ်နေမိသည်။
ပြီးတော့မူ စာချုပ်များကို မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။
ဒေးဗစ်ကို သူမ ပိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့ကို သူမ တစ်သက်လုံးပိုင်သွားတော့မည်။ ပြီးတော့
ကရူဂျာ-ဘရင်းလ်မိတ်ကိုလည်း တစ်သက်လုံး ပိုင်သွားတော့မည်။
သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်တူသဘောတူ လက်တွဲကာ သည် ကုမ္ပဏီကြီးကို
ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်ဆုံး၊ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး ကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုဖြစ်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းကြတော့မည်။ ဤသည့်ပင်လျှင်
ကွယ်လွန်သူ ဂျစ်မဂ္ဂရီဂါနှင့် သူ၏ ချစ်နီးမာဂရက်မဂ္ဂရီဂါတို့ မျှော်မှန်းခဲ့ကြသော
အကေ ဘဝဆန္ဒကြီး မဟုတ်ပါလား။

တတိယအုပ်
ကရုဏ- ဘရင်းလီမိတက်
(၁၉၁၄-၁၉၄၅)

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဂျမိမဂ္ဂရိဂါသည့် ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို ရှေ့တွင် ချကာ သည်အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ထွေထွေရာရာ စိတ်ကူးနေရသည်ကို အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သည်။ “တို့မှာ ပျားရည်ဆွမ်းခရီးထွက်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး ကိတ်။ ကမ္ဘာ့ဇာတ်လုပ်ငန်းကိုပဲ အထူးဂရုစိုက်ကြရမယ်” ဒေးဗစ်က ပြောသည်။ “ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါကို ကျွန်မလည်း သိပါတယ် မစွတာဘလက်ဝဲရယ်။ ဒီလိုဆို ကျွန်မကိုရော ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ ဟင်” သူမက လင်တော်မောင်၏ပေါင်ပေါ်တွင် ခေအပ်ချလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်၏ လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွား သည်။ သူမက ဒေးဗစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးချ ဖက် ထားလိုက်သည်။ ရမ္မက်လွှမ်းမော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံသည် ဒေးဗစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ့်ဝင် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူပမာ ကိတ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ရမ္မက်မူးစွာဖြင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက် လိုက်လေသည်။ ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ပျားရည်ဆွမ်းခရီးထွက်ရင်း ကမ္ဘာအနှံ့လျှောက်လည်ကြသည်။ ပါရီ၊ ဇူးရစ်၊ ဆစ်ဒနီနှင့် နယူးယောက် စသော မြို့ကြီးတိုင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ရှောက်လေရာမြို့ များရှိကုမ္ပဏီခွဲများသို့လည်း ဝင်ရောက်ကာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားချက်များပေးကြသည်။ ပြီးလျှင် ညဉ့်နှက်သန်းခေါင် တိုင်အောင် စကားပြောကြသည်။ ချစ်တင်းနောကြသည်။ ကိတ်သည် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်တိုင်း ဒေးဗစ်၏နိဘေးတွင် အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။ သူတို့ ဗီဇို ခီးဗွားရေး အမြင်ရှိသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာ့ခီးဗွားရေးလောက၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် အမျိုးသမီးများ မရှိသလောက် နည်းပါးနေသေးသည်။ ယင်းတို့အနက် ကိတ်သည် ခြွင်းချက်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသူဖြစ်သည်။ သူမသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမြင်ကို သေချာစွာ ထိုးဖောက် လေ့လာသည်။ သူမ၏ ပင်ကိုအမြင်ကို ပီပြင်စွာ တင်ပြသည်။ ပထမတွင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူမအား သိပ်ပြီး အထင်မကြီးကြ။ နောက်တော့မှ သူမ၏ ထူးခြားသော စွမ်းဆောင်ချက်ကို မြင်တွေ့ လာကြကာလေးစားလာခဲ့ကြသည်။ သူမသည် သူမထက်များစွာ အတွေ့အကြုံရှိသောယောက်ျားသားများကိုပင် အပေါ် စီးမှနေ၍ ယှဉ်ပြိုင်ဆွေးနွေးနိုင်သည်။ စီးဗွားရေးလုပ်ငန်းတွင် သူမသည် လာဘ်မြှင့်သည်။ လောင်းကစားပွဲတွင်ကဲ့သို့ နိုင်ပေါက်ကို ချက်ချင်းမြှင့်သည်။ သူမ ဘာကိုလို့ချင်ပြီး လိုချင်သည့်အရာကိုတယ်လိုရအောင် ယူမည် ဆိုသည့်အချက်ကို ဒက်ခန သိသည်။ သူမ လိုချင်သည့်အရာကား အာဏာ။ သူတို့သည် ပျော်စရာအတိတ်ပြီးသော မင်္ဂလာပွားရည်ဆွမ်းခရီးကိုအခဟားဘားကျွန်းပေါ် ရှိ “ဗီဒါကုန်းမြင့် ရိပ်သာ” တွင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်ပင်အဆုံးသတ်ကြသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကားကို ပထမဆုံး ကြားကြရသည်။ ထို့နေ့တွင် ကိတ်နှင့်ဒေးဗစ်တို့ လင်မယားသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆပ်ဆက် ပြည့်နယ်ရှိ ယာတောအပန်းဖြေအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ဖည်သည်တော်များအဖြစ် ရောက်ရှိနေကြသည်။ အထက်တန်းလွှာ လူကိုယ်များသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် တောနယ်ရှိ အပန်းဖြေရိပ်သာများသို့ သွားရောက်၍အနားယူကြသည်မှာ ရိုးရာအစဉ်အလာတစ်ရပ်လို့ ဖြစ်နေသည်။ ညစာစားနေစဉ်တွင်ပင် အမင်္ဂလာသတင်းဆိုးကြီးကို ကြားသိကြရသည်။ ယင်းသတင်းကား ဩစတြေးလျ-ဟန်ဂေရီနန်းညွန့်လျာ ဖရန်စစ်ဖာဒီနန်မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်

ဆိုဖို့အား မသမာသူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်သည့် သတင်းပင်တည်း။ “တော်တော်ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုများ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရသတဲ့” ညစာစားပွဲတည်ခင်းဖွင့်ခါမှ အိမ်ရှင်လော့ဒ်ဒါနီက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပွားတဲ့ ဖီးရှက်လောက်ရှိတဲ့ ဆီးယားနိုင်ငံကလေး အပေါ်မှာ ဘယ်သူကမှ တုံ့ပြန်လက်စားချေမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ထို့နောက် စကားဝိုင်းသည် ကွဲကက်ကာ စားပွဲအကြောင်းဘက်သို့ဦးလှည့်သွားသည်။ နောက်ပိုင်း အိပ်ရာဝင်ကြတော့ ကိတ်က ဒေးဗစ်အား မေးသည်။ “ကိစ္စကြောင့် စစ်ကြီးဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ ထင်သလားဟင်” “ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်” အဖြေမှန်ကတော့ ဒေးဗစ်၏ ခန့်မှန်းချက်နှင့် တခြားစုံဖြစ်သည်။ မူလကတည်းက ဆားဝီးယားနိုင်ငံအပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသော ဩစတြေးလျ-ဟန်ဂေရီ ပြည်ထောင်စုသည် ဖာဒီနန်မင်းသားနှင့် ကြင်ယာတော်တို့ လုပ်ကြံခံရမှုကြောင့် ရုတ်တရက် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲကာ ဆားဝီးယားနိုင်ငံအား စစ်ကြေငြာပါလေတော့သည်။ အောက်တိုဘာလ ရောက်တော့ ကမ္ဘာအင်အားကြီးနိုင်ငံတိုင်းလိုလိုစစ်ထဲပါဝင်လာကြသည်။ သည်စစ်ပွဲမှာ ယခင်စစ်ပွဲများနှင့် လုံးဝမတူ။ တစ်မှုထူးခြားသော ကြီးကျယ်သော စစ်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံ၊ စစ်သင်္ဘော၊ ရေငုပ်သင်္ဘောစသည်စက်ယန္တရားပါသော ယာဉ်မြီးစုံကို ပထမဆုံး အသုံးပြုသော စစ်ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ ဂျာမနီက စစ်ကြေညာသောနေ့တွင် ကိတ်က ပြောသည်။ “ကျွန်မတို့အတွက်တော့ အခွင့်ကောင်း အစီအစဉ်ကြီး” ဒေးဗစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ - “မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” “စစ်ကြီးဖြစ်နေတော့ စစ်ထဲပါဝင်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေဟာ လက်နက်တွေ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် လိုအပ်လာမှာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ...” “ပေမဲ့ တိုဆီကတော့ ဘယ်တော့မှရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဒေးဗစ်ကဖြတ်ပြောသည်။ “တို့မှာ တို့လုပ်ငန်းနဲ့တောင် လက်မလည်ဘူး။ တိုးချဲ့လုပ်စရာလုပ်ငန်းတွေလည်း တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ်။ တို့က လူတွေအသက်ကို စတေးပြီးမှ အမြတ်ထုတ်နေစရာမလိုဘူး” “ကျွန်မတို့ မလုပ်ရင်လည်း တခြားလူတွေက လုပ်မှာပဲ” “ငါ ကမ္ဘာမှာ ရှိနေသမျှတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ကံ ... ဒီအကြောင်း နောက်ထပ် မဆွေးနွေးပါနဲ့တော့ ... ကိတ်။ ဒီတွင်ပဲ ပိတ်လိုက်တော့အလကားလူ ကိတ် ကျိတ်၍ ကျွန်မလိုက်သည်။ တော်တော်စိတ်ပျော့တဲ့လူ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေ့ညတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် တစ်ယောက်တခြားစီ အိပ်ကြသည်။ ဒေးဗစ်ကလည်း အိပ်ရာထဲတွင် လှဲရင်း တွေးနေမိသည်။ ဒီသုဉ်းမသွေးအေးအေးနဲ့ တော်တော် ရက်စက်တာပဲ။ အင်း ... ပိုက်ဆံနဲ့အာဏာမြင် ရတော့လည်း ချိတ်ထားတွေ ပြောင်းကုန်တာပေါ့ လေ။ နောက်နေ့များတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ ပျော်စရာ မကောင်းတာ။ ယခုလို သဘောထား ကွဲလွဲမှုအတွက် ဒေးဗစ်က စိတ်မကောင်း။ သို့သော်တစ်နေ့ကျတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်သွားကောင်းပါရဲ့ဟုဖြေသည်။ ကိတ်ကတော့ ဒေးဗစ်လိုမဟုတ်။ သူမ၏အမြင် လုံးဝမှန်သည်ဟုပင်စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနေဖြင့် စစ်ထဲမဝင်ဟု သမ္မတ ဂွဒ်ရော့ဝလဆင်က ကတိပေးသည်။ သို့သော် ဂျာမနီ ရေငုပ်သင်္ဘောများ လက်နက်မဲ့ခရီးသည်တင် သင်္ဘောများအား တိုက်ခိုက်မှုများဖြင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခြင်းနှင့်ဂျာမနီ စစ်သားများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုသတင်းများ ပျံ့နှံ့လာခြင်းတို့ကြောင့် အမေရိကန်အနေဖြင့် မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ကူညီရန် အခြေအနေများဖန်တီးလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

"ဒီမိုကရေစီ အောင်မြင်ရေးအတွက် ကမ္ဘာကြီးကိုကွယ်တင်ကြ" ဟူ၍ ကြွေးကြော်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်သည် တောင်အာဖရိကတွင် လေယာဉ်မောင်းပညာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးများဖြင့် ပြင်သစ်တွင် လေတပ်ဖွဲ့စည်းကြောင်း သိရသောအခါ သူက ကိတ်ကို ပြောသည်။ "ကိတ် ... ငါ့စိတ်ထဲ ဝင်ရလိမ့်မယ်" ကိတ် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားပြီး - "အို မဟုတ်တာ။ ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ။ ဒါက အစ်ကိုကြီး စစ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ တိုက်ကြတာ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့တုန်း... မဆိုင်လည်း တစ်နေ့တော့ ဆိုင်ကိုဆိုင်လာမှာပါကွယ်" ဒေးဗစ်က အေးအေးသက်သာ သာ ပြောသည်။ "အမေရိကန်က ဘေးထိုင်မနေနိုင်ပါဘူး။ ဝါလည်း အမေရိကန်လူမျိုး ငါ့နိုင်ငံဘက်က ငါ ဝင်ကုချင်တယ် ကိတ်" "အစ်ကိုကြီး မငယ်တော့ဘူးနော်။ ၄၆ နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ စစ်ထဲဦးပေမ ငါလေယာဉ်တော့ မောင်းနိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်။ သူတို့ကရသမျှ အကူအညီတွေ လိုအပ်နေတာ ကိတ်အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရနိုင်တော့သည့် အဆုံးသဘောမတူစွာဖြင့်ပင် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ နောက်ဝိုင်းရက် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အခြေအတင် ဘာစကားမှ မပြောကြတဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပင် နေထိုင်ဆက်ဆံကြသည်။ သဘောချင်း မတူကဆိုင်မှုများကိုလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင်အမဲမှ မထွက်မိသဖြင့် ဒေးဗစ်က ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောသည်။ "ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို မင်းနဲ့ဘရက်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်ကြတာပေါ့။ ငါမရှိလည်း လုပ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အတွေ့ အကြုံရှိပြီးသား လူတွေပဲ ကျွန်မက အလုပ်အတွက် လုံးဝ မပူတာ။ အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုပဲ တွေးပြီးပူမိတယ်။ မဆိုကောင်း ဆိုကောင်း တစ်ခုခုများ ဖြစ်ခဲ့ရာကျွန်မ ရင်ကမှာ သေချာတယ်" ဒေးဗစ်က ဇနီးသည်အား သူ ဘက်သို့ ဆွဲကပ်လိုက်ပြီး "မပူပါနဲ့ .. အချစ်ရယ်။ အစ်ကိုကြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရင်ဘတ်မှာ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေ အပြည့်နဲ့ ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပုံမယ်" နောက်နေ့ မနက်တွင် ဒေးဗစ် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ ဒေးဗစ် မရှိတော့ ကိတ်အဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူ့အချစ်ကိုရဖို့အတွက် အချိန်အများကြီး ကြာခဲ့ ရသလောက် လက်ထပ်ပြီးခါစ ပုပ္ဖန်းနွေးအချိန်မှာပင် အန္တရာယ်များလှသော စစ်ထဲဝင်သွားသောအခါ သူမအဖို့ တစ်ပုံမှာနှစ်ပုံဆင့်၍ ခံစားမိရသည်။ သူမသည် သူ့ကို အမြဲတမ်း သတိရနေသည်။ သူ့ အကြောင်းကိုသာအချိန်ရှိသရွေ့ စိတ်ကူးနေသည်။ သူသည် သူမနှင့်အတူ ရှိနေသည်ဟုပင်ထင်မှတ်နေသည်။ သူမ ဘယ်နေရာသွားသွား သူအသံကို ကြားနေရသည်။ သူ့စကားသံ၊ သူ့ရယ်သံများကို နေရာတိုင်းတွင် ကြားနေသည်။ နေရာတကာတွင် သူ့ရှိနေသည်။ သူမသည် သူထံသို့ စာရည်ကြွေးတွေ နေ့တိုင်းရေးသည့်။ သူ့ ထံမှစာရောက်လာလျှင်လည်း တစ်ကြိမ်ဖတ်ရုံမျှနှင့် အားမရနိုင်။ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်သည်။ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်သည်။ သူ့ နေကောင်းကြောင်း၊ ဂျာမန်တွေကလေတပ် အင်အားတွင် သာကြောင်း၊ သို့သော် ထိုအချက်သည် မကြာမီ ပြောင်းလဲသွားမည့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံလည်း စစ်ထဲဝင်လာတော့မည်ဟုသတင်းတွေ ထွက်နေကြောင်း၊ သူတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ စာရေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမအား သူက အမြဲတမ်း ချစ်နေကြောင်း။ အစ်ကိုကြီးရေး... ဘေးမသိရန်မခဲဘဲနဲ့ အစ်ကို ပြန်လာနိုင်ပါစေ။ တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး သိလား။ သူမသည် အထူးကျန်ဘဝနှင့် သောစိတ်ကို အလုပ်ထဲတွင်သာမျှပ်နှံထားခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်သည်။ စစ်ပွဲအစတွင် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်တပ်များသည် ဥရောပ၌ ခေတ်မီလက်နက် တပ်ဆင်ထားသော အကောင်းဆုံး တပ်များဖြစ်သည်။ သို့သော်မဟာမိတ်တပ်များက လူအင်အားနှင့်

ပစ္စည်းအင်အားတွင် အများကြီးသာသည်။ အညံ့ဆုံးကတော့ စစ်သားဦးရေ အများဆုံး ပါဝင်သော ရဲရဲတပ်မတော်ပင် ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းအင်အား ချို့တဲ့သည့်အပြင် ခေါင်းဆောင်မှုကလည်းညံ့သည်။ “သူတို့အားလုံး အကူအညီလိုနေတာချည်းပါပဲ” ကိတ်က ဘရက်ရောဂျားစ်အား ပြောသည်။ “သံချပ်ကာကားတွေ လက်နက်နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက် လိုနေတယ်” ဘရက်က စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် “အလုပ်ကို ဒေးဗစ်က သဘောမတူဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကိတ်” “သူမရှိတာပဲ .. ဘရက်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ပြီးရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ” သို့သော် ဘရက်ကတော့ ကိတ်၏ စကားကို ကျန်မပြီးရင် ပြီးတာပဲဟူ၍သာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မိသည်။ စစ်လက်နက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေးဗစ်၏သဘောထားကို ကိတ်က လုံးဝ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သူမကတော့ မဟာမိတ်တပ်တွေ လက်နက်ချွတ်နေသည်။ မိမိတို့က လက်နက်တွေ ထုပ်လုပ်ရောင်းချနိုင်လျှင် မျိုးခြစ်တာဝန်ကျေပွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် မိတ်ဆွေနိုင်ငံဒါဇင်ဝက်ခန်မှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်။ ထို့နောက် တစ်နှစ်အတွင်းတွင် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတ်ကမှ သံချပ်ကာကားများ ပိုများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ စတင်ထုတ်လုပ်တော့သည်။ ထို့ပြင် မီးရထားနှင့် ယာဉ်ဖောင်းများလည်း ထုတ်လုပ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကိတ်က လောလောလတ်လတ် ပြုစုထားသော ဝင်ငွေစာရင်းကိုကြည့်ကာ ဘရက်ရောဂျားစ် အား ပြောလိုက်သည်။ “ဘရက် .. ရှင် ဒီစာရင်း ကြည့်ပြီးပြီလားဟင်။ အစ်ကိုကြီးသာမြင်ရရင်တော့ သူ့အမြင်မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံမှာ သေချာတယ်ရှင်” - ထိုအချိန်တွင် တောင်အာဖရိက နိုင်ငံရေး အခြေအနေသည့် အကြီးအကျယ် မငြိမ်သက် ဖြစ်နေသည်။ ပါတီခေါင်းဆောင်များက မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ကူညီရန် သတိပေးကာ ဂျာမနီရန်မှ တောင်အာဖရိကကို ကာကွယ်မည့်ဟု နိုင်ငံသို့ ထုတ်ပြန်ကြေငြာသည်။ သို့သော် တောင်အာဖရိကပြည်သူ အများစုတို့ကမူ ဗြိတိန်နိုင်ငံအား အစိုးရ အကူအညီ ပေးခြင်းကို လုံးဝ သဘောမတူကြ။ သူတို့သည်အတိတ်သမိုင်းကို လျှင်မြန်စွာ မေ့ပစ်၍ မရနိုင်ကြ။ ဥရောပတွင် မဟာမိတ်တပ်များ အထိနာလျက်ရှိသည်။ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ခိုက်မှုများ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ စစ်သားများသည် ပြင်သစ်မှ ဘယ်လဂျီယံအထိ ပြန့်ကြဲနေသောကတုတ်ကျင်းများထဲတွင် အသက်ကို ဖက်ရွက်နှင့် ထုပ်ကာ လောကရက်ဆုံးရှုံးစွာ ခံစားနေကြရသည်။ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲတွင် ရေတွေ ပြည့်လျှံကြသည်။ အချို့တွင် ရွံ့ဖွက်တွေ ပေါက်နေကြသည်။ သည်ကြားထဲ တောကြက်တွေကလည်း သောင်းကျန်းလိုက်သေးသည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် ဒေးဗစ်မှာ မိုးကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ပျံပေါ်ရောက်နေသဖြင့် ကိတ် ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေမိသည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်က စစ်ကြေညာသည်။ ဒေးဗစ်၏ ကြိုတင်နမိတ်ဖတ်ချက် မှန်နေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျွန်၊ ဂျေ။ ပါရှင် ကွက်ကဲချုပ်သော အမေရိကန်တပ်မော်သည် ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်ကမ်းခြေသို့ တက်ရောက်သည်။ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားသည်။ သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားရာ စိန့်-မီဟယ်၊ ချတူး-သီယာရဲ၊ မြူစွယ်-အဂွန်း၊ ဘလို-ဂျန် ဟဒွန် စသော ဒေသများသည် လူတိုင်းအတွက် နေ့စဉ်သုံး ဝေါဟာရများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ မဟာမိတ်တပ်များသည် တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ဆက်တိုက်အောင်ပွဲခံလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်ကား စစ်ကြီးသည် လုံးဝ ဥသံ

ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒီမိုကရေစီအောင်ပွဲခံခဲ့ပြီ။ ခရစ်ကျီးပြီးဆုံး၍ ဒေးဗစ်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီ။ နယူးယောက်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ထားသော သင်္ဘောပေါ်မှ ဒေးဗစ်ဆင်းလာသည်။ ကိတ် ဆိပ်ခံတံတားမှ အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကြွကြွ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ပတ်ပတ်လည်မှ ဆူညံသံများနှင့် လူအုပ်ကြီးများကို လုံးဝသတိမပြုမိကြ။ နောက်တော့မှ ကိတ်က ဒေးဗစ်၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားကြသည်။ ဒေးဗစ်သည် ပိန်လည်းပိန်သွားသည်။ သူ တော်တော်ပင်ပန်းနေပုံရသည်။ ကိတ်က မေးခွန်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ကို တစ်ထိုင်တည်းဖြင့်မေးပစ်လိုက်ချင်လှသည်။ သို့သော် နောက်မှပဲ မေးတော့မည်။ ယခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာကိုသာ အရင်လုပ်ရမည်။ “အစ်ကိုကြီးကို စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သက် ခေါ်သွားဖို့ ကျွန်မ စီစဉ်ထားတယ်။ အစ်ကိုကြီးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ” ဗုဒ္ဓဒေးဗစ် မရောက်ခင်ကပင် ကိတ်က အိမ်ကြီးကို အစစ အရာရာအဆင်ပြေအောင် အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အခန်းများသည့် သန့်ရှင်းသည်။ အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းလေသန့် ရသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ လွှမ်းမိုးသည့်လိုက်လျှင် ဆိပ်ခံတံတားနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကို မြင်နေရသည်။ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေးဗစ်ကတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းစွာဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ ဖညခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ကိတ်က မေးသည်။ “ကျွန်မ လုပ်ထားတာတွေ သဘောမကျဘူးလား ဟင် ... အစ်ကို” ကျပါတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ က ... ထိုင်ပါဦး ... ကိတ်ရယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့” ကိတ်ရင်ထဲ ထင်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ “ဘာများ ပြောလို့ ... ဟင် ... အစ်ကိုကြီး” “တို့ကမ္ဘာက ကမ္ဘာတစ်ဝက်လောက်ကို လက်နက်တွေ ထုတ်လုပ်ပြီး ရောင်းချခဲ့တယ် မဟုတ်လား” “ရင်းစာအုပ်တွေ ကြည့်ပြီးမှ ပြောပါလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မတို့ အမြတ် ...” “ါက တခြားကိစ္စ ပြောနေတာပါ။ အလေ ... ထားပါတော့ ... တို့ရဲ့ အမြတ်ငွေ ငါထွက်မသွားခင်ကထက် အများကြီး တိုးလာမယ်ဆိုတာငါလည်း တွက်မိပြီးသားပါ။ ခစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ လုံး မထုတ်လုပ်ဖို့တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်လို့ ငါမှတ်မိတယ်။ ငါပြောတာ ဟုတ်ရဲ့ကိတ် ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရသွားသည်။ “ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုကြီး ထုတ်လုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သဘောမတူခဲ့ဘူး” သူမက စိတ်ကို ထိန်း၍ ပြောသည်။ “ခေတ်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီ.. အစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့လည်း ခေတ်နှုတ်အတို လိုက်ပြီး ပြောင်းနိုင်မှ တန်ကာကျမှာပဲ” ဒေးဗစ်က ကိတ် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ လေအေးအေး “အဲဒီတော့ မင်းလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား” ကိတ်သည် ဆိပ်ရာပေါ်လရင်း သူမကိုယ်သူမ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်သည်။ ပြောင်းလဲသွားတာ သူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒေးဗစ်လား။ ဒေးဗစ်စိတ်ဓာတ် ပိုပြီး ခိုင်မာလာသလား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ပျော့ညံ့သွားသလား။ ဒေးဗစ်သည် ခစ်လက်နက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးကို လုံးဝငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအချက်သည် သူ၏ ပျော့ညံ့မှုကို ပြသည်။ မိမိတို့က ထုတ်လုပ်လျှင် နောက်တစ်ယောက်ယောက်က ထုတ်လုပ်မှာ သေချာသည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် အမြတ်အခွန်းတွေကို ပေးနေပါလျက်နှင့် မိမိတို့က မယူလိုက်သလိုဖြစ်နေပါရောလား။ ဒေးဗစ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် စီးပွားရေး အမြင်ရှိသူတစ်ယောက်။ ယင်းအမြင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားကြပါလိမ့်။ ကိတ်က ဒေးဗစ်ကို စီးပွားရေးတွင် အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆထားသည်။ ယခုတော့

သူမကသာ အတော်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုညတွင် သူမ လုံးဝ အိပ်မပျော်နိုင်တော့။
နမ့်နက်ကျတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် မနက်စာစားကြသည်။ မနက်စာ
စားပြီးတော့ ပန်းခြံထဲ ဆင်းကာ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ “တကယ်သာယာတာပဲ
ကတိ။ ငါ ဒီရောက်လာတာ အင်မတန်စိတ်ချမ်းသာမိတယ်” “ညက ပြောခဲ့တဲ့
အကြောင်းတွေကော သတိမရတော့ဘူးလား” “အဲဒါတွေက ပြီးခဲ့ပြီပြီ။ ငါက
စစ်ထဲရောက်နေတယ်။ ကုမ္ပဏီကိုမင်းက အုပ်ချုပ်တယ်။ မင်းမုန်တယ် ထင်တာ
မင်းလုပ်တယ်။ ဒါပဲပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား” ယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ရှိနေရင်ကော
ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲတကယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ရှိနေရင်ကော ကျွန်မ
ဒီအတိုင်းလုပ်ဖြစ်မှာလား။ ကတိက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေး ကြည့်သည်။
တကယ်တော့ကုမ္ပဏီ ကောင်းစားရေးအတွက် သူမက စီးပွားရေးကို
စီးပွားရေးဆန်ဆန်လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီက ပိုပြီး
အရေးကြီးသလား။ အိမ်ထောင်ရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးသလား။
သည်မေးခွန်းကိုတော့သူမ မဖြေရဲတော့။

နောက်ငါးနှစ်အတွင်းတွင် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း စီးပွားရေးအလွန်တိုးတက်လာခဲ့သည်။
 “ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတ်က မှာလည်း စိန်တွင်းရွှေတွင်း
 လုပ်ငန်းများသာမကတော့ဘဲ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးအဖြစ်သို့
 ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာနိုင်ငံအရပ်ရပ်တွင် ကုမ္ပဏီခွဲများ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီး
 ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်ကိုတောင်အာဖရိကတွင် ဆက်လက်ထားရှိ၍ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်
 အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင်
 စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းစုကြီးတစ်ခု၊ အသက်အာမခံလုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့်
 ကောင်းသနားမှုရှိသောသစ်တောလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတို့ကိုပင်
 နောက်ထပ်ဝယ်ယူလိုက်သေးသည်။ တစ်ညတွင် ကံတည် ရုတ်တရက်
 အကြံတစ်ခုရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော လင်တော်မောင်အား လှုပ်နှိုးပြီး
 ပြောသည်။ “အစ်ကိုကြီး ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်ကို နေရာပြောင်းပြီး
 ဖွင့်လှစ်ကြရအောင်လား” ဒေးဗစ်က ကမန်းကတန်း ထထိုင်ကာ အိပ်မုန်ခံစားဖြင့်
 ပြန်မေးသည်။ “ဒီနေ့ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးရဲ့ ဗဟိုချက်ချာက နယူးယောက်မြို့
 ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်လည်း အဲဒီမှာ ရှိသင့်တယ်။ တောင်အာဖရိကက
 တခြားကုမ္ပဏီခွဲတော် ဆက်သွယ်ရတာ သိပ်ပြီး ဝေးနေတယ်။ ပြီးတော့
 အခုဆိုရင်တယ်လီဖုန်းတွေ၊ သံကြိုးတွေလည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ နယူးယောက်မြို့
 ကနေပြီးဘယ်ကုမ္ပဏီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဆက်သွယ်လို့ ရနိုင်ပြီ မဟုတ်လား” “အေး
 ဟုတ်သားပဲ။ ဒီကိစ္စ ဝလုံး မစဉ်းစားမိခဲ့” ဟု ဒေးဗစ်ကအိပ်ချင်မှူးတူးသံဖြင့်
 ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် အိပ်နယူးယောက်မြို့ကြီးကား
 အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောကမ္ဘာသစ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကံတည်
 နယူးယောက်မြို့သို့ ယခင်က သုံးလေးခေါက်မျှ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က
 သူမသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ သို့သော် နယူးယောက်မြို့တွင် အမြဲတမ်း
 နေထိုင်ဖို့ကိစ္စကျတော့ ခြံစည်းရုံးခတ်ထားသော သုံးသန့်ဝင်းခြံကြီးတစ်ခုထဲတွင်
 ပိတ်လှောင်နေရမည့် ကဲ့သို့ခစားမိသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အိုးထန်းစက်ပမာ
 တဝိုက်လည်နေ သည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်း လူတိုင်းသည် လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့်
 မရွပ်မနားလူးလာဆန်ခတ်တစ်ခုပဲ ရွှေ့လျားနေကြသည်။ ကံတို့
 ဇနီးမောင်နှံသည် ဝေါလ်စထရီ လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ နေရာတစ်နေရာကို
 ကုမ္ပဏီဌာနချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင်ဗိသုကာတို့
 အလုပ်စကြသည်။ ကံတည် နောက်ထပ် ဒီသုကာပညာရှင်တစ်ဦး ရွေးချယ်ကာ
 ၁၆ ရာစုရိန်းဆန်ခေတ် ပြင်သစ်ပုံစံနေအိမ်ကြီးကို ပဉ္စမရပ်သလမ်းမကြီးပေါ်တွင်
 တမင်းတန်း ဆောက်လုပ်စေသည်။ “မြို့က အရမ်းဆူတာပဲ။ နားပူစရာ
 အလွန်ကောင်းတာပဲ” ဟုဒေးဗစ်က ညည်းညူသည်။ တကယ်တော့ သူ
 စကားမမှား။ အထပ်ပေါင်း များစွာသော မိုးထဲတိုက်မြင့်ကြီးတွေကို
 နေရာတကာတွင် အချိန်မလပ် ဆောက်လုပ်နေကြသောကြောင့် ထိုသံ
 ရိုက်သံတွေကိုသာ အမြဲမပြတ် ကြားနေရသည်။ ထို့ပြင် ပြုတ်ပြုတ်စီကာ
 လမ်းလုံးပြည့်နေသော ကားသံတွေကလည်း တမောင့်။ သို့သော်
 နယူးယောက်မြို့သည် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတစ်ခုလုံး၏ ဘူမိနက်သန်။ သင်္ဘောလုပ်ငန်း၊
 အာမခံလုပ်ငန်း၊ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းပေါင်းစုံတို့၏ ဌာနချုပ်။
 ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးတို့ ပေါင်းဆုံရာ အချက်အချာဗဟိုဌာန။
 ထို့ကြောင့် ကံတက နယူးယောက်မြို့ကို အလွန်သဘောကျသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်က
 သူမလို မယူဆဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နည်းသပ်ပြီး သဘောမတူချင်ကြောင်းကိုတော့
 သူမက အကဲခတ်မိသည်။ “ကျွန်မတို့က အနာဂတ်အတွက် လုပ်နေကြတာ

အစ်ကိုကြီး။ ဒီမြို့ကြီးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ အခြေစိုက်နိုင်မှ ကျွန်မတို့လည်း တိုးတက်နိုင်မယ်။ ဘုရားရေ .. မင်းက ဘယ်အထိကောင်မှ တိုးတက်ချင်သေးလို့လဲ။ “တိုးတက်နိုင်သမျှ တိုးတက်ချင်တာပေါ့” သူမက မစဉ်းစားဘဲ လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ သူမမေးခွန်းကို ဒေးဗစ်က ဘာကြောင့် မေးကြောင်း သူမ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ စီးပွားရေးဆိုသည်မှာ လောင်းကစားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လောင်းကစား လုပ်လျှင် နိုင်ဖို့သာအဓိက။ အပြိုင်ပိုက်လမ်းများကို အလဲထိုးနိုင်မှ ကိုယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သည်သဘောတရားကို ဒေးဗစ်အနေဖြင့် ဘာကြောင့်များ မတွေးမိရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆိုသော် ဒေးဗစ်သည် အလွန်တော်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်။ သို့သော် သူ့မှာ တစ်ခုလိုနေသည်။ တစ်ခုချွတ်ယွင်းနေသည်။ တခြား မဟုတ်၊ အောင်နိုင်လိုသော ဆန္ဒ။ အကြီးအကျယ်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးတွင် ယင်းဆန္ဒ၊ ယင်းစိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိသည်။ သူမတွင်လည်း ရှိသည်။ ယင်းစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပင် တစ်နေ့သောအခါ၌ ကိုမ္မဏ်သည် “သခင် ဖြစ်လာပြီး သူမမှာ” ကျွန် ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူမတွေးမိသည်။ သူမက ကိုမ္မဏ်ကို မဝင်တော့ဘဲ ကိုမ္မဏ်က သူမကို ဝင်လာမည်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ခံစားချက်များကို ဒေးဗစ်အား ပြောပြသောအခါ ဒေးဗစ်ကရယ်ပြီးပြောသည်။ “မင်းက သိပ်ပြီး အလုပ်လုပ်လွန်းတယ်” သူ အဖေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သည်အချက်ကိုသူအနေဖြင့် မကျေနပ်ချင်သလို ဖြစ်မိသည်မှာ ဘာကြောင့် မှန်းတော့မသိ။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာဖြစ်လို့များ အလုပ်ကိုသိပ်ပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ရတာလဲ။ ကံတက ငွေကြည့်မိသည်။ လူတဝတွင် ပေါ်စရာအကောင်းဆုံးအရာကို အလုပ်တွင်သာ ရနိုင်သည်ဟု သူမက ထင်သည်။ ဝယ်န ၀၅ ၀၀၀ အလုပ်လုပ်နေမှသာလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ အသက်ရှင်နေသည်ဟု သူမက ထင်သည်။ တစ်နေ့သစ်လာတိုင်း ပြဿနာအသစ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ပြဿနာတစ်ရပ်သည် စိန်ခေါ်ချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ပဟေဠိတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အနိုင်ယူရမည့် လောင်းကစားပွဲသစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သည်လိုအလုပ်မျိုးကို သူမ အလွန်သဘောကျသည်။ အစွမ်းကိုစိတ်ကူးထုတ်၍ အဖြေရှာရသည်မှာ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဤသည်မှာ ငွေနှင့်မဆိုင်၊ အောင်မြင်မှုနှင့်လည်း မဆိုင်။ အာဏာနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ လူပေါင်းများစွာတို့ နေရေး၊ သေရေးအဝဝကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သော အာဏာ။ တစ်ခါတုန်းက သူမသည် အာဏာရှိသူတို့၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရဖူးသည်။ သူမတွင် အာဏာရှိနေလျှင် ဘယ်သူ့ ကိုမှအားကိုးနေစရာ မလွှဲတော့။ လောကတွင် အာဏာသာလျှင် အစွမ်းထက်ဆုံးဦးပုဂ္ဂိုလ်အား ဘုရင်တွေ၊ မိဖုရားတွေနှင့် သမ္မတတွေက တလေးတစားဖိတ်ခေါ်ညှိခံကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် သူမထံမှ အခွင့်အရေးလိုချင်ကြသည်။ သူမ၏ ခင်မင်မှုကို လိုချင်ကြသည်။ ကရုဏာ- ဘုရားလိမ္မိတကပိုင်စက်ရုံသစ်တစ်ခုသည် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်းတို့ ခြားနားချက် ဖြစ်သည်။ အာဏာသစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သည်သဘောကို သူမ ကောင်းကောင်းကြိုး သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ နန္ဒယူးယောက်ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး နောက်တစ်နှစ် အကြာမတ်လ ထဲတွင် ကံတ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။ ဒေးဗစ်က ဆရာဝန်နှင့်သွား တွေ့ရန် တိုက်တွန်းသည်။ “ရာဝန်နာမည်က ဂျန်ဟာလေ ... တဲ့။ တော်တော်နာမည်ရနေတဲ့လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ” ကံတ မသွားချင်သွားချင်ဖြင့် ဆရာဝန်ထံ ရောက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ဣန္ဒြေရှိသည်။ အသက်က ၂၆ နှစ်ခန့်သာရှိသည်။ ကံတထက် ငါးနှစ်လောက်

ငယ်သည်။ “ဒေါက်တာကို ကျွန်မ တစ်ခုတော့ ကြိုတင် သတိပေးပါရစေ။ ကျွန်မ က အိပ်ရာထဲမှာ အကြာကြီးမနေချင်ဘူး။ အဲဒါ မြန်မြန်ပျောက်အောင် ကုပေးပါ ... ဒေါက်တာ “စိတ်ချ ... မစွက်ဘလက်ဝဲ။ ကျွန်တော့် အစွမ်းကုန်ကုသပေးပါမယ်။ ကဲ ... စစ်ဆေးကြည့်ကြရအောင်” ဒေါက်တာက ကိတ်အား အထွေထွေ စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ပြီးတော့ “အခုထိတော့ ဘာရောဂါမှ မတွေ့သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ အဖြေကို သိရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကျတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ။” ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်စောစောတွင် ကိတ်က ဒေါက်တာဟာလေထံ ဖုန်းဆက်သည်။ “ဟန်ကျတာပဲ။ သတင်းကောင်း ပေးစရာရှိတယ် ... မစွက်ဘလက်ဝဲ” ဒေါက်တာ ဝမ်းပန်းတသာ ပြောသည်။ “မစွက်ဘလက်ဝဲမှာ ကိုယ်နိရိုဒ်ပြင်း၍ ကိတ်ဘဝတွင် အပျော်ဆုံးနေပုံ ဖြစ်တော့သည်။ သူမက လင်တော်မောင်အား ဝမ်းသာအားဖြင့် ပြောပြသည်။ ဒေးဗစ် သည်မျှလောက် အမြူးရသည့်အဖြစ်မျိုးကို သည်တစ်ခါသာ မြင်ဖူးသေးသည်။ သူက ကိတ်တစ်ကယ်လုံးကို ကျုံးဖက် လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ကေနဲ့ ... မိန်းကလေးပဲ မွေးမှာပဲ ကိတ်။ သူလည်း မင်းလိုပဲ လာမှာသေချာတယ်။ စိတ်လည်းတူမယ်၊ ရုပ်လည်းတူမယ်” ပြီးတော့ သူက တွေးမိသည်။ အင်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ကိတ်မှာတကယ်လိုအပ်နေတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါမှ သူအိမ်မှာ ပိုမြဲလာမယ်။ ပိုပြီးအိမ်ထောင် ရှင်မ ပီသလာမယ်။ ကိတ်ကလည်း တွေးနေမိသည်။ ယောက်ျားကလေးမွေးမှာ သေချာတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ကရုဂျာ-ဘရင်း လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးမယ့် မျိုးဆက်သွေးပဲ။ မွေးဖွားရက်နီးလာသောအခါ ကိတ်သည် အလုပ်ကို လျော့၍ လုပ်လာသည်။ သို့သော် ရုံးသို့တော့ နေ့တိုင်းအချိန်မှန် သွားသည်။ “အလုပ်အကြောင်း မေ့လိုက်ပြီး အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ ကိတ်ရာ” ဒေးဗစ်က သူမိန်းမ ပင်ပန်းနေမည်စိုး၍ စေတနာဖြင့် ပြောသည်။ တကယ်တော့ ကိတ်အကြောင်းကို မသိ၍ သူက ယင်းသို့ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကိတ်အဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည်ပင် သက်သောင့်သက်သာ အနားယူခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို ဒေးဗစ်က လုံးဝမသိ။ မီးဖွားရန် အချိန်သည် ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ကျရောက်သည်။ “၂၅ ရက်နေ့မှာ မွေးအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်” ကိတ်က ဒေးဗစ်အား ကတိပေးသည်။ “ဒီသားလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်ဖြစ်ရမယ်” ဟုတ်တယ်။ ဒီနှစ်ခရစ်စမတ်ကတော့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲ ဟု သူမက တွေးမိသည်။ သူမသည် လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုအကြီးအကဲဖြစ်သည်။ မိမိချစ်သော သူနှင့်လည်း ညားခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုသူနှင့်ရသော သားယောက်ျားကလေးကို မကြာခင် မွေးဖွားတော့မည်။ ကိတ်၏ကိုယ်ဝန်သည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်။ ထိုင်ရတင်ရတာကလည်း ပို၍ ခက်ခဲလာသည်။ သို့သော် သူမသည် ရုံးခန်းသို့ကား တစ်နေ့မှ အသွားမပျက်။ ဒေးဗစ်နှင့် ဘရက်တို့က အိမ်မှာပဲ အေးအေးနေပါတော့ကိတ်ရယ်ဟု တောင်းပန်ကြသော်လည်း သူမက နားမထောင်။ “ကျွန်မ ဦးနှောက် အလုပ်လုပ်နေတုန်းပါ” ဟုသာ အမြဲတမ်း ဆင်ခြေပေးသည်။ စီးမဖွားခင် နှစ်လအလိုတွင် ဒေးဗစ် ပန် စိန်တွင်း စစ်ဆေးရေး ကိစ္စဖြင့်တောင်အာဖရိကသို့ ရောက်နေသည်။ သူသည် လာမည့် ရက်သတ္တပတ် အတွင်းနယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် ကိတ်သည် ရုံးခန်း စားရုံတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်တရက် တခါးမခေါက်ဘဲနှင့် ဝင်လာသည်။ သူ မျက်နှာအမူအရာ တည်ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ရှန်နယ် လုပ်ငန်းစာချုပ် မချုပ်ဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ “သ၏က အရေးမဟုတ်ဘူး ကိတ်။ ဝါ ခုပဲ သတင်းရတယ် ။ မိုင်းပေါက်ကွဲလိုတဲ့” ကိတ် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ “တင် .. ဟုတ်။ ဘယ်မှာ။

အခြေအနေဆိုးလိုလား။ အထိအခိုက်များ ရှိသေးသလား”ဘရက်
သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက် - “လူ့ခြောက်ယောက်လောက် ထိခိုက်မှုရှိတယ်။
အဲဒီအထဲမှာ ဒေးဗစ်လည်း ပါတယ် .. ကိတ် ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်
သွားသည်။ ဒေးဗစ်လည်း ပါတယ်။ ဒေးဗစ်လည်း ပါတယ်။
သည့်စကားသံများသည် တစ်ခန်းလုံး ပြည့်အောင်ဟိန်းသွားပြီး ပဲ့တင်ထပ်ကာ
မြည်ဟည်းနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ကိတ်သည် ရုတ်တရက် အသက်ရှူ၍ပင်
မရတော့ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်လောက်လုံး မှောင်မည်းသွားကာ
ကိတ်ဆီတပြိုင်သက် သွားတော့သည်။ ဂရုသားကလေးကို နောက်နှစ်နာရီ အကြာတွင်
မွေးဖွားသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့် မွေးဖွားခန့်ထက် နှစ်လကြို မွေးဖွားသည်။
ကိတ်က သားကလေးကို အန်တိုနီဂျမ်းဘလက်ဝဲ၍ နာမည်မှည့်သည်။
ဒေးဗစ်၏ဖခင်နာမည်ကို ယူကာ မှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားလေးရယ် ...
မေမေသားကို မေမေအများကြီး ချစ်ပါမယ်။ ဖေဖေကိုယ်စားလည်း အတိုးချပြီး
ချစ်ပါမယ်ကွယ်။ နောက်တစ်လ ကြာသောအခါ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမှ အိမ်ကြီးမှာ
လုံးဝဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားသည်။ ကိတ်တို့သားအိမ်နှင့်
အစေခံများအားလုံးပင်ဝရငွေ ၁ ဥက္က၊ ၂ နှစ်၊ ၃ တတုတ်၊ ဝောင်းကံစွ
သရာအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကြီးကို ရှေးဟောင်းပုံစံ
အလှဆင်ရန်အတွက် အိတ်လီမှ ရတုကကြီးနှစ်ခု၏ အတွင်းပစ္စည်းများကို
ဝယ်ယူကာခမ်းခမ်းနားနား မွမ်းမံပြင်ဆင်သည်။ အတွင်းခန်းများမှာ ၁၆
ရာစုခေတ် အိတ်လီသုံး သစ်ကျားသား ပရိဘောဂများ၊ နှင်းဆီရောင်၊
ရွှေသိုရောင်စကျင် ကျောက်ကြမ်းခင်းများဖြင့် ပြခန်းများသဖွယ်
ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်။ သစ် သားစာအုပ်စင်များဖြင့် အတွင်းတလည်
ပြုလုပ်ထားသော စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ၁၈ရာစု ပုံစံ မီးလင်းဖိုကြီးတစ်ခုရှိသည်။
မီးလင်းဖိုအပေါ်မှ နံရံတွင် ၁၆ ရာစုခေတ်ဒတ်ချ် ပန်းချီကျော် ဟော်ဘင်၏
ရှားပါးပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထို့နောက် ဒေးဗစ်၏
သေနတ်မျိုးစုံနှင့် သားကောင်မျိုးစုံတို့၏အရေခွံနှင့် ဦးချိုများ ချိတ်ဆွဲထားသော
အခန်းတစ်ခန်း ဒတ်ချ်ပန်းချီကျော်များဖြစ်ကြသော ရင်းဘရန်၊ ဗာမီးယားစ်၊
စပိန်ပန်းချီကျော် ဗယ်လက်ကတ်စ်၊ အိတ်လီ ပန်းချီကျော် ဘယ်လီနီတို့၏
အဖိုးတန် လက်ရာများထားရှိသောပန်းချီခန်းတစ်ခန်း၊ ကပ္ပဲခန်းတစ်ခန်း၊
နေဆာလျှံခန်းတစ်ခန်း၊ စားသောက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကိတ်၏အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်
ကလေးထိန်းခန်း၊ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းပေါင်းများစွာတို့လည်း ပါရှိသေးသည်။
အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံကြီးထဲတွင်မူ ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာ ရှိဒင်၊ အင်ယာလန်ဖား
အမေရိကန် ပန်းပုဆရာ ညွက်စတပ်စ်ဂေါဒင်စ်နှင့် ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာ
မိုးလတို့၏ လက်ရာများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အိမ်ကြီးနှင့်
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတို့မှာ ရှင်ဘုရှင်တစ်ပါး၏ နန်းတော်မျှပင် ခမ်းနားလှသည်။
ငါးသားလေးကို ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာထားပြီး လူလားမြောက်လာအောင်
အစွမ်းကုန် ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ နှင် အန္တတိန္ဒြေ န
ဖရူဝေ ၂၈ ခုနှစ်တွင် အန်တိုနီ(တိုနီ) ကလေး လေးနှစ်သားအရွယ်ရှိလာပြီ။ ကိတ်က
သားကလေးအား မှုတ်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ တိုနီကလေးသည် ရှုပ်ရည်လည်း
ချောသည်။ တညိုငြိမ်မှုလည်းရှိသည်။ မီးခိုးရောင်မျက်လုံးနှင့် ကြွိုင်သော
မေးစေ့များက မိခင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း။ သူ့အား ဂတပညာကိုလည်း
သင်ပေးသည်။ ငါးနှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့
အကသင်တန်းကျောင်းတက်ရသည်။ သူတို့သားအိမ်နှစ်ယောက်သည့်
အားလပ်ရက်များတွင် အဲဒီဟားဘားကျွန်းရှိ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာအိမ်ကြီးတွင်
သွားရောက်နေထိုင်၍ အပန်းဖြေအနားယူကြသည်။ ကိတ်က သားကလေးအတွက်

ပေရှစ်ဆယ်ရှိသော စက်တပ်ရွက်လှေတစ်စင်း ဝယ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား
မိန်းပြည့်နယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်ရွက်လွင့်၍အပျော်ခရီး ထွက်ကြသည်။
သို့သော် ကတ်အနေဖြင့် အပျော်ဆုံးကတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းပင်ဖြစ်သည်။
သူမ၏ဖခင်ကြီး ဂျီမတ်ရီဂါ တည်ထောင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီသည် ကတ်အတွက်
ထူးခြားလေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေသည်။ ကုမ္ပဏီသည်ကတ်အတွက်
သက်ရှိလူသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ချစ်သူလည်းဖြစ်သည်။
သည်ကုမ္ပဏီကို သူမအသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သည်ထက်သည်
တိုးတက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်သွားမည်။ တစ်နေ့သောအခါသားဖြစ်သူ၏
ပန်းပေါသို့ ပြောင်းပေးလိုက်မည်။ ဇွတ်၏ဘဝတွင် စိတ်မချမ်းသာရာဆို၍
မွေးရပ်မြေ၏ နိုင်ငံရေးပြဿနာတစ်ခုသာ ရှိသည်။ တောင်အာဖရိက
နိုင်ငံရေးကိစ္စကို တွေး သူမရင်လေးမသည်။ လူဖြူလူမည်း
ခွဲခြားရေးပြဿနာသည် တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်ကြီးထွားလာနေသည်။
တောင်အာဖရိကတွင် လူဖြူလူမည်း ခွဲခြားရေးကိုထောက်ခံသော
အမြင်ကျဉ်းသူများနှင့် လူမည်းများ၏ လူမှုရေးအဆင့်အတန်းကို တိုးမြှင့်
ပေးလှူသော အမြင်ကျယ်သူများဟူ၍ နိုင်ငံရေး အုပ်စုနှစ်ခု ကွဲနေကြသည်။
ဝန်ကြီးချုပ် ဂျမ်းဟာဇောနှင့် ယန့်စမတ်တို့သည် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့ကာ
လယ်ယာမြေ ဥပဒေသစ်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။
ယင်းဥပဒေသစ်အရလူမည်းများအား နိုင်ငံရေးလုပ်ခွင့်မပြု။ မဲဆန္ဒပေးခွင့် မပြု။
ကိုယ်ပိုင်လယ်ယာမြေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မပြု။ သယံဇာတ ကျောက်သံ ပတ္တမြားနှင့်
သတ္တုထွက်သောနယ်မြေများ၊ စက်မှုလုပ်ငန်း ဒေသများနှင့် ဆိပ်ကမ်းရှိသော
ဒေသများတွင်အသားအရောင်ရှိသော လူမျိုးများ၊ လူမည်းများနှင့် အင်ဒီယန်း
တိုင်းရင်းသားများအား လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်နေထိုင်ခွင့် မပြု။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေသစ်အရ
သန်းပေါင်းများစွာသော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုများအဖို့ အလွန်ပင်
နစ်နာကြရသည်။ ကတ်သည် တောင်အာဖရိက ထိပ်တန်းအစိုးရ
အရာရှိကြီးများနှင့်တွေ့ဆုံကာ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြသည်။ ‘ဒက်စတီ
သပ်ပြီး အရွေးကြီးပါတယ်။ ချန်ကန်ဖုံးကြီးဆုရင်လည်းမမှားပါဘူး။ အခု
လူကြီးမင်းတို့ တာဝန်ရပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်နေပုံက တောင်အာဖရိကမှာ ရှိနေတဲ့
လူပေါင်းရှစ်သန်းကို ငွေဝယ်ကျွန်တပ်ရောက်အောင် တွန်းပို့နေသလို
ဖြစ်နေပြီ’။ ‘မစ္စက်ဘလက်ဝဲ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့က
သူတို့ကောင်းစားရေးအတွက် လုပ်နေကြတာပါ’။ ‘အိုး .. သူတို့
ကောင်းစားရေးအတွက် ဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုင်ရာ ကျွန်မ မရှင်းသေးလို့
ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင်းပြပါဦး’။ ‘လူမျိုးတစ်မျိုးစီက တိုင်းပြည်အတွက် တစ်ခုခုကို
အကျိုးပြုဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ တကယ်လို့ လူမည်းနုလူဖြူ ခွဲခြားမထားဘဲ
ရောနှောပစ်လိုက်လို့ ရှိရင် သူတို့ရဲ့ ပင်ကို အရည်အသွေးတွေ
ပျောက်ဆုံးသွားကြလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို မဖြစ်ရအောင် ကျုပ်တို့က
ဟန့်တားထားခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်’။ ‘.. လုံး အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့
လုပ်တာကြောင့်တောင်အာဖရိက တစ်နိုင်ငံလုံး လူမျိုးရေး ငရဲပြည်လို
ဖြစ်နေပြီ’။ ‘လုံး မမှန်ပါဘူး။ တခြားနိုင်ငံတွေက လူမည်းတွေဟာ
မိုင်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ဒီနိုင်ငံထဲကို တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်နေ ကြတယ်။
သူတို့ဟာ လက်မှတ်တန် ဝင်လာကြပြီး အဲဒီလက်မှတ်တို့အတွက် ဒဏ်ငွေ၅၆
ပေါင်ကိုတောင် ပေးနိုင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒီက
လူမည်းတွေဟာတခြားနိုင်ငံက လူတွေထက်တောင် ပိုပြီး
ချမ်းသာနေကြပါသေးတယ်’။ ‘ဆိုရင် သူတို့အတွက် ကျွန်မ
စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်’။ ‘တကယ်တော့ ဒီလူတွေဟာ မတိုးတက်သေးတဲ့

ကမ္ဘာဦးလူသားတွေပါ မစွက်ဘလက်ဝဲ” ကိတ် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ
စိတ်ပျက်လွန်ပျက်ဖြင့်သာအစည်းအဝေးမှ ထပြန်လာခဲ့သည်။ သူမသည်
သူမ၏အမိနိုင်ငံ နောင်ရေးအတွက် မတောင်းဆိုအောင်ပင် ရင်လေးမတော့သည့်။
ကိတ်သည် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံအတွက် ပုပ္ဖန်ရသလို သူမ၏ကျေးဇူးရှင်ကြီး
အန်ကယ်ဘန်ဒါအတွက်လည်း တွေးပုံမိသည်။ ဘန်ဒါအကြောင်းကို
သတင်းစာများက နေ့စဉ်လိုလို ဖော်ပြနေကြသည်။ တောင်အာဖရိက
သတင်းစာများက ဘန်ဒါအား မကောင်းသူပဲ
ကောင်းသူကယ်တဲ့သူရဲကောင်းကြီး ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ရဲအဖွဲ့က
ဘန်ဒါအား ဖမ်းမိသည်။ သူက အလုပ်သမား၊ ကားဒရိုင်ဘာ၊ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်သားဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ သူသည်
ပြောကဏ္ဍားတပ်မတော်ကို ဦးဆောင် ဖွဲ့စည်းသည်။ ရဲအဖွဲ့က သူ့အား
ဝရမ်းပြေးစာရင်းတွင် နံပါတ် (၁) အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ “ကိတ်တိုင်း
သတင်းစာမှ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်တွင် သူ့အကြောင်းကို အသေးစိတ်
ရေးသားထားသည်။ သူ့အား လူမည်း ရွာတစ်ရွာမှ ရွာသားတွေက
ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ချိုးကျူးဝှက်ပြုကြသည်။
သူသည်တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် တရားဟောသည်။ မကြာခင်
ရဲအဖွဲ့သိသတင်းပေါက်သွားသည်။ ဤတွင် ဘန်ဒါမှာ လုံခြုံရာသို့
ထွက်ပြေးရပြန်သည်။ သူတွင်အစောင့်တပ်သား ရာနှင့်ချီ၍ ပါသည်ဟု ဆိုသည်။
ညစဉ်ညတွင်း တစ်နေရာစီပြောင်းအပ်နေရသည်ဟု သိရသည်။ သည်
အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို ဘယ်လိုမှတား ရတော့မည်မဟုတ်၊ သေမှသာ သူ
လုပ်ငန်းကို ရပ်တော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိတ်က ဘန်ဒါနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့၍
စကားပြောချင်သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏လူမည်းအမှုထမ်းဟောင်းကြီးတစ်ယောက်ကို
ခေါ်ကာ တာဝန်ပေးသည်။ “ဝီလျံ ... ဘန်ဒါကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်လျှင် မလား” “သူက
အတွေ့ ခံချင်ရင်တော့ မခက်ပါဘူး” “တွေ့အောင် ရှာကြည့်ပါ။ ကျွန်မ သူ့နံပါတ်ပြီး
တွေ့ချင်တယ်” “ကျုပ် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်” နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဝီလျံက
လာပြောသည်။ “မစွက်ဘလက်ဝဲ ဒညနေမှာ အားမလား။ ညနေပိုင်းမှာ
ကားတစ်စီးရောက်လာပြီး မစွက်ဘလက်ဝဲကို မြို့ပြင်ခေါ်သွားလိမ့်မယ်” ရဲကိတ်အား
ဂျီဟန်နက်စတတ်မြို့နှင့် မိုင် ၇၀ ခန့်ဝေးသော ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ကားဖြင့်
ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒရှင်ဘာသည် ကားကို တဲအိမ်ကလေး တစ်ဆောင်ရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်။ ကိတ်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘန်ဒါက သူမကို
အသင့်ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူက လုံးဝ ရပ်မပြောင်း။ ယခင် နောက်ဆုံးအကြိမ်
တွေ့ခဲ့ရစဉ်က ရပ်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အသက် မငယ်တော့ဘူး။
အနည်းဆုံးခြောက်ဆယ် လောက်တော့ ရှိရောမယ် ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။
သူသည်ရဲအဖွဲ့၏ အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြေးနေခဲ့ ရသည်။
သို့သော်သူရပ်သွင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်။ သူက ကိတ်အား
ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောသည်။ “မင်းက ငါ့နှုတ်ခါတွေတိုင်း တစ်မျိုးစီ
အလှတိုးနေပါကလားကိတ်က ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ - “ကျွန်မအသက်
မငယ်တော့ပါဘူး အန်ကယ် ဘန်ဒါ။ မကြာခင်လေးဆယ်
ပြည့်တော့မယ်” “အသက်ကြီးလာပေမဲ့ မင်းရပ်က အိမ်လာဘူး ... ကိတ်” ထို့နောက်
နှစ်ယောက်သား မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဘန်ဒါက
ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။ “အခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ အခြေအနေတွေကို ကျွန်မ လုံးဝ
သဘောမကျဘူး အန်ကယ် ဘန်ဒါ” ကိတ်က စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့်
ပြောသည်။ “နှုတ်တိုင်းသဆိုရင် ဘယ်အခြေကို ဆိုက်ကြမှာလဲ ...
ဟင်” “အခြေအနေကတော့ ဆိုးသထက် ဆိုးလာမှာပဲ ... ကိတ်”

ဘန်ဒါကခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောသည်။ “အစိုးရက တို့ကို သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆွေးနွေးခွင့် မပေးဘူး။ အစိုးရနဲ့ တိုလှုံမည့်တွေကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ တံတားတွေကို လူဖြူတွေက ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်။ တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့အတွက် ဒီတံတားတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သူတို့ သိလာကြလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် တို့မှာ သူရဲကောင်းတွေ ရှိနေပြီ။ လူဖြူ တို့ကို တရုတ်တွေသဘောထားပြီး စားကျက်ကို မောင်းသွင်းကြတယ်။ စားကျက်ထဲက မောင်းထုတ်ကြတယ်။” လူဖြူတိုင်းတော့ အဲဒီလို မလုပ်ကြပါဘူး” ကိတ်က ပြန်လည်ချေပသည်။ “အနီကယ်တို့ကို စေတနာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေ လူဖြူတွေရှိပါသေးတယ်။ အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာအောင် သူတို့လည်း တိုက်ပွဲ ဝင်နေ ကြပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ပြောင်းလဲလာရမှာပါ အနီကယ်ဘန်ဒါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ရောက်အောင်တော့ စောင့်ရဦးမှာပေါ့” အချိန်က ဒီလိုနဲ့ပဲ မကြာခင် ကုန်သွားမှာပဲ “ဒါနဲ့ အနီကယ် ဇနီးနဲ့ သားငယ်တို့က ဘယ်မှာ ရှိနေကြ သလဲ” သူတို့လည်း ပုန်းနေကြရတာပေါ့။ သူမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ “ရတော ဝါကိုပဲ လိုက်နေကြသေးတယ်” ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ။ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘဲဒီအတိုင်း ထိုင်မနေချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံ ကူညီရင် ဖြစ်ပါ မလား။ ပိုက်ဆံအကူအညီကတော့ အမြဲတမ်းလိုနေတာပဲ။ ဖြင့် ကျွန်မ ကြည့်စိစဉ်လိုက်ပါ မယ်။ နောက်ကော ဘာလို့ချင်သေးလဲ။ ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူး။ ဆုသာတောင်းပေးပါ။ တို့အားလုံး အတွက်ဆုတောင်းပေးပါ” ကိတ်သည် နောက်နေ့ မနက်တွင် နွယ်ယောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုနီကလေး တော်တော်ကြိုးလာသောအခါ ကိတ်က ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ခရီးထွက်ရင်း သူမနှင့်အတူ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည့်။ နိုင်ငံခြားမြို့ကြီးများသို့ ရောက်တိုင်း တိုနီကလေးသည် အနုပညာပြတိုက်ကြီးများသို့ အမြဲတမ်းသွားရောက် လည်ပတ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် အနုပညာရှင်ကြီးများ၏ ပန်းချီပန်းပုလက်ရာများကို အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေရသည်မှာ သူ့အဖို့ မငြိုးငွေ့ နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာတော့လည်း အခန်းနံရံတွင် ပန်းချီပုံတွေ ရေးဆွဲသည်။ သို့သော် သူ့ကို သူ မေမေမြင်သွားမှာကိုတော့ သူက တော်တော်ကြောက်သည်။ တိုနီကလေးမှာ ဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်းနေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မဝံ့မရံ ရှက်စနိုးဟန်ကလေးနှင့် တွစ်မျိုးခစ်စရာကောင်းသည်။ သူ့ မေမေက သားအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ တိုနီကလေးက အခန်းထဲမှာလည်း အမြဲတမ်း ပထမစွဲသည်။ “အင်း ... မေမေသားကြီးကတော့ တကယ်သားပါပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အတန်းထဲမှာ သားကို ဘယ်သူမှ ယှဉ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောရင်း ကိတ်က သားငယ်အား တယုတ်ဟပွေဖက်နမ်းချုပ်တတ်သည်။ သားဖြစ်သူကလည်း သူ့ မေမေ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍တော်အောင် ကြိုးစားသည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တိုနီကလေး ၁၂ နှစ်ပြည့်သည်။ ကိတ်သည် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အရှေ့ အလယ်ပိုင်းသို့ ခရီးထွက်နေ၍ သားငယ် မွေးနေ့ပွဲနှင့် လွှဲရသည်။ သူမက သားကလေးကို တော်တော်ပင် အောက်မေ့နေသည်။ သားကလေးကလည်း မေမေကိုမျှော်နေသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သားကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေဖက်နမ်းရှုပ်သည်။ “မဝုလာရှိတဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ ... သား။ မွေးနေ့မှာ တော်တော်ပျော်ရ လား .. ဟင်“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့။ သိပ်ပျော် .. ပျော်ပါတယ် မေမေ” ကိတ် အိအားကြီးသင်သွားကာ သားမျက်နှာကို စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။ တိုနီကလေးသည် ယခုလို စကားထစ်သည်ကို သူမ တစ်ခါမျှ မတွေ့ ဘူး။ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်။ နေမှ ကောင်းရဲ့လား

ဟင်“ဘာ .. ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နေ.. နေကောင်းပါတယ် မေမေရဲ့”ဆို ဘာလို့
စကားထစ်နေရတာလဲ။ မြန်မြန် မပြောနဲ့။ သတိထား“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့
မေမေ”အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာသည်။ သတိထား၍ပြောရန်
ပြောပြသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရ။ ထစ်မြဲထစ်နေသည်။ သို့ဖြင့်
ကိတ်မှာမနေသာတော့။ ဒေါက်တာ ဟာလေထံ ပြေးရတော့သည်။
ဒေါက်တာဟာလေက တိုနီကလေးအား ဓမ္မစပ်သေချာစွာ စမ်းသပ်စစ်ဆေး
ကြည့်ပြီးနောက်“ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရတော့ ဘာရောဂါမှ မတွေ့ဘူး ကိတ်။
ဒါနဲ့ကလေးမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ တစ်ခုခုများ ကြုံနေရသလား”“တယ်နယ်
မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒေါက်တာက အဲဒီလို ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ”“တိုနီက
စိတ်ထိခိုက်လွယ်တဲ့ ကလေး။ အခုလို စကားထစ်တာဟာစိတ်ထိမှာ တစ်ခုခု
ထိခိုက်နေလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုကို
မဖြေရှင်းနိုင်လို့ စိတ်ထိခိုက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”“တော့ ဒေါက်တာ မှားပြီ။
ဒေါက်တာ ပြောသလို ဘယ်တော့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သားလေး
တစ်ကျောင်းလုံးမှာ အတော်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့
စာမေးပွဲတုန်းကဆိုရင် ထူးချွန်ဆု သုံးဆောင် ရခဲ့တယ်။ အားကစားထူးချွန်ဆု၊
ပညာထူးချွန်ဆု၊ ပြီးတော့ အနုပညာထူးချွန်ဆု။
ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့များ ဘာပြဿနာကြောင့်
စိတ်ထိခိုက်နေရဦးမှာလဲ.. ဒေါက်တာရဲ့”“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ တိုနီ စကားထစ်နေတဲ့အခါ ခင်ဗျားက
ဘာလုပ်သလဲ”“ကျွန်မက အဲဒီလို မထစ်အောင်
ကြိုးစားပြုပြင်ဖို့ ပြုတာပေါ့”“နောင်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ အဲဒီလို
ပြောခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီးတောင်ဆိုးလာနိုင်တယ်”ကိတ်က
စိတ်တုချင်လာသည်။“ဒေါက်တာပြောသလို ကျွန်မသားလေးမှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ပြဿနာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါဟာ ကျွန်မကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်မကကျွန်မ သားကလေးကို သိပ်ပြီးခြစ်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ
လုံလေသေးမရှိအောင်လုပ်ပေးတယ်။ သူဟာ အလွန်တော်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူကောင်းကောင်း
သိတယ်”ယင်းအချက်သည်ပင်လျှင် ပြဿနာ၏ အရင်းမူလဖြစ်သည်။
တိုနီကလေးက ဖုန်းဖုန်းမှတ်ခဲနေ ရသော ကလေးဖြစ်သည်။
လူအပ်တာထက်အမြောက်ခံနေရသော ကလေးဖြစ်သည်။ဒေါက်တာဟာလေက
စမ်းသပ်ချက်ကတ်ပြားကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး - “ကောင်းပြီလေ။
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကလေးက ၂ နှစ်
ရှိပြီနော်”“ဟုတ်ပါတယ်”“အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို ခဏဖြစ်ဖြစ်
အဝေးပိုထားရင်အကောင်းဆုံးပဲ။ တစ်နေရာက ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းတစ်ကျောင်း
ပို့လိုက်ရင် လည်းဖြစ်ပါတယ်”ကိတ်က ဒေါက်တာ့မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။“သူ့ကို သူ့ဘာသာသူ” လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ထားလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ။ အထက်တန်းအောင်တဲ့အထိ ဆိုပါတော့။
ဆွစ်ဇာလန်မှာပုဂ္ဂလိက ကျောင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်”ဘုရားရေ
ဆွစ်ဇာလန်ထဲတောင် ပို့ရမတုလား။ သူမသားကလေးအား အဝေးကြီး
ပို့ရတော့မည်ဆိုတော့ ကိတ်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားမိသည်။ ကလေးက
ငင်ယိမ်းလည်းငယ်သေးသည်။ အဝေးကို လွတ်ဖို့ အရွယ်မရောက်သေး။
ဒေါက်တာက ကိတ်၏ အဖြေကို စောင့်နေသည်။“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ
စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”ဟု ကိတ်ကပြန်ပြောသည်။ထိုနေ့ညနေတွင် ကိတ်သည်
ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ကာ အိမ်သို့ စောစောပြန်လာခဲ့သည်။

တိုနီကလေးသည် သူ့ အခန်းထဲတွင် အိမ်စာတွေ ကျက်နေသည်။ မေမေ
ဝင်လာတော့ တိုနီကလေးက လှမ်းပြောသည်။ “မေမေ .. သား .. သား ဘာသာ
ဘာသာစုံ ဂုဏ် ... ဂုဏ်ထူးထွက်တယ်” ဒါနဲ့ သား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသွားပြီး
ကျောင်းမနေချင်ဘူးလားဟင်” တိုနီကလေး၏ မျက်လုံးများ
အရောင်တောက်သွားသည်။ “ဟာ ... သိပ် ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့
မေမေ” ရှုနောက်ရက်သတ္တံ့ ခြောက် ပတ်အကြာတွင်
တိုနီကလေးသည် သဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူသည်
ဂျန်ဗာရေအိုင်ကြီးအနီးရှိ ရိုလီမြို့ကလေးမှ “လီရီဆေ အထက်တန်းကျောင်းတွင်
ကျောင်းအပ်ကျောင်းစားကျောင်းသားအဖြစ် တက်ရောက် မည်ဖြစ်သည်။
ကိတ်သည် သဘောကြီး ထွက်ခွာသွားသည်အထိ
နယူးယောက်မြို့ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ဘုရားရေ
ငါတော့သားလေးကိုသိပ်ပြီး အောက်မေ့နေတော့မှာပဲ။ သူမသည် ချာခန့် လှည့်ကာ
ရိုးသို့သွားရန် အသင့်စောင့်နေသောကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။
၅ဘရက်ရောဂျားစနင့် အလုပ်အတူလုပ်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ သူက
အသက် ၄၆ နှစ်ရှိပြီ။ ကိတ်ထက်နှစ်နှစ်ကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
အကြာကြီး အလုပ်အတူ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူများ ဖြစ်၍ တစ်ယောက်အပေါ်
တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်နေကြပြီ။ ဘရက်သည် ကရိုဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီကို
အလွန်သံယောဇဉ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်ကသူ့အား
လေးစားခင်မင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘရက်က ယခုအထိ အိမ်ထောင်ပြုဖို့
စိတ်မကူးသေး။ သို့သော်ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးကလေးတွေကတော့ သူ့
အနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ အမှန်ကတော့ ဘရက်သည် ကိတ်အား
ကြိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အချက်ကို ကိတ်ကလည်း သတိပြုမိသည်။
ဘရက်က ကိတ်အား တစ်ကြိမ်မက အရပ်နှံမိတ်ပြဖူးသည်။ သို့သော် ကိတ်က
အလေးအနက်မထား သလိုနေလိုက်သည်။ သူမက အလုပ်ကိစ္စကိုသာ အဓိက
ထားသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘရက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မှန်မှန်
သွားတွေ့နေ ဝိုင်းလှည့်ကာများ တွေ့လာရသည်။ သူသည် နေ့တိုင်းညဉ့်နက်မှ
ပြန်လာတတ်သည်။ မနက်ကျတော့ အစည်းအဝေးတွင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိ။
လူကတခြား စိတ်ကတခြား ရောက်နေသည့် ပုံမျိုး။ သည်အချက်သည်
လုပ်ငန်းအတွက် မကောင်း။ သည်လိုနှင့် တစ်လခန့် ကြာသောအခါ အခြေအနေမှာ
ပို၍သာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ ကိတ်က တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကုမ္ပဏီကို
စွန့်ခွာသွားမည့်ဆီဆီ အခြေအနေထိရောက်ခဲ့ရသည်ကို ကိတ်က သတိရမိသည်။
သူမအနေဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်မျိုး နှစ်ခါအဖြစ် မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူမသည်
သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုဝယ်ရန်ပါရသို့ သွားရန်ရှိရ ဘရက်ကိုပါ သူမနှင့်
အတူလုပ်ခရန် သွားခါနီးမှ ကပ်ပြီးပြောသည်။ ဘရက်မှာ ဘယ်လိုမှ မငြင်းသာ၍
လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ပါရသို့ရောက်သောနေ့တွင် တစ်နေ့ကုန်အစည်းအဝေးတွေ
တက်နေကြရသည်။ ညနေစာကို ရင်းဗီဖိုး ဟိုတယ်တွင် စားကြသည်။ ညစာ
စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိတ်က ဘရက်အား သူမတည်းခိုသော ဥမ္မရော့
ဘုရင်” ဟိုတယ်သို့ လာရောက်၍ သူမနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီသစ်နှင့်
ပတ်သက်သောအစီရင်ခံစာများကို လေ့လာရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဘရက်
ရောက်သွားသောအခါ ကိတ် အဆင်သင့် စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူမသည်
ပါးလှာအစက်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ “နောက်ထပ် ပြင်ဆင်ထားတဲ့
ဈေးခေါ်စာကို ငါယူလာခဲ့တယ်” ဘရက်က ပြောသည်။ “အဲဒီတော့
...” “အဲဒီကိစ္စထားပါဦး .. ဘရက်ရဲ့။ ပြည်းပြည်းပေါ့” သူမက လေသံချိုချိုဖြင့်

ပြောသည်။ သူမ၏အသံတွင် မြူဆွယ်သံပါနေသည်။

“ဒီနေ့တော့ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့
ဟုတ်လား” ကိတ်သုမက ဘရက်၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝင်နေကာ
ကျွန်မတို့ပါအောင်ဖက် ထားလိုက်သည်။ “ဘုရားရေ ... မင်းကို ငါချစ်နေတာကြာပြီ
ကိတ်” ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပါပဲ ဘရက် ငြိမ့်နက်အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့ ဘရက်က
မေးသည်။ “ပျော်ရွှင်လား ... အချစ်ရယ်” “သိပ်ပျော်တာပဲ ... ဒါလင်။ ဒါနဲ့ .. ဘရက်
... ရှင် ဟိုမိန်းမဆီသွားနေတာ” “ဘုရားရေ .. လက်စသတ်တော့ မင်းက မနာလို
ဖြစ်နေတာကိုး” ဘရက် ရယ်ပြီးပြောသည်။ “သူ့အကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ
ကိတ်။ မင်းသဘောမကျရင် ... ငါ သူ့ဆီ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ
မသွားတော့ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်” ကိတ်သည် ဘရက်အား
နောက်ထပ် ထိုအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မပေးတော့။ ဘရက်က
မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ မေးလား၊ မြန်းလား လုပ်လာတိုင်းတွင်လည်း “ကျွန်မလည်း
ရှင့်လိုပဲ အများကြီး ဆန္ဒရှိပါတယ် ... ဘရက်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီအတွင်းသာ
ဆက်ပြီး စခန်းသွားနေကြရင် အလုပ်လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး စွန့်လွှတ်ကြရလိမ့်မယ်” ဤသို့ဖြင့် ရက်မှာ
အောင်သက်သက်နှင့်ပင် ကျေနပ်လက်ခံလိုက်ရကမ္မဏလုပ်ငန်း
ကျယ်ပြန့်တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ကိတ်သည်တောလိပ်များ၊ တက္ကသိုလ်များ၊
စာသင်ကျောင်းများနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများသို့လည်း ငွေကြေး
အမြောက်အမြား လှူဒါန်းသည်။ ထို့ပြင် ကိုယ်ပိုင် ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုကိုလည်း
ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ သူမ၏ ပန်းချီပြခန်းတွင် ရပ်ဖယ်၊ တိရစ္ဆာန်၊ တင်တိုရက်တို၊
အယဝရက်ဝို၊ စသော ရီနေဆန်ခေတ်နှင့် ယင်းနောက်ပိုင်းခေတ်မှ ထင်ရှားသော
ပန်းချီဆရာများ၏ ရှားပါးလက်ရာများအပြင် ရှိတည်။ ကာရာမက်ယို ဗန်ဒိုက်
စသော ပွဲစံသစ် ပန်းချီကျော်များ၏ လက်ရာများကိုပါပြည့်စုံစွာ
ဝယ်ယူချက်ဆွဲထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘလက်ဝဲပန်းချီပြခန်းသည်
ကမ္ဘာပေါ်တွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပုဂ္ဂလိက ပြခန်းအဖြစ် ကျော်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။
ယင်းသို့ ကျော်ကြားခြင်းအကြောင်း တစ်ရပ်မှာ ဖတ်ကြားထားသော
ဒည့်သည်များမှတစ်ပါး တခြားမည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ကြည့်ရှုခွင့်
မပြုသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် ပြခန်းရှိ ပန်းချီကားများကို
တော်ပုံရိုက်ခွင့်လည်း မပြု၊ ပန်းချီကားများနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာဆရာများနှင့်
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာသတင်းဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်းကိုလည်း ခွင့်မပြု။
သဘောကတော့ ဘလက်ဝဲမိသားစု၏အတွင်းရေး အကြောင်းအရာများကို
မည့်သူမျှ မသိစေလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘလက်ဝဲမိသားစုအကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်လျှင် အစေခံများနှင့် ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းများအားပင် ပြောဆိုဆွေးနွေးခွင့်
လုံးဝမပြု။ သို့သော် ကိတ်ဘလက်ဝဲမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး၊ ဩဇာအာဏာ
အရှိဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် လူတွေ၏
ထင်ကြေးပေးပြောဆိုခြင်း၊ ကောလာဟလ သတင်းလွှင့်ခြင်းကိုတော့
ပိတ်ပင်တန့်တားရန်လုံး၏ မဖြစ်နိုင်။ အချုပ်ဆိုသော် ကိတ်ဘလက်ဝဲ
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းပေါင်း သောင်းချောက်ထောင် မေးမြန်းနေ
ကြသော်လည်း တိကျသောအဖြေကတော့ မရှိသလောက်ပင်။ ကိတ်
ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ လီရီဆေ အထက်တန်းကျောင်းမှကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံသို့
ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “ကျွန်မ သားကလေး တွန်အခြေအနေ
ဘယ်လိုနေသလဲဆိုတာသိချင်လို့ပါ ဆရာမကြီး” “သော် ... တုနီရဲ့ အခြေအနေကို
သိချင်လို့လား။ အခြေအနေ အများကြီး ကောင်းပါတယ် ... မစွက်ဘလက်ဝဲ။
တုနီက အလွန်တော်တဲ့ ကျောင်းဥဗျံ ကျွန်မက ဟို .. ဟို အကြောင်းပြောတာပါ”

သူမ စကားရပ်သွားသည်။ ဘုလက်ပဲ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်ကို ပြောရမှာမို့နောက်ဆံတင်းနေမိသည်။ နောက်တော့မှ အားတင်း၍ ပြောလိုက်သည်။ “ဟဲ့..ဟဲ့. သူ့ စကားထစ်တာကို ပြောတာပါ ဆရာမကြီး” “လုံး မထစ်တော့ပါဘူးရှင်။ အဲဒီအကျင့် လုံးဝ ပျောက်သွားပါပြီ” ကိတ် အတွင်းကျိတ်ပြီး အလွန်ဝမ်းသာ သွားသည်။ စကားထစ်ခြင်းသည် ကလေးများ၏ တဒက်အလေ့အကျင့်တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း သူမသိရသည်။ ဆရာဝန်များ၏ ကျေးဇူးပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ရက်သတ္တ လေးပတ်အကြာတွင် တိုနီကလေးအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိတ်က လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းကြွသည်။ တိုနီကလေးသည် ရွှံ့ရွှံ့လွန်းလွန်းနှင့်၍ ချောလာသလို ထင်ရသည်။ ကိတ်က သားဖြစ်သူအတွက်ကျိတ်ပြီး ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိသည်။ “ကယ်လို .. သား။ နေကောင်းတယ်နော်” “ကောင်း .. ကောင်းပါတယ် မေမေ။ မေမေကော နေ ... နေကောင်းရဲ့လား .. ဟင် ... ဟင်” တိုနီကလေးသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် သူ့ မေမေ၏ ပန်းချီပြခန်းထဲ၌ အချိန်ကုန်သည်။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးများ၏ အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာများကိုကြည့်၍ ရင်သိပ်ရှုမော ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့်ပြင်သစ် အိုင်ပရက်ရှင်းနစ်ပန်းချီကျော်များဖြစ်ကြသော မိုနေး၊ ရေဒွေး၊ မာနေးနှင့်မိုရဆိုတို့၏ လက်ရာများကိုကြည့်မဝအောင် ဖြစ်မိသည်။ သူ့အဖို့ ဆန်းကြယ်သော ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်နေသလို ထင်ရသည်။ ပန်းချီပညာတွင် အထူးစိတ်ဝင်စားသဖြင့် ပန်းချီ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကာကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသည်။ သူ့ ကားတွေကို သူလုံး မကြိုက်။ ထို့ကြောင့်ဘယ်သူ့ ကိုမှလည်း မပြဘဲ တစ်နေရာတွင် သိမ်းပြီး လူမမြင်အောင် ဂူကထား “နွအခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ ပန်းချီကားတွေကို တစ်နေ့ကျတော့ သားပဲအားလုံးပိုင်မှာပဲ သား” မိခင်ဖြစ်သူက ကျွေးနပ်မှု အပြည့်ဖြင့်ပြောသည်။ သို့သော် ၁၃ နှစ်သားအရွယ် တိုနီကလေးအဖို့တော့ မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာခြင်းမဖြစ်မိ။ မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ၏ ခံစားချက်ကို နားမလည်။ တကယ်တော့ သည်ပန်းချီကားများသည် သူ့ ကားတွေ အားလုံး လုံး မဖြစ်နိုင်ဟုတိုနီကလေးက ယူဆသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းကားကို သူ၏ချွေးနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူထားခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှုဖြင့်သာ ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်။ သူသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသော နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်နေရသည်ကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားနေရသည်။ သူ့ မိခင်၏ပတ်ဝန်းကျင်သည်အမြဲတမ်း တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသည်။ သူမသည် အရာရာတိုင်း၏ အချက်အချာဖြစ်နေသည်။ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်နေသည်။ လူတွေကို အမိန့်ပေးနေသည်။ သူ့အား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော နိုင်ငံရပ်ခြား ဒေသများသို့ ခေါ်သွားသည်။ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တကယ်တော့ သူမ သည်အလွန်အံ့စရာကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တိုနီလေးက သူ့ မိခင်အတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူမိသည်။ သူမသည် အလွန်ကြီးကျယ်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ ကြီးကျယ်လွန်းသောကြောင့်သူ့အနေဖြင့် ညူးငယ်စိတ်ဝင်ကာ စကားထစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူက မိခင်ဖြစ်သူအား မေးမိသည်။ “မေမေ .. မေမေဟာ တစ် ... ကမ္ဘာလုံး လုံးကို အုပ်ချုပ်နေသလားဟင်ကိတ် သားဖြစ်သူ၏ အမေးကို သဘောကျ၍ ရယ်မိသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်း မေးရတာလဲ သား” “ကျောင်း ... ကျောင်းမှာ သားမိတ်ဆွေ အားလုံး မေမေ့အကြောင်းကိုပဲ ပြော ပြောနေကြလို့ပါ။ မေမေတော့ တစ် ... တစ်ခုခုတော့ .. တစ် ... တစ်ခုပဲ ..

မေမေ“ဟုတ်ပါတယ် သား။ မေမေဟာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ။ အဲဒါကဘာလဲ သိလား။ မေမေဟာ သားရဲ့ မေမေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာပဲပေါ့”တုနီက သူ့မေမေ စိတ်ချမ်းသာတာကိုသာ မြင်ချင်သည်။ မေမေစိတ်ချမ်းသာလျှင် သူလည်း စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးသည်သူမ၏အသက်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သောအခါ သူ့ လုပ်ငန်းအားလုံးကိုသားဖြစ်သူ သူ့ အပေါ်သို့ ပခုံးပြောင်းပေးရန်ကိုသာ မေမေ စိတ်ဝင်စားဆုံးဖြတ်သည်။ သည်အကြောင်း သိရတော့ တုနီ တော်တော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ သူသည် သည်လုပ်ငန်းကြီးကို လုံး စိတ်မဝင်စား၊ လုပ်လည်း လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည့်မဟုတ်။ သူဘဝအတွက် သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ မေမေမျှော်မှန်းထားတာနှင့် တခြားစုံ ဖြစ်နေသည်။ သည်အကြောင်းကို မေမေအား ရှင်းပြသောအခါ မေမေက ရယ်ပြီး“အလကား .. သားကလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောနေပြန်ပြီ။ တကယ်တော့ သားက အများကြီး ငယ်ပါသေးတယ်ကွယ်။ သားဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် အနာဂတိမှာ ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သား ... ဒီအရွယ်ရဲ့ မသိနိုင်သေးပါဘူး”မေမေက သည်လိုပြောတော့ သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြောတတ်အောင် ဆံ့အဏါသာ နေမိတော့သည်။ တကယ်တော့ တုနီ၏ ဘဝရည်မှန်းချက်မှာ ပန်းချီဆရာဖြစ်ရေးသာဖြစ်သည်။ ပန်းချီပညာသည်လောက၏ အလှ၊ ဘဝ၏ အလှကို ထာဝရတည်တံ့အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်သော ပညာဟု သူက ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွား၍ ပန်းချီပညာကိုဆုံးခန်းတိုင် တတ်မြောက်အောင် သင်ယူမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို သူ့ မေမေအား လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ချဉ်းကပ်၍ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ တင်ပြနိုင်မှသာလျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်နိုင်မည် ဆိုသည့်ကိလည်း သူက လေးလေးနက်နက် တွေးမိသည်။ ဇွန်တိုနှင့် တုနီတို့သားအမိနှစ်ယောက်သည် အနားယူရက်အားကိုအပြည့်အဝ အသုံးပြုကြသည်။ ကံကတော့ တိုက်တာ ခြံမြေပေါင်းများစွာ၏အမိကြီးရှင်မ ဖြစ်သည်။ မီးဘိချ ဂွမ်းခြေတွင် အပန်းဖြေရပ်သာများ ဝယ်ထားသည်။ တောင်ပိုင်းကရိုလင်းနားတွင်လည်း အပန်းဖြေအိမ်ကြီးရှိသည်။ ကင်တပ်ကီပြည်နယ်တွင် မြင်းမွေးမြူရေးခြံကြီး ရှိသည်။ သူတို့သည် နယူးပွဲတွင် မြင်းပြိုင်ပွဲ ကြည့်ကြသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဒယ်လမုန်ကို ဟိုတယ်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညစာကို“လူချောင် ဟိုတယ်တွင် စားကြသည်။ ကိတ်သည် မြင်းပြိုင်ပွဲကို ဝါသနာပါသည်။ သူမ၏မြင်းစောင်းသည်ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး မြင်းစောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအားရကံအတွင်း တုနီအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေစဉ် သူမ၏ မြင်းတစ်ကောင်ကောင် ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်နှင့် ကြိုကြိုက်လျှင် ကတ်က တုနီကွဲပါ ပြိုင်ပွဲသို့ ခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်။ သားအနေစလောက် အထူးတန်း သီးသန့်နေရာတွင်ထိုင်ကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သံကုန် အော်ဟစ်၍ အားပေးသည်။ တုနီက ဘေးမှထိုင်ကြည့်၍ သဘောကျနေတတ်သည်။ “မေမေက ပိုက်ဆံ လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး သား၊ နိုင်ဖို့သာ အဓိက။ အဲဒါ အမြဲမှတ်ထား”ဟု ကိတ် သားဖြစ်သူကို ပြောတတ်သည်။ ခါးဖျားဘား ကျွန်းရောက်တော့ ပင်ဒလယ်တန်နှင့် “ကွီဖင်း”ကုန်ပဒေသာတိုက်များတွင် ဈေးဝယ်ကြသည်။ “ခါးဖျားဘား ဆိုင်တွင်အိုက်စကရင် စားကြသည်။ နေရာသို့တွင် လေ့လျော်ရွက်လွှင့်ကြသည်။ ခရီးရည်လမ်းလျှောက်ကြသည်။ အနုပညာပြတိုက်များသို့ သွားကြည့်ကြသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်တော့ ရေခဲပြင်တွင် လျှောစီးကြသည်။ စွပ်ဖားစီးကြသည်။ ညပိုင်းကျတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ မီးလင်းဖိုကြီး ဘေးတွင်ထိုင်ကာကိတ် သားဖြစ်သူအား မိသားစုပုံပြင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြသည်။ တုနီ

၏အဘိုးဖြစ်သူ ဂျမိမဂ္ဂရီဂါနှင့် ဘန်ဒါတို့အကြောင်း၊ တိုနီ၏အဘွားဦးအ-----
အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအကြောင်း စသည်တို့ကို စိကာပတ်ကူး ပြောပြ သည်။
ဤမိသားစုကား သမိုင်းဝင်မိသားစု၊ ဂုဏ်ယူရမည့် မိသားစု၊ မြတ်နိုးရ
မည့်မိသားစု။ “တစ်နေ့ကျတော့ ကရုဂျာ-ဘရင်းလိမိတက်ကြီးကို သားပိုင်လာရမယ်
သား။ သားကပဲ ဦးစီးရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ...” “ဒီ. ဒီ. လုပ်ငန်းကို သား
သား မ လုပ်ချင်ဘူး မေမေ။ သား ...သားက စီး ... စီးပွားရေးကိုရော။ အာ ..
အာဏာကိုရော လုံး ... လုံးဝဝါသနာ မပါဘူး” ဤတွင် ကိတ်က
ဒေါသပေါက်ကွဲတော့သည်။ “ဟင် .. ဒီကလေးဟာ အရှုံးပါလား။
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ အာဏာအကြောင်း မင်းက ဘာသိလို့လဲ ဟင်။ မင်းက
မင်းအမေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူတွေကို ဒုက္ခလျှောက်ပေးနေတယ်လို့များ
ထင်နေသလား။ ကရုဂျာ-ဘရင်းလိမိတက်ကြီးဟာ ဘယ်သူသေသေ
ငတေမာပြီးရောဆိုပြီး စီးပွားရေး ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့
ငွေထုတ်လုပ်တဲ့စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုလို့များ မင်းက ထင်နေသလား။ “ကောင်းပြီ
.. သားကို မေမေ တစ်ခုခု ပြောမယ်။ သေသေချာချာနားထောင်ပါ။ တကယ်တော့
မေမေတို့ လုပ်ငန်းဟာ သမ္မာအာဇီဝ ကုသိုလ်ပြုလုပ်ငန်းကြီးပါ သား။ မေမေတို့ဟာ
ကမ္ဘာလူသားသန်းပေါင်းများစွာတို့ရဲ့အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက်
ကူညီနေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးပါ။ မေမေတို့ကစီးပွားရေး နိမ့်ကျနေတဲ့
နယ်မြေတစ်ခုမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာစက်ရုံကြီးတစ်ခု
တည်ထောင်လိုက်ပြီ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒီလို တည်ထောင်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လို
အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိလာနိုင်သလဲ။ စာသင်ကျောင်းတွေ၊
စာကြည့်တိုက်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တယ်။ ကလေး
သူငယ်တွေကို အစားအစာ ဝဝလင်လင် ကျွေးလာနိုင်တယ်။ အဝတ်အစား
လုံလုံလောက်လောက်ပေးလာနိုင်တယ်။ ကစားကွင်းတွေ အနံ့အပြား
ရှိလာနိုင်တယ်” သူမက ဒေါသကြောင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရသည်။ ခဏ
ရပ်ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။ “အလုပ်လက်မဲ့များတဲ့ဒေသတွေ၊
ဆင်းရဲသားများတဲ့ အရပ်တွေမှာ တို့က စက်ရုံတွေ ဖွင့်ပေးတယ်။ တို့
ကျေးဇူးကြောင့် သူတို့တစ်တွေ လူစဉ်မီ သူစဉ်မီ နေထိုင်နိုင်လာကြတယ်။
ရင်ကုန်ကုန်ခေါင်းကုန်မော့ပြီး သိက္ခာရှိရှိ သွားလာနိုင် လာကြတယ်။ တို့ဟာ သူတို့ရဲ့
ကယ်တင်ရှင်ပဲ။ အဲဒီတော့ စီးပွားရေးနဲ့ အာဏာကို သား ဝါသနာ
မပါဘူးဆိုတဲ့စကားမျိုးကို မေမေ နောက်တစ်ခါ မကြားပါရစေနဲ့” တိုနီက “ဟုတ် ..
ဟုတ်က .. သား .. သား မှားသွားပါတယ်မေ .. မေ။ သား ... သားက
ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု တောင်းပန်သည်။ သို့သော်သူ့စိတ်ထဲကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
ပန်းချဆရာပဲ လုပ်မယ် ဟု ကျိတ်ပြုံးတေးထားလိုက်သည်။ ဓူတိုနီ ၁၅ နှစ်သား
အရွယ်ရောက်သောအခါ ကျောင်းအားရက်ကိုတောင်အာဖရိကတွင် ကုန်လွန်စေရန်
မိခင်ဖြစ်သူက တိုက်တွန်းသည် တိုနီသည် တောင်အာဖရိကသို့ တစ်ကြိမ်မျှ
မရောက်ဖူးသေး။ “မေမေတော့ လောလောဆယ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး သား။
ဒါပေမဲ့သားအတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် မေမေ ကြည့်ပြီး
စီစဉ်လိုက်ပျ မယ်။” ဟုရောက်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတွေ
သားတွေရပါလိမ့်မယ်။ “သား .. သားက ဒါခံယူဘူးကဲ့ပဲ သား ... သား ချင်တယ်
မေမေ” နောက် နေ့ရာသီမှ သားပါ သားရယ်။ ဒီနေ့ရာသီမှာတော့
ဂျီဟန်နက်စဘက်ကဲ့ပဲ သားဖြစ်အောင် သားစမ်းပါ” ကိတ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်
ပြောတော့လည်း တိုနီမှာ ငြင်းကွယ်မရရာတော့။ ထိုနေက်တော့ ကိတ်
ဂျီဟန်နက်စဘက်မြို့မှ ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာနှင့် တိုင်ပင်ကာ တိုနီအတွက်
ခရီးစဉ်ရေးဆွဲသည်။ တစ်နေ့တာ ခရီးစဉ်တိုင်းသည် တိုနီအတွက်

တစ်နည်းနည်းဖြင့် အကျိုးရှိသည်ချည်း ဖြစ်ရမည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သည်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ငါပုခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာမည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့တာဝန်ရှိသည်ဟူသော အသိမျိုး ဝင်လာနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ ဇုတီနီ၏ ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ နေ့စဉ် အစီရင်ခံစာသည် ကိတ်ထိသိုရောက်လာသည်။ တိနီသည် ရွှေတွင်းသို့ တစ်ရက်သွားရောက် လေ့လာသည်။ စိန်တွင်းတွင် နှစ်ရွက်တိတ် လေ့လာသည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် စက်ရုံအလုပ်ရုံအားလုံးကို သွားရောက်လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ကင်ညာနိုင်ငံသို့အမဲလိုက်ခရီး ထွက်သည်။ တိနီ၏ လေ့လာရေးခရီး ပြီးဆုံးခါနီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင်ကိတ် ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့မှမန်နေဂျာထံသို့ တယ်လီဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “တိနီ လေ့လာရေးခရီး ဘယ်လိုနေသလဲ။ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”ဟာ သိပ်ပြီး အခြေအနေကောင်းပါတယ် မစွက်ဘာလကဲ။ ဘယ်လောက်အောင်ကောင်းသလဲဆိုရင် သူက ပြန်တောင်မပြန်ချင်သေးဘူးတဲ့။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ဆက်နေချင်သေးတယ်ဆိုပြီးတောင် ပြောနေတယ် ခင်ဗျာ”ကိတ် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ “အံ့ညာစရာပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရင်”ဇုလေ့လာရေးခရီး ပြီးဆုံးသောအခါ တိနီသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆောက်သမ်ပတန်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ လေယာဉ်စီးသည်။ ကိတ်သည် သားကို ကြို ရန်အတွက် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေးတစ်ခုကို ဖျက်ကာ နယူးယောက်မြို့၊ လာဂျီဒီးယား လေဆိပ်သို့ လာခဲ့သည်။ တိနီ၏မျက်နှာသည် တက်ကြွမှုဖြင့် လန်းဆန်းနေသည်။ “တော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား သား” “တောင်အာဖရိကကတော့ တကယ်ကို ထူး ... ထူးခြားတဲ့ နိုင်ငံပေမေမေ။ သူတို့က သားကို န ... နှစ်မီးဘဲ စိန်တွင်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။ သားသားရဲ့ အဘေး ဗင် ... ဗင်ဒါမာဝီ ပိုင်တဲ့ စိန် ... စိန်တွေကို သား ... သားရဲ့အဘိုး ဂျ ... ဂျီမဂ္ဂရီဂါက ခိုးခိုးယူခဲ့တဲ့ နေ ... နေရာပေါ့ မေမေ” “သားအဘိုးက ခိုးယူတာ မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့ သူပစ္စည်း သူအစားပြန်ယူလာတာပါ”ရောက် ရောက်ခဲ့ရာ။ ပင်လယ်မြူဆိုင်တော့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး မေမေ။ ဒါပေမဲ့လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေနဲ့ ခွေး ... ခွေးတွေတော့ နေ ... နေရာတကာ အနံ့တွေခွံ ရယ်” သူက ပြီးလိုက်ပြီး “သူတို့က သားကို နမူနာ စိန် ... စိန်တစ်လုံးတောင်မှ မပေးလိုက်ကြဘူး”ကိတ် သားဖြစ်သူ၏ စကားကို သင်္ဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ “သူတို့က သားကို နမူနာဘာပေးစရာ လိုသေးသလဲကွယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီမှာ ရှိသမျှ စိန်တွေအားလုံးကို သားပဲ ပိုင်ရမှာပဲ မဟုတ်လား” “မေမေက သူ သူတို့ကို ပြောပြထားပေါ့။ သူတို့က သား ... သားပြောတာကို နား ... နားမထောင်ကြဘူး မေမေရဲ့” ကိတ် သားဖြစ်သူအား လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး “သား အဲဒီမှာ ပျော်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ မေမေက ဝမ်းသာမဆိုးပါဘူးသားရယ်” “သား .. သား အဲဒီမှာ ဘာတွေကို စိတ်အဝင်စားဆုံးဆိုတာ မေမေသိပါတယ်လေ” “ဘာလဲ .. သား ဘာတွေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သလဲ ဟင်။ မေမေ့ကိုပြောစမ်းပါဦးကွယ်” “အရောင်တွေပေါ့ မေမေရဲ့ ။ သား ... သားက အဲဒီမှာ ရှိ ... ရှိခင်းလှတွေကို ပန်းချီဆွဲ .. ဆွဲတယ်။ ပြန် ... ပြန်တော် ပြန်မလာချင်ဘူး။ ဖြစ်” “ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကို ပြန်သွားပြီး ပန်း ... ပန်းချီဆွဲ ဆွဲနေလို့ချင်တော့တယ်” “ဟင် ... ပန်းချီဆွဲချင်တယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လို ဝါသနာပါလိမ့်သားရယ်” “ဝါသနာ မဟုတ်ဘူး ... မေမေရဲ့ သားက ကြီး ... ကြီးလာရင်တကယ်ကို ပန်း ... ပန်းချီဆွဲရာ လုပ် ... လုပ်မလို့။ ဒီ . ဒီအကြောင်း သားသား အများကြီး စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ သား .. သား ပန်းချီပညာ သား ... သားသင်မယ်။ သားမှာ မီ ... မီဇ ရှိတယ်လို့လည်း ယုံ .. ယုံကြည်တယ်။ ကြီး ..

ကြီးစားရင် အောင် ... အောင်မြင်မှာပါ” ကိတ် တော်တော် စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ “တစ်ဘဝလုံးကို ပန်းချီဆွဲရင်းပဲ အချိန်ဖြန်းသွားမယ် ဆိုတာကတော့မသင့်တော်ပါဘူး သားရယ်” “တကယ်ပါ မေမေ။ သား .. ဘာ ... ဘဝမှာ ဝါ .. ဝါသနာ အပါဆုံး ပန်း ... ပန်းချီပညာပဲ ဖြစ် ... ဖြစ်ပါတယ် ... မေမေ” ငါတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျခဲ့ပြီ ဟု ကိတ် ရင်နင့်စွာဖြင့် တွေးလိုက်မိတော့သည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝကို သူ စိတ်ကြိုက် ထူထောင်နိုင်ခွင့် သူ့မှာရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးကိုတော့ အားမပေးသင့်ဘူး။ ကိတ်က သား၏ နောင်ရေးအတွက် ရင်လေးစွာဖြင့် တွေးနေမိသည်။

စက်တင်ဘာလ ရောက်တော့ အခြေအနေတော့ အားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ဥရောပတစ်တိုက်လုံး စစ်မီးကြီး တောက်လောင်နေလေပြီ။ “သား .. အလကား နေမယ့်အစား ဝါတန်စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းကို သားတက်ရင် ကောင်းလိမ့် မယ် ထင်တယ်” ကိတ်က သားဖြစ်သူအား ပြောပြသည်။ “အဲဒီမှာ နှစ်နှစ်တိတိ နေရမယ်။ အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ်က မပျောက်သေးဘူးဆိုရင်တော့ သား ကြိုက်သလိုသာလုပ်ပါတော့။ မေမေ မတားတော့ပါဘူး” ဤစကားကို ပြောခြင်းမှာ ကိတ်အဖို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။

ဝါတန်စီးပွားကုန်သွယ်ရေး ကျောင်းတွင် နှစ်နှစ်တိတိ နေလိုက်ပြီးနောက် တိုနီ၏ စိတ်သည် လုံး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု သူမက ကျန်းသေပေါက် တွက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးစီးပွားရေး လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာမည့် လူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ စုတ်တံကလေးကိုင်ပြီး ပန်းချီဆရာလုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ တော်တော်လည်း လက်မခံနိုင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ငါ့သား ၆ ငါ့ရင်သွေး ၆ ငါ့လုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်။ ဇာတ်ကမ္ဘာ စစ်ကြီးသည် ကိတ်ဘဝလက်ဝဲအတွက် နောက်ထပ်အခွင့်ကောင်းကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးစစ်သုံးပစ္စည်းများ ရှားပါးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်မှ စစ်သုံးပစ္စည်းမျိုးစုံ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည်။ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုက အရပ်သုံးပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်၍ အခြားကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုက စစ်သုံးပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သည်။ ကုမ္ပဏီပိုက်စကရုံများသည် နေ့စဉ် ဥဒ္ဓါရအချိန်ပြည့် လည်ပတ်၍ လုပ်ကိုင်နေရသည်။ အမေရိကန် နိုင်ငံသည် စစ်ကြီးတွင် ကြားနေအဖြစ် ကြာကြာရပ်တည်၍ မနေနိုင်ဆိုသည်ကို ကိတ် ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သမ္မတ ဖရန်ကလင်ရစ်ဗွန် အမေရိကန်နိုင်ငံသည် ဒီမိုကရေစီ ဗဟိုဌာနဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မဟာမိတ်နိုင်ငံများသို့ စစ်သုံးပစ္စည်း ထောက်ပံ့ရေး ဥပဒေကို ကန့်သတ်လွှတ်တော်ကို ပြဋ္ဌာန်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတ္တလန်တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်လာသော မဟာမိတ် သင်္ဘောများအား ဂျာမန်ရေပင်သင်္ဘောများက ဖျက်ဆီး နှစ်မြှုပ်ပစ်သည်။ ဂျာမနီသည် ဘီးလူးသရစ်ဗီးကာ အတောမသတ် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။

ဟစ်တလာသည် ဗာဆေးစာချုပ် သဘောတူညီချက်ကိုဖောက်ဖျက်ပြီး ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော စစ်ယန္တရားကြီးကို တည်ဆောက်နေသည်။ လျှပ်တံပြွန် စစ်ဆင်နည်းဖြင့် ပိုလန်၊ ဘယ်လရီးယံနှင့် နယ်သာလန်နိုင်ငံများအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒင်းမတ်၊ နော်ဝေး၊ လူဇင်ဘတ်နှင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံများအားလည်း ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သည်။ နာဇီပိုင်နယ်မြေများရှိ ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်စက်ရုံများမှ ဂျူးအမျိုးသားများအား ဖမ်းဆီး၍ သုံ့ပန်း

အကျဉ်းစခန်းများသို့ ပို့နေကြောင်းကြားသိရသောအခါ ကိတ်က သူမ၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို စတင် အကောင်အထည်ဖော် လေ့ကျောသည်။ သူမသည် နှစ်နေရာသို့ တယ်လီဖုန်း နှစ်ကြိမ်လှမ်းဆက်သည်။ ပြီးလျှင် နောက်အပတ် သူမသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဇူးရစ်မြို့ရှိတားအေးလက် ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရင်းမန်းဆိုသူက သူမအား တွေ့လိုကြောင်း သတင်းရရှိသည်။ ဘရင်းမန်းမှာ ဘာလင်မြို့ရှိ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက် စက်ရုံခုံမှ မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံကုန်အစားရာ သိမ်းယူသောအခါ ဘရင်းမန်းအား ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ဖြင့် ရာထူးပေး၍ ဆက်လက်အုပ်ချုပ်စေသည်။ မကြာမီတွင်ပင် ဟိုတယ်သို့ ဘရင်းမန်း ရောက်လာသည်။ ဘရင်းမန်းမှာ ပန်ပိုနိုသွယ်သွယ်နှင့် ထပ်ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ ရွှေရောင်ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ပြီးထားသည်။ “အခုလို့ တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ဖရော” ဟုလက်ဝဲ။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဆီက သတင်းတစ်ခု ရရှိထားပါတယ်။ အဲဒါက ဘာဆိုရင် စစ်ပွဲကြီး နိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီစက်ရုံကို ဖရောဘလက်ဝဲကို ပြန်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားပါပဲ။ ဂျာမနီနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးစက်မှုနိုင်ငံကြီးဖြစ်လာဖို့ အခြေအနေ ရှိနေပါတယ်။ ဖရောဘလက်ဝဲလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကူအညီ ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကိုယ်စား ကျွန်တော်ကအများကြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ။ “တကယ်လို့ ဂျာမနီက စစ်ရှုံးသွားရင်ကော” ဗိုလ်မှူးကြီးဘရင်းက ပြီးလိုက်ပြီး “ဒီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်ရော၊ ဖရောဘလက်ဝဲရော သိပါတယ်။ ဥရောပကစမှာ အမေရိကန်က ဘေးထိုင်နေတာတော်တော် လိုမ္မာတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါတယ်” ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ် ... ဗိုလ်မှူးကြီး သူမက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်လိုက်ပြီး “ဒါနဲ့ ဂျူးတွေကို ဖမ်းပြီးအကျဉ်းစခန်းမှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ပစ်နေကြတယ်လို့ သတင်း ထွက်နေတာ မှန်ပါသလား” ရှေ့ ဆိုသည်မှာ ဂျာမန်စကား၊ မစ္စက်၊ သို့မဟုတ် ‘မဒီမ်’ ဝါသ) နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။ “ဒါက ဖြတ်သျှက် သွားပုပ်လေလွင့် ဝါဒဖြစ်တာပါ။ ဒါတော့ ယုံပါ။ ဂျူးတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး အလုပ်စခန်းတွေကို ပို့တာကတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့သူတို့ကို လုံး မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြီး စောင့်ရှောက်ပြုစုထားပါတယ်။ ဒီစကားကို ကျွန်တော်က တာဝန်ရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောခြင်း” သို့သော် ကိတ်ကတော့ သူစကားကို မယုံ။ သံသယ ဝင်နေတုန်းပင်။ သူစကားအတိုင်း မှန်မမှန် စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကိတ်သည် အိုတိုဖြူးလား ဆိုသူ ထင်ရှားသောဂျာမန်ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဖြူးလားမှာ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်ခန့်တွင်ရှိပြီ။ ခမ်းနားသော ရုပ်သွင်၊ ကြင်နာတတ်သော မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများလည်း ရှိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အတွင်းကျိုက်၍ ခံစားနေရသောရုပ်သွင်မျိုးလည်း ပေါ်လွင်နေသည်။ သူတို့သည် ဘူတာကြီးအနီးမှ ကဖေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် ဆုံကြသည်။ ဖြူးလားသည် လူရှင်းသောအခန်းထောင့်စားပွဲကို ရွေးထားနှင့်သည်။ ကိတ် လေသုပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “ဟား ဖြူးလားက ဂျူးတွေကို ကြားနေနိုင်ငံတွေဆီ ခိုးထုတ်ဖို့လျှို့ဝှက်မြေအောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ ကျွန်မ သိရတယ်။ အဲဒါအမှန်ပဲလား” မမှန်ပါဘူး မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ ဒါမျိုးလုပ်ရင် တတိယ ဂျာမန်နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်မှာပေါ့။ “ဒီလုပ်ငန်း လုပ်ဖို့အတွက် ဟားဖြူးလားအနေနဲ့ ရန်ပုံငွေလိုနေတယ်လို့လည်း ကျွန်မ ကြားရပါသေးတယ်။ အဲဒါကော ဟုတ်ပါ သား” ဟားဖြူးလားက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို

တွန့်လိုက်ပြီး“လျှို့ဝှက်ပြောအောက် လုပ်ငန်းမရှိရင် ရန်ပုံငွေလည်း
မလုံအပ်တော့သူ့မျက်လှေးများက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ကဖေးထဲမှ
အခြားစားပွဲများကို ကျွဲကန်းတောင်းမှောက် မကြာခဏ ကြည့်နေသည်။
သူသည်တစ်စုံတစ်ရာကို အတွင်းကျိတ်ကြောက်လန့်နေပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဟား ဂျာမန်စကား။ မစ္စတာ (Mr) နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်မက အကူအညီ ပေးမယ့်မိတ်ဆွေ
တောင်းပါ။ ဘာမှ ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကရုဂျာ-ဘရင်း
လီမိတက်ပိုင်တဲ့ စက်ရုံတွေ ကြားနေနိုင်ငံတွေမှာရော၊ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေမှာပါ
အများကြီး ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဂျူးတွေကို အိမ်ထောင်တွေကို
ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကလည်း သူတို့ အားလုံးကို
ကျွန်မစက်ရုံတွေမှာ အလုပ်ခန့်ပေးပါ့မယ်”ဟားဗြူးလားသည် ကော်ဇီတစ်ကျိတ်
သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ - “ဒီအကြောင်းတွေ ကျုပ် ဘာမှ မသိပါဘူး။
ဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံရေးစကားပြောရတာ အလွန်အန္တရာယ် ကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားက ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူကို တကယ် ကူညီချင်ရင်တော့ အင်္ဂလန်မှာ
ကျုပ်ဦးလေးတော်တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ သူက နာတာရှည် ဝေဒနာ
ခံစားနေရတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာဝန်ကို ပေးရမယ့်
အခတောင် မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”“တစ်လကို
ငါးသောင်း ပေးရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်ပေးမယ်ဆိုရင်ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်က နေပြီး
လန်ဒန်ဘဏ်ကို ငွေလွှဲစာပေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ
စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”“ကျုပ် ဦးလေးကတော့ သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မှာပဲ ဖရော
ဘလက်ဝဲ”ထိုနေ့မှ နောက် ရက်သတ္တရွှစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ
ဂျူးအမျိုးသားစစ်ဒုက္ခသည်များသည် မဟာမိတ် နိုင်ငံများသို့ တစ်သုတ်စီ
တစ်သုတ်စီ စီမံဝင်လာကြပြီး ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်ပိုင် စက်ရုံများတွင်
အလုပ်ဝင်လုပ်ကြလေသည်။ နှစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသောအခါ တိုနီသည်
စီးပွားကုန်သွယ်ရေးကျောင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရုံးခန်းသို့
ရောက်လာပြီး သူ့ ခံစားချက်ကိုဖွင့်ဟလိုက်သည်။ “မေ .. မေ .. ကျွန်တော်
အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် ... ဘယ်လိုမှ မရဘူး။
ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ် ... ဖြစ်ချင်နေတယ်။ စစ် ... စစ်ပြီးရင် ပါ ... ပါရီကို သွားပါရစေ
နော် ... နော် မေမေ”စကားလုံးတိုင်းသည် ကိတ်ဇာ၊ နလုံးသားကို တုန့် ရိုက်သလို
နာကျင်စေသည်။ “စကားကို မေမေ ကြား ... ကြားရရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ် ...
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ ... သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာ ...
ဘဝကိုကျွန်တော်နည်း ... နည်းနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ကြည့်ပါရစေ မေမေ။
ကျွန်တော်အောင် ... အောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်။ မေမေ လုပ် ...
လုပ်ခိုင်းတာတွေအား ... အားလုံးကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခုတော့
ကျွန်တော် လုပ် ... လုပ်ချင်တာကိုလည်း လုပ် ... လုပ်ခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော် ရှိ ...
ရှိကာဝပ်နွဲ့ချုပ်နွဲ့သို့ သိပ္ပံကျောင်းမှ စာရင်းသွင်း သွင်းထားခဲ့ပြီးပါပြီ
မေမေ”ကတည်းက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။
သူမ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ အားလုံး ရေစန်မျှောသွားခဲ့ကြပြီ။ နောက်ဆုံးတော့
စိတ်ကိုတင်း၍ မေးလိုက်သည်။ “ဒုတော့ အိမ်ကို တယ်တော့သွားမှာလဲ”“ရှ
ရက်နေ့မှာ ကျောင်းသား လက်ခံမယ်”“နွနော့ဘာနေလဲ”“နွ ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်”“၁၉၄၁
ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဂျပန်ဘုရင် ရေတပ်မတော်မှ နကာဂျီမ

ဖိုးကြံလေယာဉ်များနှင့် သူညီ” တိုက်လေယာဉ်ပျံများပုလဲဆိပ်ကမ်းကို
ဖိုးကြံတိုက်ခိုက်သည်။နောက်တစ်နေ့တွင် အမေရိကန် စစ်ထဲဝင်လာသည်။ ထိုနေ့
ညနေတွင် တိုက်သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကမ်းတက်တပ်ဖွဲ့တွင်
ဝင်ရောက်စာရင်းသွင်းသည်။ သူ့အား ဗာဂျီယားပြည်နယ်၊ ကွန်တီကို မြို့သို့ ပို့သည်။
ကွန်တီကိုမြို့ရှိ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် သင်တန်းကာလ
ပြီးဆုံးအောင်သင်ကြားပြီးသောအခါ တောင်ဖိစိဖိဒေသသို့ ပို့လွှတ်ခံရသည်။
ထိုကာလတွင် ကိတ်မှာ ငရဲပြည် နှုတ်ခမ်းဝသို့
ရောက်နေရုံသူပမာအသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနှင့်ခံစားနေရရှာသည်။
သူမသည် စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို အလုပ်တွင်သာဖျော်ဖြေပုံနှိမ့်ထားသည်။ သို့သော်
မကြာခဏပင် တိုက်အကြောင်းကိုတွေးနေတတ်သည်။ တိုက်ထံမှ
အမင်လာသတင်းများ ရောက်လာလေမလားဟူသော အတွေးက သူမအား
တစ်ရံမလုပ် ခြောက်လှန့်နေသည်။ဂျပန်နှင့် တိုက်ရသော စစ်ပွဲကား
အမေရိကန်အတွက် အထိနာလှသည်။ ဂျပန်ဖိုးကြံလေယာဉ်ပျံများက ဂူအုန်း၊
မစ်ဝေးနှင့် ဝိတ်ခါ ကျွန်းများရှိအမေရိကန် စစ်စခန်းများကို အပြင်းအထန်
ဖိုးကြံတိုက်ခိုက်သည်။၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဂျပန်တို့က စင်္ကာပူကို
သိမ်းသည်။နယူးဗြိတိန်၊ နယူးအင်္ဂလန်နှင့် ဆော်လမွန်ကျွန်းများကို
ဆက်တိုက်သိမ်းပိုက်သည်။ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်လပ်မက်အာသာ ကွပ်ကဲသော
တပ်မဟာသည်ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံမှ အတင်းဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးရသည်။
စွမ်းပကားကြီးမားသောဝန်ရိုးစွန်းနိုင်ငံများ၏ စစ်တပ်များသည် ကမ္ဘာကြီးကို
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိမ်းပိုက်လျက်ရှိနေသည်။တိုက် စစ်သူပုန်းအဖြစ် အဖမ်းရပြီး
အညဉ်းဆဲခံရမည့်အရေးကိုတွေးကာ ကိတ်မှာ မစားနိုင် မအပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။
သူမမှာ ပိုက်ဆံတွေ၊ အာဏာတွေ ရှိနေသော်လည်း သားအတွက်ဘာမှ မတတ်နိုင်၊
ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုတောင်းရုံမျှသာ စွမ်းနိုင်တော့သည်။တိုက်ထံမှ
ရောက်လာသောစာများတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်မျှင်ကတော့
မြင်ရပါ၏။“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မောင်ထဲမှာ ထားတယ်။
ရုရှတွေကဒီအတိုင်းပဲ လက်ဝိုက်ရပ်ကြည့်နေကြဆဲလား။ ဂျပန်စစ်သားတွေက
ရိုင်းတော့ရိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးစားစရာတော့ ကောင်းတယ်။ သေဖို့ကို
လုံးဝမကြောက်ကြဘူး။ အမေရိကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ။
စက်ရုံလုပ်သားတွေလုပ်ခတိုးပေးရေး
တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြတုန်းပဲလား”“အမေရိကန် တိုမီတို့ စစ်သင်္ဘောတွေက သိပ်ပြီး
အစွမ်းထက်တာပဲမေမေ။ သင်္ဘောသားတွေကလည်း အားလုံး
သူရဲကောင်းတွေချည်းပဲ”“မေမေ စွမ်းဆောင်ချက်တွေအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။
သားတို့အတွက် တိုက်လေယာဉ်တွေနဲ့ တိုက်သင်္ဘောတွေ ထပ်ပို့ပေးပါဦး။
မေမေ့ကိုနေ့စဉ် သတိရလျက်”၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင်
မဟာမိတ်တပ်များကပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်
တိုက်ခိုက်သည်။အမေရိကန် ကမ်းတက်တပ်များသည် ဆော်လမွန် ကျွန်းစုရှိ
ဂါဒါလ်ကင်နယ်ကျွန်းသို့ တက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယခင်
ဂျပန်သိမ်းထားသောကျွန်းများကို ပြန်လည်သိမ်းယူရန်
ဆက်တိုက်ထိုးစစ်ဆင်သည်။ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင်လည်း မဟာမိတ်တပ်များ
ဆက်တိုက်အောင်ပွဲခံနေကြပြီ။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်၊
ဗြိတိသျှနှင့်ကနေဒါ စစ်သားများက နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့ တက်ရောက်ကာ
အနောက်ဥရောပ စစ်မျက်နှာတွင် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။
နောက်တစ်နှစ်အကြာ ၁၈၅၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၇ ရက်နေ့တွင်
ဂျာမနီကအကန့်အသတ်မရှိ လုံးဝ လက်နက်ချကြောင်း ကမ္ဘာသို့ ကြေညာသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် တီအိုင်တီယမ်းဘီလူးတန်ချိန်
နှစ်သောင်းကျော် ပါဝင်သော အဏုမြူမှူးကို အမေရိကန်လေတပ်က ဂျပန်ပြည်
ဟိရိုရှီးမားမြို့ပေါ်သို့ ကြွချသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင်
နောက်ထပ်တစ်လုံးချပြန်ရာ နာဂါစကီးတစ်မြို့လုံး ပြာပုံ ဖြစ်သွားသည်။ ဩဂုတ်လ
၁၄ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်မတော်က အကြွင်းမဲ့လက်နက်ချကြောင်း
ကြေညာသည်။ ဤတွင် သက်တမ်းရှည်သော ကမ္ဘာလူသတ်ပြဲကြီး
ပြီးဆုံးသွားတော့နောက်သုံးလအကြာတွင် တို့နှို အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ
ရပ်သွင်သည် ယခင်နှင့် လုံးဝ မတူတော့။ စစ်ကြီးသည် တိုန်အား ရွှင်ကျက်သော
အသွင်ကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ သူ မျက်နှာတွင် ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ
ထူလှပျက်နှင့်။ အသားလည်း နည်းနည်း ညှာသွားသည်။
ကုယလူးကုယဖန်ကလည်း ယခင်ကထက်ပို၍ တောင့်တင်း သန်မာလာသည်။
မျက်လုံးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ယခင်ကမရှိခဲ့သော အရေးအကြောင်းတွေ
ပေါ်လာခဲ့သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် အကြာကြီး
စစ်မှုထမ်းခဲ့ရစဉ်အတွင်းတို့နှို၏ သဘောထားများလည်း သူရပ်သွင်လိုပင်
ပြောင်းလဲရင့်ကျက်လာခဲ့လိမ့်မည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်
သူမက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မေးလိုက်မိသည်။ “က... သား။ စစ်ကြီးတော့
ပြီးသွားပြီ။ သားရဲ့ အနာဂတ်ဘဝခရီးအတွက် ဘယ်လို စိတ်ကူးထားသလဲ ...
ဟင် တို့နှို ပြီးလိုက်ပြီ” ဘာများ အထူးစိတ်ကူးနေရဦးမှာလဲ မေမေ။ ဒီ
လူသတ်ပြဲကြီးမစခင်က သားပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ သား ပါ ... ပါရီကို
သွားမယ်လေ”

စတုတ္ထအုပ်
(၁၉၄၆-၁၉၅၀)

တို့နိသည် ယခင်ကလည်း ပါရီသို့ ရောက်ဖူးပါသည်။ သို့သော်သည်အခေါက်ကတော့ ယခင် အခေါက်တွေနှင့် လုံးဝမတူ။ အစစအရာရာပြောင်းလဲနေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက လှိုင်စစ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေခဲ့သော ပါရီမြို့တော်မှာ ယခုအခါ ဂျာမန်ကျူးကျော်သူများ၏ လက်အောက်တွင် အလင်းရောင် မှိန်နေသည်။ ဂျာမန်အုပ်ချုပ်သူများက ပါရီမြို့တော်ကိုတံခါးမရှိ စားမရှိ အချိန်မရွေး သွားလာနိုင်သည့် လွတ်လပ်သော မြို့တော်အဖြစ် ကြေညာထားသည်။ မျိုးခြား အုပ်ချုပ်ရေး လက်အောက်တွင် ပြည်သူတွေတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်ကြသည်။ လုပ်နန်းတော် အနုပညာပြတိုက်မှသမိုင်းဝင် အဖိုးတန် အနုပညာလက်ရာများကို နာဇီများ သဘောရှိ သိမ်းယူကြသော်လည်း ပါရီမြို့တော် ကတော့ လက်ရာမပျက် ပကတိအတိုင်း ရှိနေသလိုပင် ထင်ရသည်။ တို့နိသည် သည်တစ်ခေါက် ပါရီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာလူညံ့ခရီးသည် တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ပါရီတွင်အခြေချ၍ နေထိုင်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သူမိခင်ဝယ်ထားသော ဒုမာရီရယ်ဖော့ရ ရုပ်သလမ်းရှိခေါင်မိုးကပ်တိုက်ခန်းတွင် အဆင်သင့်နေ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသည် ဂျာမန်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်အတွင်း လုံးဝအပျက်အစီးမရှိ။ သို့သော်လည်း သူက ထိုတိုက်ခန်းတွင် မနေဘဲ ဂရင်းမုန်ပါနက်စိရပ်ကွက် နောက်ဘက်မှ သာမန်တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခန်းကိုသာ ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခန်းမှာ အခန်းဟောင်း ဖြစ်၍ပြုပြင်ပြင်လည်း ဘာမျှ မရှိ။ မီးလင်းဖို့ တစ်ခုပါသော ဖွည့်ခန်းတစ် ခန်း၊ အိပ်ခန်းကလေးတစ်ခန်းနှင့် ရေခဲသေတ္တာမရှိသော မီးဖိုခန်းကလေး တစ်ခန်းသာရှိသည်။ အိပ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကြားတွင် ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာခန်းတို့ ရှိကြ သည်။ အားလုံးပင် ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေကြပြီ။ အိမ်ခန်းရှင်မက အိမ်ခန်းမကောင်းသောကြောင့် တောင်းပန်စကားပြောသည်။ သို့သော် တို့နိကတော့ "ကိစ္စမရှိပါဘူး အနီတိ၊ ဒီအခန်း ကျွန်တော်အများကြီး ကြိုက်ပါတယ် 'ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ တို့နိသည် စနေနေ့ တစ်နေ့လုံး လဟာပြင်ဈေးတွင် အချိန်ကုန်သည်။ တွနလာနေနှင့် အဂါနေ့ များတွင် လက်ဖက်သောက်ခရပ်ကွက်မှ အဟောင်းပစ္စည်းခြီး။ ။ ၅

၆ အရောင်းဆိုင်များသို့ သွားသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ ပရိဘောဂများ ဝယ်သည်။ ဆိုဖာခွတင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် အဝတ်ဖိရိဟောင်းတစ်လုံးဝယ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတင်မှန်အိမ်၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်၊ ထမင်းစားစားပွဲနှင့် ထမင်းစား ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဝယ်သည်။ ဒါတွေကို မေမေမြင်ရရင်တော့ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်မှာပဲ ဟု သူက တွေးမိသည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေနှင့် သူ့အခန်းကို ရှေးဟောင်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဖြင့် ကြိုက်သလို အလှဆင်နိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ယင်းသို့ မဟုတ်။ အဲဒါတွေက အမေရိကန်ပန်းချီဆရာတွေ လုပ်တဲ့နည်းပဲ ဟု တွေးကာ ရိုးရိုးမုန်မှန်သာ နေသည်။ အိမ်ခန်းအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးသောအခါ ပန်းချီ ကျောင်းကောင်းကောင်း ရှာရန်သာ လိုတော့သည်။ ပြင်သစ် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်နာမည်အကြီးဆုံး ပန်းချီအနုပညာကျောင်းမှာ ပါရီအနုပညာ ကျောင်းဖြစ်သည်။ ဤကျောင်းသည် အဆင့်အတန်း မြင့်သည်။ အမေရိကန် လူငယ်ကျောင်းသားများများစားစား မရှိ။ စည်းကမ်းကောင်းပြီး အရွယ်အချင်းပြည့်သော ကျောင်းသားများကိုသာ လက်ခံသင်ကြားပေးသည်။ တို့နိက ထိုကျောင်းသို့ လျှောက်လွှာတင် လိုက်သည်။ လျှောက်လွှာနှင့်အတူ

သူဆွဲထားသော ပန်းချီကားသုံးကားကိုလည်း ပူးတွဲတင်ပြလိုက် သည်။
ပန်းချီကျောင်းမှ လက်ခံ၊ မခံကို လေးပတ်တိတ် ရင်တမမနှင့် စောင့်နေ ရသည်။
လေးပတ်ကုန်ဆုံးသောနေ့တွင် တိုက်ခန်းစောင့်က သူ့အား
စာတစ်စောင်လာပေးသည်။ ပန်းချီကျောင်းမှ သူ့အား ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်းစာ
...။လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် ကျောင်းသို့ လာရောက်၍ သတင်းပို့ရန်
အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ပါရီအနုပညာကျောင်းက ကျောက်တုံးများဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် ...။ ပန်းချီဆွဲခန်း ၂ ခန်းရှိပြီး
အခန်းတိုင်းတွင် ကျောင်းသားများနှင့်ပြည့်ကျပ်နေသည်။ တိုက်သည်
ကျောင်းအုပ်ကြီး မူစီယာဂျီဆင်းထံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့သည်။
မူစီယာဂျီဆင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ဝသလောက် အရပ်ကလည်း အလွန်ရှည်သည်။
ကုတ်တိုလွန်း၍ လည်ပင်းမြုပ်ဝင်နေပြီး နှုတ်ခမ်းများကလည်း
အလွန်ပါးသည်။“မင်းလက်ရာတွေက အပျော်တမ်းအဆင့်လောက်ပဲ
ရှိတယ်” ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားရင်
ဖြစ်နိုင်မယ့်လက္ခဏာတော့ တွေ့ရတယ်။ ကျောင်းသား ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က
မင်းကို ရွေးလိုက်တာ မင်းရဲ့ ပန်းချီကားမှာ ပါလာတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို ကြည့်
ပြီးရွေးချယ်တာမဟုတ်ဘူး။ မပါတဲ့ အရည်အသွေးကို ကြည့်ပြီး
ရွေးလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား” သိပ်မပေါက်ပါဘူး
ဆရာကြီး “အေး .. ခုမပေါက်ရင် နောက်တော့ ပေါက်လာလိမ့်မယ်။
မင်းကပန်းချီကထိက ဆရာကန်တယ်နဲ့ အပ်ပေးမယ်။ သူဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး
ငါးနှစ်တိုင်တိုင် မင်းရဲ့ ဆရာအဖြစ် လိုအပ်တာအားလုံး ကြီးကြပ်
သင့်ပြသွားလိမ့်မယ်။ မင်းက အဲဒီအချိန်အထိ
နေနိုင်မယ်ဆိုရင်ပျော်လေ” “အဲဒီအချိန်အထိ နေနိုင်ပါတယ် ”ဟု တိုနီ
ကိုယ်ကိုယ်ကိုဆရာကန်တယ်မှာ အလွန်အရပ်ပုံပြီး ခေါင်းတွင်လည်း
ဆပင်မရှိသလောက် ပြောင်နေပြီ။ သူ့ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးကို ခရမ်းရောင်
သံပရာခွံဦးထုပ်ပျော့ကလေးဖြင့် မလှူတလုံ ဖုံးထားသည်။
အညိုရောင်မျက်လုံးတွေကကြီးသည်။ နာခေါင်း ပွသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက
ဝွက်အူချောင်းအရောင်နှင့်တူသည်။“အမေရိကန်တွေက အနုပညာလည်း မရှိဘူး။
ရိုင်းလည်း ရိုင်းတယ်ကွဲ့။ မင်းက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာတုန်း ဟူသော စကားဖြင့်
ဆရာကန်တယ်က တုန်အား နှုတ်ဆက်သည်။“နန်းချပညာသင်ချင်လို့ပါ
ဆရာ”တိုနီသည်ကြားရမည့်အခန်းတွင် စုစုပေါင်း ကျောင်းသား ၂၅
ယောက်ရှိသည်။ အများစုမှာ ပြင်သစ်လူငယ်တွေ ဖြစ်ကြသည်။
အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ပန်းချီကားတင်ဆွဲသော သုံးချောင်းထောက်ခုံများ
ချထားသည်။တိုနီသည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ထောက်ခုံကို ရေးလိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် အလုပ်သမားများ သောက်သော
ဘုဆိုင်ကိုမြင်နေရသည်။ပန်းချီဆွဲခန်းထဲတွင် ဂရိရပ်ထုတွေမှ နမူနာယူကာ
ထုလုပ်ထားသောလူခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမျိုးစုံ ပလာစတာရပ်လုံးတွေ
ပြန့်ကျဲနေသည်။ တိုနီက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်များ ရှိသလားဟု အခန်းထဲတွင်
မျက်လုံးကစားကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။“ကိုင်း ..
လုပ်ငန်းစကြရအောင်”ဆရာကန်တယ်က ကျောင်းသားများအား
ပြောလိုက်သည်။“ရွှင်ပူပါ ဆရာ” တိုနီက တောင်းပန်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော်
...ကျွန်တော်မှာ ပန်းချီဆေးဘူးတွေ ဘာမှ ပါမလာဘူးဆရာ”ဆေးဘူးမလိုဘူး၊
မင်းတို့အားလုံး ပထမနှစ်မှာ ခဆွဲပန်းချီပညာကိုပဲလေ့လာကြရမယ် သူက
ဂရိရပ်ထုများကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ “အဲဒီပုံတွေ ကိုကြည့်ပြီး ဆွဲကြရမယ်။
အဲဒါတွေကို ကြည့်ရင် အလွယ်ကလေးလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ မထင်ပါနဲ့။ မင်းတို့ကို

ငါ အခုကတည်းက ကြိုတင်ပြီး သတိပေးထားမယ်။ အဲဒါက ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊
တစ်နှစ်မကျခင် မင်းတို့ အထဲက ထက်ဝက်လောက်လန်ပြီး
ကျောင်းထွက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ။ ပထမနှစ်မှာ လူခန္ဓာကိုယ်
အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို အချိုးကျကျ ဆွဲတတ်တဲ့အထိ သင်ကြရမယ်။
ဒုတိယနှစ်ကျတော့ (ပထမနှစ်အောင်တုလူတွေကို ပြောတာ) ဒုတိယနှစ်ကျ
တော့ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ထားပြီး ဆီဆေးနဲ့ဆွတ်ပညာကို သင်မယ်။ တတိယနှစ်
မှာမင်းတို့ကျောင်းသားတွေ မရှိသလောက် ပိုနည်းသွားမယ်။
အဲဒီတော့တတိယနှစ်မှ ငါနဲ့အတူ သဘာဝပုံတွေကို ငါ့ဟန်အတိုင်း ဆွဲကြရမယ်။
စတုတ္ထနှစ်နဲ့ နောက်ဆုံး ပဉ္စမနှစ်ကျတော့ မင်းတို့ ကြိုက်တဲ့ဟန်အတိုင်း
ဆွဲကြရမယ်။ မင်းတို့ သဘောကျသလို ပင်ကိုဟန်နဲ့ ဆွဲကြဖို့ပဲ။ ကဲ
ဒီတော့စဆွဲကြပေတော့” ကျောင်းသားများ အသီးသီး ခံဆပ်နန်းချီပညာကို
စတင်ဆွဲကြသည်။ ဆရာကနတယ်က တစ်ယောက်စီ၏ လက်ရာများကို
လိုက်ကြည့်ကာ ညွှန်ကြားချက်များ၊ ဝေဖန်ချက်များ ပေးသည်။ တိုန်၏နောက်သို့
ဆရာကနတယ် ရောက်လာသည်။ “ဟေ ... မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းဆွဲတာက
လက်မောင်းကို အပေါ်ယံမြင်ရတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်။ ငါလိုချင်တာက
အတွင်းဖောက်ပြီး မြင်ရတဲ့ပုံ၊ ကြက်သားတွေ၊ အရိုးတွေ၊ အသားမျှင်တွေကို
ပြောတာ။ အရေပြားအောက်မှာ သွေးတွေ လျှောက်သွားနေတယ်ဆိုတဲ့အထိ
ခံစားလာရတဲ့ပုံမိုးကိုမှ ငါလိုချင်တယ်။ အဲဒီပုံမျိုးကို ဘယ်လိုဆွဲရမယ်ဆိုတာ
သိတယ်မဟုတ်လား” ဟုတုံ့ဆိုရာ၊ စဉ်းစားရမယ်၊ ကြည့်ရမယ်၊ ခံစားရမယ်၊
ပြီးတော့မှပုံကို ဆွဲရယ်” ဟုဆိုသည် ပန်းချီသင်တန်းမရှိသော နေ့များတွင်
အပြင်မထွက်ဘဲ သူ့အခန်း၌ပင် ပန်းချီဆွဲသည်။ မနက်အရုဏ်တက်မှသည်
နောက်တစ်နေ့အရုဏ်တက်အထိ ဆက်တိုက်ဆွဲသည်။ ပန်းချီဆွဲခြင်းဖြင့်
သူ့ယခင်က မခံစားခဲ့ရဖူးသော လွတ်လပ်မှုကို ရရှိခံစားရသည်။
ပန်းချီထောက်ခံရေး တွင် စုတ်တံ့ကိုင်ကာ ထိုင်နေခြင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ
တန်ခိုးကူးဒီပါဒီနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်စေသည်။
သူသည် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။
သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုလည်း
ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်သည်။
အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်း၍ရသည်။
ပန်းချီဆွဲခြင်းအလုပ်သည် အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူ
သည်ပန်းချီဆွဲရန် မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ပန်းချီထောက်ခံရေး တွင်
မထိုင်သောအခါများ၌ ပါရီမြို့၏လမ်းမများပေါ် ရောက်နေတတ်သည်။ ပါရီမြို့သည်
သူ့မြို့ဖြစ်သည်။ သူ့အနုပညာ မွေးဖွားသော မြို့ဖြစ်သည်။ ပါရီသည်
တစ်မြို့တည်းမဟုတ်၊ နှစ်မြို့ရှိသည်။ စိန်းမြစ်ဖြင့် ခွဲခြားထားသော လက်ဝဲကမ်းပါး
(လက်ဖက်ဘင်ခံ) တစ်မြို့နှင့် လက်ယာကမ်းပါး (ရက်ထ်ဘင်ခံ) တစ်မြို့ဟူ၍
နှစ်မြို့တို့ပြားနေသည်။ ယင်းနှစ်မြို့သည် တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ လုံးဝခြားနားသည်။
လက်ယာဘက် ကမ်းပါးအခြမ်းတွင် သူဌေးသူကြွယ်များနှင့်
အောင်မြင်မှုရနေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ နေထိုင်ကြသည်။ လက်ကမ်းပါးအခြမ်းတွင်မူ
ပညာဆည်းပူးနေသူများ၊ အနုပညာရှင်များနှင့် ဘဝရည်မှန်းချက်
အောင်မြင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသူများ နေထိုင်ကြသည်။ မန်ပါနက်စ်၊
ရက်စပန်နှင့် စိန့်ဂျာမန်းစသော ရပ်ကွက်များရှိသည်။ ဖလုံရ၊ ဟင်နရီလာနှင့်
အီလျော့ပေါ့ စသော ကဖေးဆိုင်များရှိသည်။ တိုန်အဖို့တော့ သည်ဒေသ
သည်နယ်မြေသည် ဇာတိချက်ကြွေ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြစ်နေသည်။
သူသည် အခြားဘဝတူ ပန်းချီကျောင်းသားများနှင့်အတူ ဘူးလံဘလန်ရှေ့

သို့မဟုတ် လာကိပိုလ်စသော ကဖေး ဆိုင်များတွင်ထိုင်ကာ ပန်းချီပညာအကြောင်း၊
ပန်းချီကားများအကြောင်းနှင့် ပန်းချီပညာရှင်များအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရင်း
မပြီးစေနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ “တင်ဝတ်တန်းအနုပညာပြတိုက်က ညွှန်ကြားရေးမှူး
ပါရကို ရောက်နေသတဲ့ဗျ။ အဲဒါ သူက တွေ့သမျှ ပန်းချီ ကားတွေ
လိုက်ဝယ်နေတယ်ဆိုပဲ” တစ်ယောက်က သတင်းပေးသည်။ “ဒါဆို သူ့ကို
ခဏပြောထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်
ကားတွေခဏစောင့်နေပါဦးလို့” တစ်ယောက်က နောက်သည်။ သူတို့သည်
ပန်းချီပန်းပုပညာဆိုင်ရာ နာမည်ကျော် မဂ္ဂဇင်းအားလုံးကို ဖတ်ကြသည်။
တန်ဖိုးကြီးသဖြင့် အပြန်အလှန်လဲလှယ်ဖတ်ကြသည်။ ဤ
ဒီပုံအနုပညာဂေဇက်စသော မဂ္ဂဇင်းများသည် သူတို့၏
အသည်းစွဲမဂ္ဂဇင်းများပင် ဖြစ်သည်။ တို့သည် ဆစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊
လိုရီဆေကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့စဉ်က ပြင်သစ်ဘာသာစကားသင်ခဲ့ရသည်။
ထို့ကြောင့် ယခုပန်းချီကျောင်းတွင်ပြင်သစ် ကျောင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌
အလွန်အဆင်ပြေနေသည်။ သူတို့သည် တူညီသော ဆန္ဒဖြင့် တူညီသော
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
အချင်းချင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသည်။ အခြား ကျောင်းသားများက တို့နှစ်ဦး
ဘယ်သူတယ်ငါ့သားသမီးဖြစ်ကြောင်း လုံးဝမစပ်စွဲကြ။ သူ့အား သူတို့နှင့်တဝတူ
တစ်ယောက်အဖြစ်သာဆက်ဆံကြသည်။ ချုံတွဲဆင်းရဲသော ကျောင်းသားများသည်
စိန်-ဂျာမိန်းလမ်းပေါ်မှဖလှုံရိကဖေးနှင့် လက်စွဲချစ်မာဂေါက်ကဖေးများတွင်
ဆိုကြသည်။ ရှေးဒက်စကနက်တေးလမ်းပေါ်မှ လီပို့ဒါအီရှန်ဆိုင်တွင်
စားသောက်ကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် တက္ကသိုလ်လမ်းမှ ဆိုင်တွင်
စားသောက်ကြသည်။ သူတို့အား လက်ဆာရာနှင့် မက်ဇင်စသော
ဟိုတယ်ကြီးများတွင် လွှဲဝေမြင်ကြရ။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကျော်
ပန်းချီပန်းပုပညာရှင်ကြီးများသည်သူတို့၏ အနုပညာလက်ရာများကို ပါရီမြို့၌
အစွမ်းကုန်ထုတ်လုပ်နေကြသည်။ တို့သည် ဤမှာကျော် ပန်းချီဆရာကြီး
ဝိကာဆိုအား မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့တွင် တို့နှစ်ဦး
သူငယ်ချင်းကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာမာခ်ရှါးကို
ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့ရသည်။ ရှါးမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ထားထား၊
အားမာန်အပြည့်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှ
ပွယောင်းယောင်းဆံပင်များက အဖြူရောင်သမ်းစပြုနေကြပြီ။ သူသည်
ကဖေးဆိုင်ထဲမှစားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ လူတစ်အုပ်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ
စကားပြောနေကြသည်။ “သူ့ကို တွေ့ရတာတို့ ကံကောင်းတာပဲကွ” တို့နှစ်ဦး
သူငယ်ချင်းတိုးတိုးပြောသည်။ “သူက ပါရီကို အလွန်လာခဲ့တာ။ သူ့နေတာက
မြေထဲပင်လယ်ကမ်းခြေ ဖင်းစီဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ နေတာ” ထို့ပြင် လမ်းဘေး
ကဖေးဆိုင်တွင် အစားပိုတဲ့အရက်ကလေး မြို့နေသော မက်ခ်အားနက်စကိုလည်း
တွေ့ကြရသည်။ ရှေးဒီမိုလိုလမ်းပေါ်တွင်လျှောက်သွားနေသော နာမည်ကျော်
ပန်းပုဆရာ အယ်လ်တာကို ဂျီယာကိုမက်တီကိုလည်း တွေ့ကြရသည်။
ဂျီယာကိုမက်တီမှာ အရပ်ရှည်ပြီး ပန်သည်။ ခြေထောက်ဆာဆာဖြင့်
လမ်းလျှောက်တာ မြင်တော့ တို့နှစ်ဦး အံ့နေသည်။ ပြီးတော့ ဟန်စဘလ်မားကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ သူက ဝတ်လစ်စလစ် မိန်းကလေးပုံများ ဆွဲရတွင် နာမည်ကြီးသည်။
သို့သော် တို့နှစ်ဦး ဘာကြားနှင့်တွေ့ရသောအခါတွင်ကား
စိတ်ဓာတ်အလှပှားရဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘာကြားကသူ့အား ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့်
ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ တို့နှစ်ဦး နာမည်ကျော်အနုပညာရှင်ကြီးနှင့်
စကားမပြောရဲအောင် နှုတ်ဆွဲနေမိသည်။ ထုပုဂ္ဂိုလ်များကား အနာဂတ်တွင်

ကမ္ဘာကျော်လာကြမည့် ပန်းချီပန်းပု အနုပညာရှင်များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အလားအလာရှိသော အနုပညာရှင်ကလေးများ၏ လက်ရာများကို လေ့လာကြည့်ရှုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒရော့ယင့်-ဒေးဗစ် အနုပညာပြခန်းတွင် လူမသိသေးသော ပန်းချီ ဆရာကလေးဘားနတ်ဘူဗေး၏ လက်ရာများကို ပြသထားသည်။ ဘူဗေးသည် ပါရီအနုပညာကျောင်းနှင့် ဆိုတားယူထရီလို့ ဒီပဲကျောင်းများတွင် ပန်းချီပညာ ဆည်းပူးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီကျောင်း သားများသည် အော့တွန်းပြခန်း၊ ကာပင်တီယာပြခန်းနှင့် မာဒမာစယ်ရီစာ ပြခန်းများတွင် စုဝေးကာ အောင်မြင်သောအပြိုင်အနုပညာရှင်ကလေးများအကြောင်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြသည်။ သားဖြစ်သူ၏ အခန်းကို ကိတ်ပထမဆုံးမြင်ရတော့ အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။ သူမက အလိုက်သိစွာ ဘာမှမပြော နေလိုက်သည်။ သို့သော်ဘုရားရေ၊ ငါ့လို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားဟာ ဒီလိုအခန်းမျိုးမှာလာနေရသတဲ့ ... ဟုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ပြီး အသံတိတ်ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှအသံထွက်၍ -“အင်း .. အခန်းက တော်တော်ကောင်းပါတာလား ... သား။ ဒါနဲ့ရှေ့ခဲသေတ္တာလည်း မမြင်ပါလား။ အစားအစာတွေ ဘယ်မှာသိမ်းသလဲ ဟင်” ဟို ဟို ပြတင်းပေါက်ရံပေါ်မှာ မေမေ”ကိတ်သည့် လျှောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့သစ်တော်သီးတစ်လုံး ယူလိုက်ပြီး -“င်းပစ္စည်းတွေ မေမေစားလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဖြစ်မလာဟင်တို့နဲ့ ရယ်လိုက်ပြီး -“စားပါနဲ့ မေမေ”ကိတ် သစ်တော်သီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်စားသည်။ ပြီးတော့မှ “က မင်းဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေအကြောင်း မေမေပြောပြစမ်းပါဦး” သိပ် .. သိပ်တော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး မေမေ။ ဒီနန္ဒာမှာ ကျွန်တော်တို့က ခဲဆွဲပန်းချီတွေပဲ တစ်နှစ်လုံး လေ့ကျင့်နေရလို့ပါ” “မင်းက အဲဒီ ဆရာကန်တယ်ကို သဘောကျခဲ့လား” “သူက သိပ်တော်ပါတယ် မေမေ။ ကျွန်တော်ကို သူက သဘောကျပါ့မလားဆိုတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသားသုံးပုံ တစ်ပုံလောက်သာ နောက်နှစ်သင်တန်းကို ဆက်တက်ခွင့်ရမှာ မေမေရဲ့” “သား ဖြစ်သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ ကိုယ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်သည်။ ဆရာကန်တယ်သည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ လက်ရာကိုခို-သော ချီးကျူးစကားမှာ “အင်း၊ တော်တော်တော့ ဆိုးလာပြီကွ” သို့မဟုတ် “အင်း၊ အခုမှ ငါ့အတွင်းသဘောကို မြင်စပြုလာပြီကွ” ဟူသော စကားများသာဖြစ်နေတတ်သည်။ ပထမနှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ ဒုတိယနှစ် ဆက်တက်ရမည့် ကျောင်းသားရှစ်ဦးအနက် တိုနီလည်း တစ်ဦးပါဝင်သည်။ တိုနီနှင့် အခြားကျောင်းသားများသည် မွန်မာတာရပ်ကွက်ရှိ ညွှနကလပ်တစ်ခုသို့ သွားရောက်၍ အောင်ပွဲခံကြသည်။ အရက်အမူးလွန်ပြီးအဆောင်သို့ မပြန်နိုင်ကြတော့သဖြင့် ပြင်သစ်သို့ ခရီးထွက်လာကြသောအင်္ဂလိပ်မကလေးအချို့နှင့် နှစ်ပါးကြည်ကာ ကလပ်မှာပင် အိပ်လွှဲကြတော့ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ တိုနီသည် ဆီဆေးကို သုံးကာ သက်ရှိစံပြမယ်များနှင့် စတင်ဆွဲရသည်။ ဒုတိယနှစ် သင်တန်းမှာ စတင်ဝင်စားစရာကောင်းလာသည်။ မူလတန်းမှ အလယ်တန်းသို့ တက်လာရသလို ခံစားရသည်။ ပထမနှစ်တွင် လူခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကိုသာ ဆွဲနေခဲ့ရသည်။ ယင်းပညာသည် ပန်းချီပညာမဟုတ်၊ ပုံကူးပညာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လက်ထဲတွင် စုတ်တံကိုင်ကာ ကိုယ့်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ဆွဲနေရပြီ။ မိမိ၏ အနုပညာမီဇကို ဖော်ပြခွင့်ရပြီ။ တိုနီ၏ တိုးတက်မှုကို ကြည့်ပြီး ဆရာကန်တယ်ကပင်

ထုတ်ဖော်ချီးကျူးလာရပြီ။ “မင်းမှာ ခံစားချက်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီခံစားချက်ကို အတတ်ပညာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ထုတ်ဖော်ပြဖို့ပဲ လိုတော့တယ်” ဟု ဆရာကန်တယ်ကလမ်းညွှန်ခဲ့သည်။ ပန်းချီသင်တန်းတွင် ကိုယ်ဟန်ပြသူ စုစုပေါင်း ၁၂ ယောက်ခန့် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကန်တယ် အသုံးများသော ကိုယ်ဟန်ပြသူများမှာ ဆေးကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆေးကျောင်းသားကလေးနှစ်ယောက် ကာလိမ်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်နှာမည်က အန်နက်တေး။ သူကလေးက ပုပ္ပဝေါဆပ်ပင်နီနီ။ ကျွန်တစ်ယောက်က ဒိုမီနစ်မက်ဆန်။ ဒိုမီနစ်မက် မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် တော်တော်ကို ချောသည်။ သူကလေးသည် တခြားနှာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာများထံတွင်လည်း ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ သူမကား ပန်းချီကျောင်းသားများ၏ လက်စွဲအချစ်တော်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲပြီးသွားသောအခါ ပန်းချီကျောင်းသားများမှာ နေ့တိုင်းပင် သူမအနီးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတတ်ကြသည်။ သူတို့ နှင်တွဲ၍ အပြင်ထွက်ရန် ခေါ်ကြသည်။ “ကျွန်မက အလုပ်နဲ့ပျော်စရာကို ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ကျွန်မက ဒီအထိ ပြတ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ကို ကျွန်မတာပေးနိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှင်တို့အားလုံး သိကြပြီ။ ရှင်တို့က ကျွန်မတာပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကိုရော ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သရဇာ” သူမက သည်လိုပင် အတည်ပေါက်လိုလို၊ နောက်ပြောင်သလိုလိုနှင့်ပြန်ပြော တတ်သည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသားတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့်မဟုတ်တယုတ်စကားတွေကို ပြောကြတော့သည်။ သို့သော် ဘယ်ကျောင်းသားနှင့်မှ မတွဲ။ သူမအလုပ်တာဝန်ပြီးသောအခါတိုင်း ခပ်တည်တည့်ဟန်ဖြင့်ပင် အိမ်ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ညနေတွင် တခြားကျောင်းသားတွေ အားလုံး ပြန်ကုန်ကြပြီ။ အတန်းထဲတွင် တို့နှစ်ယောက်သာ ဒိုမီနစ်ကို ကြည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲကျန်နေခဲ့သည်။ ဒိုမီနစ်က ထွက်နေရာမှ ထလာပြီး တုန်ခါနှောကတင်ရပ်ကာ - “ကျွန်မနှာခေါင်းက သိပ်ရှည်နေတယ်” ဟုတ်ကဲ့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြင်ပြီး ဆွဲပေးပါမယ်” အို. မဆွဲပါနဲ့၊ မဆွဲပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲထားပါ။ ရှင်ပုံထဲက နှာခေါင်းက အနေတော်ပဲ၊ သိပ်ပြီးလှတယ်၊ ကျွန်မနှာခေါင်း သိပ်ရှည်နေတာကိုကျွန်မက ပြောတာပါ” တို့နီ ပြီးလက်ပြီး “အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး” ဤတွင် ဒိုမီနစ်က - “ပြင်သစ် တစ်ယောက်သာဆိုရင် မင်းနှာခေါင်းကလေးက သိပ်လှတာပဲ အချစ်ရယ် ... လို့ ပြောမှာပဲရှင်” “ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနှာခေါင်းကို ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်က ပြင်သစ်လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး” “အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း သိပြီးသားပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ကျွန်မနဲ့တူပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးပါလား၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဟင် ...” တို့နီ အိုအားသင့်သွားသည်။ “အ.. အဲတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ခင်ဗျားယဉ်ကျေးမှု အပြင်ထွက်တာတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး” ဒိုမီနစ်က ပြီးလက်ပြီးဒီမှာ လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ်အတွဲနဲ့ ကိုယ်ခည်းပဲ ရှင် ထုံနောက် သူမအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထွက်နေမှစပြီး ဒိုမီနစ်၏ အပြုအမူပြောင်းလဲလာသည်ကို တို့နီသတိပြုမိသည်။ တို့နီနောက်ကျပြီး ပန်းချီဆွဲကျန်ရစ်သော နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဒိုမီနစ်က အိမ်သို့မပြန်ဘဲ သူ့နောက်မှာလာရပ်ကာ သူပန်းချီကားကိုကြည့်နေတတ်သည်။ “ရှင်လက်ရာတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရှင်တော့ တစ်နေရာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်” တစ်ညနေတွင် ဒိုမီနစ်က ယင်းသို့

ပြောလာသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီမိနစ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် “ဒါန ရှင်က ပန်းချီပညာကို သိပ်ပြီး အဓိကထားသလား” ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး အဓိကထားပါတယ်” “ဒါဆို ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာမယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မကို ညစာကျွေးနိုင်ပါ့မလား” တို့နီ၊ မျက်နှာပေါ်မှ အံ့သရိပ်များကို သူမမြင်ရသည်။ “ကျွန်မက သိပ်တော့ မစားနိုင်ပါဘူး၊ အလှမပျက်အောင်ဝတ်လျှော့နေရလို့ပါ” တို့နီ ရယ်လို့က်ပြီး “ဟုတ်လား၊ ရပါတယ်၊ ကျန်တော်ကျွေးပါမယ်” သူတို့နှစ်ယောက် စေးကရက်ဟတ် ဘုရားကျောင်း အနီးမှ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် စားသောက်ရင်း ပန်းချီပညာအကြောင်းနှင့် ပန်းချီဆရာများအကြောင်း ပြောကြသည်။ ဒီမိနစ်က သူမကွယ်ဟန်ပြခဲ့ရသော နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာများအကြောင်းပြောပြသောအခါ တို့နီမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားမိသည်။ “ရှင်လည်း သူတို့လိုပဲ တောပါတယ်၊ ကျွန်မတကယ်ပြောတာပါ၊ ဒီမိနစ်၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် တို့နီအလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်ကတော့ “ကျွန်တော်က အများကြီး ကြိုးစားရဦးမှာပါ ဗျာ” ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို နှိမ်ချ၍ ပြောလိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက် လာကြသောအခါ ဒီမိနစ်က မေးသည်။ “ဒါနဲ့ ရှင်အခန်းကို ကျွန်မလိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်မလား” အခန်းကတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လိုက်ကြည့်ချင်ရင်တော့ ရပါတယ်” ဒီမိနစ်က အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခန်းက သိပ်မကောင်းဘူး၊ ရှင်ကိုဘယ်သူက ပြခလုပ်ကိုင်ပေးသလဲ” သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါလာပါတယ်” သူ့ကို ဆက်မလာစေနဲ့တော့၊ တစ်ခန်းလုံး ညစ်ပတ်နေတာပဲ၊ ရှင်မှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလား” “ငဲ့အင်း မရှိပါဘူး” “ရှင် တကယ်ပြောတာနော်” “တကယ်ပြောတာပါ” “ကောင်းပြီလေ၊ ကဲ ... အချိန်ဖြစ်နေလို့ အလကားပဲ၊ ကျွန်မကိုရေတစ်ဝိုင်းနဲ့ ဆပ်ပြပေးစမ်းပါ” တို့နီက သူမပြောသည့်အတိုင်း ရေနဲ့ ဆပ်ပြယူပေးသည်။ ဒီမိနစ်က ဆပ်ပြာရေနဲ့ တစ်ခန်းလုံးကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။ ပြီးသွားတော့ သူမက - “ကဲ အခုဆို ဘယ်လောက် ကောင်းသွားသလဲ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားရေ၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နံစောနေပြီ၊ ရေချိုးလိုက်မှ ထင်တယ်” “ရပါတယ်” ရေချိုးခန်းကလေးထဲသို့ ဒီမိနစ်ဝင်သွားသည်။ စည်ပိုင်းပြတ်ထဲသို့ရေပိုက်ကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ “ဘုရားရေ ... ဒီစည်ပိုင်းနဲ့ ရှင်ဘယ်လိုရေချိုးသလဲ ဟင် ...” သူမက ရေချိုးခန်းထဲမှ လှမ်းပြောသည်။ “ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအပေါ် မြှောက်ထားလိုက်တယ်လေ” သူမက ရယ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကျွန်မလည်း စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်” နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကိုယ်သွတ်ပဝါကြီးပတ်ကာ သူမပြန်ထွက်လာသည်။ တို့နီက ယခုမှ သူမ၏အလှကို မြင်မိတော့သည်။ ယခင်ကတော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ယူဆခဲ့သည်။ ထိုထက် ပို၍ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့။ ဒီမိနစ်က တို့နီ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့သူမက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ “ရှင်သဘောတူရင် ကျွန်မ ဒီည ဒီမှာပဲ အပ်ချင်တယ်” “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ” တို့နီဘဝတွင် ဒီမိနစ်လိုမိန်းမမျိုးကို သည်တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူမသည် သူလိုချင်တာ အားလုံးကိုပေးသည်။ သို့သော် သူထံမှတာကိုမျှ ပြန်မတောင်း။ သူမသည် ညနေတိုင်း တို့နီ၏ အခန်းသို့လာ၍ ညစာချက်ပေးသည်။ အပြင်ထွက်၍ စားကြသောအခါတွင်လည်း ဈေးပေါသော စားသောက်ဆိုင်များကိုသာ ခေါ်သွားသည်။ “ပိုက်ဆံကို တတ်နိုင်သမျှ

ချွေတာပါ တိုနီ။ အလွန်တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်တောင်မှ
တော်ရုံတန်ရုံဝင်ငွေနဲ့ ပါရီမှ မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ ရှင်လည်း အလွန်တော်တဲ့
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်” သူတို့သည် လေဟာပြင်ချေးများ၊ ပန်းချီပြပွဲများသို့
သွားကြသည်။ အော်စကာဝိုင်း၊ ဖရက်ဒရစ်ချ်ပြင်၊ အော့နာရေးဘောလဇက်၊
မာစယပ်ရောက်စသော စာပေဂီတပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများ ခေါင်းချရာ
ပါလာရှေးစံသုသာန်သို့လည်း သွားလည်ကြသည်။ ထို့ပြင်
မြေအောက်သံချင်းကိုလည်း သွားကြည့်ကြသည်။ စိန်းမြစ်ပေါ်တွင်လည်း
လေ့စီးကြသည်။ ဒီမိနစ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ တတ်သည်။ ဟာသလည်း ရှိသည်။
တိုနီတည်ခံနေသော အချိန်များတွင် သူမကရယ်စရာတွေပြောသည်။ သူမ
သည်ပါရီတွင် လူတိုင်းကို သိသည်။ တိုနီအား အရေးပါသော
ပါတီပွဲများသို့ခေါ်သွားပြီး အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။
သို့ဖြင့် တိုနီသည် နာမည်ကျော် ကဗျာဆရာပေါ်အီလျားဒါ၊ နာမည်ကျော်
ပန်းချီပြတိုက်မှူးအန်ဒရူးရော့တရတို့နှင့် စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များနှင့်
သင်္ကျာမီးလာရသည်။ ဒီမိနစ်က တိုနီအား အားပေးစကားတွေလည်း မကြာခဏ
ပြော”တစ်နေ့ကျတော့ ရှင်က သူတို့ထက်တောင် နာမည်ကျော်လာဦးမှာပဲ။
ရှင်အရည်အချင်းကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာ ယုံစမ်းပါ” တိုနီ
ညှိုးမင်းမင်းကြီး ပန်းချီဆရာချင်စိတ်ပေါ်လာလျှင်လည်း ဒီမိနစ်က မညည်းမညည်း
အပ်ရာမှ ထ၍ ကိုယ်တန်ပြမယ်လုပ်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တိုနီ သူ့ကိုယ်သူ
ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ထင်နေခြင်း ဖြစ်ဒီမိနစ်က တိုနီအား
သူ့မွေးသားတစ်ယောက်အဖြစ် မေတ္တာရှိခြင်းမဟုတ်၊
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် မေတ္တာရှိခြင်းသာဖြစ်သည်။
ဤသည်ကိုတိုနီကလည်း အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။ တိုနီက သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်
အကြီးကျယ်ဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏
အမွေခံပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဒီမိနစ်အား အမှန်အတိုင်းပြောပြရန်
ဝန်လေးနေမိသည်။ ယင်းသို့ ပြောပြလိုက်လျှင်
ဒီမိနစ်အနေဖြင့်အခြေအနေတစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။
သူတို့၏ပျော်စရာကောင်းသော လက်ရှိတဝကလေး ပျက်စီးသွားမည်ကို
စိုးရိမ်မိသည်။ သူတို့အောင် ဒီမိနစ်၏ မွေးနေ့ကျတော့ ရှေးပြည်ဖြစ်
သားမွေးကုတ် အင်ကြီးတစ်ထည်ကို သူက လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ဖြစ်အောင်
ဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။ “နွလောက်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ကျွန်မတစ်ယောက်မှာ
ဒီတစ်ခါပဲရဖူးပါသေးတယ် မောင်ရယ်” ဒီမိနစ်က သားမွေးကုတ်အကျကြီးကို
ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးလိုက်ပြီး အခန်းထဲတွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ကာ
မြူးရွှင်စွာကနေသည်။ ထို့နောက် သူမက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးတော့ “နွအင်္ကျီ
မောင်ဘယ်က ရလာသလဲ ဟင် ... ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိပစ္စည်းကို ဘယ်က ဝိုက်ဆန့်
ဝယ်လာတာလဲ မောင်” “ဘယ်က ဝိုက်ဆန့်မှ ဝယ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးလာခဲ့တာ။
ကိုယ်အလကားပြောတာပါ။ ရှိဒင်အနုပညာပြတိုက်နားက
လူတစ်ယောက်ဆီကအချောင်ရလာခဲ့တာပါ။ အိုးပရင့်တင်းကုန်ပဒေသာတိုက်က
အကောင်းဆုံးကုတ်အင်္ကျီလောက်တောင် ဝိုက်ဆံမပေးခဲ့ရပါဘူး” ဒီမိနစ်က
တိုနီမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့
အားရပါးရယ်လိုက်ပြီး “ခိုးလာတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး
ထောင်ထဲသွားရတော့မှာ သေချာတယ်” ထို့နောက် သူမက တိုနီအား
သိုင်းဖက်လိုက်ပြီးတော့ “အို... မောင်ရယ်၊ မောင်က တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါလားကွယ်” တိုနီကတော့ ညှာပြောလိုက်ရတာကို ကျွတ်ပြီး
ကျေနပ်နေမိသည်။ တစ်ညတွင် ဒီမိနစ်က တိုနီအား သူမနှင့်အတူ ပြောင်းနေရန်

ပြောသည်။ ဒီမိနစ်က တိုနီတိုပန်းချီကျောင်းနှင့် တခြားပန်းချီဆရာများထံတွင် ကိုယ်ဟန်ပြရ၍ ဝင်ငွေကောင်းသဖြင့် ခေတ်မီတိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်နိုင်သည်။ “အခန်းမှာ မနေသင့်ပါဘူး မောင်၊ ဒီအခန်းက ကျဉ်းလည်း ကျဉ်းတယ်၊ ဟောင်းလည်း ဟောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မအခန်းမှာပဲ ပြောင်းနေပါတော့နော်၊ မောင်အနေနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မအခန်းပြောင်းနေရင်မောင်အတွက် ကျွန်မလုံလေသေးမရှိ ပြစ်ပါမယ်” မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ်ဒီမှာပဲ နေမယ်။ အခုလို ကိုယ်အပေါ် ဦး-----“မောင်က ဘာဖြစ်လို့ မပြောင်းနိုင်တာလဲ ဟင်” ဘယ်လို ပြန်ပြောရပါ့မလဲ၊ ဝါဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစကတည်းက ပြောခဲ့ရင် အကောင်းသား။ အခုမှ ပြောလိုတော့ မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့ကို ညာတယ်ဆိုပြီး ဒီမိနစ်က တစ်မျိုးမြင်သားမှာ စိုးတယ်။ ထို့ကြောင့် သူကတစ်မျိုးလှည့်ကာ ပြောရသည်။ “နာမိခင် အချစ်ရယ်။ ကိုယ်ကြောင့် မင်းမှာ တာဝန်ကြီးနေပါ့မယ်။ မင်းက ကိုယ်အတွက် စန္ဒာလွတ်ခဲ့တာတွေလည်း များလှပါပြီ” “သို့ ကျွန်မအခန်းကို ပြန်အပ်ပြီး ဒီကဲ့ပဲ ပြောင်းလာခဲ့တော့မယ်လေ။ ကျွန်မက မောင်နဲ့အတူတူ နေချင်လို့ပါ မောင်ရယ်” နောက်ဆုံးတော့ တိုနီက ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့။ ဒီမိနစ်အားအလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။ ရှသ္မာတို့နစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ိုထားမတတ် ချစ်ကြသည်။

အားလပ်ရက်များတွင် မြို့ပြင်သို့ ထွက်ကာ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်ကလေးများတွင် တည်းခိုသည်။ တိုနီသည် ရောက်လေရာတွင် ပန်းချီထောက်ကိုထောက်ကာ တောတောင်ရှုခင်းများကို ဆွဲသည်။ စားသောက်ချိန်ရောက်တော့ဒီမိနစ်က မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် စားစရာများကို ဖြန့်ခင်းပြင်ဆင်ကာ ပျော်ပွဲစားထွက်သလို တစ်ယောက်မျှတနာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စားသောက်ကြသည်။ တိုနီ၏ဘဝတွင် ယခုလိုပျော်ရသောနေ့ရက်များ ဘယ်တော့မှ မရှိခဲ့စဖူး။ “တိုနီ၊ ပန်းခဲပညာအရည်အသွေးကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့တိုးတက်လာသည်။ တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆရာကန်တယ်က တိုနီ၏ ပန်းချီကားကို အပေါ်ထောင်ပြီး အတန်းသားအားလုံးကို ပြောသည်။ နှုတ်က ကလေးကို ကြည့်ကြစမ်း။ သူအသက်ရှူနေတာကိုတောင် မမြင်ရသလိုပဲ မဟုတ်လား” အဲဒီပြန်ရောက်တော့ သည်အကြောင်းကို တိုနီကဒီမိနစ်အား ဝမ်းသာအားရပြောပြသည်။ ထဲက ကလေးအသက်ရှူနေသလိုထင်ရအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုဆွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီပုံကို ညတိုင်းအိပ်ရာထဲမှာ ဖက်ပြီးအိပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား” ဒီမိနစ်က အားရပါးရ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် “မောင် ... မောင်အနေနဲ့ နောက်ထပ်သုံးနှစ်တောင် တက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် မောင်က ပညာစွံနေပါပြီ။ ဒါ့ကို ကျောင်းသားတိုင်းသိပါတယ်။ ဆရာကန်တယ် ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်” တိုနီက ယင်းသို့ မထင်။ သူ့အနေဖြင့် ပညာမပြည့်စုံသေးဟု ထင်သည်။ သည်မျှ အရည်အချင်းနှင့် ပန်းချီလောကထဲ ဝင် လိုက်လျှင် တခြားကိုယ့်ထက်သာသော ဆရာတွေကြားထဲ မြုပ်သွားလိမ့် မည်ဟု ယူဆသည်။ သူက သူ့ မေမေ၏ ပြောနေကျ လက်သုံးစကားကို သွား၍ သတိရမိသည်။ သား ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အောင်နိုင်ဖို့သာ အဓိက။ ဒီအချက်ကို အမြဲတမ်းမှတ်ထားပါ သား။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ဆွဲပြီးတိုင်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး ... ငါ့မှာ ဖိရောပါတယ်။ ငါ့ကားဟာ တကယ်လည်း ကောင်းပါတယ် ဟုတွေးမိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း ကိုယ့်လက်ရာကိုယ်ကြည့်ကာ

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဒီအတိုင်းဆို ငါမခွဲသေးပါဘူး။ ငါ့လက်ရာတွေက အပျော်တမ်းအဆင့်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ... ဟုသည်းညှုမိတ်တယ်။ သို့ပေမဲ့ ဒိုမိနစ်၏ အားပေးစကားကြောင့် သူသည် တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ်အားတက်လာမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လာမိသည်။ ယခုဆိုလျှင် သူဆွဲသော ရှုခင်းနှင့် လူပုံကားပေါင်း နှစ်ဒါဇင်လောက်ပင် ရှိနေပြီ။ လူပုံကားများအနက် သစ်ပင်အောက်တွင် လဲနေသော ဒိုမိနစ်၏ဝတ်လွှဲစလစ်ကားလည်း တစ်ကားပါဝင်နေသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုနေရောင်နုနုဆွမ်းထားသည်။ ပုံ၏ရှေ့ မျက်နှာစာတွင် ယောက်ျားဝတ်ဂျက်ကက်အင်္ကျီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီများရှိနေသည်။ သူမသည် သူမ၏ ချစ်သူကို စောင့်နေ ကြောင်းဖုံကို ကြည့် သိနိုင်သည်။ ထိုပုံကို မြင်တော့ ဒိုမိနစ်က အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။ “ဟင် ... ကောင်းလက်တို့ လက်ရာ မောင်ရယ်။ ဒီအတိုင်းသာဆိုမောင့်အနေနဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲတင်လို့ ရနေပြီ သိလား” “မရှုံးစမ်းပါနဲ့ဘွား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ အချိန်လိုပါသေးတယ်” “အဲဒါ မောင့်အမှားပဲ။ မောင့်ကိုယ်မောင် ဘယ်အဆင့်အတန်းရောက်ပြီဆိုတာ မသိတာဘဲ မောင်” တစ်ညနေတွင် တွန့်အမဲပြန်ရောက်သွားတော့ ဒိုမိနစ်နှင့် ညသည်တစ်ယောက်တို့ ထိုင်စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ညည်းသည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဗိုက်ပူပူ၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံးဖြင့် အနီတွန့်ဂျော့ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဒေါဖင်လမ်းမှ ဂျော့အနုပညာပြခန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဂျော့အနုပညာပြခန်းမှာ အလယ်အလတ်အဆင့်ရှိသော ပြခန်းဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင် တိုနီ၏ ပန်းချီကားတွေ ပြန် ကျနေသည်။ “ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” တိုနီက မေးလိုက်သည်။ “ဘာလုပ်တာလဲဆို မှီယာဆိုတဲ့ကားတွေက သိပ်ပြီးလက်ရာမြောက်တယ်ထင်လို့ ကြည့်နေတာပါ” အနီတွန့်က ပြန်ပြောသည်။ သူက တိုနီ၏ကျောကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်လိုက်ပြီး “ဒီကားတွေကို ကျုပ်ပြခန်းမှာတင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ဝမ်းပန်းတသာလက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ မှီယာ” တိုနီ ဒိုမိနစ်အား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သူမက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ “ကျွန် .. ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးခင်ဗျာ” “ဗျားပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီကားတွေပေါ်မှာ ဆေးစက်တင်ပြီး ပြောထားပြီးပြီ” ထိုနေ့က တိုနီနှင့် ဒိုမိနစ်တို့သည် သန်းခေါင်တိုင်သည်အထိ တိုင်ပင်ကြသည်။ “တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလို့ပဲ ထင်တယ် ဒိုမိနစ်။ ဒီအဆင့်လောက်ခွဲ ပြပွဲတင်လိုက်ရင် ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာတွေက ငါ့ကိုရစရာမရှိအောင် ပြောကြလိမ့်မယ်” “မဟုတ်ဘူး မောင်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မောင့်အတွက် တကယ့်အခွင့်အရေးပဲ။ အခုပြခန်းက သေးသေးကလေးပါ။ နာမည်ကျော် ဝေဖန်ရေးဆရာကြီးတွေ မလာပါဘူး။ အနီးအနားက ဝါသနာရှင်တွေသာ လာကြမှာပါ။ ဒါ့ပြခန်းမှာ တင်ပြလို့ မောင့်အနေနဲ့ နှစ်နာစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့လည်းမှီယာဂျော့ကလည်း မောင့်လက်ရာတွေအပေါ်မှာ အယုံအကြည်မရှိရင် သူ့ပြခန်းမှာ ဘယ်တော့မှ မတင်ပြပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ မောင်ဟာ နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မလုပ် သူကလည်း အလေးအနက်ယုံကြည်နေ” “ဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ။ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ တစ်ကားလောက်ရောင်းရရင် ကံကောင်းပဲပေါ့” “စနေနေ့ပါရီရောက်မည်။ ညစာအတူစားကြမည်။ ချစ်သော ။ မေမေ” ကိုတ်ထံမှ သားဖြစ်သူတို့နှစ်ယ့် ရက်လိုက်သော သံကြီးစာ။ သူ့မေမေ စကားဒီလိုထဲ လျှောက်ဝင်လာသည်ကို ကြည့်နေရင်း တိုနီကအံ့အားသင့်နေသည်။

ဒီအရွယ်မှာတောင် ဒီလောက်ချောနေသေးပါကလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့မေမေသည် အသက် ၅၀ ကျော်ပြီ။ သို့သော်ဆံပင် တစ်ချောင်းမှ မဖြူသေး။ အားမာန်ကလည်း အပြည့်အဝရှိနေသေးသည်။ သူ့ မေမေ ယခုထိ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနေသည်မှာ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်။ တစ်ခါက သည်အကြောင်း တိုနီက မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ မေမေကလေသံအေးဆေးတည့်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။ “မေမေ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး လူနစ်ယောက် ရှိတယ် သား၊ အဒါက သားဖေဖေနဲ့ သားပဲ” ယခုမှ ပါရီမြို့ထဲမှ တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲတွင် သားအိမ်နစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုပ်နေကြရာမှ သားဖြစ်သူက ပြောလိုက်သည်။ “မေမေ အခုလို ရောက်လာတာ သားအများကြီး ဝမ်း .. ဝမ်းသာဦး” မေမေကလည်း သားကို အခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တွေ့ရတာအများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် သား၊ ဒါနဲ့သားမှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဘာတွေခွဲ တောင်ဖြစ်နေပါရောလား” သူမက ရယ်ပြီး တိုနီ၏မှတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်တယုတယ ပွတ်သပ်ရင်း “သားရုပ်က အေဘရာဟင်လင်ကွန်း ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ” သူမက တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “တော်ပါသေးရဲ့၊ သားအခန်းက သန့်ရှင်းရေး မိန်းမက တောတောတောပုံရတယ်၊ အခန်းကလေးက နေချင်စရာပဲ” ထို့နောက် ကိုက်သည် ပန်းချီထောက်ခုံအနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ထောက်ခုံပေါ်မှ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို အကြာကြီးရပ်ကြည့်နေသည်။ တိုနီကလည်း သူ့မေမေ ဘယ်လိုများ ပြောလိမ့်မလဲဟု တွေးရင်း စိတ်လွှဲပြောင်းစွဲဖြင့် မေမေ့ဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ ကိုက်က စကားပြောတော့ လေသံ ညင်သာလှသည်။ “သိပ်ကောင်းတာပဲ သား၊ တကယ်ကောင်းတဲ့ ကားပဲ” သူမက တကယ်ပင် ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောသည်။ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမက လိမ်ညာပြောလိုစိတ်လုံးဝမရှိ။ သားဖြစ်သူ၏ အရည်အသွေးကို မြင်ရ၍ တကယ်လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ သူမက သားဖြစ်သူကိုလှည့်ကာနောက်ထပ် ဘာကားတွေ ရှိသေးသလဲ၊ မေမေ့ကို ပြုပြီးသားအိမ်နစ်ယောက် ပန်းချီကားတွေကို နှစ်နာရီကြာမျှတစ်ကားပြီးတစ်ကား ကြည့်ကြသည်။ ကိုက်က တစ်ကားစီ၏ အရည်အသွေးကို အသေးစိတ်ဝေဖန်ချက်ပေးသည်။ သူမ၏ အသံတွင် နှိမ့်ချသံတော့ လုံးဝမပါ။ သူမသည် တိုနီ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်လမ်းညွှန်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှုမရှိခဲ့။ သူ့မေမေသည် အရုံးကို အပြုံးမပျက် လိုက်ခံခြင်းအတွက် တိုနီ ကျိတ်ပြီး ကျွေးငွေးတင်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး ကိုက်ကပြောသည့်။ “ပပွဲကလေးတစ်ခု ပြန်င်အောင် မေမေ စီစဉ်လိုက်မယ်၊ မေမေ့မှာပန်းချီကိရိယာလှယ် အသံတေ ရှိပါတယ်” “ကျေး .. ကျေးဇူး မေမေ၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ မေမေ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ လာ .. လာမယ့် သောကြာနေ့ မှာ သားပြပွဲတင်ဖို့ လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုက သားကို တမင်ပြပွဲလုပ်ပေးတယ်လေ” ကိုက် သားကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ “မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ အဲဒီပြခန်းက ဘယ်ပြခန်းလဲဟင်” “ဂျော့အနုပညာပြခန်းပါ မေမေ” “ကင် .. မေမေလည်း မသိပါလား” “.. ပြခန်း သေးသေးလေးပါ၊ ကျွန်. ကျွန်တော်က ဟန်းမားတို့လို ဝိုင်လဒင်းစတိုင်းတို့လို ပြခန်းကြီးတွေအတွက် အဆင့်အတန်း မမီသေးပါဘူး” ကိုက် သစ်ပင်အောက်မှ ဒီမိနစ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ကင်အင်း .. သားပြောတာ မမှန်ဘူး၊ အဲဒီပုံမိနစ်ပုံ ပြပွဲကြီးတွေတင်နိုင်ပါပြီ သားရဲ့” ထိုအခိုက် တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရပြီး “အမယ်လေးမောင်ရေ ကျွန်မတော့ မအောင်နိုင် ..” ဟုပြောရင်း အခန်းထဲ ဝင်လာရာ ကိုက်ကိုရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့မှ “အို .. ဘုရားရေ၊ ဆောရီး ဆောရီး၊ မောင်မှာအဖော်ရှိနေမှန်း

မသိလို့ တစ်ခန်းလုံး အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တိုနီက “ဒီမနစ်
၏ ငါ့အမေ၊ မေမေ သူက ဒီမနစ်စက်ဆင်ပါ” မိန်းမနစ်စက်ဆင်တာသည်
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်
အန်တီ” “အန်တီက ကုပပုံကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေတာ” ထို့နောက်
တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာတော့မှ ဒီမနစ်က (တိုနီပြပွဲလုပ်မယ်ဆိုတာ
အန်တီကို ပြောပြီးရောပေါ့နော် “ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီးပါပြီကွယ်၊ ဝမ်းသာစရာပါပဲ” “ဒါနဲ့
မေမေက ပြပွဲရက်အထိ နေမှာလား ဟင်” တိုနီက မေးသည်။ “သိပ်နေချင်တာပေါ့
သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သန်ဘက်ခါ ဂျီဟန်နက်စဘက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့
အစည်းအဝေးတက်စရာရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုမှမတက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စောစောကသာ
သိခဲ့ရင် အစည်းအဝေးကို ဖျက်လိုက်နိုင်တာပေါ့” “ဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊
မေမေ့အခြေအနေ သား နားလည်ပါတယ်” ဒီမနစ်ရှေ့တွင် သူမေမေက
ကွမ္မဏ်လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ဆက်ပြောနေတာကို တိုနီ စိုးရိမ်နေမိသည်။
သို့သော် ကိတ်က မပြော။ သူမကပန်းချီကားတွေကို
စိတ်ဝင်စားနေသည်။ “ပွဲတင်ရင် သားရဲ့ ကားတွေကို အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကြည့်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ် သားရဲ့” “အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာက
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလဲ အန်တီ” ဒီမနစ်က ဖြတ်မေးသည်။ ကိတ် ဒီမနစ်ဘက်သို့
လှည့်ကာ - “ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့၊
အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာတွေကို ပြော၊ အနုပညာပုံဆွဲဆိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပြော၊
ပြပွဲကို သူဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်” အနုပညာပုံဆွဲဆိုးမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌
နာမည်အကြီးဆုံး အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သူကား
အနုပညာဒဏ်နက် စောင့်ရှောက်နေသော အလွန်အာဏာကြီးမားသည့်
အနုပညာခြင်သို့ ကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝေဖန်ချက် စာတစ်ကြောင်းသည်
အဏုမြူကဲ့သို့ စွမ်းအင်ကြီးမား သည်။ သူက ချိုးကျူးလျှင်
အနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည် အညတရဘဝမှကမ္ဘာကျော်ဘဝသို့ နေချင်းညချင်း
ရောက်လာနိုင်သည်။ သူက ရွတ်ချလျှင်လည်း ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်
ဘဝပျက်သွားနိုင်သည်။ သူက ပြပွဲတိုင်းက အရေးတယူ ဖိတ်ကြားသည်။ သို့သော်
သူက အရေးပါသော ပွဲမျိုးကိုမှတက်ရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။
ပြခန်းပိုင်ရှင်များနှင့် ပြပွဲတင်ပန်းချီဆရာများက ဒီပဲဆိုး၏ ဝေဖန်ချက်ကို
ရင်တပိုဖိဖြင့် စောင့် ဖတ်ရသည်။ သူကားအကောင်းကို ဖြစ်စေ၊ အဆိုးကို ဖြစ်စေ
ပညာသားပါပါဖြင့် ဝေဖန်ရာတွင် အလွန်ကလောင်ထက်သော ဝေဖန်ရေးဝိဇ္ဇာပင်
ဖြစ်သည်။ သူသည် ပါရီအနုပညာလောကတွင် လူမုန်းအများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း
ဖြစ်သည်။ လေးစားခံရဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကြောင့် သူ့အပေါ်တွင် လူတိုင်းပင်
ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြသည်။ “အနုပညာပုံဆွဲဆိုးက နာမည်မရှိတဲ့ ပြခန်းသေးသေး
ကလေးတွေကိုမဟုတ်ဘူး ... မေမေရဲ့” တိုနီက ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
ပြောသည်။ “အို၊ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ သား။ သူ့လက်လှာရမှာပါ။ သူက
သားကိုနေချင်းညချင်း ကမ္ဘာကျော်သွားအောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချ
သာနေစမ်းပါ။ မေမေ ကြည့်စိစဉ်လိုက်ပါမယ်” “ကျွန်တော်ကို ရစရာမရှိအောင်
လုပ်ပေးဖို့ ပြောတာလား မေမေ” “သားကလည်း ဒီလို မပြောစမ်းပါနဲ့။
ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ် ယုံစမ်းပါကွယ်” “အန်တီသားက သူ့ကိုယ်သူတော့ ယုံပါတယ်
အန်တီ” ဒီမနစ်က ဝင်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ မူစီယာဒီပဲဆိုးလာမယ်ဆိုတာကိုသာ
မယုံတာပါ” “စမ်းပါ။ သူနဲ့ကောင်းကောင်းရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ
ငါ့မှာရှိတယ်ဒီမနစ်မျက်နှာတော်တော်လန်းသွားသည်။ “အဲဒါဆိုရင်တော့ ..
အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာစရာပဲ အန်တီ” သူမက တိုနီဘက်သို့လှည့်ပြီး

"ပြည်တွင်းတိုနေကျတော့ ရှင့်အကြောင်း ရှင်ကောင်းကောင်းကြီး သိရပါလိမ့်မယ်
တုနီ" တစ်ခါတည်း ခွေးကျဝက်ကျ
ကျသွားတဲ့အကြောင်းကိုလား" "ကားကောင်းပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မက မူစီယာဒပ်ဆိုး
ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူက ရှင့်ကားတွေကို
မြင်ရရင်အရမ်းသဘောကျသွားမှာပဲ" "သားက သဘောမတူရင်လည်း မေမေက
သူ့ကိုဒိတ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး" ကိတ်က ပြောသည်။ "အို... သူက
သဘောတူပါတယ် အန်တီ။ ဖိတ်သမီးတို့ပါ။ သူလာရင် အကျိုးရှိမှာ
သေချာပါတယ်" ဝရ နိယ ငွေယ ယုယတိုနီက သက်မတစ်ချက်းရှက်လိုက်ပြီး - "ကျွန်
... ကျွန်တော်တော့ တွေးပြီးကြောက် ... ကြောက်ချင်သလိုလိုပဲ။ ကပါလေ ... ဖြစ် ...
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေါ့။ စမ်းကြည့် .. ကြည့် ကြတာပေါ့" "မေမေလည်း ဘာလုပ်နိုင်မလဲ
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ" သူမကထောက်ခံပေါ့မှ ပန်းချီကားကို
အကြာကြီးကြည့်နေရာမှ သားဖြစ်သူတက်သို့လှည့်၍ ပြသည်။
သူမမျက်နှာညှိုးနေသည်။ "သား မေမေ နက်ဖြန်ပြန်ရတော့မယ်၊ ဒီနေ့ည မေမေတို့
ညစာအတူစားကြရအောင်" "ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ ကျွန် ... ကျွန်တော်တို့အား
... အားပါတယ်" ကိတ်က ဒီမိနစ်အား ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မေးသည်။ "တူမက
မက်ဇင်ဟိုတယ်မှာ စားတာကြိုက်သလား၊ တခြားဘယ်မှာသွားစားချင်သလဲ၊
ကြိုက်တာပြောပါ" ဤတွင် တိုနီက ကြားဖြတ်ပြီး ဒီမိနစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စား ...
စားနေကျ ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ် မေမေ၊ သပ် ... သပ်မဝေးပါဘူး" ဝဠု
ပန မ နိယုဠု ရဟန ရဝဠု ဠုဠုသို့ဖြင့် သူတို့သည် ပလေ့စ်ဗစ်တိုရီ ရပ်ကွက်မှ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အစားအစာတွေလည်း ကောင်းသည်။
ပိုင်အရက် လည်းကောင်းသည်။ နံနံ တာနာ ၂ ရရက်တံနှင့် ဒီမိနစ်တို့မှာ ယခုမှ
တွေ့ကြရသော်လည်း နှစ်ယောက်သားသိဟောင်းကျမ်းဟောင်းများပမာ
အဖို့ကျနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး တိုနီက
အလွန်ဝမ်းသာနေသည်။ ငါ့အဖို့တော့ အပျော်ဆုံး နေ့တစ်နေ့ ပါပဲ၊ ငါ့မေမေရယ်၊
တစ်နေ့ငါလက်ထပ်မယ့် ချစ်သူရယ်၊ သူတို့နဲ့ အခွင့် လို နေရတာ
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ ... ဟု တိုနီက တွေးမိသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်
ကိတ်က လေဆိပ်မှ ဖုန်းလွှမ်းဆက်သည်။ မ ဝ ဤ ဤ ရဝဠု ဠုဠု
ရတနာ မေမေအသိ ရောက်ယောက်လောက်ဆိုကဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တယ်၊
အိန်ဒရေဒပ်ဆိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ တိတ်ကျကျ မပြောနိုင်ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကိစ္စမရှိပါဘူး သား၊ သူမလာလည်း နေပါစေပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အခုလို
သားလက်ရာတွေကို ပြပဲတင်နိုင်တာကိုပဲ မေမေဝမ်းသာလှပါပြီ၊
သားလက်ရာတွေကလည်း တကယ်ပဲ ကောင်းကြပါတယ်၊ ကဲ ဒါပါပဲ၊ သား
အောင်မြင်ပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်၊ သားကို မေမေ အများကြီး
ချစ်ပါတယ်သားရယ်" "သားလည်း မေမေ့ကို အများကြီး ချစ်ပါတယ်
မေမေ" ဂျော့အနုပညာပြခန်းတွင် တိုနီ၏ ပန်းချီကားနှစ်ဒါဇင်ကို
ချိတ်ဆွဲပြသထားသည်။ စကျင်ကျောက် နံရံကပ် ကြောင်အိမ်များပေါ်တွင် ဒိန်ခဲ၊
ဘီစကွတ်နှင့် ရှားလီးမြို့ထွက် ပိုင်အရက်အကောင်းစားများ တင်ထားသည်။ ဖန်တွင်
ပိုင်ရှင်အနုတုနီရော၊ တိုနီနှင့် ပန်းများ ဆွဲရိတ်နေသော
လက်ထောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့ မှတစ်ပါး တခြား
မည်သူမျှ ရောက်မလာသေး။ ဂျော့က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး "ဖိတ်စာထဲမှာ
ခုနစ်နာရီတိတ်လို့ ရေးထားတယ်၊ မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မယ်" ဝီစ ဝဠုဠု ၅
နိယတိ ပစ် ဇူတိုနီ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မရှိစေရန် သူတို့ထံသူ ကြိုးစား၍
ထိန်းထားသည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ "ဘယ်သူမှ
မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" သူက စိတ်ကို ထိန်းပြီးဝပန ၂၂ ဖ ပြု၏ နှိရဝ

နှမေးလိုက်သည်။ "ကျွန် .. ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မှ
မိလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလို့လဲ ပြောတာပါ" သူက မလို့အပ်ဘဲနှင့်
နှစ်ခွန်းထပ်ပြောနေသည်။ ဒီမိနစ်က ပြီးပြီးသူပါးကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်ရင်း
-"အဒီလူဆိုလို့ ဒီအမြည်းနဲ့ အရက်တွေအားလုံး ကျွန်မတို့ပဲ
သောက်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့" ပြောမှ စကားမဆုံးသေး၊ လူတွေ
စတင်ရောက်လာသည်။ ပထမတွင် ခပ်ကျကျ၊ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ .. ။
နောက်တော့ အုပ်လိုက်ရောက်လာကြသည်။ မူစီယာဂျော့က တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ
လောကဝတ်ပျို့ငှာစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဒီလူတွေကြည့်ရတာ
ပန်းချီကားဝယ်မယ့်လူတွေနဲ့လည်းမတူပါဘူး ဟု တုန့်က တွေးလိုက်သည်။
သူကပရိသတ်ကို သုံးမျိုးသုံးစားခွဲခြားလိုက်သည်။ ပထမ ... ပန်းချီဆရာများ
ဒုတိယ ... ပန်းချီပညာသင်ကျောင်းသားများ၊ တတိယ ..
ပန်းချီကားဝယ်မည့်သူများ။ သူတို့အထဲတွင်မိန်းမလျာများနှင့် ယောက်ျားလျာများ
တော်တော်များများ မြင်ရသည်။ ဧကန္တတော့ ငါးကားတွေတစ်ကားမှ မရောင်းရမှာ
သေချာပါပြီ ဟု တုန့်စိတ် ပျက်လက်ပျက် တွေးလိုက်မိသည်။ မူစီယာဂျော့က
တို့နို့အား ပြခန်းတစ်ဘက်စွန်းမှ လက်ယပ်ခေါ်သည်။ သူ့အနီးသို့
တုန့်လျှောက်လာခဲ့သည်။ "ကျွန်တော်က ဒီလို လူစားမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး" တုန့်က မူစီယာဂျော့အား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ "သူတို့က
ကျွန်တော့်ကိုအရေဆုတ်ဖို့ လာကြတာ" "အပြောယံမရှိတာ မပြောစမ်းပါနဲ့ တုန့်၊
သူတို့က မောင်ရင် အဆင့်အတန်းအကဲခတ်ဖို့ လာကြတာပါ။ ကံ စိတ်ချလက်ချသာ
စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ။ ခပ်တည်တည်း၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပေါ့။ ဟုတ်လား" တကယ်လည်း
တုန့် တည်ငြိမ်ပါသည်။ သူက လူတိုင်းနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ လူတိုင်းကို ပြီးပြသည်။
ချိုးကျူးစကားများကို မယုတ်မလွန်အလိုက်သင့်ပင် တုံ့ပြန်ပြောကြားသည်။
သို့သော် သူတို့က အလိုက်သင့်ပင်တုံ့ပြန်ပြောကြားသည်။ သို့သော် သူတို့က
တကယ်ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ချိုးကျူးနေကြမှန်း သွယ်သည်။
သူတော်တော်အံ့သမိသည်။ "ခင်ဗျား တကယ်ခံစားပြီး
တကယ်ဆွဲထားတာပဲ" "မောင်ရင်ဟန်မျိုး ကျုပ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင့်ဖူးသေးတယ်" "ဒါမှ
တကယ်ပန်းချီကားပဲ" "ပန်းချီကားတွေက စကားပြောနေသလို
ခံစားရတယ်" "မောင်ရင် ဒီကားတွေကို ဒီထက် ပိုကောင်းအောင်
မဆွဲနိုင်တော့ပါဘူး" ပရိသတ်တွေ ရောက်လာမစ တဖွဲဖွဲ။ သည်လူတွေ
ပန်းချီကားကောင်းလို့ လာကြည့်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရက်အလွှာ
သောက်ရလို့လာကြတာလားဟု တုန့်က တွေးနေမိသည်။ ယခုအထိ တစ်ကားမှ
မရောင်းရသေး။ သို့သော် ဝိုင်အရက်နှင့် ဒီနံ့ခံတုံးတွေကတော့
လိုက်ပွဲမနိုင်ဖြစ်နေသည်။ "သည်းခံပြီး စောင့်စမ်းပါ" မူစီယာဂျော့က တုန့်၏
နားဝသို့ ကပ်ချီတိုးတိုးပြောသည်။ "မောင်ရင်ကားတွေကို
သူတို့စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ပထမသူတို့အားလုံး လျှောက်ကြည့်ပြီး
အနံ့ခံနေကြတယ်။ နောက်တော့ အကြိုက်ဆုံး ကားတွေကို ထပ်ကြည့်ကြတယ်။
ပြီးတော့မှ ဈေးနှုန်းမေးကြလိမ့်မယ်၊ တို့က များချိတ်ကို အစာတပ်ပြီး ချထားပြီ၊
မကြာခင် သူတို့ ဟပ်ကြတော့မယ်" "ဘုရားရေ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်က
ငါးဖမ်းသဘောပေါ် ရောက်နေပါရောလား" တုန့်က တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။
ခဏအကြာတွင် မူစီယာဂျော့က တုန့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ
ပြောသည်။ ကျုပ်တို့ တစ်ကားစွဲသွားပြီ၊ နှော့မနဲ့ဒီရှခင်းကား ..
တန်ဖိုးကဖရန့်ငါးရာ" သည်တဒံသသည် တုန့်အဖို့ အသက်ရှင်နေသမျှ
ထာစေဉ်သတ်ရနေမည့် အပျော်ဆုံးတဒံပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့ပန်းချီကား၊
သူ့နုလုံးသားဖြင့်ရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားတစ်ကားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖရန့်

၅၀၀ဖြင့် ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ။ ဗိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်ယူရန် အိမ်တွင် သို့မဟုတ် ရုံးတွင်ခိုက်ဆွဲထားရန်၊ မကြာခဏကြည့်ရန်၊ မိတ်ဆွေများအား ဂုဏ်ယူပြသရန် ထိုကံတန်သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသော တစ်စုံတစ်ယောက်က သူပန်းချီကားကိုဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ။ ယင်းပန်းချီကားသည် အရွယ်ပမာဏအားဖြင့် သေးသော်လည်းအယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သော ထာဝရအနုပညာပစ္စည်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ ယင်းပန်းချီကားသည် လူ့ဘဝတစ်သက်တာထက် ပို၍ အသက်ရှည်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ တစ်နေရာထက်ပို၍ တည်ရှိနိုင်သောအရာလည်း ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်သော ပန်းချီအနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ ရာပေါင်းများစွာသော အိမ်ခန်းများ ရုံးခန်းများနှင့် အနုပညာပြတိုက်များသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသော ထိုထက်ပို၍ ပြောရလျှင်ဆန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတို့အား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနိုင်သည်။ တိုနီသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒါဗင်ချီ၊ ခိုက်ကယ်အင်ဂျယ်လီနှင့် ရင်းဘရန်အစရှိသည့်ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီးများ မြန်းရာဝိမာနထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟု ထင်မှတ်မိသည်။ သူသည် အပျော်တမ်းပန်းချီဆရာပညာရှင်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သူသည် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပန်းချီပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ပန်းချီကားကို ဗိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်ယူသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယင်းသို့လျှင် တိုနီသည် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်ကူးယဉ် ခိုက်ဒီဒန်စက သူ့အနီးသို့ သူတည်းသူတပျာ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ “နောက်ထပ် တစ်ကားစွဲသွားပြန်ပြီ မောင်” ဘာကားလဲဟင် “နီးဖွင့်ကား” ပြပွဲခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လူတွေ့ကြိုက်ကြိုက်တိုးနေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောသံတွေ တစ်ခန်းရုန်း ကြားနေရသည်။ ဖန်ခွက်ချင်း ထိတိုသံတွေ ကြားနေရသည်။ ထိုအခိုက် ရုတ်တရက်အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားပြီး ပရိသတ်များလည်း မီးကို ရေနင့် ဖြန်းလိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက်တော့ တီးတုံးပြောသံများ ပေါ်ထွက်လာပြီး ပရိသတ်အားလုံးပင် တံခါးဝသို့ မျက်လုံးရောက်နေကြသည်။ နိုင်ငံကျော်ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးဆရာ အိန်ဒရေဒပ်ဆိုး ပြခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် သာမန်ပြင်သစ်လူမျိုးများထက် အရပ်ပို၍ရှိသည်။ ဆံပင်ဖြူများက အုပ်ကောင်း၍ ကုပ်ပေါ် ဝကျနေပြီး မျက်နှာကလည်း ခြုံမျက်နှာလွှဲ အားမာန်အပြည့် ရှိသည်။ သူ့နောက်မှလည်း မျက်နှာလှို မျက်နှာ လိုက်လာသူများနှင့် နာမည်ကြီး ဂိုဂျီလကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လိုက်ကြည့်သူများ အုပ်လိုက်ပါလာကြသည်။ သူဝင်လာသောအခါ အခန်းထဲတွင် ရှိသမျှ လူတိုင်းပင် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင် အိန်ဒရေဒပ်ဆိုးကို မသိသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ “ဒီမိနစ်က တိုနီ၏ လက်ကို ဆုပ်ညစ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။” သူလာပြီ။ သူရောက်လာပြီ” မှီမီယာဂျော့၏ တစ်သက်တာတွင် သည်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ရဖူး။ သူက မှီမီယာဒပ်ဆိုးအနီးသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး “အခုလဲ လာရောက်အားပေးတာကို အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်မှီမီယာဒပ်ဆိုး။ ဂုဏ်လည်း အများကြီးယူပါတယ် ခင်ဗျား။ ဝိုင်နဲ့ ဒိန်ခဲ သုံးဆောင်ပါဦးခင်ဗျာသည်ထက်ကောင်းသော ဝိုင်အရက် ဝယ်မထားမိ၍ ဂျော့ကသူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်ပြီး ကျန်ဆံမိသည်။ “ကျွေးဇူးတင်ပါတယ်” နာမည်ကျော်ဂိုဂျီလ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်က ပါးစပ်ကို အစာကျွေးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်မျက်လုံးကိုအစာကျွေးဖို့ လာတာ။ ဘယ်မှာလဲ ပန်းချီဆရာ

ကျွန်ုပ် သွားရောကွဲ ကြည့်ရဲ့အဖူးသည်။ မနေ့ညကတော့ ကျွန်ုပ်သည် ဆိုးရွားသော
ပန်းချီကားများကို မှတ်မှတ်ရရကြည့်ရဲ့အဖူးသည်။ “တိုနီ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
သွေးဆုတ်သွားသည်။” ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်မဖတ်ပါနဲ့ တော” ဒီမိနစ်က ပြောရင်း
တိုနီလက်ထဲမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူသည်။ “တိုနီက အယူမခံ။” နေမိန်းပါ။
ဆက်ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်” သူက ဆက်ဖတ်သည်။ “ပထမတွင်
တမင်ရယ်စရာများလုပ်ထားသလားဟုပင် ကျွန်ုပ်ကထင်မိသည်။ ဤသို့သော
အပျော်တမ်းအဆင့်သာရှိသည့် ပန်းချီကားများကို ပြပွဲတင်ပြသရဲသူရှိလိမ့်မည်ဟု
ကျွန်ုပ် လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကားများကို
အနုပညာလက်ရာများ ဟူ၍ ခေါ်ရ သည်ကိုကျွန်ုပ် အလွန်အံ့ဩရသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပန်းချီဆရာအား ထောက်ထားညာတာသောအားဖြင့်
စိုးစဉ်းမျှသော အရည်အသွေးကလေးများ ရှိကောင်းရှိနိုင်တန်
ကောင်းပါရဲ့ ဟူသော စေတနာဖြင့် ကျွန်ုပ်က စေ့စေ့စပ်စပ်
သုံးသပ်ရှာဖွေကြည့်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဘာအရည်အသွေးမျှ မတွေ့ရ။
တကယ်သော်ကားဤပြပွဲတွင် ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာပန်းချီကားများကို
ချိတ်ဆွဲပြသမည့်အစား ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆွဲပြသလျှင်ပင် သည့်ထက်
အောင်မြင်ပေလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ “ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အမှန်အတိုင်း
အလေးအနက် အကြံပေးလိုသည်ကား ကိုယ်အရည်အချင်းမှန်ကို ကိုယ်မသိသော
ပန်းချီဆရာ မစတုတ္ထလက်ပံသည် အနုပညာပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို ဆက်လက်
မပြုလုပ်ဘဲသူ၏ ပင်မအလုပ် ဖြစ်သော အမဲဆေးသုတ်အလုပ်ကိုသာ
ဦးစီးမဂ္ဂထား၍လုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်သည်။” ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုမှ
မယုံကြည်နိုင်ဘူးဒီမိနစ်က တိုးတိုးပြောသည်။ “တကယ်အရည်အသွေးကို
သူမမြင်နိုင်တာကို ကျွန်မမယုံဘူး။ သေချာဦးဆုံးကြီး မဟုတ်တယူတ်တွေ
လျှောက်ပြောထားတာ ဒီမိနစ်က ဒေါသဖြင့် အော်ပြောသည်။ “တိုနီအဖို့တော့
ရင်ထဲတွင် ကျောက်ခဲထည့်ထားသလို တင်းကျပ်ပိတ်ဆို့နေသည်။ အသက်ပင်
ကောင်းစွာ မရှုနိုင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။ “တကယ်တော့ သူမြင်ပါတယ်၊
သူသိပါတယ်၊ သူသိပါတယ် ဒီမိနစ် သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ “အင်း ...
ငါ့ဘဝတော့ ရစရာမရှိအောင်ပျက်ပါပြီ၊ ငါအရှုံးဖြစ်သွားပြီ” သူက နေရာမှ
ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ “မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ
ဟင်” “မသိဘူး” သူသည် ချမ်းအေးသော အရှက်ဦးအချိန်တွင် လမ်းပေါ်၌
ဦးတည်ရားလျှောက်သွားနေမိသည်။ နောက်မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်းတွင်
ပါရီမြို့ထဲမှလူတိုင်းလိုလို သတင်းစာပါ ဝေဖန်ချက်ကို ဖတ်ကြရတော့မည်။
သူသည်ရယ်စရာ ပေါ်ကြောင်ကြောင် ပန်းချီရူးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့
ရောက်ရတော့မည်။ သူ့အနေဖြင့် ပို၍ ရွံ့နာမိသည့် အချက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
လိမ်ညာမိခြင်း၊ ကိုယ်အရည်အချင်း ကိုယ်မသိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက
သူသည်အောင်မြင်သော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘဝခရီးကို
လှလှပပလျှောက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု တကယ်ပင် ထင်မိခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။
ယင်းအမှားကို ဆက်လက်မလုပ်မိအောင် အုန်ဒရေဒပ်ဆိုးက
အချိန်မီကယ်တင်လိုက်၍ တော်ပါသေးသည်။ သူသည် ပထမဆုံးဖွင့်သော
အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ ထို့နောက် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်သောက်နေလေတော့သည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၅ နာရီတွင်မူ တိုနီအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒီမိနစ်က
သူကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေသည်။ “တိုနီ၏အဖြစ်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် မချီအောင်
နာကျင်မိတော့သည်။” “မောင်ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟင်။ မောင့်မေမေဆီက

ဖုန်းခဏခဏလာနေတယ်။ မောင့်အတွက် သူသိပ်ပြီး
စိုးရိမ်နေတယ်။ “ဝေဖန်ချက်ကို သူ့ကို ဖတ်ပြလိုက်သေးသလား” “ဟုတ်ကဲ့
ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ...” တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ ဒီမိနစ်က
တိုနီမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဟယ်လို ...
ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ။ သူ့ခပ် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပါပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ .. ကိုင်ထားပါ
အန်တီ” သူမက ဖုန်းကို တုန့်ထံသို့ ကမ်းပေးသည်။ တိုနီက
တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ “ကယ်လို ...
မေ .. မေ” “သား ... မေမေစကား နားထောင်စမ်းပါ သား။ မေမေက
သူ့ကိုနောက်ထပ် ဝေဖန်ချက်တစ်ခု ပြန်ရေးခိုင်းရင် ရပါတယ် သား။
မေမေအနေနဲ့ ကိတ်၏ အသံတွင် ဝမ်းနည်း ပါနေသည်။ “နမူ မေမေ” တိုနီက
ဖြတ်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စက စီးပွားရေးအပေးအယူလုပ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မေမေ။
အနုပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်က သူ့အမြင်ကို သူ့ ဆန္ဒအတိုင်း တင်ပြတဲ့
ကိစ္စပါ။ သူ့အမြင်အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တော်
ကွယ်လည်ပင်းကိုယ်ကြိုးကွင်းစပ်ပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” “သား ... သား ဒီလို
စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ စကားမျိုးပြောတာ မေမေမကြိုက်ဘူး။ သားအတွက်
မေမေမခံဘူး။ မေမေပြန်ချ ...” သူမအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဆက်ပြော၍
မထွက်တော့။ “နေပါစေ မေမေ။ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ဘဝမှန်၊ ကျွန်တော်သိပါပြီ။
ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဘဝ ဆန္ဒတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ကြည့်တယ်။
မအောင်ဘူး။ ကျွန်တော်မှာ အဲဒီဆန္ဒကို ဖော်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူး။ ဒါက
ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ ရိုးရိုးကလေး။ ဒပ်ဆိုးရဲ့ သဘောထား။ ကျွန်တော်
မကြိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက နာမည်ကျော်
အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်
ကျေးဇူးတောင်တင်ရပါလိမ့်မယ်။ သူကကျွန်တော်ကို
ကြီးကျယ်တဲ့အမှားကြီးတစ်ခုကို ဆက်ပြီးမမှားမိအောင် ကယ်တင်လိုက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်” “သား ... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေသားကို
ပြောစရာတစ်ခုရှိ” “တော်ပါတော့ မေမေ။ မေမေ ပြောစရာမလိုတော့ပါဘူး။
ဒပ်ဆိုးကအားလုံး ပြောသွားပြီးပါပြီ။ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာတော့မှ သိရမဲ့အစား
သူကအခုသိအောင် ကျွန်တော်ကို ပြောသွားပြီးပါပြီ။ ဒါ အများကြီး
ကောင်းပါတယ်။ တော်ပြီ မေမေ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမြို့မှာ
မနေတော့ပါဘူး” “မေမေ့ကို စောင့်နေပါဦး သား။ မနက်ဖြန် မေမေ
ဂျီဟန်နက်စဘတ်က ထွက်လာမယ်။ မေမေရောက်တော့မှ နယူးယောက်ကို
သားအိမ်နဲ့စီယောက်အတူပြန်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား” “ကောင်းပါပြီ မေမေ” သူက
ဖုန်းကို ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီမိနစ်တက်သို့လှည့်လျက် - “မီးနည်းပါတယ် ဒီမိနစ်၊
မင်းတော့ လူပေါင်းမှားသွားပြီ” ဒီမိနစ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူမက တုန့်အား
ယူကြီးမရစွာဖြင့်သာစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင်
ကတိဘလကပ်ဝသည် ပါရီမြို့၊ ရိုးမာတစ်ဒွန်လမ်းထဲမှ ကရုဂျာ
ဘရင်းလီမိတက်ရုံးခွဲတွင် ထိုင်ကာ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ရေးနေသည်။
သူမ၏ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်နေသူက စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့်
သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ... ။ “စိတ်တော့ အကြီးအကျယ် မကောင်းစရာပဲ
မစက်ဘလကပ်ဝ။ တကယ်တော့ ခင်ဖျားသားကလေးမှာ အနုပညာမီအပြည့်
ရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် သူဟာ တစ်နေ့မှာတော့ ကမ္ဘာကျော်
ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါဘူး” ကိတ်
ထံပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ
- “တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ပန်းချီဆရာတွေ သန်းသန်းချီပြီး ရှိကပါတယ်မူစီယာဒပ်ဆိုး၊

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မသားကလေးကို အများထဲက လူတစ်ယောက်အဖြစ်မျိုး ကျွန်မ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ သူမက ချက်လက်မှတ်ကို ကမ်းပေးသည်။ “ရှင်က ရှင့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပါမယ်၊ ဂျီဟန်နကစတင်၊ လန်ဒန်နယူးယောက်မြို့တွေမှာ အနုပညာပြတိုက်တွေ တည်ထောင်နိုင်ဖို့ အတွက်ကျွန်မရဲ့ ကရုဏာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီက မတည့်ငွေထည့်ဝင်ပါမယ်။ ပြတိုက်တွေဆောက်ပြီးတဲ့အခါ ပန်းချီကားတွေကို ရှင်ကပဲ ကြီးကြပ်ပြီး ရွေးချယ်ဝယ်ယူပေးပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်မက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ချီးမြှင့်ပါဦးမယ်” အနုပညာဝေဖန်ရေးဆရာကြီး ပြန်သွားသောအခါ အခန်းထဲတွင်ကိုင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။ သူမသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ နောင်တလည်း ကြီးစွာရမိသည်။ တကယ်တော့ သူမသည် သူမ၏ သားကလေးကို ငိုထားမတတ်ချစ်ပါသည်။ အဖြစ်မှန်ကို သူမသွားလျှင်တော့ ရင်ကျိုးမှာ ကျန်းသေပါပဲ။ သူမ အရဲစွန့်၍ လုပ်လိုက်သောလုပ်ရပ်၏ အန္တရာယ်ကြီးမားပုံကို သူမ ရှေးမဆွကပင် ကြိုတွင်စဉ်းစားမိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်တော့။ သည်အလုပ်ကို လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မည်။ သူမ၏အသက်မက ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးအား ပန်းချီဆရာပင် လုပ်ခိုင်းမည်လော။ ဒါမှမဟုတ် မျိုးဆက်တာဝန်ကြီးဖြစ်သော ကုမ္ပဏီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုပင် လုပ်ခိုင်းမည်လော။ မျိုးဆက်တာဝန်ကိုပင် လုပ်ခိုင်းရမည်။ လုပ်ကိုလုပ်ရမည်။ ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပင် ပိုက်ဆံကုန်ကုန်၊ သူ့အား ပန်းချီဆရာ မဖြစ်စေရေးအတွက် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဟန် တားရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျိုးဆက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပျက်မခံနိုင်။ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကာကွယ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ထိုင်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ရောကိုယ်ရော ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တုန့်ကို ခေါ်ပြီး အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရမည်။ သူ့ကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အားဆေးသွင်းပေးရမည်။ သူ၏ဘဝပေးတာဝန်ဖြစ်သော မျိုးဆက်တာဝန်ကို ထမ်းကို ထမ်းနိုင်ရမည်။ ကရုဏာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီး တစ်ရပ်လုံးကို သူပင်လျှင် ဦးစီးကွပ်ကဲရမည်။

နှစ်နှစ်တာမျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း တိုနီဘလက်ဝဲမှာ ရောမဒလမ်တိုးကြီးတစ်တိုးပေါ်တွင် စီးလိုက်နေသူပမာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ အချိန်ကာလသည် ကုန်ခဲလှတော့သည်။ ဘယ်ကိုမှလည်း ခရီးမပေါက်။ တကယ်တော့ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံသားဖြစ်သည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီသည် လက်ရှိလုပ်ငန်းပေါင်းစုံအပြင် စက္ကူ၊ စက်များ။ လေကြောင်းကုမ္ပဏီ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ဆေးရုံလုပ်ငန်းများကိုပါ ထပ်မံ တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။ အမည်နာမ တစ်ခုသည် "တခါးပေါက် အားလုံးကို ဖွင့်နိုင်သော"သော တစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း တိုနီက လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ သိရှိလာခဲ့သည်။ အထက်တန်းလွှာများအတွက်သာ သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ထားသော ကလပ်များနှင့် အသင်းအဖွဲ့များသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန်မှာ ပိုက်ဆံလည်း မလို၊ ဩဇာအာဏာလည်း မလို၊ နာမည် တစ်ခုသာ လိုသည်။ တိုနီဘလက်ဝဲ၏ နာမည်ကို ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်ကလပ်ဘယ်အသင်းအဖွဲ့ကမဆို အချိန်မရွေး ဝမ်းပန်းတယာ လက်ခံကြိုဆိုကြသည်။ ညီခံပြုစုကြသည်။ သို့သော် တိုနီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လူလိမ့်တစ်ယောက်လို ထင်မှတ်နေမိသည်။ သူ့စံစားနေရသော ဂုဏ်သိက္ခာ ဂုဏ်သိမ်မွေ့မှုသည် သူနှင့် လုံးဝမထိုက်တန် ထင်မှတ်နေမိသည်။ ကွယ်လွန်သူ အဘိုး ဂျမ်မဂ္ဂရီ၏ အရိပ်ကြီးက သူ့အပေါ်တွင် အမြဲတမ်း စီးမိုးထားသလို ခံစားနေရသည်။ သူသည်သူ့ကိုယ်သူ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် မကြာကနင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရ။ အဘိုး၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ရည်ကို လားလားမျှ ယှဉ်ပြိုင်၍မရ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အနေဖြင့် သက်စွန့်ဆံဖျား စိန်သွားရှာဖွေခြင်းလည်းမရှိ၊ အစောင့်များ၏ ပစ်ခတ်ခြင်းကိုလည်း မခံခဲ့ရဖူး၊ မန်းကြီးများ၏အန္တရာယ်နှင့် မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူး၊ သူ့အဘိုး၏ သတ္တိဗျတ္တိအပြည့်ပါသော စွန့်စားခန်းဇတ်လမ်းများသည် သူနှင့်လားလားမျှ မဆိုင်၊ ထိုအခြင်းအရာတို့သည်လွန်လေပြီးသော တစ်ခေတ်၊ တစ်ခါ၊ တစ်နေရာမှ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ပတ်သက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဝ ၄ ဝ ၀ ၆ မျှသို့သော် တိုနီသည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်သည်။ သူသည် ခါးသီးသော သူ၏ အတိတ်ခံစားချက်များကို မေ့ပစ်နိုင်ရန်အတွက် စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို အလုပ်ထဲတွင်သာ နှစ်မြုပ်ထားသည်။ ဒိုမိနစ်ထံသို့တော့ စာတွေမကြာခဏ ရေဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြန်စာကားမရ၊ သူ့စာတွေ သူထံသို့သာ လက်ရာမပျက်ပြန်ရောက် လာကြသည်။ သူက ပန်းချီကျောင်းမှ ဆရာကန်တယ်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သို့သော်ဒိုမိနစ်မှာ ပန်းချီကိုယ်ဟန်ပြမယ် မလုပ်တော့ကြောင်း၊ သူမပျောက်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသာ စကားပြန်ရသည်။ သို့ဖြင့် တိုနီသည် အလုပ်ကိုသာ ဖိ၍ လုပ်နေသည်။ သူသည် မိမိအလုပ်ကို စည်းစနစ်မှန်ကန့်စွာ၊ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်သည်။ သို့သော် ခံစားမှုကား မပါ။ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။ သူ့ ရင်ထဲတွင် အမြဲတမ်းဟာနေသလို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိ။ သူ့မေမေပင် မရပ်မိ။ မေမေသည် သားဖြစ်သူ၏ အလုပ်ခွင်တိုးတက်မှုအစီရင်ခံစာများကို အပတ်စဉ် ရှိရှိနေသည်။ သူမ ဝမ်းသာ မဆိုးတော့။ ကျွန်မသားကြီးမှာ မွေးရာပါ စီးပွားရေးဗီဇပေတယ်ရှင် သူမက ယင်းသို့ပင် ဘရက်ရောဂျားစီအား ခပ်ကြားကြား ပြောတတ်သည်။ သားဖြစ်သူလုပ်ငန်းထဲတွင် စိတ်ရောကိုယ်ရော မြုပ်နှံလုပ်ကိုင်နေသည်ကို

မြင်ရတိုင်း၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်ပို လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မြင်ရတိုင်း
ကိတ်ကတော့ ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံး။ သူမ၏ သားကြီးသည်
လုပ်ငန်းချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့်သာ ယခုလို ပင်ပန်းပင်ပန်းမှန်းမသိ
ကြီးစားလုပ်ကိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သားဖြစ်သူ၏
အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်လွှဲမှားခဲ့ပုံကို ပြန်လည်တွေးမိသောအခါကိတ်မှာ
ကြက်သီးပင် တပြုန်းဖြုန်းထလာမိသည်။ သူမက အချိန်မီ
ကယ်တင်နိုင်သောကြောင့်သာ သည် အခြေအနေမျိုးသို့
ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘုရားသခင်
ကောင်းချီးပေးတော့မူပေလို့။ ဥပဇ္ဈာန် ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားပါတီသည်
တောင်အာဖရိက၌ အင်အားကောင်းလာခဲ့သည်။ နေရာတကာတွင်
လူမျိုးခွဲခြားရေးဝါဒလွှမ်းမိုးလာခဲ့သည်။ ပြည်ပမှ ဝင်ရောက်လာသူများအား
တင်းကြပ်စွာ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ အမိထောင်စုများအား အစိုးရလုပ်ငန်းအတွက်
အဆင်ပြေအောင် ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။ လူမည်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးတိုင်း
မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်လာရသည်။ ထိုလက်မှတ်မှာ သူ့အတွက်
မွေးစာရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဇာတာရက် ချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။
အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင် လက်မှတ် လည်းဖြစ်သည်။ အခွန်တော်ပြေစာလည်း
ဖြစ်သည်။ ထိုလက်မှတ်သည် သူ၏ လုပ်ရပ်မှန်သမျှကိုစီမံခန့်ခွဲသည်။
သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ နိုင်ငံအဝန်းတွင် အဓိကရုဏ်းများ
တစ်နေ့တခြား တိုးပွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပြည်သူများအား ရဲသားများက
ရက်ရက်စက်စက်ဖိနှိပ်ဟန်တားသည်။ ဆူပူမှုများ၊ ဖျက်ဆီးမှုများအကြောင်း
သတင်းစာများတွင် ကိတ်မကြာခဏဖတ်နေရသည်။ ယင်းသတင်းများတွင်
ဘန်ဒါ၏ နာမည်မှာ ထိပ်တန်းမှ ပါဝင်နေသည်။ သူသည်
မြေအောက်လူဝှံများမှတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသည်။
အသက်အရွယ်ကြီးခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက်ရှုန်းကန်လှုပ်ရှားနေဆဲ။ အင်း ... သူက
သူ့လူမျိုးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာကိုး၊ သူ့လုပ်ရပ်မှန်ပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက တခြားလူမှမဟုတ်ဘဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့၊ သစ္စာရှိတဲ့၊
အမျိုးကိုချစ်တဲ့ ဘန်ဒါ ... ဘန်ဒါ။ ကိတ်က သည်လုပ်ငင် တွေးမိသည်။ ရုက်ဝံသည်
သူမ၏ ရှေ့နှစ်မြှောက်မွေးနေ့ကို နယူးယောက်မြို့ရှိပဉ္စမရပ်သာ လမ်းမှ
အိမ်ကြီးတွင် တိုက်ခတ်မှု ကျင်းပသည်။ သူမ ရှေ့စားပွဲ တစ်ဘက်တွင်
ထိုင်နေသော အသက် ၂၄ နှစ်သားအရွယ် လူချောကလေးကို တစ်မိမိမကြည့်ကာ
ကိတ်က အလွန်ကြည်နူးနေမိသည်။ တိုက် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း
ဆုမွန်တောင်းသည်။ “က ... ကျွန် ... ကျွန်တော်ရဲ့ အံ့သရာကောင်းတဲ့
မေမေအတွက်ပေါ့ ... ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်ပါစေ” အံ့သရာကောင်းတဲ့
ကျွန်တော်ရဲ့ အမေအိုအတွက်လို့ဆိုမှ ပိုမှန်သို့သော် ယင်းသို့ပြောပြီး
တွေးနေမိသည်။ အင်း ... မကြာခင်မှာငါအလုပ်က အနားယူရတော့မယ်၊
ငါနေရာမှာ ငါ့သားကြီးက ဆက်ခံရတော့မယ်၊ ငါ့သားကြီး ... ငါ့သားကြီး။ ကိတ်၏
တိုက်တွန်းချက်အရ တိုက်သည် ထိုနေ့တွင်ပင် ပဉ္စမရပ်သာလမ်း အိမ်ကြီးသို့
ပြောင်းရွှေ့လာရသည်။ “ဒီအိမ်ကြီးက မေမေတစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆိုရင်
သိပ်ပြီးကျယ်လွန်းနေတယ် သားရဲ့၊ အဲဒီတော့ သားကအရှေ့ဘက်ခြမ်း
တစ်ခုလုံးကိုယူပြီး လတ်လတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလိုသာ နေတော့ပေါ့၊
ဟုတ်လား” ငြင်းဆန်ခြင်းထက် လက်ခံခြင်းက ပို၍ ကောင်းကြောင်း
တိုက်သဘောပေါက်မိလေသည်။ သားအိမ်နစ်ယောက်သည် နံနက်စာစားရင်း
အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အဓိက ခေါင်းစဉ်ကတော့

ထိုးခံအတိုင်း ကုရုဂျာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီအကြောင်းပိုင်ဖြစ်သည်။တိုနီက
မေမေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အတွေးနက်နေမိသည်။မေမေသည်
အသက်မရှိသော အဆောက်အအုံကြီးများ၊ စက်ယန္တရားများနှင့် ငွေစာရင်းများကို
အသက်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးလှပါကလား။ လူသား တစ်ယောက်အနေဖြင့်
ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာရန် အငမ်းမရကြိုးစားပြီးနောက်
ငွေပုံပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အာဏာပြီး အာဏာကို အတောမသတ်တပ်မက်ခြင်းသည်
ဘာများ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသလဲ။မေမေသဘောထား၊ မေမေစိတ်ထားကို
သူနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိရသည်။သို့သော် သူက သူ့မေမေကို အလွန်ချစ်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း မေမေစိတ်ချမ်းသာဖြစ်မည့် ကိစ္စမျိုးကို ကဏ္ဍကောစ၊မပြောချင်
မလုပ်ချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေစိတ် ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောဟူ၍သဘောထားကာ
မေမေအကြိုက်ကုသ ဇွတ်မိတ်ပြီး ကြိုးစား လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။ပင်
အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ဂျက်လေယာဉ် ပျံကြီးသည့်ရောမမြို့မှ
နယူးယောက်မြို့သို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။တိုနီသည်
လေယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း နိုင်ငံရပ်ခြား ကုမ္ပဏီခွဲများ၏အစီရင်ခံစာများကို
ဖတ်ရှုစစ်ဆေးလာခဲ့သည်။ ညစာစားရန်လည်း သတိမရနိုင်။
လေယာဉ်မယ်လာပေးသော အဖျော်ယမကာများကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။
နောက်ဆုံးလေယာဉ်မယ်က သူ့အနားသို့ ရောက်လာပြီး ခေါင်းအုံး
လာပေး“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စ ..”တခြားလိုတာရှိရင်လည်း ပြောပါ။
မစ္စတာဘလက်စ်”“ဟုတ်ကဲ့ လိုရင်ပြောပြပါ့မယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စ”တိုနီနှင့်
ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည်
မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုနေသည်။ သူမက စာမျက်နှာကိုလှန်လိုက်စဉ်တွင်
တိုနီက အမှတ်မထင်စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။သူမကလုံးပြုံးသွားမိသည်။
ကပွဲဝတ်စုံဝတ်ထားသော စံပြမယ်တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို
မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။သူမကား ဒွိမိနစ်။မှားစရာမရှိ၊ သေချာပါသည်။
သူမမှ သူမအစစ်။ ပါးရိုးသွယ်သွယ်၊မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ ပခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်သို့
အိုလံပစ်ပွဲကျနေသော ရွှေ ရောင်ဆီပင်များ။တိုနီ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့်
အခုန်မြန်လာသည်။“ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား၊ အဲဒီပုံကလေး
ခဏလောက်ကြည့်ပါရစေလားခင်ဗျားတိုနီ သူ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးအား
ပြောလိုက်သည်။နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် တိုနီသည် ဖက်ရှင်ကွန်တိုက်သို့
ဖုန်းဆက်သည်။ ကုန်တိုက်၏ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ဌာနအမည်ကို သိရသည်။
ကြော်ငြာ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနသို့ လှမ်းဆက်သည်။“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ရဲ့
စံပြမယ်တစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး “ဏစောင့်ပိုရင်”
အော်ပရေတာ ပြန်ပြောသည်။မကြာမီတွင် ယောက်ျားသံပေါ်လာသည်။“ကျွန်တော်
ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျ”ဒီလထုတ် နိုင်ငံဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွေ့ရပါတယ်။ ရှိသမျှကုန်တိုက်အတွက် ကပွဲဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့
ဖက်ရှင်မယ်ပဲပါ။အဲဒီပုံဟာ လူကြီးမင်းတို့ဆီက ကြော်ငြာတဲ့
ပုံပါလားခင်ဗျား“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး
စံပြမယ်အေဂျင်စီနာမည်ကို သိပါရစေခင်ဗျား”ကာလေတန် ဘလက်ဆင်း
အေဂျင်စီ”တစ်ဘက်မှ ပူဂိုလ်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ပြောပြသည်။
နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တိုနီသည်
ဘလက်ဆင်းအေဂျင်စီမှအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းထဲမှ
စကားပြောနေသည်။“ကျွန်တော် ဘလက်ဆင်းအေဂျင်စီက စံပြမယ်တစ်ယောက်ရဲ့
လိပ်စာကို သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ။ သူနာမည်က
ဒွိမိနစ်မက်ဆင်ပါ”“မီးနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဌာန စည်းကမ်းအရ

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခွင့်မရှိလို့ပါရှင်”တစ်ဘက်မှ ဖွန်းပြန်ချသွားသည်။ တိုနီသည် ဖုန်းကို ကြည့်ကာ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးထိုင်နေမိသည်။ ဒီမန်စနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ တစ်နည်းနည်းတော့ ရှိရမည်။

ဘရက်ရောဂျူးစီရုံးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ “မောနင်း . . . တိုနီ၊ ကော်ဖီသောက်မလား” “တော်ပါပြီ အနီကယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ကာလေတန် ဘလက်ဆင်းစံပြမယ်အေဂျင်စီအကြောင်း အနီကယ်ကြားဖူးသလား ဟင်” “ကြားဖူးတာပေါ့၊ တို့ပိုင်တဲ့ အေဂျင်စီ” “ဘာ ... ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တယ် ဟုတ်လား” “ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ရဲ့ လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီခွဲ တစ်ခု တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အေဂျင်စီတစ်ခုပေါ့” အဲဒီအေဂျင်စီကို ဝယ်တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အနီကယ် “နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ၊ မင်းအလုပ်ထဲဝင်လာချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းပဲပေါ့၊ မင်းက ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ” “ဪ .. ကျွန်တော်က

စံပြမယ်တစ်ယောက်အကြောင်းသိချင်လို့ပါ။ သူက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့” “ဆို ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ငါလွှဲမီးဆက်လိုက်ပါမယ်” “အို. နေပါစေ အနီကယ်၊ နေပါစေ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ အနီကယ်” ဒီမန်စနဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့ မည်ဟူသော အသံက တုန်အား မြူးကြွစေတော့သည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် တိုနီသည် ကာလေတန်ဘလက်ဆင်း အေဂျင်စီရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်စက္ကန့် ၆၀ အကြာတွင် သူသည် အေဂျင်စီဥက္ကဋ္ဌမစ္စတာတစ်လတန်၏ ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို လာလည်တာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဘလက်ဝဲ၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကတော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလပတ်အတွင်းမှာပဲ စုစုပေါင်း အသားတင် အမြတ်ငွေ ... “ဒီကိစ္စက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာတစ်လတန်၊ အခု ကျွန်တော်လာတာက

လုပ်ငန်းစစ်ဆေးရေးကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ ကြော်ငြာထည့်ထားတဲ့ စံပြမယ်တစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ လာပြီး စုံစမ်းတာပါ။ သူ့နာမည်က ဒီမန်စမက်ဆင်တဲ့” မစ္စတာတစ်လတန်၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ “ဪ .. ဟုတ်ကဲ့၊ သူကတော့ ကျုပ်တို့ အေဂျင်စီမှ အတော်ဆုံးစံပြမယ်တစ်ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျား၊ အတော်ဆုံးဆို မစ္စတာဘလက်ဝဲရဲ့ မေမေကလည်း အရှေးတော်တာကဲ့မို့၊ ကရိုဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီက ကျုပ်တို့ အေဂျင်စီကိုလွှဲပြောင်းဝယ်ယူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒီမန်စကို စံပြမယ်ခန့်ထားဖို့ မစ္စတာဘလက်ဝဲရဲ့ မေမေကယ်တင် ညွှန်ကြားခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ဒီကိုရောက်လာရခြင်းပါ၊ အဲဒီသံတော်တူညီချက်တွေ ဖိုင်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ ကြည့်ချင်ဦး” “အို. နေပါစေ ခင်ဗျား၊ နေပါစေ” တိုနီက

နားမလည်နိုင်အောင်အို . . . နေပါစေ ခင်ဗျား၊ နေပါစေ” တိုနီက နားမလည်နဲ့ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့မေမေက ဒီမန်စကို ဘာကြောင့် ငှားနိုင်ရတာလဲ။ သူတော့သွားသည်။ ဒါနဲ့ ဒီမန်စနဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်နိုင်မှာလဲ ခင်ဗျား၊ ဖြစ်နိုင်ရင်သူ့လိုပဲစာလေး တစ်ဆက်လောက် “ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ၊ လောလောဆယ်တော့ သူ့ဗားမန်ပြည်နယ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ဖက်ရှင်ပုံစံသစ်အတွက် စံပြဓာတ်ပုံသွားရိုက်နေကြတာပါ” သူက စားပွဲပေါ်မှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ... “သူ မနက်ဖြန်ညနေ ပြန်ရောက်လာမှာပါ မစ္စတာဘလက်ဝဲ” ဇွတ်နီသည် ဒီမန်စ၏ တိုက်ခန်းအဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်မှ ရပ်စောင့်နေစဉ် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် အနက်ရောင်ဇီမင်တားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဒီမန်စဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ဒီမန်စ၏

အဝတ်သေတ္တာကို ဆွဲကာ အားကစားသမားတစ်ယောက်လို ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ တိုနီကို အမှတ်မထင်မြင်လိုက်ရတော့ ဒီမိနစ် အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။ “တင် . . . မောင်၊ မောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်” “မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်” “နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ မိတ်ဆွေ” အားကစားသမားလို လူကဝင်ပြော လိုက်သည်။ “အခုတော့ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည အလုပ်ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ” တိုနီက ထိုသူအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒီမိနစ်အား ပြောလိုက်သည်။ “မင်းမိတ်ဆွေကို ထွက်သွားပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ” “ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာထင်လို့လဲ ဟင်” ဒီမိနစ်က ဖျတ် လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ . . . “သွားစမ်းပါ ဘင်၊ ညကျမှ ကျွန်မရှင်ကို ဖုန်းဆက်ပါမယ်” ထိုသူက ခဏစဉ်းစားနေသေးသည်။ နောက်တော့မှ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တုန်လိုက်ပြီး . . . “ကေ” သူက တိုနီအား တစ်ချက် စောင်းကြည့်ပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်သည်။ ပြီးတော့ ဝှေးခနဲ မောင်း ထွက်သွားသည်။ ဒီမိနစ်က တိုနီဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း “ကဲ အထဲဝင်ကြရအောင်” တိုက်ခန်းမှ နှစ်ခန်းတွဲဖြစ်ပြီး ခေတ်မီ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ပိုက်ဆံတော်တော်ပေးရမည်မှာ သေချာသည်။ “ဘယ်နှယ်လဲ အလုပ်ကောင်းရဲ့ လား” တိုနီက မေးသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မက ကံကောင်းပါတယ်” ဒီမိနစ်၏ လက်ချောင်းများက ဘလောက်အကျီကို ဂနာမငြိမ် ပွတ်ကစားနေကြသည်။ “တစ်ခုခု သောက်ပါလား မောင်” “နေ့ပါစေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါပါရိက ထွက်လာကတည်းကမင်းကို တစ်ချိန်လုံး စုံစမ်းနေတာ” “ကျွန်မက ပြောင်းလာခဲ့တယ်လေ” “အမေရိကကိုလား” “ဟုတ်ပါတယ်” ဒါနဲ့ . . . ကာလေတနာဘလက်ဆင်း အေဂျင်စီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအလုပ်ရတာလဲ” “ကျွန် . . . ကျွန်မက သတင်းစာထဲက အလုပ်ကြော်ငြာအရ လျှောက်လာတင်လိုက်တာပါ” သူမက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီတော့ . . . မင်းနဲ့မေမေနဲ့ ပထမဆုံး ဘယ်မှာတွေ့ကြ သလဲ” “ကျွန် . . . ကျွန်မ ပါရိက မောင်အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းကပေါ့။ မောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ . . .” “ငါ့ကို ဆက်ပြီး ညာမနေပါနဲ့တော့ ဒီမိနစ်” သူက ဒေါသကို ထိန်းပြီးပြောသည်။ “ပြီးခဲ့တတွေက ပြီးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မစွဲလမ်းခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့တွေ့ရမှ အားလုံးအရည်ပျော်ကျသွားတော့တယ်။ မင်းငါ့ကို ထပ်ညာမယ်တော့ မကြိုလို့က်ပါနဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းမျက်နှာကိုတစ်သက်လုံး ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ငါတကယ့်ခံစားချက်နဲ့ပြောနေတာပါ” ဒီမိနစ်က စကားပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ တိုနီ၏ဒေါသမီးတောက်နေသော မျက်လုံးများကြောင့် သူမ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားသည်။ “မင်းကို ငါနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးမယ်။ မင်းနဲ့ မေမေနဲ့ ပထမဆုံးဘယ်တုန်းက တွေ့ကြသလဲ” သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဒီမိနစ်က တုံ့ဆိုင်းမနေတော့။ “မောင်ကို ပန်းချီကျောင်းက လက်ခံလိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဝင်လုပ်ဖို့ ကိစ္စကိုလည်း မောင့်မေမေကပဲစီစဉ်ပေးခဲ့တယ်” တိုနီရှင်ထဲတွင် တော်တော်အောင်သွားသည်။ သူက အားတင်းပြီးပြောသည်။ “မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့နိုင်အောင်ဆိုပါတော့” “ဟုတ်ပါတယ် . . . ။ ပြီးတော့ . . .” “တော့ မင်းက ငါရဲ့ အပျော်မယားဖြစ်အောင် ငါ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်အောင် သူကမင်းကို ပိုက်ဆံလည်း ပေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား” “ဟုတ်ကဲ့ ဒါကလည်း ခေတ်ကာလအခြေအနေအရပါ။ စစ်ပြီးစကာလဆိုတော့ လူတိုင်း စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေကြတယ်။ ကျွန်မမှာ

ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတော့။ လုပ်လည်း ဘယ်မှာမှ ရှာမရဖြစ်နေတယ်။
မောင်တွေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ယုံပါ မောင်။ ကျွန်မ
မောင်ကိုတကယ်ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မပြောတာ
ယုံပါ။ မေးတာပဲ ဖြစ်မိမိပါ။ သူ့အသက် မာနသည်။
ဒေါသကြောင့်အသံတွေတုန်နေသည်။ သည်ခဏတွင် သူသည် သူမအဖို့
သူမိမိတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော
လူမိမိတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ “ဒီတော့ ပြောမိမိပါဦး။ ရည်ရွယ်ချက်က
ဘာလဲ။ ဘာကြောင့်ငါ့ကို အဲဒီလို လုပ်ရတာ” “မောင်မေမေက
ခိုင်းလို့လုပ်ရတာပါ။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာ မောင်အနေနဲ့ အစားဆင်းရဲ
အနေဆင်းရဲဖြစ်နေတာကို မောင်မေမေက ပူရှာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကို
ပိုက်ဆံပေးပြီး မောင် အတွက် အစာအရာရာ အဆင်ပြေအောင်
ပြုစုခိုင်းတာပါ” တိန်က သူ့အပေါ် မည်သည့် မှုတ်မှုမှ မရှိပါ။ ပြုစုယူသင့်သော ဒီမိနစ်၏
စေတနာကို ပြန်တွေးကြည့်သည်။ သည်လူ့စေတနာကောင်းသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူမေမေက စီးပွားရေးဆန်ပိုက်ဆံပေး၍
ဝယ်ခဲ့သည်။ တွေးခိုင်းတွေးခိုင်း သူ့အလွန်ရှက်မိသည်။ သူသည်တစ်လျှောက်လုံး
သူမေမေကြီးဆုတိုင်း ကရသော ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သူကအရာရာတွင်
မေမေအတွက်ကိုပဲ ဦးစားပေး၍ တွက်ခဲ့သည်။ မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ
အဓိကထားခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေကတော့သူ့အတွက် ဘာမှ မတွက်။
တကယ်တော့ သူသည် မေမေ၏ သားမဟုတ်။ မေမေ၏ အမေခံ၊ မေမေ၏
နန်းညွန့်လျာ ဥပရာဇာလိုသာ ဖြစ်နေသည်။ မေမေအတွက် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသာ
အဓိက။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသည်သာ ပဓာန။ တခြားအားလုံးသော အရာတိုင်းသည်
သာမည။ တိန်သည် ဒီမိနစ်၏ မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခန လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။
ဒီမိနစ်က တုန်အား ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ မျက်လုံးအစုံတွင်မျက်
ရည်တွေဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ကျွန်မ မညာပါဘူး မောင်၊ မောင်ကိုကျွန်မ
တကယ်ချစ်ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မလုံးဝမညာပါဘူးမောင်ရယ်။ ကံကသည်
စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ တိန်ဝင်လာသည်။ အရက်အလွန်
မူးလာသည်။ “ကျွန် .. ကျွန်တော် ဒီမိနစ်နဲ့ တွေ့လာတယ်” သူက အာလုပ်သံကြီးဖြင့်
ပြောသည်။ “မေ .. မေ ... မေမေတုန့်စိတ်ယောက်တော့ ... ကျွန် ...
ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်မှာ ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို အရူးလိုသံ ... သဘောထားပြီး
အူတက်အောင် ရယ် ... ရယ်နေကြမှာပေါ့ ... ပေါ့။ ဟုတ် ... ဟုတ်လား” ကံကမှာ
ရုတ်တရက်မို့ မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးကာ အလွန်စိုးရိမ်သွားမိသည်။ “သား ... သား။
နေစမ်းပါဦး သားရယ်။ ဖြည်းဖြည်းပြောကြတာပေါ့။ မေမေရှင်းပြပါရစေဦး
သားရယ်” မလိုဘူး။ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ ကျွန် ... ကျွန်တော် အား ... အားလုံးသံ
... သိပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ကျွန် ... ကျွန်တော်တစ်ခုံပဲ ပြော ... ပြောမယ်။ ဒီ ..
ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန် ... ကျွန်တော်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စမနာသမျှမှာ မေ ... မေ ...
မေမေ ... လုံး ... လုံးဝဝမရှုပ် ပါနဲ့။ ကျွန် ... ကျွန်တော်ပြော .. ပြောတာကြား ...
ကြားရဲလား။ ဒါ ... ဒါ နောက်ဆုံးစကားပဲ” သူကနောက်ပြန်လှည့်ကာ အခန်းထဲမှ
ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကံကမှာနေရာတွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ကာ
ကြက်သေသေ ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အနာဂတ်အတွက်
နှိမ့်တိုဆုံးများဖြစ်လေမည်လားဟူသော နားရိမ်စိတ်ဝင်လာပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားမိတော့သည်။

တိုက်နိုသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရင်းနှီးမိလစ်ဂျီ ရပ်ကွက်၌ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း
 ငှားသည်။ ပြီးလျှင် အိမ်သို့ပြန်ကာ သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ချလာပြီးတိုက်ခန်း
 အသစ်တွင် ပြောင်းနေလိုက်တော့သည်။ သူနှင့် သူမေမေတို့၏
 ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ထိုနေ့မှစ၍ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူက
 သူမေမေအား ပြောဆိုဆက်ဆံပုံမှာ လုပ်ငန်းအရမလွယ်သာ၍ ဆက်ဆံပုံမျိုးသာ
 ဖြစ်နေသည်။ ယခင်အခါများကလို သားအိမ်နစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့်
 ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ညစာစားကြခြင်းလည်းလုံးဝမရှိတော့။ ကိတ် သားဖြစ်သူနှင့်
 ယခင်ကလို ပိုမိုနိမ့်ဆက်ဆံရေးမျိုးသို့ ပြန်ရောက်ရန် အခွင့်သာတိုင်း
 စကားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမှုအရာဖြင့်သော်လည်းကောင်း
 ကြိုးစားတတ်သည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူက မိခင်ဖြစ်သူ၏အပြုအမူကို
 မသိကျိုးကျဲပြုနေလေသည်။ သည်အတွက် ကိတ်မှာ ကျီတိပြီး ဝံ့နေရသည်။
 တကယ်တော့ သူမသည် သားဖြစ်သူ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် မှန်သည်ထင်၍
 လုပ်ခဲ့ခြင်းသဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒေးဗစ်အတွက်လည်း သည့်အတွင်းပင်
 သူမ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အား ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းမှ အထွက်မခံနိုင်၍
 မလုပ်ခင်ဘဲနှင့် ဇွတ်မှိတ်ပြီး လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလောကတွင်
 ကိတ်အချစ်ဆုံးသောသူမှာ တိုက်နိုသာ ဖြစ်သည်။ တိုက်နိုသာလျှင် သူမ၏
 မျိုးဆက်သေ့၊ သူမ၏အသက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားဖြစ်သူ
 တစ်နေ့တစ်ခြား အခြေအနေပြောင်းလဲလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကိတ်မှာ
 မချိုအောင် ခစားရသည်။ တိုက်နိုသည် ယခင်ကလို စကားလည်း သိပ်မပြောတော့။
 လူတွေနှင့်လည်း သိပ်မပေါင်းတော့၊ တစ်နေ့တခြား ပျော်ရွှင်ရပ်ကင်းမဲ့လာကာ
 တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေလာတော့သည်။ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့
 မိန်းမတစ်ယောက်တော့ လိုအပ်နေပြီ။ အမေခံသားတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်ပြီ။
 ငါပဲ ကြည့် လုပ်ရမှာပဲ။ လုပ်ကို လုပ်ရမယ် ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။
 ရွာရက်ရောဂျားစသည့် ကိတ် ရိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
 ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီကွပ် ကိတ်။ ပြဿနာတော့
 ပေါ်လာပြန်ပြီ။ “ဘာပြဿနာလဲ” ဘရိုက်က သုံကြိုးစာကို စားပွဲပေါ်တွင်လိုက်ပြီး . .
 “တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ်ကောင်စီကို တောင်အာဖရိကပါလီမန်က
 မတရားအသင်းကြည့်ပြီး ကွန်မြူနစ်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ပြီ” ကိတ်၏ ပါးစပ်မှ
 ဘုရားရေဟာ စကားတစ်ခွန်းသာပြောနိုင်ရှာသည်။ စင်စစ် ယင်းဥပဒေမှာ
 ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ အစိုးရပေါ်လစီတစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်သူအား
 ကွန်မြူနစ်ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီး၍ ထောင်ဒဏ်ပေးမည့်ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှသာ
 ဖြစ်သည်။ “အမှန်ကတော့ လူမည်းတော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ပြုခွင့်ချင်လို့
 လုပ်လိုက်တဲ့ ဥပဒေပဲ” ဟု ကိတ်က ပြောသည်။
 “တကယ်လို့” အတွင်းရေးမှူးစာရေးမက ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့်
 စကားပြတ်သွားသည်။ “အဝေးတယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ် မမ။
 ဂျီဟန်နီကစဘတ်ကမစ္စတာ ပီယားစိဆီကပါ” ဂျီနာသန်ပီးယားစိမှာ
 ဂျီဟန်နီကစဘတ် ကုမ္ပဏီခွဲမှ တာဝန်ခံမန်နေဂျာဖြစ်သည်။ ကိတ်က
 တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “ဟယ်လို ဂျီနီ
 နေကောင်းတယ်နော်” ဟုတကယ် နေကောင်းပါတယ် ကိတ်။ အရေးကြီးတဲ့
 ကိစ္စပေါ်လာလို့ကျွန်တော် လှမ်းဆက်တာပါ။ “ဘာကိစ္စလဲ” “ဘန်ဒါကို
 ရဲကဖမ်းသွားပြီတယ်။ အခုပဲ ကျွန်တော်ဆီ သတင်းရောက်လာတယ်ကိတ်
 ဂျီဟန်နီကစဘတ်မြို့သို့ နောက်တစ်ပတ် လေယာဉ်ဖြင့်လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘန်ဒါအတွက် သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည်
နည်းလမ်းများကို ကြံဆရန် သူမက
ကုမ္ပဏီဥပဒေပညာရှင်များနှင့်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကရုဂျာ- ဘရင်း
ကုမ္ပဏီကိုသို့သော ညွှန်ကြားမှုကြီးမားလှသည် ကုမ္ပဏီကြီးသောမှ
ဘန်ဒါကစတင် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်။ တောင်အာဖရိက အစိုးရက
သူ့အားတိုင်းပြည်ရန်သူအဖြစ် ကြေညာထားသည်။ ဘန်ဒါအား
ဘယ်လိုပုံစံဒဏ်မျိုး ပေးမည်ဆိုသည်ကို သူမ တွေးပင်မတွေးမိအောင်
ဖြစ်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေသူမသည် ဘန်ဒါနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
တွေ့ဆုံပြီးသူမတတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
ယခုကဲ့သို့ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူမသည် ကုမ္ပဏီရုံးသို့သွားပြီး
အကျဉ်းဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း
တိုက်ပိတ်ထားပါတယ် မစွဲစဘဲလက်ဝဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ ခဲ့ မပေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
မစွဲကဘဲလက်ဝဲက တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကြည့်ပြီး
စီစဉ်ပေးပါမယ်” နောက်နေ့မနက်တွင် ကိုက်သည် ဂျီဟန်နက်စဘတ်
အကျဉ်းထောင်သို့ သွားရောက်ကာ ဘန်ဒါနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဘန်ဒါအား
ခြေနှင့်လက်များကိုထိပ်တုံးခတ်ထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင်
မှန်ခန်းဆီးကာထားသည်။ ဘန်ဒါမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။
ကံတက ခံတံဓာတ်ကျနေသော သူမဟုတ် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသပူနေသော
ဘန်ဒါကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမအား မြင်သောအခါ
ဘန်ဒါက ပြုံးပြီးခွင့်ခွင့်အမူအရာဖြင့် “မင်းလာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။
မင်းကလည်း မင်းအဖေအတိုင်းပဲ။ ဆူးတောမှ
ဝင်တိုးချင်တာ” “အန်ကယ်ကလည်း ဒါတွေ ထားစမ်းပါ။ အခု
စကားပြောနေတာဘယ်သူလဲဆိုတာ သတိရစမ်းပါ။ လောလောဆယ်
အရေးကြီးတာက အန်ကယ်ကို ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ရက် ဘယ်လိုထုတ်ယူရမလဲ။
အဲဒါနည်းလမ်းရာကြည့်ပါဦး” “တခြားနည်းမရှိဘူး ကိတ်၊ ခေါင်းနဲ့
ထုတ်သွားရင်တော့ ရလိမ့်မယ်။ သူတို့က ငါ့ကို အဲဒီနည်းပဲ အပြင်ကို
ထုတ်သွားခဲ့ပြီဟု။” “ကျွန်မမှာ အလွန်အားထားရတဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တွေရှိ . .
” “နေပါစေ ကိတ်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့က ငါ့ကို သိက္ခာရှိစွမ်းကြတယ်၊ ငါ့ကလည်း
သိက္ခာရှိစွမ်း ထွက်ပေါက်ရာမှာပဲ” “အန်ကယ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” “ငါ့ကို
လောင်အမဲထထည့်ထားတာ ငါမကြိုက်ဘူး။ တစ်သက်လုံးမကြိုက်ဘူး။ ငါ့ကို
တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့နေရာမျိုး သူတို့
လုံးဝမဆောက်လုပ်နိုင်သေးပါဘူး” “အို .. အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ်။
ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်ရင် သူတို့က အန်ကယ်ကို
သတ်ကြလိမ့်မယ်” “မပူပါနဲ့ ကိတ်၊ ငါ့ကို ဘယ်အရာကမှ မသတ်နိုင်ပါဘူး။ အခု
မင်းနဲ့စကားပြောနေတဲ့ လူဟာ သာမန် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။
ငမန်းအန္တရာယ်တွေ၊ မိုင်းမိုးအန္တရာယ်တွေနဲ့ အမဲလိုက်ခွေးအန္တရာယ်တွေကို
ကျော်လွှားလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ” သူမကလုံးအစုံတွင် အရောင်တလက်လက်
တောက်လာသလို ထင်ရသည်။ “မင်းသိပါတယ် ကိတ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ငါအတွက်
ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါပဲ” ကိတ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဘန်ဒါနဲ့
တွေ့ရန် ထောင်သို့လာခဲ့သည်။ ထောင်မှူးက ဆီးပြောသည်။ “ဝမ်းနည်းပါတယ်
မစွဲကဘဲလက်ဝဲ၊ လုံခြုံရေးကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို
နေရာပြောင်းချုပ်ထားရပါတယ်” “ဘယ်နေရာမှာ” “အဲဒါတော့ လုံးဝ ပြောခွင့်
မရှိပါဘူး” ကိတ် အပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ နံနက်စာ ဖုန်းနှင့်အတူ

သတင်းစာပါရောက်လာသည်။ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော
မျက်နှာဖုံးခေါင်းစဉ်စာလုံးကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
သူပုန်ခေါင်းဆောင်အား ထောင်ဖောက်ထွက်ပြေးမည့် ကြံ့
ပစ်သတ်လိုက်ရခြင်းနောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ကံကောင်းသည်
ထောင်မှူးရုံးခန်းထဲသို့ရောက်နေသည်။ "သူက ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့
လုပ်တာကြောင့် ပစ်သတ်လိုက်ရတာပါ မမ့မိဘဲလက်ဝဲ။ အဖြစ်ကတော့
အဲဒီအတွင်းပါပဲ" ရှင်ပြောတာ မမှန်ပါဘူး၊ အဖြစ်ကလည်း
အဲဒီအတွင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီထက်ပိုမှာပါ ဟု ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။
ဘန်ဒါကတော့ သေသွားခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူ့ လူမျိုးများအား
လွတ်လပ်စေလိုသော သူ၏ရည်မှန်းချက်ကား ဘယ်တော့မှ သေ မည်မဟုတ်။
နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဘန်ဒါအား သြဗိုဟ်မြို့ပြန်ခဲ့ပြီးနောက်ကိတ်သည်
နယူးယောက်သို့ ပြန်ရန်လေယာဉ်ပေါ် ရောက်နေပြီ။ သူမ၏ ချစ်လှစွာသော
ဇာတိဌာနေကို လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ မြေကြီးအရောင်သည် နီရဲနေသည်။ ဤဒေသကား
သယံဇာတပေါကြွယ်ဝ၍ မြေဆီသဖြည့်ဇာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။
ဤမြေလွှာ၏ အောက်တွင် လူသားတို့ မျှော်မှန်းသည်ထက်ပေါ်ကြွယ်ဝသော
သယံဇာတရတနာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဤနယ်မြေကား ဘုရားသခင်
အထူးဖန်ဆင်းထားသော နယ်မြေပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည်
ဤနယ်မြေအား သယံဇာတ သဘာဝစုစည်းများဖြင့် အလှူပယ်ပြည့်ဝအောင်
ရက်ရောစွာ ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။ သို့သော် .. ဘုရားသခင်သည်ဤနယ်မြေမှ
လူသားများကိုမူကား ကျန်စာသင့်စေခဲ့သည်တကား။ ဒီနိုင်ငံကို ငါ နောက်ထပ်
ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။
ဘရက်ရောဂျူးစ်၏ တာဝန်တစ်ရပ်မှာ ကရုဏာ-
ဘရင်းကုမ္ပဏီ၏ရေရှည်စီမံကိန်းဌာနကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။
သူသည် အမြတ်အစွန်းရရှိနိုင်မည့် လုပ်ငန်းသစ်များ ရှာရာတွင် အလွန်တော်သည်။
မေလ စောစောပိုင်းတစ်ရက်တွင် ဘရက်ရောဂျူးစ်သည် ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏
ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ "စိတ်ဝင်စားစရာ နှစ်ခုတော့ တွေ့ထားတယ် ကိတ်" သူက
ဖိုင်တွဲနှစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး "ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပါ၊ တို့အနေနဲ့ ဘယ်ကုမ္ပဏီကိုပဲ
ရရ အလုပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်" ကျေးဇူးပဲ ဘရက်။ ကျွန်မ ဒီည
လေ့လာကြည့်လိုက်ပါမယ်" ညကျတော့ ကိတ်သည် တစ်ယောက်တည်း
ညစာစားရင်း ကုမ္ပဏီနှစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သော ဘရက်ရောဂျူးစ်၏
လျှို့ဝှက်အစီရင်ခံစာများကိုသေချာချာ လေ့လာဖတ်ရှုသည်။
အစီရင်ခံစာများမှာ ရှည်လျားပြီး အသေးစွဲ နှစ်စောင်စလုံး အဆုံးတင်
ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စား စိတ်ရေးသားထားသည်။ နှစ်စောင်စလုံး၌ အဆုံးတွင်
"ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စားဟူ၍ ရေးသားထားသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့
ယင်းကုမ္ပဏီများကို လိုချင်လျှင်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် နည်းလမ်းများဖြင့်တော့
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းပေါ်လေ၊
ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စားတော့လည်း စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ဟု
ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီနှစ်ခုစလုံး၏ ပိုင်ရှင်များမှာ
ငွေကြေးချမ်းသာပြီးခေါင်းမာကြသည်။
ထို့ကြောင့်အရောင်းအဝယ်ကစွဲဆွေးနှွေးလျှင် လုံးဝလက်ခံ၍ပင်
စကားပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤကား ကိတ်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်ပင်
ဖြစ်သည်။ သူမသည်စွန့်စားရသော လုပ်ငန်းမျိုးကိုလုပ်ခံရသည်မှာ
ကာလအတန်ကြာ။ သည်ကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်လေလေ၊ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလေလေ

ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းကုမ္ပဏီများ၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ထပ်မံလေ့လာပရစ်နဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုနှင့် ခံစားမှုတစ်ခုကို ကုမ္ပဏီကို ချာလီဂုတ်ဆိုသူ တက္ကဆက်ပြည်နယ်သားတစ်ယောက်က ပိုင်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းများတွင် ရေနံတွင်းတူးခြင်းနှင့် တွင်းတူးပစ္စည်းကိရိယာလုပ်ငန်း ထုတ်လုပ်ခြင်းတို့ ပါဝင်သည်။ လောလောဆယ် ရေနံထွက်နေသော တွင်းများနှင့် ထွက်ရန် အလားအလာရှိသော တွင်းပေါင်း တစ်ဒါဇင် ကျော်ကျော် ရှိသည်။ ဤကုမ္ပဏီကို ရန်ကုန်မြို့ ကရဂျာ-ဘရင်းကုမ္ပဏီအတွက် အမှန်တကယ် အကျိုးရှိမည် ဖြစ်သည်။ မူငွေသနဿ ရဟ မဏ္ဍ။ ပိုင်ရွှင်ဒုတိယကုမ္ပဏီက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တက္ကနီလိုဂျီကုမ္ပဏီ။ ပိုင်ရွှင်မှာ ကောင်ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းဆိုသူ မှူးမျိုးမတ်နွယ်ဝင်ဂျာမန် လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဤကုမ္ပဏီသည် ဂျာမန်နိုင်ငံ အက်ဆင်မြို့တွင် သမ္မတစက်ရုံကလေးတစ်ခုအဖြစ် စတင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ သင်္ဘောကျင်းများ၊ ရေနံစာတုစက်ရုံများ၊ ရေနံတင်သင်္ဘောများနှင့် ကွန်ပျူတာဌာနတစ်ခုတို့ကို ပိုင်သော လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကုမ္ပဏီကြီးအဖြစ် တိုးတက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကရဂျာ-ဘရင်း လီမိတက်အနေဖြင့် ယင်းကုမ္ပဏီနှစ်ခုအနက် တစ်ခုကိုသာ ဝယ်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူရမည် ဆိုသည်ကိုကတိက အပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ သို့သော် "ရောင်းရန်စိတ်မဝင်စား"ဟူသော မှတ်ချက်က အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ ဟု ကိတ်က ပြီးထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကိတ်က ဘရက်ရောဂျားစံအား သူမ၏ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ "ရှင် ဒီလျူဂျွန်အစီရင်ခံစာတွေရလာတာ ကျွန်မ ချီးကျူးပါတယ်" သူမက ပြီးလိုက်ပြီး "က .. ဒီတော့ အဲဒီ ချာလီဂုတ်နဲ့ ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းတို့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ" ဘရက်က အားလုံးကို အဆင်သင့်လုပ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ "ချာလီဂုတ်က တက္ကဆက်ပြည်နယ်သား၊ ဒါးလက်မြို့မှာ မွေး တယ်။ ကြားတတ်တယ်၊ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လုပ်ငန်းစီမံအုပ်ချုပ်ရေး ကျွမ်းကျင်တယ်။ အစုတန်းက သူညနဲ့ စလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေနံတွင်း လုပ်ငန်းမှာ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရင်း ဒီအဆင့်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် တက္ကဆက်ပြည်နယ်တစ်ခြမ်းလောက် ပိုင်နေပြီ။" ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ "ငှာ နှစ် သားသမီးကော" "သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ၂၅ နှစ်၊ သိရသလောက်ဆိုရင် အရမ်းချော့ဆန်ပုံ" "အိမ်ထောင်ရှိသလား" "အိမ်ထောင်ပျက်" "ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်း" ဟော ချာလီဂုတ်ထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်တယ်။ သူကပြီစားမျိုး အလယ်ခေတ်ကတည်းက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျာမန်မိသားစုကြီးတစ်ခုကဆင်းသက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အိမ်ထောင်မရှိတော့ဘူး။ မဆိုးဖို၊ သူ့အဘိုးက သံမဏိစက်ရုံကလေး စတင်ထောင်ခဲ့တယ်။ ဟော့ဖမန်းက အဖေဆီက အမွေ ရပြီးတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ အခု အခြေအနေအထိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းမှာ ရှေ့ ပြေး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ "တက္ကရပ်ရိုစက်ဆာ" ကိရိယာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ထုတ်လုပ်သေးတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့က ကွန်ပျူတာကို အသုံးပြုနေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာဟော့ဖမန်းက ဝိုက်ဆံတွေ အမြဲတမ်းရနေတယ်။ သူ့မှာ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ "သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အသက်က ၂၃ နှစ်" "ဘယ်လိုနေသလဲ" "တော့ မသိရသေးဘူး။ ဒီမိသားစုက တော်တော်ကို သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေတတ်တယ်။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သူတို့နေကြတာ၊ ဒီအတွက် အချိန်ကုန်ခံနေပါနဲ့တော့ ကတိ၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုစလုံးက ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေခွဲ သောက်ရင်းစားရင်း

စကားပြောကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ချာလီဝတ်ကရော၊ ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းကရော သူတို့
ကုမ္ပဏီကို ရောင်းဖို့ကိစ္စ လုံး မစဉ်းစားကြဘူး။ ရောင်းဖို့ကိစ္စသာ မဟုတ်ဘူး။
ပူးပေါင်းဖို့ စပ်တူလုပ်ဖို့ကိစ္စလည်း လုံးဝမစဉ်းစားကြဘူး။ ခင်ဗျား
မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့ ဝင်ငွေတွေကလည်း သိပ်ကောင်းနေကြတယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောင်းနိုင်ပမလဲ” မရောင်းနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ကိတ် ပို ပို၍
လှုံ့ချင်လာသည်။ သူမအနေဖြင့် တစ်နှည်းနှည်းဖြင့်တော့ မရ၊ ရအောင်
ကြံရတော့မည်။ နောက် ၁၀ ရက် အကြာတွင် အမေရိကန် သမ္မတကြီးထံမှ
ဖိတ်စာတစ်စောင် ကိတ်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများအား
ကူညီထောက်ပံ့ရေး ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန် နိုင်ငံတကာ
စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ညီလာခံကိုပါရှင်တန်မြို့တွင် ကျင်းပရန် ဖြစ်သည်။
ကိတ် သမ္မတ အမေတော်သို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်သည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး
မကြာမီတွင်ပင် ချာလီဝတ်နှင့် ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းတို့လည်း ဖိတ်စာများ
ရရှိကြသည်။ ကိတ် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်မှ မှန်းကြည့်သည်။
တကယ်တော့ရတော့လည်း သူမ မှန်းကြည့်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် မှန်နေသည်။
ချာလီဝတ်က အရပ်ခြောက်ပေး လေးလက်မ ရှည်ပြီး ပခုံးကျယ်ကျယ်ဖြင့်
ဘောလုံးသမားရုပ်မျိုးရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သန်မာထားကျိုင်းသော်လည်း
ဖိုက်ရွဲရွဲနှင့်လူငယ်ကြီးဖြစ်ဖို့ ဘက်နီးနေပြီ။ သူ့ မျက်နှာကြီး နီရဲနေသည်။ သူ့
အသံက အလွန်ကျယ်သည်။ သူက ကိတ်အား မတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပမာ
ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။ ချာလီဝတ်သည် ခိုင်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်လာသူ
မဟုတ်။ စီးပွားရေးတွင် တကယ်တော်၍သာ ယခုလို့ ချမ်းသာလာခြင်းဖြစ်သည်။
သူ မကြိုက်သော အလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်နှည်းနှင့်မဆို ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ကြောင်းကို ၁၀ မိနစ်ခန့် စကားပြောကြည့်ပြီးသောအခါ
ကိတ်အကဲခတ်မိသည်။ သူက ခေါင်းမာပြီး ငါ့စကားနားရ ပြောတတ်သည်။
မြောက်ပင်မြောက်ချိရမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် ကိတ်က သူ၏
ပျော့ကွက်ကိုတွေ့ထားသည်။ သည်လောက် ဆိုလျှင် သူမအတွက်
လိုလောက်နေပြီ။ ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းကတော့ ချာလီဝတ်နှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ သူက ရုပ်ချောသည်။ မျက်နှာက တည့်ကြည်
ခံ့ညားသည်။ အညိုရောင်ဆီပင်ပျော့များမှာ နားသယ်တစ်ဘက် တစ်ချက်တွင်
အဖြူရောင် သမီးနေကြပြီ။ သူက အရာရာတွင် တိကျသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ်
လုပ်ကိုင်တတ်သည်။ ရှေးဆန်ချင်သလို ရှိသော်လည်း ခင်မင်စရာ
ရုပ်ရည်မျိုးရှိသည်။ သို့သော် ပျော့လျှင်ဖယောင်း၊ မာလျှင် သံချောင်း လူစားမျိုး
ဖြစ်ကြောင်း ကိတ်က မြင်မြင်ချင်းသဘောပေါက်သည်။ ဝါရှင်တန်စည်းဝေးပွဲကို
သုံးရက်တိတိ ကျင်းပသည်။ အားလုံးပင်အဆင်ပြေသည်။ စည်းဝေးပွဲကို ဒုတိယ
သမ္မတက သဘာပတိအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပေးသည်။ သမ္မတကြီးကတော့
ဖွင့်ပွဲနေ့တွင်သာ ခေတ္တ လာရောက် နားထောင်သွားသည်။ ကိတ်အား လူတိုင်းပင်
စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ရုပ်ချောသော၊ အားမာန်ရှိသော၊ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံ
စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာကြီးကို ဦးဆောင်နေသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်
အထင်ကြီးကြသည်။ ကိတ် လူရှင်းသွားသောအခါ ချာလီဝတ်အား အမှတ်မထင်
မေးလိုက်သည်။ “မစ္စတာဝတ်က မိသားစုပါ ခေါ်လာပါသလား” “မိသားစု မပါပါဘူး။
ကျွန်တော် သမီးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက ခေးဝယ်စရာရှိလို့
လွှဲကံလာတာပါ” “ဪ .. ဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့” တကယ်တော့
ကိတ်က ချာလီဝတ်တွင် သမီးပါလာကြောင်းကိုသာမက ဂါဖင်ကယ်”
ကုန်ပဒေသာတိုက်တွင် ယ်ဝတ်စုံမျိုးကို ဝယ်ယူနေကြောင်းကိုပါ သိထားပြီး

ဖြစ်သည်။“ဒါနု လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ ကျွန်မ ညစာစားပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်လို့စိတ်ကူးထားပါတယ်။ အဲဒါဟာဘားက ကျွန်မရဲ့ အပန်းဖြေရပ်သာမှာပါ။

ဖြစ်နိုင်ရင် မစ္စတာဝတ်တိုသားအဖနှစ်ယောက် ဆက်ဆက်တက်ဖြစ်အောင်တက်စေချင်ပါတယ် ရှင်”ချာလီဝတ်က မဆက်မဆိုင်းပင်“စက်ကိတ်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေအကြောင်း ကျွန်တော် အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်။ ကြိုကြိုတုန်း တက်ဖြစ်အောင်တက်ပါမယ်”မီးသာပါတယ် ရှင်၊ မိနက်ဖွန် ညကျရင်တော့ ကျွန်မ လေယာဉ်ပျံ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ကိတ်သည်

ဖရက်ဒရစ်ဟော့မန်းနှင့်စကားပြောပြန်သည်။“မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းက ဝါရှင်တန်ကို တစ်ယောက်တည်း လာပါသလား၊ ဇနီးကော ပါပါသေးသလား”“ကျွန်တော် ဇနီးဆုံးသွားပါပြီ။ ကျွန်တော် သမီးပဲ ပါလာပါတယ်”သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် “ဟေး-အဒမ်”ဟိုတယ်တွင် တည်းနေကြောင်း ကိတ်က သိထားပြီး ဖြစ်သည်။“ဒါနု အခုလို ကြိုကြိုတုန်း ကျွန်မရဲ့ ညစာစားပွဲကို ဖိတ်ပါရစေမစ္စတာဟော့ဖမန်း။ လာမယ့် သောကြာနေ့မှာ အဲဒါဟာဘားက ကျွန်မရဲ့အပန်းဖြေရပ်သာမှာ ဖည့်ခံကျွေးမွေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

မစ္စတာဟော့ဖမန်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး တက်ဖြစ်အောင် တက်စေချင်ပါတယ်”“ကျွန်တော်တို့က ဂျာမနီကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့ရှိပါတယ်”သူက စကားကိုရပ်ပြီး ကိတ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ပြီးတော့မှ ပြီးလိုက်ပြီး ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်နောက်ကျလို့တော့ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ကြိုကြိုခံတဲ့ ညစာစားပွဲကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါမယ်”“အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်

မစ္စတာဟော့ဖမန်း၊ ကျွန်မ ပို့ဆောင်ရေး အစီအစဉ် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ် အဲဒါဟာဘားရပ်သာတွင် တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျစီ ပါတိပေးတတ်သည်မှာ ကိတ်၏ အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ပါတိပွဲသို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ တက်ရောက်ကြသည်။

ယင်းသို့ ဩဇာတိကမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်းနှီးရသည်မှာ အလွန်အကျိုးရှိသည်။ယခုပုံကလည်း အထူးစပါယ်ရွယ်ပွဲအဖြစ် ကျင်းပရန် ကိတ်က ရည်စူးထားသည်။ သူမက ညစာစားပွဲသို့ တန် မတက်ရောက်မည်ကိုသာ တွေးပြီးစိုးရိမ်နေမိသည်။ တန်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်မှစ၍ ပါတိပွဲများသို့အတက်အပြု မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ မလွဲသာ၍

တက်ဖြစ်သော်လည်းစတင်သဘောလောက်သာ မျက်နှာပြကာ ခဏအတွင်း ပြန်သွားတတ်သည်။သည်ပွဲကိုတော့ ယင်းသို့လုပ်၍မရ။ သူတက်ဖြစ်အောင် တက်ခိုင်းရမည်။ တက်လာလျှင်လည်းပွဲပြီးသည့်အထိ နေကိုနေရမည်။ ဤပွဲသည် သူ့ အကျိုး အတွက်၊ကမ္မဏီအကျိုးအတွက် ရည်စူး၍ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ကိတ်က ညစာစားပွဲကျင်းပမည့်ဖြစ်ကြောင်း တန်အား ပြောပြသောအခါ

မျှော်လင့်ထားသည့် အတွင်းပင် တန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။“ကျွန် .. ကျွန်တော်တော့ မတက်နိုင်ဘူး မေမေ။ တနင်္လာနေ့မှာကနေဒါကို သွားဖို့ အားလုံး အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ခရီးမထွက်ခင် အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှင်းစရာ အများကြီး ကျန်သေးလို့ပါ”“နပွဲက အရေးကြီးတယ် သားရဲ့၊ ချာလီဝတ်နဲ့

ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းတို့လည်း တက်ကြမှာ။ ပြီးတော့ ...”“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ကို အန်ကယ်ဘရက် ပြောပြပြီးပါပြီ။ သူတို့ကမ္မဏီတွေကို မေမေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး”“အဲဒါကြောင့် မေမေက ကြိုးစားကြည့်ချင်တာပေါ့ သားရဲ့”“မေမေက ဘယ်ကမ္မဏီကို ကြိုက်သလဲ”“ဝှက်ရေနီနဲ့ စက်ကိရိယာကမ္မဏီကို လိုချင်တယ်။

အဲဒီကမ္မဏီရလို့ရှိရင် မေမေတို့အနေနဲ့ အမြတ်ငွေ နောက်ထပ် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း

တိုးလာနိုင်တယ်။ တစ်နေ့မှာ အာရပ်နိုင်ငံတွေက ရေနံခေးနှုန်း ချုပ်ကိုင်ထားမယ့်
"ကာတယ်" အုပ်စုဖွဲ့လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ရေနံဈေးနှုန်း မိုးထိ
တိုးတက်သွားနိုင်တယ်။ ရေနံကလည်း အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့
ရွှေမည်းဖြစ်လာနိုင်တယ်။ "နိုင်ငံတကာ တက္ကသိုလ်ဂျာနယ်က ရော့ ဘယ်လိုလဲ" နဲ့
ဂျာနယ်ကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးကတော့ ရေနံကမ္ဘာပဲ။
မေမေတို့အတွက် အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ် အမြတ်ထွက်နိုင်တယ်။
အဲဒါကြောင့် ညစာစားပွဲမှာ သွားရှိကိစ္စစေချင်တယ်။ ကနေဒါကိစ္စက သုံးလေးရက်
ဆိုင်းထားလို့ရပါသေးတယ်။ တန် ပါတီပွဲများကို မန်းသည်။ မဆိုးနိုင်သော
ပြီးငွေ ဖွယ်စကားများ၊ အကြားသန်သော ယောက်ျားများ၊ သားကောင်ကို
ရှာနေသော မိန်းမများကို မန်းသည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စက စီးပွားရေးကိစ္စ
ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာတော့ဘဲ
သဘောတူလိုက်ရတော့သည်။ "ကောင်းပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တက်
ဖြစ်အောင်လည်း တက်ပါမယ်" ဤသို့ဖြင့် အရာရာသည် ကိတ်
စပ်ထားသည့်အတိုင်း အဆင်ပြေချောမောနေတော့သည်။ ချီတ်တူသအဖွဲ့က
ကမ္ဘာပိုင်လျှော့ဖြင့် နန်းပြည်နယ်သို့ တင်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်
ကတိသဘောဖြင့် ဒါခံပေးတားသို့လာခဲ့သည်။ သဘောဆီပုံမှ
မီဒါကုန်းမြင့်ရပ်သို့ မိမိခံကားကြီးဖြင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကိတ်က
အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ထွက်၍ ကိုဆိုသည်။ ဘရက်ပြောတာတကယ်မှန်သည်။
ချာလီဝတ်၏ သမီး လူစီမှာ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။
အရပ်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်လုံးများက အညှိုးရောင်၊
အစက်ပါးလှသော ဝတ်စုံအောက်မှ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသော
ကိုယ်နေဟန်ထားက အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ သူမသည် အိတာလျံ
သူဌေးသား လူပေါ်ကြော့ကလေးတစ်ယောက်နှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကတည်းက
ကာရှင်းခဲကြောင်း ဘရက် ပြော၍ သိရသည်။ ကိတ်က လူစီအား တို့နီနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးပြီး တို့နီ၏ အရပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တို့နီကတော့
ထူးထူးခြားခြား အမူအရာ ဘာမှမပြ။ သားအဖနစ်ယောက်စလုံးကို ကွဲခြွေရ
ကြုံဆိုက်ဆက်သည်။ ပြီးနောက်အရက်ခန်းသို့
ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ "အခန်းက လူလိုက်တာနော်" လူစီက ဂီတသံပါပါဖြင့်
အေးအေးကလေးပြောသည်။ သူမ၏ စကားသံတွင် တက္ကဆက်ပြည်နယ်သို့
လုံးဝမဝဲ။ "ဒါနဲ့ ရှင်က အများအားဖြင့် ဒီမှာပဲ နေသလားဟင်" သူမက တို့နီအား
မေးသည်။ "မနေပါဘူး" သူမက တို့နီဆက်ပြောဦးမည်လားဟု စောင့်နေသည်။
သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့မှ - ရှင်က ဒီမှာပဲ
ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပေါ့နော်။ "တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ဆိုပါတော့" တို့နီက စကားကို
ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောနေသောကြောင့် ကိတ်က အလျက်သိစွာဖြင့်
ဝင်ပြောသည်။ "တို့နီက ဒီအိမ်မှာ လာနေရတာ သိပ်ပျော်တာ၊
သူငယ်ငယ်တုန်းကဒီမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကို အမြဲတမ်း သတိရနေတယ်။
ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မအားလပ်တာနဲ့ ဒီကို မှန်မှန်
မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့" တို့နီက မိခင်ဖြစ်သူအား အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့်
ကြည့်လိုက်ပြီး "တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အခုအချိန်မှာ ကနေဒါကို
ရောက်နေပြီး ဖြစ်မှာ" ဤပေမဲ့ သူက မစတာဝတ်တို့ သားအဖကို
ဖည့်ခံချင်တာကြောင့် ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စ ဆိုင်းထားလိုက်တာပဲ" ကိတ်က
သားဖြစ်သူအတွက် စကားလှအောင် ဖြည့်ပြောလိုက်သည်။ "ဟုတ်ကဲ့
ကျွန်တော်တို့လည်း အခုလို တွေ့ရတာ အများကြီးဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီက
တူတော်မောင် အကြောင်းကိုလည်း အနီကယ်တို့အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်"

သူက ပြီးလိုက်ပြီး "ဒါနဲ့ အန်ကယ် ကုမ္ပဏီမှာလာပြီး
မလုပ်ချင်ဘူးလားကယ်" "ဒါဆိုရင် မေမေက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး
ခင်ဗျ" ချာလီဝတ်က ပြီးလိုက်ပြန်သည်။ "အန်ကယ်လည်း သိပါတယ်" သူက
ကိတ်ဘက်သို့ လှည့်လျက် "တုမောင့် မေမေကတော့ စိတ်ငါးလောက်တဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သမ္မတအိမ်တော် စည်းဝေးပွဲမှာ လူတိုင်းအံ့
ရလောက်အောင် အစွမ်းပြခဲ့တာတုမောင့်တို့ မြင်စေချင်စမ်းပါတယ် ... အဲဒီမှာ
..." ထိုအခိုက် ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းနှင့် သမီးမာရီယံတို့ ဝင်လာကြသဖြင့်
စကားပြတ်သွားသည်။ မာရီယံမှာ ဖခင်နှင့် ရုပ်သွင်တူပြီး
ဖခင်ကဲ့သို့ပင် အထက်တန်းလွှာ ဟန်ပန်မူရာ ရှိသည်။ ရွှေ ရောင်ဆံပင်ရှည်နှင့်
အဖြူရောင်ဝတ်စုံအိအိကို ဝတ်ထားသည်။ လူစီနှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ သူမ၏အလှမှာ
ရွက်ကြမ်းရေကျို၊ အဆင့်လောက် ရောက်သွားသည်။ "ဒါက ကျွန်တော် သမီး
မာရီယံပါ။ ကျွန်တော်တို့နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ လေယာဉ်က
လာဂျီဒီးယားလေဆိပ်မှာ တော်တော်ကြာနေတယ်" ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းက
တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ "ဟုတ်ပါရဲ့ ရှင်၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မ
စိတ်မကောင်းပါဘူး" တကယ်တော့ သူတို့သားအဖ တမင်နောက်ကျအောင် သူ
မေမေက တမင်စီစဉ်ထားကြောင်း တုန့်က သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ကိတ်က ဂုတ်တို့
သားအဖနှင့် ဟော့ဖမန်းတို့ သားအဖအား သီးခြားလေယာဉ်တစ်စီးစီဖြင့်
ခေါ်ဆောင်စေပြီး ဂုတ်တို့သားအဖအား အလျင်ရောက်အောင်၊ ဟော့ဖမန်းတို့
သားအဖကျတော့ နောက်ကျ၍ ရောက်အောင် တမင်စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
"ကျွန်မတို့ အခုပဲ ယမကာစ၊သောက်ရုံ ရှိပါသေးတယ်။ မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းတို့က
ဘာသုံးဆောင်ကြပါမလဲ" ကော့စီစကပ် လုပ်ပါ" ဟော့ဖမန်းက ပြောသည်။ ကိတ်
မာရီယံဘက်သို့ လှည့်ကာ - "ဘုမကြီးကရော ဘာသုံးဆောင်မလဲ တင်" "နေပါစေ
အနီတိ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မသောက်ပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်တယ်မကြာမီတွင်
တခြားညှော်သည့်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ တုန့်သည်
ဖည့်သည်များကြားတွင် လမ်းသလားရင်း အိမ်ရှင်ပီဝီ လောကဝတ်ပျူငှာစွာ
ညှော်ပြောဆိုနေရသည်။ သို့သော် သားဖြစ်သူ၏
အတွင်းစိတ်ဓာတ်အခြေအနေကိုကား ကိတ်မူတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြ။
တုန့်က မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖည့်သည်တွေနှင့် ဟန်ဆောင် စကားပြောနေ
ရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ လွှဲ မပါ။ ဟန်ဆောင်ပြီးသာ ပြောဆိုညှော်ခံနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို ရိပ်မိ၍ ကိတ်မှာ ကျိတ်ပြီး စိုးရိမ်မကင်း
ဖြစ်နေမိသည်။ ကျယ်ဝန်းသော စားသောက်ခန်းကြီးထဲတွင် စားပွဲနှစ်လုံး
ခင်းထားသည်။ ကိတ်က မာရီယံအား တရားရိုးချုပ် တရားသူကြီးတစ်ဦးနှင့်
အထက်လွတ်တော် အမတ်တစ်ဦးတို့၏ ကြားတွင် နေရာချပေးသည်။
လူစီကတော့တခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် တုန့်၏ လက်ယာဘက်၌ ထိုင်နိုင်သည်။
တစ်ခန်းလုံးရှိ အိမ်ထောင်ရှိသူရော၊ မရှိသူရော အားလုံးပင် လူစီကဲ့သို့
မျက်လုံးကသိုက်ရှုနေကြသည်။ လူစီက စကားမရှိ စကားရှာ၍ တုန့်နှင့်
ပြောနေသည်။ သူမကတုန့်အား မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမကြောင်း သိသာသည်။
ကိတ်က ကျိတ်ပြီးဝမ်းသာနေမိသည်။ ကောင်းသော အစပင် မဟုတ်ပါလား။
နောက်တစ်နေ့ မနက်စာစားပွဲတွင် ချာလီဝတ်က ကိတ်ကို ပြော "ဟိုဆိပ်ကမ်းမှာ
ကပ်ထားတဲ့ ရွက်လှေကြီးက တော်တော် ကောင်းတာပဲ။ ပေရှည် ဘယ်လောက်များ
ရှိသလဲ မစ္စကဘလက်ဝီ" "ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မလည်း အတိအကျ မသိသေးဘူးရှင်"
သူမကတုန့်ဘက်သို့လှည့်ကာ "ဒါနဲ့ မေမေတို့ ရွက်လှေကြီးက
ဘယ်လောက်ရှိသလဲ သား" သူမမေမေ သိလျက်နှင့် တမင်မေးကြောင်း
တုန့်သိသည်။ သို့သော်လည်း သူက အလိုက်သိစွာဖြင့် "ပေ ..ပေ ရှစ်ဆယ်ပါ

မေမေ“ ကျွန်တော်တို့ တကွဆက်ပြည်နယ် ရွက်လှေစီးလေ့ သိပ်မရှိကြဘူး။ လူတွေကလည်း ဖုတ်ပုမီးတိုက် သိပ်အလုပ်များကြတာကိုး။ ဒါကြောင့်ကိစ္စရှိရင် လေယာဉ်ပျံ အများဆုံး စီးနေကြတာ” သူက ရယ်လိုက်ပြီး “အခုလိုကြိုက်တုန်း စီးကြည့် ရင်တော့ ကောင်းမှာ” ကျွန်မကလည်း အထူးဧည့်သည်တွေကို ကျန်းတစ်ပတ် လေ့နဲ့လိုက်ပို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ မစ္စတာဝတ်၊ ကျွန်မတို့ မနက်ကျတော့လှေစီးပြီး လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့” “အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက ဘလက်ဝ်” တိုနီက ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ အကဲခတ်သည်။ ပထမပိုင်းမှာ ရှော့ရှော့ရှုရပင် ပြေလည်သွားခဲ့ပြီ။ သူ မေမေ အကွက်ဆင်ထားသည်ကို ချာလိဝတ် သိများသိသွားပြီလားဟု တွေးမိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ လုံးဝ သိပ်မပေါ်။ ချာလိဝတ်က စီးပွားရေးတွင် အလွန်တော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ကိတ်ဘလက်ဝ်လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လူညံကွက်ကဲ့တော့ လားလားမျှ ရိပ်မိပုံမရ။ ကိတ် တိုနီနှင့် လူစီတို့ဘက်သို့ လည်၍ ပြောသည်။ “ဒီနေ့ တော်တော်သာယာတယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် အပျင်းပြေရွက်လှေသွားစီးရင် ကောင်းတာပေါ့” တိုနီ ငြင်းရန် ပါးစပ်မဟာနိုင်မီတွင် လူစီက ဖြတ်၍ “ဟုတ်တယ် အန်တီ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ” “ဒါ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မအားဘူး” တိုနီက သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။ “နိုင်ငံခြားက ဖုန်းလာဖို့ ရှိလို့ပါ” သူ မေမေ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တိုနီ သတိပြုလိုက်မည်။ ကိတ် မာရယ်ဟောဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ - “ဒါနဲ့ တူမ ဖေဖေ မမြင်ပါလား။ ဘယ်များ ထွက်သွားပါလိမ့်” “ဖေဖေက ကျွန်းပေါ် လျှောက်ကြည့်ဖို့ ထွက်သွားပါတယ် အန်တီ။ သူက စောစောထတတ်ပါတယ်” တူမကြီးက မြင်းစီး ဝါသနာပါတယ်ဆို။ အန်တီတို့မှာ မြင်းကောင်းတွေ ရှိတယ်ကွယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်လောက် စီးကြည့်ချင်ပါတယ်” “ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်” သူမက တိုနီဘက်သို့ လှည့်ရင်း “ဒါနဲ့ သားက လူစီနဲ့ လှေလှော်မထွက်ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား” သူမအသံက တော်တော်မာသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် မေမေ” တိုနီအဖို့ အောင်ပွဲကလေးတစ်ခု ခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ မေမေက သူ့အား တစ်လျှောက်လုံး ရုပ်သေးရုပ်လို ကြိုးဆွဲလာခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မေမေ တပ်လန့်သွားပြီ။ မေမေက ငှက်ရေနံနှင့် စက်ကရိယာကုမ္ပဏီ ကို ငမ်းမီးတက်လိုချင်နေသည်။ သို့သော် ချာလိဝတ်က ရောင်းဖို့လည်း စိတ်ကူး။ ပူးပေါင်းရန်လည်း လုံး မစဉ်းစား။ သို့သော် လူသားတိုင်းတွင် အားနည်းချက်တစ်ကွက်တော့ ရှိတတ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မေမေကသိထားပြီ။ သမီး .. သမီး၊ ချာလိဝတ်၏ သမီးနှင့် တိုနီတို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် မိသားစုချင်းပေါင်းမိသလို ကုမ္ပဏီချင်းလည်း တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့်ပေါင်းမိသွားနိုင်စရာရှိသည်။ တိုနီက နံနက်စာစားပွဲမှ ကျွတ်ကာ မေမေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေ သဘောထားကို သူလုံးဝ မကြိုက်။ မုန်းပင်မုန်းချင်လာသည်။ မေမေက သည်ယုန်ကို မြင်၍ သည်ရိုက် ထင်နေသည်။ သည်ငါးကိုမြင်၍သည့်များစာကို တပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူစီက လှလည်း အလွန်လှသည်။ သွက်လက်ချက်ချာမှုလည်းရှိသည်။ သို့သော် သူကလေးသည် တိုနီကဲ့သို့ပင် သားကောင်ဖြစ်နေသည်။ ဘာကိုမှ မသိရ။ ချစ်မေတ္တာကို သည်လိုနည်းဖြင့်ရှာ၍ ရနိုင်မည်တူလား။ ဤတိုက်ပွဲကား မိခင်နှင့် သားတို့၏ အပြတ်အသတ် တိုက်ပွဲ။ ကိတ်နှင့် တိုနီတို့၏ အနိုင်အရှုံးတိုက်ပွဲ။ နံနက်စာ စားပြီး သွားသောအခါ ကိတ်က ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သား တယ်လီဖုန်း တော်တော်နဲ့ ခေါ် ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ရတုန်း လူစီကို

ဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်ပြလိုက်ပါလားကွယ်”တို့နီအနေဖြင့်
ငြင်းကွက်မရှိတော့။ “ကောင်းပါပြီ မေမေ”သို့သော် စိတ်လောက်ပဲ
ခပ်မြန်မြန်ကလေး လျှောက်ပြလိုက်မည်။ တစ်ဖန် ကိတ်
ချာလိမ့်တဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။ “မစ္စတာဂုတ်က
ရှားပါးစာအုပ်ဟောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ ရှားပါးတဲ့
စာအုပ်တွေ စာကြည့် တိုက်နဲ့ အပြည့်ရှိပါတယ်” “မစ္စက်ဘလက်ဝ် ဘာပဲပြပြ
ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဗျာ” ကိတ် နောက်မှ ရုတ်တရက်
သတ်ရမိဟန်မျိုးဖြင့် မာရီယံဘက်သို့ ချဉ်း “ဪ ... ဒါနဲ့ တူမကြီးက
ဖြစ်ပါတယ်နော်” ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အနီတိ၊ ကျွန်မက ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်မအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ “နုလီဆီလည်း အနီတိ မပူတော့ပါဘူးကွယ်” သူ
မေမေက တကယ်လည်း မပူကြောင်း တိုက်ခိုက်ပါသည်။ မာရီယံကမေမေ၏
စီမံကိန်းထဲမဝင်၊ မေမေအတွက် အကျိုးမရှိ။ ထို့ကြောင့် မာရီယံအားသူမက
ပေယျာလကန်ဘေးချိတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအပြုအမူကိုသူမက
ပညာသားပါပဲ၊ သိမ်သိမ်မေ့မေ့ဖြင့် ကစားပြသွားသည်။
သို့သော်ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် အဓိက အချက်ကတော့ သိသာထင်ရှားလှသည်။
သူမကမာရီယံအပေါ် သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
လူစိက တို့နီ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။ “က .. အဆင်သင့်
ဖြစ်ပြီလား၊ သွားကြမယ်လေ” “ရပါတယ်” တို့နီနှင့် လူစိတို့တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်
ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်မီမှာပင်
“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲလဲလို့” ဟူ၍ သူ မေမေ
လှမ်းပြောသံကို တို့နီ သံသယကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ကျယ်ဝန်းသာယာသော ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လာကြသည်။ ဥယျာဉ်သည်
ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ချက်လှေကြီးကို
ဆိပ်ကပ်ထားသည်။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းရင်း ပန်းယဉ် ဖြူနီညိုပြာ
အမျိုးပေါင်းစုံလှသည်။ နေ့နက်၏ လေညှင်းနှင့်အတူ ပန်းရန်များ
ဝေပျံနေကြသည်။ “တကယ်သာယာတဲ့ နေရာကလေးပဲနော်” လူစိက
ပြောသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်” ကျွန်မတို့ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှာ ဒီလောက်
ပန်းမျိုးမစုံဘူး။ “ဟုတ်လား” နီမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး
အေးချမ်းသာယာနေတာပဲ။ “ဟုတ်ပါတယ်” လူစိက လှမ်းလျှောက်နေရာမှ
ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး တို့နီ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
သူမမျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ ပေါ်နေသည်။ “ဒါနဲ့ .. ငါက မင်းကို
စော်ကားနေသလိုများ ဖြစ်နေမလားပဲ” တို့နီ ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။ “အို...
မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ပါဘူး။ ရှင်က ဘာမှမပြောတာပဲ။ ကျွန်မကသာ ရှင်ကို
စော်ကားသလို ဖြစ်နေမှာပါ။ ကျွန်မက ဒီလောက်အထိပါးစပ်အညောင်းခံပြီး
ပြောနေတာတောင် ရှင်က ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဦးလိုက်သလို ပုံမျိုးတောင်
ရောက်နေ ပြီ” “မင်းကရော ငါ့နောက်ကို တကယ် အတွင်းလိုက်နေလို့လား” သူမက
ရယ်လိုက်သည်။ “ဒါပေါ့။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မက ရှင်ကို စကားပြော
သင်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ တစ်ခုခုပြောနိုင်ကြတာပေါ့” တို့နီ
ပြုလိုက်သည်။ “ရှင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်” “ဘာမှ
မတွေးပါဘူး” တကယ်တော့ သူက သူ မေမေအကြောင်း တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။
မေမေအနေဖြင့် အလို ကြီးသလောက် အရနည်းမည့်လမ်းကို
လိုက်နေမိပါကလားဟု တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇွတ်က ချာလိမ့်အား
ဝက်သစ်ချသား စင်တင်စာကြည့် တိုက်ကြီးထဲ လိုက်လံပြသနေသည်။
စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် ဘင်ဂျန်ဆင်၏ လကရေးစာမူနှင့်အတူ အော်လီဗာဂိုးလစ်မစ်၊

လောရင့်စတန်း၊ တိုဘီယာစမောလက်၊ ဂွန်ဒန်းတို့၏ ပထမဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း
လက်ရာများကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ဆင်ဖြူရယ်တတ္တလာ၊ ဂျွန်ဘန်ယန်းတို့၏
လက်ရာများအပြင် အလွန်ရှားပါးသော ၁၈၃၃ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့်
မက်တီဗီရား ပုံပြင်စာအုပ်များလည်းရှိသည်။ ချာလီဝတ်သည် အဖိုးတန်
ရှားပါးစာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ယူကြည့်ရင်း အလွန်သဘောကျနေသည်။
ကဗျာစာဆိုဂျွန်က၏ အင်ဒီမယ် ကဗျာစာအုပ်အလှချုပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ သူက
စာအုပ်စင်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ “ါရီ စာတိုမြဲမှာ ရိုက်တဲ့ စာအုပ်
မဟုတ်လား” ကိတ်က အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်က
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နှစ်အုပ်ပဲ ရှိတော့တယ်” ကျွန်တော်ဆီမှာ
တစ်အုပ်ရှိတယ်” “ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကြိုတင်ပြီး သိခဲ့ဖူးကောင်းတာပဲ” ကိတ်
ရယ်လိုက်ပြီး “အခုတော့ မစ္စတာဝတ်ကြောင့် ကျွန်မအလကား
ဖြစ်သွားပြီပေါ့” ချာလီဝတ်က ပြုံးလျက် “ဟုတ်လား။ အဲဒါ ပညာပဲပေါ့ ...
မစ္စတာဘလက်ဝဲ” ဒါနဲ့ မစ္စတာဝတ်က ဘယ်မှာ
စာသင်ခဲ့သလဲ” “ကိုလိုရာဒိုသတ္တုတူးဖော်ရေးသိပ္ပံကျောင်း တက်ခဲ့တယ်။
ပြီးတော့အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် ဆက်တက်တယ်” သူက ကိတ်အား
အကဲခတ်သလိုခေတ္တစိုက်ကြည့်နေပြီးတော့မှ “ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကို သမ္မတအိမ်တော်
အစည်းအဝေးကို ဖိတ်ဖို့ မစ္စတာဘလက်ဝဲက စာရှင်းပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ
ဟုတ်သလား” ကိတ် ပန်းတစ်ချက် တွန်လိုက်ပြီး “ကျွန်မက မစ္စတာဝတ်ရဲ့ နာမည်ကို
ပြောရုံပြောလိုက်တာပါ။ သူတို့က မစ္စတာဝတ်ကို လိုလိုချင်ချင် ဖိတ်တာပဲ” “ခင်ဗျား
သိပ်တော့တာပဲ ကိတ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ က... အခုဆိုရင်
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေရှင်းချာတွေ ဖြစ်သွားကြပါပြီ။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ
ရှိတာသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါတော့။ ဘာမှအားနာစရာ မလိုတော့ပါဘူး” ဦး
စာကြည့်ခန်းကလေးထဲတွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ တံခါးဖွင့်သံကြား၍
သူကမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဝင်လာသူက မာရီယံ။ မာရီယံက တုန့်ကို
မမြင်သေး။ တုန့်က အသံပြုရန် ပါးစပ်ဟမည်လုပ်တော့ မာရီယံက
သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တုန့်က အသံမပြုတော့ဘဲ
အသာစောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ မာရီယံသည် နံရံပတ်လည်တွင် ချိတ်ထားသော
ပန်းချီကားများကိုစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ယင်းတို့မှာ
တုန့်ဆွဲထားသော ကားများဖြစ်သည်။ ပါရီတုန့်က ဆွဲခဲ့သော ကားများဖြစ်ပြီး
သည်အခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာသာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်။ မာရီယံသည်
အခန်းထဲလှည့်ကာ တစ်ကားစီကိုစေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ “တော့ လုံးဝ
မယုံပါဘူး” မာရီယံက သူမဘာသာ တိုးတိုးကလေး ညည်းပြောလိုက်သည်။
တုန့်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သူ့လက်ရာတွေဦးကာ
... ကလေးထိုင် ကျခနဲ မြည်သွားသည်။ မာရီယံက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။
တုန့်ကို သူမ မြင်သွားပြီ။ “အ... ခင်လွတ်ပါရှင်။ ကျွန်မက အခန်းထဲမှာ
လူရှိတယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့လို့ပါ” တုန့်က ကလေးထိုင်မှ
ထရပ်လိုက်သည်။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်” သူ အသံက မာနသည်။ သူ
အခန်းထဲသွေလို့ ခင်မတောင်းဘဲ ဝင်လာသည်ကို သူက လုံးဝ မကြိုက်။
“မင်းကဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဘာလာရှာတာလဲ” ကျွန်... ကျွန်မ ဘာမှ ရှာပါဘူး။
ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ လျှောက်ကြည့်မိတာပါ။ ရှင်ပန်းချီကားတွေ
ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုတောင် တည်ထောင်နိုင်တာပဲနော်” ဒုက္ခကားတွေ မရပါဘူး” သူ
အသံက မာနေဆဲ။ မာရီယံက တုန့်၏ ဆက်ဆံပုံကို အံ့ဩမိသည်။ သူမက
ပန်းချီကားများကို ပြန်၍ ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီဆရာ၏ လက်မှတ်ကို
သွားမြင်မိသည်။ “ကင် .. ဒီကားတွေ ရှင်လက်ရာတွေလားဟင်” “မင်း

သဘောမကျရှင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး” “တကယ်ပါရင်၊ ကျွန်မ သိပ်ပြီး သဘောကျလို့ ကြည့်နေမိတာပါ” သူမသည့် တုန့်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ “ကျွန်မတော့ သိပ်ပြီး အံ့ဩသွားပြီ။ ရှင် ဒီလောက်တောင်မှ တော်တာ တခြား ဘာများ လုပ်နေစရာလို့သေးသလဲ ဟင်၊ တကယ်ပါ သိပ်လက်ရာမြောက်တဲ့ ကားတွေ။ လက်စသတ်တော့ ရှင်က တကယ် ပန်းချီကျော်တစ်ယောက်ပါလား။ ကျွန်မတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ယ့်လို ပြောရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး” တုန့် ရပ်မိရပ်နေသည်။ မာရီယံ အခန်းထဲမှ မြန်မြန် ထွက်သွားရန်ကိုသာ ဆန္ဒရှိနေသည်။ မာရီယံက ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်မလည်း ပန်းချီဆရာ သိပ်ပြီး ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုကားကိုကုန်တာ ကျောင်းမှာ တစ်နှစ်သင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမရလို့သင်တန်းဆုံးအောင် မသင်ခဲ့တော့ပါဘူး” သူမက ပန်းချီကားများဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း “ရှင်က ပါရီမှာ သင်ခဲ့တာလား ဟင်” “ဟုတ်တယ်” ရှင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်ပေါ့။ “ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ်” “အမယ်လေး ... နှစ်မြောစရာကောင်းလို့က်တာရှင်” “တင် .. လက်စသတ်တော့ ဒီနှစ်ယောက်က ဒီမှာကူး” နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တံခါးတွင် ကိတ် ရပ်နေသည်။ သူမက ခဏရပ်ကြည့်နေပြီးမှမာရီယံ အနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ “အန်တီက ဘုမကို လိုက်ရာနေတာ တစ်အိမ်လုံး နံနေတာပဲ။ ဘုမက သစ်ခွပန်းတွေကို သိပ်ပြီး ကြိုက်တယ်လို့ ဘုမ ဖေဖေပြောပြလို့ အန်တီသိရတာ။ အဲဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ အန်တီတို့ ပျိုးထားတဲ့ ပန်းရုံကို သွားကြည့်ကြရအောင်” “ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ” မာရီယံက မပွင့်တပွင့်ပြောသည်။ ကိတ်က တုန့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လျက် - “သားက တခြားဧည့်သည်တွေ ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့ကွယ်” သူမအသံတွင် မကျေနပ်သံ သိသိသာသာပါနေသည်။ ထို့နောက် ကိတ်သည် မာရီယံအား လက်ဆွဲပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ မစ္စတာကိတ်ဘလက်ဝ ပညာပြသွားပုံမှာ တော်တော်ပီရိလှသည်။ သူမသည် အရာရာကို အဆင်ပြေစွာ ညင်ညင်သာသာဖြင့် ကိုင် သွားသည်။ ပထမဦးစွာ မစ္စတာဂုတ်တို့ သားအဖကို အလျင်ရောက်လာအောင်လုပ်ပြီး မစ္စတာဟောဖမန်းတို့သားအဖကျတော့ နောက်မှ ရောက်လာအောင် လုပ်သွား သည်။ ပြီးလျှင် စားသောက်ပွဲတိုင်းတွင် လူစီနှင့် တုန့်တို့နှစ်ယောက်အား ဘေး ချင်းကပ်နေရာချပေးသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာဂုတ်နှင့် တတွဲတွဲဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကျတံ့၍ ဆွေးနွေးသည်။ သူမ လုပ်ပုံက သိသာလွန်းလှသည်။ သို့သော် သူမ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၍မရ။ အရေးအကြီးဆုံး သော့ချက်က တုန့်ဖြစ်သည်။ တုန့် ကိုယ်တိုင်က စိတ်မပါလျှင် သူမ ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ နောက်တစ်ဆင့် သူမ ဘယ်လိုများ ဉာဏ်ကစားပြဦးမည်နည်း။ တုန့်အနေဖြင့် စောင့်ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ ဝရန်တာ အခန်းတွင် သူတို့ ကော်တပါတီပွဲ ပြုလုပ်နေကြတုန်းကိတ်က ကောက်ကွာငင်ကာ ပြောသည်။ “နောက်အပတ်ထဲမှာ မစ္စတာဂုတ်က မေမေတို့ကို သူ မွေးမြူရေးခြံလာကြည့်ဖို့ ဖိတ်ထားတယ် သားရဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ တော်တော်ကောင်းမှာပဲ။ တက္ကဆက်ပြည်နယ် မွေးမြူရေးခြံကို မေမေ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး” တကယ်တော့ ဂုတ်မွေးမြူရေးခြံမှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ်ရှိ ကရူဂျာဘရင်းလိမိတက်ပိုင် မွေးမြူရေးခြံလောက် ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်။ “ဘမောင် လာဖြစ်အောင် လာကြည့်စေချင်တယ်” မစ္စတာဂုတ်ကဖိတ်ခေါ်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ထပ်ပြီး ဖိတ်ပါရစေ” လူစီက ပြောသည်။ သူတို့အားလုံးက သူကို ဝိုင်းတွန်းနေကြပြီ။ ငြင်းလိုက်လျှင် ရိုင်းရာကျတော့မည်။ သို့ဖြင့် - “ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် လာပြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ “ဒါဆို ဝမ်းသစရာပ” လူစက တကယ်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
ကိတ်မျက်နှာတွင်လည်း ဝမ်းသာရိပ် ပေါ်လွင်နေသည်။ လူစက ငါ့ကို အပိုင်ဖမ်းမယ်စိတ်ကူးရင်တော့ အဒါဟာ အချိန်ဖြုန်းတာနဲ့ အတူတူပဲဟု တိနီက တွေးလိုက်သည်။ သူမမနေနှင့် ဒီမိနစ်တို့ လုပ်ပုံကြောင့် တိနီက မိန်းမတွေကို မယူချင်တော့။ သူက လောလောဆယ်တွင် အထက်တန်းစား ကြိုးစားအမျိုးသမီးကလေးတွေနှင့်သာ တွဲနေသည်။ သူတို့က အများအားဖြင့် ရိုးသားကြသည်။ သူတို့က ပိုက်ဆံပိုလိုချင်ကြသည်။ ပိုက်ဆံပေးလျှင် ကိုယ်လိုချင်တာရသည်။ လိမ္မော်ခြင်းမရှိ။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ပြားယောင်းမြူဆွယ်ခြင်းမရှိ။ ကောင်းပြီ၊ လူစကော့ အံ့အားကြီးကို သင့်သွားစေရမယ်။ ဥတနဂ်နေနေ မနက်စောစောတွင် တိနီသည် ရေကန်သို့ ရေကူးရန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေကန်တွင် မာရီယံ ရောက်နေနှင့်ပြီ။ သူမသည် အဖြူရောင် ရေကူးဝတ်စုံ ပါးပါးကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ အချိုးအစားပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်သည် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ သူမသည် သွယ်သွယ်နဲ့နှင့် ကျက်သရေရှိသော ရုပ်သွင်ကလေး။ မာရီယံက ရေလှော်ကဲ့သို့ လက်ကျည်ညှပ်ဖြင့် ကူးခတ်သွားသည်။ တိနီက ကန်ဘောင်ပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ တိနီကို မြင်တော့ သူမက ပြန်လှည့်ပြီး ကူးလာသည်။ “ဟ်မောနင်း” သူမက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ “မောနင်း .. မင်းက တော်တော်ရေကူးတော်တာပဲ” မာရီယံက ပြီးလျက် - “ကျွန်မက အားကစား သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ ဖေဖေဆီက ရတဲ့အမွေဆိုပါတော့” သူမက ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သည်။ တိနီက ကိုယ်သုတ်ပဝါ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမက ဆိပ်ပံများကို ရေသုတ်နေစဉ် တိနီကရပ်ကြည့်နေသည်။ “မနက်စာ စားပြီးပြီလား” တိနီက မေးသည်။ “မစားရသေးဘူး၊ ထမင်းချက်က ဒီလောက် အစောကြီး နီးပါဦးမလား” “ဒါက ဟိုတယ်ပဲ၊ ၂၄ နာရီ အစားအသောက် အဆင်သင့်ရပါတယ်” “ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့” “နဲ့ မင်းတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ” မျိုးနွယ်မြို့မှာ၊ ကျွန်မတို့က မြို့ပြင်က ရဲတိုက်ကြီးမှာပဲ အနေများပါတယ်” “မင်း ဘယ်မှာ ကြီးပြင်းသလဲ” မာရီယံက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ “မြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ၊ စစ်အတွင်းက ကျွန်မ ဆွစ်ဇာလန်မှာကော့င်းတက်နေတယ်။ စစ်ပြီးတော့ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုဘုန်းတက္ကသိုလ်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်း လန်ဒန်မှာ သုံးလေးနှစ်နေခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေ။ ရွှင်ကကော့ဘယ်တွေမှာ နေခဲ့ဖူးသလဲ” “ဪ .. ငါလား၊ ငါက နယူးယောက်မြို့၊ မန်းပြည်နယ် ဆွစ်ဇာလန်၊ တောင်အာဖရိက၊ ပါရီတို့မှာ ခဲ့ဖူးတယ်။ စစ်အတွင်းကတော့ တောင်ပစ်ဇီတသမုဒ္ဒရာထဲမှာ သုံးလေးနှစ်နေခဲ့ရတယ်” ကျွန်ကို စပ်စုလွန်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ရှင်က ပန်းချီဆွဲတာကို ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ပစ်လို့ကရတာလဲဟင်” အို၊ ဒါက အရေးမဟုတ်ပါဘူး” သူက စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ “လာပါ မနက်စာ သွားစားကြရအောင်” နှစ်ယောက်သား ဝရန်တာခန်းတွင် ထိုင်၍ မနက်စာစားကြသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ငွေရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ပင်လယ်အော်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ မာရီယံနှင့်စကားပြောရသည်မှာ အပေးအယူမျှသည်။ သူမက တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိသည်။ စကားပြောလျှင် သိက္ခာနှင့်ပြောသည်။ တတုတတုနှင့် ပလပ်ပလပ် မပြောတတ်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။ ယခုလို တည်ငြိမ်သော၊ အနုပညာရှိသော မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ တိနီ

သဘောကျသည်။“မင်း ဂျာမနီ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ”“နောက်အပတ်ပြန်မယ်။ ကျွန်မက လက်ထပ်ရတော့မယ်”တို့နီ အံ့အားသင့်သွားသည်။“ဪ... ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သတိသားက ဘာလုပ်သလဲ”ရှာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့က ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေရင်းတွေပါ”“မင်းကို ငါညစာကျွေးချင်တယ်။ နယူးယောက်မှာ သွားစားကြမယ်၊ လိုက်နိုင်ဖို့ မလား”မာရီယံက ခေတ္တ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မ - “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လိုက်ပါ့မယ်”တို့နီ ဝမ်းသွားသည်။ သူက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။“ဒဟာ ဒတ်” လုပ်တုံ့ပုံ”နှစ်ယောက်သား လောင်းအိုင်လန်းကျွန်းပေါ်မှ ကမ်းခြေပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုတွင် ညစာစားကြသည်။တို့နီ မာရီယံကို သူ့မေမေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မထားချင်။ သူနှင့်သားနီးနီးကပ်ကပ် နေစေချင်သည်။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူစင်သောမေတ္တာဖြင့် ရိုးရိုးသားသား တွေ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မေမေသိသွားလျှင်တော့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ခွဲကို ခွဲ မည်မှာ သေချာသည်။ ယခုလို မာရီယံနှင့်အတူ ညစာစားရသည်ကို တို့နီ အလွန်ပျော်နေသည်။ မာရီယံက နားလည်မှုလည်း ရှိသည်။ ဟာသလည်း ရှိသည်။ မာရီယံ၏ ပညာသားပါသော ပြက်လွှဲများကို သူက တဟားဟား ရယ်နေမိသည်။ပါရီမြို့ ထွက်ခွာလာကတည်းက ယခုလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် တစ်ခါမျှ မရယ်ဖူးခဲ့။မာရီယံက သူ့ဘဝကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ် လိုက်သည်။သူ ပျော်နေသည်။ စိတ်ချမ်းသာနေသည်။မင်း ဂျာမနီ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲ။နောက်အပတ်ပြန်မယ်။ ကျွန်မက လက်ထပ်ရတော့မယ်။ ရှနောက်ငါးရက်အတွင်း တို့နီသည် မာရီယံနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။သူက ကနေဒါသွားမည် ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ဖျက်လိုက်ကြောင်းကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်းမသိ။ အမှန်ကတော့ မေမေလုပ်နေတာတွေကို မကျေနပ်၍ မသိမသာ အရှုံးတိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဒီအကြောင်းက အဓိကတော် မကျ။ အဓိကကျတာက သူသည် မာရီယံအပေါ် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တွယ်တာမှု တိုးပွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။သူက မာရီယံ၏ ရိုးဝှက်ကို မြတ်နိုးမိသည်။ သူ့အနေဖြင့် ယခုလိုစိတ်စေတနာ ဖြူစင်သော ရိုးသားသော၊ သိက္ခာရှိသော မိန်းကလေးမျိုးဆုံ၍သည် တစ်ယောက်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်။သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်တိုင်း နယူးယောက်မြို့ထဲ နေရာအနှံ့လျှောက် လည်ကြသည်။ လိဘာတီ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံပေါ်သို့တက်ကြသည်။ စတေတက်ကျွန်းသို့ ဖယ်ရီစီး၍ သွားလည်ကြသည်။ အင်ပိုင်ယာစတိတ် အဆောက်အအုံကြီး ထိပ်ဖျားသို့ တက် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့တရုတ်တန်းတွင် နေလယ်စာစားကြသည်။ မွန်းလွဲ ပိုင်းတွင် မက်ထရိုပိုလီတန်အနုပညာပြတိုက် အချိန်ဖုန်းကြွသည်။ ညနေပိုင်းကျတော့ ဖရင့်စီအနုပညာပြခန်းသို့ သွားလည်ကြသည်။နှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ ခစားမှုချင်းလည်းထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိစ္စတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပြီး တခြားကိစ္စတွေကိုသာ ပြောဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် အတွင်းစိတ်ကတော့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အရှိန် ကောင်းကောင်းဖြင့် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေကြပြီ။သည့်လိုနှင့် သောကြာနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝတ် မွေးမြူရေးခြံသို့ တန်သွားရမည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။“မင်းဂျာမနီကို ဘယ်နေ့ပြန်ဖြစ်မှာလဲ”သူက အားမရှိသဖြင့် မေးသည်။“တနင်္လာနေ့ ပြန်ရတော့မယ်”မာရီယံ၏ အသံကလည်း ခပ်ပျော့ပျော့ပင်။ဇူလိုင်လသည် ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ဖြင့်ဟောက်စတန်မြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့မေမေနှင့်အတူ ကုမ္ပဏီလေယာဉ်ဖြင့် သွား၍ရသော်လည်း သူကမသွား။ သူက သူ့ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဘာအကြောင်းမှ မဆွေးနွေးချင်။ သူ့ မေမေက

အလွန်ဉာဏ်သွားသည်။ သဗ္ဗအာဏာလည်း ကြီးမားသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်လည်း များသည်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဟောက်စက်မြို့၊ ဝိလျံ၊ ပါ၊ ဟော်ဘီလေဆိပ်တွင် ရှိုးလ်ရိုက်မိခံကားကြီး တိုနီအား အသင့်စောင့်ကြံနေသည်။ လေဗီတိုက်ထွက် ယူနီဖောင်းအပျံစားနှင့် ရောင်စုံစပွဲရုပ် ဝတ်ထားသော ဒရိုင်ဘာက ကားမောင်းပြီး မွေးမြူရေးခြံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ “များသောအားဖြင့်တော့ မွေးမြူရေးခြံကို လေယာဉ်နဲ့ တိုက်ရိုက်သွားကြတာ များပါတယ်။ မစ္စတာ ဂုတ်က အဲဒီမှာ လေယာဉ်ကွင်းကြီးတစ်ကွင်း လုပ်ထားတယ်။ ကားနဲ့ဆိုရင် ဂိုတ်ဝအထိ တစ်နာရီလောက် မောင်းတယ်။ နောက်နာရီဝက်လောက် ထပ်မောင်းမို့ ခြံထဲ ရောက်တယ်” ဟု ဒရိုင်ဘာက ရှင်းပြသည်။ ဒီလူကြားလှသည်လားဟု တိုနီက တွေးလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့သူ အတွေးမှားနေသည်။ တကယ်ပင် ဝတ် မွေးမြူရေးခြံမှာ မြို့တစ်မြို့လောက်ကြီးကျယ်သည်။ သူတို့ကားသည် ပင်မဂိုတ်တံခါးမှ ဝင်ကာ သီးသန့်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် လှုပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံများ၊ စပီးကျီများ၊ နွားခြံများ၊ ဧည့် ရိပ်သာများနှင့် အလုပ်သမားတန်းလျားများကိုဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ နောက်မိနစ် ၃၀ ခန့်ကြာတော့မှ ပင်မမွေးမြူရေးအဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိသည်။ ယင်းအဆောက်အအုံမှာ တစ်ထပ်ဖြစ်ပြီးမျက်စိတဆုံး ရှည်လျားသော ဧရာမ အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ ကံတိုက စောစောကတည်းက ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူမနှင့်ချာလီဂုတ်တို့သည် ရေကူးကန်ကလေးကို စီးမိုးမြင်နေရသော ဝရန်တာခန်းတွင်ထိုင်နေကြသည်။ တိုနီတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေကြသည်။ တိုနီအား လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ချာလီဂုတ်ကပြောလက်စ ဓကားကို တခန့် ဖြတ်ပစ် လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့အကြောင်းကိုပြောနေကြောင်း တိုနီက အကဲခတ်သိရှိလိုက်ရသည်။ “ဟော .. တိုနီ ရောက်လာပြီ။ လာရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ငါ့တူ” ဟု ချာလီဂုတ်က မေးသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ .. ပြေ ... ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ” “လူစိက သားစောစောပိုင်းလေယာဉ်ပတ်နဲ့ ရောက်လာမယ်လို့ ထင်နေတာ” ဟု ကံတို ပြောသည်။ တိုနီ မိခင်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ “ဘာလဲ။ သူ ... သူလည်း ဒီရောက်နေလို့လား” “အနကယ်တိုက် တူမောင်တို့ သားအမိကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကောင်လုံးကင် မိတ်ဆုံစားပွဲကြီး လုပ်မလို့ စီစဉ်ထားတာကွယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်ယောက်မကျန် ဒီကို ရောက်နေကြတာ” ချာလီဂုတ်က တိုနီ၏ ပခုံးကို အသာပုတ်ရင်း ပြောသည်။ “အများကြီး ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် အနကယ်” အင်း ... အဆီရွဲရွဲနဲ့ နွားကလေးကောင်လုံး ကင်လုပ်မယ်စိတ်ကူး ထားရင်တော့ သူတို့အားလုံး အဆာပြေကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဟုတိုနီက တွေးလိုက်သည်။ ဓကားမဆုံးမီမှာပင် လူစိ ရောက်လာသည်။ အဖြူရောင် ရုပ်အကျ်းနှင့်ဝှင်းဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ အသက်ရှူမားမတတ် ချောမောလှသူကလေးပါလားဟု တိုနီ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သူမက တိုနီအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး လက်ကို လှမ်းဆုပ်လိုက် သည်။ ကျွန်မက ရှင်လာမှ လာပါမလားလို့ အောက်မေ့နေတာ” “ဘယ် .. ဘယ်နှယ် မလာဘဲ နေပါမလဲ။ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာတော့ နှင့်လွတ်ပါ လူစိ၊ အလုပ်လက်ကျန်တွေ အပြတ်ရှင်းနေခဲ့ရလို့ပါ” လူစိက နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် “ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ အခု ရှင်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ညနေ ရှင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ။ အားနာစရာမရှိဘူး။ ဆန္ဒရှိတာသာ ပြောပါ” “မင်းက ဘာကို အဆိုပြုချင်လို့လဲ” လူစိ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း “ပြာပါ၊ ရှင်ဆန္ဒရှိတာ ဘာမဆို ပြောသာပြောပါ” ဟု

လေသံအေးကိတ်နှင့် ချာလီဝတ်တို့နှစ်ယောက်က ပြုံးစိမ့်ဖြင့်
သဘောခွေနေကြကောင်လုံးကင် မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ်
အဆင့်အတန်းနှင့်စာလျှင်ပင် အလွန်တစ်ရာမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။
ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့်ညီပရိသတ် ၂၀၀ ခန့်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်များ၊
မာစီဒီးကားများနှင့်ရိုးလ်ရိုက်စကားများဖြင့် ရောက်လာကြသည်။
တီးဝိုင်းကြီးနှစ်ခုက တစ်နေရာစီခွဲ၍ တစ်ပြိုင်တည်း တီးမှုတ်ဖြေဖျော်နေစဉ်
အရက်စပ်သမား ခြောက်ယောက်တို့က ရှန်ပီန၊ ဝီစကီ၊ ဘီယာနှင့်။
အဖျော်ယမကာများကို လက်မလည်အောင် စပ်ပေးနေကြရသည်။
စားဖိုမှူးလေးယောက်တို့က လေဟာပြင်မီးဖိုများတွင် ကောင်လုံးကင်
အစားအစာများကိုအမယ်စုံ ကင်ပေးနေကြရသည်။ ကောင်းကင်
အစားအစာများမှာ အမဲကင်၊ သိုးသားကင်၊ ဝက်သားကင်၊ ကြက်သားကင်နှင့်
ဘဲသားကင်များ စုံလင်သည်။ ထို့ပြင် ပုစွန်ကောင်လုံးကြော်၊ ဂဏန်းပြုတ်၊
ငန်းသားစုပ်ပြုတ်များကိုလည်း မြေကြီးပေါ်တွင် အရန်သင့် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။
အာလူးမီးဖိုတံ၊ မျောက်ဥမီးဖိုတံ၊ ပဲတောင့်မီးဖိုတံ၊ ဆလတ်ခြောက်မျိုး၊
ပူပူနွေးနွေး ဘီစကွတ်များ၊ ပျားရည်နှင့် ယိုသတ်ပြောင်းဖူးပေါင်မုန့် များကိုလည်း
အလှူပယ် စီစဉ်ထားသည်။ အချို့ပွဲ စားပွဲကြီးလေးလုံးပေါ်တွင်လည်း
ကိတ်မုန့်မျိုးစုံ၊ ပုတင်နှင့်ရွှေခဲမုန့် မျိုးခန့်တို့ကို ဝေဝေဆာဆာ
ပြင်ဆင်ထားသည်။ ယင်းတို့ကို ကြည့်ကာ အလကားသက်သက်
ပိုက်ဆံဖြုန်းတာပဟုတို့နီက တွေးနေမိသည်။ ခေတ်ဟောင်းနှင့်
ခေတ်သစ်ပိုက်ဆံကွာခြားချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဟောင်း ပိုက်ဆံရလျှင် မြေတွင်
မြှုပ်ချွတ်ထားသည်။ ခေတ်သစ်တွင်မူ ပိုက်ဆံရှိလာလျှင် ရေသုံးသလို
သုံးပစ်သည်။ ပကာသန ဖုံးလွှမ်းသော လောကကြီးပါတကားဟု တိုနီ
ဆင်ခြင်မိသည်။ အမျိုးသမီးတွေ ပွဲနေပွဲထိုင် ဝတ်ကောင်းစားလှများ
တပြောင်ပြောင်တလက် လက်ဖြင့် မျက်စိကျိန်းမတတ်
အစွမ်းကုန်ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ အညံ့သည်တွေ ဆူဆူညံညံဖြင့် အမ်းမရ
စားသောက်နေကြပုံကို ကြည့်၍ တိုနီစိတ်ပျက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လုံး
အမိတ္တယမရှိသော၊ သိက္ခာကင်းမဲ့သော ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု အလယ်သို့
ရောက်နေရသလို ထင်မိသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အရက်ဖန်း၊
အစားအသောက်ဖန်းများကိုကိုင်ကာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး
လွှတ်ပွဲပေးနေကြသော စားပွဲထိုးများကိုသာမျက်စိနှောက်မတတ် မြင်နေရသည်။
တိုနီ အနားသို့ လူစီ ရောက်လာသည်။ “ရှင်ဘာမှလည်း စားတာမမြင်ပါလား၊
သဘောမကျတာများရှိသလား .. ဟင်” “အို .. ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အားလုံး
အဆင်ပြေပါတယ်။ တကယ့်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲကြီး” “ထက်
ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်။ မီးရှူးမီးပန်းပွဲကို
စောင့်ကြည့်ပါဦး” “မီးရှူးမီးပန်းပွဲ ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ် ဘာလဲ
သိပ်ပြီးဆန်းနေလို့လား” သူမက တိုနီ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း “အခုလို
ရွတ်ရတ်သသဲ ညှပ်ခံတာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ခါတိုင်းဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးပွဲမို့လို့ ဒီလို
စီစဉ်တာပါ။ ဖေဖေက ရှင့်မေမေပျော်အောင်လို့ တမင်လုပ်ပေးတာပါ။
မနက်ဖြန်ကျတော့ ဖည့်သည်တွေအားလုံးပြန်သွားကြတော့မှာပါ” ဒါဆို ငါလည်း
ပြန်မှာပေါ့။ တိုနီ ကျိတ်ပြီး တွေးလိုက်မိသည်။ သူ့ ဤနေရာသို့ လာခဲ့သည်မှာ
အကြီးအကျယ် မှားသွားခဲ့ပြီ။ တကယ်လို့ မေမေက ဝတ်ကုမ္ပဏီကို
လိုချင်လျှင်လည်း တခြားနည်းဖြင့်အောင် လုပ်နိုင်သည်သာ။ သူက ပရိသတ်ထဲတွင်
သူမေမေကို ရှာကြည့်သည်။ တစ်နေရာတွင်ညွှပ်ရိသတ်တစ်အုပ်နှင့်
အဖွဲ့ကျနေသည်။ မေမေက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်တကယ်လည်း လှနေသည်။

မေမေအသက်က မငယ်တော့။ ၆၀ တွင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့ပေမဲ့ အသက် ၅၀ အရွယ်လောက်သာ ထင်ရသည်။ မျက်နှာတွင်ရော၏ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများ လုံး မပေါ်သေး။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားလည်း တောင့်တင်း ပြေပြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခြင်းနှင့် အနိပ်ခံခြင်း၏ အကျိုးတရားပင်။ မေမေက ပရိသတ်တိုင်းနှင့် အဆင်ပြေ အဖွဲ့ ကျနေသည်။ မေမေမျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်ရွှန်းပနေသည်။ တကယ်တော့ မေမေသည် အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ လိုချင်တာကိုရနိုင် အောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တိန်၏ စိတ်သည် ရုတ်တရက် မာရီယံဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သည်လို အဓိပ္ပာယ် မရှိသော ပွဲများကို မာရီယံအနေဖြင့် ဘယ်လောက်မျှ ရှုမုန်းလိမ့် မည်နည်း။ မာရီယံကို သတိရတော့ တိန်သည် ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်တော့။ ကျွန်မ ဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့ မယ်။ ကျွန်မတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာခဲ့ကြတာ။ နောက်နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ လူစီသည် တိန်ကို ရွာရန် ပွဲခင်းထဲသို့ ထွက်လာသည်။ သို့သော် တိန်ကား မရှိတော့။ နယူးယောက်သို့ ဦးတည် ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေလေပြီတည်း။ ၅၀ ရှုဟန့်၊ ဟမ္မနပဇပန္န၊ ၃ ရွယ်ပစ ညနတိန်သည် လေယာဉ်ကင်း တယ်လီဖုန်းရုံးမှ မာရီယံထံသို့ လှမ်းဆက်သည်။ "ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်" "ရပါတယ်" မာရီယံက မဆုတ်မဆိုင်းပင် ပြန်ဖြေသည်။ တိန်သည် မာရီယံကိုသာ တစ်ချိန်လုံး သတိရနေခဲ့သည်။ သူသည်မာရီယံနှင့် အချိန်တော်တော်ကြာကြာ ခွဲခွာနေခဲ့ရသည်။ သို့ပေမဲ့ မာရီယံအားတစ်နေ့မှ မမေ့။ မာရီယံနှင့် ခွဲခွာနေခဲ့ရသော ရက်များအတွင်း သူ့ ရင်ထဲတွင်တစ်ခုခု လစ်လပ်နေသလို ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူသည် မာရီယံအား အသည်းနှစ်မျှ စွဲချစ်နေခဲ့ပြီ။ မာရီယံကို မရလျှင်သူရင်ကွဲရတော့မည်။ သူ့ဘဝတွင် မာရီယံကို ချစ်သလို ဘယ်မိန်းမကိုမျှ မချစ်မခဲ။ မာရီယံက တိန်အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ မာရီယံကို မြင်လိုက်ရတော့ တိန်၏ နှလုံးသားထဲတွင် ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သေနေခဲ့သော ဆန္ဒတစ်ခု ပြန်လည်အသက်ဝင် ရှင်သန်လာသည်။ သူမ မျက်နှာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့် လိုက်သည်။ သူမလည်း သူ့အတိုင်းပင် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်စပ်အောင် ပွေဖက်ထားလိုက်ကြသည်။ မာရီယံ၏ ဆံနုကလေးများက တိန်၏ ပါးပြင်ကို ဖွဖွကလေး လာထိနေကြသည်။ "မင်းကို ငါလက်ထပ်တော့မယ် မာရီယံ" မာရီယံက တိန်၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ညှင်သာစွာ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ "တကယ်ပြောတာလား မောင်" သူမအသံက စမ်းရေစီးသံလို ညင်သာသည်။ "ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး ထင်ပါတယ် မောင်ရယ်" "ဘာလဲ၊ ဆရာဝန်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကြောင့်လား" "မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက ကျွန်မ အချိန်မရွေး ဖျက်သိမ်းလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်မက မောင့်မေမေက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာ" "သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး" "နှလုံးပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် မောင့်မေမေက မောင့်ကို လူစီနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတယ် မဟုတ်လား" "အဲဒါက သူ့အစီအစဉ်ပါ" သူက သူမ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ "ကိုယ့်အစီအစဉ်က ဟောဒီမှာ ဟောဒီမှာ သိလား" မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် မောင်ရယ်။ မောင့်မေမေက ကျွန်မအပေါ်မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝ မဖြစ်ချင်ဘူး" "ကိုယ် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ် မာရီယံ၊ ဘဝမှာကိုယ်လိုချင်တာကိုမှ ကိုယ်မရရင် ဘာလုပ်နေနေဦးမှာလဲဟင်၊

ရအောင်ယူရမှာပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ရအောင်ယူရမှာပေါ့” သူက လေသံတိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ဇွန်နောက် ၄၈ နာရီအကြာတွင်မှ တိန်ကုယ်တိုင် ပြောပြချို့ အကြောင်းစုံကို ကိတ် သိရရသည်။ တိန်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘဲနှင့် မွေးမြူရေးခြံ မိတ်ဆုံစားပွဲမှ လစထွက်လာခဲ့ပြီး နယူးယောက်သို့ လေယာဉ်ပျံစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ တိန်၏ အပြုအမူကြောင့် ချာလီဝတ်သည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည်။ လူစံမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါက်နဲ့နေတော့သည်။ ကိတ် ရှေးမျက်နှာ နောက်ထားပြီး ရှက်ရှက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ရသည်။ သူမသည် ထူညတွင်ပင် ကုမ္ပဏီလေယာဉ်ဖြင့် နယူးယောက်သို့လိုက်လာခဲ့သည်။ သူမက အမေရောက်တော့ တိန်၏ တိုက်ခန်းသို့ ဖုန်းလွှမ်းဆက် သည်။ စကားပြန်လုံးပ မရ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ဆက်ပြန်တော့လည်း တိန်သည်လည်းကောင်းပင်။ ကိတ်သည် ရိုးခန်းအလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်နေစဉ် သီးသန့် ဖုန်းမြည်လာသည်။ ကောက်မကိုင်ခင်ကပင် ဘယ်သူတယ်ဝါ ဆိုသည်ကို သူမ စိတ်မှန်းဖြင့် သိလိုက်ပြီ။ “သား နေကောင်းရဲ့လား ဟင်” “ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် မေမေ။ သား ... သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဋ္ဌ ျုသား အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ ဟင်” “ပျား ... ပျားရသ့ဆမ်းခရီးထွက်နေတယ် မေမေ။ အခု အဒိကလွမ်းဆက်လိုက်တာ။ မာရီယံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မနေကပ် လက်ထပ်လိုက်ကြပါပြီ မေမေ” တစ်ဘက်မှ ဘာသံမှ မကြားရ။ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မေမေ ... မေမေ “ပြောပါ ... နားထောင်နေပါတယ်” “မေမေ ... ဝမ်း .. ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်။ သား ... သားမိန်းမရပြီလေ။ ဝမ်း ... ဝမ်းသာစကားလေးတော့ ပြော ... ပြောသင့်တာပေါ့ မေမေ” တိန်၏ လေသံတွင် သရော်တော်တော် လေသံများ ပေါ်လွင်နေသည်။ “ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ .. မေမေ ဝမ်းသာပါတယ် သား” “ကျေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ” တစ်ဘက်မှ လုံးဝ အသံတိတ်သွားသည်။ ကိတ် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်ရုံးတွင်းဖုန်းလွှတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ “ဘရက် ကျွန်မ အခန်းခဏလာခစမ်းပါ” မကြာမီတွင် ဘရက်ဝင်လာသည်။ “ပဲ တိန်ဆက် ဖုန်းလာတယ်” ကိတ်က ဆီးပြောသည်။ ဘရက် ကိတ်မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး - “ဘုရားရေ။ ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမပြောပါလား” “ကျွန်မလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ တိန်လုပ်တာ ... တိန် လုပ်တာ” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး . “ကဲ .. အခုဆွရင် ဟော့ဖမန်းလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခွဲလုံးကျွန်မတို့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဘုရက်” ဘရက်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ကျွန်တော်တော့ လုံး မယုံကြည်နိုင်အောင်ဘဲ ကိတ်။ တိန် ခေါင်းမာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ မာရီယံဟော့ဖမန်းနဲ့လက်ထပ်အောင် ခင်ဗျား ယ်လို့လုပ်လိုက်မုန်းတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဘာမှမတွေးတတ်တော့သလိုပဲ” ဖြစ်က ရိုးရဲ့ရ ဟန်မတ လစီနဲ့ မက်စ ဆင်အဖြစ်က ရိုးရိုးလေးပါ။ ကျွန်မက လူစီနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပေးတယ်။ သူက မာရီယံကို ယူသွားတယ်။ ဒါပါပဲ ကိတ် သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သို့သော် တိန်အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမှန်ကြောင်း ကိတ်ကသိပါသည်။ မာရီယံသည် တိန်အတွက် နီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မည်မှာသေချာသည်။ တိန်၏ အတိတ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပျောက်ကင်း အောင်ကုသပေးနိုင်မည့် နီးလောင်းမှာ မာရီယံသာလျှင် ဖြစ်သည်။ လူခိက ကလေးမမွေးနိုင်အောင် သားအိမ်ကို ဖြတ်ထုတ်ထားပြီး သောအမြဲမ။ မာရီယံကတော့ ဘလက်ဝဲမိသွားစုအတွက် အမွေခံမျိုးဆက်ရင်သွေးကို တကယ်ကို မွေးဖွားပေးနိုင်မည် မိခင်လောင်း။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသာ သဘောဝိုက်ကာ ကျေနပ်လိုက်ရတော့သည်။

တိုနှင့် မာရီယံဟောဖုန်းတို့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ခြောက်လအကြာတွင်
 ဟောဖုန်းကုမ္ပဏီကို ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။
 ကုမ္ပဏီနှစ်ခုပေါင်းခြင်း စာချုပ်လက်မှတ်တို့ပွဲ အခမ်းအနားကို မစ္စတာ
 ဟောဖုန်းအား ဝုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ မြူးနစ်မြို့တွင် ကျင်းပသည်။
 ဂျာမနီကုမ္ပဏီခွဲကို မစ္စတာ ဟောဖုန်းကပင် တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်မည် ဖြစ်သည်။
 မာရီယံနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို သူ့ မေမေက
 ရှော့ရှော့ရှုသဘောတူလက်ခံခြင်းအတွက် တိုနီက အံ့အားသင့်နေမိသည်။
 တကယ်တော့သူ့မေမေသည် ယခင်ကတည်းက သူ့မ သဘောမတူခဲ့သော
 ကိစ္စတစ်ခုကို သည်မှကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခြင်းမှာ သူမ၏ ပင်ကိုသဘာဝနှင့်
 လုံးဝဆန့်ကျင်နေသည်ဟု တိုနီက ယူဆသည်။ ယခုတော့ သူတို့
 ဇနီးမောင်နှံဘဟားမားကျွန်းစုသို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ရာမှ
 ပြန်ရောက်လာသောအခါမခင်ကြီးက လိုက်လံဝမ်းသာပင် ကြိုဆိုလက်ခံခဲ့သည်။
 မာရီယံကို လက်ထပ်သည့်အတွက် ဝမ်းသကြောင်းကိုလည်း သားဖြစ်သူအား
 ထုတ်ဖော်၍ ပြောပြခဲ့သည်။ မေမေသည် တကယ်စိတ်ထားမှန်နှင့် ဆက်ဆံတာမှ
 ဟုတ်ပါရဲ့ လားဟုပင် တိုနီက သံသယဝင်နေမိခဲ့သည်။ မေမေသည်
 စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သည်မှ လျင်မြန်စွာ
 ပြန်ပြင်တတ်လေ့မရှိသောကြောင့်လည်း တိုနီအနေဖြင့်ပို၍ အံ့အားသင့်မိခဲ့ရခြင်း
 ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တိုနီသည် သူ့ မေမေ၏စိတ်သဘောကို ယခုအချိန်အထိ
 အတိအကျ စောကြောသိရှိခြင်း လုံး မရှိသေးချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့၏
 အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အစကတည်းကပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မာရီယံသည်
 တိုနီ၏ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သည်။ တိုနီ၏ ပြောင်းလဲချက်ကို
 လူတိုင်းပင် သတိပြုမိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကိတ် ပို၍ သတိပြုမိသည်။
 အလုပ်ကိစ္စဖြင့် တိုနီ ခရီးထွက်သောအခါ မာရီယံလည်း လိုက်ပါသွားသည်။
 ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် ဘုရားသား ကျောင်းတက်ညီ၍
 ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ချစ်မိမိမာန်ကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။
 သားနှင့် ခွေးတို့၏ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော ဘဝကို ကြည့်ကာကိတ်မှာလည်း
 ပီတိတွေ ဖြာဝေနေမိတော့သည်။ မာရီယံသည် တိုနီနှင့် သူ့ မေမေတို့၏
 တင်းမာနေသော ဆက်ဆံရေးကိုလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှင်ကြားစေပေးနိုင်ခဲ့သည်။
 ပျားရည်ဆမ်း ခရီးမှ ပြန်ရောက်လာတော့ မာရီယံက လင်တော်မောင်အား
 ခြုံငုံသည်။ “မောင် ... မောင်မေမေကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ညစာ
 ဖိတ်ကျွေးကြရအောင်လား ဟင်” “မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းကမေမေအကြောင်း
 မသိသေးပါဘူးမေမေက” “ကျွန်မ မောင်မေမေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေချင်တယ်ကွယ်။
 တကယ်ဆိုရင် ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမဆိုတာလည်း မအေးနဲ့ သမီးပါပဲ
 မောင်ရယ်” တိုနီက သည်စိတ်ကူးကို လုံးဝ သဘောမကျ။ သို့ပေမဲ့
 ခရီးကခဏခဏ ပူဆာနေတော့သည်။ သူက အလျော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သူ့
 မေမေ ရောက်လာလျှင် အခြေအနေကတော့ ပျော်စရာကောင်းတော့မည်
 မဟုတ်ဟု တိုနီ တွေးထင်ထားသည်။ သို့သော် တက်ရောက်လာသောအခါ
 ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားသည်။ တိုနီ အံ့ရသည်။ သူ့ မေမေသည်သားနှင့် ချွေးမတို့နှင့်
 ဆက်ဆံရာတွင် လုံးဝ အဖုအထစ်မရှိဘဲ အဆင်ကုန်ချောနေသည်။ ယခုလို သားနှင့်
 ချေးမတို့နှင့် ညစာမြိန်မြိန် စားရသည်ကိုလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။
 မေမေက ပြန်ကာနီးတော့ သားနှင့် ချွေးမတို့အား နောက်အပတ်တွင်သူမအိမ်မှာ
 ညစာ လာစားကြရန်ပင် ဖိတ်လိုက်သေးသည်။ သည်နောက်တွင်တော့ အပတ်စဉ်

အပြန်အလှန် ဖိတ်ကျွေးကြသည်မှာ နိစ္စတတ် အစဉ်အလာတစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့သည်။။။။ကံတန်ခိုး မာရီယံတို့သည် မိခင်နှင့် သမီးပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးလာကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်၍ ထွေထွေရာရာ စကားပြောကြသည်။ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ဆုံကာ အပြင်သို့ နေ့လည်စာစားထွက်ကြသည်။ ယူနိုက်တက် သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် “လူတီစီ” ဟုတယ်တွင် နေလှယ်စာ စားရန် ချိန်းထားကြသည်။ မာရီယံ ရောက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် ကိတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို သံသယဖြစ်လိုက်မိသည်။ “ရေခဲနဲ့ ဝီစကီ နှစ်ပွက်ပေးပါ” မာရီယံက စားပွဲထိုးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်သူမသည် ဝိုင်အိုရက် ပေါ့ပေါ့ကိုသာ သောက်လေ့ရှိသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ဒီနေ့တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား” ကျွန်မ ဒေါက်တာ ဟာလေ့နဲ့ တွေ့လာခဲ့တယ် မာမီ” ကိတ် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသည်။ “တင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး နေမကောင်းလို့လား ဟင်” “ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိစ္စ” ထို့နောက် မာရီယံက ဖြစ်ကြောင်းကုန်ခင်ကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။ သည်းကိစ္စသည် လွန်ခဲ့သောလေးငါးရက်ခန့်မှ စတင်ခဲ့သည်။ ပထမတွင် မာရီယံသည် နေမကောင်းချင်သလို မအမဲသာ ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့်ဒေါက်တာ ဂျွန်ဟာလေနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ရက်ချိန်းတောင်းလိုက်သည်။။။ “မင်းရပ်က ကျန်းမာတဲ့ ရုပ်ပါ” ဒေါက်တာ ဂျွန်ဟာလေက ပြုံးပြုံးပြောသည်။ “အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” “၃ နှစ်ပါ ဒေါက်တာ” “ံသားစအထဲက နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ဖူးသူများ ရှိသလား” “မရှိပါဘူး” ဒေါက်တာ မှတ်တမ်းကတ်ပြားတွင် ရေးမှတ်သည်။ ပြီးတော့မှ “ကင်ဆာကော ဖြစ်ဖူးသူရှိသလား” “မရှိပါဘူး” မိဘတွေ အသက်ထင်ရှား ရှိကြသေးသလား” “အဖေရှိပါတယ်။ အမေကတော့ မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြောင့်ဆုံးသွားပါပြီ” “ပါးချိတ်ရောင်ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသလား” “မဖြစ်ဖူးပါဘူး” “ကံသက်ရော” “ပေါက်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ၁၀ နှစ်သမီး

အရွယ်” “ကြက်ညာချောင်းဆိုးရော” “မဖြစ်ဖူးပါဘူး” “ခွစိတ်ကုသဖူးသလား” “ီးသိရောင်ရောင် ခွစိတ်ဖူးပါတယ်။ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်တုန်းကဖြစ်တာ” “တခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဆေးရုံများ တက်ခဲ့ဖူးတာ ရှိသလား” “မရှိပါဘူး၊ ဪ့.. ဟုတ်ကဲ့ .. တစ်ခါတော့ ခဏတက်ခဲ့ဖူးပါတယ်ဒေါက်တာ” “ဘာကြောင့် တက်တာလဲ” “ကျောင်းတုန်းက ဟောက်ကစားရင်း မူးမေ့သွားလို့ပါ။ ဆေးရုံရောက်မှ ကျွန်မ သတိပြန်ရပါတယ်။ နှစ်ရက်ပဲ တက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာမှတော့ထွေထွေထူးထူး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး” “ဟောက်ကစားတုန်းက ဒဏ်ရာတစ်ခုခုများ ရခဲ့သလား” “မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတာလောက်ပါ” “အဲဒီတုန်းက အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” “၆ နှစ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်က ပြောတော့ အပျိုဘော်ဝင်စဂလင်းချွတ်ယွင်းသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဒေါက်တာ ဟာလေက ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်၏။။ “မင်း သတိပြန်ရလာတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာရာက နာနေတာများခံစားရသလား” မာရီယံ ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ “ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ အခုမှ မှတ်မိတယ်။ ဒီညာဘက်တစ်ခြမ်းက နာနေသလို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပါ။ နောက်တော့ လုံး ပျောက်သွားပါတယ်။ တစ်ခါမှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး” “ခေါင်းကိုက်သလား၊ မူးဝေပြီး မျက်စိတွေ မှုန်ဝါးနေသလား” “ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါပေမဲ့နောက်တော့ အားလုံးပျောက်သွားတာပါပဲ” သူမက

စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာဟန်ဖြင့် .. ကျွန်မ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား ... ဟင်
ဒေါက်တာ” အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။

စမ်းသပ်စမ်းဆေးမှုတွေလုပ်ကြည့်စရာရှိသေးတယ်။ ပိုပြီး
စိတ်ချရအောင်လို့ပဲ။” ဘာတွေ စစ်ဆေးမှာလဲ ဒေါက်တာ” ဦးနှောက်သွေးကြောကို
စစ်ဆေးကြည့်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာဘာမှ မရှိပါဘူး။ ဒါက
လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ နှုတ်သန်သွေးရက်အကြာတွင် ဒေါ
က်တာဟာလေ၏ သူနာပြုဆရာမက မာရီယံထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆေးခန်းသို့
လာခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ မာရီယံ ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာဟာလေသည် သူ
ငှါခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ “ပြဿနာတော့ ရှင်းသွားပြီ
မာရီယံ” သိပ်အရေးကြီးသလား ဒေါက်တာ” အရေးမကြီးပါဘူး။ ဦးနှောက်ကို
ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါမှာ ထိခိုက်မှု နည်းနည်းရှိတာ တွေ့ရတယ်။
ဆေးပညာစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဦးနှောက်သွေးကြော
ဖောင်းပွခြင်းသဘောပါပဲ။ ဒါက မိန်းမတွေမှာအများအားဖြင့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
အထူးသဖြင့် အပျိုတော်ဝင်စ မိန်းကလေးတွေမှာ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဦးနှောက်ထဲက
သွေးကြောကလေးတစ်ချောင်း ပြတ်သွားပြီး သွေးတွေ ယိုစီးကျတတ်ပဲ။
အဲဒါကြောင့် ခေါင်းကိုက်ပြီး မျက်စိတွေမှန်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ
မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုး သူ့ဘာသာသူ အလိုလိုကောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ “ဒါနဲ့ ဒီရောဂါက
နှောက်ထပ်ပြန်ပြီး ပေါ်လာနိုင်သလား ဒေါက်တာ” မာရီယံက စိုးရိမ်သဖြင့်
မေးသည်။ “အလွန်ဖြစ်ခဲပါတယ်” ဒေါက်တာက ပြုံးလိုက်ပြီး “မင်းက နောက်ထပ်
ဟော်ကီမကစားတော့ဘူးဆိုရင်တော့ သက်တမ်းအတွင်း နေသွားမှာပဲ” ကျွန်မနဲ့
တိုနီတို့က မြင်းစီးလည်း ထွက်တယ် ဒေါက်တာ၊ တင်းနစ်လည်း ကစားကြတယ်။
အဲဒါရော အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါသလား” ဘာကိုမဆို အလွန်အကျွံ မလုပ်ရင်
ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တင်းနစ်ပဲ ရိုက်ရိုက်၊ လိင်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပျို၊
ပြဿနာ မရှိပါဘူး” မာရီယံက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း
ပြုံးလိုက်သည်။ “တော်ပါသေးရဲ့” မာရီယံက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
ဒေါက်တာဟာလေက ထပ်ပြောသည်။ “ပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ် မာရီယံ၊
မင်းနဲ့ တိုနီတို့အနေနဲ့သွားသမီး လိုချင်ရင် ကိုယ်တိုင်မမွေးပါနဲ့၊
သူများကလေးကိုပဲ ယူပြီး မွေးစားပါ” မာရီယံ မျက်နှာရှုံ့မိသွေးသည်။ ခြံ
ဒေါက်တာကပြောတော့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးဆု” အဲဒါ
မှန်ပါတယ်။ သိုသော်လည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်လာတဲ့အခါသွေးကြောတွေ
အလွန်အမင်း ကြီးထွားလာတတ်တယ်။
ကိုယ်ဝန်သက်တမ်းရက်သတ္တမြောက်ပတ်ကနေပြီး ရှစ်ပတ်အတွင်းမှာ
သွေးတိုးနှုန်းလည်း မြင့်လာတယ်။ အထူးသဖြင့် ဦးနှောက်သွေးကြော
ဖောင်းပွတဲ့ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသူတစ်ယောက်အဖို့ အန္တရာယ် ရှိရုံတင်မကဘူး။
အသက်ကိုပါ ရန်မူနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ကလေးလိုချင်ရင် မွေးစားတာ
အကောင်းဆုံးပဲ။ ခုခေတ်မှာ ဒီကိစ္စကလွယ်ပါတယ်။ ဆန္ဒရှိရင် ငါ့ကို ပြောပါ။
ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်” မာရီယံက ဒေါက်တာစကားကို ဆက်၍ မကြားတော့။
သူမနားထဲတွင် တိုနီ၏စကားကိုသာ ကြားယောင်နေတော့သည်။ ကိုယ်တော့
ကလေးသိပ်လိုချင်တာပဲ မာရီယံ။ ဖြစ်နိုင်ရင်မင်းရပ် နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ သမီးလေးပဲ
လိုချင်တယ်။ ရဲ့ဒါနဲ့ .. ကျွန်မလည်း ဒေါက်တာစကားကို ဆက်ပြီး
နားမထောင်ချင်တော့တာနဲ့ သူ့အခန်းထဲက တစ်ခါတည်း
ပြေးထွက်လာခဲ့တော့တာပါပဲ” မာရီယံက သူမဓာတ်လမ်းကို
အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ကိတ်က မျက်နှာ အမူအရာ မပျက်အောင် မနည်းကြီး
ထိန်းထားသည်။ ဤသတင်းသည် သူမ၏ မျိုးဆက်အတွက် အ၊ မင်္ဂလာ

သတင်းဆိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လိုလျှင်ကြိဆ နည်းလမ်းရဆို မဟုတ်လား။ ပြဿနာရှိလျှင် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းလည်း ရှိရဦးမှာပေါ့။ “အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အခြေအနေရ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိက သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်နေမှာကုသ ခိုးရိမ်မိတာပါ” သူမက အားတင်းပြီး ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မရော၊ တိုက်ကရော သိပ်ပြီး ကလေး လိုချင်နေကြတယ် မာမိ” “မပုပ်နဲ့ သမီးရယ်။ ဒေါက်တာဟာလေက သိပ်ပြီး ခိုးရိမ်ကြီးတဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ သမီးမှာ ဟိုလူနဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက သာမန်ပြဿနာကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကိုပဲ သူက ပိုကြီးချဲ့ပြီး ပြောနေတာပါ။ ဆရာဝန်တွေအကြောင်း သမီးလည်း သိသားပဲ။ သူတို့က တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်အတိအလုံပြီး ပြောတတ်ကြတာ” သူမက မာရီယံ၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း “ဒါနဲ့ .. သမီး ... နေလို့ထိုင်လို့တော့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား” “ကောင်းပါတယ် မာမိ။ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” “မောတာပန်းတာလည်း ဘာမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား” “ဟုတ်ကဲ့ .. ဘာမှ မရှိပါဘူး” “ဒါဆို ... ပြီးရောပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူကလည်း ဒီရောဂါမျိုးကသူ့အလိုလို ကောင်းသွားတတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ” “သူက အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်လို့ ...” “အို .. ဒါကတော့ သဘာဝပဲလေ။ ဘာကြောကိစ္စရာရှိလို့လဲ။ မိန်းမတိုင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရင် အာဝေဏိက ဒုက္ခဆိုတာ ရှိစေ့ပဲပေါ့။ ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆိုရင် မီးနေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အန္တရာယ်တွေ ပြည်နေတာပဲ။ အရေးကြီးတာက ဘယ်အန္တရာယ်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာပဲကွယ်။ မာမိ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား” “ဟုတ်ပါတယ် မာမိ” မာရီယံက စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “မာမိပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီအကြောင်း တို့နဲ့ကို မပြောရင် ကောင်းမယ် မာမိ။ ပြောလို့လည်း အကျိုးထူးမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူပါ အလကား သက်သက် တွေးပူနေရဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ချက်အနေနဲ့ လုံး မပြောဘဲနေကြ ရအောင်” ကိတ်က တွေးလိုက်သည်။ ဒီဒေါက်တာကို ငါသွားပြီးတော့သာသတ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ အလကား သက်သက် ဒီကလေးကို သွေးလွန်အောင် ခြောက် လိုက်တာ။ “ကောင်းပြီ သမီး၊ ဒါ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်” “စောကသုံးလကြာတော့ မာရီယံတွင် ကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။ တိုက်ကဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ ကိတ်က မိသားစု မျိုးဆက်သွေးကလေး ရှုတော့မည့်ကို တွေးပြီး အံ့မြူးနေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဟာလေကတော့ ခိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်တပိုဖို့ ဖြစ်နေသည်။ “ကိုယ်ဝန်ကို အမြန်ဆုံး ဖျက်ချဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်” ဒေါက်တာဟာလေက ပြောသည်။ “နေ့ပါစေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ နေလို့လည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီကလေးကို ကျွန်မ ယူကုယူမယ် ဒေါက်တာ” မာရီယံက ဒီအကြောင်း ကိတ်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ကိတ်က ဒေါက်တာထံ ချက်ချင်း ထလိုက်သွားပြီး ကိတ်ကကလေးအောင် ရန်တော့သည်။ “ရှင်က ကျွန်မ ချွေးမကို ကိုယ်ဝန်ဖျက်ဖို့ ပြောတာ စကားကောင်းလား ဟင်” “သူ့အတွက် အသက်အန္တရာယ်ရှိလို့ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်ဦးနာ” “ရှင် မသိပါဘူး။ သူကလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်ကို သူ့ကိုအလကားသက်သက် ခြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကလေးသိပ်လိုချင်နေတဲ့ လူကလေးမေးတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ကြောက်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ သဘာဝပဲလေ” “နွဲ့လိုဆိုလည်း သဘောပဲ ... ကိတ်၊ သဘောပဲ” “စောကိစ္စရှိလအကြာ၊

ဖေဖော်ဝါရီလ အစောပိုင်း နေ့တစ်နေ့၏ မနက်လေးနာရီတွင် မာရီယံ
ဗိုက်နာလာသည်။ ကိုယ်ဝန် မွေးရက်မစေ့သေး။ မာရီယံ၏ ညည်းညူသံကြောင့်
တိုနီလန်နီးလာသည်။ ကမန်းကတန်း လူးလဲထပြီး ကပျာကယာ အဝတ်အစား
လဲသည်။ “ဘာမှ မပူပါနဲ့ မာရီယံ၊ ကိုယ်ရှိပါတယ်။ အခုချက်ချင်း
ဆေးရုံကိုရကြဝေဒနာက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်
ပြင်းထန်လာသည်။” မြန်မြန်လုပ်ပါ မောင်ရယ်။ ကျွန်မ အသက်တော်
မရွံ့နိုင်တော့သလိုပဲ” ဒေါက်တာဟာလေနှင့် ဆေးဇွေးခဲသော စကားကို တိုနီအား
ကြိုတင်ပြောပြခဲ့ဖူး သင့်သလားဟု မာရီယံက ပြန်တွေးကြည့်သည်။ မလိုအပ်ပါဘူး။
မာရီယံ ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကိုယ်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းရန်သာ ဖြစ်သည်။
လူ့ဘဝဆိုတာ ဆန်းကြယ်လှသည်။ ဘုရားသခင်က သူမအား
မကောင်းသောဖြစ်ရပ်နှင့် မကြုံကြိုက်စေရန် စောင့်ရှောက်တော်မူတန်ကောင်းပါရဲ့။
သူတို့ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားတော့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေ သည်။ စတု
သေခန်းသို့ ခေါ်သွား နာရီတို ခြုံငုံချေမှုတ်တိုနီအား ညှော်ခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်။
မာရီယံကိုတော့ စမ်းသပ်ခန်း ထဲသို့ခေါ်သွင်းသွားသည်။ သားဖွားဆရာဝန်
ဒေါက်တာမတ်ဆန်က မာရီယံ ၏သွေးတိုးနှုန်းကို တိုင်းကြည့်သည်။ ဒေါက်တာ
မျက်ခုံးတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ပြန်တိုင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့
မျက်နှာမော့ကြည့်ကာ သူနာပြု ဆရာမအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ “ခွဲစိတ်ခန်းကို
ခေါ်သွား၊ မြန်မြန်လုပ်” ၅၄ ဌာသန်းစကြာယမ်းတတ်မ မှီ ရက်ကောင်တို့နီသည်
ဆေးရုံစကြာလမ်းဘက်မှ စီးကရက်ရောင်းသော စကားတွင် ရပ်နေစဉ်
သူ့နောက်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။ “ဒါပေါ့ ...
ဒါပေါ့။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာကြီး ရင်းဘရန်မှ မဟုတ်တာပဲ” ဝဇ္ဇ ၅၁ တလွှာ ယ
ကာနုဿတိုနီက နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒိုမန်စ၏
တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ဒိုမန်စနှင့်အတူ တွေ့ခွဲရသော အားကစားသမားရပ်မျိုးနှင့်လူ။
တိုနီက သူမျက်နှာကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိသည်။ သူ့ကို ဒိုမန်စ ခေါ်တာ
ဘယ်လို့ပါလိမ့်။ ဘင် ... ဘင်။ သူက တိုနီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်
ရန်ပြလိုသောလက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒီလူ ဘာသဘောပါ လိမ့်။
မွန်လူလို့များလား။ ဒိုမန်စက သူ့ကို ဘာတွေများ ပြောထားပါလိမ့်။ ထိုအခိုက်
ဒိုမန်စ ရောက်လာသည်။ သူမက ဘင်အား လှမ်းပြောသည်။ “ဆရာမက
ပြောတယ်။ မိရှယ်လင်အခြေအနေက အသည်းအသန်တဲ့။ ကျွန်မတို့ နောက်မှလာ
... သူမက တိုနီကို မြင်သွားပြီး ခြေလှမ်းများရပ်သွားသည်။ “ဟင် ... တိုနီ။ ရှင်
ဒိုမာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ဟင်” “ငါ့မန်းမ မီးဖွားမလို့” “အဒါလည်း မင်းအမေကပဲ
စိစဉ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဘင်ကခန့်သဖြင့် ဖြတ်မေးသည်။ “ကို ဆိုလ်တလက” ဝဇ္ဇ
ဌာတိုနီက အသံမာမာဖြင့် ပြန်မေးသည်။ “ဪ ... ငါ့ကို ဒိုမန်စပြောပြလို့
သိရတာပါကွာ။ မင်းအတွက်ဘာကစမဆို မင်းမေမေကပဲ စိမိခန့်
ခွဲပေးနေတယ်ဆိုလို့ မေးကြည့်တာပါ ကိုယ်လူရာ” “ဘင် ... ရှင် ဘာတွေ
လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါ” ဒိုမန်စက တားသည်။ “ဘာလို့
ပိတ်ထားရမှာလဲ။ ငါက မှန်တာပြောတာပဲဟာ။ ငါ ပြောတာ မမှန်ဘူးလား အချစ်
ဟင်။ အချစ်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လားဟင်” တိုနီ ဒိုမန်စဘက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီး “သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ” “အလကားပါ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။
လာပါ ဘင် ... ကျွန်မတို့ ကြိုဒိုမန်စက ဘင်အား လက်မောင်းကိုဆွဲကာ
ခေါ်နေသည်။ သို့သော်ဘင်က မကျေနပ်သေး။ “လည်း မင်းအမေလို အမေမျိုး
လိုချင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းက မင်းနဲ့အိပ်ဖို့ စံပြမယ်လို့လှကလေး လိုချင်တယ်။
မင်းအမေက ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ပေးတယ်။ မင်းက ပါရီမှာ ပန်းချီပြပွဲ လုပ်ချင်တယ်။
မင်းအမေက ပိုက်ဆံ ပေးပြီးပြပွဲလုပ်ပေးတယ်။ က ... ဘယ်လောက်တော်တဲ့

အမေလဲ“ရှင်အရှုံးပဲ။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ” “တကယ် ရှုံးနေလို့လား”
ဘင်က ဒိုမိနစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ “အဲဒါ သူမသိဘူးလား ဟင်” ဘာကို
ငါသိရမှာလဲက” တိုနီက မေးသည်။ “အလကား ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး
တိုနီ” “ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူပြောတာ မင်းမကြားဘူးလား။ ငါ့အမေကပါရီမှာ
ဝိုက်ဆံပေးပြီး ပြပွဲလုပ်ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒါ .. ညာတာ။
မဟုတ်ဘူးလား.. မဟုတ်ဘူးလား ဟင်” မဟုတ်ပါဘူး” ဒိုမိနစ်က မပြောချင်
ပြောချင် ပြောသည်။ “ဆို မေမေက ငါ့ပန်းချီကားတွေ ပြပွဲတင်ဖို့အတွက်
ဂျော့ကိုဝိုက်ဆံပေးတယ်လို့ မင်းက ဆိုချင်တာပေါ့” “ဂျော့ကလည်း ရှင့်ကားတွေကို
တကယ် ကြိုက်ပါတယ် တိုနီ” “ဟို .. အနုပညာဝေဖန်ရေး ဆရာကြီးအကြောင်း
သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါဦး” ဘင်က ထပ်ပြောသည်။ “တော်ပါတော့ ဘင်” ဒိုမိနစ်က
ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ တိုနီက သူ့မ လက်မောင်းကို
လှမ်းဆွဲထားသည်။ “နေပါဦး။ သူ့အကြောင်း ဘာပြောမလို့လဲ။ မေမေက
သူ့ကိုလည်းဝိုက်ဆံပေးပြီး ပြပွဲလာခိုင်းတာလား” “ဟုတ်တယ်” ဒိုမိနစ်က
တိုးတိုးပြောသည်။ “ဒါဖြင့် သူက ငါ့ကားတွေကို ဘာကြောင့်
မကောင်းဝေဖန်ရတာလဲ” “အမှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး တိုနီ။ အွန်ဒရူးဒပ်ဆိုးက
ရှင့်ကားတွေကို ကြိုက်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ တစ်နေ့မှာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ
ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့လည်း ရှင့်အမေကို ပြောပြတယ်” “ဒီလိုဆို ငါ့မေမေက ငါ့ဘဝကို
ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် ဒပ်ဆိုးကို ဝိုက်ဆံပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား” “ဝိုက်ဆံပေးတာတော့
မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်နောင်ရေးအတွက်
ရှင့်မေမေက စေတနာနဲ့ လုပ်တာပါ” “ရှမေမေ လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ တကယ်တော့
မေမေက ငါ့ကို တစ်လျှောက်လုံး လိမ်နေခဲ့တာပါလား။ သူက ငါ့ဘဝကို
တစ်သက်လုံး ကြိုးကိုင်ဖို့ လုပ်နေတာ။ ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် ဘယ်ဟာကမှ
မလုပ်နိုင်အောင်သူက နေရာတကာ လိုက်ပြီး ခြွယ်လှယ်နေတာ။ ဒါနဲ့
အွန်ဒရေဟပ်ဆိုးကရော ဘယ်လိုလဲ။ သူ လို နိုင်င်အနုပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်က
ဒီလိုပဲ ခိုက်ဆံပေးတိုင်း လူတစ်ယောက်ကိုဘဝပျက်အောင် ဖျက်ဆီးရသတဲ့လား။
တကယ်တော့ မေမေအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သဘောကောင်းတယ်။
နတော့ သူက သူ့ ကုမ္ပဏီအကျိုးအတွက်ပဲ ကြည့်ပြီးအရာရာကို ဈေးပဲ
ဖြတ်နေတယ်။ တန်ဖိုးကိုတော့ လုံး မသိ။ တော်တော်ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်ပါလား။
တော်တော် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်ပါလား။ တိုနီသည် ရှင်ထဲတွင် ဆိုတက်လာပြီး
ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ သူ့ကျုံးမရလည်း ဖြစ်ကာ စဉ်လမ်းအတိုင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။ ရှစ်စတုရန်းထဲတွင် ဆရာဝန်များက မာရီယံ၏ အသက်ကို
သေမင်းလက်ထဲမှ သွေးရှေးသွေးတန်းဖြင့် လှနေကြရသည်။ မာရီယံ၏
သွေးတိုးနှုန်းမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်လျော့နည်းနေသည်။
နှလုံးခုန်နှုန်းကလည်း မမှန်။ သူမအား အောက်စီဂျင် ပေးသည်။ သွေးသွင်းသည်။
သို့သော်ဥျာသမည် ပထမ ကလေးမွေးဖွားပြီးသောအခါ ဦးနှောက်သွေးလွန်ပြီး
လုံး မေ့မြောသွားသည်။ နောက် သုံးမိနစ်အကြာ ဒုတိယ
အမ္ဘာပူးကိုမွေးပြီးနောက်တွင်ကား အသက်ပါ ပါ သွားလေတော့သည်။ တိုနီ
သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ
အနားတွင် ဒေါက်တာ မတ်ဆန် ရောက်နေသည်။ “ငါ့ဗျားမှာ အမ္ဘာပူး
သမီးလေးနှစ်ယောက် မေးတယ်။ ချောလည်းချောတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း
ကောင်းတယ်” ဒေါက်တာ မတ်ဆန်က အေးတိုနီက ဒေါက်တာမတ်ဆန်၏
အမူအရာကို အားမရသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ မာရီယံကော
ဒေါက်တာ၊ သူ့ အခြေအနေ ဘယ်လို။ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လားဟင်” ဒေါက်တာ
မတ်ဆန်က သက် တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှညှိုးငယ်သော

မျက်နှာဖြင့် “ကျုပ် အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ။ ကျုပ်တို့ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး အသက်ကို လှူခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ... သူ ..” သူ .. သူ ဘာဖြစ်သလဲ ငါ သူ ဘာဖြစ်သလဲ” တို့နက အော်၍မေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ၏ ကုတ်အကျီကော်လန်နစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လုပ်ပြီး ခင်ဗျား ညာတယ်။ ခင်ဗျား ညာတယ်။ သူ ... သူ မသေဘူး၊ မသေဘူး။ “ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေဦး မစ္စတာ ဘလက်” သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ကြည့် ချင်တယ်” “အခုချက်ချင်း ကြည့်လို့မရသေးဘူး။ ခဏ စောင့်ပါဦး။ သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြတုန်း” “သူတို့ ခင်ဗျား သတ်တာ၊ ခင်ဗျား သတ်တာ၊ ခင်ဗျား လူသတ်တို့န သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ပြောရင်း ဒေါက်တာအား အတင်းထိုးကြိတ်တော့သည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန် ကလေးနှစ်ယောက်ကကမန်းကတန်း ဝင်ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ “သည်းခံပါ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ၊ သည်းခံပါ” “ဖြင့် ကျွန်တော် မိန်းမ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်။ ခု မျက်ချင်းပေါ့၊ ခု မျက်ချင်း ပြ” တို့န ပြောရင်း အတင်းရုန်းကန် ထိုးကြိတ်နေပြန်သည်။ ထိုအခိုက် ဒေါက်တာ ဂျန်ဟာ ပြေးဝင်လာသည်။ “သူတို့ လွတ်ပေးလိုက်၊ လွတ်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြ” ဒေါက်တာ မတ်ဆန်နှင့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးများ ရှောင်ထွက်သွားကြသည်။ တို့န ဝိုက်ပြီးချက်မနှင့် ပြောသည်။ “ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သူတို့ သတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဟီး ... ဟီး .. သူတို့သတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဟီး ... ဟီး” “... စိတ်မကောင်းပါဘူး တို့န၊ သူတို့သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာသူ မီးဖွားပြီး သေသွားတာပဲ။ အစကတည်းက မင်း မိန်းမကို ငါကြိုတွင်ပြီး သတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကလေးမွေးရင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ နှစ်ကြိမ်တောင် အလေးအနက် ပြောခဲ့ပါတယ်” တို့နက ဒေါက်တာ ဟာလာ၏ မျက်နှာကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ “ဒေါက်တာ ဘာပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် မရှင်းလို့ပါ။ ပြန်ပြောပါဦးဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ဘာပြောတာလဲဟင်” “မာရီယံက မင်းကို မပြောပြဘူးလား၊ မင်း မေမေကရော မင်းကိုဘာမှ မပြောဘူးလား” “မေမေ ဟုတ်လား၊ မေမေက ဘာပြောပြရမှာလဲ၊ ဘာပြောပြရမှာလဲဟင်” “... ငါက မင်းမေမေကိုလည်း ဒီအကြောင်း သတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက ငါ့စကား နားမထောင်ဘူး။ သူက မာရီယံကို ကလေးမွေးဖြစ်အောင်မွေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး တို့န၊ အမြဲပူးကလေးနှစ်ယောက်ကို ငါကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ချစ်စရာကလေးတွေပဲ၊ မင်းလည်း သွားကြည့်” တို့နသည် ဒေါက်တာ၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ခဲ့တော့။ တို့နအား ကံတော် အိမ်ဖော်မှူးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ “မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ” “မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ လက်စတာ” လက်စတာက တို့န၏ မူမမှန်သော အခြေအနေကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ “ဘာများ ဖြစ်လာလို့လဲ မစ္စတာ ဘလက်ဝဲ” “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ဖျော်ပေးပါလား လက်စတာ” “ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ် ခင်ဗျာ” လက်စတာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကဲ ... လုပ်လေ ... လုပ်တော့လေ။ တို့န၏ ခေါင်းထဲမှ အသံတစ်သံက သူ့ကို အမိန့်ပေးနေလေသည်။ ကဲ ... လုပ်လေ ... ခုလုပ်တော့လေ။ တို့နသည် ခန့် လှည့်ကာ အားကစား ဆုပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လက်နက်များ ထည့်ထားသော ပိရိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖွင့်လေ ... ဖွင့် ... ဖွင့် ... သူက ပိရိုကို ဖွင့်သည်။ သေနတ်စင်မှ ခြောက်လုံးပြုူးတစ်လက်ဆွဲ ယူလိုက်သည်။ ယမ်းတောင့်ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အပေါ်ထပ်ကို သွား .. အပေါ်ထပ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ မေမေဆိုးခြင်းမှာ မေမေ၏

အပြစ်မဟုတ်မှန်းတော့ သူ သတိရသည်။ တကယ်တော့ မေမေ့ကို
တစ်စုံတစ်ရာညှိုးနွမ်းထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မေမေသည် တစ်စုံတစ်ရာ၏
ပြုစားခံနေရ သည်။ မေမေအား ပယောဂကပ် နေသည်။ ယင်းရောဂါကို ယခု
သူကကုစားပစ်ရတော့မည်။ ကုမ္မဏီလုပ်ငန်းကြီးက မေမေ့ကို ပြုစားထားသည်။
ဝါးချို ထားသည်။ မေမေလုပ်ခဲ့သမျှ မကောင်းသော အရာများသည်
မေမေ၏တာဝန် မဟုတ်၊ သို့သော် မေမေနှင့် ကုမ္မဏီ၊ ကုမ္မဏီနှင့် မေမေသည်
ဘယ်လိုမှခွဲ၍မရ၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်စွပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့်မေမေသေမှ ဖြစ်မည်။ မေမေသေမှ ကုမ္မဏီလည်း သေမည်။ သူသည်
မေမေ့အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လေ -- ဖွင့်ပါ -
အသံက သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မေမေသည် မှန်ရှေ့တွင်
အလပြင်နေရာမှ တံခါးဖွင့်သံကြား၍ ရုတ်တရက်
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ “တင် .. သား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်” မေမေက
အလန့်တကြား လှမ်းမေးသည်။ သူက သေနတ်ကို မြှောက်ကာ သတိဖြင့်
ချိန်လိုက်သည်။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး သို့မဟုတ် တိုက်တာအိုးအိမ် ဥယျာဉ်ခြံမြေစသည် အမွေဆိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများအား သားဦး၊ သမီးများက ဆက်ဆံပိုင်ခွင့်သည် သမိုင်းနှင့် ချီ၍ အမြဲတစွာလည်းကောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း ဥရောပနိုင်ငံများ၌ မိဖုရားတစ်ပါးတွင် သော်လည်းကောင်း၊ သမီးတော်တစ်ပါးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ အမြာပူးသားတော် သမီးတော်ကလေးများ မွေးဖွားသောအခါတိုင်း အထက်တန်းအရာရှိ တစ်ယောက်က အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်မည့်သည့် ကလေးက ဦးစွာ မွေးဖွားကြောင်း မှတ်တမ်းတွင်ရရှိ အစဉ်အလာရှိသည်။ ယခုလည်း ဒေါက်တာမတ်ဆန်သည် မာရီယံထံမှ မွေးဖွားသောအမြာပူးသမီးကလေးနှစ်ယောက်အနက် မည်သူက အလျင်မွေးဖွားကြောင်းကိုအသေအချာ ဂရုတစိုက် မှတ်တမ်းတင်ရသည်။ အမြာညီအစ်မ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ယခင် မွေးဖွားခဲ့ဖူးသောအမြာပူးများထက် ရုပ်ရည်ချောမောလှပကြောင်း မြင်ရသူတိုင်းကပင် မှတ်ချက်ချကြသည်။ ကလေးများမှာ ထူးထူးခြားခြား ကျန်းမာသန်စွမ်းကြသည်။ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးရှိ သူနာပြုဆရာမများသည် ကလေးခန်းသို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်သွားကာ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသော အမြာညီအစ်မကို သူထက် တိုးဝေ့၍ပင် ကြည့်ကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သွားကြည့်ခြင်းမှာ (ဘယ်သူနာပြုဆရာမကမျှ ဖွင့်ဟမပြောကြသည့်တိုင်အောင်) ဤအမြာညီအစ်မ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်များရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးများ၏ မိခင်သည် မီးဖွားရင်း သေဆုံးသွားသည်။ သူတို့၏ဖခင်မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ သူက သူ့ မိခင်ကြီးအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်သွားကြောင်း ကောလာဟလသတင်းတွေ ပြန့်နေသည်။ သို့သော် အတိအကျတော့ ဘယ်သူမျှ မသိ။ သတင်းစာများကလည်း တုန့်တလက်ပဲသည် ဇနီးသည် သေဆုံး သဖြင့်စိတ်ဖောက်ပြန်သွားကာ ဆေးရုံသို့ တင်ပို့လိုက်ရကြောင်း သတင်းတို့ ကလေးမျှသာဖော်ပြကြသည်။ သတင်းထောက်များက ဒေါက်တာဟာလေနှင့်တွေ့ဆုံမေးမြန်းသောအခါတွင်လည်း ဒေါက်တာဟာလေက “ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး” လောက်သာ ပြောလွတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဟာလေ အဖို့တော့ ထိုသုံးလေးရက်ကာလသည် စိတ်ဆင်းရဲဆိုးကာလပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကိတ် အိမ်ဖော်မှူး သူထံသို့ သွေးရူးသွေးတန်း ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် ကိတ်၏အိမ်သို့ ကမိန်းကတန်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကားဒေါက်တာဟာလေအဖို့ တစ်သက်လုံး မေ့ပျောက် မရနိုင်သော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိတ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စနုစနုကြိုးလဲကာ မေ့မြောနေသည်။ လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင်လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာများနှင့် ကော်ဇောဖြူကြီးပေါ်တွင် သွေးတွေအိုင်ထွန်းနေသည်။ တုန့်ကတော့ သူ့ မိခင်ကြီး၏ အဝတ်စုံရုံများမှ အဝတ်အစားများကိုတစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဆွဲထုတ်ပြီး ကတ်ကျွေးတစ်လက်ဖြင့် အစိတ်စိတ်အမြာမြာ ညှပ်ပစ်နေသည်။ ဒေါက်တာဟာလေက ကိတ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ သွားကာ သူနာပြုယာဉ်တစ်စီး လှမ်းခေါ်လိုက်ထိုနောက် ကိတ်၏ ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သွေးခန့်နန့်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သွေးခန့်နန့်က အလွန်ပျော့နေသည်။ သိသာရှိမျှသာ ခန့်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတစ်ခုလုံးလည်း ပြာနုမီးနေသည်။ မတော်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း

အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ဒေါက်တာဟာလေသည် အကဲဒြန်ယံလင်နှင့် ဆိုဒီယမ်တိုင် ကာဘွန်နိုက်ထိုးဆေးများ အလျင်အမြန် ထိုးပေးလိုက်သည်။“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဗျာ” ဒေါက်တာ မေးသည်။အိမ်ဖော်မှူး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်နေသည်။“ကျွန် ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိဘူး ဒေါက်တာ၊ မစ္စတာဘလက်ဝဲ ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကော်ပီဖျော်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကော်ဖီဖျော်နေတုန်း သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ် ပြေးတက် လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ မစ္စတာဘလက်ဝဲကို ဒီအတိုင်းဘဲ တွေ့ရတော့တာပါပဲ။ မစ္စတာဘလက်ဝဲက သူ့အမေနားမှာ ရပ်ပြီး - “နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ဘူး မေမေ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက်ပြီ” လို့ ပြောပြီးတော့အဝတ်ဖိရ်တွေဆီကို သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်တွေကို ကိတ်ကျွေးနဲ့ ဆွဲညပ်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော် တွေ့ရတာတော့ ဒီလောက်ပါပဲ ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာဟာလေက တိုနီအား လှမ်းကြည့်လျက် - “တိုနီ .. မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” “ကျွန်တော်က မေမေကို ကူညီလိုက်တာပါ။ ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော့်ဥစ္စာ ချသက အသံမာမာဖြင့် ပြောသည့်။ ပြီးတော့ အဝတ်တွေကို ဆွဲထုတ်ပြီး ညပ်နေပြန်သည်။ ကိတ်အား မြဲလယ်ရှိ ကရုဂျာ-ဘရင်း လိမ္မတ်ကပိုင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး ယူလာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် သွေး လေးပုလင်းသွင်းကာ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ရှိနေသော ကျည်ဆန်များကို ခွဲစိတ်ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ တိုနီအား သူနာပြုယာဉ်ပေါ်သို့တက်ရန် ခေါ်ရာ ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေသဖြင့် အမျိုးသားသူနာပြုသုံးယောက်တို့က အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး ဒေါက်တာဟာလေက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်သောအခါတွင်မှ ငြိမ်ကျသွားသည်။ အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ် ခေါ်သောကြောင့် သားများလည်းရောက်လာကြသည်။ ရဲအရာရှိအား အလိုက်အထိုက်ကြည့်ပြောရန် ဒေါက်တာဟာလေက ဘရက်ရောဂျားစ်အား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ သေနတ်ပစ်မှုအကြောင်းကို သတင်းစာများက လုံးဝ မဖော်ပြကြ။ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို ဒေါက်တာဟာလေက လုံးဝ မသိ။ ကိတ်အား အရေးပေါ်လူနာခန်းတွင် အထူးကြပ်မတ်မှုဖြင့် ကုသထားရသည်။ ဒေါက်တာဟာလေ ရောက်သွားတော့ ကိတ်၏ ပထမဆုံးစကားမှာ “ကျွန်မ သားလေး ဘယ်မှာ ဒေါက်တာ” “သူ ရှိပါတယ် ကိတ်။ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာသက်သာအောင် နေစမ်းပါ” တိုနီအား ကုန်နက်တက်ပုံပြည်နယ်မှ ပုဂ္ဂလိက စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံသို့ တင်လိုက်သည်။ “ဒေါက်တာ ကျွန်မကို သူ ဘာကြောင့် သတ်ချင်တာလဲဟင်။ ဘာကြောင့် သတ်ချင်တာလဲဟင်” သူမ၏အသံတွင် ကြောက်သံပါနေသည်။ ဒေါက်တာဟာလေသည်မိမိစိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရသည်။ “မာရီယံဟာ မင်း ပယောဂကြောင့် သေရတယ်လို့ သူက ယူဆထားတယ် ကိတ်” “ဪ ... ဒီလိုတုလား။ ရှုံးလိုက်ပါတ် သားရယ်” ဒေါက်တာဟာလေက ဘာမှ ပြန်ပြော။ မာရီယံဟာ မင်း ပယောဂကြောင့် သေ ရတယ်လို့ သူက ယူဆထားတယ် ကိတ်။ ဒေါက်တာဟာလေ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် လုံကာကိတ်သည် ယင်းစကားကို အကြာကြီး ပြန်လည်တွေးနေမိသည်။ လုံးဝလက်မခံနိုင်။ လုံး လက်မခံနိုင်။ တကယ်တော့ သူမသည် မာရီယံကို ချစ်ပါသည်။ မာရီယံက သူမ၏သားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုယူသသည်။ မေမေ လုပ်ခဲ့တာ မှန်သမျှဟာ သားကောင်းဖို့အတွက်ချည်းပါပဲသားရယ်။ မေမေ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးဟာ သားအတွက်ချည်းပါပဲသား။ ဒါကို သား ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိသလဲ သားရယ်။ အသိခေါက်ခက်အဝင်နက်လှချည်လား သားရယ်။ တကယ်တော့

သူမသားက သူမကို အလွန်မုန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမအား သတ်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်း တွေးမိတော့ သူမ အလွန်ကြောက်မိသည်။ သေသွားတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အသေမခံနိုင်သေး။ သူမသည် မှန်သည်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမ လုပ်ရပ်မမှား။ သူတို့သာ မှားနေ ကြသည်။ တို့နို့က တော်တော် ရှော်သေးသည်။ သူတို့ အားလုံးပင် ရှော်ကြ သည်။ သူတို့ အားလုံးတွင် အားနည်းချက်ရှိကြသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးသည် သားသေ၍ ယောစိတ်ဖြင့် သေခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သူမဖခင်ကြီး၏ အားနည်းချက်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိခင်ကြီးသည် အထီးကျန်ဘဝတွင် မပျော်မိုးကုန်၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သူမမိခင်ကြီး၏ အားနည်းချက် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ငါက သူတို့နဲ့ မတူဘူး။ သူတို့ထက် အားမာန်ရှိတယ်။ လောကဓံကို ကြံကြံခံမယ်။ ဘယ်အရာမဆို ရဲရဲရင်ဆိုင်မယ်။ ငါ မသေသေးဘူးငါနေဦးမယ်။ ငါ ရှင်နေဦးမယ်။ ကုမ္ပဏီလည်း မသေသေးဘူး။ မသေရဘူး။ ရှင်နေဦးမယ်။ ရှင်နေဦးမယ်။

ပဉ္စမအုပ်
“အိမ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာ”
(၁၉၅၀-၁၉၇၅)

ကိတ် နလန်ထလာသောအခါ ဒါခါဟားတား ကျွန်းရှိ စီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာ သို့
သွားရောက်၍ အနားယူနေသည်။ နေရောင်နှင့် ပင်လယ်ရေတို့ကသူမ၏
ဝေဒနာကို ဖြည့်စွက်ကုသပေးကြသည်။ တုန့်ကတော့ စိတ်ရောဂါက ဆေးရုံမှာပင်
ရှိနေဆဲ။ သူ့အား လုံလေးသေးမရှိ ဂရုတစိုက် ကုသပေးလျက် ရှိသည်။ ကိတ်က
သွားဖြစ်သူအတွက် ပါရီဗီယံငှာ ဘာလင် စသော မြို့ကြီးများမှ ကမ္ဘာကျော်
စိတ်ရောဂါကုသမားတော်ကြီးများအား ကုမ္မဏီလေယာဉ်ဖြင့်
သွားရောက်ပင့်ခေါ်ပေးသည်။ သမားတော်ကြီးများက တုန့်အား နည်းမျိုးစုံဖြင့်
စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်မှာ အားလုံး
အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ တုန့်သည် စိတ်အမျိုးမျိုး ထွေပြားကာ အာယာတစိတ်
လွန်ကဲပြီးလူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသော စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြောင်း
အားလုံးကပင် မှတ်ချက်ချကြသည်။ “သူက ဆေးတိုက်တော့လည်း မသောက်ဘူး။
စိတ်ကနည်းနဲ့ ကွသတာကုလည်း မခံဘူး။ သိပ်ပြီး ကြမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ်တို့က သူ့ကိုထိန်းချုပ်ထားရတယ်” “ဘယ်လို ထိန်းချုပ်ထားတာလဲ” ကိတ်က
မေးသည်။ “သူ့ကို တိုက်ပတ်ထားတယ်။ အများဆုံးကတော့
တခြားလူတွေကိုရန်မမူနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်အကျီ ဝတ်ထားပေးတယ်” “ဆဲဒတွေက
တကယ် လိုအပ်လို့လား” “လိုအပ်လို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် သူက
အနားကပ်လာတဲ့လူတိုင်း လိုက်သတ်မှာပဲ” ကိတ် ရင်ထဲတွင် နှာကျပ်လွှာဖြင့်
မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ တုန့်သည် အရင်က တုန့် မဟုတ်တော့။
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောရွှင်ပျလန်းဆန်းသော တုန့် မဟုတ်တော့။ ရိုင်းစိုင်းသော၊
ကြမ်းတမ်းခက်ထရောသော သူ့စိမ်းတရံဆံတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။
ပင်ကိုစိတ်ပျောက်ပြီး အမှောင်ပဲယောဂ ပူးကပ်နေသော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ကိတ် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ “တခြား ဘယ်နည်းနဲ့ များ
လုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ ဒေါက်တာ” “မူလ စိတ်အခြေအနေ ပြန်မရောက်သမျှတော့
ဘယ်လွှာမှ လုပ်လို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မစွက်ဘလက်ဝ၊ လောလောဆယ်မှာ
ကျုပ်တို့က သူ့ကိုအကောင်းဆုံး ဆေးတွေတိုက်ပြီး မေးကုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဆေးအာနိသင်ပြေသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြန်ဖောက်လာတာပဲ။ ဒီလိုချည်းပဲ
တစ်သက်လုံးကုသသွားလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး” ကိတ်
မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး “နဲ့လိုဆို ဒေါက်တာအနေနဲ့
တယ်လိုလုပ်ချင်ပါသလဲ” “ကျုပ်တို့ အတွေ့အကြုံအရတော့ အလားတူ
ဝေဒနာရှင်မျိုးတွေကိုဦးနှောက် အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုကို ခွဲထုတ်ပြီး
ကုသပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်” “ဦးနှောက်
အမြွေးဖြတ် ကုတာမျိုးလား” “ဟုတ်ပါတယ် သူဟာ အခုအတိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့
စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဆက်ဖြစ်မနေဘူးဆိုရင်တော့ ကုသမှု အောင်မြင်နိုင်စရာ
ရှိပါတယ်” ကိတ် ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်တော့။ သူမ၏ စိတ်နှင့်ကိုယ်မှာ
ခံစားမှုမရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။
အတန်ကြာတော့မှ မင်နင်ဂျား ဆေးကုဌာနမှ လူငယ် ဒေါက်တာကလေး မောရစ်
ငြိမ်သက်မှုကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သည်။ “ဒီကစွဟာ မစွက်ဘလက်ဝအတွက်
ဆုံးဖြတ်ရ တော်တော်ခက်ခဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်တို့လည်း
သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုဒီအတိုင်း ပစ်မထားချင်ရင်တော့
...” “အကောင်းဆုံး ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်ဆိုရင်တော့” မစွက်ဘလက်ဝအပြီးအပိုင်
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။ “လုပ်သာ
လုပ်ကြပါတော့ဒေါက်တာ” +ဖရက်ဒရစ်ဟော့ဖမန်းက မြေးမကလေးတွေကို

လာတောင်းသည်။ “ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂျာမနီ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်မစ္စတာဟော့ဖမန်း၏ ရုပ်ကို မြင်ရသည်မှာ အသက် ၂၀ လောက်ပို၍ အစာသွားသည်ဟု ကိတ်က ထင်မိသည်။ သူမအနေဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါသည်။ သို့သော် တိုနီ၏ သမီးကလေးများအား တစ်နိုင်ငံ တစ်ရပ်ခြားသို့ပေးပစ်လိုက်ဖို့ ကိစ္စကျတော့ သူမအဖို့ မပေးရန်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ် ဖရက်ဒရစ်။ ကလေးတွေကမိခင်စိတ်ရှိတဲ့ အထိန်းကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကိုလိုအပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ မာရီယံကလည်း သူ ကလေးမွေးလာရင် ဒီမှာပဲကြီးပြင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ဒီမှာပဲဆက်ထားလိုက်ပါ တော့။ ရှင်လည်း အချိန်မရွေး လာလည်နိုင်တာပဲရှိမဟုတ်လားသ ရန် တပင် ယင် ဝဋ္ဋနောက်ဆုံးတော့ မစ္စတာ ဟော့ဖမန်းကပင် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

+ကိတ် အိမ်ကြီးတွင် ကလေးဆောင်တစ်ခု သီးသန့် ပြင်ဆင်ကာအမြဲပူးညီအစ်မအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ ကလေးများအားပြုစုစောင့် ရှောက်ရန်လည်း ဆို လန်းဒွေးနတ် အမည်ရှိ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ ကိတ်က ပထမကလေးကို အီးဗီဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒုတိယကလေးကို အလက်ဇန္ဒရာ ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး နာမည်ပေးသည်။ အမြဲပူးညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲ၍မရအောင်ပင် တူကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မှန်ထဲကရှုပ်ကို ကြည့် ရသလိုတစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ တိုနီနှင့် မာရီယံတို့ ဖန်တီးလိုက်သောအဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ ကလားဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးပင် သက်လက်ချက်ချာကြသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သိတတ်ကြသည်။ ရက်သတ္တပတ် သုံးလေးပတ် ကြာတော့ အီးဗီက အလက်ဇန္ဒရာထက်သိသိသာသာပင် ရင့်ကျက်လာသည်။ အီသည် တွားရာ၊ စကားစပြောရာ၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အလက်ဇန္ဒရာထက် စောသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကလည်းလျင်မြန်စွာပင် တွားတတ်၊ စကားပြောတတ်၊ လမ်းလျှောက်တတ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အစကတည်းက စပြီး အိမ်မကြီး အီးဒီသည်ပင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အိမ်မကြီးကို အလွန်ချစ်သည်။ အိမ်မကြီးလုပ်သမျှအတုယူပြီး အားလုံးလိုက်လုပ်သည်။ ကိတ်သည် တတ်နိုင်သမျှ မြေးမကလေးများနှင့် အချိန်ကုန်သည်။ မြေးကလေးတွေနှင့် အတူနေရတော့ သူမကိုယ်သူမလည်း ပို၍ နုပျိုလာသလိုဥရုစစ်နေ ငါ့အသက်ကြီးလို့ အလုပ်က အနားယူတဲ့အခါ “ကိတ်က အနာဂတ်အရေးကို တွေးပြီး ပီတိတွေ ဝေနေမိသည်။ ဦးမြေးကလေးများ တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့တွင် ကိတ် မွေးနေ့ပွဲပြုလုပ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပုံစံတူ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ဝိုင်းတစ်ခုစီ ပေးသည်။ မိတ်သဟာတော့ ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းတွေနှင့် အိမ်ဖော်တွေထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရသည်။ နှစ် နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသော အချိန်တွေ အကုန်မြန်လှတတ်ဟု ကိတ်က တွေးမိသည်။ ကလေးတွေလည်း သိသိသာသာပင် ကြီးထွားလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြားအီး ပို၍ သန့်မာသည်။ သတ္တိလည်းပို၍ ရှိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကျတော့ စိတ်ထားပျော့သည်။ အိမ်မကြီး၏ နောက်လိုက်သာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လေးတွေခမျာ အမေ အဖေ မရှိကြပေမဲ့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ကြင်နာကြတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ ဟု ကိတ်က မကြာမကြာတွေးမိတတ်သည်။ သို့သော် .. သူတို့၏ ငါးနှစ်မြောက် မွေးနေ့မတိုင်မီညတွင် အီးဖီသည် အလက်ဇန္ဒရာအား သတ်ရန်

ကြံစည်ခဲ့လေသည်။ ရက်စွာဦးကျမ်း စာပိုဒ် ၂၅ ကြောင်းရေ ၂၂ နှင့် ၂၃ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်။ ၂၂။ (အမိ၏) ဝမ်းအတွင်း၌ တည်သော သူငယ်တို့သည် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။ အမိကလည်း ထိုသို့ဖြစ်၍ ငါ၌ အဘယ်အမှု ရောက်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ဆိုသဖြင့်၊ ၂၃။ ထာဝရဘုရားကို မေးလျှောက်ခြင်းက သွားလေ၏။ ထာဝရဘုရားလည်း သင်၏ ဝမ်းအတွင်း၌ လူမျိုးနှစ်မျိုးရှိ၏။ သင်၏ဝမ်းထဲက ခြားနားသော လူစနစ်စုံကို ဖွားရလိမ့်မည်။ လူတစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးထက်အားကြီးလိမ့်မည်။ အကြီးသည်အငယ် ကျွန်ခံရလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရှေ့သို့ ယခုအိမ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့ အကြား အစိမိတ်စဉ်ကားအကြီးဖြစ်သူ အိမ်သည် အငယ်ဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒရာထံတွင် ကျွန်ခံရန် စိတ်ထားနည်းနည်းကလေးမျှ မရှိချေ။ အိမ်သည် သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ ညီမငယ် အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် အမုန်းစိတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား တစ်ယောက်ယောက်က တယုတ်ယ ချီသောအခါနှင့် ကစားစရာများပေးသောအခါများတွင်အိမ်၏က အထူးပင် မနာလိုဖြစ်မိတတ်သည်။ လူတွေက အလက်ဇန္ဒရာကိုသာ ပိုခံကြသည်ဟု ထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အိမ် သူမသာ အချစ်ခံချင်သည်။ ကစားစရာလှလှကလေးမုန့်သမျှကိုလည်း သူမသာ အားလုံးလိုချင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် သူမနှင့်တူတတ်ကိုလည်း မကြိုက်။ သူမ ဝတ်သလို ဝတ်တတ်ကိုလည်း မကြိုက်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် ဘွားဘွား၏ အချစ်ကိုလည်း သူမဆီက ယူသည်ဟုယူဆသည်။ သို့ပေမဲ့ အလက်ဇန္ဒရာကတော့ အစိမိတ်အပေါ် တစ်စက်ကလေးမျှမေတ္တာမပျက်၊ အလွန်တရာမှ ချစ်ခင်အားကိုးသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက စေတနာလည်း ကောင်းသည်။ သူမ၏ ကစားစရာတွေကိုလည်း အစိမိတ်ဖြစ်သူအားပေးသည်။ ဒါနှင့်လည်း အိမ်က အလက် ဇန္ဒရာအပေါ် အမုန်းအပြွယ်နိုင်သေး။ သူမက ဘယ်အရာမဆို တစ်ယောက်တည်းသာ လိုချင်သည် ပိုင်ချင်သည်။ သူမမှာ ရှိတာနှင့် မကျေနပ်နိုင်။ အလက်ဇန္ဒရာပိုင် ကစားစရာတွေ၊ စားစရာတွေနှင့် အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ လိုချင်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ ကလေးထိန်းမာဒီမာဇယ်ဒီးနတ်၏ ကပ်ကပ်ဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အသံထွက်၍ ဘုရားရှိခိုးကြရသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်းတွင်လည်း အလက်ဇန္ဒရာကို သေအောင်လုပ်ပေးတော်မူပါ ဘုရား” ဟူ၍ ဘုရားသခင် အိမ် အမြဲတမ်းဆိုတောင်းတတ်သည်။ အချိန်ကြာလာ၍ သူမ ဆုတောင်းအတိုင်း ဖြစ်မလာသောအခါ ယင်းလုပ်ငန်းကို သူမကယ်တိုင်လုပ်ရန်ပင် စိတ်ကူးလာတော့သည်။ သူတို့ ညီအစ်မ၏ ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပရန် ရက်ပိုင်းမျှသာလိုတော့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် တစ်ပွဲတည်း ကျင်းပရမည်ကို တွေးကာအိမ်က အကြီးအကျယ် မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။ မလိုတမာ ဖြစ်နေမိသည်။ ပါတီပွဲသို့ လာသူအားလုံး သူမ၏ မိတ်ဆွေတွေသာ ဖြစ်သည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအားလုံးလည်း သူမအတွက်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသေမှအေးတော့မည်။ ဒါမှအားလုံးကို သူမတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ရတော့မည်။ မွေးနေ့ပွဲ မတိုင်မီညတွင် အိမ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ရင်းမအိပ်နိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်သွား ကြသောအခါသူမသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းကာ အလက် ဇန္ဒရာ၏ ခုတင် ဆီသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ “အလက် ... အလက် ... ထမင်းပါဦး” သူမက အလက်ဇန္ဒရာအားလုပ်နှိုးရှင်း တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ “တို့ မီးဖိုခန်းထဲသွားပြီး မွေးနေ့ကတ်မုန့်တွေ သွားကြည့်ကြမယ်” လူတွေအားလုံး အိပ်နေကြပြီ” အလက်ဇန္ဒရာက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်ပြန်ပြောသည်။ “သာစမ်းပါ။

ဘယ်သူမှ မန်းပါဘူး။” ဘဒ္ဒိမာဇကိဒူးနတ်က ဆူလိမ့်မယ်။ မနက်ကျတော့မှ
ကြည့်ပါတော့ဟယ်။ ကင့်အင်း .. ငါ အခုကြည့်ချင်တယ်။ နင် လိုက်မလား၊
မလိုက်ဘူးလား ပြော” အလက်ဇန္ဒရာက မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့်
ပုတ်သပ်နေသည်။ သူမ က ကိတ်မုန့်များကို ကြည့်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိ။ သို့ပေမဲ့
အီး၏ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမည်စိုး၍ “လိုက်ပါမယ် ... လိုက်ပျမယ်” ဟု
အလျှော့ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သို့ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဖန်ပစ္စပ်သည်။
နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းရောင်နီလွန် ညအိပ်ဝတ်ရုံများ ဝတ်ထားကြသည်။ “လသာ
သွားမယ်။ ဘာသံမှ မမြည်စေနဲ့နော်” မမြည်ပါဘူး နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းထဲမှ
ခြေဖျားထောက် နင်းကာ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာကြသည်။
စင်္ကြာလမ်းရှည်အတိုင်း မာဒိမာဇကိဒူးနတ်၏အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး
နောက်ဘက် လှေကားစောက်ကြီးမှ ဆင်းကာ မီးဖိုခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။
မီးဖိုခန်းမှာ ရောမ အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီးဓာတ် ငွေမီးဖိုကြီးနှစ်ခု၊ ဒီယအိုး
ချောက်လုံး၊ အအေးပေးသေတ္တာ သုံးလုံးနှင့်ရေခဲ သေတ္တာကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။
အီးစက အအေးပေးသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ထမင်းချက်အမျိုးသမီးကြီး
မစွက်တိုင်လာ လုပ်ထားသော မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
တစ်လုံးတွင် အလက်ဇန္ဒရာ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ဟုလည်းကောင်း၊
နောက်တစ်လုံးတွင် အီး မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ” ဟုလည်းကောင်း
စာရေးထားနောက်နှစ်ဆူရင် ဒီလို နှစ်ခု မရှိရတော့ဘူး။ ငါအတွက်တစ်ခုပဲ
ရှိတော့မယ်ဟု အီးဒီစိတ်ထဲမှ တေးထားလိုက်သည်။ အိပ်သည်
အလက်ဇန္ဒရာအတွက် ကိတ်မုန့်ကြီးကို အအေးပေးသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူကာ
အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲအံဆွဲကိုဖွင့်ပြီး
ရောင်စုံဖယောင်းတိုင်ထုတ်ကို ယူလိုက်သည်။ နှင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်
အလက်ဇန္ဒရာက မေးသည်။ “ဖယောင်းတိုင်ထွန်းရင် ဘယ်လိုနေမလဲ
ကြည့်ချင်လို့ပါ” သူမက ပြောရင်း ဖယောင်းတိုင်များကို ကိတ်မုန့်ပေါ်တွင်
ပတ်ပတ်လည် စိုက်နေသည်။ လူ့ မလုပ်ပါနဲ့ အီး၊ ကိတ်မုန့်ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်။
အဲဒါဆိုရင်မနက်ကျတော့ မစွက်တိုင်လာ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်” မဆိုးပါဘူး တယ်၊
နှင်ကလည်း ကြောက်လိုက်တာ၊ ကြည့်နေစမ်းပါ။ ငါ လုပ်ပြမယ်” သူမက
စားပွဲအံဆွဲထဲမှ မီးခြစ်နှစ်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ တို့နှစ်ယောက်
ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းကြရအောင်” “ငါအင်း .. ငါတော့ မထွန်းဘူး၊ အိပ်ရာထဲ
ပြန်သွားတော့မယ်” အီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း အေး ..
နှင်သွားချင်သွား၊ ကြောက်တတ်မ၊ ငါဟာငါ တစ်ယောက်တည်း
လုပ်မယ် ဦးအ ဖြင့် ငါဘာလုပ်ရမလို့” အီး မီးခြစ်တစ်ဘူး
ကမ်းပေးရင်း “ဒီဖယောင်းတိုင်တွေ မီး” အလက်ဇန္ဒရာသည် ပင်ကို မီးကို
အလွန်ကြောက်တတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအား မီးခြစ်ဘူးများနှင့်
မကစားရန် လူကြီးတွေကလည်းမကြာခဏ သတိပေးလေ့ရှိသည်။ လူကြီးတွေ
စကားနားမထောင်၍ မီးလောင်ခံရသော ကလေးတွေ အကြောင်းကိုလည်း
နှစ်ယောက်စလုံး ကြားခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးကြသည်။ သို့ပေမဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက
အီးဖိုစိတ်ဆိုးမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့်အီးဖို ခိုင်းသည့်အတိုင်း
ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှိသည်။ အီးဖိုက ခေတ္တမျှ စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက်
-“နှင်က ဟိုဘက်အစွန်က ဖယောင်းတိုင်တွေ ညှိပါဟ” အလက်ဇန္ဒရာက
ကိုယ်ကိုကင်းကာ တစ်ဘက်စွန်မှ ဖယောင်းတိုင်များကို လှမ်းညှိနေသည်။ အီးဖိုက
မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ရှမ်းခန့် ခြစ်လိုက်ပြီးဘူးထဲမှ မီးခြစ်ဆံများကို
ရှို့လိုက်သည်။ တစ်ဘူးလုံး ရှိ ခန့် မီးထလောင်ရာသူမက မီးခြစ်ကို
အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အလက်ဇန္ဒရာ၏

ခြေဖမ်းထိနေသော ညဝတ်အင်္ကျီကိုမီးတပ်တော့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက
"ကယ်ကြပါဦး .. ကယ်ကြပါဦး" ဟု အော်ဟစ်ပြီး အခန်းထဲတွင်
လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။ "မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နော့၊ ငါ
ရေပုံးသွားယူလိုက်မယ်" ဟု အားဖက်ပြောကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။
သူမ စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ကြောက်လန့်ခြင်းများ တစ်ပြိုင်တည်း
ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ၏ အသက်ကို ကယ် လိုက်သော
အရာမှာလည်း ကြောက်စရာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညက
ကိတ်၏ ထမင်းချက် အမျိုးသမီးကြီး မစွက်တိုင်လာသည် သူမ၏ အဆက်ဖြစ်သူ
ရဲကြပ်ကြီး တစ်ဦးနှင့်အတူ ရုပ်ရှင် တစ်ကားလုံးတွင် လူသတ်ခန်းများ၊
အလောင်းများချည့်ပြည့်နေသဖြင့် မစွက်တိုင်လာ စိတ်ပျက်လာကာ
ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ရဲထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရဲကြပ်ကြီး ရစ်ချတ်ဒိုဂါတီမှာ
မထချင် ထချင်နှင့် ထလိုက် လာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ကိတ်၏ အိမ်သို့ တစ်နာရီစော၍ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မစွက် တိုင်လာက
နောက်ဘေးတံခါးကို ဖွင့်နေစဉ် မီးဖုခန်းဘက်မှ အလက်ဇန္ဒရာ၏ အော်သံကို
ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် မစွက်တိုင်လာနှင့် ရဲကြပ်ကြီး
ဒိုဂါတီတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ကမ်းကတန်း ပြေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။
သွေးလန့်စရာ မြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ကြရပြီး ချက်ချင်းပင်
လှုပ်ရှားကြသည်။ ဒိုဂါတီက အလက်ဇန္ဒရာ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မီးလောင်နေသော
ဝတ်ရုံကို အလျင်အမြန် ဆွဲဖျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။
အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခြေထောက်များနှင့် တင်ပါးများတွင် မီးလောင်ဖုများဖြင့်
ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မချ ဆံပင်နှင့်
ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့ပိုင်းများကိုတော့ မလောင်ခဲ့။ အလက်ဇန္ဒရာမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
လဲကျကာ မေ့မြောနေသည်။ မစွက်တိုင်လာက ကပျက်ယာ
ရေအိုးကြီးတစ်လုံးသွားယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မီးလောင်နေသော အဝတ်ကို
ရေလောင်းငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။ "လူနာတင်ကား သွားခေါ်ပါ။ မစွက်ဘလက်ဝဲ
အိမ်မှာ ရှိသလား" ဒိုဂါတီက မေးသည်။ "အပေါ်ထပ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်" ဖြင့် ချက်ချင်း
သွားနှင်း မစွက် တိုင်လာက လူနာတင်ကားကို
ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ချိန်တွင် အိမ်ဖော်မှူး၏ စတီခန်းဘက်မှ ဝိသံလိုလို
ကြားလိုက်ရသည်။ အားဖဲသည် ရေပုံးတစ်ပုံးကို မနိုင်တနိုင်ဆွဲကာ ဝိုရိုက်ရင်း
ပြေးလာသည်။ "အလက်ဇန္ဒရာ သေသွားပြီလား။ သူသေသွားပြီလား" သူမက
သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်မေးသည်။ မစွက်တိုင်လာက အားဖဲအား
ပြေးဖက်လိုက်သည်။ "မသေပါဘူး။ မသေပါဘူး။ သူ မသေပါဘူး။ ကျွန်မကြောင့်
ဖြစ်တာ။ သူက မွေးနေ့ ကိတ်မုန့်ကို မီးထွန်းကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်မက
မတားလိုက်ဘူး" ဟု အားဖဲ ရှက်ဝံ့ကာ ပြောသည်။ မစွက်တိုင်လာက ကလေး၏
ကျောကို ပွတ်သပ်ပြီး "မဝီပါနဲ့တော့ အိပ်ရယ်။ တိတ်ပါတော့ .. တိတ်ပါတော့
အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ သမီးအပြစ်လည်း မဟုတ်ဘူးကွယ်" ကျွန်မ
လက်ထဲက မီးခြစ်ဘူးလွှတ်ကျသွားတာ။ အဲဒါ အလက်ရဲ့ အကကို
သွားပြီးလောင်တာ" ရဲကြပ်ကြီး ဒိုဂါတီက အားဖဲကို ကြည့်ကာ သနားမိလေသည်။
ဇုခြေထောက်နဲ့ နောက်ကျောမှ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေက ဒုတိယအဆင့်မှာ ရှိတယ်"
ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက ကတိအား ပြောပြသည်။ "ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။
အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီခေတ်မှာတော့ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေကို
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကုသပေးနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
အခုလူ့သည်းထိတ်ရင်ဖို အလန့်တကြား ဖြစ်တာဟာ ကလေးအတွက်တော့
အလွန်စိတ်ထိခိုက်စရာပဲ" ဟုတပ်တယ် ဂျွန်။ ကလေးခမျာ သိပ်ပြီး

လန်သားရှာမှာပ။ အိပ်က ပိုပြီးတောင် ဆိုးနေမလား မသိဘူး” သူမလည်း
လောင်သားသေးသလား” “မလောင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရတာ သူ
အပြစ်ကြောင့်ဆိုပြီး ကလေးသိပ်ပြီး စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေတာတယ်။
ညကျတော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြီး လန်လန်နဲ့နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့
သုံးညလုံးလုံး ကျန်မကသူ့ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားပြီး သိပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျန်မက သူ
စိတ်ထဲမှာလွန်ပြီးစိတ်ရောဂါ ဝင်သားမှာကို သိပ်ပြီး ပူနေမိတယ်။ သူက သိပ်ပြီး
အစွဲအလန်းကြီးတဲ့ ကလေးမို့လို့ ပြောတာပါ။” နှလောက်လည်း မပူပါနဲ့။
ကလေးတွေဆိုတာက စိတ်ပြေပျောက်လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်ရင်တော့ ကျုပ်ကို ချက်ချင်းပြောပ။
ကလေးစိတ်ရောဂါကပါရဂူဆီကို ပို့ပေးပါမယ်” “အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဂျွန်” အိမ်သို့ အကြောက်လွန်ပြီး သွေးလန်နေဆဲရှိသေးသည်။
မီးလောင်မှုဖြစ်ပွား၍ မွေးနေ့ပွဲကိုလည်း ဖျက်လိုက်ရသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ၏
ဝေဒနာမှ အစရာကောင်းလောက်အောင် ပျောက်ကင်းသွားသည်။
မီးလောင်အနာရှတ်ပင် လုံးဝမထင်။ အိမ်မှာ ယခုမှစိတ်သက်သာရာ
ရသွားမိသည်။ အဘွားဖြစ်သူကလည်း “စိတ်မချမ်းသာမဖြစ်ပါနဲ့တော့
ငါ့မြေးရယ်။ မတော်တဆ အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
အဲဒီတော့ ငါ့မြေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့ဟုတ်လား” ဟု
နှစ်သိမ့်စကား ပြောပြသည်။ သို့သော် အိမ်ကတော့ မစွက်တိုင်လာကိုသာ
အပြစ်တင်နေတော့သည်။ မစွက်တိုင်လာကြောင့်သာ သူ၏ အကြံအစည်ကြီး
ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ တိုနီ တက်ရောက်ကုသနေသော ဆေးရုံမှာ
ကုန်နက်တက်တပြည့်နယ်၊ စိမ်းစိုသာယာသော ဒေသတွင်ရှိ၍ အလွန်ပင်
တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းသည်။ ကိတ်သည့် သားဖြစ်သူအား တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန်
သွားရောက်ကြည့်ရှု သည်။ ဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသမှုသည် လုံးဝ ဥဿ
အောင်မြင်သည်။ ယခု အခါတိုနီတွင် ကြမ်းတမ်းခက်ထရောသော စိတ်ထားများ
လုံးဝမရှိတော့။ မိခင်ကြီးကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပြီ။ သူက အိမ်နှင့်
အလက်ဇန္ဒရာတို့အကြောင်းကိုလည်း အမြဲတမ်းမေးမြန်းတတ်သည်။ သို့သော်
သမီးငယ်များအား တွေ့ချင်စိတ်ရှိကြောင်းကိုမူလုံးဝမပြော။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ
လောကတွင် ဘယ်အရာမှ စွဲစွဲလန်းလန်းရှိပုံမပေါ်တော့။ သို့သော် သူ
စိတ်ကူးနှင့်သူ သူ့ဘဝကို ကျွန်ုပ်ရောင့်ရဲနေပုံတော့ရှိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကျွန်ုပ်နေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ဘာအကျိုးရှိနိုင်သလဲ။ အလကားပဲ ဟု
ကိတ်က တွေးမိသည်။ “ကျန်မသား တစ်နေကုန် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ
အိပ်လိုက်စားလိုက်လုပ်နေသလား” ကိတ်က ဆေးရုံအုပ်ကြီး မစ္စတာဘာဂါအား
မေးကြည့်သည်။ “အို .. အဲဒီလို မနေပါဘူး မစွက်ဘလက်ဝါ၊ တစ်နေကုန်
ထိုင်ပြီးပန်းချီပဲ ဆွဲနေပါတယ်” ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် ခါးစောင်းတင်နိုင်သော
သူမ၏ သားကြီးက ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်နေကုန်ထိုင်ကာ ပန်းချီဆွဲနေကြောင်း
သိရသောအခါကိတ်၏ ရင်ထဲတွင် နှင့်ခန့် ခံစားမိသည်။ သူမက အဆိုးဘက်ကို
မတွေးမိရန်စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသည်။ “ဒါနဲ့ သူက ဘာပုံတွေကို
ဆွဲတာပါလိမ့်” “အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့သူက ခေးနဲ့စိတ်တံနဲ့ ဆွဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ပဲ
ထိုင်ဆွဲနေတာကိုး”

နောက်နှစ်နှစ် ကာလအတွင်းကိတ်သည် အလဇ္ဇနာများကလေးအတွက် အမြဲတမ်း
 ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကလေးကမတော်တဆ အန္တရာယ် မကြာခဏ
 ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင် အီးနှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့
 ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် သူတို့အဘွားပိုင် ဘာဟားမားကျွန်းရှိ မြို့ကြီးသို့
 နေရာသီအပန်းဖြေ ရောက်ရှိနေကြည့် ရေကူးကန်ထဲတွင် ကစားနေကြရင်း
 အလက်ဇန္ဒရာ ရေနစ်ခဲ့ဖူးသေး သည်။ ဥယျာဉ်မှူး အချိန်မီရောက်လာပြီး
 ကယ်လိုက် သောကြောင့်သာ သေက မရောက်သက်မပျောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 နောက်နှစ်တွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပါလီဆိတ်”သို့ ပျော်ပွဲစား
 ထွက်ကြတုန်းကလည်း အလက်ဇန္ဒရာသည် ကျောက်ဆောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်မှ
 မတော်တဆ ချော်ကျရာ တောင်စောင်း၌ ပေါက်နေသော ချုံနွယ်တစ်ပင်ကို
 ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲထားလိုက်သောကြောင့်သာ ချောက်နှက်ကြီးထဲသို့
 ကံကောင်းထောက်မချုံ့ မကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “သမီးကြီးကလည်း
 ကိုယ့်ညမလေးကို သတိထားပြီး အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေမှပေါ့ကွယ်။ သူက
 ငယ်သေးတော့ သမီးကြီးလို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သပ်ပြီး ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘူး”ဟု
 ကိတ် အီးပံကို ပြောသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားဘွားရဲ့၊ နောက်ဆုံးရင် သမီး
 သတိထားပြီး ကြည့်နေပါမယ်” အီးဗီက ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။
 ကိတ်သည် မြေးမကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို အလွန်ချစ်သည်။ သို့သော်
 တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးစီ ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကလေးတွေ
 ခုနှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ပင် ရှိလာခဲ့ကြပြီ။ ခွေ့ ရောင်ဆိပ်ပင်ရှည်ကြော့ရှင်းသော
 ကိုယ်ဟန်နေထား၊ အဘေးဖြစ်သူ မဂ္ဂရီဂါ၏မျက်လုံးအရောင်မျိုးဖြင့်
 နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ရပ်တည်း ထိုထားသလိုအလွန်ချောမောလှပကြသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရုပ်သွင်ချင်း ချွတ်စွပ်တူကြသော်လည်း
 စိတ်သဘောထားချင်းကွဲတော့ တခြားစီ ဖြစ်နေကြသည်။ ညီမငယ်
 အလက်ဇန္ဒရာက သူမ၏ဖခင်လိုပင် စိတ်သဘောန်းညီသိမိမေ့သည်။ အစ်မကြီး
 အီးဗီက တော့မိခင်နှင့်တူသည်။ ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသည်။
 ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် မိသားစုပိုင် ရိုး၍ကြိစ်
 ဒီမံခံကားကြီးစီးကာကျောင်းတက်ကြရသည်။ ယင်းသို့ ကိုယ်ပိုင်ဒီမံခံကားကြီးနှင့်
 ကိုယ်ပိုင်ဒီရင်ဘာနှင့် တခမ်းတနား ကျောင်းတက်ရသည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက
 တခြားကျောင်းသားကျောင်းသူများရှေ့တွင် ရုတ်သလိုလို၊ ခွံသလိုလို ဖြစ်မိသည်။
 အီးဗီက တော့ယင်းသို့မဟုတ်။ အဖိုးတန်ကားကြီးစီး၍ ကျောင်းတက်
 ရသည်ကို အလွန်ပျော်မြူးနေမိသည်။ အလွန်ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ကိတ်
 မြေးမကလေးနှစ်ယောက်အား အပတ်စဉ် အသုံးစရိတ်ထုတ်ပေးပြီး ဘယ်အတွက်
 ဘယ်လောက် သုံးခဲ့ကြောင်း သိနိုင်အောင် အသုံးစာရင်း ထားကြရန်လည်း
 ပြောသည်။ အီးဗီမှာ တစ်ပတ်မကုန်ဆုံးခင်ကပင်ပိုက်ဆံကုန်သွား၍
 အလက်ဇန္ဒရာထံမှ မကြာခဏ ချေးသုံးရသည်။ အီးဗီကအဘွားကြီး မသိအောင်
 စာရင်းလိမ်ထားတတ်သည်။ သို့သော် ကိတ်ကတော့အမြဲတမ်း သိသည်။ သိပေမဲ့
 စိတ်တော့မဆိုး၊ စိတ်မဆိုးသည်ဖြင့် ပြီးပင်ပြီးမိသေးသည်။
 ခုနှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိသေးသော အီးဗီအနေဖြင့် တကယ်ပါးနပ်
 သောစာရင်းကိုင်မကြွေးဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင်နေမိသည်။
 အစတုန်းကတော့ တန် ကျွန်းမာပျောက်ကင်းသွားသောအခါ ဆေးရုံမှဆင်း၍
 ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ပြန်ဝင်လာလိမ့်မည်ဟု ကိတ်ကစိတ်မှ
 ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ

သူမ၏ မျှော်လင့်ချက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ပြယ်သွားခဲ့သည်။
တိုနီသည် အမျိုးသားသူနာပြု အစောင့်အကြပ်လိုက်ပါပြီး အိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ
ပြန်လာတတ်သည်။ သည်တော့မှ သူမသားသည် လုပ်ငန်းတွင် လုံး
စိတ်မဝင်စားတော့ကြောင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိရတော့သည်။ တိုနီကား
အပြင်လောကကြီးကို စိတ်ဝင်စားခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်သို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ ကရုဂျာ-ဘရင်း ကုမ္ပဏီလည်း
ဒီရေအလားတိုးတက်ကြီးကျယ်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း
တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ အရည်အချင်းရှိသောခေါင်းဆောင်မှုလည်း ပို၍ ပို၍
လိုအပ်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကိတ်သည် အသက် ၇၀ ပြည့်မွေးနေ့
အထိမ်းအမှတ်ပွဲကျင်းပသည်။ သူမသည် တစ်ခေါင်းလုံး ဆိပ်ပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူ
ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျန်းမာရေးကား ကောင်းတုန်း ကောင်းဆိပ်ပင်။
စိတ်ဓာတ်အားမာန်ကလည်း ပြည့် တုန်းပြည့်ဆိပ်ပင်။ သို့သော် အချိန်နှင့်အတူ
သူမလည်း ရောဂါလွှာ အရွယ်သို့ မလွဲ မသွေရောက်ရှိလာရပေတော့မည်။
ထို့ကြောင့် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်ရမည်။ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီး အရှိန်မပျက်
ဆက်လက်တည်တံ့နိုင်ရန် အထူးအရေးကြီးသည်။ ဘရက်ရှော့ဂျားစ်မှာ
အလွန်တော်သော အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက
တစ်မိုးလူ၊ ဘလက်ဝ မိသားစုမျိုးဆက်ဝင် တစ်ယောက် မဟုတ်။
အမြဲညီအစ်မတွေ အရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ ငါ့အသက်ရှင်နေ ရဦးမယ် ဟု ကိတ်က
တေးမိသည်။ “လုပ်ခဲ့ပြီးတာတွေက နည်းနည်း လုပ်စရာတွေက အများကြီး”
ဟူသော တောင်အာဖရိကတွင် စိန်တွင်းများတူး၍ ကြီးပွားခဲ့သူ
ဗြိတိသျှလူမျိုးစိစစ်လရဒီဒ်စ် ကွယ်လွန်ကာနီး နောက်ဆုံးပြောသွားခဲ့သည်
စကားကို သတိရပြီးအားတက်လာမိသည်။ အမြဲညီအစ်မတွေ ၁၂
နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ မကြာမီ အပျိုဖြန်းကလေးတွေ
ဖြစ်လာကြတော့မည်။ ကိတ်သည် ယခင်ကထက်ပို၍ မြေးမကလေးတွေနှင့်
အနေများလာသည်။ အနာဂတ်အတွက် အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည့်
အချိန်ကာလသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အိမ်တာပုံတော်ရက်အတွင်း
မြေးအဘွားသုံးယောက် ကုမ္ပဏီ လေယာဉ်ဖြင့် ဒါမ်ဟားဘားကျွန်းသို့ ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့ ညီအစ်မသည် ဂျီဟန်နက်စတတ်ရှိ
အိမ်ကြီးမှတစ်ပါး တခြားမိသားစုပိုင်အိုးအိမ်ခြံမြေ အားလုံးသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးကြပြီ။
ယင်းတို့အနက် ဒါမ်ဟားဘားရှိအပ်နှံမြေအိမ်ကြီးကို အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်ကြသည်။
သူတို့သည် ကျန်းပေါ်တွင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြသည်ကို သဘောကျကြသည်။
ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရွက်လှေစီးကြသည်။ ရေကူးကြသည်။
ရွှေလာလျှောစီးကြသည်။ ဒါမ်ဟားဘားကျွန်းက သူတို့ ညီအစ်ကို
ညှိယှိဖမ်းစားထားပြီ။ အိမ်က သူမ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းမကလေး
အချို့ကိုလည်း ခေါ်ချင်သည်။ သို့သော် ကိတ်က ခွင့်မပြု။ သူမက
ယခုအချိန်တွင်တစ်မိုးလူတွေ မလာစေချင်။ မြေးအဘွားသုံးယောက်ပဲ
နေချင်သည်။ သည်အချိန်သည် အရေးကြီးသည်။ မြေးအဘွားသုံးယောက်
စည်းလုံးချစ်ခင်မှု ပို၍လိုအပ်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ၂ သခွအချိန်တွင်
ထူးခြားချက်များ ရှိနေသည်ကို ကလေးတွေက လည်းသတိပြုမည်။
သူတို့အဘွားသည် သူတို့ ညီအစ်မအနီးတွင် အမြဲတမ်းရှိနေသည်။
အဘွားကြီးသည် မြေးမကလေးများနှင့်အတူ လှေစီးသည်။ ရွှေကူးသည်။
မြင်းစီးပင် ထွက်လိုက်သေးသည်။ ကိတ်သည် သည် အရွယ်ကြီးနှင့် မြင်းကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးနိုင်သေးသည်မှာ အဖို့ပင် ကောင်းသည်။ အမြဲညီအစ်မ
နှစ်ယောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ ပို၍တူလာလေဖြစ်သည်။ ချောလိုက်

လူလိုက်တာကလည်း ရွှေစင်ရပ်ကလေးတွေအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ကိတ်ကတော့ မြေးကလေးနှစ်ယောက်၏ ဂျဉ်မူထက်မတူညီမှုတွေကိုသာ ပို၍
စိတ်ဝင်စားသည်။ သူမသည် ကလေးနှစ်ယောက် တင်းနစ်ကစားနေသည်ကို
ဝရံတာမှထိုင်ကာ တစ်မိမိမို့ ကြည့်နေရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ အီး၏က
ခေါင်းဆောင်၊ အလက်ဇန္ဒရော့က နောက်လိုက်။ အီး၏က ခေါင်းမာသည်။
အလက်ဇန္ဒရော့က ပျော့ပျောင်းသည်။ အီးဗီက ဇာတ်ပါ အားကစားသမား။
အလက်ဇန္ဒရော့က ထစ်ခန့်ဆုံမတော်တဆ အန္တရာယ်နှင့် မကြာခဏ ကြုံနေရသူ။
လူနဲ့ခွဲသော် သုံးလေးရက် ကြိုခွဲရသော ဖြစ်ရပ်ကိုပဲ ကြည့်တော့။
ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရွက်လှေစီးထွက်ကြသည်။ အီး၏က တက်မ၊ ကိုင်သည်။
လေ့ကြမ်းတစ်ချက်မေ့လိုက်တော့ ရွက်တိုင်လဲသွားပြီး အလက်ဇန္ဒရော့၏
ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ အလက်ဇန္ဒရော့မှာ လေ့ပေါ့မှ စောင်းပြီး ရေထဲသို့ လိမ်
ကျသွားတော့သည်။ အနီးရှိ လှေတစ်စီးက ကယ်လိုက်သောကြောင့်သာ
အသက်မသေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရော့အနေဖြင့် သည်လိုပဲ မကြာခဏ
မတော်တဆအန္တရာယ်ကြုံနေရသည်မှာ အီးထက် သုံးမနစ်လောက် နောက်ကျပြီး
မွေးဖွားခဲ့ခြင်းကြောင့်များ ဖြစ်လေသလားဟု ကိတ်က စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်
သူမ၏စဉ်းစားချက်သည် ကြောင်းကျိုးညီညွတ်ခြင်းမရှိ။ သည်အကြောင်းနှင့်
ဆိုင်နိုင်စရာ မရှိ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်တွင်တော့ ကိတ်က
ကလေးများ၏အနာဂတ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
အပြီးအပိုင်ချမှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အီး၏အား လုံလောက်သော
ပညာသင်ပေးရမည်။ အရွယ်ရောက် လျင်လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရှာရမည်။
ထို့နောက်တွင် မိသားစုပိုင် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဦးစီးအုပ်ချုပ်သွားရမည်။ အလက်ဇန္ဒရော့လည်း ပညာစုံပြီးသောအခါ
ကြင်လျာကောင်းတစ်ယောက် ရှာရမည်။ ထို့နောက် မပူမပန်မကြောင့်မကြ
နေထိုင်ရင်း အဘွားပျိုထောင်ပေးခဲ့သော လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင်
ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရမည်။ သည်လုပ်ငန်းသည် အလက်ဇန္ဒရော့နှင့် အသင့်တော်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ သူမက စိတ်နှလုံးသိမိနေသည်။ အကြင်နာတရားရှိသည်။ ကိတ်သည်
မိမိ၏ စိမ့်ကန်းကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင်
ပထမဦးစွာ မြေးမလေးများအား သင့်တော်သော ကျောင်းတွင် အပ်နှံရေးကိစ္စကို
ဦးစားပေး စဉ်းစားသည်။ သို့ဖြင့် တောင်ပိုင်းကာရိုလိုင်းနား ပြည်နယ်တွင်
နာမည်ကြီးသောဘရိုင်ယာခရစ်စတိယ ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းကို ရွေးလိုက်သည်။ “ကျွန်မ
မြေးကလေး နှစ်ယောက်စလုံး တစ်မျိုးစီ တော်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြီးမ
အီးဗီက ပိုပြီး သွက်လက်ချက်ချာတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကလေးက ဗီဇကို ထူးကို
ထူးခြားပါတယ်။ သူဟာ အတန်းထဲမှာ ဘက်စုံတော်တဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်” ကလေးများအား ကျောင်းသွားအပ်သော နေ့တွင်
ကိတ်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစ္စက်ချန်ဒလာအား ပြောပြခြင်း
ဖြစ်သည်။ “ကျွန်မ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူတိုင်းလိုလိုပဲ
ဘက်စုံတော်ကြပါတယ်မစ္စက်ဘလက်ဝဲ။ အီးဖိုအကြောင်းတော့ သိရပါပြီ၊
သူ့ညီမလေးကရော ဘယ်လိုနေပါသလဲ” “ဟုတ်ပါရဲ့၊ အလက်ဇန္ဒရော့အကြောင်းကို
ပြောပြဖို့ မေ့နေမိတယ်။ သူကလည်း တစ်မျိုးထူးခြားပါတယ်။ ဆရာမကြီး၊
ကလေးက သိပ်ပြီး စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ချစ်စရာလည်း
ကောင်းပါတယ်” သူမကထိုင်ရာမှ ထင်း “သူတို့ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို ကျွန်မ မှန်မှန်
သိနေချင်ပါတယ်” ဤစကားသည် တစ်နည်းအားဖြင့် သတိပေးစကားပင်
ဖြစ်သည်ဟုကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက အောင်သက်သက်ဖြင့်
မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ အီးနှင့် အလက်ဇန္ဒရော့တို့သည် ကျောင်းသစ်ကို

သဘောကျကြသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ပိက ပို၍ သဘောကျသည်။ အဘွားနှင့် အထိန်းတော်မှူးနှစ်ဦးတို့၏ အချုပ်အချယ် မရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရ၍လည်း အလွန်ပျော်နေမိသည်။ “ရင်ယာကရက်စိတ် ကျောင်းက စည်းကမ်းကြီးသော်လည်း ထိုအချက်လည်း အိမ်အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။ သူမက စည်းကမ်းနှင့်မပြီစွန်းအောင် ပါးနှပ်စွာ ရှောင်တိမ်း တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမစိတ်ထဲက မကြည်မသာ ဖြစ်နေရသည့် အချက်တစ်ခုမှာ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် အတူတူနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီအစ်မအား “ရင်ယာကရက်စိတ်” ကျောင်းသို့ ပို့ရန် စီစဉ်စဉ်ကပင် “သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားနေပါရစေ အဘွားရယ်” ဟု တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဘွားက သဘောမတူ။ “ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူနေကြရတော့ ပိုလို့ ကောင်းတာပေါ့သမီးရယ်” ဟု အဘွားက ဆိုသည်။ အိမ်မကျေနပ်။ သို့ပေမဲ့ အဘွားစိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေမည်စိုး၍ “အင်းလေ .. အဘွားသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ” ဟု အောင်သက်သက်နှင့်လက်ခံလိုက်လေသည်။ အိမ်သည် အဘွားနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း အလျော့ပေးလေ့ရှိသည်။ အဘွားကိုလည်း အလွန်ချစ်သည်။ ဘယ်သူ့မှာ အာဏာရှိတယ်ဆိုတာကို သူမသိသည်။ ဖေဖေဆိုတာက စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး အရူးထောင်ထဲရောက်နေသူ။ မေမေကလည်း ဆိုးသွားခဲ့ပြီ။ ပိုက်ဆံကို ချုပ်ကိုင်ထားသူမှာ အဘွားသာဖြစ်သည်။ သူတို့ အလွန်ချမ်းသာကြောင်း အိမ်ပိက သိသည်။ ဘယ်အထိ ချမ်းသာသည် ဆိုသည်ကိုတော့ မပြောတတ်။ သို့သော် အများကြီးချမ်းသမုန်းတော့သိသည်။ သူမလိုချင်သမျှ အလှအပ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဝယ်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာမုန်းတော့သိသည်။ သူမက အလှအပပစ္စည်းတွေကို အလွန်နှစ်သက်သည်။ သူမအတွက် ပြဿနာဆို၍ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ တခြားမဟုတ်။ အလက်ဇန္ဒရာ။ အမြဲညီအစ်မ အကြိုက်ဆုံး ကျောင်းပြင် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်မှာ မနက်ပိုင်း မြင်းစီးလေ့ကျင့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူတိုင်းလိုလိုပင် မြင်းစီးဝတ်စုံများ ရှိကြသည်။ အိမ်ပိက ညီအစ်မမှာလည်း အဘွားထံမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ရွေးထားကြသည်။ ကျောင်းသူကလေးများသည် ကွင်းဝိုင်းထဲတွင် ပတ်၍ စီးကြရသည်။ ယင်းသို့ စီးရင်း တစ်ပေ၊ နှစ်ပေ နောက်ဆုံးလေးပေအထိမြင့်သော တန်းများကို အဆင့်ဆင့်ကျော်လွှားပြီး စီးသွားကြသည်။ မြင်းစီးနည်းပဆရာ ဂျွမ်းဒေးဗစ်မှာ နယ်မြေတစ်ခုလုံးတွင် အတော်ဆုံး နည်းပြဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ တပည့်ဟောင်းများစွာတို့သည် ပြင်ပဝင်၍ ရွှေတံဆိပ်များပင် ရကန်ကြပြီ။ ဒေးဗစ်အား လူတွေက ဗီဇေါ် မြင်းစီးကောင်းသူဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ယခု ကျောင်းသူအသစ်ကလေးအိမ်ပိကလည်း ဒီဇေါ် မြင်းစီးကောင်းသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ မိမိလုပ်နေသော အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဟု ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားမိပုံပင် လုံးဝမပေါ်။ ဇက်ကြီးကို ဘယ်လိုထိန်း၍ ကုန်းနီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုထိုင်ရမည်ဆိုသည်ကို လုံး မစဉ်းစားသည်ပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် မြင်းနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည်။ တန်းများကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ကျော်သွားစဉ် သူမ၏ ရွှေရောင်ဆိပ်များ လေထဲတွင် ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လွင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်မှာ အလွန်လှပသော မြင် ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အင်း ... ဒီကလေးမကတော့ တကယ့်အာဂမိန်းကလေးပဲ။ သူ့ကို ဘယ်အရာကမှ ဟန်တားလို ရမှာ မဟုတ်ဘူးဟု မစွတာဒေးဗစ်က မှတ်ချက်ချမိသည်။ မြင်းထိန်းလူငယ် တစ်ဦးက အလက်ဇန္ဒရာအား ကူညီပေးသည်။ နည်းပြဆရာဒေးဗစ်သည် သူမအလှည့်အတွက် အလက်ဇန္ဒရာ ကုန်းနီးတပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အိမ်နှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့အား

ခွဲခြားသိနိုင်ရန် လက်မောင်းများတွင် အရောင်ကွဲလက်ပတ် ပတ်ပေးထားသည်။
တွဲမိမိကနောက် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကူညီလုပ်ပေးနေစဉ် အီးဖ်က
အလက်ဇန္ဒရာအား ဝင်ရောက်ကူညီပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် နည်းပြဆရာ
ဒေးဗစ်ထံ တယ်လီဖုန်းလာ၍ ကျောင်းခန်းမဆောင်သူ သူပြန်သွားသည်။
ယင်းနောက်ပိုင်း ကာလတွင် ဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက်ကား
အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းတော့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့ ...။ အလက်ဇန္ဒရာက
မြင်းပေါ်တက်၍ ကွင်းဝိုင်းကို ပွတ်စီးသည်။ ပထမအနိမ့်ဆုံးတန်းကို ခုန်ကျော်ရန်
ကြိုးစားသည်။ မြင်းက တန်းကိုမခုန်ဘဲ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ
ပတ်တစ်ရပ်လိုက်သည်။ ဤတွင် အလက်ဇန္ဒရာ မြင်းပေါ်မှလွင့်စဉ် ကျသွားပြီး နှိပ်နှင့်
သွားဆောင်သည်။ သူမ မေ့မြောသွားသည်။ မျက်နှာကို မြင်းခွာနှင့် နင်းမရန်
သိုးလေးလက်မလောက်သာ ကွာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား တွဲမိမိက
ကျောင်းဆေးရုံသို့ ပို့ချိယူလာခဲ့ သည်။ ဆရာဝန်က
ချက်ချင်းစမ်းသပ်သည်။ “တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျိုးတာပဲတာ ဘာမှမရှိဘူး။ လန်ပြီး
မေ့သွားတာလောက်ပါ။ မနက်ဖြန် မနက်ဆုရင် မြင်းထပ်စီးလို့ ရပါတယ်”
ဆရာဝန်ကခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြစ်သည်။ “ပေမဲ့ မတော်ရင် သေလောက်တဲ့
အဖြစ်အပျက်ပါ ဒေါက်တာ” အီး မကျေနပ်သဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အီးစိသည်
အလက်ဇန္ဒရာ၏ ခုတွင်ဘေးမှ လုံးဝမခွာ။ မလိုအပ်ပါဟု ပြောသော်လည်းမရ။
ညီမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သည်မျှ ကြင်နာမှုရှိသော အစ်မတစ်ယောက်ကို
ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး မစွက်ချန်ဒလာအနေဖြင့် သည်တစ်ခါပဲ
မြင်ဖူးသေးသည်။ တကယ့်ကို စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်း
ပါပေ။ နောက်ဆုံးတွင် မစွတာဒေးဗစ်က မြင်းကို ဇောင်းထံဆွဲသွင်းကာ ကုန်းနီးကို
ဖြုတ်သည်။ ကုန်းနီးအခင်းပေါ်တွင် သွေးများစွန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူက
အခင်းကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ကုန်းနီးပေါ်တွင် စိုက်နေသော ဇောင်းရှုရှု
ဘိယာခွံသံပြားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မစွတာဒေးဗစ်က သည်ကိစ္စကို
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစွက် ချန်ဒလာအား ချက်ချင်းတင်ပြသည်။
ဆရာမကြီးကလည်း ချက်ချင်းပင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးလုပ်သည်။ ထိုအချိန်က
မြင်းဇောင်းဝန်းကျင်တွင် ရှိနေခဲ့သော မိန်းကလေးအားလုံးကို ခေါ်ယူပြီး
မေးမြန်းစစ်ဆေးသည်။ “တကယ်တော့ ဒီသံပြားမြှုပ်ထားခဲ့တဲ့လူဟာ
အလက်ဇန္ဒရာကိုတမင်သက်သက် နောက်ပြောင်ချင်လို့ အပျော်သဘောနဲ့
လုပ်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုး နောက်သင့်တို့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။
တစ်ဘက်သားအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသံပြား
ဘယ်သူမြှုပ်ထားသလဲ။ ငါ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်” ဆရာမကြီးက ပြောသည်။
ဝန်ခံသူတစ်ယောက်မျှ မရှိသောအခါ မစွက်ချန်ဒလာက
ကျောင်းသူကလေးများအား ရုံးခန်းသို့ တစ်ယောက်စီ ခေါ်ယူပြီး
မေးမြန်းပြန်သည်။ မိန်းကလေးတိုင်းပင် သူတို့ ဘာမှ မသိကြောင်း
ငြင်းဆိုကြသည်။ သို့သော် အီးပဲအလှည့်ရောက်တော့ သူမ
မျက်နှာပျက်နေသည်။ “ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာ ညည်းသိသလား အီးဖ်” “ကျွန်မ
မပြောချင်ဘူး ဆရာမကြီး” အီးဖ်မျက်နှာ မဖော်ဘဲ တိုးတိုး “ဖြင့် လုပ်တဲ့လူ
ညည်းမြင်လို့ကတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” “ကျွန်မ မပြောပါရစေနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်။
ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် “ဒီကိစ္စက ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး အီး။
အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အများကြီး အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ လုပ်တဲ့ကျောင်းသူ
သိရင် ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ နောက်ဒါမျိုး လုပ်ရကြတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြောသာပြောပါကွယ်” “ဒါလုပ်တာ ကျောင်းသူ
မဟုတ်ပါဘူး” “ကျောင်းသူမဟုတ်ရင် ဘယ်သူတုန်း” “တင် ...

မြင်းထိန်းတွမ်မိလား” ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး။ သူလုပ်တာ ကျွန်မ
မြင်လို့ပါတယ်။ ကျွန်မက ကုန်းနီးအောက်က ဝမ်းပတ်ကြီးတင်းအောင်
ခုတ်ယူလို့ထင်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ သူက
တမင်အန္တရာယ်ဖြစ်စေချင်လို့ လုပ်တာလို့တော့ ကျွန်မ လုံး မထင်ပါဘူး။
အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို ဟိုဟာ အမိန့်ပေး။ ဒီဟာ အမိန့်ပေး လုပ်နေတာကြောင့်
အလက်ဇန္ဒရာကို သင့်ခန်းစာပေးချင်လို့လုပ်တာဖြစ်မှာပါ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ
မပြောပါရဲ့ ဆရာမကြီးရယ်။ ကျွန်မကသူ့ကို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး” အိမ်စက်
တကယ်ခံစားနေရသည့်ဟန်ဖြင့်မစွက်ချန်လာက စားပွဲကို ပတ်လာပြီး အိပ်ခါ
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကဲ... စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ အိမ်။
အခုလို အမှန်အတိုင်း ပြောတာကို ဆရာမကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ ...
ဒီအကြောင်းမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ အဆင်ပြေအောင် ဆရာမကြီး
ကြည့်လုပ်လိုက်ပါမယ်” နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျောင်းသူကလေးတွေ
မြင်းအောင်းသို့ရောက်သွားသောအခါ တွမ်မိကို မတွေ့ရတော့။
မြင်းထိန်းအသစ်တစ်ယောက်ရောက်နေလေပြီ။ နောက်သုံးလေးလ အကြာတွင်
စိတ်မချမ်းမသာစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။
ကျောင်းသူတော်တော်များများ ဆေးခြောက်နေကြသည်ကို ဖမ်းမိသည်။
အိပ်သည့် ဆေးခြောက်များ ရောင်းချနေကြောင်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်က
ထွက်ဆိုသည်။ အိမ်ကို ခေါ်စစ်သောအခါ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ငြင်းဆိုသည်။
တစ်ကျောင်းလုံးတွင် လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာ၏စားပွဲအိမ်ထဲတွင်
ဆေးခြောက်များ တွေ့ရှိသည်။ “အဲဒါ သူလုပ်တာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
တစ်ယောက်ယောက်ကလာဝှက်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်” အိမ်စက် အကျောက်အကန်
ပြောသည်။ သည့်ကိစ္စကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက မစွက်ကိတ်ဘဲလက်ဝဲထံသို့
အစီရင်ခံစာ ပို့လိုက်သည်။ ကိတ်က မြေးမကလေးများအား လုံးဝ စိတ်မဆိုး။
စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ညီမဖြစ်သူအတွက် သစ္စာရှိစွာကာကွယ်ပြောဆိုသော
အိမ်စက်ပင် ချီးကျူးမှုဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါမှ ဘုရားဘိုးဘု ... မဂ္ဂရီဂါမျိုး ဟုလည်း
သူမက ကျူးရင်လိုက်မိသည်။ အမြဲညီအစ်မ ၁၅ နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် ကိတ်က
သူတို့နှစ်ယောက်အား တောင်ပိုင်း ကာရိုလိုင်းနားပြည်နယ်ရှိ အိမ်ကြီးကို
ခေါ်သွားကာ မွေးနေ့ပွဲကြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးသည်။ မွေးနေ့ပွဲသို့
နီးနားဝန်းကျင်မှယောက်ျားကလေးများကိုလည်း ဖိတ်သည်။ ယခုလို စကော့စက
အရွယ်တွင် ယောက်ျား ကလေးများအနေဖြင့် မိန်းကလေးများကို ထူးထူးခြားခြား
စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း အချင်းချင်း သိကျွမ်းခင်မင်ကာ
မိတ်ဆွေဖြစ်ကြစေရန် ကိတ်က မျှော်လင့်၍ ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအထဲမှ
အချို့ယောက်ျားများသည် အိမ်အတွက် အနာဂတ် ခင်ပွန်းလောင်း သို့မဟုတ်
ကရိုဂျာ-ဘရင်းလ်မိတ်ကိအတွက် အနာဂတ်အုပ်ချုပ်ရေးလောင်းများ
ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု ကိတ်က ယုံကြည်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာကတော့ ပါတီပွဲများကို
ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း အဘွားဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းမဖြစ်စေရန်
သူမက သဘောကျသလိုဟန်ဆောင်၍ နေတတ်သည်။ အိမ်စက်မူ ပါတီပွဲများကို
အလွန်နှစ်သက်သည်။ အဖိုးတန်ပွဲနေ့ပွဲထိုင် ဝတ်ကောင်းစားလှများကိုလည်း
အလွန်ကြိုက်သည်။ သူမကို တခြားလူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေလျှင် သူမ
အလွန်ကျေနပ်နေတတ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက စာဖတ်ခြင်းနှင့် ပန်းချီဆွဲခြင်းကို
ဝါသနာပါသည်။ အခြားဟားဘား အိမ်တွင် သူမဖေဖေ ပန်းချီဆွဲနေစဉ်က
သူမသည် အနားမှထိုင်ကာ အကြာကြီး ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ခုနေအခါများ
ဖေဖေ ကျွန်းကျွန်းမာမာဖြင့် အိမ်မှာရှိနေလျှင် ဘယ်လောက်များ
ကောင်းလိမ့်မလဲဟု သူမကတောင့်တမိသည်။ ဖေဖေသည်

အားလပ်ရက်များတွင်တော့ အမျိုးသားသူနာပြုတစ်ယောက်နှင့်အတူ” အိမ်သို့ အလှည့်ရောက်လာတတ်သည်။ သို့သော်လည်းသမီးများနှင့် ဖေဖေတို့ကြားတွင် တံတိုင်းကြီး ခြားထားသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဖေဖေက အိမ်သို့ရောက်လာလျှင် ပျော်ရွှင်နေ တတ်သော်လည်း ယခင်ကလိုစကားမပြောတော့။ တစ်ချိန်လုံး ပြီး၍သာ ထိုင်နေတော့သည်။ ဂျာမနီမှ ဘိုးဘွားမှာလည်း ယခုအချိန်တွင်များစွာ မကျန်းမာ၍ မြေးကလေးတွေဆီ မရောက်နိုင်တော့။ ဒုတိယနှစ်ရောက်သောအခါ အီးဗသည် ဆရာတစ်ယောက်နှင့်ပြဿနာဖြစ်၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ကျောင်းမှထုတ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ။ လိုဇနီးမြို့အနီးရှိ ဖန်းဝ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ကိုတက “ရိုင်ယာကရက်စ်ထ ကျောင်း၏ အပေါင်စာချုပ်ကိုဒေသခံ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်မှ တစ်ဆင့် လူမသိသူမသိ ဝယ်ယူပြီးနောက်ကျောင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဤအကြောင်းကို အဘွားပြောပုံ၍ သိရသောအခါ အီးဗက သက်မတစ်ချက်ချီလွန်ပြီး စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဘွားဘွား။ သမီးက အဲဒီကျောင်းကိုသိပ်ပြီး သဘောကျတာ” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အီးမံ၏ရင်ထဲတွင် မီးတောက်မီးလျှံ ပြင်းပြနေသော ဆန္ဒကြီး တစ်ခုရှိသည်။

ယင်းဆန္ဒမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒသက်သက် မဟုတ်၊

ရမ္မက်ဆန္ဒမှအစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒမှာ လူ့ဘဝကို ပြည့်ပြည့် နေချင်သောဆန္ဒ။ အရာရာကို လုပ်ချင်သော ဆန္ဒပင်ဖြစ်သည်။ ဘဝဟူသည့် ချစ်သူ၊ သူမက ချစ်သူကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချစ်ချင်သည်။ လုံး ဥဿိဝိုင်ချင်သည်။ သူမသည် လူတိုင်းကို မနာလှဖြစ်နေသည်။ ဘဲလေးပွသားကြည့် တောဘဲလေးမင်းသမီးကို မနာလှဖြစ်မိသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ဇာတ်ခံပေါ်တက် ကပြီးပရိသတ်၏ လက်ခုပ်ပြဿာသီကို ကြားချင်သည်။ သူမသည် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးလည်း ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ အဆိုတော်လည်း ဖြစ်လိုက်ချင်သည်။ ဆရာဝန်မလည်း လုပ်လိုက်ချင်သည်။ လေယာဉ်ပျံလည်း မောင်းချင်သည်။

ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလည်း လုပ်ချင်သည်။ သူမက အားလုံးကို လုပ်ချင်သည်။ လွှပ်လျှင်လည်း သူများထက်ထူးထူးချွန်ချွန် လုပ်ပြချင်သည်။ သူမအားလုံးကို လုပ်ချင်နေသည်။ စောင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ၁၇ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်တော့ အီး အပုပ်နံ့က တထောင်

ထောင်းထွက်လာသည်။ “ဖွန်း အထက်တန်းကျောင်းမှ လျှို့ဝှက်တစ်ဘက်တွင် ယောက်ျားကလေးများအတွက် စစ်ပညာသင် ကျောင်းရှိသည်။ အီး၏သည် ထိုကျောင်းမှကျောင်းသားလေး ထက်ဝက်လောက်နှင့် တွဲဖူးပြီးပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ အီးမံသည် ယင်းသို့ တွဲနေခြင်းမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒ သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်။ ယောက်ျားတွေကို အနိုင်ယူလိုသော ဆန္ဒသာ အဓိကဖြစ်သည်။ သူမက ယောက်ျားတွေကို နဖူးကြိုးတပ်ပြီး သူမကြိုက်သလို ခိုင်းချင်သည်။ မကြာမီမှာပင် ယောက်ျားတွေ၏ စွမ်းအားနှင့် ပျော့ကွက်များကိုသူမသိလာခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ အားလုံးလူလို အရိုးတွေပဲဟု သူမက မှတ်ချက်ချမိသည်။ အီးမံက ချောလည်းချောသည်။ အသံဉာဏ်လည်းရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး မီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု၏ အမွေခံသမီးလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမအား လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် ယောက်ျားကလေးတစ်ဒိုင်ကျော်လောက်က လေးလေးနက်နက် ကမ်းလှမ်းလာကြသည်။ သို့သော်သူမက လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ အားလုံးကိုပယ်ချလိုက်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာအလကနေရာနှင့်တွဲနေသော ယောက်ျားကလေးများကိုသာ သူမက စိတ်ဝင်စားသည်။ စနေနေ့ကျောင်းကပွဲတွင် အလကနေရာသည်

ဆွဲဆောင်မှုရှိသောပြင်သစ်ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်သိကျွမ်းရသည်။ သူ့နာမည်က ရီနီမာလို။ ရီနီက ရုပ်တော့ သိပ်မချော။ သို့သော် အကင်းပါးသည်။ ခံစားမှုရှိသည်။ အလကနေရာက သူ့ကို မြင်မြင်းချင်းစွဲမိသည်။ သူတို့သည်လူမညီ စနေနေ့တွင် မြို့ထဲ၌ ဆုံရန် ချန်းကြသည်။ “ဂူ နာရီတိတိနော” ရီနီက ပြောသည်။ “ကျွန်မ စောင့်နေပါမယ်” ဟုပြောတော့ သူတို့အခန်းထဲတွင် အလကနေရာက အီးမံအား ရီနီအကြောင်းပြောပြသည်။ “သူက တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ အားနာတတ်တယ်။ ခင်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ လာမယ့် စနေနေ့ မှာ ညီမနဲ့ သူနဲ့ ပြဇာတ်သွားကြည့်လို့” ညီမလေး သူ့ကို သိပ်စွဲနေပြီပေါ့... ဟုတ်လား” အီးမံက စသည်။ အလကနေရာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာသွား ညီမ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သွားကြည့်မှာပါ။ အီး၏ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင်

ခေါင်းခုအိပ်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေ “ဟုတ်ပါပြီ။ ငါ့ညီမလေးက ရည်းစားတွေ ဘာတွေတောင်ရနေပါပြီ” “အို. မမကလည်း။ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေမှ။ မမကို ပြောမိတာမှားတာပဲ” “မမှားပါဘူး ညီမရယ်။ အခုလူ သိရတာ မမ အများကြီး ဝမ်းသာတယ်” အီးဖက် တကယ်လည်း စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်အပတ် စနေနေ့ညတွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် ပြဇာတ်ရုံရှေ့သို့ရောက်လေသည်။ ရီနိုကို ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရ။ သူမသည် လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ရပ်ကာ တစ်နာရီနီးပါးခန့် စောင့်နေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာတွေက သူမအား အရူးတစ်ယောက်ပမာ စောင်းကြည့်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံး ရီနို လုံးဝ ပေါ်မလာတော့မှ ကုဖေးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး စာကို ဖြစ်သလို စားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့်ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဦးဘသည်အထိ စာဖတ်နေ လွှဲက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းမီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ အီးပြန်ဝင်လာတော့ အချိန်မှာ နံနက်နှစ်နာရီထိုးနေ ပြီ။ “ညမဖြင့် ပူလိုက်ရတာ မမရယ်” အလက်ဇန္ဒရာက တိုးတိုးပြော “အသံတွေနဲ့ သွားတိုးလို့ ကြာသွားတာပါ ညီမရယ်။ ဒါနဲ့ ညီမလေးကော ဘယ်နယ်လဲ တော်တော်

ပြောခဲ့ရဲ့လား” “မပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်။ သေတောင်သေလိုက် ချင်တယ်။ ရီနိုကချိန်းထားပြီး လုံး ပေါ်မလာဘူး” “အေးဟယ် ... အဲဒါ သိပ်ဆိုးတာပေါ့” သူမက တကယ်ကြင်နာမိဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ ညီမလေးရယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ သလား။ ယောက်ျားတွေက ဘယ်သူမှ ယုံစရာကောင်းတာမဟုတ်ဘူး” “ဒါနဲ့ သူ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား မမရယ်” “အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ချစမ်းပါ။ အမှန်က သူ ပိုပြီးသဘောကျ တဲ့ ကောင်မလေးကို ပါသွားတာနေမှာပါ” ဟုတ်မှာပါ ဟု အလက်ဇန္ဒရာက တွေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့သူမက လုံးဝ မအံ့သ။ သူမ ဘယ်လောက်

ချောမောလှပသည် ဆိုတာကိုလည်းသူမ တစ်ခါမျှ မတွေးမိခဲ့ဖူး။ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အစစ်ဖြစ်သူ၏လွှမ်းမိုးမှုအောက်၌သာ အရာရာကို လှုပ်ရှား လာခဲ့ရသည်။ သူမက အစစ်ဖြစ်သူကို ချစ်ခင်ကြင်နာသည်။ အီးဖက်သာလျှင် လူတိုင်း ချစ်သင့်သည့်ဟုပင်သူမက ယူကြည်သည်။ သူမသည် အရာရာတွင် အီးဖက်က နိမ့်ကျနေသည်ဟုထင်သည်။ အီးဖက် သူမထက် အရာရာတွင် ပို၍ သာသည်ဟု ခံယူထားသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်လာအောင်လည်း အီးဖက် သိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တမင်လုပ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသော အချက်ကုကား သူမ လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့ပါချေ။ နောက်ပိုင်းတွင် အလက်ဇန္ဒရာသည် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ရဖန်ရံခါ တွဲဖြစ်သည်။ သို့သော်

သူမက သိကျွမ်းရုံ တစ်ကြိမ်မျှတွဲပြီး နောက်တော့ အဆက်ဖြစ်ပစ်လိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ရက်အားတွင် လှိုဏ်းမြို့ထဲ၌ ရီနိုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းသွားတိုးသည်။ သူက အလက်ဇန္ဒရာကို မြင်တော့ ပြေးလာပြီး “ဟိုနေက ဘာဖြစ်လို့လဲ တင်၊ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်ဆိုလို့စောင့်နေလိုက်ရတာ” “ဟင် ... ရှင့်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်လို့ ကျွန်မက ပြောတယ်။ ရှင်မှားနပြီ၊ ကျွန်မ လုံး မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး” ရီနိုက ရုတ်တရက် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက်နှာကို

စေ့စေ့ကြည့်ရင်းဤသာ “မဟုတ်ပါဘူး၊ အလက်ဇန္ဒရာပါ” ရီနို မျက်နှာနီသွားပြီး “ဟာ .. ဆော့ .. ဆော့ရီးပဗျာ။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်” သူက ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။ အလက်ဇန္ဒရာမှာတော့ ဘယ်လို့မှ မဝေခွဲတတ်သလို မတတ်တတ်ကြီးရပ် ပြီးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အလက်ဇန္ဒရာက အီးဖ်အား ပြန်လည်ပြောအီး

ပွဲခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြီး“ဒွဲဘဲက ကြောင်ပါ ညီမလေးရယ်။ နောက်ဆို ဒီကောင်မျိုးနဲ့ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာ အကောင်းဆုံး”၃။ အိမ်သည် ယောက်ျားကလေးတွေအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း အနိုင်ရသည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ထားသော်လည်း သူမ၏ အားနည်းချက်ကိုမူသူမကိုယ်တိုင် မသိ။ ထိုအားနည်းချက်ပင်လျှင် သူမ၏ဘဝ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းတက် အဓိက အချက်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများသည် မိမိတို့ဘတယ်လောက်အထိ မြာစွဲကြောင်းကိုကြားတတ်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာဦးကပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ကျောင်းမှ ယောက်ျားကလေးတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သူတို့သည် လူချင်းဆုံမိလျှင်အိမ်အကြောင်းကိုသာ မြန်ရည်ယှက်ရည် စားမြုံ့ပြန်တတ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် စစ်ကျောင်းမှ ဆရာတစ်ယောက်က လဖန်းဝု’ ကျောင်းမှဆရာမတစ်ယောက်အား အိပ်အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။ ယင်းဆရာမက တစ်ဖန် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစွက်ကောလင်းအား တိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ “ညည်း .. ဒီကျောင်းက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်” ဆရာမကြီးက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောသည်။ “ဆရာမကြီး ပြောတာ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး” “ညည်း နားမလည်ရင်သာ မလည်ရမယ်။ ညည်းအကြောင်း အပုပ်နံ့ကတော့ တထောင်းထောင်းထွက်နေတာပဲ။ ညည်းက စစ်ကျောင်းက ကောင်ကလေးတွေရဲ့ လျှောက်တွဲနေတာ ကျောင်းသား ထက်ဝက်လောက် ကုန်သွားပြီလို့ ငါ အခိုင်အလုံ သတင်းရထားတယ်။ နောက်ထက်ဝက်ကလည်း သူတို့အလှည့်ရောက်ဖို့ အဆင်သင့် တန်းစီနေကြတယ်တဲ့” “ဘုရားရေ ... ဒီလို မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး သွားပုပ်လေလွင့် ပြောတာမျိုး ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးပါသေးတယ်” သူမအသံတုန်နေသည်။ “ဒီအကြောင်း ဘွားဘွားကို တိုင်ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ဆရာမကြီး စဉ်းစားမိပါရဲ့ လား” “ဦးစားပြီးပါပြီ။ ညည်း တိုင်ချင်တိုင်လိုက်ပဲ။ ငါ့ဘက်ကလည်းတိုင်ရဲ့မှာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး နာမည့်ကောင်းရလာတဲ့ ကျောင်းဝုဏ်သိက္ခာကိုငါ့အနေနဲ့ ထိန်းရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားရင် ညည်းအနေနဲ့ ပိုပြီး သက်သာလိမ့်မယ်လို့ ငါပြောချင်တယ်” အိမ် မလျှပ်မယှက်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာမကြီး၏ မျက်နှာကို မောကြည့်ပြီး တည့်ပြီမိစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဒဟာ ကျွန်မ မိသားစုကို သိက္ခာချချင်လို့ တမင်လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်မကို ခုတီးလုပ်ပြီး ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းသာအောင်တစ်ယောက်ယောက်က ကျိတ်ကြံနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မပဲ ထွက်သွားပါမယ်” “ခါ အကောင်းဆုံးပါပဲ အိမ်၊ မနက်ကျတော့ လေယာဉ်ကင်းသွားဖို့ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ ညည်းပြန်လာပြီဆိုတာ ညည်းဘွားဘွားဆီကိုလည်း သိကြီးရက်လိုက်မယ်” အိမ်၏က ထိုင်ရာမှ ထကာ တံခါးဝသို့ လျှောက်လာရင်း ရုတ်တရက်သတိရာဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ “ဆို ကျွန်မ ညီမလေးကရော” “သူက ဒီမှာပဲ ဆက်နေမှာပေါ့။ သူက အပြစ်ရှိတဲ့ လူမမဟုတ်ဘဲ” စာသင်ချိန်ကုန်ဆုံး၍ အလက်နေရာ အဆောင်သို့ ပြန်လာသော အခါအိမ်၏အား အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ “ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ မမ” “အိမ်ပြန်တော့မလို့လေ” “ကင် ... အိမ်ပြန်မလို့၊ နှစ်ဝကြိုကြီးထဲမှာ ပြန်လို့ တယ်နယ်ဖြစ်ပမလဲ” အိမ်၏က ညီမတက်သို့ မျက်နှာလှည့် လိုက်ပြီး “ဒီကျောင်းမှာ နေရာတာ အလကားပဲ အရက်၊ အချိန်ပြုန်းတာ

သက်သက်။ ဘာပညာမလည်းဟုတ်တိပတ်တိ မရပါဘူး။ ညီမကော အဲဒီလို
မစဉ်းစားမိဘူးလား ဟင်“အလက်ဇန္ဒရာက အံ့အားသင့်နေမိသည်။“ကင်အင်း ..
ညီမတော့ အဲဒီလို မစဉ်းစားမိဘူး”“အေး .. မမကတော့ အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။
ဒါကြောင့်လည်းစိတ်ကုန်ပြီ၊ တစ်နှစ်လုံး တစ်ရက်မှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ညီမကို
ငဲ့ပြီး မလွဲသာလို့သာ နေနေခဲ့ရတာ၊ ညီမကတော့ သိပ်ပျော်တယ်ပေါ့လေ
ဟုတ်လား”“ပျော်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ...”“မမ စိတ်မကောင်းပါဘူး အလက်။ မမကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မမဘယ်လိုမှ နေမပျော်တော့လို့ပါ။ မမ နယူးယောက်ကို
ပြန်တော့မယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး”“မမ ဆရာကြီးကို
ပြောပြီးပြီလား”ခန့်ကပ် သွားပြောလိုက်ပြီ“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”သူက
ဘာပြောမလဲ။ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ ကျောင်းအတွက် ထိခိုက်မှာကို သူက
စိုးရိမ်တယ်လေ။ မသွားပါနဲ့လို့ဆိုပြီး မမကို
အတင်းတောင်းပန်တယ်“အလက်ဇန္ဒရာက ခုတင်ခန်းတွင်
ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။“အဲဒါမှ ပြဿနာ။ ညီမလည်း ဘာပြောလို့
ဘာလုပ်ရမန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး”“ညီမက ဘာပြောစရာလို့သလဲ။ ဒီကိစ္စက
မမရဲ့ ကိစ္စပါ။ ညီမနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မမ မပျော်တာလည်း
မှန်ပါတယ်။ ပျော်စရာလည်း မရှိပါဘူး။ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေသလို့ပဲ။
တစ်ခါလာလည်း ဒီ လက်တင်ဘာသာ ... လက်တင်ဘာသာနဲ့ သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့စရာ
ကောင်းပါတယ်“ဒါပေါ့၊ ပြီးတော့ သမိုင်းဘာသာရပ်လည်း ဘာထူးသလဲ။
ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ အာဏာဝင်ခံစားတက်နေတဲ့ စစ်သူကြီးတွေ
စစ်တိုက်ထွက်နေကြတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါ တို့နဲ့
ဘာဆိုင်လို့တုန်း”အလက်ဇန္ဒရာက ထိုင်ရာမှထွက်ကားနဲ့ရံကပ်ဖိရိုဆိုသို့
ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်သေတ္တာကို ထုတ်ယူပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်
တင်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ပြုံးပြီး ပြောသည်။“မကို မမ မတိုက်တွန်းပါဘူး ညီမရယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘာညီမအစ်မနဲ့စသောက အတူတူ ပြန်ရမှာကိုတော့ မမသိပ်ပြီး
ဝမ်းသာမိတယ်”အလက်ဇန္ဒရာက အစမဖြစ်သူ၏ လက်ကို
ဆုပ်ညစ်ရင်း“ညီမလည်း အတူတူပါပဲ မမရယ်”“ဒါဆို မမ ဒီပစ္စည်းတွေ
သိမ်းနေတုန်း ညီမက ဘားဘားဆီ ဖုန်းသွားဆက်ပါလား။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်နဲ့
ပြန်လာမယ့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်၊ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ တယ်လီလုပ်နေလို့မှ
မပျော်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ပြောလိုက်ပါ ဟုတ်လား”“ကောင်းပြီလေ” သူမက
ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မူ “ဘားဘားကတော့ လုံးဝ
သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး မမ”အို .. ဒီအဘားကြီးအကြောင်း
ထည့်စဉ်းစားမနေပါနဲ့။ သူ့ကို မမကိုင်နိုင်ပါတယ်” သူမက ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့်
ပြောသည်။ သည်အချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာကလည်း ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်သည်။
အေး အဘားကြီးကို ပိုင် သည်။ အေးဖဲပြောလျှင် ဘာမဆိုရသည်။ ဘာမဆို
လက်ခံသည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် တယ်လီဖုန်းစားပွဲသို့ လျှော
က်လာခဲ့လေသည်။ ကိတ်ဘလက်ဝတွင် နေရာတကာ၌ မိတ်ဆွေတွေလည်း
ရှိသည်။ ရန်သူတွေလည်း ရှိသည်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အမှုထမ်းတွေလည်း ရှိသည်။
ထို့ကြောင့် စုံထောက်တုံးစရာမလိုဘဲ ဘယ်ကိစ္စမဆို မကြာမီ သိရှိနိုင်သလည်း
ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလခန့်ကစပြီး အီးနင်
ပတ်သက်သော မကောင်းသတင်းသည် ကိတ်၏ နားသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်လာခဲ့သည်။ ပထမတုန်းကတော့ သူမက အလကားမနာလို့လဲ
သတင်းလွင့်ကြတာ ဖြစ်မှာ ဆိုပြီး လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည်။ နောက်တော့
သတင်းတွေ ရပ်မသွားဘဲ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဲသည် ဆွစ်ဇာလန်တွင်
ယောက်ျားကလေးများစွာနှင့် ပွေ့ရှုပ်နေကြောင်း၊ သူမအား လူတွေက

“လူမှုရေးရောဂါ” အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်း။ ယခုတော့
ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် အီးပီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်လာတော့မည့်ဆို၍
အဘွားကြီးက တစ်နည်းအားဖြင့် ဝမ်းပင်သာမိသည်။ အီးဖီနှင့်ပတ်သက်သော
ကောလာဟလ သတင်းများ မှန်မမှန်ကို စုံစမ်းရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်အိမ်သို့ ပြန်လာသောနေ့တွင် ကိတ်က
အိမ်မှပင်စောင့်ကြုံနေသည်။ သူမသည် ခရီးရောက်မဆီက အီးဖီအား သူမ၏
အခန်းထဲသို့လက်ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ “က... ဘွားဘွားကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊
ငါကြားရတဲ့ သတင်းတွေ တကယ်ပဲ အမှန်ပဲလား ... ဟင်။ သမီးတို့နှစ်ယောက်
ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထုတ်ခံရသလဲ” အဘွားကြီးက မြေးဖြစ်သူ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ဘွားဘွားကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိပါဘူး။
သမီးတို့ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ သမီးတို့သဘောနဲ့
ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ” အီးဇာ်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ပြောသည်။ “ဖြင့်
စစ်ကျောင်းက ယောက်ျားကလေး တွေနဲ့ ရှုပ်ရှပ်ပွေ့ပွေ့ ဖြစ်ခဲ့” အို. ဒီအကြောင်း
ကျေးဇူးပြုပြီး မမေးပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်၊ သမီးမပြောချင်လို့ပါ။ မပြောရင်
ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ။” ဘွားဘွားက စိုးရိမ်လို့ မေးနေတာပါ သမီးရယ်။ ဒါနဲ့
သမီးတကယ်ပဲ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့သလား .. ဟင်” “သမီး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး
ဘွားဘွားရဲ့၊ လုပ်တာက အလက်ပါ” “ကင် .. အလက် လုပ်တယ်။ ဘာတွေ
လုပ်ခဲ့လဲ။ အလက် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ၊ ပြောမိပါဦး” “ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့
အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။ သူ့ခမျာမလွဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။
သူ့စိတ်သူမနိုင်ရှာလုပ်။ သူက သမီးလိုဟန်ဆောင်ပြီး ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့
လျှောက်တူတာ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေက သူ့အကြောင်း လျှောက်ပြောတာတောင်
သူ့က မရှိကဘူး။ တကယ်တော့ သူက ကလေးစိတ် မပျောက်သေးလို့
ဒီလိုလုပ်တာပါ ဘွားဘွား” “ဒါကို သမီးက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရသလား၊
ကိုယ့်ညီမလေးကိုတော့” “သမီး တားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ကိုယ်သူ
သတ်သေမယ်ဆိုပြီး အကြောက်အကန် လုပ်နေလို့ သမီး မနည်းချောထားရတာ။
တကယ်တော့အလက် ငယ်ပါသေးတယ် ဘွားဘွားရယ်။ ကလေးစိတ်
မပျောက်သေးဘူး။ ဒီအကြောင်း ဘွားဘွားက သူ့ကို သွားမေးရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။
အဲဒါမှ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ သူက ဇွတ်တရွတ်လုပ်မှာ” အီးဇာ်က တကယ်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း
မျက်ရည်တွေ ဝေ့ကိတ် မြေးမကလေးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားမိသည်။ “မဝီပါနဲ့
သမီးရယ် မဝီပါနဲ့၊ ဘွားဘွားက အလက်ကိုလည်း သွားပြီးမမေးတော့ပါဘူး။
ဒီကိစ္စ ဘွားဘွားနဲ့ သမီးတို့ နှစ်ယောက်တည်း သိပါစေဟုတ်လား” အီးဖီက
တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ - “အမှန်က ဘွားဘွားကို သမီးမပြောချင်တာက
ဒါကြောင့်ပါ။ ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာကို သမီး မမြင် ချင်လို့
ဘွားဘွားရယ်” ဦးနှောက်တော့ မြေးအဘွားသုံးယောက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ
ထိုင်ရင်းအလက်နေရာကို ကြည့်ကာ ကိတ်က တွေးမိသည်။ “အင်း ...
တော်တော်ဆိုးတဲ့ သူငယ်မပဲ၊ အပြင်ကတော့ ရှေ့မှန်ကြို အထဲကတော့
နှောက်ချေးခံပါလား။ သူကပဲ မဟုတ် တရုတ်တွေ လုပ်ပြီးတော့
အစ်မကြီးလုပ်တာဖြစ်အောင်ဆောင်ရက်တာ အစရာကောင်းတဲ့
စိတ်ထားပါလားဟေ့” ဂျအီးနှင့် အလက်နေရာတို့သည် နှောက်နှစ်နှစ်အတွင်း
ပေါ်တာကျောင်းတွင် ပညာဆက်လက် သင်ကြားကြသည်။ ထိုကာလအတွင်း
အီးဖီသည် နာမည်ပျက်မထွက်အောင် မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေထိုင်သည်။
အဘွားစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မည့် လွှပ်ငန်းမျိုးလည်း လုံးဝမလုပ်။ အဘွားမှာ
အသက်ကြီးလှပြီ။ ၇၉ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါသူမအတွက်

လူလောကတွင် နေထိုင်ရန် အချိန်သိပ်မရှိတော့။ မိမိသည်အဘွား၏ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အမွေဆက်ခံရမည့် မျိုးဆက်ရင်သွေးဖြစ်ကြောင်းအီးဗ်က ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဦးမြေးမကလေးများ၏ အသက် ၂၀ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့တွင် ကိတ်ကသူတို့နှင့်ယောက်ျား ပါရီသို့ ဒေါသပြ ကိုက်ရှယ်နယ် ကုန်တိုက် အမှတ် ၀၀၇ အသစ်အဆန်းများ ဝယ်ပေးသည်။ မွေးနေ့ပါတ်ပွဲကို လိပ်တစ်ဘီဒင်း ဟိုတယ်တွင် အကျဉ်းရုံး၍ ကျင်းပသည်။ ပါတီပွဲတွင် အီးနှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့သည် မြို့စားကြီးကတော် ဗီဗီယိုတို့နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ မြို့စားကြီးမှာ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်အရွယ်ဖြစ်ပြီးဆံပင်ဖြူဖြူ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ခံ့ညားသောရုပ်သွင်မျိုးရှိသည်။ မြို့စားကတော်မှာလည်း ကျက်သရေရှိသော ရုပ်ရည်မြို့ရိုးပြီး အလွန်ဖွယ်ဝတ်ကျေပွန်သော အိမ်ရှင်မအဖြစ် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။ ပထမတွင် အီး မြို့စားလင်မယားအား ထူးထူးခြားခြား စိတ်မဝင်စားမိသော်လည်း ပါတီပွဲလာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မြို့စားကတော်အား ပြောသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်ကား အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားမိတော့သည်။ “မြို့စားကတော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မဖြင့် တော်တော်အားကျမပါသည်။ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် မြို့စားကတော်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လောကမှာ အပျော်ဆုံးမောင်နှံပါပဲ။ ဒါနဲ့ ... အိမ်ထောင်သက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ။ ၂၅ နှစ်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့” ဟု ဧည့်သည် အမျိုးသမီးက မေးသည်။ ဤတွင် မြို့စားကြီးက ကြားဖြတ်ပြီး -“နောက်လဆိုရင် ၂၆ နှစ်ပြည့်ပါပြီ။ ကျုပ်က ကိုယ့်ဇနီးအပေါ်မှာဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ပြင်သစ်လူမျိုးဗျ” အီးဖ်မလဲ့၍ တခြားလူတွေအားလုံး ရယ်ကြသည်။ အီးပုံသည် နောက်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံးတွင် မြို့စားကြီး လင်မယားကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်နေမိသည်။ လည်ပင်းတိုတို၊ ကိုယ်ခန္ဓာအိပ်ပုံနှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဤမိန်းမကို မြို့စားကြီးက ဘာများမကစရာရှိလို့ပါလိမ့် ဒီလူကြီးတော်တော်တိုးသေးတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စကားကတော့စိန်ခေါ်တဲ့ စကားပဲဟုလည်း တွေးမိသည်။ နောက်နေ့ ကျတော့ အီးဗ်က မြို့စားကြီး မောရီးယား၏ ရိုးခန်းသို့ဖုန်းလွှမ်းဆက်သည်။ “ကျွန်မ အီးပတ်လက်ဝပါ။ ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...” “အမယ်လေးဗျာ ကျုပ်က ဘယ်နယ်မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲ ကလေးရယ်။ မင်းက ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီး မစွက်ဘလက်ဝရဲ့ အလွန်ချောတဲ့ မြေးမကလေးတစ်ယောက်” “အခုလို မှတ်မိတာကို အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် မြို့စားကြီး။ ကျွန်မအတွက် အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဘွားဘွားအတွက် တိတ်တိတ်ကလေး ကျွတ်ပြီး ညစာစားပွဲတစ်ခု လုပ်ချင်လို့ပဲ။ အဲဒါ မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတိတ်စပတ် တစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်” သူမက ခပ်သွဲ့သွဲ့ကလေး ရွယ်လိုက်ပြီးတော့မှ “ဘာနဲ့ညှိခံရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိုင်အရက်အကြောင်းတော့ကျွန်မ ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်လို ဝိုင်အရက်မျိုးနဲ့ဖည့်ခံသင့်တယ် ဆိုတာကို မြို့စားကြီးဆီက အကြံဉာဏ်လိုချင်လို့ပဲ” “ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ်။ ရပါတယ်။ အဲဒါက ဘာအစားအစာတွေနဲ့ ညှိခံမယ်ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ အကယ်၍ ငါးဟင်းနဲ့ ညှိခံမယ်ဆိုရင် ခပ်ပေါ့ပေါ့အကောင်းစား ရှာဘလေဝိုင်” “အို... ဖုန်းနဲ့ မပြောပါနဲ့။ အဲဒါတွေ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာစားရင်း ဆွေးနွေးရင် မကောင်းဘူးလား။ မြို့စားကြီး

အားပါမလား ... ဟင်“ ဝိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ကိစ္စပဲ။ မအားလည်း အားရမှာပေါ့ကွယ်” “အို. ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ” အီး ဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်ချလိုက်သည်။ မြို့စားကြီးတစ်သက်လုံး မမေ့နိုင်သော နေ့လယ်စာစားပွဲမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် "လက်ဇာရေး ဟိုတယ်တွင် ဆိုကြသည်။ မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရွက်အမျိုးမျိုးအကြောင်း ခရီးရေလွတ်ပြောပြနေသည်။ အိပ်ကတော့ စိတ်ရည်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောသည်။ မြို့စားကြီးက ကျန်မချစ်တယ်" မြို့စားကြီးမှာ ပြောနေရင်း တုန်းလွန်းစကားဖြတ်လိုက်ရသဖြင့် အားနာသွားပြီး "ခွင့်လွတ်ပါကွယ်" ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။ "ကျွန်မက မြို့စားကြီးက ချစ်တယ်လို့ ပြောနေတာ" မြို့စားကြီးက ဝိုင်အရွက်ခွက်ကို တစ်ပုံ စုတ်သောက်လိုက်ပြီးမှ "သိပ်ကောင်းတဲ့ အရက်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အီးမ၏ လက်ကိုသူလက်ဖြင့် အသာပုတ်ကာ "ဒါပေါ့ကွယ် မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်လေးစားကြတာပဲပေါ့" ကျွန်မက အဲဒီအချစ်မျိုးပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး" မြို့စားကြီးက အံ့အားသင့်သွားပြီး အီး၏၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးကို ပြောနေကြောင်း သူမ၏ မျက်လုံးများဖော်ပြနေကြသည်။ မြို့စားကြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာမိသည်။ ကလေးမက ၂၃နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ သူက အသက် ၅၀ အရွယ်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရှင်။ သူသည် ကလေးမရှေ့တွင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ သူမ ဘာဆက်ပြောမလဲဟု ရင်တဖိုပုံနှင့် စောင့်နေမိသည်။ ကလေးမက တကယ်လည်း လှသည်။ ယောကျ်ားတိုင်း အငမ်းမရ ချစ်ခင်သောရုပ်ရည်မျိုး။ ဝတ်ထားတာကလည်း ပါးလွှာသော စကတ်နှင့် ပျော့ညှိအိမ်က သောအိမ်မီးရောင် ဆွယ်တာ။ သူမ၏ပင်ကိုအလှကို အတိုင်းသာ ဖော်ပြနေ သလိုထင်ရသည်။ သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်စရာ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကာသူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ "မင်းက ငါ့ရဲ့ ရင်းရှင်းနီးနီးမှ မသိရသေးတာပဲ" "ပေမဲ့ ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက မြို့စားကြီးက သိနေတာ။ မြို့စားကြီး အကြောင်း အမြဲ တွေးနေမိခဲ့တာ" "ဝါက အဘိုးကြီးပါ ကလေးရာ" "ါ... မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မချစ်တာ ချစ်တာပဲ။ မနေ့ညက ညစာစားပွဲမှာ မြို့စားကြီးကပဲ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ကျွန်မ တခြားဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ အိပ်လိုလည်း လိုးဝ မပျော်ဘူး။ မျက်စိထဲမှာ မြို့စားကြီးကပဲ မြင်ယောင်နေတယ်" "တော့ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင့် မသိတော့ပါဘူး အီး၊ ငါကအိမ်ထောင်ရှင် တစ်ယောက်ပါ ကလေးရယ်" "ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ မြို့စားကတော့ကို ကျွန်မ မနာလို တောင်ဖြစ်မိတယ်။ သူက သိပ်ကံကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ အဲဒါကို သူတေးမှ တေးမိရဲ့ လား" "တွေးမိပါတယ်။ သူက ငါ့ကို တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်" ကျွန်မက သူထက် ဝိုပါသေးတယ်" မြို့စားကြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ ရင်တွေတဒိန်းဒိန်း ခုန်လာပြီ။ "မင်းက သိပ်ပြီးချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့မှာလင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ" "အခုပဲ တွေ့နေပြီလေ" မြို့စားကြီးက ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်များ မြင်သွား၊ ကြားသွားမလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ "ငါတောင်းပန်ပါတယ် အိပ်ရာ၊ မတော်ပါဘူး ကလေးရယ်။ အမျိုးကောင်းသမီးဆိုတာ ဒီလို အပြုအမူမျိုးကို ဝေးဝေး ရှောင်သင့်ပါတယ်ကွယ်" အီးမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့် လျှံလာကြသည်။ "အို မြို့စားကြီးက ကျွန်မကို အဲဒီလို ထင်တယ်ပေါ့လေ။ ထင်ပါ

...ထင်ပါ။ ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ ကျွန်မဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မမို့ပြောတိုင်းခံရတော့မယ့် ဘဝပါ။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာအချစ်ဆုံး ချစ်သူပါ။ ကံဆိုးချင်တော့ သူဟာ တောင်တက်ရင်း လိမ့်ကျ ပြီးသေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးအောက်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မတစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး” သူမက ရှက်ဝံ့နေသည်။ မြို့စားကြီးက သူမလက်ပေါ်သို့ သူလက်ကို တင်လက်ပြီး ကြင်နာစွာဖြင့် “အို ... ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်” “မြို့စားကြီးကို မြင်ရတော့ ကျွန်မချစ်သူကို သိပ်ပြီး သတိရမိတယ်။ သူ့ရုပ်က မြို့စားကြီးနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ။ ကျွန်မမှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြန်ရောက်လာသလို ထင်မိပါတယ်။ မြို့စားကြီးကတော့ ကျွန်မ ချစ်သူလို မချစ်ဘူး။ ရက်ရက်စက်စက် ပြောရက်လေခြင်း” အိုး ပြောရင်း ရှက်ဝံ့နေပြန်သည်။ မြို့စားကြီးက သူမမျက်နှာက ခွန်းခွန်းစားစား ကြည့်ရင်း အကြိတ်အနယ် စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ယတိပြတ် ချမှတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူလည်း ပုထုဠိ လောကီသား တစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား “ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ကြဦးမှာလဲ ဟင်” ဟိုတယ်မှ အထွက်တွင် အီးဖိုက မေးသည်။ “... ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်” မြို့စားကြီး အီးနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့တော့ရန် အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စကို သည်မျှနှင့်ပဲ ဖြတ်ပစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးယုတ်နိုင်သည်။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ သည်ကိစ္စသည် သည်မျှနှင့် ပြီးပြတ်သွားခဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် ညနေပိုင်းတွင် ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်လာကြသည်ကို မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးက အမှတ်မထင် မြင်သွားခဲ့သည်။ မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်က လူမှုရေးရန်ပုံငွေ ကော်မတီတွင် မစ္စက်ဘလက်ဝံနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမက လူမှုရေးတွင် အလွန် လတ်မြင်သူဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးကိုလည်း ရလျှင်ရသလို ယူတတ်သည်။ ယခုလည်း သူမအတွက် မစ္စက်ဘလက်ဝံထံတွင် အခွင့်အရေးရနိုင်ရန် အခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ သူမသည် မြို့စားကြီး မောရီးယားတို့ဇနီးမောင်နှံ ဓာတ်ပုံများကိုသတင်းစာများတွင် မြင်ဖူးသည်။ ထိုအတူ ဘလက်ဝံအမြဲညီအစ်မ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သူမအနေဖြင့် အစ်မလား၊ ညီမလားဟုတော့ ခွဲခြားမယ်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သည်မျှနှင့်ပင် လုံလောက်နေပြီ။ သို့ဖြင့် အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် ကိတ်ဘလက်ဝံ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ... မင်္ဂလာညနေခင်းပါ ခင်ဗျား” အိမ်ဖော်အမူး စကားပြန်သည်။ “ကျွန်မ မစ္စက်ဘလက်ဝံနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ” “တယ်သုလို့ ပြောရပျမလဲ ခင်ဗျား” “မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်လို့ ပြောပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ” ဦးပသည်။ “ဘယ်သူပါလိမ့်ရှင်” “ကျွန်မ အလစ်ရာဘန်ဒါလိတ်ပါ။ မစ္စက်ဘလက်ဝံ မှတ်မိဦးမှာပါ။ မနှစ်က ကျွန်မတို့ လူမှုရေး ကော်မတီမှာ အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ အဲဒါ” “ဪ ... ရန်ပုံငွေ ကိစ္စလား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ...” “အို၊ မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး ... မစ္စက်ဘလက်ဝံ၊ ရန်ပုံငွေကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စပါ။ မစ္စက်ဘလက်ဝံရဲ့ မြွေးမကလေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ” “မစ္စက်ဘလက်ဝံက သူမအား လက်ဖက်ရည်သုံးဆောင်ရန် လာရောက်ဖို့ ဖိတ်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးကြမည်။ သို့ဖြင့် မစ္စက်ဘလက်ဝံနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားမည်။ မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်သွားသည်။ တဘက်မှ အသံပေါ်လာသည်။ “သူ့အကြောင်း ဘာပြောစရာ ရှိလို့ မစ္စက်ဘန်ဒါလိတ်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် မပြောချင်။ သို့သော်လည်းမစ္စက်ဘလက်ဝံ၏

လိုလိုချင်ချင်မရှိသော လေသံကြောင့် ဖုန်းထဲမှပင်
ပြောလိုက်ရတော့သည်။ “ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြဖို့
တာဝန်ရှိတယ်ထင်လို့ပါ။ မစ္စက်ဘလက်ပဲ။ ဒီနေ့ ညနေပိုင်းတုန်းက မစ္စက်ဘလက်ပဲ
ရဲ့ မြေးမကလေးနဲ့ ကောင်မောရီယားတို့ နှစ်ယောက် ဟိုတယ်ထဲက
ထွက်လာကြတာ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရလို့ပါ။ သူတို့ ကြည့်ရတာ
ရိုးရိုးတွေ့ကြပုံမျိုးမဟုတ်မှန်းသိသာပါတယ် မစ္စက်ဘလက်ပဲ” “ဒါ ... လုံး
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ မြေးဆိုတာ ဘယ်မြေးကို ပြောတာလဲ “အဲဒါတော့
ကျွန်မလည်း အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ
ခွဲလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဆိုတာတော့
သေချာပါတယ်။ အဲဒါ ...” “ကောင်းပါပြီ။ အခုလို့ သတင်းပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” အဘွားကြီးက ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူမသည်
မိတ်တတ်ရပ်သော သတင်းစကားကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိတ်သည်
မြို့စားကြီးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ခန့် ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ ကြားရသောသတင်းမှာ
မြို့စားကြီး၏ အကျင့်သိက္ခာအရ လုံးဝ ယုံနိုင်စရာမရှိ။ သူ့သော ယောက်ျားတွေက
မန်းမပြားယောင်းလျှင် အညာလွယ်တတ်ကြ သည်။ မြို့စားကြီးကို
အလကဇွန်ရာများ သွားစပြန်ပြီလား။ သူမသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကောက်
ကိုင်ကာ အော်ပရေတာအားပြောလိုက်သည်။ “ငါ ဆွစ်လေနကို စကားပြောချင်လို့၊
လွှဲနွေးမြို့က “ဖုန်းဝ် အထက်တန်းကျောင်း ဆက်ပေးစမ်းပါ” ဂျဉ်နေပိုင်းတွင် အီး
အမ်ပြန်လာတော့ သူမ အမူအရာတော်တော်မျိုး ရှင်နေသည်။ သူမက
မြို့စားကြီးအပေါ် အနိုင်ယူလိုက်ရ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်မိသည်။
ဒီလိုကြီးကိုတောင် ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ကိုင်နိုင်ရင် တခြားလူတွေလည်း
ဘာသွားနဲ့ ထုထားတဲ့ဟာတွေမို့လို့လဲ။ ငါ ဆွစ်ပိုင်းပါ လာရမှာပေါ့ဟု သူမက
တွေးမိသည်။ သူမသည် စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းတွင်
ဘွားဘွား ရှိနေသည်။ “ဟယ်လို .. ဘွားဘွား၊ ဒီနေ့ ဘယ်လို။
ပျော်စရာကောင်းရဲ့ လားဟင် “သိပ်တော့ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒါနဲ့ ...
သမီးကရော “သမီး ဒီနေ့ ဈေးဝယ်မလို့ သွားတာ။ လိုချင်တာကလည်း
ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်။ ဘွားဘွားက သမီးလိုချင်တာတွေမှန်သမျှ
ဝယ်ပေးထားတော့ “အီး .. တံခါးပိတ်လိုက်စမ်း” ဘွားဘွား၏ အသံတွင်
တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားချက်ပါနေသလို ထင်လိုက်ရသည်။ အီးမက ဝက်သစ်ချသား
တံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ “ထိုင်ပါ” “ဘာများဖြစ်နေလို့လဲဟင်
ဘွားဘွား” ငါက အရင်မေးရဲ့မှာ။ ညည်းက ပြောရဲ့မှာ၊
အယ်လီဖရက်မောရီးယားကိုပါ ခေါ်လိုက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ အားလုံး
အရှက်မကွဲရအောင်လို့ မခေါ်တော့ဘူးအီးမ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင်
ချာချာလည်သွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တို့တို့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ ငါနဲ့ သူနဲ့ ခွဲလာတာ တစ်နာရီလောက်ပဲ
ရှိသေးတာပဲ။ “သမီး .. သမီး .. ဘာမှလည်း မသိရပါလား ဘွားဘွားရယ်” “အေး ...
မသိရလည်း ငါပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောမယ်။ ညည်းနဲ့ မောရီးယားနဲ့ ဟိုတယ်မှာ
ခွေးဇာတ်ခင်းကြတယ်ဆို အီးမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျ
လာကြသည်။ “သမီး .. သမီးကတော့ ဒီကစွဲ ဘွားဘွား ဘယ်တော့မှ
သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ ဘွားဘွားရယ်။ သူကလည်း ဘွားဘွားနဲ့
ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် မဟုတ်လား။ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးရွားလှပါတယ်
ဘွားဘွားရယ်။ သူက သမီးကို ဖုန်းဆက်ပြီး နေလယ်စာ ဖိတ်လို့ သွားတာပါ။ သူက
သမီး ... သမီးကို အရက်တွေမူးအောင် တိုက် ... တိုက်ပြီးတော့ ... သူမက
ပြောရင်း ရှက်ဝံ့သည်။ “ဟေ့ ... တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့၊ ညည်း

ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်စမ်း”အဘွားကြီး အသံမှာ ကြာပွတ်သံလို ထင်ရသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင်လည်း ဒေါသရိပ်တွေ ပြည့်လှူနေသည်။ “အမျိုးယုတ်မ ... ထို” ကိတ်၏ တစ်သက်တာတွင် သည်အချိန်သည် စိတ်ချမ်းသာဖြစ်ရဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူမ အချစ်ဆုံး၊ အားအကိုးဆုံး မြေးမကလေး၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရသောအခါ ရင်ထဲမှာ မချည့်အောင် ခံစားရသည်။ သူမနားထဲတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်လာသည်။ မိန်းကလေးတွေကတော့ မိန်းကလေးတွေပါပဲ မစွက်တလက်ပဲ။ သူတို့စရိုက်နဲ့ သူတို့လာကြတာ။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အီးဗ်ကတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေထက် ထူးကဲထူးပါတယ်။ သူကဘယ်သူ့ မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကို လုပ်တာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူမက သူမ၏အဖြစ်ကို ညီမဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင်လည်း ပုံချ လိုက်သေးသည်။ ကိတ်က အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သော မတော်တဆအန္တရာယ်တွေကိုလည်း ပြန်တွေးမိသည်။ မီးလောင် ခံဖူးသည်။ တောင်စောင်းပေါ်မှ လိမ့် ကျခဲ့သည်။ လေ့စီးရင်း ရေနစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပေါ်တုန်းက အီးဗ်ပြောခဲ့သောစကားကိုလည်း ကိတ်က ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ မစ္စတာပါကင်ဆန်က သမီးရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို ခေါ်တယ်။ သမီးရောက်သွားတော့သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ သူက အခန်းထဲမှ ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်ဆိုပြီး သမီးကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီးတော့... ထို့ပြင် “ဘရိုင်ယာခရက်စ်ထံ ကျောင်းတုန်းက ဆေးခြောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရသည် အဖြစ်အပျက်ကို လည်းပြန်လည်သတိရ မိသည်။ အီးဗ်က သူလုပ်တာမဟုတ်၊ အလက်ဇန္ဒရာ ကိုကာကွယ်ပေးခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ဤကား အီးဗ်၏ပညာ၊ အီးဗ်၏နည်းပရိယာယ် သူမကား မိန်းမကြမ်းလှပဲပြီး ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာဝင်ယူတတ်သူ၊ တော်တော် လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါကလား။ ကိတ်က သူမ၏ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ချောချောလှလှမြေးမကလေး မျက်နှာကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်စိမ့်မိန်းတွေကို ညည်းအပေါ် အခြေခံပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတ်ကလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်လုပ်သွားရမယ့်လူဟာ ညည်းပဲဖြစ်တယ်။ ငါ အချစ်ဆုံး အားအကိုးဆုံးလည်း ညည်းပဲဖြစ်တယ်။” က.. ဒီနေ့ကစပြီး ညည်း ငါ့အိမ်က ဆင်းသွားပါ။ ညည်းမျက်နှာငါ တစ်သက်လုံး မကြည့်ချင်တော့ဘူး” ကိတ်က ညံ့ပတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အီးဗ်၏ မျက်နှာတစ်ပြိုင်လုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရောသွားသည်။ “အမျိုးယုတ်မ၊ မိန်းမယုတ်မ၊ ပထမတော့ ငါ သည်းခံပြီး မသယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညည်း ငါ့ကို လိမ့်တယ်၊ ညာတယ်၊ ကောက်ကျစ်တယ်၊ သစ္စာမရှိဘူး။ ဒီလို အယုတ် မျိုးနဲ့ ငါ မနေနိုင်ဘူး” အဖြစ်အပျက် မယုံ ကြည်နင်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန် လွန်းလှသည်။ အီးဗ်က သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ပြောသည်။ “ဘွားဘွားရယ်၊ သေသေချာချာလည်း စုံစမ်းကြည့်ပါဦး ဘွားဘွားရယ်၊ ကျွန်မအကြောင်း အလက်ဇန္ဒရာက ဘာတွေများ ပြောထားလို့လဲ ဟင်ဘွားဘွား” အလက်ဇန္ဒရာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စ သူလည်း လုံးဝ မသိဘူး။ ငါ ဆရာမကြီး မစွက်ကောလင်းနဲ့ အကြွကြွ စကားပြောပြီးပြီ။ အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်” အီးဗ်က ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ “သူက သမီးကို တမင်သက်သက် မျက်မှန်းကျိုးနေတာ ဘွားဘွားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

...“ဟေ့ အိး ... ဘာမှ ထပ်ပြီး ရှည်မနေနဲ့တော့၊ ငါ နောက်ထပ်ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး။ ကိစ္စက အားလုံးပြတ်ပြီ၊ ငါရှေ့နေခေါ်ထားပြီးပြီ။ ညည်းကို အမေ့ဖြတ်လိုက်တော့မယ်” “အို ... ဘွားဘွားရယ်၊ အဲဒီဆိုင်ရင် သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ...” “နည်းနည်းတော့ ပေးထားမယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ညည်းဘဝ ညည်းဖန်တီးတော့။ ညည်းကြိုက်သလိုလုပ်တော့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကြပ်ကြပ်မှတ်ထား၊ နောက်ထပ်ပြီး ညည်းရဲ့ အပုပ်သတင်းတွေ ထွက်လာရင်တော့ ငါကထောက်ပံ့ကြေးတစ်ပြားမှ ဆက်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ပြောတာကြားရဲ့ လား” အိး ဘွားဘွား၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ဘွားဘွားသည်ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ သူမက ဘွားဘွားရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး တောင်းပန်စကားပြောရန် အားယူမိသည်။ သို့သော် သူမမှာအားမရှိတော့။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပျော့ခွေကျသွားမိပြီ။ အဘွားကြီးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောသည်။ “ညည်းအဖို့တော့ ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာမှ ဆန်းတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာတော့ ဒီစကားတွေ ပြောရတာ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတယ်။ နားလည်ရဲ့ လားအမိကံမရဲ့” ထို့နောက် ချန် လှည့်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကတိသည် အကြောင်းမလှသော ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တွဲမြွေမြွေတွေးရင်း အိပ်ခန်းမှောင်မည်းမည်းကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ တကယ်လို့ ဒေးဗစ်သာ အသေဆုံးနဲ့ မသေခဲ့လျှင် တိုနီဟာ သူ့ဖေဖေနဲ့ ကောင်းကောင်းနေလိုက်ရမှာပဲ။ တကယ်လို့ တိုနီသာ ပန်းချီပညာကိုဝါသနာမပါခဲ့လျှင် - တကယ်လို့ မာရီယံသာ မသေခဲ့လျှင် - ဒါတွေက အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတခြင်း၊ အတိတ်ဆိုတာကကျောက် စာတိုင်ပမာ ခိုင်မြဲသော၊ ထာဝရ တည်မြဲနေသော အရာ၊ အနာဂတ်ကတော့ ရှိန္ဒင့်တူသည်။ မိမိလို့ချင်သော ပုံစံကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပုံသွန်းသွားလို့ရသည်။ ငါ့ချစ်တဲ့လူတိုင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားကြပြီ။ ကိတ်က ရင်နင့်စွာဖြင့် တွေးမိသည်။ တိုနီ၊ မာရီယံ၊ အိပ်ပဲ။ သူတို့အားလုံး ငါ့ကို စွန့်သွားကြပြီ။ တကယ်တော့ အတ္တဘဝပမာနတွေးခေါ်ရင် ယူနပေါဆတ်ပြောတာ အမှန်ဆုံးပါပဲ။ သူက တခြားလူတွေ ဘေးချိုတ်ထားလိုက်စမ်းပါတဲ့။ သို့သော် သူမရင် ထဲမှာတော့ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားနေရသည်။ သည်ဝေဒနာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကင်းနိုင်မလဲဟုလည်းတွေးပူမိသည်။ ကိတ်က နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေချိန်တွင် အိပ်မိမှာတော့ မုန်းတီးခြင်းဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သူမ ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်မှာ သာမန်မျှသာဖြစ်သော်လည်း အဘွားကြီးက သူမအား တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သောရာဇဝတ်ကောင်ပမာ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့သည်။ အလကား အဘွားကြီး ခေတ်အကြောင်းလည်း ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အို ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်အကြောင်း မသိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ပြန်နေလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ သူငယ်ပြန်ပြီး အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့နေကောင်းကောင်း တစ်ယောက် ငှားပြီးတရားပြန်ဆွဲရင် ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေရော ဘွားဘွားရော နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်မမှန်ကြတော့ဘူး။ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေကြပြီ။ တကယ်တော့ ငါ့ကိုအယ်သုမူအမေ့ဖြတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ကရုဏာ-ဘုရင်လိမ္မတ်ကကို ငါ့ပိုင်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘွားဘွားကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီလိုဆို အလက်နေရာကရော၊ သူက အဘွားကြီးနားကပ်ခဲ့ပြီး ငါ့အကြောင်းကို အတင်းမြှော့နေတယ်။ ငါ့ကို အပုပ်ချနေတယ်။ ဒါဟာကုမ္ပဏီကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့ လုပ်တာ၊ သူလုပ်တိုင်းဘယ်ရမလဲ။ အလုပ်မခံဘူး။ မခံဘူး။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ငါကာကွယ်ရမယ်။ ကာကွယ်ရမယ်။

သူမသည် အဝတ်ထွက်ကို ဖိဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အလက်ဇန္ဒရာအား ရှာရန် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက ပန်းခြံထဲတွင် စာထိုင်ဖတ်နေသည်။ သူမအနားသိုအိမ်လျှောက်လာတော့ သူမက ခေါင်းမောကြည့် လိုက်သည်။ “အလက် မမ နယူးယောက်ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ” အလက်ဇန္ဒရာက အံ့အားသင့်သွားပြီး - “ဟင် .. အခုသွားမှာလား။ ဘယ်နှစ်ဟုတ်တာပဲ။ နောက်အပတ်မှာ သဘောစီးပြီး အပျော်ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီလေ။ မမလည်း သိသားနဲ့” “အို .. အဒိကီစွ တေးချီတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ အခု စိတ်ကူးရပြီးထလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အများကြီး စဉ်းစားပြီးပြီ။ ငါ့အခန်းနဲ့ ငါနေချင်လို့ပါ။ ငါက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး အလက်။ အရွယ်ရောက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဟာငါ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလှလှလေးနဲ့ သွားနေတော့မယ်။ ညီမ အားတဲ့အခါ ညအိပ် ညနေ လာလည်ပေါ့ ဟုတ်လား” ပထမတော့ အဆုလုပ် အချိန်ညှိနဲ့ ဆွဲရမယ်။ နောက်မှ အပြတ်ရှင်းရမယ် ဟု စိတ်ထဲက ပြီးထားလိုက်သည်။ နှစ် ၅၀ ဝန်းကျင် ငါ့အလက်ဇန္ဒရာက နန်းရိမ်ဟန်ဖြင့် အိမ်မပြုခံသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့် “ဒီကီစွ ဘွားဘွား သိပြီးပြီလား ... ဟင်” “ဒီညနေပဲ မမ ပြောပြလိုက်ပြီ။ ပထမတော့ သူက သဘောမတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူနားလည်သွားပါတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ မမက အလုပ်တစ်ခုခုရှာချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက သဘောမတူဘူး။ သူက ဝိုက်ဆံထောက်ပံ့ထားပါမယ်တဲ့” မမထည့် ဥပုတစ်ခါတည်း လိုက် “ဒီလိုဆို ညီမပုတစ်ခါတည်း လိုက်ရမှာလားခွေးတရုတ်နဲ့။ လျာနစ်ခန့် မြေမ။ စကားကို ခုတ်စမျိုး ခုတ်စမျိုးပြောတယ်။ ခုပဲ သူ့စကားကြောင့် ငါ့ကို ဒီအိမ်ကြီးက နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ခုပဲသူက ငါ့အတူ လိုက်ချင်ပြန်ပြီတဲ့။ အင်း .. တော်ပါပေတယ်။ တော်တော်လည်းဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ကော်မ။ အဲပေါ့လေ လုပ်နိုင်တုန်းက လုပ်လိုက်ကြဦးပေါ့။ တစ်နေ့နေ့ ဒီကောင်မ အလှည့်လည်း ရောက်ဦးမှာပါ။ အိမ်ကြီး နှင်ချလည်း ငါက မမူပါဘူး။ အကောင်းဆုံး အိမ်ခန်းအပြင်မှာငှားပြီး ငါ့ဟာငါ ပျံနေအောင်နေပြီပါမယ်။ ငါ့ဟာငါ သွားချင်တာသွားလာချင်တာလား။ တခါးမရှိ ဓားမရှိနေမယ်။ တွဲချင်တဲ့လူနဲ့ တွဲမယ်။ လောကမှာပျော်ပျော်နေသေခဲတဲ့။ အိမ်၏ ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးတွေ ပလံ့စီသွားသည်။ ပြီးတော့မှသူမက ပြောလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မလိုက်ပါနဲ့ဦးနော်။ မမ အရင်အနေကျအောင် ကြည့်ပြီး စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့မှ ညီမလည်း လာခဲ့တာပေါ့နော် ဟုတ်လား အိမ်မဖြစ်သူနှင့် ခွဲစွာရမည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက အထူးပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိသည်။ တစ်သက်လုံးတွင် သည်တစ်ကြိမ်သာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခွဲစွာဖူးခြင်းဖြစ်ချိန်လည်း ပို၍ ခံစားမိရသည်။ “မမ အနေကျသွားရင် ညီမတို့ ခဏခဏ တွေ့ကြရအောင်နော် ... မမ “စိတ်ချပါ ညီမရယ်။ ညီမထင်တာထက်ကို အများကြီး အများကြီးတွေ့ကြရမှာပါ”

နယူးယောက်မြို့သို့ အီး၏ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့လယ်ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုသည်။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် ဘရက်ဇော့ဂျားထဲမှ ဖုန်းဆက်သည်။ “ငါ့အဘွားက ပါရီကနေပြီး ငါ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ မင်းတို့မြေးအဘွား ဘာပြဿနာများ ဖြစ်တာလဲ အီးပ်” “သူ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး ဘရက်” သူမက ရယ်ပြီးပြောသည်။ “မိသားစုကစကလေးပါ” သူမက ကိုယ့်သိက္ခာကို ကာကွယ်သောသဘောဖြင့် ဘရက်အား သူမ၏ ခံစားချက်များကို အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ချလိုက်ရကောင်းမည်လားဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ယင်းသို့ ပြောပြခြင်းဖြင့် အကျိုးထက် အပြစ်က ပိုများမည်ဆိုသည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သည် အချိန်မှစ၍ သူမအနေဖြင့် အစစအရာရာ သတိထား၍ ပြောဆိုပြုမူရတော့မည်ဆိုသည်ကိုလည်းသဘောပေါက်မိသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် ပိုက်ဆံကို တစ်ခါရဖူးမျှမတူးခဲ့စဖူး။ ပိုက်ဆံကလုံသမျှ အမြဲတမ်းရနေခဲ့သည်။ ယခုမူ ယင်းသို့ မဟုတ်တော့။ အခြေအနေတော့အားလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ပိုက်ဆံကိစ္စအတွက်တော့ပူခဲ့ရပြီ။ အဘွားကြီးက ထောက်ပံ့ပေး ပေးမည် ဆိုတာကလည်း ဘယ်လောက်ပေးမည်ဆိုတာ အတိအကျ မသိရသေး။ ထို့ကြောင့် အီးမိသည် ငွေကိစ္စကြောင့် သူမ တစ်သက်တာတွင်ပထမဆုံးအကြိမ် ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိရလေသည်။ “သေတမ်းစာကို အသစ်ပြန်ရေးဖို့ကိစ္စ မင်းအဘွားက မင်းကို ပြောတယ် မဟုတ်လား” ဘရက်က မေးသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတော့ပြောဖူးတယ် ထင်ပါတယ်” သူမက အရေးမကြီးသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စတို့ လူချင်းဆိုပြီး ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တနင်္ကာနေ သုံးနာရီဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား” “ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်” “ငါ့ရုံးခန်းထဲ လာခဲ့ပါလား” “ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့ပျံ့မယ်” “၅သုံးနာရီထိုးရန် ငါ့မိနစ်အလိုတွင် အီးမိသည် ကရုဂျာ-ဘရင်း လီမိတက် အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမအား ဒရမ်နှင့် ဓာတ်လှေကားမောင်းသမားများက တလေးတစား ဆက်ဆံကြို ဆိုကြသည်။ ငါ့ကိုလူတိုင်းသိတယ်။ ငါက ဘလက်ွဲဝဲ မိသားစုမျိုးဆက်ဝင်တစ်ယောက်ပဲ ဟုသူမက တွေးလိုက်မိသည်။ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ရုံးခန်းရှိရအထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် သူမသည်ဘရက်ဇော့ဂျား၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အီးမိအား အမွေဖြစ်ပစ်လိုက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိတ်က ပါရမလုမင်း၍ ဖုန်းဆက်တော့ ဘရက်က သူ့နား သူမယုံနိုင်အောင် အံ့သသွားမိ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘွားကြီးအနေဖြင့် သည် မြေးမကလေးကိုအလွန်ဂရုစိုက်ကြောင်း အနာဂတအတွက် အထူးမျှော်လင့်ချက်ထားကြောင်းဘရက်က သိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုလို အမွေဖြစ်ဖို့အထိ ဖြစ်လာတော့ သူက ဘာမှ မတွေးတတ်တော့အောင် ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့သည်ကိစ္စမှာ သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ သူ့အလုပ် မဟုတ်။ သူ့ အလုပ်က ကိတ်အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ဘရက်သည် သူ့ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ချစ်စရာ မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး သနားမိသလိုပင် ဖြစ်မိသည်။ ကိတ်အား ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်တွေ့ဆုံရစဉ်က ကိတ်လည်း သိပ်ပြီး မကြီးသေး။ သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ ယခုတော့ သူမှာ ဆိပ်ပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူက အဘိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဤလောကတွင် သူမအား

အသည်းစွဲချစ်နေသူတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်းကို ကိတ် တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သိကောင်းပါရဲ့ဟဲ့ သူက မျှော်လင့်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ “မာမင်းလက်မှတ်ထိုးရမယ့်စာရွက်တွေရှိတယ်။ ဖတ်လည်းကြည့်ပါဦး” ဘရက်က အတွေးနက်နေရာမှ သတိရလာပြီး အေးအေး ပြောလိုက် “ကျွန်မ ဖတ်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး” “မင်းသိအောင် ငါပြောပြမယ်။ မင်းအဘွားရ သေတမ်းစာအရမင်းအနေနဲ့ ဒေါ်လာငါးသန်းကျော်ကို အပြီးအပိုင်ခံစားထိုက်သူဖြစ်တယ်။ အဲဒီငွေကိုစီမံခန့်ခွဲပေးရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မင်းရဲ့ အဘွားပဲ ဖြစ်တယ်။ သေတမ်းစာအရဆိုရင် အဲဒီ ငွေကို မင်းရဲ့ အသက် ၂ နှစ်နဲ့ ၃ ရက် အတွင်းမှာ အချိန်မရွေးခံစားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအဘွားက ၃ ရက် ပြည့်မှ ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်” အဲဒီအဖို့ ပါးကို အရိုက်ခလုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ “ဒီတော့ ..” ဘရက်က ဆက်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ကစပြီး မင်းအပတ်စဉ် ဒေါ်လာ ၂၅၀ ထောက်ပံ့ကြေးရလိမ့်မယ်” လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သောအရာ။ တော်ရိတန်ရှ် ဝတ်စုံတစ်စုံပင်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၅၀ ဖြင့်မရနိုင်။ သည်ပိုက်ဆံကလေးနှင့် သူမဘယ်လို လုပ်ပြီး နေထိုင်စားသောက်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူမအား တမင်သက်သက်နစ်ချင်လို့ သည်လိုလုပ်တာပဲ ဖြစ်မည်။ သည်ခေါင်းဖြူကြီးလည်း သူမ၏ အဘွားနှင့် တစ်ကျွတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပါလား။ သမိုင်းကုန်းကြီးက အရယ်အမြီးပင် မပျက်ဘဲ သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ ရှေ့က စက္ကူဖိုကြေးလုံးကြီးနှင့်သာ သူ့ခေါင်းကို ထုခွဲလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် သူမ အဖြစ်က သူ့ပြုတိုင်း နုရတော့မည်ဘဝ။ သူက ဆက်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက မင်းအနေနဲ့ တယ်ဆိုင်မှာမှ အကြွေးဝယ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘလက်ဝမ်သားစုနာမည်ကို ဘယ်နေရာမှာမှ သွံးခွင့်မရှိဘူး။ ဘာပစ္စည်းပဲဝယ်ဝယ် လက်ဝင်းပေးပြီး ဝယ်ရမယ်” အဖြစ်က ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာတော့သည်။ “နောက်ပြီး ပြည်တွင်း စာနယ်ဇင်းတွေမှာဖြစ်ဖြစ် ပြည်ပစာနယ်ဇင်းတွေမှာဖြစ်ဖြစ် မင်းအကြောင်း မကောင်းသတင်းတစ်ခုခုပါလာခဲ့ရင် အပတ်စဉ်ထောက်ပံ့ကြေးကို လုံး ဖြတ်ပစ်မယ်။ ငါပြောတာ ရှင်းရဲ့လား” “ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့” သူမအသံက ကြားရရုံမျှသာ ထွက်လာသည်။ “မူလတန်းက မင်းနဲ့ မင်းညီမ အလကဇွန်ရာတို့အတွက် မင်းအဘွားကြီး သက်တမ်းနဲ့အမျှ ထောက်ပံ့ကြေးငွေ ဒေါ်လာငါးသန်းစီ ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် သတ်မှတ်ချက်ကို ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်ဖျက်လိုက်တယ်။ တကယ်လို့ တစ်နှစ်အတွင်း မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အဘွားကြီး ကျေနပ်ရင်တော့ အပတ်စဉ် ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို နှစ်ဆတိုးပေးမယ်” သူက ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။ “နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ...” ခေါင်းဖြူမကြီးက ငါ့ကိုမြို့လယ်ခေါင်မှာ ကြိုးစင်တင်ချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ “ဟုတ်ကဲ့” ဘရက်က မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် “မင်းအဘွားက မင်းကို လုံး မတွေ့ ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သဘောကတော့ မင်းကလည်း သူ့ဆီ ဘယ်တော့မှ မသွားပါနဲ့။ သူကလည်းမင်းဆီဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ကောင်းပါတယ်။ ခေါင်းဖြူမကြီးကို ငါတစ်ခါတော့ တွေ့ ချင်ပါတယ်။ တော်တော်နဲ့ အသက် မထွက်နိုင်ဘဲ ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး လုံးလုံးမနေတဲ့အခါမှာတော့ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ တစ်ခါလောက်ကြည့်လိုက်ချင်ပါတယ်။ “ပြဿနာတစ်ခုခုရှိရင်” ဘရက်၏အသံက အေးပုံ၏ နားစည်ကိုဖောက်ထွင်းသွားသည်။ “ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းအဘွားက မင်းကို ဒီရုံးအဆောက်အအုံကိုလည်း လာခွင့်မပြုဘူး။ ပြီးတော့ မိသားစုအပန်းဖြေရိပ်သာတွေ၊ ခြံမြေတွေကိုလည်း သွားခွင့်မပြု” သည်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတုန်းက အဘွားကြီးအား ဘရက်က ကန့်ကွက် ခဲ့သေးသည်။

"ဘယ်နည်း .. ကိတ်။ ဒီလောက်တောင်လည်း ဒဏ်မခတ်သင့်ပါဘူး။ သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မြေးကလေးပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ သွေးသားအစစ်ပါ။ အခု ခင်ဗျားလုပ်နေပုံက သူ့ ခမာကို အနုတ်စ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။" "ဒါပေါ့ သူလည်း အနုပဟာ။" အဘွားကြီးက တစ်ပြားသားမျှ မလျော့။ ဤသို့ဖြင့် ဆွေးနွေးပြီးပြတ်သွားခဲ့သည်။ ဘရက်က စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ပြောသည်။ "ကိုင်း .. ဒီတော့ ဒါလောက်ပါပဲ အဲဒီ။ မင်းအနေနဲ့ ပြောစရာရှိသေးသလား။ ပြောစရာရှိရင်လည်း ပြောပါ။" "မရှိပါဘူး။" "ဒါဖြင့်လည်း ဒီစာရွက်တွေ လက်မှတ်ထိုး" နောက် ၁၀ မိနစ်အကြာတွင် အဲဒီသည် လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထဲမှာတော့ ဒေါ်လာ ၂၅၀ တွန့်ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အဲဒီသည် အိမ်ကူးမြေပြား ကိုယ်စားလှယ်နှင့် သွားတွေ့ကာ တိုက်ခန်း လိုက်ရှာသည်။ သူမ မျှော်မှန်းထားသော တိုက်ခန်းမှာ ဗဟိုပန်းခြံကြီးကို အပေါ်စိုးမြင့်နေရပြီး ခေတ်မီပရိဘောဂများ အပြည့်အစုံရှိသော၊ ဧည့်သည်တွေကို ဖည့်ခံပြုစုနိုင်မည့် သာသနာယာယာ ဝရံနတာခန်းမ ရှိသော တိုက်ခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် အထင်နှင့် အမြင် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သူမ ရင်မောရသည်။ တစ်ပတ်တွင်မှ ဒေါ်လာ ၂၅၀ မျှသာ ဝင်ငွေရှိသူတစ်ယောက်အတွက် ပန်းခြံပေါ်သာလမ်းတွင် အဘယ်မှာလျှင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ သူမ ဝင်ငွေနှင့် ရနိုင်သော အခန်းကတော့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းတစ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းသေးသေးကလေး တစ်ခုပါသော လမ်းကြားတိုက်ခန်းကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ "ရှင် ရှာပေးနိုင်သမျှထဲမှာ ဒီအခန်း အကောင်းဆုံးပဲလား" အဲဒီကမကျေမနပ်သဖြင့် မေးသည်။ "ဒါ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါဘူး" အိမ်ကူးကိုယ်စားလှယ်က ပြန်ပြောသည်။ "အခန်း ၂၀ ပါတဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိတယ်။ အခန်းခံကတော့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း အပါအဝင် ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲ ပေးရလိမ့်မယ်" သေချင်းဆိုးကြီး ဟု အိပ်က ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် တိုက်ခန်းကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သည်တော့မှ အိမ်မှာ ပို၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိသည်။ အခန်းက လူနေခန်းနှင့်လုံး မတူ။ အကျဉ်းထောင် အခန်းကလေးနှင့်သာ တူနေသည်။ ပဉ္စမရပ်သာလမ်းရှိ အိမ်ကြီးမှ သူမ၏ အလှပြင်ခန်းပင် ယခုအခန်းထက် ကျယ်သည်။ အိမ်ကြီးတွင် အလက်ဇန္ဒရော တစ်ယောက်တည်း အပျော်ကြီးပျော်နေမည်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ဒီကောင်မ မီးစလောင်ကတည်းက သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမယ် ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုကတည်းက အလက်ဇန္ဒရော သေသွားခဲ့လျှင် အိမ်သာလျှင် တစ်ဦးတည်းသော အမေ့မဖြစ်လာမည်။ ဘွားဘွားကလည်း ယခုလို သူမအား အမေ့ဖြစ်မည် မဟုတ်။ သို့သော် အိပ်က သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။ သူမအနေဖြင့် တစ်ပတ်မှ ဒေါ်လာ ၂၅၀ ဝင်ငွေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှကျေနပ်ရောင်ခွဲ၍ မနေနိုင်။ ဘဏ်တိုက်တွင် သူမပိုင်သော စုငွေ ငါးသန်းကြီးတောင် ရှိနေမှပဲ။ ဒီငွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ရှအောင် လုပ်ရမယ်။ နည်းလမ်းရှာရမယ်။ အဲသည် နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် "လိုလျှင်ကြိုဆနည်းလမ်းရ" တော့သည်။ "ရှ" ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ မစွဲဘဲလက်ဝဲ" အမျိုးသား ပြည်ထောင်စုအတွက် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ အယ်လဗစ်ဆီးဂရင်းက လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ကိုဆိုသည်။ သူက တကယ်လည်း ကူညီရန်အသင့်ဖြစ်သည်။ ကရုဏာ-ဂရင်းလ်မိတ်ကမှ သူတို့ဘဏ်တွင် ငွေစာရင်းဖွင့်အောင် ကြိုးစားနိုင်လျှင် သူ အတွက်လည်း အနာဂတ်လမ်းမှာ ဖြောင့်တန်းနေတော့သည်။ "ကျွန်မအတွက် ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့နဲ့ စုငွေ ဖွင့်ထားတာ ရှိပါတယ်။ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ငါးသန်းပါ။"

ဒါပေမဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ စည်းကမ်းအရအဲဒီငွေကို ကျွန်မ ၃၅ နှစ်ပြည့်တော့မှ ထုတ်ယူခွင့်ရှိပါတယ်” သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး “အဲဒီအထိဆိုရင် အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာပဲ” အသက်ပြည့် ရင်တော့ ကျန်းသေရမှာပဲ” ဆီးဂရင်းက ပြုံး၍ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ .. ခု အသက်က ၁၉ နှစ်လောက်တော့ ...” “မကပါဘူး။ ၂၁ နှစ်ရှိပါပြီ” “အင်း .. အရွယ်ကလည်းကောင်း ... ရပ်လည်း ချောပါဗျာ။ ကျုပ်ပြောတာ စိတ်မရှိပါနဲ့နော် မစွဲဘလက်ဝဲ” “ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒီလိုကြီးက ကြောင်ကြီးပဲ။ ငါထင်တာထက်တောင် လွယ်လိမ့်ဦးမယ် ဟု အီး မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “ဖြင့် ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ မစွဲဘလက်ဝဲ။ လိုအပ်တာကိုသာပြောပါ။ အားနာစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး” “ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မက ဒီလို စိတ်ကူးမလို့ပဲ။ အဲဒီ ကျန်မရဲ့ ဘဏ္ဍာထိန်းစုငွေကို အာမခံထားပြီး ကြိုတင်ချေးယူရင်ရမလားလို့ပဲ။ ကျွန်မက လောလောဆယ် အရေးတကြီး ပိုက်ဆံလိုနေပါတယ်။ ကျွန်မမှာ စေ့စပ်ထားပြီးသား ချစ်သူရှိပါတယ်ရှင်။ သူက ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာပါ။ အခု အစွဲရေးမှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်။ သူက နောက်သုံးနှစ်ကြာမှ ဒီနိုင်ငံကို ပြန်လာနိုင်မှာပါ။ အဲဒါ ကျွန်မက သူဆီ လိုက်သွားပြီးလက်ထပ်ချင်လို့ပဲ” “အို... ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် မစွဲဘလက်ဝဲ” ဒါ ငါအကွက်ပဲ။ ဒီငွေက ကြိုတင်ချေးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘဏ္ဍာထိန်း စုငွေရှိတဲ့လူတိုင်း အခုလိုပဲ ထုတ်ချေးကြတာပဲ။ ငါက ထုတ်ချေးလိုက်တော့ ဒီကလေးမနဲ့ ငါနဲ့ ရင်းနှီးသွားမယ်။ သူက တစ်ဆင့် သူတို့ ကုမ္ပဏီက လူတွေနဲ့ ဆက်ပြီး ရင်းနှီးသွားမယ်။ အဲဒါဆိုရင် ရှေ့ လျှောက်ပြီး ငါအတွက် တက်လမ်းချည်းပဲ။ တစ်နေ့ ကျတော့ ဒီဘဏ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတောင် ဖြစ်လာနိုင်သေးတယ်။ သူက အားတက်သရောဖြင့် - “ရပါတယ် မစွဲဘလက်ဝဲ။ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ဘဏ်သဘောအရ အင်မတန် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်စည်းကမ်းအရ ငါးသန်းလုံးတော့ ထုတ်ချေးခွင့် မရှိပါဘူး။ လောလောဆယ် တစ်သန်းတော့ ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဆို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” “ဟုတ်ကဲ့ .. အဲဒီလောက်ဆိုလည်း လုံလောက်ပါတယ်ရှင်” “ဒါဆို အလုပ်ဖြစ်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို ဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ဝင်စာရင်းသာ ပြောပေတော့” သူက ခဲတံကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ “ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်က ဘရက်ရောဂျားစီနီ ဆက်သွယ်စေချင်ပါတယ်။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ သူက ပြောပြပါလိမ့်မယ်” “ကောင်းပြီ ... ကျုပ် သူဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်” အီးဗ်က ထိုင်ရာမှ ပြန်ထလိုက်ပြီး - “ဒါနဲ့ .. ဘယ်လောက်ကြာမလဲ မစွဲတာဆီးဂရင်း” “အို .. သိပ်မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး နှစ်ရက်ပေါ့။ ကျုပ် အမြန်ဆုံးလုပ်ပေးပါမယ်။ စိတ်သာချပါ” အီးဗ်က သူမ၏ သွယ်ပောင်းနူးညံ့သော လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရင်း - “အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ရှိုးခန်းထဲမှ အီး ပြန်ထွက်သွားပြီးသောအခါ အယ်လဗင် ဆီးဂရင်းက စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ “ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်က မစွဲတာ ဘရက်ရောဂျားစီနီ ပေးပါ” သည်နာညှက် ပြောလိုက်ရသည့်နှင့်ပုံသူတစ်ကိုယ်လုံး ပိတ်တဖုံးသွားမိသည်။ ရှေ့ကန်စီရင်အကြာတွင် ဘဏ်တိုက်သို့ အီးဗ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လဗင်ဆီးဂရင်း၏ ပထမဆုံး နှုတ်ဆက်စကားက - “ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွဲဘလက်ဝဲ။ ကျုပ်တို့ဘဏ်က ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ပါဘူး” အီးဗ်က ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ “ကျွန်မတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး။ မစွဲတာဆီးဂရင်း ပြောတော့ အင်မတန် လွယ်ကူပါတယ်ဆို။ ပြီးတော့လည်း ...” “ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွဲဘလက်ဝဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှဦးမူသူက ဘရက်ရောဂျားစီ ပြောသော

စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။ "ဟုတ်တယ် အီးဗီတလက်ဝဲ နာမည်နဲ့
ဘဏ္ဍာထဲနီးစုငွေ ငါးသန်းရှိတာ မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘဏ်အနေနဲ့ အိဒီငွေပေါ်
အခြေခံပြီး ကြိုက်သလောက် ထုတ်ချေးနိုင်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း
ခင်ဗျားတို့ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် မစ္စတာကတိဘလက်ဝဲ အပေါ်မှာ မိတ်ဆွေကောင်း
မပီသရာရောက် လိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျုပ် အလေးအနက်
ပြောပါရစေ"သည်ထက် ပိုပြောစရာမရှိတော့။ ကရုဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်တွင်
အာဏာရှိသော မိတ်ဆွေတွေ နေရာတကာ၌ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်
မစ္စတာကတိဘလက်ဝဲ မကျေနပ်လျှင် သူ၏အနာဂတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်သည်ကို
အယ်လ်ဗင်ဆီးဂရင်းက ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက
အီးပဲအား ထပ်ပြောပြန်သည်။ "ကျုပ် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာလက်ဝဲ။
အခြေအနေအရဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် အခုလို
ဖြစ်ရတာပါ။ အီးဗီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆီးဂရင်းကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။
သို့သော်လည်း သူမ၏ အခြေအနေမှန်ကို မသိစေလိုသဖြင့်
ခပ်တည်တည်ပင် ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဆီးဂရင်း၊ ကျွန်မအတွက်
ဒုက္ခပေးမိတာကိုပဲ ကျွန်မက ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။
နယူးယောက်မြို့မှာ တခြားဘဏ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မကို
ခွင့်ပြုပါရပဲ ယူမိ ၃ ပြ မြ ယ ၈ ၀ ၀ အိဒီလို မဟုတ်ဘူး မစ္စတာလက်ဝဲ၊
အိဒီဘဏ္ဍာထဲနီးစုငွေကိုအကြောင်းပြုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဘယ်ဘဏ်ကမှ
ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံထုတ်ချေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး" အီးဗီ၏ အဖြစ်မှန်ကို ကြည့်ပြီး
အလက်ဇန္ဒရာမှာ မဝေခွဲတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတုန်းကဆိုလျှင်
ဘွားဘွားသည် အီးဗီအား နေရာတကာတွင် ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ယခုမူ
အခြေအနေတွေ အားလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘွားဘွားနှင့်
အီးဗီတို့ အကြားတွင် ဆိုးဆိုးရွားရွား တစ်ခုခုတော့ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပေါ်နေပြီဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီ။ သို့သော် ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း သူမ
လုံးဝ စဉ်းစား၍မရ။ စကားအလျဉ်းသင့်သောအခါများတွင် အလက်ဇန္ဒရာက
ဘွားဘွားအား အကျိုးအကြောင်း တီးခေါက်ကြည့်သောအခါတွင်လည်း "ဒီ
အကြောင်းမေးမနေပါနဲ့ အလက်။ အီးဗီက သူ့ဘဝသူ့ကျောင်းနေတာ" ဟုသာ
ဘွားဘွားက စကားပြတ်ပြောလေ့ရှိသည်။ ဘွားဘွားသည် ယခုတလော
အလက်ဇန္ဒရာပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ဂရုစိုက်လာသည်။ အားအားရှိတိုင်း
အလက်ဇန္ဒရာနှင့် အချစ်ဖြန်းလေ့ရှိသည်။ သည်အချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာကလည်း
ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ အဘွားကြီးသည် အလက်ဇန္ဒရာအား
မျက်လုံးအောက်မှ တစ်မိနစ်ကလေးမှ အပျောက်မိခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။
အလက်ဇန္ဒရာအဖို့တော့ဘုမသိဘမသိဖြင့် စိတ်ထဲ မသုံးမသန့်ဖြစ်ကာ
အနေရအထိုင်ရ ကျုပ်နေမိတော့သည်။ အဘွားကြီးအနေဖြင့်
အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် အရိပ်တကြည့် ကြည့်ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း
အကြောင်းမဲ့သက်သက် မဟုတ်။ သူမသည်တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖူးနားလည်ခဲ့ပြီ။
သူမအား အချစ်ဆုံး မြေးမကလေးကလဲမညာလှည့်ဖြားသွားခဲ့ပြီးပြီ။
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အလိမ်မခံနိုင်တော့၊ မျိုးဆက်အမွေကို ဆက်ခံမည့်သူဟူ၍
အလက်ဇန္ဒရာ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား အစစ
အရာရာတွင် မျက်ခြည်ပြတ် မဖြစ်တော့။ အီးဗီလို လန်ကြီးပြတ်သွားလျှင် မိသားစု
နောင်ရေးအတွက် အကျိုးနည်းရချည့်ရဲ့။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာကိုတော့
နားလည်ဖို့ လွယ်သည်။ အီးဗီလိုဉာဏ်နာဉာဏ်နက်မရှိ။ အလက်ဇန္ဒရာက
တည်ငြိမ်သည်။ အေးဆေးသည်။ ဉာဏ်ရှိသည်။ ရိုးသားသည်။ ပြီးတော့
ချောလည်းချောသည်။ အီးဗီထက်ပင်ပို၍ ချစ်စရာကောင်းသေးသည်။

အလက်နေရာထံသို့ ပါတီပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေမှ ဖိတ်စာတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ဖိတ်စာကို လက်ခံပြီး ဘယ်ဖိတ်စာကို ငြင်းပယ်ရမည်ဆိုတာကို အဘွားကသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။ သဘောကတော့ အလက်နေရာအနေဖြင့် တွေ့ရာလူတိုင်းနှင့် လျှောက်တွဲနေစရာ မရှိ။ တစ်နေ့တွင် ကရုဏာ-ဘရင်း လိမ္မတ်က လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးနိုင်မည့် သတိုသားလောင်းနှင့် တွေ့ဖို့သာလိုသည်။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ပင်ဘွားဘွားက အရာရာကို ချုပ်ကိုင်၍ စီမံခန့်ခွဲပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦး---ခွန်းတစ်ပါးမျှ ထုတ်ဖော်၍မပြော။

အလက်နေရာအတွက် မှန်ကန်သော ခင်ပွန်းလောင်း ရရှိရေးမှာ တားတား၏ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အဓိက တာဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် ပူရာမလို့။ အချိန်က ဖန်တီးပေးလာလိမ့်မည်။ သတိနှင့် စောင့်ကြည့်နေဖို့သာ လိုသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။

အဘွားကြီးသည် အလက်နေရာ၏ နောင်ရေးကို တွေးတောရှင်းအိပ်မပျော်သော ညများတွင် တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါကာ အီးဖီ၏အကြောင်းကိုလည်း မကြာမက ဆိုသလို တဆွေးမြည့်မြည့် တွေးမိနေတတ်သည်။ အီးပီကတော့ ပန်းပန်လျက်ပါ။ ဖြစ်လာသော အခြေအနေတွင်အဆင်ပြေပြေ စခန်းသွားနိုင်သူပါ။

အဘွားဖြစ်သူနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် အတွက် ပထမရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့ တော်တော်ကလေး စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုလည်း ကိုယ် ခဏတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေမိခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာပါချေ။ သူမသည် ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ် သိလာခဲ့သည်။ သူမမှာ ဖိုသတ္တဝါတိုင်းအား ညှဉ်းပျက်ဆောင်နိုင်သော အလှရှိသည်။ ယင်းအလှသည်ပင်လျှင် သူမ၏ တန်ဖိုး။ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် သူမအား ပါတီပွဲတစ်ခုက ဖိတ်သည်။ သူမက ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံလိုက်သည်။ ပါတီပွဲတွင် သူမအား တန်းတန်းစွဲ စိတ်ဝင်စားသော ယောက်ျားခြောက်ယောက်နှင့် သိက္ခာမီးရသည်။ လေးယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေ။ နှစ်ယောက်သာ လူပျိုလူလွတ်။ သို့သော် ဒါက အရေးမဟုတ်။ အလုပ်ဖြစ်ဖို့သာအဓိက မဟုတ်လား။ ခြောက်ယောက်လုံးကိုပင် သူမ၏ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်သည်။ သူမသည် ၂၄ နာရီအတွင်းတွင် သူတို့အားလုံး၏ အတွင်းရေးအပြင်ရေးဟူသမျှကို အတိအကျစုံစမ်းမိခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အီးဗီသည် ပိုက်ဆံကိစ္စအတွက် လုံးဝ မပူရတော့။ သူမဆီသို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ ပန်းချီကားတွေ ရောက်လာကြသည်။ တချို့က အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စားတွေပင် ပေးလာကြသည်။ ငွေလိုချင်သည်ဟု ပြောလိုက်လျှင်လည်း နာရီမဆိုင်းခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ “ကျွန်မ နံရံကပ် ကြောင် အိမ်တစ်လုံး မှာထားတယ်။ ကျွန်မအတွက်ချက်လက်မှတ် ရောက်မလာသေးလို့ပါ။ ဒါလင်မှာ လွယ်ရင် ခဏလေးနော်” သူမသည် သည်လောက်သာ ပြောလိုက်ရသည် မောင်မင်းကြီးသားဂေါင်နဲ့တော့က သူ့ဆီက ယူပါ။ ငါ့ဆီ ယူပါနှင့် အီးဗီမှာ ဘယ်သူ့ကို ဦးစားပေးရမုန်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် စည်းကမ်းတော့ထားသည်။ အပြင်ထွက် လျှင်လူပျိုလူလွတ်များနှင့်သာ တွဲသွားသည်။ အိမ်ထောင်သည်များကိုတော့ သူမ၏အခန်းမှာပင် လက်ခံတော့ဆိုသည်။ ဒါက သူမ၏ သံမဏိစည်းကမ်း။ စည်းကမ်း အတိုင်းလည်း အစွမ်းကုန် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ပီပီရီရီ နေထိုင်သည်။ သူမနာမည် စာနယ်ဇင်းထဲ ပါမလာရအောင် အထူး သတိထားသည်။ ထောက်ပံ့ကြေး အရပ်ခံရမည်ကို ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်။ တစ်နေ့တွင်

သူမ၏အဘားသည် သူမဆီသို့ ရောက်လာပြီး ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သမှု ပြုကိုပြုလာရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချ ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘားကြီးအနေဖြင့် ကရုဏာ-ဘုရင်းလိမ္မိတက်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်မည်အမွေခံမျိုးဆက်သွေးကို သွေးရှူးသွေးတန်း လိုအပ်နေသည် မဟုတ်လား။ အလက်ဇန္ဒရာက အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ထက်အပြင် တခြား ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိပါဘူး ဟူ၍ အိပ်က အပြတ်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ နတ်စံညနေတွင် အိသည့် (မြို့နှင့်တော မဂ္ဂဇင်းကို အပျင်းပြေလှူနေရင်း ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေသော အလက်ဇန္ဒရာ၏ဓာတ်ပုံကို အမှတ်မထင် တွေ့ရသည်။ သူမက အလက်ဇန္ဒရာကို လုံးဝမကြည့်။ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူငယ်ကိုသာ အထူး စိတ်ဝင်စားမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမ ခေါင်းထဲသို့ စိုးရိမ်တွေးတစ်ခုလည်း ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သားသမီးတွေ မွေးလာရင် ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ သံထဲရေသွန် ဖြစ်သွားတော့မယ်။ သည့်အတွေးကြောင့် သူမရင်ထဲ မီးတောက်သွားသည်။ သူမသည်ဓာတ်ပုံကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်အတွင်း အီးဗီအား နေလယ်စာ အတူစားကြရအောင်၊ ညစာ အတူစားကြရအောင် ဆိုပြီး မကြာခဏဖုန်းနှင့် လှမ်းဖိတ်လေ့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ အီးဗီက ညမဖြစ်သူအား သူမ ဇာတ်လမ်းထဲ ဝင်မလာစေချင်သောကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ အမြဲတမ်း ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ညမဖြစ်သူနှင့် စကားပြောရန် အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူမက အလက်ဇန္ဒရာအား သူမအခန်းသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဇူအီးဗီ၏အခန်းသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ယခင်က တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဖူး။ ထို့ကြောင့် သူမအခန်းကို အလက်ဇန္ဒရာက အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကိုအီး တွေးပူမိသည်။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာကတော့ အခန်းထဲ ဝင်လာလျှင်ဝင်လာချင်း “အမယ် ... မမ အခန်းက အပျံ့စားပဲ။ နေချင်စရာပဲနော်” ဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် သည်။ သည့်တော့မှ အီးဗီမှာ အသက်ရှူဖြောင့်သွားတော့သည်။ သူမက ပြီးလျှင် - “သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ မမတော့ အတော်ကလေးသဘောကျနေမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို မမက ကိုယ်ဘာသာကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်လေ” အဖြစ်မှန်ကတော့ သည်လို အဆင့်အတန်းမီမီ အခန်းလှလှနှင့် နေရအတွက် သူမ၏ လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် ပန်းချီကားများကို အပေါင်ဆိုင်သို့ ပုံခဲ့ရသည်ကို သူမသာလျှင် သိပါသည်။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာ သိလိမ့်ဖြစ်။ အဘားကြီးသိလို့ မဖြစ်။ လောလောဆယ်ဆယ် သိကာရှိရှိ အဆင့်အတန်းမီမီဖြင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်ကျစ် နေပြီမို့က သူမ၏အမိက တာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒါနဲ့ ဘားဘား နေကောင်းရဲ့လား အလက် “ကောင်းပါတယ် မမ” အလက်ဇန္ဒရာက ခေတ္တမျှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေပြီးမှ “ဒါနဲ့ မမရယ်။ ညီမ မသိလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ။ ဘားဘားနဲ့ မမတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဟင်။ မမတို့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာလောက်တော့ ညီမ ရှိပဲစားမိပါတယ်။ ဘာရယ်လို့သာ အတိအကျ မသိတာပါ။ ညီမကညီလိုရနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါ မမရယ်” အီးဗီက သက်မ တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ - “ဘားဘားက ညီမကို ဘာမှမပြောပြဘူးလား” “ကင့်အင်း .. ဘာမှလည်း မပြောပြပါဘူး” “ဘားဘားကို မမ အပြစ်မဆိုပါဘူး ညီမရယ်။ အမှန်က ဘားဘားက သူ့အပြစ်နဲ့သူ ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတာပါ။ အဖြစ်က ဒီလို .. ညီမရဲ့။ မမက ဒေါက်တာတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်ဖြစ်တယ်။ အင်မတန်တော်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ တို့က လက်ထပ်မလို့ သဘောတူကြပြီးသား။ ကိုယ့်ညီမချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတော့မယ်။

မမတို့က လင်မယားလည်းမကျ၊ သမီးရည်းစားလည်း မက အခြေအနေမျိုး
ရောက်နေကြပြီ။ အဲဒါ ဘွားဘွားသိသွားတယ်။ သူက မမကို အကြီးအကျယ်
ဒေါပူတယ်။ ဒေါပူရဲ့ သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကပါ နှင်ချလိုက်တယ်။ နှင်မျက်နှာ
ဝါတစ်သက် မကြည့်ချင်ဘူးဆိုပြီးတောင် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောလိုက်သွေးတယ်။
တွဲကယ်တော့ ဘွားဘွားကသုင်ယုံပြန်ပြီး ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေပါပြီ
ညီမရာ”အလက်နေရာက အစမဖြစ်သူအပေါ် ကြင်နာသော စိတ်ဖြင့်
မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ “နလိုဖြစ်ရတာ ဆိုးတာပေါ့ မမရယ်။ တကယ်တော့
မမတို့နှစ်ယောက် ဘွားဘွားဆီ သွားပြီး ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျနဲ့ နားဝင်အောင်ပြောပြ
...” “ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ညီမရယ်။ သူက
လေယာဉ်ပျက်ကျပြီးဆုံးသွားရှာပြီ” “အို. အဖြစ်က ဆိုးလှပါကလား မမရယ်။ ညီမ
ကြားရတာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီအကြောင်း မမ ဟိုကတည်းက ညီမကို
ဘာ လိုမပြောရတာလဲ ဟင်” “မမ ရှက်လွန်းလို့ပါကွယ်။ မမ ဘယ်သူမှလည်း
မပြောခဲ့ပါဘူး” သူမက အလက်နေရာ၏လက်ကို ဆုပ်ညစ်လိုက်သည်။
“ဟိုတုန်းကဆိုရင်ဘာကိစ္စမဆို ညီမကို မမ ပြောခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီကိစ္စကိုတော့ ...” သူမက ဆိုနှင့်စွဲဖြင့် ပြောသည်။ “ဆို ဘွားဘွားကို ညီမ
ပြောပြမယ်။ ညီမ ရှင်းပြရင်” “အို. မလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ မမ တောင်းပန်ပါတယ်။
မမ စိတ်မချမ်းသာရင် မချမ်းသာပါစေ။ မာနကိုတော့ တစ်ပြားသွားမှ မလျှော့ဘူး။
မမသဘောထား ညီမလည်း သိသွားပဲ မဟုတ်လား။ ဘွားဘွားကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့
ကွယ်.. နော်။ မမကို ကတိပေးစမ်းပါ ညီမရယ်” “ပေမ ညီမ
ပြောပြရင်” “ကတိပေးစမ်းပါ” “အေးလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ။ ညီမ
မပြောပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်” “မမအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့။ ဒီမှာ
အဆင်ပြေပါတယ်။ ပျော်လည်းပျော်ပါတယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ
သိပ်ကို လွတ်လပ်တာပဲကွယ်” အလက်နေရာက အစမဖြစ်သူ မျက်နှာကို
တွေ့ကြည့်နေသည်။ ညီမအိမ်မ နှစ်ယောက် ခွဲခွာနေခဲ့ကြရသည်မှာ
တစ်နှစ်ကျော်လာပြီ။ အစမဖြစ်သူကို အောက်မေ့စိတ်တွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ အဲဒီက အလက်နေရာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သိုးဖက်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ “က ... ဒီလောက်ဆို မမအကြောင်း တော်လောက်ပြီ။
ညီမလေးအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ ဘယ်နှယ်လဲ ရွှေ့လက်တွဲလို့ ချစ်ပွဲပျော်မယ့်
မောင်တော်ချောကလေးတွေထားပြီးတဲ့ ပိုမိုမျိုးပဲ တီ .. ဟဲ” ဟို ပြောတာ
ညီမဖြစ်သူအား စလိုက်သည်။ “မတွေ့သေးပါဘူး မမရယ်” အီးဖိုက ညီမဖြစ်သူ၏
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေသည်။ မိမိရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲတွင်
ကြည့်နေရသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမှာညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ခွဲခြား၍
မရနိုင်အောင်ပင် ရုပ်သွင်မှရာ တူနေကြသည်။ သည်အချက်ကို
ဖျက်ကိုဖျက်ရမည့်ဟာ အီး ကျတိပြီး ဆိုးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ “မပူပါနဲ့ ညီမရယ်။
မကြာခင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ချလက်ချသာစောင့်မျှော်နေစမ်းပါ။
မောင်တော်ချောကလေးက မကြာခင်
လက်ကမ်းလာပါလိမ့်မယ်” ယောက်ျားယူဖိုကိစ္စက ဖြည်းဖြည်းပေါ် မမရယ်။ ညီမ
အလျင်လိုသေးပါဘူး။ လောလောဆယ် အလုပ်တွဲစီခွဲရဖို့ပဲ ညီမစိတ်စောနေတယ်။
ဘွားဘွားကိုလည်း ပြောပြီးပါပြီ။ နောက်အပတ်ဆိုင်ရင်
ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ဌာနတစ်ခုရဲ့ ဌာနမှူးနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ
အလုပ်ရဖို့ သေချာတယ် ညီမအိမ်မနှစ်ယောက် ပြောချင်တာတွေကို
ဝအောင်ပြောပြီးကြသောအခါ အီးပုံ၏ တိုက်ခန်းအနီးမှ
စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် နေလယ်စာ စားကြသည်။ အီး
ပိုက်ဆံအတင်းပေးသည်။ သူမက ညီမဖြစ်သူထံမှတာမှမလိုချင်။

ခွဲခွာကနီးကျတော့ အလက်ဇန္ဒရာက ပြောသည်။ “မမမှာ ပိုက်ဆံအသုံးလိုရင် ပြောပါနော်” မပူပါနဲ့။ မမမှာ သုံးလို့တောင် မကုန်ပါဘူး” “ပေမဲ့ အရေးပေါ် အသုံးလိုတဲ့ အခါကျတော့ အားမနာပါနဲ့။ ညီမမှာ ရှိတော့ အချိန်မရွေးယူသုံးနိုင်ပါတယ်” အီး ညီမဖြစ်သူ မျက်နှာကို ခိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “အေးပါကွယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမလိုတဲ့အခါကျတော့ ပြောပုမယ်” သူမက ပြီးလျက် “ဒါပေမဲ့ မမဘာတစ်ခုမှ မလိုချင်ပါဘူး အလက်” မှန်ပါသည်။ သူမက တစ်ပိုင်းတစ်ဖုံကလေးကို မလိုချင်။ တစ်ခုလုံးကိုသာ လိုချင်ပါသည်။ တစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုရအောင်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုသာ သူမ အချိန်ရှိသရွေ့ အကြံထုတ်နေမည့် မဟုတ်ပါလား။ ဉာဏ်ပေးမားကျန်းစုမှ နာဆောကမ်းခြေ ရပ်သာတွင် ပါတီပွဲတစ်ခုကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသည်။ “အဲဒါ မင်းမပါရင်တော့ လုံးဝ ပွဲစည်မှာ မဟုတ်ဘူးပဲ သိလား။ တို့အသိတွေလည်း အားလုံးလိုလို လာကြမှာကွ။ လုပ်ပါကွာ။ တို့နှစ်ယောက်ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလိုက်ကြရအောင်နော်” တစ်ဘက်မှ ဖုန်းနှင့်ပြောသူမှာ နတာလူဒွမ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ နတာမှာ ဆွစ်ဇာလန်တန်းက အီးဖီနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း။ နာဆောကမ်းခြေသွားလျှင် အတူသစ်ရဖို့ သေချာသည်။ လက်ရှိအတွဲများက နေ့စဉ်တူနေရလို့ အသွားပြီ။ “အေးလေ ပျော်စရာတော့ ကောင်းမှာပါ။ ငါလာခဲ့ပါမယ်” ထိုနေ့ညနေတွင် ကလေးသုံးယောက်အဖေ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီအထက်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးက လက်ဆောင်ပေးထားသော မြ လက်ကောက်တစ်ကွင်းကို ပေါင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ လောဒ် အင် တေလာ” တိုက်ထုတ်နေရာသို့ ဝတ်စုံသစ်များနှင့် လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဒီလူဒွမ်မိသားစုပိုင်အိမ်ကြီးမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဆောက်ထားသော ဧရာမအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခြင်္သေ့ကလည်း တပြန်တပြော ကျယ်ဝန်းသည်။ အိမ်ကြီးတွင် အခန်းပေါင်း ၃၀ ရှိသည်။ အသေးဆုံးအခန်းပင်လျှင်အီး၏ ဦးတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးထက် ကျယ်သေးသည်။ သီးသန့်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက အီးဖီအား သူမနေထိုင်ရမည့်အခန်းကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော် က အထုပ်အပိုးများ ဖြေနေစဉ်အီးဖီက အမောပြေ အပျော်ရည်များ သောက်နေသည်။ ထို့နောက် တခြားညီညွတ်များနှင့် တွေ့ ဆုံနှုတ်ဆက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဇညှစ်နားထဲတွင် တခြားညီညွတ်ခြောက်ယောက် တွေ့ရသည်။ အားလုံးပင် သန်းကြွယ်သူဌေးသားသမီးတွေချည်း ဖြစ်ကြသည်။ နတာလူဒွမ်မှာအဆင့်အတန်းတူ ဘဝတူ သဘောတရားကို အလေးအနက် ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ယခုရောက်ရှိနေသော ဧည့်သည်အားလုံးပင် တူညီသော အရာအတွက်တူညီသော ခံယူချက်ရှိကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး တွေ့လျင်တွေ့ချင်း တစ်သေတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြသည်။ တူညီသော ဘာသာစကားကို ပြောကြသည်။ သူတို့သည် အကောင်းဆုံး တော်ဒါကျောင်းများ၊ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်များ၊ ဇီမံခံအပန်းဖြေရန် အကောင်းဆုံးဒေသများ၊ အပျော်စီးရွက်လှေများ၊ ကိုယ်ပိုင် ဂျက်လေယာဉ်ပျံများနှင့် ဝင်ငွေ ခွန်ပြဿနာများကဲ့သို့ ပြောကြသည်။ သတင်းစာဆရာများက ၎င်းတို့အား “လူ့ မလိုင်လူတန်းစား ဟူ၍ကင်ပွန်းတပ် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို သူတို့က လူ့ရှေ့သူရှေ့တွင် သဘောမကျယောင် ဆောင်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်းတော့ ယင်းအခေါ်အဝေါ်ကို ဘဲထူးဂုဏ်ထူးတစ်ရပ်လို နှစ်သက်လက်ခံကြသည်။ သူတို့သည် လက်ရွေးစင်လူတန်းစား သို့မဟုတ် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ ဖြစ်ကြသည်။ တခြားလူတန်းစားများနှင့် မတူအောင်

တခြားလူတန်းစားများထက် အရာရာတွင် သာလွန်အောင် သူတို့အား
ကောင်းကင်ဘုံဖန်ဆင်းပေးထားသည့်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သူတို့ကမူ
လောကတွင် ငွေသာပစ္စည်း အသုံးပြုမှုများကြသည်။ ငွေရှိလျှင်
အလှူကိုလည်း ရနိုင်သည်။ အချစ်ကိုလည်း ရနိုင်သည်။ ဒီမိုကရေစီလည်း
ရနိုင်သည်။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် ကောင်းကင်ဘုံတွင်ပင် နေရာကောင်း
တစ်နေရာရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ခေတ်အမြင် လုံးဝ မရှိသော
ရှေးဆန်သော အဘွားအို ရွတ်တွဲကြီးက မိမိအား ကျွန်ုပ်တို့တန်းစားအသိုင်းအဝိုင်းမှ
လောလောဆယ် ပ, ထုတ်ထားသည်ဟု အီး တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိရသည်။ ဒါပေမဲ့ မကြာတော့ပါဘူး ဟု ကျွန်ုပ်တို့ တွေးထားလိုက်သည်။
သူမဖည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ စကားပြော ရပ်သွားကြသည်။ အချောအလှတွေ
ပြည့်နေသော အခန်းထဲတွင် သူမက လှထွတ်ခေါင်ဖြစ်နေသည်။ နီတာက
အီး၏အား ဒည့်သည့်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အီးပဲကနုတ်ခမ်းတွင်
အပြီးပန်းဆင်ကာ ညွှတ်သည်များအား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။
သူမသည် ယောကျာ်း ညွှတ်သည်များအား အထူးဂရုစိုက်၍ အကဲခတ်လေ့လာသည်။
သူမ၏ ပစ်မှတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရွေးချယ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတွေအနက် အများစုမှာ အိမ်ထောင်သည်များ
ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့က ပို၍ပင်
အညာလွယ်ကြသေးခေါက်တွန့်တောင်းဘိပွနှင့် ဟာဝေယံ စပိုရှပ် ဝတ်ထားသော
နူးပြောင်ပြောင် လူတစ်ယောက် အီးဖ်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ -“င်း
သိပ်လှတာပဲလို့ လူတွေက ခဏခဏ ပြောကြလွန်းလို့ တော်တော်
ငြီးငွေ့နေရော့မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား ... ဟင်”အီး လှပစွာ
ပြုံးလိုက်ပြီး“အဲဒီလို ပြောကြတာ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ
မပြုံးငွေ့တတ်ပါဘူးမစွတာ”ကိုယ်နာမည် ပတ်တာဆန်ပါ။ ဒန်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ခေါ်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ။ မင်းဟာ ဟောလိဂ်ဒီ
ရွပ်ရှင်မင်းသမီးပဲလုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်” ကျွန်မက အဲဒီဘက်မှာ
ဒီမေပါပါဘူးရှင်” “၏မေပဲ တခြားဘက်တွေမှာတော့ အများကြီး
တော်ပါလိမ့်မယ်” ဒါကတော့ လုပ်ကြည့်မူပဲ သိရမှာပေါ့ ဒန်၊ မဟုတ်ဘူးလား”
သူမဒန် နုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျှက်လိုက်ပြီးတော့မှ -“နီကိုလာတာ
တစ်ယောက်တည်းလား” “ဟုတ်ပါတယ်” ကိုယ့် ရွက်လှေ ပင်လယ်အော်ထဲမှာ
ကပ်ထားတယ်။ မနက်ဖြန်အပျင်းပြေ
လှေစီးကြရအောင်လား” “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင်” ဒန် ပြုံးလျက် -“ကိုယ်တို့
ဟိုတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ကြတာလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ်က
အရင်ကတည်းက မင်းအဘွားကို သိခဲ့ ရယ်”အီး ကြီးစား ပြုံးရင်း
-“ဘွားဘွားကိုတော့ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကဲ ... တခြားလူတွေဆီ
သွားကြရအောင်” “ကောင်းပါဖို့က” သူက မျက်စိတစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြီး -“မနက်ဖြန်
မမေ့နဲ့နော်” ဒီထိုအချိန်မှစ၍ ဒန်ပဲကတော့ဆန်သည် အီးဖ်အား
တစ်ယောက်တည်းလုံး မတွေ့ရတော့။ အီး၏ တခြားညွှတ်သည်များနှင့်သာ
အမြဲတမ်း တစ်ပွဲတဲတွဲ ရှိနေသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင်လည်း သူမက ဒန်အား
တမင်ရှောင်နေလိုက်သည်။ နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ အီးမည်
ညွှတ်သည်များအတွက် အသင့်စီစဉ်ထားသော ကားတစ်စီးကိုယူကာ မြို့ထဲသို့
မောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ သူမသည် “ဘလက်ဝဲယားမော်စင်” နှင့် သာယာလှပပြီး
ရှောင်စုံကြီးကြာငြိတ်တွေ ပြည့်နှက်နေသော အာဒက်စထရာပွန်းဥယျာဉ်ကြီးများကို
ဖြတ်မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် ရေစပ်တွင် ကားကိုရပ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင်
တင်ငါလှေတွေ အစီအရံ ဆိုက်ကပ်ထားကြသည်။ ရေလုပ်သားကြီးများက

ရလာသောလိပ်ကြီးများ၊ ပုစွန်ထုပ်များ၊ ဒေသထွက်ငါးမျိုးစုနှင့် အရောင်မျိုးစုံပွင့်လယ်ခရုခွံများကို လှေပေါ်မှ သယ်ချနေကြသည်။ ခရုခွံများမှာ အရောင်တင်လိုက်လျှင်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် စွဲမက်စရာ လက်ဆောင်ကောင်းများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် ပကတိ တည်ငြိမ်လျက်ရှိပြီး စိန်တွေ့ စခင်းထားသလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်ရှိသည်။ ရေမျက်နှာပြင်တစ်ဘက်တွင်ပါရာဒိုက်စ် ကျွန်း၏ လ၊ ရစ်ကွေးကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းသည် ကမ်းခြေမှ ခွာကာ စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းထွက်လာနေသည်။ မော်တော်ပွဲပိုင်းမှ ရပ်လိုက်လာသော လူပုံသဏ္ဌာန်သည် ကောင်းကင်နောက်ခံထဲမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။ ထိုသူသည် အပြာရောင်ရွက်ထည် ချည်ထားသော သံတန်းတွင်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏ သွယ်သွယ်နှောင်းနှောင်း ခန္ဓာကိုယ်သည်လေထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလာနေသည်။ အိမ်က ခံတံဝင်စားစွာ ရပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မော်တော်ဘုတ်သည် ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးဝင်လာသည်။ လေထဲမှ လူပုံသဏ္ဌာန်လည်း ပို၍ ပိုပြင်လာသည်။ မော်တော်ဘုတ်သည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခန့်ချောချောသော ထိုသူသည် မော်တော်ပေါ်မှဆင်းကာကမ်းပေါ်သို့တက်လာပြီး မကြာမီတွင်ပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဧရာနောက် ငါးနာရီခန့်အကြာတွင် ထိုသူသည် နီတာလူဒွမ်တို့ အိမ်ကြီးဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူနေရာကလာသည်ကို အီးဖ်ကျိုက်ပြီး ဝမ်းသာမိသလိုလို ခံစားလိုက်သည်။ သူ့လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမစိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေခဲ့သည်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ထိုသူမှာ လူပုံပင် ချောနေသေးသည်။ သူ့အရပ်က ခြောက်ပေ သုံးလက်မလောက်ရှိသည်။ မျက်လုံးက အနက်ရောင်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်းနှင့် အားကစားသမားရုပ်သွင်မျိုး၊ ပြုံးလိုက်တော့ ဖြူဖွေးညီညာသော သွားတွေကို မြင်ရသည်။ နီတာက ထိုသူနှင့် အီးဖ်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ “ဒါက ဂျော့မလစ်။ သူက အီးဖ်ဘလက်စ် “ဘုရားရှေ့... မင်းရပ်သွင်က လုပ် အနုပညာ ပြတိုက်မှာ ရှိသင့်တာပဲ” သူ့အသံက ခပ်အောအော ခပ်ဝဲဝဲ။ “လာပါ ဒါလင်၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်” နီတာကခေါ်သည်။ “နေပါစေတော့ နီတာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီမှာ ငါအားလုံးနဲ့ တွေ့နေပြီပဲ” နီတာ နားလည်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး - “ဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ လိုအပ်တာရှိရင်သာ ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ” သူမ နေရာမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ အီးဝက် - “သူခေါ်တာ လိုက်ဖို့ သင့်တယ်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင်းရာ ကျမနေတုန်းလား” သူက ပြီးပြီး - “ ိ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ငါ့မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ ငါကဒီနားတလံနား နတ် ဖမ်းစားခံရပြီလေ” အီးဖ်က ရယ်သည်။ “တကယ်ပြောတာပါ။ ငါတစ်သက်မှာ အလှဆုံးမိန်းမဆိုတာ ကိုဒီတစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်” ကျွန်မကလည်း ရှင်ရုပ်ကြည့်ပြီး အဲဒီလိုပဲ ထင်နေမိတယ်” သည်လူမှာ ပိုက်ဆံရှိသလား၊ မရှိဘူးလားဆိုသည်ကို အီးဖ်ကအရေးမစိုက်တော့။ သူမက သူ့ရုပ်မြင်သည်နှင့် ကျေနပ် ပြီ။ သူ့ ရုပ်ရည်ထက်သူ့အကြည့်က ပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ သံလွန်ဓာတ်အား စီးနေသလားထင်ရသည်။ သူမ ရင်တွင်း ဖိုလာမိသည်။ သည်လို ဆွဲဆောင်မှုရှိသောယောက်ျားမျိုးကို သည်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။ “ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ” အီးဖ်က ပြောပြောကြီးပင် မေးလိုက်သည်။ “ခုနက် နီတာ ပြောသွားပြီပဲ၊ ဂျော့မလစ်လေ” ရှင် ဘယ်သူလဲ” အီးဖ်က ထပ်မေးသည်။ “အား .. မင်းက အဘိဓမ္မာဆန်ဆန်မေးတဲ့ သဘောပေါ့

ဟုတ် လား။တကယ့် ငါ့ဘဝသိချင်တယ်ဆိုပါတော့။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ သိပ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါက ဂရိလူမျိုးပါ။ ငါ့မိဘက သံလွင်ခြံစိုက်တယ်။ တခြားအပင်တွေလည်း ပါတာပေါ့လေ” ဪ ... ဒီ မလစ် ကိုး၊ မဲလစ်ကုမ္ပဏီထွက် သစ်သီးစည်သစ်ပွားများကို ကုန်စုံဆိုင်တိုင်းနှင့် အမေရိကမှ ကုန်ပဒေသာတိုက်ကြီးတိုင်းတွင် တွေ့နိုင်သည်။ “ရှင်က အိမ်ထောင်နဲ့လား” သူက ပြုံးသည်။ “မင်း ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း ပြောင်ပြောင်မေးတတ်သလား” “အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး” “မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး” သူမက တော်တော် ဝမ်းသွားသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ပိုချိုပိုချို စွဲမက်လာမိသည်။ သူမကလည်း အစွဲမက်ခံချင်လာသည်။ “ရှင် ညစာအိမ် ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ” “တကယ်အမှန်ကို သိချင်လို့လား” “ပေါ့” ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်ပါ” သူမက ဆက်နားထောင်နေသည်။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သွားပြီး ဖျောင်းဖျံနေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ” သူက အရေးမကြီးသလို ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောသည်။ “လောလောဆယ်တော့ အောင်မြင်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ မင်းက အဲဒီလို အမျိုးအားတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး” “မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး” ဂျော့မဲလစ်က အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်သည်။ “မင်းကို ငါ မြင်မြင်ချင်း ခစ်နေမိပြီ၊ တကယ့်နုလုံးသားထဲက ချစ်တဲ့အချစ်” သူက အိပ်မက်လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ အိပ်မက်စိတ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။ ဤဘဝတယ်မိန်းကလေးအနားကုမ္ပဏီလည်း မကပ်ပါ။ သူလက်တော့ ရှည်ပြီး ပျော့ပျောင်းသည်။ ထိုလက်များက အိပ်အတွက် မပြတ် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ အရက်ခွက် ယူပေးသည်။ စီးကရက်ညှပ်ပေးသည်။ သူမကို မသိမသာ လာထသည်။ သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေတော့အိပ် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလုံပူလာသည်။ သူ့ အနားမှ မဆွဲချင်အောင် ဖြစ်လာသန့်ခေါင်လောက်ကျတော့ ဖညသည်တွေ အလို့လျှို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်သွားကြသည်။ “မင်း အခန်းက ဘယ်အခန်းလဲ” ဂျော့မဲလစ်က မေးသည်။ “ခန်းမကြီး မြောက်ဘက်အဆုံးက အခန်း” သူက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်တောင် ရှည်ကြီးတွေကအိပ် မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဧကရက်တက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ရေလောင်းကြီးထဲ စိမ်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ရင်း ဂျော့မဲလစ်အကြောင်းတွေးနေမိသည်။ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် လည်ပင်းကို စမ်းမိသည်။ လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြိုးမရှိတော့။ ဘာသ ဘော့ပါလိမ့်။ သူက ဆွဲကြိုးကို ပါ ဘာကြောင့်ယူသွားတာ ပါလိမ့်။ ခုနောက်နစ်နာရီခန့် အကြာတွင် တခြားညွှတ်သည့်တွေနှင့်အတူ နနက်စာ စားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘာကိုမျှ စား၍ ခံတွင်း မတွေ့။ “ဒါနု ဂျော့မဲလစ် မမြင်ပါလား” အိပ်မက် အမှတ်မထင် ဟန်ဖြင့်မေးလိုက်သည်။ “သူ တင်းနစ်သွားရိုက်နေတယ်” နီတာက ပြောသည်။ “သူကထိပ်တန်း အားကစားသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ နေ့လယ်စာစားတော့မှ မင်းနဲ့ဆုံမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သူ ကြည့်ရာ မင်းကို တော်တော် စွဲနေပြန် တူတယ်” “သူ့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြပါဦး၊ မိသားစုနောက်ကြောင်းရာဝင်ပေါ့” “သူ မိဘတွေက ဂရိသန်းကြွယ် သူဌေးတွေပဲ။ သူက အကြီးဆုံး သား၊ သူလည်း ကျိုကျိတက်ချမ်းသာတယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်တာက နယူး ယောက်ကဟန်ဆန်အင်ဟန်ဆန် ကုမ္ပဏီမှာ၊ ပွဲစားလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီပေါ့” “ဖြင့် သူက မိသားစုလုပ်ငန်းမှာ မလုပ်ဘူးပေါ့” “ဟုတ်တယ် မလုပ်ဘူး။ သူက သံလွင်ခြံမှာ လုပ်ငန်းမကြိုက်လို့နုတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့အနေနဲ့ အလုပ် လုပ်စရာတောင် မလုပ်ပါဘူး။ မိဘလုပ်ငန်းက ဝင်ငွေကို တစ်သက်လုံး ထိုင်စားနေနိုင်တာပဲ။ သူက အလကားနေ အလကားဆိုပြီး အလုပ်တစ်ခု

ဝင်လုပ်နေပုံမျိုးပါ” နီတာက ပြီးလိုက်ပြီး “သုက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီနိုင်ကွ၊
ကောင်မတွေဆိုတာ လက်ကုန်မလည်ဘူး တကယ်လား” တကယ်ပေါ့။ သိပ်စွဲတုံ့နပ်။
ကောင်မတွေက တစ်နေ့တော့ သူတို့ကို မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ်
လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ငါတောင် ယောက်ျားရှိပြီးသား ဖြစ်နေလို့၊
နှိမ့်ဟုတ်ရင် သူ့ကို အမိဖမ်းပြီးပြီ” ဇုအိသည် ဝရန်တာခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေစဉ် ရှေ့မလစစ် လျှောက်လာသည်။ “မဂ်လာ နံနက်ခင်းပါ အီး၊
နေကောင်းရဲ့လားဟင်” သုက တကယ်ကို ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် မေးသည်။
ပြီးတော့ သူမ၏ ပါးပြင်နုနုကို တယုတယပွတ်သပ်ရင်း “မင်းက
သိပ်လှတာပဲကွယ်” သုက ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူကာ ခုထိုင်လိုက်ပြီး
ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို မေးခေါ်ပြုရင်း “သိပ်ပြီးလှတဲ့ ရှုခင်းပဲနော်” သူ့ဟန်ပန်က
ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ဖြစ်သည်။ သုက စကားတွေကရားရေလွတ်
ဆက်ပြောနေသည်။ အီးမက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်၍သာနေသည်။
တကယ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ လူချောလူလှတစ်ယောက်ပါပဲ ဟူ၍အီးမက
မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ဝရန်တာသားတစ်ပါးလို လှတဲ့သူပါပဲ။ အနုပညာပြတိုက်မှာ
ထားရမယ့် ရုပ်သွင်မျိုးပါပဲ။ “ငါ ဒီညမှာ နယူးယောက်
ပြန်ရတော့မယ်” ရှေ့မလစစ်က ပြောသည်။ “မင်းကို ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ဘယ်ကို
ဆက်ရမှာလဲ” ကျွန်မက တိုက်ခန်းသစ်ကို ပြောင်းလာကာ ရှိသေးတယ်။
ဖုန်းမတပ်ရသေးဘူး။ ရှင်ဆီကို ကျွန်မပဲ ဆက်ပါမယ်” ဒီလွှဲဆိုလည်း
ကောင်းပြီလေ၊ ငါက မင်းကို သင်ပြစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ အီး” သုက
တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ အီးမက ပါးစပ်မှတော့ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သို့သော်
စိတ်ထဲကတော့ ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်မလည်း ရှင်ကို ပညာပေးစရာ
တစ်ခုရှိသေးတယ် မဲလစ်။ ရှုအီးမသည် သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်
ရောက်ချင်း ဒီရီသီဟောလစ်စတားထဲသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။
လူထူဆက်သွယ်ရေးနည်းလမ်းများဟုခေါ်သော စာနယ်ဇင်းတွေ ပလူပျံအောင်
ထုတ်ဝေနေသည့် နယူးယောက်မြို့တွင် ဒီရီသီဟောလစ်စတားမှာ
သတင်းဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းတွင် အဓိက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူမ၏ ခင်ပွန်းက ၂၁ နှစ်အရွယ် အတွင်းရေးမှူးစာရေးမကို လက်ထပ်ရန်
သူမအား ကွာရှင်းသွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ဒီရီသီဟောလစ်စတားအတွက်
အလုပ်ရှာရတော့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ရသည့်အလုပ်ကလည်း သူမ၏
ဝါသနာနှင့် ကိုက်ညီနေသည်။ သူမသည် နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတွင်းရေး
အတွင်းအဖျင်းတွေကို ရေးသားသော နာမည်ကျော်ဆောင်းပါးရှင်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမသည် နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းကို
ချေးခါးအူမသိထားသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့က သူမအား
ယုံကြည်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ၎င်းတို့၏ အတွင်းရေးများကို သူမအား
အမှန်အတိုင်းဖွင့် ပြောကြသည်။ ထို့ကြောင့် အီးမအနေဖြင့် ရှေ့မလစစ်၏
အတွင်းရေးကို အသေးစိတ်သိချင်လျှင် ဒီရီသီဟောလစ်စတားမှတစ်ပါး
တခြားမည်သူ့ ကိုမျှ ချဉ်းကပ်ရန်မလို။ အီးမက ဒီရီသီအား “လာပုံရမစ်”
ဟုတယ်တွင် နေလယ်စာ စားဖတ်လိုက်သည်။ ဒီရီသီကလည်း လိုလိုချင်ချင်ပင်
လက်ခံသည်။ ဒီရီသီမှာ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်သည်။
သူမ၏ဆံပင်နီများကို အနက်ရောင် ဆိုထားသည်။ အသံက အလွန်ကျယ်ပြီး
အရယ်လည်း အရမ်းသန်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွှေတု စိန်တုများဖြင့်
ဖုံးနေသည်။ အစားအသောက်များ မှာလွှဲကပ်ပြီးနောက် အီးမက
အမှတ်မထင်သဘောဖြင့် ပြောသည်။ “ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ကျွန်မ
ဘာဟားမားကျွန်းကို အပန်းဖြေ ခရီးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တောတော်

ပျော်စရာကောင်းတဲ့နေရာပါပဲ” ညည်း .. အဲဒီသွားတာ ငါသိပါတယ်။ ငါလည်း
နီတာလူဒုစရံ ညည်းသညာစာရင်းမှာပါတယ်။ တခြားကိစ္စတစ်ခုကြောင့်
မသွားဖြစ်ခဲ့တာ။ ဘယ်နှယ် မိတ်ဆွေသစ်တွေ တော်တော်ရဲရဲလား” အီးမိက
ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး - “မိတ်ဆွေသစ်တွေတော့ တစ်ပုံကြီးတွေပဲပါတယ်။
အဲဒီအထဲမှာစိတ်ဝင်စားစရာ လူတစ်ယောက်လည်း တွေ့လာခဲ့တယ်။ သူနာမည်က
...” သူမက စကားကိုရပ်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “ဂျော့မဲ
... ဘယ်သူဆိုလား။ ဂျော့မဲလုပ် ထင်ပါတယ်။ ဂရိအမျိုးသား
တစ်ယောက်ပဲ” ဒီရိုသီက အကျယ်ကြီး ရယ် လိုက်သည်။ သူမအသံက
တစ်ခန်းလုံးဟိန်းသွားသည်။ ပြီးတော့မှ “မိလာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊
ဂျော့မဲလစ်ပီ” ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မဲလစ်ပီ၊ ကျွန်မ မေ့သွားလို့၊ အဲဒါ
သူ့ကို အနုတ် သိသလား” ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးပါတယ်။ တော်တော်ချောတဲ့
ကိုယ်တော်ကလေးပဲ၊ ငါဖြင့် သူ့ကို မြင်ရတာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး
အရည်ပျော်သွားတော့မလားတောင်ထင်မိတယ်ကွယ်” “သူ့နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင်ကို ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ အနုတ်” ဒီရိုသီက ဘေးဘက်
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လျက် “အကြောင်း ဘယ်သူမှ
မသိသေးဘူး။ ညည်းရင်ထဲမှာပဲ သိမေးထားသလား။ ဂျော့က မသားစုထဲမှာ
သွားမည်းပဲ။ သူ့ မိတ်တွေက စားသောက်ကုန်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းနဲ့ အကြီးအကျယ်
ကြီးပွားနေတာ။ လမ်းစဉ်အတိုင်းဆိုင်ရင်ဂျော့က မသားစုလုပ်ငန်းကြီးကို
ဆက်ခံအုပ်ချုပ်ရမယ့် သားကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့သူက စီးပွားရေး စိတ်မဝင်စားဘူး။
အချိန်ရှိတိုင်း ပိုက်ဆံကို ရေလုံသုံးပြီး ဖွပ်လျှောက်ပေနေတယ်။ အဲဒါနဲ့
သူ့အမေက သူ့ကို အမေက မောင်းထုတ်လိုက်တာ” အီး၏က
အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားရွက်မခတ် နားထောင်နေသည်။ “သူ့ကို အိမ်က
ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မထောက်ပံ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အခု သူ့ဘဝ ရပ်တည်မှုအတွက်
ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အလုပ်ဝင်လုပ်နေရတယ်” လက်စသတ်တော့ ငါ့ဆွဲကြီးလစ်သွားတာ
ဒါကြောင့်ကိုး။ “ပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့ ပူစရာ မရှိပါဘူး။ ဒီခေတ်မျိုးမှာ
သန်းကြွယ်သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးယူနိုင်ပါသေးတယ်။
ဘာလဲ ... ညည်းက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား” “မဟုတ်ပါဘူး” အီး ဂျော့မဲလစ်ကို
ယခုမှ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ သူမရှာနေသော “သော့ချက် ကို တွေ့ပြီ။ သူမ
သူဌေးဖြစ်ရေးအတွက် ဂျော့မဲလစ်ကိုပါးနပ်လိမ္မာစွာ အသုံးချရမည်။ ဟန်ကျပြီ။
နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် အီးမိသည် ဂျော့မဲလစ် အလုပ်လုပ်သော
ကုမ္ပဏီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့က သူမ၏ အသံကို ချက်ချင်း
မှတ်မိသည်။ “ငါ့ဆီက ဖုန်းသံကိုစောင့်ရတာ ငါ့မှာ စိတ်ကို မောနေတာပဲ အီးမိ။ တို့
ဒည ညဇာ အတူတူ စားကြရအောင်လား” ဒီည မလုပ်ပါနဲ့၊ မနက်ဖြန်
နေ့လယ်စာလုပ်ပါ။ ဂျော့က အအားသင့်ကာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။
ပြီးတော့မှ “ကောင်းပြီလေ ရပါတယ်။ ငါ့မှာ ဖောက်သည့် တစ်ယောက်နဲ့
နေလယ်စာစားဖို့ ချိန်းထားတာတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ကို
ပြန်ချိန်းလိုက်ရင် ရပါတယ်” “ကျွန်မ အခန်းကို လာခဲ့ပါ” သူမက လိပ်စာကို
ပြောလိုက်သည်။ “ဝ၊ နာရီခွဲမှာ ကျွန်မ အသင့်စောင့်နေမယ်” စိတ်ချ။ ငါ
ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်” သူ့အသံတွင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သံ ပါနေသည်ကို အီးမိက
ခံစားသိန့်လက်ရသည်။ အင်း ... ဒီနေ့ကိုတော့ အအားသင့်သွားအောင်
ပညာပြလိုက်ရတော့မယ်။ ခြမိနစ်သုံးဆယ် နောက်ကျပြီးမှ သူ့ရွောက်လာသည်။
သည်အချိန်သည် သူ၏ နည်းပရိယာယ်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း အီးမိက
နားလည်လိုက်သည်။ သူ၏ ရိုင်းရိုင်းသော အပြုအမူတော့ မဟုတ်။ တမင်
နည်းပရိယာယ်ဆင်ခြင်သော ဖြစ်သည်။ လူတွေက သူ့ကို စောင့်ရင်း တမျှော်မျှော်

ဖြစ်နေကြရန် ထင်လုံးတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်။ သူက လူတွေကို ယင်းသို့ လုပ်ထားရတာကို အလွန်ပျော်သည်။ လူတွေကလည်း ယင်းသို့လုပ်သည့်အတွက် သူ့ကို စိတ်မဆိုးကြ။ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် မျက်နှာမြင်လိုက်ရလျှင်ပင် အားလုံး အရည်ပျော်သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူက လူတွေကို လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့တွင် အားနည်းချက်ဆို၍ တစ်ခုသာ ရှိသည်။ တခြားမဟုတ်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် သူ၏ အဆိုးဆုံးပျောက်ကပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူက အိမ်ပေါ်၏ အခန်းကလေးကို ဟန်ပါပါဖြင့် မျက်လုံးကစားကြည့်ရင်း အိမ်တွင်းပစ္စည်းများကို အကဲခတ် လိုက်သည်။ “သိပ်ပြီး သာယာတဲ့ အခန်းကလေးပဲ။ နေချင်စရာကလေးပဲ နော်” သူက အိမ်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့သို့ဆန့် လိုက်သည်။ “ငါက အချိန်တိုင်း မင်းကို သတိရနေခဲ့မိတယ် အိမ်” သူက အိမ်အား လွမ်းဖက်သည်။ အိမ်က ကိုယ်ကို အသာတိမ်းကားရောင်လိုက်ပြီး - “နေပါဦး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ စကားပြောစရာရှိတယ် ဂျော့” သူက မျက်လုံးနက်ကြီးများဖြင့် အိမ်အား စိုက်ကြည့်သည်။ “ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြောစမ်းပါ” “မဖြစ်ဘူး။ အခုပြောမှ ဖြစ်မယ်” သူ့အသံက အေးပြီး လေးနက်သည်။ “ကျွန်မကို လာမထိနဲ့ ထရင် ကျွန်မ သတိမလိမ့်မယ် သိလား” သူက ယုံယုံကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ “ရယ်စရာ ပြောနေတာလား” “ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာ။ ရှင့်အတွက် စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့” သူ့မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ “ဖြင့် မင်းက ငါ့ကို စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောချင်လို့ အခုလို ခေါ်တာပေါ့ ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ် ရှင့်အနေနဲ့ အဲဒီ နှလုံးနီးတုံး အဘွားကြီးတွေက စတော့တော့ အာမခံစာချုပ်တွေ ဝယ်ခိုင်းပြီး ညာတုပ်နေတာ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ လုပ်နေလို့ ရှင့် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်မ သေချာပေါက်ပြောနိုင်တယ် ဂျော့” ဒေါသကြောင့် ဂျော့မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။ “မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်းရှူးနေပြီလား၊ ငါ့မိဘတွေ ဘယ်လောက် ...” “ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင့်မိဘတွေ ကျိုကျိတ်က ချမ်းသာတယ်ဆိုတာကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်က မချမ်းသာပါဘူး။ ကျွန်မ မိဘတွေလည်း ငွေပုံပေါ် ထိုင်နေတဲ့လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ရှင့်မြင်တဲ့အတိုင်းပါ လွမ်းပေါက် လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရှင့်နဲ့ကျွန်မနဲ့ တစ်လေတည်း စီးတစ်ခရီးတည်းသွား ဘဝတူတွေပါ။ အဲဒါတော့ ကျွန်မတို့ ကြီးပွားချင်ရင် ဒီ အတိုင်းထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ လေ့ကို သဘောကြီးကြီး ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရ မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်” သူမက ဂျော့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ တွင်အံ့သရိပ်များ မြင်ရသည်။ သူ ဒေါသပြေသွားပြီ။ “ဒါတော့ မင်းက ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ” “ကျွန်မ လုပ်ချင်တာ ရိုးရိုးကလေး။ လွယ်လည်းလွယ်ပါ တယ်။ ခုနက ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို ကျွန်မတို့ မိသားစုက အကြီးအကျယ် ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဌေးတွေကို ကျွန်မ မခံစားရတော့ဘူး။ ကျွန်မကို အမွေဖြစ်ထားတယ်။ ကျွန်မ ညီမလေး အလက်ဇန္ဒရာကျတော့ မဖြစ်ဘူး” “အဲဒါတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” “အို အများကြီး ဆိုင်တာပေါ့ရှင်။ ရှင့်က အလက်ဇန္ဒရာကို လက်ထပ်လိုက်ရင် အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ရှင်အားလုံးပိုင်ရောပေါ့။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပိုင်ရောပေါ့” “ဆော့ရီးပဲ အိမ်၏၊ ငါက အဲဒီလို တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး ပေါင်းရမယ်အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး” “ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ရှင့်ဆန္ဒ ပြည့်မှာ။ ကျွန်မညီမကလေးက အသက်မရှည်နိုင်ပါဘူး။ သူက အမြဲတမ်းလိုလို မတော်တဆ

အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတတ်တာရှင်း”

“ဘာကလေးနှင့် မက်သယူး”

ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ကုမ္ပဏီသည်မေဒီဆန်ရိပ်သနယ်မြေရှိ အလားတူ ကုမ္ပဏီများအနက် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီ၏ နှစ်ပတ်လည်ဝင်ငွေသည် အဆင့်တန်းတူ အခြားကုမ္ပဏီနှစ်ခု၏ နှစ်ခုပေါင်းဝင်ငွေထက် ပိုသည်။ အဓိက အကြောင်းရင်းကတော့ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်နှင့် ငွင်း၏

လက်အောက်ခံကုမ္ပဏီခွဲပေါင်းများစွာမှလုပ်ငန်းများကို ရရှိထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလီမိတက်နှင့် ငွင်း၏ ကုမ္ပဏီခွဲများအတွက် သက်သက်ပင်လျှင် ငွေစာရင်းအရာရှိများ၊ ကြော်ငြာရေးသူများ၊

တီထွင်ဆန်းသစ်မှုပညာရှင်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ ဘလောက်ဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများနှင့် လူထုဆက်သွယ်ရေးနည်းနာပညာရှင်များ စသည့်ဖြင့် အမှုထမ်းပေါင်း ၇၅ ယောက်တို့ကို သီးသန့် တာဝန်ပေး၍လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိတ်ဘလက်ဝဲက သူမ၏ မြေးမကလေး အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အလုပ်တစ်ခုခုလိုကြောင်းဖြင့် အေရွန်ဘာကလေးထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ ပြောလိုက်သောအခါ မစ္စတာဘာကလေးက အလက်ဇန္ဒရာအား

ချက်ချင်းလုပ်ပေးရန် ဝမ်းပန်းတသာ သဘောတူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကိတ်ဘလက်ဝဲကသာ ဆန္ဒရှိခဲ့လျှင် အလက်ဇန္ဒရာအား ယင်းကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကိုပင် မဆိုင်းမဖင် ချက်ချင်းပေးမည်မှာ သေချာသည်။ “ကျွန်မ မြေးမကလေးက ကြော်ငြာရေးသူအလုပ်ကို သိပ်ပြီး ဝါသနာရှိနေတယ် မစ္စတာဘာကလေး” ကိတ်က ပြောသည်။ ဘာကလေးကလည်း နေရာလပ် အဆင်သင့်ရှိကြောင်း၊ အချိန်မရွေးဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှစ၍ အလက်ဇန္ဒရာ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာကလေးနှင့် မက်သယူး

ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်ကုမ္ပဏီသည်မေဒီဆန်ရိပ်သနယ်နှင့် ၅၇ လမ်းထောင့်တွင် တည်ရှိသော ခေတ်မီအဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအတွက် အထိပ်ရှိမထိပ်တိတ် ယူထားပြီးကျန်အထိပ်များကိုမူ တခြားလုပ်ငန်းများတွက် ငှားထားသည်။ အေရွန်ဘာကလေးနှင့် အစုစပ်ပတ်နာဖြစ်သူ

နောမန်မက်သယူးတို့ကကုမ္ပဏီအတွက် ငွေကုန်သက်သာစေရန်အတွက် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လလောက်ကခန့်ထားသော ကြော်ငြာရေးသူ အမျိုးသမီးလေးကို ဖြုတ်၍ သူမ၏နေရာတွင် အလက်ဇန္ဒရာအား ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လက်ရှိအမှုထမ်းကို အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ကုမ္ပဏီ၏ အဓိကဖောက်သည် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး၏ မြေးမကလေးကို

အစားထိုး ခန့်ထားမည်ဟူသော သတင်းသည် အမှုထမ်းများအတွင်း ချက်ချင်း ပြန့်သွားပြီး အမှုထမ်းများ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတော့သည်။ သို့သော်လည်း အားကြီးသော ပိုင်ရှင်များ၏ လုပ်ရပ်ကိုသူတို့အနေဖြင့် တုံ့ပြန်ရန် မစွမ်းနိုင်ကြ။ သူတို့က အလက်ဇန္ဒရာအား မမြင်ဖူးကြသော်လည်း သူတို့အားလုံးသဘောတူ လက်ခံထားသော အချက်တစ်ရပ်ကတော့ အလက်ဇန္ဒရာဆိုသည်မှာ

ကိတ်ဘလက်ဝဲဆိုသော သန်းကြွယ်သူဌေးမကြီး၏ ခြေမွေးမီးမလောင်လက်မွေးမီးမလောင် ပေါကြော့ မြေးမကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ သူမသည် ဤကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လာလုပ်ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီအမှုထမ်းများအား စပိုင်လုပ်ရန် ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းအလက်ဇန္ဒရာအား ရုံးအမှုထမ်းတစ်ယောက်က မစ္စတာဘာကလေး၏

ခေတ်မီခမ်းနားသော ရုံးခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ဘာကလေနှင့် မက်သယူးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်နေကြသည်။ စီးပွားဖက် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ရပ်သွင်ခြင်း တခြားစီဖြစ်ကြသည်။ ဘာကလေက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်တွေလည်း တစ်ခေါင်းလုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြပြီ။ မက်သယူးကတော့ ပုပုဝဝ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တူညီသော အချက်နှစ်ချက်ရှိသည်။ ပထမအချက်က နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းတွင် အလွန်တောကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ ခုနှစ်အတွင်း ကမ္ဘာ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများ၏ အကောင်းဆုံးကြော်ငြာများမှာ သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများပင် ဖြစ်ကြဒုတိယအချက်ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်အာဏာရှင် ဆန်ကြသူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အမှုထမ်းများအား လူတွေလို မဆက်ဆံ၊ သူတို့လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်သော သက်မဲ့အရာဝတ္ထုများသဖွယ်သာ ဆက်ဆံကြသဖြင့်တောင် အမှုထမ်းတွေ ဤကုမ္ပဏီတွင် ဆက်လုပ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ဘာကလေနှင့် မက်သယူးကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ဖူးသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့် ကြော်ငြာကုမ္ပဏီတွင်မဆို အချိန်မရွေးဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသည် သူ့အတွက်သင်တန်းကျောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ရောက်လာပြီး မကြာမီတွင် ကုမ္ပဏီဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ လူးကတ်ပင်ကာတန်လည်း ဝင်လာသည်။ သူက ပြုံးပျော်စရာမျက်နှာလိုမျက်နှာရ အမူအရာမျိုးရှိသည်။ မျက်လုံးတွေက တညိုငြိမ်အေးစက်သည်။ သူသည် တခြားပါတနာနှစ်ယောက်ထက် အသက်ငယ်ပိုရသည်။ သို့သော် အမှုထမ်းများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင်တော့ အလွန်လက်သံပြောင်သည်ဟုနာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ဘာကလေက အလက်ဇန္ဒရာအား ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရန် ညွှန်ပြီနောက် “က...ဘာသောက်မလဲ မစတလက်ပဲ၊ ကော်ဖီလား၊ လက်ဖက်ရည်လား” နေပါစေရှင်၊ ကေးနူးတင်ပါတယ်” “ဒီတော့ မင်းက တို့ကုမ္ပဏီမှာ ကြော်ငြာရေးသူအဖြစ် ဝင်လုပ်ချင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ” “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုပေးတာ ကျွန်မ အများကြီးဝုဏ်ယူပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် မစ္စတာဘာကလေ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မက အများကြီး လေ့လာရဦးမှာပါ။ ကျွန်မ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ်ရှင်” “အ... ဒါအတွက် မလိုအပ်ပါဘူး” နော်မန်မက်သယူးက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားမှားသွားကြောင်း သတိရမိပြီး “ငါ့ဆိုလိုတာက မင်းအနေနဲ့ သပ်ပြီး ဖုတ်ပူမီးတိုက် ကြိုးစားနေဖို့ မလိုဘူးလို့ဆိုလိုတာပါ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်း လေ့လာသွားလို့ ရပါတယ်” “မင်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်မှာပါ” ဘာကလေ ဝင်ပြောသည်။ “မင်းအနေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီရောက်လာခြင်းပဲကွလွန်” နောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာက စဉ်းစားမိသည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အတော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မင်စရာ အကောင်းဆုံး လူတွေတော့ လုံးဝမဟုတ်ကြပါဘူး။ လူးကတ်ပင်ကာတန်က အလက်ဇန္ဒရာအား ရုံး အမှုထမ်းများနှင့်လိုက်လံ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူမအား အားလုံးပင် အေးစက်စက် အမူအရာများနှင့် တုံ့ပြန်ကြသည်။ သူတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို အလက်ဇန္ဒရာ အကဲခတ်မိသည်။ သို့သော် အကြောင်းရင်းကိုတော့ လုံး မခန့်မှန်းတတ်။ ပင်ကာတန်က သူမအား ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ ဝေ့ဆင်းနေသောအစည်းအဝေးခန်းမကြီးထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ နံရံကပ် ဗီရိတ်စလုံးတွင် ပန်းချီညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ဆုတ်ဆိပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

စားပွဲ တစ်လုံးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးစီးကရက်ကို သင်္ဘောခေါင်းတိုင်းမှ မီးခိုးထွက်သလို အဆက်မပြတ်သောက်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးက ပုပုအိုင်အိုင်၊ သံချေးရောင် ဆီပင်နှင့် အမျိုးသားမှာအသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး အသားအရေဖြူရော့ရော့၊ မျက်နှာထား သွန်သန်မုန်မုန်နှင့် ...။ ပင်ကာတန်က ပြောသည်။ “သူတို့က တီထွင်ဆန်းသစ်မှုဆိုင်ရာ ပညာရှင်တွေ၊ မင်းလည်းသူတို့နဲ့အတူ လုပ်ရမယ်။ သူက အဲလစ်ကိုပယ်။ သူတို့ကတော့ ဖင်စတန်းနဲ့မာတိဘတ်ဟိုင်းမား။ သူက မစ္စတာဘလက်ဝဲ” သုံးယောက်စလုံးပင် အလက်ဇန္ဒရာအား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ “ကဲ ... ဒီတော့ မင်းဒီမှာ နေရစ်တော့။ အချင်းချင်း ရင်းနှီးသွားအောင်အာလာပသလာပ ပြောကြတာပေါ့” ပင်ကာတန်က ဖင်စတန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဪ ... ဒါနဲ့ ဟေ့ ဟေ့ရေမေး ကုမ္ပဏီသစ်ကြော်ငြာကော်ပီကို မနက်ဖြန်မနက် ငါ့လိုချင်တယ်။ ဒီက မစ္စတာဘလက်ဝဲအတွက်လည်း လိုအပ်တာတွေကုညီလုပ်ပေးပါ” ပင်ကာတန် ပြန်ထွက်သွားသည်။ “မင်း ဘာလိုချင်သလဲ” ဖင်စတန်းက မေးသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက ရုတ်တရက် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ “ကျွန်မ .. ကျွန်မ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကို လေ့လာဖို့ လာတာပါရင် အဲလစ်ကိုပယ်ကာ အသုခချိုဖြင့် “ညည်းကံကောင်းပါတယ် မစ္စတာဘလက်ဝဲ။ နေရာမှန်ကို ရောက်လာတာပဲ။ တို့က လူသစ်တွေ သင်ပြနေရတာနဲ့ပဲ သေချင်စောနံနေပြီ” “သွားစမ်းပါ” မာတိဘတ်ဟိုင်းမားက ပြောသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ “အို ကျွန် .. ကျွန်မ တစ်ခုခုများ အမှားလုပ်မိလို့ပါလားရှင် မာတိဘတ်ဟိုင်းမားက ပြန်ပြောသည်။ “မင်း ဘာမှ မလုပ်မိပါဘူး။ တို့က ဒီမှာ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေကြတယ်။ ရေမေးကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခုအတွက် ကြော်ငြာထုတ်ရင်း ခေါင်းမီးတောက်နေကြလို့ပဲ။ ခုနက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအမိန့်ပေးသွားတာ မင်းလည်း ကြားလိုက်သားပဲ။ အရင် တို့တင်ပြခဲ့တာတွေ အားလုံးကို မစ္စတာဘာကလေးနဲ့ မစ္စတာမက်သယူးတို့က အပြတ်ပယ်ချနေလို့ တို့သုံးယောက် အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေကြတာ ကျွန်မ အတွက်ကြောင့်တော့ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်ကြပါနဲ့ရှင်” “အေး ... အဲဒါ သိပ်ကောင်းတယ်” အဲလစ်ကိုပယ်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံးတွင်လည်း အခြေအနေက ကောင်းမလာ။ အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင် သူတို့က မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီကောင်မကြောင့် တို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် အပြုတံခံရတာ။ နှင်တော့မှတိထား။ ဒီအတွက် ဒဏ်ခတ်ကို ခတ်ရုံမယ်ဟု သူတို့က ရန်ပြီးဖွဲကာ ကိတ်ပြီး တေးထားကြသည်။ ထိုနေ့ အလုပ်ချိန်ပြီးဆုံးသောအခါ အေရစ်ဘာကလေးနှင့် နော်မန်မက်သယူးတို့နှစ်ယောက် အလက်ဇန္ဒရာ အလုပ်လုပ်သော အခန်းကလေးထဲသို့ဝင်လာကြသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြေ လာအလုပ်ရှင်များ ရောက်လာသော်လည်း အမှုထမ်းများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်ရပ်များကတော့ ရှိမြဲရှိတုန်းပင်။ ဇာလက်ဇန္ဒရာတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြားကုမ္ပဏီအမှုထမ်း အားလုံးကိုပင် ပထမနာမည်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံကြသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကိုမူ လူတိုင်းပင် မစ္စတာဘလက်ဝဲ” ဟူ၍သာ လေးလေးစားစား ခေါ်ကြသည်။ “ကျွန်မနာမည်ကို အလက်ဇန္ဒရာလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ကြပါရင်” သူမက လူတိုင်းကို ပြောသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ ခေါ်ပါမယ် သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်တော့လည်း သူမအား မစ္စတာဘလက်ဝဲ” ဟုပင် ခေါ်မြဲခေါ်ကြပြန်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် အလုပ်လုပ်ရင်း အလုပ်ခွင်တွင်

တတ်နိုင်သမျှပညာယူရန်လည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ မိမိတတ်သမျှ သိသမျှဖြင့်အလုပ်ကို ပြန်လည်၍ အကျိုးပြုရန်လည်း အလွန်ဆန္ဒပြင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ကြော်ငြာရေးသူများ၏ စုပေါင်းအကြံထုတ်ကြသော အကြံထုတ်စည်းဝေးပွဲ များသို့ မပျက်မကွက် တက်သည်။ ပန်းချီပညာရှင်များ ရေးဆွဲတင်ပြသော ပန်းချီဒီဇိုင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာသည်။

နောက်ဆုံးပတ် သဘောတူညီချက်ယူရန် တင်ပြလာသော ဒီဇိုင်းပုံစံများကိုလူးကတ်ပင်ကာတန်က အပြတ်အသတ် ဝေဖန်ပြီးနောက် အစိတ်စိတ်အမြာမြာဆုတ်ဖြုတ်ပစ်သည်ကိုလည်း သူမက ဂရုတစိုက်အကဲခတ်လေ့လာသည်။ သည်လူက တော်တော်ဆိုးသည်။

ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝ မရှိ။ ကြိုးစားပန်းစားရေးဆွဲတင်ပြလာကြသော ဒီဇိုင်းပညာရှင်များနှင့် ကြော်ငြာစာမူရေးသူများအားအလကနေရာက အထူးပင် ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရသည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် မိမိ၏ ခံစားချက်များကို မျှီသိပ်ကာပညာကိုသာ အယူသည်။

တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လျက် ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ခံများထံသို့ သွားရောက်သည်။ အလုပ်လာအပ်နံသူများအား လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ဓာတ်ပုံဌာနစိတ်သို့ ပြေးရသည်။ မဟာဗျူဟာ ဆွေးနွေးပွဲများသို့တက်ရောက်ရသည်။ သူမသည် ပါးစပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ပိတ်ထားပြီး လိုအပ်သလောက်သာ စကားပြောသည်။

များများနားထောင်ပြီး ပညာရဖို့သာ အဓိကထားသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ပထမရက်သတ္တပတ် ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူမစိတ်ထဲကတော့ တစ်လလောက် ထင်မှတ်မိသည်။ အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတော့သည်။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ကားမဟုတ်၊ သူမအပေါ်တွင် အမှုထမ်းများကယခုတိုင် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေကြသေးသည့်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အတားဖြစ်သူ အလုပ်အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းသောအခါများတွင်မူ "ကောင်းပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒီလုပ်ငန်းက ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်ကြည့်တော့မှ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ" ဟု၍ပင် အမြဲတမ်းလိုလို ပြန်ဖြေတတ်သည်။ "နီအလုပ်က သမီးအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ။ အခက်အခဲရှိရင် မစွဲတာဘာကလေးနဲ့ မစွဲတာမက်သယူးတို့ကို ပြော။ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး" အလကနေရာကတော့ သည်အဆင့်ကို ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့မှ နောက်ဆုံးလုပ်ရန် အလုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ငွေသမ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာအတွက် အဖြေတစ်ခုခုတော့အောင် ရှာမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့တွင်အလုပ်ခွင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ခွင်တွင် နေ့စဉ် နံနက်ပိုင်းနှင့် နေ့လယ် ပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ပေးထားသည်။ အမှုထမ်းများ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ "ဟေး ... နယ်ရှင်နယ် လူထုဆက်သွယ်ရေးကုမ္ပဏီ သတင်းကြားပြီးပြီလား။ သူတို့ ကုမ္ပဏီက ဒီနှစ်တော်တော် အလုပ်ဖြစ်တော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့အဲဒီကုမ္ပဏီက လူတတ်ကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ကုမ္ပဏီနစ်ချပ် အစီရင်ခံစာကိုနယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးမှာ မင်နီနဲ့ ရိုက်ပြီး ထည် လိုက်တယ်ဆိုပဲ။ တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတာပဲဗျ" "အဲဒါက ဘာဟုတ်သေးလဲဗျ။ ဟိုလေကြောင်းကုမ္ပဏီကြော်ငြာကမူ တကယ်ဟားရတာဗျ။ ဘာတို သူကြောငြာက အ ... အ ... သင့်နဲ့အားအခမဲ့မီးခိုင်းပါ" တဲ့" ဦးဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ "အိုး ... ကြွပါ ... ကြွပါ ... မစွဲတလက်ဝဲ။ ကျွန်တော် ကောမောလိုက်ရမလား" "ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာသာ ကျွန်မ မှာပါ့မယ်ရှင်။"

ကျေးဇူးတင်တယ်ကော်ဖီစက်ထဲသို့ အလက်ဇန္ဒရာ ပိုက်ဆံထည့်နေချိန်တွင် တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ပြန်ထွက်သွားသောအခါ စကားသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ “ဒါနဲ့ .. ဟိုဆပ်ပြကုမ္ပဏီက သတင်းကောကြားပြီးကြပြီလား။ သူတို့ကြော်ငြာထဲက ကိုယ့်ဟန်ပြမယ် အရမ်းမိတာပဲဗျ။” နောက်ဆုံး အဲဒီငန့်မက တရားမဝင် အပြုကားတွေထဲက မင်းသမီးဖြစ်နေလို့ အဲဒီကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်မထွက်ရအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ” ၁၂ နာရီ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် အလက်ဇန္ဒရာက အလစက်ပယ်အား ပြောသည်။ “အားရင် ကျွန်မနဲ့ နေ့လယ်စာ လိုက်စားပါ့လား မမ၊ ကျွန်မတို့” “ဆောရီး၊ ငါ့မှာ ချိန်းထားတာရှိလို့ပါ” အလက်ဇန္ဒရာက ဗင်စတန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လျက်သည်။ “မှာလည်း ချိန်းထားတာရှိတယ်” ထို့နောက် မာတိဘတ်ဟိုင်းမားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန် သည်။ “ဆောရီး .. ရုံပြည့်သွားပြီ” အလက်ဇန္ဒား တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူတို့က သူမအား အနုတစ်ယောက်လို့ ဝိုင်းပယ်ထားကြပြီ။ သူမ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။ ဝမ်းလည်း နည်းမိသည်။ သူ့ပေမဲ့ အားတော့ မလျှော့သေး။ သူတို့နှင့် ပြေလည်မှုရအောင် နည်းလမ်းတစ်ခု ရှာဖြစ်အောင် ရှာမည့်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူမသည် သူတို့နှင့် ဘဝတူတစ်ယောက်ပါဆိုတာကို တစ်နည်းနည်းပြုဖြစ်အောင် ပြရမည်။ သူမ အစည်းအဝေးတွေတိုင်းကို မပျက်မကွက် တက်သည်။ အရွှေနဘာကလေး၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့် ပင်ကာတန်တို့က ပညာရှင်များအား ရက်ရက်စက်စက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများကို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်တော့ ပညာရှင်များက သူတို့စွမ်းနိုင်သလောက် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တွင်ပြုကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူတို့အားသနားမိသည်။ သို့သော် သူတို့ကတော့ သူမအား ပြန်၍ မသနားကြ။ နောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူမက အလစက်ပယ်အားချဉ်းကပ်ကြည့်ပြန်သည်။ “ဒီအနားမှာ အစားအသောက် သိပ်ကောင်းတဲ့ အီတာလျံ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်ဆို မမ” “ငါက အီတာလျံ အစားအသောက်မှ မကြိုက်တာ” အလက်ဇန္ဒရာက ဗင်စတန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူက “ငါ ကျန်းမာရေးအတွက် ဓာတ်စာစားနေရတယ်” ဟု ပတ်ပြောသည်။ မာတိဘတ်ဟိုင်းမားဘက် လှည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း - “ငါက ဒီနေ့ တရုတ်စာ သွားစားမလို့” ဟု ဆိုပြန်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာ တော်တော် ရှက်သွားမိသည်။ သူတို့က သူမနှင့်အရောမဝင်ချင်ကြ။ သူမကို အဖော်မလုပ်ချင်ကြ။ သည်အလုပ် ဝင်လုပ်မိတာသူမများခဲ့ပြီ။ ဘားဘားနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သည့် အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာပြောင်းလုပ်မိ ဖြစ်တော့မည်။ သည်အပတ်ကုန်လျှင် အလုပ်က ထွက် လိုက်တော့မည်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်သွားတယ်ဆိုတာကို သူတို့ တစ်သက်လုံးမှနိုင်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ မမေ့နိုင်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြခဲ့မှကြာသပတေးနေ့၊ မွန်းလွဲတစ်နာရီအချိန်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ညွှန်ကြားရေးမှန် အလက်ဇန္ဒရာတို့နှစ်ယောက်သာရှိနေသည်။ တခြားအမှုထမ်းတွေ အားလုံး နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်သွားကြသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အကြံတစ်ခုရှိ၍ ရုံးခန်းထဲတွင် တမင် ချန်နေခဲ့သည်။ အမှုဆောင် လူကြီးများ၏ ရုံးခန်းတိုင်းတွင် ဌာနခွဲပေါင်းစုံသို့ ဆက်သွယ်နိုင်သော ရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းခလုတ်များ ရှိသည်။ စကားပြော သေတ္တာပေါ်မှ ခလုတ်အသီးသီးတွင် သက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်းများ၏ နာမည်ကတ်ပြားများရှိရာ၊ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိစကားပြောလိုသူနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ပြော ဆိုနိုင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည် အရွှေနဘာကလေး၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့်ပင်ကာတန်တို့၏ ရုံးခန်းများထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး

ဝင်သွားပြီး စကားပြောသေတ္တာပေါ်မှ နာမည်ကတ်ပြားများကို အားလုံးကပြောင်းကပြန် ပြောင်းကပ်ထားလိုက်သည်။ မကြာမီတွင် အမှုထမ်းတွေ အသီးသီး မိမိတို့ ဆိုင်ရာ အလုပ်စားပွဲများသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ပင်ကာတန်က ကြော်ငြာရေးဌာနမှူး၏ ရုံးတွင် စကားပြောခလုတ်ကုန်ပုံလိုက်ပြီး -“ဟေး ... ပြီးတာတွေ ငါ့ဆီယူလာခဲ့၊ ချက်ချင်းယူခဲ့ ... ဟုလုမ်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ ခေတ္တ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် နော်မန်မက်သယူး၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ “ဘာပြောတာလဲ ... ဟေ့” ပင်ကာတန်က အံ့အားသင့်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကို စိုက် “ခုပြောတာ မစတာ မက်သယူးလား” “ဟုတ်တယ်၊ တယ်လီဖြစ်တာလဲဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီ ခဏလာခဲ့ပါဦး။ ချက်ချင်း လာခဲ့ပါ” နောက်တစ်မိနစ်လောက်အကြာတွင် ကြော်ငြာရေးသူ အမှုထမ်းတစ်ဦးက သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းလုတ်ကို နှိပ်ကာ -“ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြော်ငြာကော်ပီ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ လာယူပြီးအောက်ထပ်သွားပို့လိုက်ပါဦး” “ဟေ့ .. တယ်သုလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ” အေဂျန်ဘာကလေး၏ အသံ။ သည်လူနှင့် အလက်ဇန္ဒရော့ ဝင်နောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရုံးခန်းတွင်းတယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေ အလွဲလွဲ အမှားမှား ဖြစ်ကန်ကြပြီး လေးနာရီခန့်မျှ တစ်ရိုးလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကလေးနှင့် မက်သယူး ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းများအတွက် ထိုအချိန်ကာလသည် အပျော်ဆုံးကာလပင် ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းတစ်ခါဆက်၍အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်သောအခါတိုင်း အမှုထမ်းတွေက ဝမ်းသာအားရတဟေးဟေး တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ်ကြသည်။ အမှုဆောင် အရာရှိများမှာဘယ်သူ့ထံမှ လှမ်းမှန်အတိုင်း ဖုန်းဆက်၍ မရသောကြောင့် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် ဟုလုခေါ်၊ သည်လူခေါ် နိုင်းရင်း လူးလာဆန်ခတ် အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့သည်။ အေဂျန်ဘာကလေး၊ နော်မန်မက်သယူးနှင့် ပင်ကာတန်တို့က အကြီးအကျယ် ဒေါပုပြီး အော်လိုက်ဝေါက်လိုက်ဖြင့် တစ်ရုံးလုံးကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာဖြစ်မှန်းဘယ်သူမှ မသိကြ။ တရားခံကို လုံးဝရှာ၍ မရ။ သူများတွေ အပြင်ထွက်နေတုန်း အလက်ဇန္ဒရော့ တစ်ယောက်သာတစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လုပ် ကျန်ရစ်သည်ကို ပင်မတယ်လီဖုန်းခလုတ်အနီးတွင် ထိုင်နေသူ ညွှန်ကြားရေးမှ ဖရန် ကိုတစ်ယောက်သာ မြင်သည်။ သို့သော် သူမက အလက်ဇန္ဒရော့ကို မုန်းတာထက် အထက် လူကြီးများကို ပို၍မုန်းတာကြောင့် အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြော။ “ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်မှ မမြင်လိုက်မိပါဘူး” ဟူ၍သာ ဘူးကွယ်ထွက်ဆိုသည်။ ထိုညတွင် ဖရန်က သူမချစ်သူ ဖင်စတာနီးနှင့် ချိန်းတွေ့တော့မှနေ လယ်က အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။ “အဒါ ဟုကောင်မ လုပ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထောင်ခွန်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ ဒါကြောင့် သူတို့မေးတာ ဘူးကွယ်လိုက်တာပေါ့” နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အလွဲပွဲခွင့်သို့ အလက်ဇန္ဒရော့ ဝင်လာသောအခါ အလစ်ကိုပယ်၊ ဖင်စတာနီးနှင့် မာတဘတ်ဟိုင်းမားတို့က သူမအား တအံ့တ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ “ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ ဟင်” အလက်ဇန္ဒရော့က မေးသည်။ “အို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အလက်” အလစ်ကိုပယ်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ “ဒီနေ့ တိုသုံးယောက် နေ့လယ်စာစားထွက်ရင်အလက်ကို လည်း ခေါ်ချင်လို့ပဲ။ အဲဒါ အလက်က လွှတ်မှလိုက်ပါ့မလားလို့ဒီနားက အီတာလျံဆိုင်ကလေးက အစားအသောက် သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတာတကယ် ဆိုပဲကွယူ”

သူမတွင် လူတွေကို ဆွဲဆောင်ချုပ်ကိုင်နိုင်သော
 စွမ်းရည်အပြည့်အဝရှိသည်ဟူသော အချက်ကို အီးဖ်က သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍
 သတိပြုမခဲယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် ယင်းစွမ်းရည်ကို
 ကစားနည်းတစ်ခုပမာသဘောထားကာ တွင်တွင်ကြီး အသုံးချခဲ့သည်။
 အသုံးချကြိုင်းလည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ ယခုမူ ယင်းအရည်အချင်းသည်
 သူမအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ယင်းအရည်အချင်းကို အကြောင်းပြု၍
 သူမအား လူတွေကအထင်အမြင် သေးလာကြပြီ။ ကရဲ့ သင်ဂြိုဟ်ပြုလာကြပြီ။
 ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်ယင်းအရည်အချင်းကြောင့်ပင်လျှင် ယခုအခါ သူမသည်
 ရွှေ့ဘိုစံသန်းကြွယ်သူဌေးမကလေးဘဝမှ ခွေးကျွပ်ကကျ လျောကျခဲ့ရပြီ။ ဤသို့
 ဖြစ်ရသည်မှာသူမ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလသော ညီမငယ်နှင့် သူမအပေါ်
 တစ်ဖက်သတ်အထင်အမြင် သေးနေသည့် အဘွားကြီးတို့၏
 ပူးပေါင်းလုပ်ကြံမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သည်လုပ်ရပ်အတွက်
 သူတို့နှစ်ယောက်အား သူမအနေဖြင့် တစ်သက် မကျေနိုင်။ သူတို့က
 သူမအပေါ်တွင် ရက်ရက်စက်စက် ပူးပေါင်းလုပ်ကြံခဲ့ကြသည်။
 ယင်းရက်စက်မှုအတွက် သူတို့အား မှတ်လောက်သားလောက်
 သင်ခန်းစာပေးရမည်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကလဲ့စားချေရမည်။ သူမက
 အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ပြုံးထားလိုက်သည်။ နေနှင့်ကြဦးပေါ့။ ဒီကောမအစွမ်း
 ကောင်းကောင်းကြီး သိရစေမယ်။ ဒင်းတို့က ငါ့လက်ခုပ်ထဲက ရေငွေ့ပါ။
 ရအီးဗ်သည် သူမ၏ စိမ့်ကန်းကို သတိကြီးစွာဖြင့်
 ဂရုတစိုက်အကောင်အထည်ဖော်ရန် လုပ်ငန်းစသည်။ ဤစိမ့်ကန်း၏ ဗျူဟာမှူးမှာ
 သူမပင်ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရမည့် သူကတော့ ဂျော့မလစ်။
 သူမ၏ စိမ့်ကန်းကို ပြောပြသောအခါ ဂျော့မလစ်က စိတ်မဝင်စား“မင်းအကြံ
 အန္တရာယ်တော်တော်များတယ် အီးဗ်၊ ဒီလူအလုပ်မျိုးမှာ ငါဘယ်လိုမှ
 မပတ်သက်ချင်ဘူး။ မင်းဒီလောက်တောင် ပိုက်ဆံလိုချင်ရင်ငါ တခြားနည်းလမ်းနဲ့
 ရှာပေးပါရစေ အချစ်ရယ်” “ရှင်က ဘယ်နည်းနဲ့ ရှာမ” သူမက ပါးစပ်ကိုမိကာ
 ရွဲ့ကာဖြင့်မေးသည်။ “ရှင်အသုံးတော်ခံ အဘွားကြီးတွေဆီက သွားနှိုက်မလို့လား
 ဟင်။ ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ရှင်တစ်ဘဝလုံးကို
 အကျိုးမဲ့အသုံးချသွားတော့မလား ဂျော့။ အဒီလိုဆိုရင် ရှင်အရွယ်လွန်ပြီး
 သေနာခွတ်တွဲကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်ကူးမလဲစမ်းပါနဲ့ကွယ်။
 ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရှင်တစ်သက်မှာ နှစ်ခါမရနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
 ပြောတဲ့အတွင်းသာလုပ်စမ်းပါ။ အောင်မြင်ဖို့လည်း ရာနန်းပြည့် မျှော်လင့်လို့
 ရပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကြီးသာ အောင်မြင်သွားရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ကမ္ဘာမှာ
 အကြီးဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ ဖြစ်လာမှာ သိရဲ့လား။ ကျွန်မတို့
 ပိုင်လာမှာ။ ကျန်းသေကို ပိုင်လာမှာ” “မင်းအကြံ တကယ်အောင်မြင်မယ်ဆိုတာ
 မင်းက ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာ” “ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲဆိုတော့ ကျွန်မက
 ဘွားဘွားနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ ပျော့ကွက်ကို အပိုင်သထားလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။
 ကျွန်မပြောတာကိုယုံစမ်းပါရှင်။ တကယ် အောင်မြင်ရမှာပါ” အီးဗ်၏စကားတွင်
 ယုံကြည် ချက်အပြည့် ပါသည်။ သို့သော် သူမကလျှို့ဝှက်ဝှက် နိုင်လွန်းသည်။
 ထို့ကြောင့် ဂျော့မလစ်က တွေးကြောက်နေမိသည်။ အီးဗ်အနေဖြင့် သူမအပိုင်းကို
 နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်နိုင်သည်ဟုအလေးအနက် ယုံကြည်သည်။ သို့သော်
 ဂျော့မလစ်ကို စိတ်ချ။ သူက စိတ်မတည်။ သည်ကိစ္စက အမှားတစ်ချက်
 မခံနိုင်သော အလုပ်မျိုး၊ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားလျှင် စိမ့်ကန်းကြီးတစ်ခုလုံး

ပျက်စီးသွားမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက အပြတ်မေးလိုက်သည်။ “ရှင် ဒီလိုတူနဲ့ဆိုတတ်တူနဲ့ဆိုတတ် လုပ်နေလို့မရှိဘူး။ တစ်ခုခုကို အပြတ်ဆုံးဖြတ်။ ရှင်လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား ဒါပဲပြေ” သူမက အသံက အမိန့်ပေးသံ ပါနေသည်။ ရှင်လုပ်မလဲမိက သူမမျက်နှာကို အကြာကြီး အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ “လုပ်မယ်” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်သည်။ သူက အနီးကပ်သွားပြီး သူမ၏ ပံ့ခိုးကို သူ့လက်ဖြင့် ပုတ်သပ်နေသည်။ “ငါ လုပ်ပါမယ်။ စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်” ဖြင့် ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံး လုပ်ငန်းစမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်နော်၊ အဒေတာ သမ္မတစည်းကမ်းပဲ။ ကြပ်ကြပ်သတ်ထားရလိမ့်မယ်” စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်။ မပူရားခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်မျိုးကြီးမဆင်းမတူ ဆောင်ရွက်ပါမယ်” သူက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းကျုံးပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ဇုအလက်ဇန္ဒရာအတွက် အရာရာသည် နေချင်းညီချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဘာကလေးနှင့် မက်သယူး ကုမ္ပဏီတွင် သူမအတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်ရမည့် နေ့သည် အောင်ပွဲခံမည့်နေ့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ သူမသည် အပယ်ခံ ဇာတ်ရံဘဝမှသည့် ခေါင်းဆောင်ဇာတ်လိုက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူမ ကမ္ဘာ့ထိုးထိုး လုပ်လိုသော လုပ်ရပ်ကြောင့်မေဒီဆန် ရိပ်သနယ်မြေတွင် သူမအကြောင်းသည် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ “မင်းကတော့ စံပါပဲ။ တို့အားလုံး မင်းကို ညီချပါတယ်။ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်” ဟု ဗင်စဘန်းက ချီးကျူးစကားဆိုသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူမသည် ၎င်းတို့နှင့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဘဝတူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာသည် အလုပ်ခွင်တွင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပျော်လာသည်။ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ အထူးသဖြင့် မနက်တိုင်း ကြော်ငြာဒီဒိုင်းနှင့်စာသားအတွက် စုပေါင်းအကြံထုတ်သော အစည်းအဝေးများသို့ တက်ရောက်ရသည်ကို အလွန်သောကျသည်။ ပညာရှင် ငြင်ကြ ခန့်ကြသည်ကို ဘေးမှထိုင်၍ ကြည့်နေရသည်မှာ ဗဟုသုတလည်း ရှိသည်။ မေ့ရာလည်းကောင်းသည်။ တကယ်တော့ သူမအနေဖြင့် သည်အလုပ်ကို တစ်သက်လုံး လုပ်သွားဖို့တော့ လုံးဝမရည်ရွယ်၊ သို့သော် ဘယ်အလုပ်လုပ်မည်ဟုလည်း အမြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်သေး။ တစ်ဘက်တွင်လည်း လူပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေကြသည်။ ယင်းတို့အနက် သူမက နှစ်ယောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုနှစ်ယောက်စလုံးပင် အရည်အချင်း တစ်ခုခုလိုနေသည်ဟုသူမက ထင်သည်။ အမှန်ကတော့ သူမ သတ်မှတ်ထားသော အရည်အချင်းနှင့်အပြည့်အဝ ကိုက်ညီသည့် ခွင့်ပုန်းလောင်းကို လုံးဝ မတွေ့ရသေး။ သောကြာနေ့ တစ်မနက်တွင် အီးဗက် အလက်ဇန္ဒရာထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ နေလွယ်စာစား ဖိတ်သည်။ “ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ကာစပဲရှိသေးတယ် ညီမ။ အစားအသောက်တွေ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒါ ... တို့ညီအစ် သွားစားကြရအောင်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ သိလား” အီးဗက်မှ ဖုန်းဆက်သည်ကို အလက်ဇန္ဒရာက ဝမ်းသာမိသည်။ သူမက အီးဗက်အတွက် ပူနေသည်။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ကျစီ ဖုန်းဆက်ခဲ့သော်လည်း အီးဗက်နှင့် တစ်ကြိမ်မျှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်မရခဲ့။ အပြင်ထွက်သွား၍ မတွေ့ရတာက တစ်မျိုး၊ တွေ့ပြန်သော်လည်း ကိစ္စတွေများနေ၍ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဆိုတာက တစ်ဖုံ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့တွင် အလက်ဇန္ဒရာမှာ ချိန်းထားတာ ရှိသော် လည်း အစစ်ဖြစ်သူနှင့် တွေ့ချင်လွန်းသဖြင့် ရှေ့ရှေ့ရှုလုပ် လက်ခံလိုက် သည်။ “စိတ်ချပါ မမ၊ ညီမ

ဆက်ဆက်လွှာခွဲပါမယ်”နစားသောက်ဆိုင်ခတ် ခေတ်မီသန့်ရှင်းပြီး ဈေးလည်း
တော်တော်ကြီးသည်။ အရက်ခန်းတွင် လူတွေ ပြည့် ကျပ်နေသည့်။အီးဗ်သည်
စားပွဲတစ်လုံးရရန်အတွက် အဘွားဖြစ်သူ၏ နာမည်ကိုအသုံးပြုပြီး
ကြိုတင်စာရင်းပေးသွင်းခဲ့ရသည်။ သည်အတွက် အတော်ကလေးစိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေ့နံ့ဉှီးပေါ့။ တစ်နေ့ကျတော့မှ ဒီကောင်မအစွမ်းသိရပါလိမ့်မယ်။
အလကဲနေရာ ရောက်လာတော့ အီး စားပွဲတွင် အဆင်သင့်နေရာယူထားပြီ။
စားပွဲထိုးမှီးက အလကဲနေရာအား အီးပဲ ထိုင်နေသော စားပွဲသို့ ခေါ်လာသည်။အီး
ညီမဖြစ်သူ ပါးကို နှမ်း ကြိုဆွတ်ဆက်သည်။“ညမက အရင်ထက်တောင်
လှလာသလိုပဲကွယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာစိတ်ချမ်းသလို ထင်ပါရဲ့”ထို့နောက် မိမိတို့
ကြိုက်ရာ အစားအသောက်များ မှာလိုက်ကြ သည်။“တယ်နယ်လ၊ အလုပ်လုပ်ရတာ
အဆင်ပြေရဲ့လား”အီး၏က မေးအလကဲနှုတ်က သူမ အလုပ်စင်ဝင်သည့်နေ့မှစ၍
ယနေ့အထိ အခြေအနေ အဖြစ်အပျက် အရပ်ရပ်ကို အိတ်ညွှန်ဖာမှောက်
ပြောပြလိုက်သည်။အီး၏က သူမ အလည်ကျတော့ ထိန်ချန်သင့်တာတွေ
ထိန်ချန်ပြီး ပိုပြောသင့်တာတွေ ပိုပြောလိုက်သည်။စကားပြောနေရင်း အီး၏က
တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။သူတို့စားပွဲနားတွင် ဂျော့မဲလစ်
လာရပ်နေသည်။ဂျော့က အမြဲညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါ
ဖြစ်နေသည်။ဘုရားရေ... သူက ငါတယ်သူမှန်း ခွဲမရဖြစ်နေပါရောက်လားဟု အီး
တွေးလိုက်မိသည်။“ကင် ... ဂျော့” သူမက ပြောသည်။“ဟာ .. အီး ဂျော့မျက်နှာတွင်
ဝမ်းသာရပ်တွေ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။“ရှင်က အံ့နေသလား၊
ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲပေါ့” သူမက အလကဲနေရာကို မေးငေါ့ပြုပြီး “ဒါနဲ့ ကျွန်မ
ညီမလေးနဲ့ ရှင်မဆုံဖူးသေးဘူး ထင်ပါတယ်။ အလကဲ သူက
ဂျော့မဲလစ်တို့”ဂျော့က အလကဲနေရာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။“တကယ်
အံ့ဩစရာပါပဲဗျာ”အီး၏က ဂျော့အား သူမမှာ
အမြဲညီမတစ်ယောက်ရှိကြောင်းလောက်သာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။
သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရပ်ချင်းချွတ်စပ်တူကြောင်းကိုတော့ မပြောခဲ့မိ။
အလကဲနှုတ်က ဂျော့ကို ကြည့်ပြီး မှင်တက်နေမိသည်။“ရှင် တစ်ခါတည်း ဒီမှာပဲ
ဝိုင်းလိုက်ပါလား”အီးပဲက ဖိတ်ခေါ်သည်။“သည်းခံပါဗျာ။ နေတော့
အလွန်နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက်
နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ပဲ။ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဟုတ်လား” သူက
အလကဲနှုတ်ကသို့ လှည့်လျက် - “မကြာခင် ဆုံကြဖို့မျှော်လင့်ပါတယ်”ဂျော့
ပြန်ထွက်သွားသည်။“ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ပြန်ထွက်သွားသော ဂျော့၏
နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း စားပွဲတွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ကြသည်။“တော်တော်ချောတဲ့
မောင်ပဲနော်၊ သူ တယ်သူလဲ မမ ဪ ... နီတာလူဒွတ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ။
နီတာတို့ ပါတီပွဲမှာ မမနဲ့ အသိဖြစ်လာခဲ့တာ”“မကပဲ ကဲလွန်းတာလား၊ သူကပဲ
တကယ်ချောလို့လားတော့အီး၏က ရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ -“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက
တော်တော်ကို ချောတဲ့ မောင်။ ဒါပေမဲ့မမကြိုက်တဲ့ တိုက် တော့ မဟုတ်ဘူး။
အမျိုးသမီးတွေကတော့ သူ့ကိုတော်တော် သဘောကျကြတယ်”“ဟုတ်တယ် မမ၊
ကျလည်းကျစရာပဲ။ ဒါနဲ့ သူက အိမ်ထောင်ရှိသလားဟင်”ဥပါအီး။ ဒါလည် ပွဲ
မမသိသလောက်မရှိပါဘူး။ ဒါလည်း သူက မယူသေးလို့ပါ။
မမသိသလောက်တော့သူက ပြိုင်တိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ။ သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့
အမျိုးသမီးတွေတန်းစီနေကြတယ်။ ရပ်ကလည်း အရမ်းချော၊ ပိုက်ဆံကလည်း
အရမ်းချမ်းသာ၊ လိုချင်တာ ရနေတဲ့လူပဲ”ထို့နောက်တွင်တော့ အီးပဲက
ဂျော့မဲလစ်အကြောင်းကို လုံးဝ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာဖြင့်
ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။စားသောက်ပြီးသောအခါ အီးဗ်က စားပွဲထိုးအား

ဘီလ် ပေးရန်တောင်းသည်။ “မလိုတော့ပါဘူး ခင်ဗျား။ အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီ။ ကုန်ကျသမျှကို မစ္စတာမဲလ်ခ်က ပေးသွားပါပြီ။” ဒီအလက်ဇန္ဒရာသည် ဂျော့မဲလ်ခ်အား မေ့ပျောက် မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အချိန်ရှိသရွေ့ သူ့ကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။ သူ့အကြောင်းကိုပဲတွေးနေမိတော့သည်။ တနင်္လာနေ့ကျတော့ အီးဗဲထံမှ ဖုန်းလာသည်။ “အခြေအနေကတော့ မလွယ်တော့ဘူးထင်တယ် ညီမရယ်။ ဂျောက်မမဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ညီမ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်ရမှာလား။ သေချာမှလည်း လုပ်ပါနော်။ မမက အလက်ကို မေးကြည့်ပါဦးမယ် ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်” အလက်ဇန္ဒရာက ပြီးလိုက်မိသည်။ ယင်းသို့ ပြီးမိသည်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ပြီး အံ့သနေမိသည်။ “နဲ့ သူ့ကို မမစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲနော်” ဟုတ်ပါတယ်။ မမပြောပြီးပဲ ညီမရယ်။ သူက မမကြိုက်တဲ့တိုက်(ပ်) မျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆို ညီမ ဖုန်းနံပါတ်ပေးလို့က်လို့ ဖြစ်ပါတယ်” ထို့နောက် ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း ခဏပြောကြပြီးတော့ အီးဗဲဖုန်းပြန်ချသွားသည်။ အီးဗဲက သူမ ဘေးတွင် အိပ်နေသော ဂျော့မဲလ်ခ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ “အမျိုးသမီးက အိုကေပါတယ်တဲ့” ဘယ်တော့လဲ “ကျွန်မ ပြောပဲမယ်” ဦးက မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မေ့ပျောက်ရုံမရ၊ မေ့ထားလိုက်မည့်ဟု ကြိုးစားလေလေ ပို၍ သတိရလေလေပင်။ သူမတစ်သက်တာတွင် ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသောယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရဖူးသေးသည်။ တခြားယောက်ျားများနှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးဖူးသော်လည်း အံ့များစုမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန္ဒရှိကြသည်။ ဂျော့မဲလ်ခ်ကျတော့ သူတို့နှင့် တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လိုအတ္တိမဆန်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားပဲသသည့်နေရာတွင်လည်း သူတို့နှင့် အပြတ်အသတ်ကွာခြားသည်။ သူနှင့် လက်ဆွဲချက်ဆက်ရုံမျှနှင့်ပင် အလက်ဇန္ဒရာ သည်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြုန်းဖြုန်း ထမိသည်။ အယ်လိုယောက်ျားမျိုးပါလိမ့်ကွယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ နှစ်မနှစ်လောက်သာ တွေ့ဖူးရကလေးနှင့် တစ်သက်မေ့မရအောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဂျော့မဲလ်ခ်ထံမှ ဖုန်းမလာ။ အလက်ဇန္ဒရာမှာ စိတ်လွပ်ရှားနေရာမှ စိတ်ဓာတ်ကျလာမိသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျရာမှ စိတ်ဆိုးလာမိသည်။ အလကားပါ ဒီလူ ဂရုစိုက်နေလို့ မောရုပ်ရိုလိမ့် မယ်။ သူက တခြားကောင်မတွေနဲ့ မြူးနေရောပေါ့။ နောက်တစ်ပတ်ကုန်တွင် ဖုန်းလာသည်။ သူ့ အသံသဩကြီးကိုကြားလိုက်ရတော့ အလက်ဇန္ဒရာသည် ဒေါသစိတ်များ ချက်ချင်းပင် ပြေပျောက်သွားသည်။ “ဂျော့မဲလ်ခ်ပါ မင်းတို့ညီအစ်မ နေလယ်စာအတူ စားကြတုန်းကခဏ တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။ အီးဗဲက မင်းဆီဖုန်းဆက်ရင် ရတယ်ဆိုလို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ဆက်ကြည့်တာပါ” သူကလည်း ပြောပါတယ်။ ရှင့်ဆီက ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် နေလယ်စာဖူး ပိုက်ဆံရှင်းသွားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်” မင်းက အဲဒီကထက်တောင် ပိုပြီး ထိုက်တန်ပါသေးတယ်။ အမှန်ဆိုရင် မင်းက ပြတိုက်ဝင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ” အလက်ဇန္ဒရာက ရယ် လိုက်သည်။ ဂျော့မဲလ်ခ်၏ ဂုဏ်ပြုစကားကိုသဘောကျမိသည်။ “ဒါနဲ့ တစ်ညနေမှာ တို့နှစ်ယောက် ညစာ အတူတူစားချင်တယ်။ ဖြစ်လျှ မလား ... ဟင်” “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ဖြစ်ပါတယ်” “တော်ပါသေးရဲ့၊ မင်းသာ ငြင်းလိုက်ရင်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမိမှာပဲ” အဲဒါတော့ တဆိတ်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ။ ကျွန်မကသာ တစ်ယောက်တည်းစားရတာ သိပ်မုန်းတာရှင့်” “ဒါပေါ့ ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဓာတ်ဘာရီလမ်းထဲက

စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သွားကြရအောင် "မက်တွန်" ဆိုင်လေ။
လူသိနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစားအသောက်ကတော့ ... "တ္ထုန္တန္တဇ္ဇယာ။
သိပ်တောင်းတာပေါ့။ ကျန် "အို .. မက်တွန်" ဆိုင်လား။ သိပ်တောင်းတာပေါ့။ ကျန်မ
အကြိုက်ဆုံးဆိုင်ပေါ့" မဇ္ဇ. စဇ္ဇ ဝိ. "မင်း အိမ်ဆိုင် စားဖူးတာကိုး" စားဖူးတာပေါ့" ၂ မ.
ခိုရောက သူ ဘေးနားတွင် ရပ်နေသူ အိပ်အား လှည့်ကြည့်ရင်း ပြီးပြလိုက်သည်။
သူက အိပ်မက် တောတောလေးစားသွားမိသည်။ အလကန္တရာက ဘာတွေကို
ကြိုက်ပြီး ဘာတွေကို မကြိုက်တတ်ကြောင်း အိပ်မက် သူ့ကိုအပြည့်အစုံ "လိုက်ချာ
ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။" ရောက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သောအခါ အင်း ...
လုပ်ငန်းတော့ပြီဟု အိပ်မက် တွေးလိုက်မိသည်။ ဥအလကန္တရာ၏
တစ်သက်တာတွင် အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။
ဂျောမရောက်လာသေးမီ တစ်နာရီခန့်တွင် သစ်ခွပန်းများတွဲထားသော
ပန်းရောင်ပူစီဖောင်းကလေးများ တစ်ဒါဇင်မျှ အလျင် ရောက်လာသည်။
အလကန္တရာက စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် အလွန်ပင် ပျော်မြူးနေမိသဖြင့်
ကြောက်သလိုလို လန့်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။
ဂျောရောက်လာသောအခါတွင်မူ ကြောက်စိတ်တွေ ပြေပျောက်ပြီး ဝမ်းသာစိတ်များ
လင်းတက်သလို တက်လာမိသည်။ ဂျော၏ ယောက်ျားပီသသော ဥပဓိရုပ်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အင်အားကောင်းသော သံလိုက်နှင့်
ဆွဲယူလိုက်သလို ခံစားမိရသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘားခန်းတွင် ယမကာများ
မှာသောက်ကြပြီးတော့စားသောက်ခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ "ကီ ..
အစားအသောက်စာရင်း ကြည့်ပါဦး။ ကြိုက်တာ မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ငါပဲ
မှာလိုက်ရမှာလား" အလကန္တရာက သူမအကြိုက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း
မှာချင်သည်။ သို့သော် ဂျောအား ဦးစားပေးလိုသဖြင့် - "မှာပါ ရှင်ပဲ မှာလိုက်ပါ။
ကျွန်မ အားလုံး စားပါတယ်" ဂျောက အလကန္တရာအကြိုက်
ဟင်းလျာများကိုချည်း မှာယူလိုက်သည်။ အလကန္တရာက အံ့သနေမိသည်။
ငါကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေသူ ဘယ်လိုလုပ် သိပါလိမ့်၊ သိပ်တော်တို
လှပါတယ်လား။ "ဒါနဲ့ ရှင် ဟင်းချက်တတ်သလား" "ဟာ .. အချက်အပြတ်က
ငါ့ဝါသနာပဲဟာ။ မေမေက သင်ပေးတာလေ။ မေမေက အချက်အပြတ်
ငါ့ဇာပ" ၉၀၀ . ၆. ၈ ၀၇၂ ရှင်တို့ မိသားစုတွေ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြရဲ့လားဂျောက
ပြီးလိုက်ပြီး - "က ဂရီလူမျိုး၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ညီမလေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်။
ငါက အကြီးဆုံး၊ တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက သိပ်ချစ်ကြတာ၊ တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်းပဲ" သူက မျက်နှာညှိုးသွားပြီး "သူတို့နဲ့ ခွဲနေရတော့ ငါ့မှာ
တော်တော်လေး ခံစားရတယ်။ ဖေဖေနဲ့ ငါ့ညီတွေက ငါ့ကို
ဂရီမှာပဲနေစေချင်ကြတယ်။ တို့လုပ်ငန်းကလည်း တော်တော်ပဲ ကြီးကျယ်ပါတယ်။
ငါ့ရှီနေရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်ကြတယ်လေ" ဖြင့် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့
မသွားတာလဲ "အမှန်ကတော့ ရူးတယ်ဆိုလည်း ခရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ငါ့
ခြေထောက်ပေါ် ငါ့ရပ်ချင်တယ်။ တခြားလူတွေအပေါ် မှီခိုနေရတာမျိုး
လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ သူတို့လုပ်ငန်းကလည်း အဘိုးရဲ့ အမွေကို
ဖေဖေကရလာတဲ့လုပ်ငန်း၊ ငါက ဖေဖေဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ငါ့ဝေစုကို
ညီတွေ ညီမတွေကိုပဲ ပေးချင်တယ်။ ငါ့ဘာသာပါ ကြိုးစားပြီး
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကြီး တည်ထောင်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု
စတော့ပဲစားကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ပြီး အခြေခံယူနေတာပေါ့" အလကန္တရာက
ဂျော၏ စိတ်ဓာတ်ကို တော်တော်လေးစားသွား "နောက်အကြောင်းကလည်း" သူက
အေးအေးညင်သာ ဆက်ပြောသည်။ "ဝါဟာ ဂရီမှာနေခဲ့ရင် မင်းနဲ့
ဘယ်တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မလဲ" အလကန္တရာက ရှက်သွေးပြာသွားသည်။ "ရှင် တစ်ခါမှ

လက်မထပ်သေးဘူးလား။” ကွင့်အင်း .. ဒါပေမဲ့ ခေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာတော့ တစ်နေ့တစ်ခါလုပ်လေ့ရှိတယ်” သူက နောက်သည်။ “တကယ်တော့ ငါ့စိတ်ကြိုက် ပွဲစဉ်ဝင်တဲ့အမျိုးသမီးမတွေ့သေးလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ” သူက ရှေ့သို့တိုးကာ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် “အလွန်တစ်ရာမှ ချောတဲ့လှတဲ့ အလက်ဇန္ဒရားရယ်။ ငါ့ကိုအင်မတန် ရှေးဆန်တဲ့လူ ထင်ချင်ရင် ထင်ပါတော့။ ငါကတော့ တစ်ခါ လက်ထပ်ရင် တစ်သက်လုံးပဲ သဘောထားပါတယ်။ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသွားနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကိုပဲ တောင်တမိပါတယ်” “ရှင်စိတ်ဓာတ် ကျွန်မလည်း သဘောကျပါတယ်” သူက တိုးတိုး “ဒါနဲ့ မင်းကရော၊ မင်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးလား ဟင်” “မရှိပါဘူး” “အဩစရာပါပဲလား။ ဒါဆို ငါကံကောင်း ...” ထိုအခိုက် စားပွဲထိုး အချို့ပွဲယူ၍ ဝင်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရားက ဂျော့၏ စကားကို ဆုံးအောင် ကြားလိုက်ချင်သည်မှာ ဖျပ်ဖျပ်လှလှနေသည်။ သို့သော် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သူမက ထိုစကားကို ကြားရမှာ ကြောက်နေသလိုလို ခံစားမိသည်။ ယခုလို ဂျော့နှင့်အတူ ထိုင်ကာ စကားပြောရသည်ကို အလက်ဇန္ဒရားက အလွန်ပျော်နေသည်။ သူမသည် ဘယ်သူနှင့်မျှ ယခုလောက် မပျော်ဖူး။ ဂျော့က သူမအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူမကလည်းကလေးဘဝမှ မမိ၏ အတွေ့ အကြုံအားလုံးကို အတိအကျဖော်ပြ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ဂျော့က သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ဂုဏ်ယူသည်။ ရုပ်ချောသော မိန်းမများသည် လုံခြုံမှုမရှိတတ်ကြောင်း သူ့သည်။ ယောက်ျားတွေက အလှကိုသာ ဂရုစိုက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမများက သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူသားတစ်ယောက်လို မထင်ကြတော့ဘဲ အရာဝတ္ထုတစ်ခုလိုသာ ထင်လာမိကြသည်။ ဂျော့က မိန်းမချောများနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ရုပ်ရည် ရူပကာကိုဘယ်တော့မှ အမှန်းမတင်။ သူက သူတို့၏ အတွင်းစိတ်နှင့် ခံစားချက်ကိုသာအလေးအနက်ထားသည်။ သူတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကိုသာ အာရုံစိုက်သည်။ အလက်ဇန္ဒရားကတော့ အဩစရာ အတွေ့အကြုံသစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ဂျော့အား ဘွားဘွားအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်းတွေကို ပင်တစ်နယ်ပင်တစ်စင်ပါ ပြောပြလိုက်မိတော့သည်။ “ဒါနဲ့ မင်းအိမ်က မင်းတို့နဲ့အတူတူ မနေဘူးနော်” ဟုတ်ပါတယ်။ သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လို့ သီးခြားတိုက်ခန်းငှားနေတာ ဂျော့က အိမ်ကို ဘာကြောင့် မကြိုက်တာပါလိမ့်ဟု အလက်ဇန္ဒရားက တွေးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ဝမ်းသာနေမိပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ညှစ်စားကြကုန်း ဤခြားစားပွဲများမှ အမျိုးသမီးတွေက ဂျော့ကိုပဲ ခဏခဏလှည့်ကြည့်နေ ကြသည်ကို အလက်ဇန္ဒရား သတိပြုမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ကတော့ ဘယ်သူ့ ကိုမျှ လှည့်ချိတ်မကြည့်၊ တစ်ချိန်လုံး အလက်ဇန္ဒရားကိုသာရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေသည်။ ဂျော့က ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောသည်။ “မင်းက ဂျက်ဇင်တ ဝါသနာပါလားတော့ မသိဘူး။ စနစ်တစ်ပုံလေ့ရှိလမ်းမှာ ဖိုက်ဖ်စပိုက်” ဆိုတဲ့ ဂီတ ကလပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်” “စစ်စစ်လုံတေလာ စနစ်ယားတီးတဲ့ ကလပ်လား” ဂျော့က အံ့သွားသည်။ “မင်းရောက်ဖူးလို့လား” “တစ်ခါတလေပါ” သူမ ရယ်သည်။ “ကျွန်မ သူတို့ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြတာ အံ့သရစရာပဲနော်” ဂျော့က လေသံအေးအေးဖြင့် တကယ်ကို အံ့သရစရာပါပဲ” သူတို့နှစ်ယောက် စစ်စစ်လုံတေလာ၏ အံ့သရစရာ စနစ်ယားလက်သံကို သွား၍ နားထောင်ကြသည်။ အဲသည်ကပြီးတော့ ဘလီကားလမ်းမှတစ်ဆင့်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အဲသည်မှာ လူတွေ အရက်သောက်ကြသည်။ ပေါက်ပေါက် စားကြသည်။ မြားပစ်ကစားကြသည်။ စနစ်ယား နားထောင်ကြသည်။ ဂျော့က ဆိုင်သို့လာနေကျ ဖောက်သည်တစ်ယောက်နှင့်အပြိုင် မြားပစ်သည်ကို

စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ တစ်ဘက်လူကလည်း တော်တော်ကို လက်ဖြောင့်သည်။ သို့ပေမဲ့ဂျော့ကို မယှဉ်နိုင်။ ဂျော့က အားနှင့်မာန်နှင့် ဖိကစားနေသည်။ အပျော်ကစားနည်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သော်လည်း သူက တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဝင်ခဲ့နေသူပမာ အသေအလဲ ကစားနေသည်။ အင်း ... ဒီလူတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို အနိုင်ရမယ့်နေရာနဲ့ပဲမယ်လူမျိုးပဲ ဟု အလက်ဇန္ဒရာက မှတ်ချက်ချမိသည်။ သူတို့ ဘားဆိုင်က ပြန်ထွက်လာကြတော့ မနက်နှစ်နာရီရှိနေပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာက အချိန်လည်း အကုန်ပြန်လွှဲကာတော့ စိတ်တိုမိသည်။ ဂျော့ကားလာသော ရိုးလ်-ရိုက်စ်မိခင်ကား ကြီးနောက်ခန်းတွင် တစ်မိမိမ့် ကြည်၍ လိုက်လာသည်။ ညအိမ်မနှစ်ယောက် ရပ်ချင်းတူလိုက်ပုံမှာ အံ့စရာပင် ကောင်းလှသည်။ “ရှင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ဟင်” “ပြောရင် မင်းရယ်လိမ့်မယ်” “မရယ်ပါဘူး။ ပြောသာပြောပါ” “မင်းရယ်ရှင်လည်း ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါက စိတ်ကူးယဉ်တာ။ လူပေါ်ကြော့ခံယောက်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပါတော့။ ငါ့ဘဝကခွက်လှေတွေစီး၊ ပါတီတွေတက် တစ်သက်လုံး ဒီလိုနေသွားရမှာ ပြီးငွေစရာကြီးပဲ” “အင်း ... ဆိုပါဦး” သူက သူမမျက်နှာကို ခိုက်ကြည့်ရင်း “အဒါတွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မယ့်လူက မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးပေါ့” အလက်ဇန္ဒား ရင်ခုန်သွားမိသည်။ ကျွန် .. ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ “ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှ မပြောပါနဲ့။ ဘာမှမပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်” သူ့နှုတ်ခမ်းများက သူမ နှုတ်ခမ်းနားသို့ ကပ်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမဲ့ သူက ရှေ့သို့ ဆက်မတိုး။ အတင့်မရွံ့နဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်။ ဤကား အိပ်ပျော်၊ ညွှန်ကြားချက်။ ပထမနေ့မှာ ဘာမှ မတုံ့မထန်နဲ့၊ ရှင် အဒါလိုလုပ်ရင် ရှိမိယ့်လို့ အသေဆုံးနဲ့သေရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အရင်မစနဲ့၊ သူကပဲ အရင်စပါစေ။ သို့ဖြင့် ဂျော့က ကိုယ်စိတ်ကိုကိုယ်ထိန်းချုပ်ကာ အလက်ဇန္ဒရာ၏လက် ကလေးကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လိုက်လာရသည်။ ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီး ရှေ့တွင် ညင်သာစွာ ကားရပ်သွားသည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက နောက်ပြန်လှည့်ကာ - “ဒီညနေ ကျွန်မတော့ သိပ်ပျောက်တာပဲရှင်” “ကိုယ်လည်း ထွက်သွားလည်းကောင်းပါပဲ” အလက်ဇန္ဒရာ၏အပြုံးသည် တစ်လမ်းလုံး ထန်လင်းသွားသည်။ “ဝှက်နိုက် ... ဂျော့” သူမက တိုးတိုးပြောကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ရှင်နောက် ၁၅ မိနစ်အကြား ... အလက်ဇန္ဒရာ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။ “ငါ အခုဘာလုပ်လိုက်သလဲ မင်းသိရဲ့လား ဟင်” ဂျော့က ပြောသည်။ “ငါဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ခုပဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်လေ။ ငါ ဒီနေ့တွေခွဲရတဲ့ အံ့ဩစရာ မိန်းကလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကောင်းသောအိပ်ခြင်း ဖြစ်ပါစေ လှသော အလက် ဇန္ဒရာရယ်” ကျော့ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး တွေးနေမိသည်။ တိုလက်ထပ်တဲ့ နေ့ ကျတော့ ငါ့မိသားစု အားလုံးခေါ်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ဒီကောင်ဘာကောင်ဆိုတာ ကြားပြလိုက်မယ်။

ဂျော့မဲလ်စိထံမှ နောက်ထပ်ဘာသံမှ မကြားရတော့ တစ်ရက်လည်းမဟုတ်။ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်။ ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လုံးလုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတော့သည်။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း အလက်ဇန္ဒရာမှာ သွေးရူးသွေးတန်း သွားကိုင်ရသည်က အမော။ သို့ပေမဲ့ ဂျော့ထံမှမဟုတ်။ သူ့ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ ယင်းသို့တွေးရင်း ဟိုနေ့ညက သူပြောသွားသော စကားသံကို ကြားယောင်လာမိပြန်သည်။ အဲဒါတော့ကို ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်တဲ့လူက မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ငါထင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံးပေါ့။ ငါဖေဖေနဲ့ မေမေဆီခုပ် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်လေ။ ငါ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အံ့သြစရာ မိန်းကလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ဂျော့ထံမှ တယ်လီဖုန်း မဆက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူမကအကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှာကြည့်သည်။ ငါကများ သူ့ကို တစ်ခုခု စောကားလိုက်မသလား။ သူက ငါ့ကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတာတော့ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒါ ငါ့ကို ချစ်မိမှာစိုးပြီး တမင်များ ရှောင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ သူ့ကြိုက်တဲ့ပုံစံမဝင်ဘူးလို့ များ သူ သတ်မှတ်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ဆေးရုံများတက်နေရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သေများသေသွားလေပြီလား။ သူမ သည်ထက်ပိုပြီး စောင့်မနေနိုင်တော့။ စိုးရိမ်စိတ်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးပွားလာသည်။ သို့ဖြင့် အီးဇာရိထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ပထမတော့ ဟန်ဆောင်ကာ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေလိုက်သေးသည်။ သို့သော် မကြာပါချေ။ အလိုလို ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။ “ဒါနဲ့ မမ ဂျော့သတင်း ဘာများ ကြားသေးသလဲ ဟင်” ငါ့အင်း .. ဘာမှမကြားရပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ညီမကိုညစာစားပွဲအတွက်တော့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖိတ်မှာပဲလို့ မမက ထင်နေတာ “ဟုတ်ပါတယ်။ ညီမတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ညစာအတူသွားစားကြတယ်လေ” “အဲဒီကတည်းက ဘာမှ သတင်းမရတော့ဘူးလား” “ဟုတ်တယ် ဘာမှ မရဘူး” “အလုပ်များနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဘယ်သူမှ ဒီလောက်တောင် အလုပ်မများ နိုင်ပါဘူး ဟုတွေးလိုက် ပြီးမှ - “ထံဇာလည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်လေ” “ဂျော့အကြောင်း မေ့ထားလိုက်ပါတော့ ... ညီမရယ်။ လောလောဆယ် မမတွေ့ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက ကနေဒါ အမျိုးသား၊ ရုပ်ကလည်း သိပ်ချောတယ်။ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီလည်း ဝိုင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ..” တစ်ဘက်မှ လိုင်းပြတ်သွားသည်။ အီး ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ သူမစိမ့်ကန်း ဘယ်လောက်ထိ ချောမောအောင်မြင်နေကြောင်း အဘွားကြီးကိုသာသိစေချင်စမ်းပါတိ။ “ဟေး .. အလက် ... ဒီနေ့ ဘာစားမလဲ” အဲလစကိုပယ်က မေးသည်။ “ဘာမှမစားဘူး” အလက်ဇန္ဒရာက ပြန်ပြောသည်။ သည်တစ်မနက်လုံး သူမ စိတ်တိုနေသည်။ လူတိုင်းကို သည်လိုချည်း ဘုမ္မတုနေသည်။ ဂျော့မဲလ်စိထံမှ ဘာသံမှမကြားရသည်မှာ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာ ဒေါသထွက်နေပြီ။ ဂျော့ကို ထွက်ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ဘာလို စွဲခဲ့လန်းလန်း ဖြစ်နေရတာလဟာ သူမကိုယ်သူမဒေါသထွက်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း ဂျော့ကို ဒေါသထွက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ။ ဂျော့နှင့် သူမတို့မှာ ညနေစာအတူ တစ်ကြိမ်သာစားဖူးကြသေးသည်။ သူမမီးတစ်ချောင်းနဲ့များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ယခုတော့အလက်ဇန္ဒရာ အဖြစ်က သတို့သားလောင်းကို မျှော်နေသည့် သတို့ သမီးပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူမအနေဖြင့်

သည်ပုံမျိုး လုံး မဖြစ်သင့်။ ဂျော့က ပိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်၊
ကြိုက်သည်မိန်းမကို အချိန်မရွေး ခေါင်းခေါက်ရွေးယူနိုင်သည်။
အလက်ဇန္ဒရော့ထက် အဘက်ဘက်က သာတာတွေက ဒီနင်ဒေး။ ခုတလော
အလက်ဇန္ဒရော့တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား စိတ်တိုနေကြောင်း ဘွားဘွားကပင်
အကဲခတ်မိသည်။ “ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေလို့လား
ဟင်” “မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ သမီး အိပ်ရာဝင် နောက်ကျနေလို့ပါ” အိပ်ရာဝင်ပြန်
တော့လည်း ဂျော့မလစ် အကြောင်းကိုသာ အမြဲတမ်းသတိရနေမိသည်။
မဟုတ်တယူက အိပ်မက်တွေလည်း မက်သည်။ ထားလိုက်စမ်းပါ ... ဒီလူကို၊
သူ့ချစ်မှု ကိုယ်ချစ်ရမှာပေါ့။ ဂျော့မလစ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်အတွက်
အေးဗကိုပင် သူမက အပြစ်တင်ချင်လာမိသည်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရုံးသို့
ဖုန်းလာသည်။ “အလကလား၊ ကိုယ် ဂျော့မလစ်ပါ” အလက်ဇန္ဒရော့
ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိ၊ ကြောင့်ကြောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ “ဘယ်နယ် .. အလက်၊
တယ်လီဖုန်း ကိုင်ထားတယ်နော်” “ဟုတ်ကဲ့ ကိုင်ထားပါတယ်” သူမ ရင်ထဲတွင်
ခံစားချက် ပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ပျော်ရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား မသိအောင်
ဖြစ်နေရသည်။ သူက အတွေးအခေါ် မရှိတူလို့၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တူလို့။ သူနှင့်
အဆက်သွယ်လုပ်နေလို့ အလကားပဲ။ အခုကတည်းက တစ်ခန့် ဖြတ်ပစ်လို့ကတော့
ကောင်းတယ်။ နှိမ့်ဟုတ်ရင်တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ညစ်နေရလိမ့်မယ်။ “ကိုယ် မင်းဆီ
မကြာခင် ဖုန်းပြန်ဆက်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဂရုကိုထွက်သွားရလို့၊ အေသင်က
ပြန်ရောက်တာ မနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတာ” သည်စကားကြောင့် အလက်ဇန္ဒရော့
ရင်ထဲ ခံထားတာတွေ အားလုံးအရည်ပျော်သွားကြသည်။ “ဟင် ... ရှင် အေသင်ကို
သွားသေးတယ် ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ် သွားသေးတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်
ညီစာစားတဲ့နေ့ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား” အမယ်လေး ...
မေးပဲမေးရက်လေတယ်။ ဘယ်နယ် မမှတ်မိပဲနေပါ မလဲကွယ်။ “အဲဒါ
နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကိုယ့်ညတော်မောင် စတိုးဗ်ဆီကဖုန်းလာတော့တာပဲ။
ဖေဖေ နှလုံးရောဂါပြန်ပေါ်လို့ ချက်ချင်း လာပါဆိုပြီးခေါ်တာနဲ့” “အို...
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဂျော့ရယ်” ဂျော့အပေါ် အထင်အမြင် သေးမခွဲတဲ့အတွက်
သူမကိုယ်သူမ အပြစ်တင်မိသည်။ “အဲဒီတော့ ခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ
ဟင်” “ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ။ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ။
ကိုယ်ဖြင့်ပူလို့ကရတာကွယ်၊ ထိုင်လို့မရ ထလိုမရတဲ့အထိပါပဲ။ ဖေဖေက ကိုယ့်ကို
ဂရုပြန်လာပြီး မိသားစုလုပ်ငန်း အုပ်ချုပ်ဖို့ အတင်း တောင်းပန်နေတယ်” “ဒါဖြင့်
ရှင်ပြန်သွားတော့မှာပေါ့” သူမ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ်
ခုန်နေသည်။ “ဟင်အင်း ... မပြန်ပါဘူး” တော်ပါသေးရဲ့။ အခုမှ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး
ကျ သွားတော့သည်။ “ကိုယ်နေရာဟာ ဒီနေရာပဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီမှာပဲ
ကိုယ်အခြေချရမှာပါ။ ဒါကြားထဲ ကိုယ် မင်းကို အချိန်တိုင်း
သတိရနေပါတယ်အလက်၊ ယုံပါ။ ကိုယ် ဘုကယ်ပြောတာပါ။ သစ္စာဆိုခိုင်းလည်း
ဆိုပါမယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့ တွေ့ကြမလဲဟင်” အခု တွေ့မယ်။ စိတ်ထဲက
ပြောလိုက်ခြင်း၊ ပါးစပ်ကတော့ ... “ဒီညနေ ညစာ အတူစားကြရင်
မကောင်းဘူးလား” ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရော့အကြိုက် တခြား စားသောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုပြောလိုက်ရန် ပါးစပ်ဖြင့် လိုက်သေးသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး
“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ဆိုင်မှာ စားကြမလဲ” “ဘယ်ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ရပါတယ်။ ဆိုင်က အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာပဲ စားကြရင်
မကောင်းဘူးလား” “မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆိုင်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး
ကောင်းပါတယ်” သူက အဘွားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် အဆင်သင့်
မဖြစ်သေး။ အေးဗ၏ ညွှန်ကြားချက်ကလည်း တခြား ရှင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ။

လောလောဆယ် အဘားကြီးနဲ့တော့ လုံး မတွေ့နဲ့ဦး။ သူနဲ့တွေ့ရင်
စိမ့်ကိန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ်။ အလင်ဇန္ဒရာက ဖုန်းကို ပြန်ချကာ
အဲလစ်ကိုပယ်အား ရွတ်ခနဲတစ်ချက်နင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊
အလုပ်ပြင်ဆင် သွားလိုက်ဦးမယ်။ မနက်မပြန်တွေ့ကြတာပေါ့” အလင်ဇန္ဒား
ရိုးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ “အလကား ညာတာ၊ သူနဲ့နဲ့ သွားတွေ့မှာပါ” ဟု
ယူဆတတ် ပယ် တဒါ၊ ကရုဏာ။ အဲလစ်ကိုပယ်က အနီးရှိ ဗင်စတာနီးနှင့်
မာတီဘတ်ဟိုင်းမားတို့အားလှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဦးသူတို့သည် “မက်ဆွဲ
ဟိုတယ်တွင် ညစားစားကြသည်။ စားပွဲထိုးမှူးက သူတို့အား လူတွေပြုနေသော
တံခါးမှ မြင်းဆွဲပုံစံဘားကောင်တာ အနီးမှ ဖြတ်ကာ အပေါ်ထပ်စားသောက်ခန်းသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ အစားအသောက်များ မှာလိုက်သည်။ “ကိုယ်မရှိတုန်း
ကိုယ့်အကြောင်း တွေးနေမိသလားဟင် ...” ဂျော့မေးသည်။ “တွေးနေမိတာပေါ့”
သူမက ရှိုးသားစွာပင် ဝန်ခံသည်။ သည်လူကပွင့် လင်းသည်။
ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိသည်။ သည်တော့ သူမကိုလည်း ဘာဟန်ဆောင်စရာ
ရှိတော့သလဲ။ “ရှင် ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ ကျွန်မက တစ်ခုခုများ
ဖြစ်နေလို့လားဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ နောက်တစ်ရက်နေလို့
ဘာမှ မကြားရရင်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတောင်
မပြောတတ်တော့သလောက်ပါပဲ” အင်း ... အဲဒီမကတော့ စံပါပဲ။ ဂျော့က
တွေးမိသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးသာနေပါ။ ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
ပြောပဲမယ်။ သည်အဆင့်ရောက်တော့မှ အိမ်၏ စိမ့်ကိန်းကြီး
တကယ်အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု ဂျော့က ယုံကြည် ချက်ဝင်လာမိသည်။
အစတုန်းကတော့ အိမ်ကအတင်းတိုက်တွန်းလွန်းအားကြီး၍သာ စိတ်မပါ့တပါနှင့်
ပါဝင်လာခဲ့ရသည်။ အောင်မြင်သွားလျှင်တော့ တကယ်ကို ပွတာပဲဟူသော
မျှော်မှန်းချက်ကြောင့်သာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ သံသယစိတ်ကတော့ တထင့်ထင့်နှင့်
အပြည့်အဝ ယုံကြည်စိတ် မရှိခဲ့။ မယုံနိုင်ခဲ့။ သူနှင့် အိမ်ထဲတွင်
လောင်းကစားပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ပါဝင်ကစားနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ရှိုးလျှင်လည်း သောက်သောက်လဲ၊ နိုင်လျှင်လည်းဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ ဂျော့က
သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော အလင်ဇန္ဒရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏
မျက်လုံးများမှာ အချစ်ရည်များဖြင့် ရှိန်းလက်နေသည်။ သူလုပ်နေသော
အလုပ်သည် လောင်းကစားခြင်း မဟုတ်တော့ကြောင်း
ဂျော့ကသဘောပေါက်မိသည်။ အလင်ဇန္ဒရာက သူ့ကို တန်းတန်းစွဲနေပြီ။
ဤသည်မှာ စိမ့်ကိန်းကြီး၏ ပထမအဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်။
ကျွန်အဆင့်များကသည့်အဆင့်ထက် ခက်သည်။ အန္တရာယ်များသည်။
သို့သော်လည်း အိမ်၏နည်းဗျူဟာကို အသုံးချကာ အောင်မြင်စွာ
ကိုင်တွယ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့မျှော်လင့်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ
အစကတည်းက အတူတူကြံစည်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်းကြီး
ပြီးဆုံးတဲ့အထိ စိတ်တူကိုယ်တူ ဆက်လုပ်သွားရလိမ့်မယ်။ ဂျော့က ကြိုးကျယ်သော
လှုပ်ငန်းတစ်ခုကို တခြားလူနှင့် ပေါင်းလုပ်တာကို မယုံကြည်။ အစုစပ် လုပ်ငန်း
သို့မဟုတ် စပ်တူလုပ်ငန်းကို စိတ်မချ။ လုပ်ခြင်းလုပ်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာ
လုပ်ချင်သည်။ စံလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်းစ၊ ခံလျှင်လည်း
တစ်ယောက်တည်းစ။ သို့သော် ယခုတော့ ကျားပြီးဆွဲမိလျက်သွား ဖြစ်နေပြီ။
နောက်ဆုတ်၍ မရတော့၊ လက်လွတ် မဖြစ်တော့၊ သေလျှင်မြေကြီး၊ ရှင်လျှင်
ရွှေထီးကိန်းဆိုက်နေပြီ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ မိမိလှူချင်သည့် အဆင့် ရောက်လျှင်
အလင်ဇန္ဒရာကို ပဲ ထုတ်ပစ်လိုက်မည်။ နောက်ပိုင်း အိမ်သာ ကျန်တော့မည်။
သူမကိုလည်းအခြေအနေအရ ကြည့်ရှုင်းရမည်။ ဒါဆို တစ်ယောက်တည်း

စံရရောပေါ့။ ဂျော့က သူ့ အကြံနှင့်သူ အလွန်ဝမ်းသာသွားမိသည်။ “ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ။ တပြုံးပြုံးနဲ့” အလက်ဇန္ဒရာက မေးသည်။ ဂျော့ သူ့လက်ကို အလက်ဇန္ဒရာ၏ လက်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် နွေးထွေးသော အတွေ့အထိ။ “ကိုယ်က တိန်စီယောက် တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေသွားရင် ဘယ်လောက်များ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပါ” သူကအငိုအတိတ် လက်နှိုက်ပြီး ရတနာကြွတ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ “မင်းအတွက် ကိုယ်ဂရုက ယူလာတာ” အို ... ဂျော့ “ဖွင့်ကြည့်ပါ အလက်” အဖိုးတန် စိန်ဆွဲကြိုးကြီးတစ်ကုံး။ “လူလိုက်တာကွယ်” သည်ဆွဲကြိုးက သူ အီးဗဲထံမှ ယူလာသော ဆွဲကြိုး။ သူ့ကို ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ အီးပက်က ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဆွဲထားတာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးပါဘူး။ “ဒီလို ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲကွယ်။ ဈေးကလည်း နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ များလွန်းလှပါတယ်” “မများပါဘူး၊ နည်းတောင် နည်းနေ ပါသေးတယ်။ မင်း လည်ပင်းမှာဆွဲထားတာ မြင်ရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ” “ဟင် ... ကျွန်မ ဆွဲထားရမယ်” သူမအသံတွေ တုန်နေသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျော့” ဂျော့က သူမ၏ ပန်းကန်ပြားကို စုံကြည့်ရင်း - “ဟင် ... ဘာမလည်း မစားသေးပါလား” “ကျွန်မ မဆာတော့ဘူး၊ အလိုလို ဝနေပြီလေ” သူက သူမ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်ကသူမအား ညှိုးထားနိုင်ပြီဆိုတာကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် မိန်းမပေါင်း များစွာ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးပြီ။ လှသောမိန်းမ၊ အရပ်ဆိုးသော မိန်းမ၊ ချမ်းသာသောမိန်းမ၊ ဆင်းရဲသော မိန်းမ၊ အသည်မိန်းမတွေအားလုံး သည်သူ့အကြည့် အောက်တွင် သားကောင်ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် သူ့အား တစ်ခုခုကို ပေးခဲ့ကြသည်ချည်းပင်။ သို့ပေမဲ့ သည်မိန်းကလေးကျတော့ ယခင်မိန်းမတွေအားလုံးထက် ထူးခြားသည်။ သူတို့အားလုံးထက် တန်ဖိုးရှိသည်။ သူတို့အားလုံးပေါင်းရှိတာတွေအားလုံးထက် သည်မိန်းကလေးမှာရှိတာက အဆရာထောင်မက ပိုသေးသည်။ “ကီ ... ပြီးတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ” သူ့ အသံက ဇက်ခေါ်သည့်အသံ။ သူမက ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပါသည်။ ပွင့်လင်းစွာလည်း ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ရှင်ခွဲ တစ်သက်လုံးနေသွားချင်တယ်” ခြေချစံရွေးကိစ္စတိုင်းတွင် အထင်အမြင်လွှဲမှားမှုများ၊ မနာလိုဝန်တုံ့မှုများနှင့် အသေးအဖွယ်ခိုက်နစ်နာမှုများရှိတတ်သည်မှာ မေ့တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ဂျော့တို့၏ ချစ်ရေးတွင်ကား ယင်းပြဿနာမျိုးဆို နှမ်းစေ့တစ်စေ့မျှပင် မရှိကြ။ နာမျိုးဆို နှမ်းစေ့တစ်စေ့မျှပင် မရှိအီးဗဲ၏ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ညွှန်ကြားမှုအောက်တွင် ဂျော့အနေဖြင့် အလက်ဇန္ဒရာ၏ စိတ်သဘောထားနှင့် ခံစားမှုများကို ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာ၏ လိုအင်ဟူသရွေ့ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာကိုပြောလျှင် သူမ ပျော်မည်။ ဘာကိုပြောတော့ သူမငိုမည်ဆိုသည်ကို ဂျော့ နှော့ကျေထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဥဂျော့မဲလ၏ ပင်ကိုစရိုက်သည် တိရစ္ဆာန်ဆန်သည်။ ကြမ်းသည်။ ရင်းသည်။ ဟယ်လင်နစ်မျိုးနွယ် ဂရိလူမျိုးတို့၏ ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူက သူတစ်ပါး၏ အအုပ်အချုပ် လုံးဝမခံချင်၊ ကိုယ်စိတ်နှင့်ကိုယ်ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ အခြေအနေအရ အီးဗဲ၏ ကြိုးဆဲရာ နေရသော ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်နေရသည်။ သူသည် ယောက်ျားကြီးတန်ဖိုး မိန်းမသား၏အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသည်။ သူ အနိမ့်ခံနေရသည်။ မိုသော် ကိစ္စမရှိပါ။ ဒါက
တဒဂီသာ ဖြစ်သည်။ အီးဖက သူမသို့သော် ကိစ္စမရှိပါ။ ဒါက တဒဂီသာ ဖြစ်သည်
သူအကျိုးအတွက် သူကို အသုံးချသလို သူကလည်း သူ အကျိုးအတွက်
အသုံးချနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မြေမြေချင်း ခြေမြင်ကြပြီးသား ဖြစ်သည်။
ဘလကဝိမသားစုပိုင် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး သူလက်ထရောက်လာသောအခါတွင်
သူက အီးဖအား ပညာပြရမည်။ ဒဏ်ခတ်ရမည်။ သူ ခြေထောက်ကိုင်ပြီး
ထိုင်ရှိခိုးစေရမည်။ တကယ်တော့ အီးဖနှင့် တွေ့ရတာ သူ့အဖို့ ကံကောင်းသည်။
ဟုတ်တယ်။ ငါ့အတွက် ကံ ကောင်းတယ်။ သူ့အတွက်တော့ ကံဆိုးတာပဲ
ဟုသူတွေးလိုက်မိသည်။ ဥရော့မဲလစ်က အလက်ဇန္ဒရာ ကြိုက်တတ်သော ပန်းများ၊
ဓာတ်ပြားများနှင့် စာအုပ်များကို မပြတ်ဝယ်ပို့သည်။ ငါ
ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ ဒီလောက်ထိ သိတာပါလိမ့်ဟု
အလက်ဇန္ဒရာက တွေးပြီး အံ့မိသည်။ အနုပညာပြတိုက်သို့ သွားကြ
သောအခါတွင်လည်း အလက်ဇန္ဒရာ ကြိုက်သော ပန်းချီကားများကို သူလည်း
ထပ်တူထပ်မျှပင် ကြိုက် သည်။ တန္တစယောက် ဝါသနာချင်းတူလိုက်ကြတာနော် ဟု
အလက်ဇန္ဒရာက တွေးမိပြီးမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြန်သည်။ သူမသည်
ဂျော့၏အားနည်းချက်၊ ချွတ်ယွင်းချက်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ချိ
ရာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမျှမတွေ့။ သူကားတကယ်
စံပြချစ်သူတစ်ယောက်ပင်။ ဂျော့အပေါ်တွင် ယင်းသို့ အထင်ကြီးစရာတွေ တွေ့
လာရလေလေ ဂျော့အား ဘွားဘွားနှင့် ဆိုပေးစေချင်သည့် ဆန္ဒကပို၍ ပို၍
ပြင်းပြလာလေဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျော့က အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ
ငြင်းမိငြင်းနေသည်။ ထိုအခါ အလက်ဇန္ဒရာမှာ အားမလုံအားမရ
ဖြစ်ရရှာသည်။ “ဘာလို့ ဒီလောက်ငြင်းရတာလို့ မောင်ရယ်။ ဘွားဘွားက
မောင်ကိုသဘောကျမှာပါ။ ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို
ကြားပြချင်လို့ပါ။” ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက
ကိုယ်ကိုတစ်မျိုးမြင်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ “အို .. မောင်ကလည်း မဟုတ်တာဘဲ။
ဘာဖြစ်လို့ တစ်မျိုးမြင်ရမှာလဲ။ မောင် ဘာအပြစ်မှ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တကယ်ပါ။
ကျွန်မ ကျန်းသေပြောရပါတယ်။ မောင်ကို မြင်မြင်ချင်း သူက
သဘောကျသွားမှာပါ။” အေးလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း တွေ့ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ခဏတော့စောင့်ပါဦး။ ကိုယ် နည်းနည်း သတ္တိရှိလာအောင် နည်းနည်းတော့
စောင့်ပါဦးကွယ်နော်။ ခွဲတစ်ညတွင် သည်ကိစ္စကို သူက အီးဖအား ပြောပြသည်။
အီးဖတွင် အတန်ကြာကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုလည်း မကြာခင်
သွားတွေလိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အနေနဲ့ သတိတော့ ရှိရလိမ့်မယ်နော်။
အဘွားကြီးက သိပ်ပါးတာ။ သူ့ကို အဘွားကြီးဆိုပြီး တစ်စက်မှ
လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ ရှင်ဟာ သူ့ ပိုက်ဆံတွေ လိုချင်လို့ သူ့မြေးကို
လိုက်နေတာဆိုတာသာ သူသိသွားရင်တော့လားအကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ပြီသာ
မှတ်ပေတော့။ သူက ရှင်အသည်းခွဲထွက်ပြီးခွေးကျွေးပစ်မှာ
ကိန်းသေ။ “ဒီလိုဆိုလည်း သူနဲ့ ဘာလို့ သွားတွေ့နေစရာ
လိုသေးသလဲ” ဘယ်နှယ့်မတွေ့ဘဲ ဖြစ်ပါ့။ မလဲ။ သူနဲ့ ရင်းနှီးသွားတော့မှ
ရှင်ကအလက်ဇန္ဒရာကို သူနဲ့ ရန်တိုက်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ အဲဒါမှ ကျွန်မတို့ရည်မှန်းချက်
အောင်မြင်တော့မှာပေါ့ ဂျော့ရဲ့ အလက်ဇန္ဒရာသည် ယခုလောက် တစ်ခါမှ
စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ဖူး။ ဂျော့ရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာရယ်၊
သုံးယောက်သား ယနေ့ညတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ညစာအတူစားကြရန် အားလုံး
အဆင်သင့် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျော့နဲ့ ဘွားဘွား အဆင်ပြေပါစေဟု

အလက်ဇန္ဒရာက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူမအနေဖြင့် သည်လောက်တွင်တခြားဘာကိုမျှ မလိုချင်၊ ဂျော့နှင့် ဘွားဘွား အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ကြဖို့ကိုသာလိုချင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာ ထူးထူးခြားခြား အမြဲနေသည်ကို ဘွားဘွားက အကဲခတ်မိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအား လူကိုယ် ယောက်ျားကလေး တော်တော်များများက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမက တစ်ယောက်ကိုမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့၊ ယခု ဂျော့ကျတော့ အသည်းစွဲနေပြီ။ ဒီသူငယ်ကိုသူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ သူလာ တော့မှ စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ရန် ဘွားဘွားက ရည်ရွယ်ထားသည်။

တကယ်တော့ ဘွားဘွားက ခေသူမဟုတ်၊ အသက်အရွယ်နှင့်အတွေ့အကြုံရှိသူဖြစ်သည်။ သည်သို့မြင်လှ သည်ချထွင်တတ်သော အိုက်သမားများကို ဘွားဘွားက အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းသို့သော လူစားဆိုလျှင်တော့ အလက်ဇန္ဒရာနားသို့ပင် လုံးကပ်ခွင့်ပေးနိုင် မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဘွားဘွားသည် ဂျော့မဲလ်စ်နှင့် တွေ့ရမည်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဂျော့က သူမနှင့် တွေ့ရမှာကို နောက်ဆံတင်းနေကြောင်းဘွားဘွားက ခန့်မှန်းမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု သူမက အလွန်သိချင်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အလက်ဇန္ဒရာသည် အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြင့် ထူးထူးခြားခြား လှပသော လူငယ်တစ်ယောက်အား လက်တွဲကာ ဖည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဘွားဘွား ဂျော့မဲလ်စ်ဆိုတာ သူပဲ” နောက်ဆုံးတော့ မောင်က ဘွားဘွားနဲ့တွေ့ရမှာကို ဘာလို့ တုန့်ဆိုတ်ဆိုတ်လုပ်နေရတာပါလိမ့်မလဲလို့ ဘွားဘွားက စဉ်းစားနေတာကွယ်” အဘွားကြီးက တဲ့တိုးကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။ “အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား။ ကျွန်တော်က ဘွားဘွားနဲ့တွေ့ချင်နေတာ အလွန်ပဲ။ ဒါနဲ့ ဘွားဘွားက အလက်ဇန္ဒရာ ပြောတာထက်---အသတ်ထား သတ်ထား။ အပိုမပြောနဲ့ ဂျော့။ မမြော့ကနဲ့။ မီးနီပြသွားလိမ့်မယ်။ အိမ်ဖော်မှူး ဝင်လာသည်။ ယမကာများ တည်ခင်းပြင်ဆင်ပြီးနောက်ပြန်ထွက်သွားသည်။... ထိုင်ပါ သူငယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား” ဂျော့က အဘွားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာကလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာကလည်း သူ့ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးက ဂျော့အား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ - “မောင်က စတော့ပွဲစားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ဦးစွာ ဟုတ်ပါတယ်” “ပင်လင်းလင်း ပြောရရင် မိသားစုလုပ်ငန်းကြီးမှာ ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်နိုင်ရကိစ္စသားနဲ့ တခြားမှာ လခစားဝင်လုပ်တာ ဘွားဘွားကတော့တော်တော်အံ့သမိတယ်” “သမီးရှင် ..” “နေစမ်းပါ။ သူပြောတာပဲ ငါကြားချင်တယ်” ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံပါ ။

ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မန့်မချနဲ့။ ရင်မှ အားနည်းချက်ရှိတယ်ဆိုတာ အဘွားကြီး မြင်သွားရှင် ရှင်သွားပြီသာ မှတ်တော့။ ဒါက ဒီလို့ရှိပါတယ် ဘွားဘွား။ အမှန်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မလိုအပ်ပဲနဲ့ ဆွေးနွေးတာမျိုး မလုပ်တတ်ပါဘူး” သူကခေတ္တမျှ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စကတော့ အထူးကိစ္စဖြစ်နေတဲ့အတွက်” သူက အဘွားကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်သည်။ “ပြောပြရမယ့်တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသမားပါ။ သူများပေးတာ ကမ်းတာ လုံးဝ လက်မခံပါဘူး။ တကယ်လို့ မဲလစ်အင် ကုမ္ပဏီ ကို ကျွန်တော်သာ တည်ထောင်ခဲ့ရင် အခုအခါမှာ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ပဲအုပ်ချုပ်နေမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်

အဘိုးကတည့်ထောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေက ပိုပြီးတိုးတက်အောင်
ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်ကို မလိုအပ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်မှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ညီနစ်ယောက်နဲ့ ညီမနစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။
သူတို့အနေနဲ့ကုမ္ပဏီကို ကောင်းကောင်း ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ ဘွားဘွားပြောသလို
ကျွန်တော်အခလခစား လုပ်နေတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ပိုင်ကုမ္ပဏီကို
မထောင်နိုင်ခင် ကြားကာလမှာ အတွေ့အကြုံ ယူတဲ့သဘောပါ။ အဘွားကြီးက
ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ညိတ်နေသည်။ ဤသို့သိသော သူမ မျှော်လင့်ထားတာနှင့်
တခြားစုံဖြစ်နေသည်။ သူမက လူပေါ်ကြော့ရှု ၀၉ ၂ ၉ ၀ ၄, ၂တစ်ယောက်
"သိုက်သမား တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ့ကို သူမ
အကဲခတ်ရ ခက်နေသည်။ ဤသို့သိမဆုံး၊ တော်ပုံရသည်။" မောင် မိဘတွေက
ချမ်းသာတယ်လို့ သိရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်
အယူအဆကို ပြောရရင် လူ့ဘဝမှာ ငွေဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့အရာ မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ငွေထက် စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာတွေ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ အဘွားကြီးက "မဲလိမ်အင်ကုမ္ပဏီ" ငွေစာရင်းကို
ကြိုတင်လေ့လာထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီအင်ဘရက်စယ်ရီ သုတေသနဌာန
အစီရင်ခံစာအရဆိုလျှင် ယင်းကုမ္ပဏီ၏ တစ်နှစ်တာ အသားတင်အမြတ်မှာ
ဒေါ်လာ သန်း၃၀ ထက်ပင် ကျော်သေးသည်။ "မောင်တို့ မိသားစုတွေ
စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိကြရဲ့လား၊ ဂျော့က ပြီးလိုက်ပြီ။" အများကြီး
စည်းလုံးပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုတွေပြောနေကျစကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့
တစ်ယောက်လက်ကို ဓားရှောင် ကျန်လှတွေအားလုံးပါ သွေးထွက်ကြတယ်ဆိုတဲ့
စကားပါ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အဲဒီအထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ တကယ်ကျတော့ သူ့ မိသားစုနှင့် လုံးဝ
အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာ သုံးနှစ်တိတိပင် ရှိပြီ။ အဘွားကြီးက
ခေါင်းတည့်တည့်ဖြင့် သဘောကျနေသည်။ "ဘွားဘွားကလည်း မိသားစုချင်း
ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံးရှိမှ ကြိုက်တယ်။" အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက်နှာ
ဝင်းထန်နေသည်။ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် သူမ၏ ချစ်သူတို့ကို ကြည့်ကာ အဘွားကြီးက
အတိတ်ကို သွားပြီး သတိရသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူမနှင့် သူမ၏
ချစ်သူဒေးဗစ်တို့လည်း သည်အရွယ်တွင်သည့်လိုပင် မြူးရွင်လန်းဆန်း
နေခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ဖော်မှူးလက်စတာ
အခန်းထဲဝင်လာသည်။ "ညနေစာ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ
ခင်ဗျာ" ရည်စာစားချိန်ကျတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြောကြတော့ဘဲ
ရှေ့ကတတ်ရာရာကသာ ပြောကြသည်။ ဘွားဘွားကတိ၏ မေးခွန်းတွေက
ထိထိမိမိရှိသည်။ ဂျော့ကလည်းသတိထားပြီး အချက်ကျကျ ဖြေသည်။ "မောင်က
ကလေးတွေကို ချစ်တတ်သလား" အဘွားကြီးက မြစ်ယောက်ျားကလေး
အရူးအမူး လိုချင်နေတယ်။ အဲဒါဟာ သူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအထားဆုံး အချက်ပဲ။
ဂျော့က အံ့သြသွားဟန်ပြကာ - "ကလေးတွေကို ခြစ်တတ်သလား ဟုတ်လား။
လောကမှာ လူတစ်ယောက်အဖို့ သားကလေးတွေ သမီးကလေးတွေ မရှိရင်
ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရင် ကျွန်တော်
ဇနီးခမျာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေမှာကတည်းပြီး
စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဂရုစိုက်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သားသမီး
အရေအတွက်နဲ့ တိုင်းတာပါတယ် ခင်ဗျား" တကယ်တော့တို့ သူငယ်ပဲ။
အဘွားကြီးက တွေးသည်။ ဒါပေမဲ့သိပ်လည်း အထင်ကြီးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။
သတိဆိုတာ လွန်တယ် မရှိဘူး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဒီသူငယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စုဌေး

အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ဘရက်ရောဂျာဗစ်ကို စုံစမ်းခိုင်းရဦးမယ်။
ရှုအလက်ဇန္ဒရာ အိပ်ရာမဝင်မီ အိပ်မိသံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ညနေက ဂျော့
ညစာလာစားကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ “အေးကွယ် မမ သိချင်လိုက်တာ။
အခြေအနေ ဘယ်လိုများ နေသေးသလဲ ဟင်။ သူ ပြန်သွားကတည်းက မမဆီ
လှမ်းဆက်ရောပေါ့ ညီမရယ်” အိပ်မက ပြောသည်။ “ဘွားဘွားက သူ့ကို တော်တော်
သဘောကျနေပုံပဲ မမရဲ့” အိပ်မကတော်တော်ကျေနပ်သွားသည်။ “ဘွားဘွား
ဘယ်လိုပြောသလဲ။ ဘာတွေ ပြောသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး” “ဘွားဘွားက
မေးလိုက်တာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ မမရယ်။ မေးခွန်းပေါင်း
သောင်းခြောက်ထောင်ပဲ။ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
အကြောင်းတွေလျှောက်မေးတာ။ သူ့ကလည်း ပီပီရီရီကို ဖြေနိုင်ပါတယ်” ဒါဆို
ဘယ်ဆုံးလိုလဲ၊ တောသေးပဲ။ “ဒါဆို ညီမတို့နှစ်ယောက် ရွှေ့လည်တဲ့လို
အောင်ပွဲနဲ့ ကြံတော့မယ်ပေါ့ဟုတ်လား” “အဲ... အဲတော့ သူကဘာမှ မပြောသေးဘူး
မမရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့သူပုံကြည့်ရတာတော့ ညီမကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမယ်ပုံပဲ။
အနှေးနဲ့အမြန်ပုံရှိမှာပဲ” “ဒါဆို ဘွားဘွားကရော သဘောတူပါ့မလား” “တူမှာပဲ
တမှာ သေချာပါတယ်။ အခု ဘွားဘွားက ဂျော့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စုဌေးစာရင်း
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ လုပ်နေတယ်။ ဒါက
ဘာမှပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး” အိပ်မက ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
အလက်ဇန္ဒရာက ဆက်ပြောသည်။ “ဘွားဘွားက မမ သိတဲ့အတိုင်း သိပ်ပြီး
စေ့စပ်တာ မမရဲ့” “ဟုတ်တာပေါ့၊ မမလည်း သိပါတယ်” သူမက
ဟန်ဆောင်ကာအလိုက်သင့် ထောက်ခံ လိုက်သည်။ တို့တော့ ငါးပါးမှောက်ပြီ။
အချိန်မီ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ “အေးကွယ် ..
သတင်းကောင်းကြားရတာ မမ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်လည်း
ဘာကိစ္စမဆို မမကို အမြဲတမ်း ပြောပြပါ ညီမရယ်၊ ဝမ်းသာစရာတွေကို မမလည်း
မျှဝေခံစားပါရစေနော်” “စိတ်ချ မမ၊ ညီမ အမြဲတမ်း ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောပါ့မယ်။ ကဲ
... ဒါပဲ နော် မမ၊ ွတ်နီက” အိပ်မက ဖုန်းပြန်ချပြီး ပြန်ကောက်ကာ
ဂျော့ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ သူ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်မရောက်သေး။ ၁၀ မိနစ်
တစ်ကြိမ် ထပ်ဆက်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆက်လို့ရသည်။ “ရှင် အခုချက်ချင်း
ငွေတစ်သန်းလောက် ရှာလို့ရနိုင်မလား” “မင်းဘာတွေ ပြောနေတာ
အိပ်မ” “ဘာတွေပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ
ချက်ချင်းလုပ်မှဖြစ်မယ်။ အဘွားကြီးက ရှင်မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေ
ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းဖို့လုပ်နေပြီတဲ့ သလား။ ခုပဲ ကျွန်မဆီ
အလက်ဇန္ဒရာ ဖုန်းဆက်ဦး မိဘတွေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူလည်း
သိသားပဲ။ ဒုက္ခခံပြီး ဘာလို့ စုံစမ်းနေစရာလိုသေးသတဲ့လဲ” “ကျွန်မက
ရှင်မိဘတွေအကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်အကြောင်းပြောနေတာ။
ရှင်ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောနေတာ။ ဒါကြောင့်မူလူ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်
သတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဘွားကြီးက အပါးကြီးပါလို့ တစ်ဘက်မှ ဘာသိမှ
မကြားရ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ - “အဲဒီတော့ ငါ
ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငွေတစ်သန်းကြီးတောင်မှ ချက်ချင်း
ဘယ်ကရနိုင်မှာလဲ” ရမယ်၊ ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေါ်ပြီ” ဦးနောက်တစ်နေ့ မနက်
ရိုးခန်းသို့ ကတိဘလက်ပဲ ရောက်လာလျှင်ရောက်လာချင်း သူမ၏
လက်ထောက်ကိုခေါ်ပြီး ပြောသည်။ “ဂျော့မလစ်ဆိုတဲ့ သူငယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်စုဌေး
ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ဘရက်ရောဂျာဗစ်ကို အမြန်ဆုံး စုံစမ်းပေးပါလို့
ပြောလိုက်၊ သူကင်ဆန်အင်ဟင်ဆန် ကူမဏီမှာ အလုပ် လုပ်နေ” “စတာရောဂျာဗစ်
အလုပ်ကစွန့် ခရီးထွက်သွားတယ် မဒေါ၊ သူနက်ဖြန်မှ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ

မနက်ဆိုင်ရင် ဖြစ်ပါ မလား” “ဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ချက်ချင်း လုပ်ခိုင်းပါ” မင်ဟတ်တန် ရပ်ကွက်အောက်ပိုင်း အစုအစည်း ဝေါလစ်ထရီလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန် စတော့ပွဲရုံ ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ဂျော့မဲလစ်ထိုင်နေသည်။ စတော့အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းဖွင့်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရုံးခန်းအကျယ်ကြီးအတွင်း ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ရှုပ်ထွေးဆူညံလျက်ရှိသည်။ စတော့ပွဲရုံဌာနချုပ်တွင် အမှုထမ်းပေါင်း ၂၂၅ ယောက်ရှိသည်။ စတော့ပွဲစားများ၊ ဈေးကွက်အက်ခတ်သူများ၊ စာရင်းကိုင်များ အော်ပရေတာများနှင့် ဖောက်သည်ကိုယ်စားလှယ်များအားလုံးပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် လက်မလည့်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ် တစ်ယောက်ကတော့ယင်းသို့မဟုတ်။ သူက စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ ယခုသူလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော အလုပ်က အန္တရာယ်များလှသည်။ အကယ်၍ခြေချော်လက်ချော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင် ထောင်ထဲ တန်းဝင်ရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလဲ။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မမြဲ အောင်မြင်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့အနေဖြင့် တစ်လောကလုံးကို ခါးစောင်းတင်နိုင်သည့်အထိ ကြီးကျယ်လာမည်မှာ သေချာပေါက်ဖြစ်သည်။ “ဟေ့လူ ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းလာနေတယ်။ လက်ခံမပြောဘဲ ဒီအတိုင်းပဲလွတ်ထားလိုက်မလို့လား” လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမှုထမ်းတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။ သည်တော့မှ ဖုန်းခေါ်သံမြည်နေသည့်မှာ တော်တော်ကို ကြာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျော့မဲလစ် သတိရမိတော့သည်။ ၂၃၅ အာသုတို့က နည်းနည်းကလေးမျှ သံသယဖြစ်စရာ မတွေ့ရအောင် သတိထားပြီးလုပ်ရမည်။ “ကယ်လို .. ဂျော့မဲလစ်ပါ” သူက စောစောက အမှုထမ်းဘက်သို့လှည့်ပြီးပြရင်း စကားပြောခွက်မှ ပြောလိုက်သည်။ ဂျော့သည် မနက်ပိုင်းက တော်တော်အလုပ်များခဲ့သည်။ စတော့အရောင်းအဝယ်စာရင်းများ မှတ်တမ်းတင်ရင်း ထိုင်ရာမှ မထနိုင်အောင်ပင်အလုပ်များနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ စိတ်ကတော့ တခြားရောက်နေသည်။ အီးဖ်ပြောသော ဒေါလာတစ်သိန်း ခိုးယူရေးကိစ္စကိုသာ အပြန်ပြန်အလွန်လှန် အကြံထုတ်နေမိသည်။ ဒီကိစ္စက ဘာမှမခက်ဘူး ဂျော့။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ရှင်လုပ် ရမှာက ရှင်တို့ပွဲရုံက စတော့လက်မှတ်တွေကို တစ်ညလောက်ခဏခိုးယူဖို့ပါပဲ။ မနက်ကျတော့ သူနေရာသူ ပြန်ထားလိုက်ရင် အားလုံးအံ့ကပ်ပဲပေါ့။ ဒီထက်ပိုတဲ အကြံ မရှိတော့ဘူး။ စတော့ပွဲရုံတိုင်းတွင် ဖောက်သည်များအတွက် အဆင်ပြေစေခြင်းအကျိုးငှာ သိန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော အစုရှယ်ယာများနှင့် အာမခံစာချုပ်များကို မီးခံသံမဏိခန်းများ၌ သိမ်းဆည်းထားကြသည်။ အချို့သော ရှယ်ယာလက်မှတ်များတွင် အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်အမည်ကို ဖော်ပြထားကြသည်။ သို့သော်အများစုမှာ အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်အမည်ကို ဖော်ပြထားဘဲ လမ်းအမည် ကိုသာဖော်ပြပြီး ပိုင်ရှင်အမည်ကိုမူ ဂဏန်း သင်္ကေတဖြင့်သာ ဖော်ပြထားသည်။ စတော့ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ဝေ့ကြေးဖြင့် လဲလှယ်ခွင့်မရှိ။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ်ကလည်း ငွေသားကို အလုံမရှိ။ သူတွင် အကြံတစ်ခုရှိသည်။ “ဟင်ဆန်အင်ဟင်ဆန်” ပွဲရုံတွင် အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ခုနစ်ထပ်ရှိ မီးခံသံမဏိခန်းကြီးထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ယင်းနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လုံခြုံရေးအတွက် ကန့်သတ် ဧရိယာဖြစ်ပြီး ဂိတ်ဝတွင် လက်နက်ကိုင်ရဲသားတစ်ယောက် အမြဲတမ်း စောင့်ကြပ်နေရသည်။ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ ရေးမှတ်ထားသော ပလတ်စတစ်အုပ်ကတ်ပြား ရှိသူမှသာ ယင်းဂိတ်တံခါးကို ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိသည်။ ဂျော့မဲလစ်မှာ ယင်းကတ်မျိုးမရှိ။

သို့သော် ယင်းကတ်ပြားရှိသူတစ်ယောက်ကို သူသိထားသည်။
ဟယ်လင်သက်ချားသည် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အထီးကျန် မှုဆိုးမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာချိုပြုံး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသည်။
အချက်အပြတ် အလွန်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူမသည်အမထောင်သက် ၂၃ နှစ်တွင် ယောက်ျားဆိုးသွားပြီးနောက် ဖူးစာရှင်မတွေ့နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမအနေဖြင့်အနည်းဆုံးတော့ ပွဲသွားပြင်သွား တွဲဖော်တုံဖက်တစ်ယောက် လိုအပ်နေသည်။ သို့သော် င်ဆန်အင်ဟင်ဆန် ပွဲရှိအမှုထမ်း အမျိုးသမီးများအနက် သူမကအသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် ယောက်ျားတွေက သူမထက်အသက်ငယ်သော မိန်းကလေးနှင့်သာ တွဲခတ်နေကြသည်။ ဟယ်လင်ကို တွဲမည့်သူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဟယ်လင်က ဂျော့မလစ်လုပ်သော အထပ်ပေါက် အထပ်ရှိ ငွေစာရင်းဌာနတွင် လုပ်သည်။ ဂျော့ ရောက်လာကတည်းက ဟယ်လင်က အလွန်သဘောကျမိခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမအား လက်ထပ်အောင် စည်းရုံးယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဂျော့အား သူမ၏ အခန်းသို့လိုက်၍ ညစာစားရန် လေးငါးခြောက်ကြိမ်အထိ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်ဂျော့က အကြိမ်တိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့နံနက်တွင်မူ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဟယ်လင်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “ဟယ်လီ ဟယ်လင်လား၊ ကျွန်တော် ဂျော့ပါ” သူ အသံက နွေးထွေးနေသည်။ ဟယ်လင် ရင်ဖိုသွားမိသည်။ “ကယ်လ ဂျော့၊ ကျွန်မ ဘာကူညီရမလိ ဟင် ...” ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်အခန်းထဲ ခဏလောက်လာခဲ့ပါလား။
ခင်ဗျားအံ့သွားရမယ့်ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလိပါ” “ဘယ်တော့လဲ၊ ချက်ချင်းလား” “ဟုတ်တယ်၊ ချက်ချင်းပဲ” အို .. ချက်ချင်းကြီးတော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ် ဂျော့ ဒီမှာကျွန်မ နည်းနည်း အလုပ်များ ...” ဒါဆိုလည်း နေပါစေတော့လေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မအားရင်လည်းမလာပါနဲ့တော့” “အို၊ ရပါတယ် ... ရပါတယ် ... ကျွန်မ ခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်” ဂျော့က စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းမြည်သံပေါ်ထွက် လာပြန်သည်။ သူကနားမထောင်ဘဲ သည်အတိုင်း လွတ် ထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် စာရွက်တစ်ထပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဓာတ်လှေကားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို တခြားလူတွေ မြင်မမြင် ဘေးဘက်ကိုလှည့်၍ အကဲခတ် လိုက်သည်။ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ ရသောအခါ စိတ်ချလက်ချဖြင့် ဓာတ်လှေကားခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကာ နောက်ဘက်ကားမှ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်သောအခါ ရုံးခန်းထဲတွင် ဟယ်လင်ရှိ မရှိ သေချာအောင် စုံစမ်းပြီးတော့မှ အလုပ်ကိစ္စရှိသလို ဟန်ဖြင့် လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အကယ်၍ သူ့ကို ဖမ်းမိသွားလျှင်တော့ သူက ဆက်မတွေးတော့။ ဟယ်လင် စားပွဲမှ အလယ်အံ့ဆွဲကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်လိုက်သည်။ သူထင်သည် အတိုင်းပင် အံ့ဆွဲထဲမှ ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို တွေ့ရသည်။ ကတ်ပြားကိုယူပြီး အကဲအတ်ထဲသို့ ဇတ်ခနဲ ထည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် နောက်ဖေးလှေကားမှပင် သူ ရုံးခန်းသို့ ခြေလှမ်းကြွကြွဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် ဟယ်လင် ရောက်နိုင်နေပြီ။ သူမ ဂျော့ကို မတွေ့သဖြင့်ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ရှာကြည့်နေသည်။ “ဆော့ရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ခဏသွားလိုက်ရလိပါ” “အို၊ ရပါတယ်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ အံ့သွားရမယ့် ကိစ္စအို၊ ရပါတယ်၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်မ အံ့သွားရမယ့် ကိစ္စဆိုတာ ...” “ဪ .. တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ပြောလို့ပါ၊ ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားမွေးနေ့ဆို၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားမွေးနေ့မှာ ခင်ဗျားကိုနေ့လယ်စာနဲ့ ကျွန်တော် ဧည့်ခံပါရစေ” “ဟုတ်ကဲ့ .. သိပ်ကောင်းတာပေါ့။

အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဧရာ” “ဒါဆို တစ်နာရီတိတိမှာ
တိုက်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုကြမယ်” ဧဟယ်လင်သက်ချား ထွက်သွားပြီးသောအခါ
ဂျော့က ချက်ချင်းအလုပ်စတော့သည်။ ပလတ်စတစ် ကတ်ကို သူ့နေရာတွင်
ပြန်မထားမိကာလအတွင်း လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။
သူသည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ခုနစ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်
တံခါးပိတ်ထားသော ဂိတ်ဝဆံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်ဝတွင်လက်နက်ကိုင်
ရဲသားတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ ဂျော့က ပလတ်စတစ်ကတ်ကို ပုံးထဲကို
ထည့်လိုက်သည်။ ဂိတ် တံခါးပွင့်လာသည်။ သူက အထဲဝင်ရန်
ခြေလှမ်းလိုက်သောအခါ ရဲသားလှမ်းမေးသည်။ “ခင်ဗျား အရင်က ဒီနေရာလာတာ
တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါလား” ဂျော့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက
ပြီးလိုက်ပြီးဟုတ်တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းက ကျွန်တော် လုပ်နေကျတာဝန် မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖောက်သည်တစ်ယောက်က သူ့စတော့
လက်မှတ်တွေကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အရေးပေါ်
လာယူတာပါ။ အချိန်ကုန် သက်သာအောင် ဆိုပါတော့” အစောင့်ရဲသားက ပြီးလျက်
-“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်။ ကံကောင်းပါစေဗျာ” ဂျော့က မီးခံသံမဏိခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။ အခန်းက အလျားပေ ၃၀၊ အနံ ၁၅ ပေ ကျယ်သည်။ နောက်ဘက်ရှိ
မီးခံကက်ဘီနက် ဝိရိများအနီးသို့လျှောက်လာသည်။ သံမဏိအိမ်ကို ဖွင့်သည်။
အံဆွဲထဲတွင် စတော့လက်မှတ်များနှင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်ထားပြီးသော
အစုရှယ်ယာများရှိသည်။ စတော့လက်မှတ်တိုင်းတွင် ရှယ်ယာ အရေအတွက်ကို
ပုံနှိပ်ဖော်ပြထားသည်။ ရှယ်ယာအရေအတွက်မှာ တစ်ရှယ်ယာမှ
ရှယ်ယာတစ်သိန်းအထိ ရှိသည်။ ဂျော့သည် အစုရှယ်ယာ စာချုပ်တွေ
အများကြီးထဲမှ ဒေါ်လာတစ်သိန်းခန့် ရှယ်ယာ စာချုပ်တစ်တွဲကို လျင်မြန်
ကျွမ်းကျင်စွာ ရွေးယူပြီး ဂျာနယ်အကျအိတ်ထဲသို့
ကပ်နှံကပ်နှံထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကက်ဘီနက်အံဆွဲကို
ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
မြန်လှမည်လားဗျ” အစောင့်ရဲ မေးသည်။ ဂျော့က ခေါင်းကို
ခါယမ်းလိုက်ပြီး “အလုပ်မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကွန်ပျူတာတွေက နံပါတ်တွေ
တလွဲဖြစ်နေကြတယ်။ မနက်ကျတော့မှ အားလုံး ပြန်ပြင်ရဦးမယ်” အလကား
သောက်ကွန်ပျူတာတွေ၊ သူတို့ကြောင့် လူတွေ ပျက်စီးကုန်လိမ့်မယ်” သူ့ရိုးခန်းထဲ
ပြန်ရောက်တော့ ဂျော့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေပြန်နေသည်။ သို့သော်
သည်အထိတော့ အခြေအနေက ကောင်းနေဆဲပင်။ သူက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ
အလက်ဇန္ဒရာဆီ ဆက်သည်။ “ကယ်လို .. ဒါလင်၊ ကယ် ဒီည မင်းနားထားတာကို
လာတွေ့ချင်တယ်” ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ပြောတော့ ဒီည အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ညီညာတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိတယ်ဆို” “ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။
အဲဒါ ပြန်ချိန်းလိုက်မယ်။ ကယ်သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု
ပြောပြချင်လို့ပါ” ခြိမ်းလှဲတစ်နာရီတိတိတွင် ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချား၏
ရိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ပလတ်စတစ် ကတ်ပြားကို စားပွဲအံဆွဲထဲ
ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟယ်လင်ကတော့ ဂျော့အား
တမျှော့မျှော့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဂျော့က
ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို နောက်ထပ် အသုံးပြုရန် ယူထားချင်သော်လည်း
သူ့နေရာတွင် ထိုနေ့ည ပြန်မထားလျှင် မနက်ကျတော့ ကတ်ပြား ပျောက်ကင်း
ကွန်ပျူတာက ပြုမည့်ဆိုသည်ကို သူက သိသည်။ တစ်နာရီဆယ်မိနစ်ကျတော့
ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချားနှင့်အတူနေလှယ်စာ စားနေပြီ။ သူက ဟယ်လင်၏
လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ -“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ ခဏ ခဏ ဆိုကြရအောင်”

သူက ဟယ်လင်၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်နေသည်။ "မနက်ဖြန် နေ့လယ်ကော အားပါ့မလား"ဟယ်လင် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး လင်းထိန်သွားသည်။ "အို .. ဟုတ်ကဲ့၊ အားပါတယ် ဂျော့၊ အားပါတယ်"ထိုနေ့ညနေတွင် ဂျော့မဲလစ်သည် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဒေါလာတစ်သန်းတန် အစုရှယ်ယာ လက်မှတ်လွှာ သို့ အကဲခတ်ထဲတွင် ပါလာခဲ့သည်။ ညခုနစ်တိတိတွင် ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ဖောက် သူ့အား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အဘွားကြီးနှင့် အလက်ဇန္ဒရာတို့က အခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဂျော့က ပြောသည်။ "မင်္ဂလာရှိသော ညပါ ခင်ဗျား။ အခုလို ကျွန်တော် ရောက်လာတာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ဘွားဘွား၊ အမှန်ကတော့ကျွန်တော် အပြုအမူဟာ သိပ်ပြီး ရှေးဆန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဘွားဘွားဆီမှာ ခွင့်တောင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်က အလေးအနက်ယုံကြည်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လူရင်းအချက်ကတော့ ဘွားဘွားရဲ့ မြေးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့် ပြုပါရစေလို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ကျွန်တော်အလက်ဇန္ဒရာကို အများကြီး ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်။ မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ်နဲ့ ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အလက်ဇန္ဒရာလည်း ကျွန်တော်ကို ချစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီတော် ဘွားဘွားကသာ သဘောတူလိုက် မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝမ်းသာလို့ ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး" သူက အငိုအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကာ အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက်အဘွားကြီးရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ရင်း - "ွဲက မင်္ဂလာကြေးအနေနဲ့ ကျွန်တော်က ဒေါလာတစ်သန်းပေးတာပါ။ တကယ်တော့ အလက်ဇန္ဒရာအနေနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ဘွားဘွားရဲ့ မေတ္တာစေတနာကိုပဲ လိုအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား ဂျော့က စတော့ လက်မှတ်များကို စားပွဲပေါ်တွင် သေသေချာချာတစ်ရွက်ချင်း ဖြန့်ခွင်းပြသည်။ အဘွားကြီးကလည်း တစ်ရွက်ချင်း လိုက်ကြည့်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီအားလုံးကို သူမသိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့ဘေးသို့ကပ်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တိလက်လက် တောက်နေကြသည်။ သူမက ဘွားဘွားမျက်နှာကု ရှုန်းစွန်းစားစားကြည့်ရင်းဘွားဘွားက သူမရှေ့တွင် ရပ်နေသော ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ သူမအနေဖြင့် ငြင်းပယ်စရာ မမြင်၊ ငြင်းပယ်စရာ မမြင်ရသောမက ရွှေနှင့်မြဲ နေနှင့်လ စုတွည့်လှသော ချစ်သူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ မနာလို စိတ်ပင် တစ်ခဏမျှ ဖြစ်မိလိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံးမှ "ဘွားဘွား သဘောတူပါတယ်ကွယ်"ဟု ပြောလိုက်ဂျော့က ဝမ်းသာအားရပြီးလိုက်ပြီး အဘွားကြီး ရှေ့သို့ကပ်သွားကာအဘွားကြီး ပါးကို နမ်းရှုပ်သည်။ "မီးသာလိုက်တာ ... ဘွားဘွားရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဘွားဘွား"နောက်နှစ်နာရီကြာသည်အထိ သုံးယောက်သား မင်္ဂလာဆောင် အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။ "သမီးတော့ သိပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလုပ်ချင်ဘူး ဘွားဘွား။ တကယ်တော့ လုလည်း မလိုပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား ... မောင် ... ဟင်"အလက်ဇန္ဒရာက သူမဆန္ဒကို တင်ပြရင်း ဂျော့ထံ အကူအညီတောင်းသည်။ "ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ သဘောတူပါတယ်။ ချစ်ရေးခရီးရာဆိုတာက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါ။ သိပ်ပြီး အကျယ်ချဲ့ နေစရာမလိုပါဘူး"သည်လိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်ထပ်ပဲ အခမဲအနားကို ခပ်သေးသေးပင် ကျင်းပရန် သဘောတူကြသည်။ သတို့သားနှင့်

သတို့သမီးတို့အားတရားသူကြီးတစ်ယောက်က လက်ထပ်ပေးမည် ဖြစ်သည်။ “ဒါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို မောင့်ဖေဖေ လာနိုင်မှာလား” ကိတ်ကမေးသည်။ ဂျော့က ရယ်လို့ကပြပြီး - “ဟာ မလာလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ဘွားဘွား။ သားကြီးလက်ထပ်ပွဲပဲ။ လာကုန်လာရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ဖေဖေရယ်၊ ညီသုံးယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ညီမနှစ်ယောက်ရယ် အားလုံးလာကုန်လာရမှာပဲ” အေးကလည်း ဘွားဘွားလည်း သူတို့နဲ့ အများကြီး တွေ့ချင်ပါတယ်။ “တွေ့ရမှာပေါ့ ဘွားဘွားရယ်။ သူတို့ကို တွေ့ရရင် ဘွားဘွားတစ်ခါတည်း ခင်သွားမှာ သေချာပါတယ်” ထို့နောက် ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား တွတ်တီးတွတ်တာ ချစ်ခွန်း ဆက်နေကြသည်။ ကိတ်သည် တစ်ချိန်လုံး အလွန်ကြည့်နူးနေမိသည်။ သူမ၏ အချစ်ဆုံး မြေးမကလေးသည် မိမိအပေါ် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော လင်ကောင်းသားကောင်းတစ်ယောက်ကို ရွှေနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူမအနေဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိရသည်။ အင်း ... ဒါဆို ဟိုကိစ္စ လုပ်စရာမလိုတော့ပါ ဘွား။ ဂျော့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေကိစ္စ ဆက်မစုံစမ်းပါနဲ့တော့လို့ ဘရက်ကို ပြန်ပြောလိုက်ရမယ်။ ဂျော့ ပြန်မလာခင် အခန်းထဲ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း ဂျော့ကအလက်ဇန္ဒရာအား အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ ဒီရှယ်ယာလက်မှတ်တွေကို ဒီမှာ သိမ်းထားတာ တာဝန်ကြီးပါတယ်။ ကိုယ်ပြန်ယူသွားပြီး မီးခံသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်” “ကောင်းသားပဲ မောင်။ မောင်အထဲမှာပဲ ပြန်သိမ်းထားလိုက်တာ ပေါ့” ဂျော့က ရှယ်ယာ လက်မှတ်များကို ကောက်သိမ်းပြီးနောက် ဂျက်ကကံအင်္ဂါအိတ်ထဲ ပြန်ထည့် လိုက်သည်။ ရှေ့နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျော့သည် ဟယ်လင်သက်ချားအား သူ့ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းဆက် ခေါ်ပြန်သည်။ ဟယ်လင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတုန်းသူက ဟယ်လင်အခန်းထဲသို့ ကိုမန်းကတန်း ဝင်ကာပလတ်စတစ်ကတ်ကိုယူပြန်သည်။ သူ့အခန်းပြန်ရောက်သောအခါ သူက ဟယ်လင်အား နောက်ကျမေးနေလက်ဆောင်အဖြစ် စကတ်တစ်ထည် ပေးသည်။ ပြီးတော့ နွေလယ်စာအတွက် ထပ်ချိန်းသည်။ သည်အကြိမ်တွင်မူ မီးခံသံမဏိခန်းထဲ ဝင်ရသည်မှာပို၍ လွယ်ကူသွားသည်။ ရှယ်ယာလက်မှတ်များကို ကက်ဘီနက်ဖိရိတ် ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်ကတ်ပြားကို ဟယ်လင်စားပွဲ အံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် အနီးအနားမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဟယ်လင်နှင့်အတူတူနေလယ်စာ စားသည်။ ဟယ်လင်က ဂျော့၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြောသည်။ “နည့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စာပါ အတူစားကြရင် မကောင်းဘူးလားဟင်။ ကျွန်မအခန်းမှာ စားကြမယ်လေ။ ရှင် အကြိုက်ဆုံးဟင်းတွေ ချက်ကျွေးပါ့မယ်။ ဘယ်နယ်လ် ဟင် ဂျော့” “ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့ ဟယ်လင်။ မဖြစ်နိုင်လို့ပဲ။ ကျွန်တော်က ဒီသုံးလေးရက်ဆိုရင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာမို့ပါ” လက်ထပ်ပွဲမကျင်းပမီ သုံးရက်အလိုတွင် ဂျော့မဲလွစ်မည် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဘီလက်ဝဲအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ပြောသည်။ “အခြေအနေကတော့ တော်တော် စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ကျွန်တော်စောစောကပဲ သတင်းရတယ်။ ကျွန်တော်အဖေ နှလုံးရောဂါ ပြန်ပေါ့ ပြန်ပြီတဲ့” “တင် .. ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်” ကိတ်က ပြောသည်။ “ဒါနဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ ခိုးရိမ်ရသလား ဟင်” “ကျွန်တော် တစ်ညလုံး ဖုန်းနားမှာ ထိုင်စောင့်နေပြီး အခြေအနေကိုနားထောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကမထင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ သူတို့လာနိုင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ပါပြီ” ဆို ကျွန်မတို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင်း အေသင်ကို သွားကြရင်မကောင်းဘူးလားဟင်။ တစ်ခါတည်း သူတို့နဲ့

တွေရတာပေါ့”အလက်ဇန္ဒရာက ပြောသည်။ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာပါးကို လက်နှင့် တွယ်တယ ပွတ်လိုက်ရင်း“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီး အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် အစီအစဉ်ချထားပြီးပါပြီကွယ်။ မိသားစုကိစ္စ နောက်မှ ထည့်ထွက်ပါ။

လောလောဆယ်မှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခရီးထွက်ကြတာပေါ့ဟုတ်လား”လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားကို ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီး၏ ဖည့်ခန်းမကြီးထဲတွင် ကျင်းပနေသည်။ ဗင်စဘန်း၊ အလစက်ပယ်နှင့် မာတိဘတ်တိုင်းမားတို့အပါအဝင် ဖည့်သည့်တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်မျှသာ တက်ရောက်ကြသည်။လက်ထပ်ပွဲသို့ အိမ်၏ကိုလည်း ဖိတ်ရန် အလက်ဇန္ဒရာက အဘွားဖြစ်သူအား ပူဆွာသည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက လုံးဝ လက်မခံ။“အိမ်ကြီးကို သူသယ်တော့မှ မလာရဘူးလို့ ဘွားဘွားပြောထားပြီးပြီပဲ သမီး။ မလို့ပါဘူး။ သူ မလာလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”အလက်ဇန္ဒရာ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။“ရက်စက်လှခဲ့လား ဘွားဘွားရယ်။ သမီးက ဘွားဘွားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်ပါတယ်။ မမကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား ဘွားဘွားရယ်”ပထမတွင် အဘွားကြီးက အိမ်အပေါ်တွင် လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ကာပထမပွဲသို့ လွင့်ပြန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် နောက်တော့ သူမကစိတ်ကို တိုးတိုးချလိုက်ပြီး“ဘွားဘွား ရက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ အားလုံးအတွက်အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို ဘွားဘွားက လုပ်လိုက်တာပါ”သည်လိုနှင့် အိမ်၏ကိစ္စမှာ သည်တွင် တစ်ခန်းရပ်သွားသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာက မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုလုံးကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်သောအခါ သူမိသားစုထံ ပေးပို့ရန်အတွက် ဓာတ်ပုံတွေ ပိုမိုမိုကူးပေးဖို့ ဂျော့က ဓာတ်ပုံဆရာအား ပြောနေသကဲ့ ကြားရတော့ ကိတ်က တောတော ကျေနပ်မိသည်။ တော်တော် စိတ်ကူးဉာဏ်သွားတဲ့ သူငယ် ဟု တွေးကာ ဝမ်းသာနေမိသည်။ ကိတ်မုန့်လှီးပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအနီးသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။“ဒါလင် ဘယ်လိုမှတော့ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကိုယ်က တစ်နာရီနှစ်နာရီလောက် ခဏအပြင်ထွက်စရာရှိသေးလို့ပါ”“ဘက်စုံများလဲ မောင်။ သိပ်ပြီး အရေးကြီးလို့လား ဟင်”“သိပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက်အတွက် မလုပ်မဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ပေးစရာရှိလို့ပါ။ အဲဒါလုပ်ပေးခဲ့မှ ကိုယ်တို့ ဟန်နီးမုန်းခရီးကို စိတ်ချလက်ချ ထွက်ခွင့်ရမှာမို့ပါ။ ကိုယ်အထက်အရာရှိကလည်း အဲဒါကလေး အပြတ်လုပ်ခဲ့ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့နေရာသွားပါလို့ ပြောထားလို့ပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကိုယ်တို့လေယာဉ်ပျံက ငါးနာရီမှ ထွက်မယ်။ ကိုယ်အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ဟုတ်လား”အလက်ဇန္ဒရာက ပြီးလောက်ပြီး“ကဲ ... ဒါဖြင့် မြန်မြန် သွားပြီး အမြန်ဆုံးသာ ပြန်လာခဲ့မောင်။ ကျန်မက သတိသားမပါဘဲနဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး မထွက်ချင်ဘူး”ဂျော့ရောက်သွားတော့ အိမ်က သူမ၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူမသည် ပါးလွှာအစက်သော ဝတ်ရုံကို တမင်ရွေးဝတ်ထားသည်။“ဘယ်နှယ့်လ ဆရာကြီး၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပျော်စရာကောင်းရဲ့ လား”“ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိမ်”။ အခမ်းအနားကတော့ကျဉ်းကျဉ်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ထစ်ထစ်ငြေငြေ မရှိဘူး”“အဲဒါ ဘယ်သူ့ ကျေးဇူး သိရဲ့ လား။ ဒီမိန်းမ ကျေးဇူးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့နော် ဂျော့”ဂျော့က အိမ် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးပြောသည်။“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအားလုံး အဆင်ပြေပြေဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်ပါ။ ငါ မမေ့ပါဘူး”“ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့က ပါတနာတွေ။ ရှိလာတဲ့အကျိုးကို အညီအမျှ ခွဲဝေခံစားကြရမှာပဲ”ပေါ့။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဒါနဲ့အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ငါး လေယာဉ်ပျံအမီ ပြန်သွားရမယ်။
ဟုန်းနီးမွန်းလေယာဉ်ပျံက ငါးနာရီတိတိမှာထွက်မယ်။ ကဲ ... ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။
ပြန်လာတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ဟုတ်လား။ “ကင့်အင်း ဒီလိုလုပ်လို့
ဘယ်ရမလဲ” “ဘာဖြစ်လို့လဲ” “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်လို့ပေါ့”

ပျားရည်ဆမ်းခရီးစဉ်ကိုလည်း အီးဗ်ကပင် အားလုံး စီစဉ်ပေးသည်။ခရီးစဉ်က အကုန်အကျတော့ တော်တော်များသည်။ သို့ပေမဲ့ အီးဗ်က ဂျော့အားပြောသည်။“ရှင်ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ။ ရှင်အိတ်ထဲက တစ်ပြားမှ မကုန်စေရဘူး” သူမ၏ လက်ဝတ်လက်စား သုံးခုကို ရောင်းလိုက်သည်။ ယင်းတို့မှာသူမအား ပိုးပန်းနေသူများက ပိုးကြွေးပန်းကြွေး ပေးထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရောင်းရသော ပိုက်ဆံအားလုံးကို အီးဗ်ကဂျော့အား ပေးသည်။“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အီးဗ်၊ ကိုယ် ...” “ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။ တစ်နေ့ကျတော့သာ ကျွန်မ ကုန်သမျှ ပိုက်ဆံတွေကို အပြည့်အစုံ ပြန်ပေးပါ” ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ သူတို့သည် ကာရေတယ် ပင်လယ်ထဲမှ ဂျပေကာနိုင်ငံမြောက်ဘက်ပိုင်းဒေသရှိ မှုန်တိုပို ပင်လယ်အော်အတွင်းမှ ရောင်းဟစ်လ် ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ရေကူးကြသည်။ ခွက်လေ့စီးကြသည်။ ငါးများကသည်။ စာဖတ်ကြသည်။ ကြွေကစားကြသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် အနှံ့အပြားလျှောက်လည်ကြသည်။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဂျော့က ပြောသည်။“အလက် ... ကိုယ် ကင်စင်တန်မြို့ထဲ ကားနဲ့ ခဏလှိုက်သွားမယ်။၅ - ကြိုတုန်းခဏဝင်ကြည့်ခဲ့ဖူး မှာလိုက်တယ်” သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ” ဂျော့က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး“ကိုယ် ခေါ်တော့ခေါ်သွားချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီ ပင်လယ်ရေခြားက ဖုန်းလာစရာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ ကိုယ် မြို့ထဲသွားနေတုန်းအလက်ပဲ လက်ခံပြီး ပြောလိုက်စေချင်တယ်” အလက်နှုတ်ချက် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။“ဟိုတယ် အော်ပရေတာ လက်ခံထားလို့က်လည်း ဖြစ်ပါတယ်” “အီး ... မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ဘူး။ ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။သူတို့ကို ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး” ဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ စောင့်ကျန်ရစ်ပျံ့မယ်” ထိုနောက် ဂျော့သည် တကူစိတ်စိမ်းငှားကာ ကင်စင်တန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲရောက်တော့ ညနေစောင့်နေပြီ။ လမ်းတကာတွင်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိသည်။ ကုန်တိုက်များ၊ လေဟာပြင်ဈေးများနှင့် လမ်းကြားစေးတန်း ကလေးများတွင် ဈေးဝယ်သူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ကင်စင်တန်မြို့မှာ ဂျပေကာကျွန်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ကုန်သွယ်ရေးကောင်း၍ ရေနံချက်စက်ရုံများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ ငါးလုပ်ငန်းများရှိသည်။ ပြတိုက်များ၊ စာကြည့်တိုက်များ၊ ရှေးဟောင်းတိုက်တာ အဆောက်အအုံများနှင့် သဘောဆင်တူမိမိတို့ဖြင့် ရှုခင်း သာယာလှပသော မြို့ဖြစ်သည်။သို့သော် ဂျော့က ထိုအရာတွေကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ သူ စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ယင်းတစ်ခုအတွက် သူသည် သွေးရူးသွေးတန်းဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။ထို့ကြောင့် ပထမဆုံးတွေ့သော ဘားဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီးနောက် အရက်စပ်သမားနှင့် စကားပြောသည်။နောက် ငါးမိနစ်အကြာတွင်မူ သူသည် ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ် လူမည်းပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ အပေါ်စား ဟိုတယ်တစ်ခုလေ့ကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဟိုတယ်တွင် နှစ်နာရီခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် ဟိုတယ်မှတစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အငှားကားပေါ်တက်သည်။ ထိုနောက်မနက်တိုပိုပင်လယ်အော်ရှိ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်မောင်း လာခဲ့သည်။ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူထံသို့ ပင်လယ်ရပ်ခြားမှ အရေးပေါ်

တယ်လီဖုန်း လုံးဝမလာကြောင်း အလက်ဇန္ဒရာက ပြောပြသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ကင်စင်တန်မြို့ထုတ် သတင်းစာများတွင်သတင်းတစ်ပုဒ်
ပါလာသည်။ယမန်နေ့ညနေပိုင်းက ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် လူမည်းပြည့်တန်ဆာမလေး
တစ်ယောက်အား အမည်မသိ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တစ်ဦးက ရက်စက်စွာ
ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သွားသဖြင့် အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးရုံတွင်
လက်ခံကုသထားရကြောင်း ...။ငဆန်အင်ဗာငဆန် ကုမ္ပဏီတွင်
အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်များ အစည်းအဝေးထိုင်ကာ ဂျော့မလစ် ပြဿနာကို
အခြေအတင် ဆွေးနွေးနေကြသည်။ဖောက်သည် တော်တော်များများ၏
အာမခံစာချုပ်စာတမ်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဂျော့မလစ်၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို
မကျေနပ်သော တိုင်စာများ ရောက်ရှိနေသည်။အစတွင် ဂျော့အား အလုပ်မှ
ထုတ်ပစ်ရန် အများစုကပင် သဘောတူကြသည်။သို့သော်လည်း အခြေအနေက
တစ်မျိုးပြောင်းလဲလာ၍ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်
စဉ်းစားကြရပြန်သည်။“သူက ကတိဘလက်ဝဲရဲ့ မြေးမလေး
တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်လိုက်ပြီ” အခါက အစုရှယ်ယာပိုင်တစ်ဦးက ပြောသည်။
“အဲဒါဆိုရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားပြီး သူ့ကို ချက်ချင်း ဖြုတ်ပစ်ဖို့
မသင့်သေးဘူး” “အချက် မှန်ပါတယ်” နောက်တစ်ယောက်က
ထောက်ခံသည်။“ကျုပ်တို့က ဘလက်ဝဲ ကုမ္ပဏီကို ဖောက်သည်စာရင်း
သွင်းချင်တယ်ဆိုရင်ဒီကောင်ကို မဖြုတ်ပစ်သင့်တာ အမှန်” ဆက်လက်၍
တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့၏စကားများက
မိမိတို့လုပ်ငန်းအတွက် အန္တရာတ်ကောင်းကျိုးမျှော်ကိုးချက်များကို
ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂျော့မလစ်အား
သည်တစ်ကြိမ်တွင် ခွင့်လွှတ်၍ အလုပ်တွင် ဆက်လက်ခန့်ထားရန်
အများသဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။အလက်ဇန္ဒရာနှင့်ဂျော့တို့
ပူးရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ ကတိ
ပြောသည်။“သမီးတို့သားတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဘွားဘွားနဲ့ အတူနေကြစေချင်တယ်။
အိမ်ကြီး သိပ်ကြီးတော့ ဘွားဘွားတစ်ယောက်တည်းနေလို့မဖြစ်ဘူး” ဂျော့က
အဘွားကြီးနှင့်အတူတူ လုံးဝမနေချင်။ နေလျှင်အကျိုးထက်အပြစ်သာများမည်။
မတော်လျှင် သူနှင့် အီးဖိုတို့၏ မရိုးသားသော လုပ်ရပ်များကို အဘွားကြီး
သိသွားမှာစိုးရသည်။“မင်းတို့ခံစားချက်ကို ဘွားဘွားလည်း
သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုလည်း ဘွားဘွားက
အိမ်တစ်ဆောင်ဝယ်ပေးပါရစေ။ မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်
ဆိုပါတော့” “မီးသာလိုက်တာ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားရဲ့ စေတနာကို
အလက်နဲ့ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်သက်မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး” “အများကြီး
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား” အလက်ဇန္ဒရာကပြောသည်။ “ဒီအိမ်ကြီးနဲ့
သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ သမီးတို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ရာကြည့်ပုံ” “အကောင်းဆုံး”
ဂျော့က ထောက်ခံလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့က ဘွားဘွားနဲ့ သိပ်ပြီးဝေးဝေးနေလို့
မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ဘွားဘွားက သိပ်ချောတော့ သူများတွေ
အတင်းဆွဲသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်ရက်သတ္တပတ်ခန့်ကြာတော့ ဘလက်ဝဲအိမ်ကြီးနှင့်
၂ လမ်းအကွာ၌တိုက်တစ်လုံးရသည်။ အညံ့ရောင် ကျောက်သားဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသည့်သုံးထပ်တိုက်။ ပင်မအိပ်ခန်းတွဲများအပြင်၊
ဧည့်သည်အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊
မီးဖိုခန်းနှင့် အိမ်စေခန်းများဖြင့် သာသာယာယာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း
ရှိသည်။” “အိမ်အလှပြင်ဖို့ ကိစ္စတော့ မင်းပဲကြည့်ပြီးလုပ်ပါ အလက်။ ကိုယ်တော့
အလုပ်က ဖောက်သည်တွေကစွန့် သိပ်ပြီး အချိန်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုဂျော့က

အကြောင်းပြသည်။ အဖြစ်မှန်တော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။ သူက အလုပ်ကိုင်လည်း မသွား၊ ဖောက်သည်များကစွဲလည်း ဘာမှမရှိ။ သူ့မှာ တခြားအရေးကြီးသော ကိစ္စများဖြင့် စိတ်မအား ကိုယ်မအားဖြစ်နေခြင်းသာ။ မထင်ရှားသော ဘားဆိုင်ကလေးများသို့ သွားရောက်ကာ ဖောက်သည် ခေါ်နေကြသော ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လေလွင့်နေသောအမျိုးသမီးများအား အမည် မသိလူတစ်ယောက်က ပျော်ပါးပြီးနောက်ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်သွားလေ့ရှိကြောင်း သတင်းများသည် ရဲစခန်းများသို့မကြာခဏ ရောက်ရှိနေသည်။ ယင်းသို့ အရိုက်အနှက်ခံရသူများ၏ ပြောပြချက်အရဆိုသော် ၎င်းတို့အား ရိုက်နှက်သွားသူမှာ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဟန်အမူအရာရှိကြောင်း၊ ထိုသူသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရှိမန်လူမျိုး ဖြစ်နိုင်စရာရှိကြောင်း။ သို့သော်လည်း ယင်းတစ်ကွယ်တော် အကြမ်းဖက်သမားအား ရဲတပ်မှ လုံးဝမဖမ်းဆီးနိုင်သည့်အပြင် ထိုသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကိုပင် အတိအကျ စုံစမ်း၍မရနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ရဲအဖွဲ့နှင့် ရော့တို့သည် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းသော မြို့တွင်းစားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် နေလယ်စာစားလျက် ရှိနေသည်။ “အခု ရှင်ဆက်ပြီးလုပ်ရမှာက သေတမ်းစာကို ပြန်ပြင်ဖို့ ကိစ္စ။ ဒီအချက်သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါ အဘွားကြီး လုံး မသိအောင် အလက်ကိုပြောပြပြီး သေတမ်းစာ အသစ်ပြန်ရေးရမယ်” “ဟာ... ဒီကိစ္စ မလွယ်ဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးအား” မပူပါနဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြပါ” ငါ့နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဂျော့သည် နယူးယောက်မြို့တွင် နာမည်အကြီးဆုံး လိပ်လာဇာ ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင်တွင် အလက်ဇန္ဒရာနှင့်အတူညစာစားကြရန် ချိန်းသည်။ သူသည် နာရီဝက်တိတိ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသည်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝီယာဂျော့ဒန်က သူ့အား အလက်ဇန္ဒရာထိုင်စောင့်နေသော စားပွဲသို့ ခေါ်လာသည်။ “ဆော့ရီးပဲ .. ဒါလင်။ နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ” သူကမော့ကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြောသည်။ “ကိုယ် ရှေ့နေဆီရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရှေ့နေတွေအကြောင်း ဒါလင်လည်း သိသားပဲ။ သူတို့က အမှတ်စဉ်ကို

မရှုပ်ရှုပ်အောင်တမင်ပုံကြီးချဲ့တတ်ကြတာ” “ပြဿနာများဖြစ်နေလို့လား မောင်” “မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်စိတ်ပြောင်းသွားပြီ” သူက အလက်ဇန္ဒရာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အခုနေအခါ ကိုယ်အနေနဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်ကိုယ်ပိုင်သမျှအားလုံးကို ဒါလင်ပဲ ရှမှာ” ကျွန်မ မလိုချင်” “အင်း .. ဘလက်ပဲမိသားစုပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ နှိုင်းစာရှင်တော့သပ်မများပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ယောက်အတွက်တော့ တစ်သက်လုံး ဇီဝနဲ့နေသွားလို့ ရပါတယ်” “မောင်ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိပါဘူး။ မောင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မဖြစ်ပါဘူး” “ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ အတိအကျမှန်းဆလို့ချည်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ မထင်တဲ့ဟာတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်တာပဲ။ အဲဒီလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရတာဟာ အတော်ပဲ ဆိုးရွားတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ မပြေးသော်ကံရာရှိ ဆိုသလို အနာဂတ်အတွက် ကြိုကြိုတင်တင် စီစဉ်ထားတာ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ... ဟင်အလက်ဇန္ဒရာက ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးတော့မှ - “မောင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သေတမ်းစာကို ပြန်ပြောင်းရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မကောင်းဘူးလား ဟင်” “ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲ” သူ အသံက အံ့သသံ ပါနေသည်။ “မောင် ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်နေပြီလေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မပိုင်တာအားလုံး

မောင်လည်းပိုင်တာပေါ့” ရှေ့က လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီးနောက် - “မလုပ်ပါနဲ့ အလက်ရယ်၊ ကိုယ်က ပိုက်ဆံမက်တဲ့ လူစားမျိုးဦး” အဲဒါ ကျွန်မလည်း နားလည်ပါတယ်။ ဂျော့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။

လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်တယ်” သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာကြသည်။ “တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်မတို့ဘဝဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ပန်းခင်းတဲ့လမ်းလို သာယာဖြောင့်ဖြူနေမယ်လို့ အမြဲပဲထင်နေတယ်” “ဒါပေါ့၊ ဖြောင့်ဖြူရမှာပေါ့” ဂျော့က လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ ဝိုတယ် မရှိပါဘူး မောင်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်မ သေတမ်းစာကို ပြန်ရေးပေးဖို့ ဘရက်ကို ပြောပြရမယ်” ကျေ ပန်းနုစိတ်က တွန့်အေးလေ အလက်က သိပ်ပြီးဆန္ဒရှိနေရင်လည်း လုပ်တာပေါ့” သူကခေတ္တစဉ်းစားနေဟန်ပြုပြီးတော့မှ “ဒါနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်အလက် သေတမ်းစာကို ကိုယ် ရှေ့နေနဲ့ပဲ ပြောင်းပါလား၊ သူကကိုယ်လုပ်ငန်းအကြောင်းလည်း အတွင်းကျကျ သိနေပြီးသား မဟုတ်လား။ အစစအရာရာ ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့” “မောင် သဘောကျသလိပ် လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက ...” သူက အလက်နေရာ၏ပါးပြင်ကို တယုတယ် ပွတ်သွပ်ရင်း - “ဘွားဘွားအကြောင်း ထည့်မတွက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ တကယ်တော့ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘွားဘွားကို အများကြီး ချစ်ခင်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကကိုယ်တုန်စိတ်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလိုလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ အချစ်ရယ်” “မောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ဘွားဘွားကို မပြောပါဘူး။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် မောင်ရှေ့နေနဲ့ တွေ့ရအောင်သာစီစဉ်ပေးပါတော့” “သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ကိုယ်က သတိပေးပါ။ က ... ကိုယ်ဆာလှပြီ၊ ဂဏန်းဟင်း အရင် ကိုင်လိုက်ကြစို့” “ရှနောက်ရက်သတ္တပတ်ကြာတွင် ဂျော့သည် အိမ်အား သူမ၏ အခန်းတွင် သွားတေသည်။ “သေတမ်းစာအသစ်ကို အလက် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီလား” “ဒီနေ့မနက်ပဲ ထိုးပြီးပြီ။ သူ့ဝေရ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာတွေကို နောက်အပတ် သူ မွေးနေ့မှာ အမွေခံစားခွင့်ရတော့မယ်” ရှနောက်ရက်သတ္တပတ်ကြာသောအခါ ကရူဂျာ- ဘရင်းကုမ္ပဏီလီမိတက်တွင် အစုရှယ်ယာ ၄၉ ရာခိုင်နှုန်းကို အလက်နေရာအား ပြောင်းလဲပေးသည်။ ဂျော့က သည့်သတင်းကို အိမ်အား ဖုန်းဆက်၍ ပြောသည်။ “ဝမ်းသာစရာပဲ ဂျော့၊ ဒီည ကျွန်မဆီလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ အောင်ပွဲခံကြရအောင်လေ” အိမ်က ပြောသည်။ “မဖြစ်ဘူး၊ အဘွားကြီးက အလက်အတွက် မွေးနေ့ ပါတိပဲ ကျင်းပဖို့လုပ်ထားတယ်” “သူတို့ ဘာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ” “အဲဒါတော့ ငါတယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ” “သိအောင် လုပ်ပါ” အိမ်က ဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။ ရှနောက် ၄၅ မိနစ်အကြာတွင် ဂျော့က အိမ်ထံ ပြန်ဆက်သည်။ “သူတို့က အကျွေးအမွေးကိစ္စ တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ် အိမ်၊ ကိုယ်တော့ လုံးဝ နားမလည်ဘူး။ မင်းကိုလည်း မဖိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြ တယ်။ အစားအသောက်တွေကတော့ ခရစ်မဟင်း၊ အကောင်းစား အမဲသားကင်၊ ဆလတ်ရွက်နုလက်သုပ်၊ အနုစား မလိုင်ဒါနီဖြူနဲ့ မလိုင်ပျစ်ပျစ်ပါတဲ့ ကော်ဖီအကောင်းစား ပြီးတော့ အလက် အကြိုက်ဆုံး နေပယ်အိုက်စကရင်ပါတဲ့မွေးနေ့ ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ့။ ဒါဆို ဖြစ်ပြီလား” “ဖြစ်ပြီ၊ ဒီည ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်” “မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အိမ်၊ ပရိသတ်တွေကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံတုန်းမှာငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ...” “မရဘူး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့

ဖြစ်အောင်လုပ်”ခွေးတိရစ္ဆာန်မကျန်းကျောက ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။
ထို့နောက် လက်ပုတီးနာရီကို ကြည့်သည်။ ဟာ ... ဒီကွပ်။ အရေးပါသော
ဖောက်သည် တစ်ယောက်အား ချိန်းထားတာ ရှိ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား နှစ်ကြိမ်တိတိ
သူလိမ့်ခဲပြီးပြီ။ ယခု အချိန်နောက်ကျနေပြီ။ သူသည် ဘာလက်ဝဲ မိသားစုဝင်
မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် သူ့အား
အလုပ်တွင် ဆက်လက်ခန့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းသူ့ခွဲမြဲပြီးဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်
ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် သူ့အလုပ်ကို ထိခိုက်တော့မည်မှာ
သေချာသည်။ သည်အဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်တော့။ သူသည်
မိမိဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် အဘွားအို ကိတ်ဘလက်ဝဲနှင့်
အလက်ဇန္ဒရာတို့အပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင် ထားပြီးဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပျက်မခံနိုင်။ သို့သော် မကြာမီတွင် သူ
အကြံအောင်မြင်တော့မည်။ အကြံ အောင်မြင်လျှင် သူ့အနေဖြင့် ၎င်းတို့
မွေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို လုံး ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့။ ဂျော့သည်
မဂ်လာဆောင်ပွဲတုန်းက ဂရုနိုင်ငံရှိ ဖခင်ကြီးထံ ဖိတ်စာတစ်စောင်ပို့ခဲ့သေးသည်။
သို့သော် အဘိုးကြီးက စကားပြန်ပင် မပို့။ ဝမ်းသာစကားပြောကြားဖို့တော့
ဝေလာဝေးရော။ မင်းမျက်နှာ ငါတစ်သက်လုံးမမြင်ချင်ဘူး။ ဂျော့ ဂရုနိုင်ငံမှ
ထွက်ခွာလာကာနီးတွင် သူ့ဖခင်က ယင်းသို့ပင် အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ မင်းကိုတို့
အားလုံးက သေသွားပြီပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ်။
တကယ်လည်းမင်းသေသွားပြီပဲ။ တို့ မိသားစုအတွက် မင်းမရှိတော့ဘူး။
တစ်သက်လုံးမရှိတော့ဘူး။ ကောင်းပါပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်ဖြစ်လဲ
မြင်ရင်တော့ ဖေဖေအံ့ဩသားစေရပါလိမ့်မယ်။ သားဆိုးသားမိုက်
လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာတာ မြင်ရပါစေ မယ်။ ရှအလက်ဇန္ဒရာ၏ ၂၃ နှစ်မြောက်
မွေးနေ့ပွဲမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ ပရိသတ်ကတော့ လက်ရွေးစင် ၄၀ တိတ်သာ
ဖိတ်သည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးဗျားဗျားနှင့် လူမှုရေးလောကမှ
အရေးပါအရာရောက်သော ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သဖြင့် သာမန် လူပေါင်း ၄၀၀
တက်ရောက်သည်ထက် အကျိုးကျေးဇူးရှိသည်။ ဂုဏ်ရှိသည်။ ဖိတ်စာကမ်းတော့
အလက်ဇန္ဒရာက ဂျော့၏ မိတ်ဆွေများကိုပါ ဖိတ်ရန် ပြောသည်။ သို့သော် ဂျော့က
ငြင်းသည်။ “မလိုပါဘူး အလက်။ ဒါက မင်းရဲ့ပွဲပဲ။
မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေကိုသာဖိတ်ပါ။ အဲဒါမှ
သဘာဝကျတော့မှာပေါ့” အဖြစ်မှန်ကတော့ ဂျော့မှာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဆွဲ၍
တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူက အထီးကျန်တစ်ကောင်ကြွက်၊ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်သမား
ဖြစ်သည်။ ဒါကိုပင် သူက ဂုဏ်ယူနေသေးသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကြားလိုက်ချင်သေးသည်။ စင်စစ်
သူတစ်ပါးအပေါ် မှီခိုနေရသော လူတွေမှာ အားနည်းချက်များရှိကြသည်။
အလက်ဇန္ဒရာက သူ၏ မွေးနေ့ ကိတ်မန်ကြီးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကိမ်းမှုတ်၍
ငြိမ်သက်စွာဆုတောင်းနေသည်ကို ဂျော့က ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မရ၏။ ငါး
ကျွန်တို့ နီးမောင်နံရာသက်ပန် ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းလို့ပါ၏၊ ဘုရား ဟု
အလက်ဇန္ဒရာက ဆုတောင်းမည်မှာ သေချာသည်။ အဲဒီလို ဆုတောင်းမဲ့
အစားရှေ့အဖို့တွင် ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးမယ့် ရန်မခပဲ
အံ့သက်ရှည်စွာနေထိုင်ရပါလို၏၊ ဘုရားလိုသာ ဆုတောင်းသင့်တယ် ဟု ဂျော့က
ကိုတပြေးတွေးလိုက်မိ၏။ အလက်ဇန္ဒရာသည် ငွေချည်နုကွပ်ထားသော
အဖြူရောင် ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင်မူ ဘွားဘွားက
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသော စိန်ဘယ်ကြီးက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့်
သောက်ရှူးကြယ်လိုတလက်လက်တောက်နေသည်။ မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက

နတ်ဖက်သည့် မောင်နှံလို အတူညီလှသောပျိုရွယ်သူ ဇနီးမောင်နှံတို့အား တစ်မိမိမိ
ကြည့်ရင်း ပွဲတဲတွေ ဝေဖြာနေမိသည်။ တို့တစ်နှစ်မြှောက်
မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်နေ့တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒေးဗစ်က ငါလည်ပင်းမှာ
ဆွဲကြိုးစပ်ပေးပြီးတော့ မင်းကို ကိုယ်အသက်တမျှချစ်ပါတယ်ကွယ် "လို့
ပြောလိုက်တာဟာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် နားမှာအချုံ့မြန်ဆုံးစကားပဲ။
အဘွားကြီးက စိန်ဘယ်ကြီးကြည့်ပြီး ယင်းသို့ တွေးနေချိန်တွင်ဂျော့ကလည်း
သူ့ အတွေးနှင့်သူ -အား .. ဒီဘယ်ကြီးကတော့ တန်ခိုးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။
အနည်းဆုံးဒေါ်လာတစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ တန်လိမ့်မယ်။
ညီခံပွဲကလတစ်ချိန်လုံးတွင် အလက်ဇန္ဒရာ၏ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများက
ဂျော့ကိုသာ ညှိဇာတ်အပြည့်ပါသော မျက်လုံးစွဲကြီးများဖြင့် တန်းတန်းစွဲ
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ဂျော့ကတော့ သူတို့ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသလို
ခပ်တည့်တည့်ပင် နေနေသည်။ တခြား အခြေအနေတွေ ဆိုလျှင်
သူကယင်းအမျိုးသမီးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်သွားမည့်
မှာသေချာသည်။ သို့သော် သည်ပွဲမှာတော့ ယင်းသို့လုပ်၍ လုံးဝမဖြစ်၊ မတော်လျှင်
သူ့စရိုက်ကြမ်းတွေကို အားလုံး သိကုန်ကြပြီး
စိမ့်ကန်းကြီးတစ်ခုလုံးသံသယရသွန်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မလိုအပ်သော
အခြေအနေတွင်မလိုအပ်သော အလုပ်မျိုးကို လုံးဝ မလုပ်သင့်ဟု
သဘောပိုက်မိသည်။ ၁၀ နာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်အလိုတွင် ဂျော့သည် တယ်လီဖုန်း
စားပွဲအနီးသို့ ရောက်နေသည်။ နောက်တစ်မိနစ်အကြာတွင် ဖုန်းမြည်လာသည်။
ဖုန်းကို ကောက်ကုန်လိုက်သည်။ "ယ်လို" မစ္စတာမဲလစ်လား။ "ဟုတ်ပါတယ်" အခု
မစ္စတာမဲလစ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ဆက်တာပါ။ မစ္စတာမဲလစ်က ၁၀ နာရီတိတိမှာ
ဆက်ပါလို့ ကြိုပြောထားလို့ ဆက်တာပါ။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ အနီးတွင်
ရပ်နေသည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာကို လှည့်ကြည့်ကာ
မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး - "သူခေါ်တာ ဘယ်အချိန်" ကယ်လို
မစ္စတာမဲလစ်ပါလား။ "ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖုန်းကိုင်ထားပါတယ်" မစ္စတာမဲလစ်က ၁၀
နာရီမှာ ခေါ်ပါဆိုလို့ ခေါ်တာပါ။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ အနီးသို့
ကပ်လာသည်။ "ကောင်းပါပြီ" သူက စကားပြောခွက်ထဲသို့
ပြန်ပြောလိုက်သည်။ "သူ့ကို ကျွန်တော် ထွက်လာပါပြီလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ပင်
အမေရိကန် ကလပ်" မှာ တွေ့ကြုံမယ်လို့ ပြောပေးပါ။" ဂျော့ ဖုန်းကို
ပြန်ချလိုက်သည်။ "ဘယ်သူလဲ မောင်၊ ဘာကိစ္စလဲ ဟင်" ဂျော့က
အလက်ဇန္ဒရာတက်သို့ လှည့်ရင်း "အို. ကိုယ်တို့ကမ္ဘာက
အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ခပ်ကြောင်ကြောင်လူကြီးပါ။ သူက
စတာပူသွားမလို့ အဲဒါ ကိုယ်ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရ ကန့်သတ်လိုက်ပင်နိုးတခို့
ရုံးမှာ ကျန်ခဲ့လို့ ကိုယ်က အဲဒါတွေယူပြီး လေယာဉ်မထွက်ခင် သူ့ကို
အမိသွားပေးရမှာ" ကင် .. အခုလား ဟင်" အလက်ဇန္ဒရာက
မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ "တခြားတစ်ယောက်ယောက် လွတ်လိုက်လို့ မရဘူးလား
မောင်" ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ သူတို့က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကုပ် ယုံကြည်တာ"
သူက စိတ်မကောင်းသလို သူ့ကိုတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ "အမှန်က
အလုပ်မှာလည်း သူတို့က ကိုယ့်ကိုပဲ အားအကုန်ဆုံးဖြစ်နေတယ်လေ"
သူကအလက်ဇန္ဒရာအား သွင်းဖက်လိုက်ပြီး "ဘယ်လိုမှမျှဖြစ်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကြောင့် ပဲ့မပျက်စေပါနဲ့။ ဆက်ပြီးသာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖည့်ခံနေလိုက်ပါနော်။ ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်
အချစ်ရယ်" အလက်ဇန္ဒရာက အားတင်းပြီး ပြုံးရင်း - "ကျွန်မတော့ မောင့်ကို
သိပ်ပြီး သတိရနေတော့မှာပဲကွယ်" ဂျော့အနီးထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အလက်နန္ဒရာမှာ မျက်နှာညှိုးညှိုးမဲ့ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကြာတော့ တစ်လုံးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညသည့်တော့ ကိုယ့်အတွက်နှင့်ကိုယ် စကားပြောလိုက်။ အိရက်ခွက်မြောက်လိုက်ဖြင့် ပျော်မဆိုး ဖြစ်နေကြသည်။ သူမ၏ မွေးနေ့တွင် အီးဗတစ်ယောက် ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်မလိမ့်ဟု အလက်နန္ဒရာက ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဂျော့အား အခန်းထဲသို့ ဝင်စေသည်။ “ရှင်မဆိုးဘူး။ တော်တော် တော်တယ်” ငါ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမှာ အလက်က ...” သူမက သူလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ “လာစမ်းပါ ... ရှင့်ကို အံ့သရာပြုမလို့” သူ့ကို စားသောက်ခန်းကလေးထဲသို့ လက်ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတွင် အဖြူရောင်စားပွဲခင်း ခင်းထားပြီး နှစ်ယောက်စာ ပြင်ထားသည်။ ဝူ ဝူ ဝူ စားပွဲအလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသည်။ “ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” ကျွန်မမွေးနေ့ပွဲ အတွက်လေ” ဟုတ်သားပဲ။ ငါဘာလက်ဆောင်မှ ယူမလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်” သူမက သူ့ပါးကို ပုတ်လိုက်ပြီး - “ယူလာပါတယ်။ အချစ်ယူလာပါတယ်။ ကျွန်မကို အချစ်ပဲ ပေးပါ။ ကဲ ... ထိုင်စမ်းပါဦး” ငါ ဘာမှ မစားချင်တော့ဘူး။ တစ်ဝတ်စုံပြဲ စားလာခဲ့ပြီးပြီ” “ထိုင်စမ်းပါ” သူမက အမိန့်သံမပါဘဲ ထပ်ပြောသည်။ သူက သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဝင်ထိုင်သည်။ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော စားစရာများမှာ အလက်နန္ဒရာ၏မွေးနေ့ပါတ်ပွဲမှ ဟင်းလျာများအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ ခရုမီဟင်း၊ အကောင်းစား အမဲသားကင်၊ ဆလတ်ရွက်နုလက်သုပ်၊ အနုစား မလိုင်ဒါနီဖြူနှင့်မလိုင်ပျစ်ပျစ်ပါတဲ့ ကော်ဖီ အကောင်းစား ပြီးတော့ နေပယ် အိုက်စကရင်ပါတဲ့ မွေးနေ့ကတ်မုချ်ကြီး ...။ ဂျော့ မစားချင်ဘဲလျက် အတင်းဇွတ်မှိတ်ကာ ခွန်ချွန်စားနေသည်ကိုအီးစက သူတော့ကျစွာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ငါ့----- ကျွန်မနဲ့ အလက်တို့က ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို ညီတူညီမျှခွင့်ဝေခံစားကြတာရှင်။ ဒါ့မှာလည်း သူမွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မပါ ခွင့်ဝေခံစားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့နောက်နှစ်ကျတော့ မွေးနေ့ပွဲ နှစ်ခုခွဲရှိတော့ဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတော့မှာ။ အချိန်ရောက်လာပြီလေ။ အလက် မတော်တဆ အန္တရယ်တစ်ခုခုကြောင့် သေကိုသေရတော့မှ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဘွားကြီးလည်း အလက်သောကနဲ့ပဲ ရှင်ကံနာကျပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ရှိသမျှပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကျွန်မတို့ပိုင်ပြီပေါ့။ ကဲ .. မစားချင်ရင်လည်း မစားပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ အခန်းထဲသွားကြမယ်။ ကျွန်မကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေး ပေးသွားစမ်းပါဦး” တော်ပါတော့ အီးရဲ။ ငါ ပြန်သွားပါရစေတော့။ ဟိုမှာ ပွဲတန်းလန်းနဲ့ အလက်က မျှော်နေရာလိမ့်မယ်” “အယ် ရှင်က ကျွန်မကိုတောင် သိပ်ဂရုမစိုက်ချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ဆရာ၊ လာစမ်းပါ” သူမက ဂျော့၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဂျော့က သူမ၏ လက်ကိုပုတ်ချလိုက်သည်။ “ကြည့်စမ်း ရှင်က ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင် မုန်းနေလို့လားဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ရိုက်ချင်နေသလား ဟုတ်လား” “မင်းကို သတ်ချင်နေတာ” အီး၏က ရယ်လိုက်သည်။ “ရှင်က သတ်ချင်ပေမဲ့ သတ်လို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ ဘာလက်ဝံ့မသားစုလုပ်ငန်းကြီးကို ဝိုင်ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီမယ် ဂျော့ ကျွန်မ ပြောမယ်။ သေသေချာချာနားထောင်။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှသတ်လို့မရဘူး သိရဲ့လား။ တကယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရှင့်အကြောင်းကိုရိုက် တိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မမိတ်ဆွေကို လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင်ပေးထားတယ် သိရဲ့လား” ဂျော့က ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူမ တကယ်ပင် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် အီးပဲ၏ စက်ကွင်းမှ

တယ်တော့မှ လွတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူမသည် သူ့ကို ကျွန်ပြုထားပြီး တစ်သက်လုံးသည် အတိုင်းသာနေသွားရလျှင်တော့ မလွယ်မလွယ် အကြီးအကျယ် မလွယ်။ သူက တွေးခွင်းကြက်သီးပင် ထလာမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဒေါသလည်း အကြီးအကျယ်ဖြစ်မိသည်။ “လာစမ်းပါ မထိုတက်သေးနဲ့ ဘာတွေ ငေးနေရတာလို့။ ကျွန်မအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကလေး ပေးသွားပါဦး” သူမက သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ ဦးသူက သူမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မှီကာ “အီး .. အီး” ဟု လျှပ်ခေါ်သည်။ အီး ရောင်ကိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို ကြိုးစားဖွင့်ရင်း “ဒေါက်တာ .. ဒေါက်တာ ခေါ် ... ခေါ် ... ပေးပါ” နာကျင်ခြင်းဝေဒနာက ပြင်းထန်လှသဖြင့် မနည်းကြိုးစား၍ ပြောနေရသည်။ “ဒေါက် ... ဒေါက်တာ ဟာလေ၊ ဒေါက်တာဟာလေကို အမြန်ခေါ်ပါ” “ဒေါက်တာ ကျေးဇူးပြုပြီး အမြန်ဆုံး လာကြည့်ပါ ခင်ဗျား၊ ဒီမှာအီးစိတ်လက်ပဲ မတော်တဆ အန္တရာယ် ကြုံနေလို့ပါ ဒေါက်တာ” ဂျော့ကတယ်လီဖုန်းဖြင့် ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒီဒေါက်တာဟာလေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အီးပဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေ အလိမ်းလိမ်းပေကျကာ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကမန်းကတန်း သွေးစမ်းကြည့်သည်။ “ရက် အမြန်အကြောင်းကြားပါ။ လူနာတင်ကားပါ ယူလာဖို့ ပြောပါ” “ဒေါက်တာ အီးဗဲက လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ “ဘာမှ မစူးရိပ်ပါနဲ့ အီး၏။ အခြေအနေကောင်းတယ်။ ခုပဲ ဆေးရုံခေါ်သွားမှာပါ” ဒေါက်တာ ကိုယ်ကို ကိုင်ကာ ကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။ အီး၏က ဒေါက်တာ လက်ကို စမ်းကိုင်ရင်း “ရက် မခေါ်ပါနဲ့” “ခေါ်လို့ ယုံဖြစ်မလို့ ငါ့မှာ တာဝန် ...” သူမက လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး “မခေါ်ပါနဲ့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ” ၏ကံတာက အီးဗဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးများတွင်ဒေါက်တာ အီးဗဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးများတို့ဒဏ်ရာပြင်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စီးကရက်မီးနှင့် ရှုထားသော မီးလောင်ရာတွေ ပြည့်နက်နေသည်။ “စကားမပြောနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါ။ သက်သက်သာသာကလေးနေပါ” နာကျင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းမိုးထားသည်။ အံ့ကို ကြိတ်ကာ အသက်ကို မနည်းကြိုးစားရှုနေသည်။ “ကျေး ... ကျေးဇူးပြုပြီး မခေါ်၊ မခေါ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ” စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တွင်း တစ်ကိုယ်လုံးက နာကျင်သွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ “ကိုယ် .. ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။ ဘားဘားသံသွားရင် ကျွန် ... ကျွန်မကတစ်သက် ခွင့်လွှတ် ... ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရက် မခေါ်၊ ခေါ်ပါနဲ့ဒေါက်တာ။ ကားတစ်စီး ဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာပါ။ သာမန်မတော်မတော်တဆ အန္တရာယ်ကလေးပါ” အခြေအတင် ပြောနေရန် အချိန်မရှိတော့။ ဒေါက်တာ ဟာလေသည်စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ “ဒေါက်တာ ဟာလေပါ” သူက အီးဗဲ၏ တိုက်ခန်းနံပါတ်ကို ပြောလိုက်ပြီး “ကျွန်ုပ် အခုချက်ချင်း လူနာတင်ကားတစ်စီး လိုချင်တယ်။ ဒေါက်တာဝတ်စတားကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဆေးရုံမှာ ကျွန်ုပ်တွေဖို့ပြောပါ။ အရေးပေါ်လူနာလာမယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါလို့ ပြောပါ” သူက ခေတ္တစကားရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ “ဪ ... ဝင်တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတိုက်စွဲကလေးပါ” ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ” ဂျော့က သက်မတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဟာလေက အလက်နေရာ၏ ယောက်ျားကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်နှာတွင် မုန်းတီးခြင်း အရိပ်လက္ခဏာတွေ အထင်းသား

ပေါ်လွင်နေသည်။“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုဘူး။ ဒီအလုပ် ငါဝင်လုပ်ပေးတာ ဘာလက်ပံမိသားစု မျက်နှာထောက်လို့လုပ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ကတိတစ်ခုတော့ပေးရလိမ့်မယ်။ စိတ်ရောဂါကဆရာဝန်ဆီသွားပြီး အစမ်းသပ်ခံယူမယ်လို့ ကတိပေးပါ။”“အဲဒါ .. မ .. မလိုအပ်ဘူး ထင်...”“အဲဒါဆို ငါ ချက်ချင်း ရဲကို ခေါ်လိုက်မယ်။ မင်းက လူစိတ်ရှိတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး ဆွေးမသွားရဲ့”ဒေါက်တာ ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်မည်လုပ်သည်။“ဟာ .. မ .. မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် တောင်း ...ဦး---ခင်ဗျား”ဂျောက် မျက်ကလူးဆံပျာ အမူအရာဖြင့် တောင်းပန်သည်။ ထိုအခိုက် အဝေးမှ အရေးပေါ် လူနာတင်ကား ဥဩဆွဲသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ရှည်လျားသော ဥမင်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် တစ်ခုတည်းတိုက်ဆွဲခေါ်သွားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ မီးရောင်စုံတွေကလည်း ပွင့်လာလို့က၊ ပိတ်သွားလိုက်နှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငှက်တောင်ပံမာ ပေါ်ပါးနေသည်။ လေထဲတွင်လွင့်နေသလို ထင်ရသည်။ ခုနေ့ ငါပျံချင်ရင် ပျံ လို့တောင် မှာပဲ ဟုတွေးလိုက်မိသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ လှုပ်လှုပ်မရ။ တစ်စုံတစ်ရာဆွဲဖိထားသလို ထင်ရသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူမအား လူနာတင်ဘီးလှည်းပေါ်တွင် တင်ကာ အစမ်းရောင် ဝတ်ရန် ဦးထုပ်များဆောင်းထားသော လူနှစ်ယောက် အဖြူရောင်စကြိုလမ်းအတိုင်း တွန်းယူသွားနေသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ငါ ပြဇာတ်ကနေတာ ဟုတွေးမိသည်။ မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖြူရောင် အခန်းကြီးထဲမှ စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အစမ်းရောင် ဝတ်ရုံကြီးဝတ်ထားသော ပန်ပန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်က သူမအနားသို့ ကပ်လာပြီး ပြောသည်။“နာမည် ကတိသဝက်ဘိစတာ၊ မင်းကိုငါ အခု ခွဲစိတ်မလို့”“ကျွန်မ အရပ်ဆိုးသွားမှာလား ဟင်” သူမက လေသံဖြင့် မေးသည်။“ကျွန်မ အရပ်ဆိုးသွားမှာလား ဟင်”“မဆိုးပါဘူး။ နဂိုအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ။ ကဲ ... မင်းကို ငါသိပ်ပေးမယ်။ အပ်တော့ .. အပ်တော့ စိတ်ကို အလိုက်သင့် လျှော့ထားပြီး အပ်ထို့နောက် သူက မေ့ဆေးပညာရှင်အား အချက်ပြလိုက်သည်။ ဇူဂျော့သည် အီးဗီ၏ အခန်းတွင် ကိုယ်လက်သန်စင်ရင်း လက်ပတ်နီက ကြည့်လိုက်သည်။ မနက် သုံးနာရီထိုးနေပြီ။ သည့်အချိန်ဆို အလက်ဇန္ဒရာ အိပ်ပျော်နေတုန်း ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် .. သူ အိမ်ပြန်ရောက် လာတော့ အလက် ဇန္ဒရာက သူ့ကိုငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။“အမယ်လေး မောင်ရယ်။ ကျွန်မမှာဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး ပူလိုက်ရတာ။ တစ်မေးမှတောင် အိပ်မပျော်ဘူး။ မောင် ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”သူမက သူ့အနားကပ်လာကာ သူ့ကို ဖက် လိုက်သည်။“ကျွန်မက မောင်တော့ ဧကန္တ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီထင်ပြီး ရဲကိုတောင်လှမ်းဖုန်းဆက်မလို့။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူကို ကန်ထရိုက် စာချုပ်တွေ ပေးလိုက်နိုင်သလားဟင်”“ကန်ထရိုက် ... အို .. အင်း .. ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါတွေပေးဖြစ် လိုက်တယ်။ အချိန်မီပါပဲ”“မောင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျရတာလဲ ဟင်”“လေယာဉ်က တော်တော်နဲ့ မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူနဲ့ အတူတူနေနေရတယ်။ လေယာဉ်ထွက်နိုးထွက်နိုးနဲ့ စောင့်ရင်း အချိန်ကုန်သွားတာ။ အလက်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့တောင် အချိန်မရလိုက်တော့ဘူး။ ဆောရီးပဲ ... အလက်”“ရပါတယ် မောင်၊ မောင် ဘေးမသိ ရန်မခတ် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ”အီးဗီကို လူနာတင် လှည်းနှင့် တင်ယူသွားတော့ သူမက ဂျောက်အသံစောင်းကြည့်ပြီး အိမ်ပြန် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ပြော”ဟု လေသံဖြင့် လှမ်းပြောခဲ့သည်။ အကယ်၍ အီးဗီများသေသွားခဲ့လျှင် သူ့ကို လူသတ်မှုနှင့်

ဖမ်းကြတော့မည်။ ကံကောင်းထောက်မချီဘာမှ မဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေမည်။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို အခြေအနေနဲ့အတိုင်းပင် ရှိလိမ့်မည်။ အီးဗ်ကလည်းသူ့ကို အပြစ်မြင်မည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ စိတ်ကန်းဆိုးခန်းမတိုင်သေး။ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ဂျော့ရိုနေရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ ရှုအီးဗ်ကို ကုသရန်အတွက် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားကို ရရှိခဲ့ခြင်းမှာအထူးကံ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှေးဦးအကျဆုံးပလတ်စတစ်ကုထုံး ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ပုဂံခရိုင်သာလမ်းရှိပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတွင် ကုသသည်။ မင်ဟတ်တန်အောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်သည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မွေးဖွားလာခဲ့သူများအား ပလတ်စတစ်ကုထုံးဖြင့် ကုသရာတွင် အလွန်ကျော်ကြားသည်။ ပုဂံဆီမတတ်နိုင်သူများကိုလည်း အခမဲ့ ကုသပေးသည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် မတော်တဆ အန္တရာယ်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားသော လူနာပေါင်းများစွာကို လက်ခံကုသပေးခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော် ယခု အီးဗ်ဘလက်ဝဲ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါတွင်ကား သူသည် လန့်ပွင့်လန့်သွားမိသည်။ သူမ ဓာတ်ပုံတွေကို မဂ္ဂဇင်းများတွင်မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ကိုယ်တိုင် မြင်ရတော့ တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။ “ဒါ ဘယ်သူ့ ကြောင့် ဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ” သူက ဒေါက်တာဟာလေကို မေးသည်။ “ကားတစ်စီး ဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးသွားတာပါ” “ဒါဆို တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ အကွက်ကွက် မီးလောင်ထားတာတွေကတာတွေလဲ။ အဖြစ်မှန်ကဘာလဲ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါ ဒေါက်တာ” “ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ဒီအကြောင်း ကျုပ် မပြောပါရစေနဲ့။ အရေးကြီးတာက သူ့ အသားအရေတွေကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ကုပေးဖို့ပဲ။ အဲဒါခင်ဗျားရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ” “ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တာဝန်ပါ”။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့မှ ခွဲစိတ်ကုသမှုပြီးသွားသည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက သူ့လက်ထောက်များဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။ “ကင်း၊ တို့ပြသွားပြ။ သူ့ကို အရေးတကြီး လူနာ ပုလုပ်တော့။ အခြေအနေမဟန်ရှင် ငါ့ကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ” ခွဲစိတ်မှုလုပ်ငန်းသည် ၉ နာရီတိတိကြာသည်။ နောက် ၄၈ နာရီကြာသောအခါ အီးဗ်အား အရေးတကြီး လူနာခန်းမှပြောင်းရွှေ့သည်။ ဆေးရုံသို့ ဂျော့ ရောက်လာသည်။ သူက အီးဗ်ကိုကြည့်ချင်သည်။ စကားပြောချင်သည်။ အီးဗ်က သူ့အပေါ် ရန်ငြိုးထားပြီး လက်စားချေရန် အကြံရှိမရှိ ဆိုသည်ကိုလည်း သိချင်သည်။ “ကျွန်တော့်က မစ္စဘလက်ဝဲရဲ့ ရွှေ့နေ” သူက တာဝန်ကျဆရာမအား ပြောသည်။ “သူက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါ” သူနာပြုဆရာမ ဂျော့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ တော်တော်ချောတဲ့ မောင်ပု မှတ်ချက်ချမိသည်။ “အမှန်က ဘယ်ဇဉ်သည်မှ တွေ့ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တွေ့ချင်ရင်တော့ ရပါတယ်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” အီးဗ်သည် သီးသန့်ခန်းထဲမှ ခွဲတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေနှင့် ဝိုက်တွေ့ပြန်တော့ တိုလို့တန်းလန်းနှင့်။ မျက်နှာမပြင်လုံးတွင် မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းများကသာ မြင်ရသည်။ “အီး” “ဂျော့” သူမအသံက သံသေကလေး။ ဂျော့က ကိုယ်ကိုကင်းပြီး ကပ်နားထောင်ရ၏။ “ဒီအကြောင်း အလက်ကို မပြောပါဘူးနော်” “ငါ့အင်း ... လုံး မပြောဘူး” သူက ခွဲတင်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ါလာတာက ... ရှင် ဘာလို့လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာတွေ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား” ယခုမှ ဂျော့ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသလို ထင် လိုက်ရသည်။ “နွလုံဖြစ်ရတာ ငါအများကြီး

စိတ်မကောင်းပါဘူး အီး၏။ တကယ်ပြောတာပါ။ အလက်ဆီ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ။ ကျွန်မ အိမ်မှာ မရှိဘူး။
ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပြော။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လာမယ်လို့
ပြောလိုက်။ စိတ်ချပဲ။ ဆက်ဆက် ပြောလိုက်မယ်။ သွေးခြည်ဥနေသော
မျက်လုံးနှစ်လုံးက ကျော့မျက်နှာကို ပြူးကြည့်နေသည်။ ဂျော့ ကျွန်မကို တစ်ခုတော့
ကူညီပါ။ ပြောပါ အီး။ ရင်သေချင်းဆုံးနဲ့ သေပေးပါ။ ဇွန်နစ်မြက်မြက်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်နိုးလာသည်။ ခုတင်ဘေးတွင်
ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား ရောက်နေသည်။ “ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ စိတ်ထဲမှာ
နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား” သူ့အသံက ညင်သာအေးဆေးသည်။ “သိပ်မောတယ်။
ကျွန်မ အခြေအနှောယ်လို့လဲ ဟင်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟင်” ဒေါက်တာ
ဝက်ဘ်စတားက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။ ဓာတ်မှန်ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ
ပါးရိုးကျိုးသွားပြီး နားသယ်ကြွက်သားများ ပျက်စီးသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။
ထို့ကြောင့် ပါးစပ် ဖွင့်လိုက်လျှင် အလွန်နာခြင်း ဖြစ်သည်။ နာခေါင်းလည်း
ကျိုးသွားသည်။ ထို့ပြင်နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးပြီး ကျော့ကုန်းနှင့် ခြေဖဝါးများတွင်
စီးကရက် မီးလောင်ရာများ ရှိသည်။ “ကျွန်မမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ” သူမက
ထပ်၍ မေးသည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက လေသံအေးအေးဖြင့်
ပြောသည်။ “ပါးရိုးကျိုးသွားတယ်။ နာခေါင်းကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့
မျက်ခွံနည်းနည်း လွှဲသွားတယ်။ နားသယ်ကြွက်သားတွေ ပျက်စီးသွားတယ်။
ပြီးတော့ စီးကရက်မီးလောင်တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး
ဂရုတစိုက်ချုပ်ပြီး လုပ်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်မ မှန်ကြည်ချင်တယ်” သူမက
တိုးတိုးပြောသည်။ ဤအချက်မှာ နောက်ဆုံးမှ ခွင့်ပြုရမည့်
အချက်ဖြစ်သည်။ “အဲဒါတော့ ဆောရီးပဲ။ တိုက် မှန်မသုံးဘူး” နောက်မေးခွန်းကို
မေးရမှာ သူမက တွေးကြောက်နေမိသည်။ သို့ပေမဲ့ သိချင်လွန်း၍ စွန့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။ “နဲ့ ဒီပတ်တီးတွေ ဖြေပြီးရင် ကျွန်မ ... ကျွန်မ
ဘယ်လိုနေမလဲဒေါက်တာ” အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရလိမ့်မယ်။
ဒီကိစ္စဖြစ်ခင်ကရပ်မျိုးအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်” ကျွန်မ မယုံဘူး။ “ောင့်ကြည့်ပါ။
ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး။ ငါက ရက် အစီရင်ခံစာ
ရေးရမယ်” အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေသည်။ “ကျွန်မကို ထရပ်ကား
ဝင်တိုက်သွားတာ” “နာမည်ကိုပြောပါ။
ဘယ်သူဝင်တိုက်သွားတာလဲ” မကိန် “နောက်ဆုံးနာမည်ရော” “ရပ်” အင်း သူတို့တော့
တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဘူဏ်တည်း ပူးပေါင်းလုပ်ကြံနေကြပါရောလား ဟု တွေးပြီး
အံ့မိသည်။ ပထမ ဒေါက်တာ ဟာလေ၊ ဒုတိယ အီး။ “အခုလို့ မူခင်းနဲ့
ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ငါအနေနဲ့ ဥပဒေအရရဲကို အစီရင်ခံစာ ရေးရမယ့်
တာဝန်ရှိတယ်” အီးဗက် ဒေါက်တာလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီးတော့
ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။ “ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။
အဲဒါတော့ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘားဘားနဲ့ ညီမလေးတို့
သိသွားရင် သူတို့ကိုသတ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာက ရဲကို
သတင်းပေးရင် သတင်းစာတွေကလည်း ရေးကြတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး
မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်” ဒီကိစ္စကို ငါက
ကားတိုက်မှုအနေနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ ပိုလို့ဖြစ်ပျံ့မလဲ။ ကားတိုက်ရင် အခုလို
မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ။
ကျွန်မကို သနားပါ ဒေါက်တာရယ်” သူမ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
တကယ်လည်းသနားစရာ ကောင်းသည် အရွံ့ပလက္ခာတော့ ပေါ်လွင်နေသည်။
ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အီးအား နေ့တိုင်းလာကြည့်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့တည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဝင်ကြည့်တတ်သူသည် အိမ်အတွက် ပန်းများနှင့် ဆေးရုံရှိ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုင်မှ ရောင်းချသော သင့်လျော်ရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ကလေးများလည်းယူလာတတ်သည်။ဒေါက်တာ ရောက်လာတိုင်း အိမ်က ခိုးရိမ်ကြီးဖြင့် အမြဲလိုလိုမေးတတ်တာကတော့ - ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ဒီလိုချည်း အိပ်နေရတော့မှာလား ဒေါက်တာ၊တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုများ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလားရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်က မင်းကို လုပ်ပေးနေပါတယ်“ရာလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟုတ်လား။ ဘယ်သူလဲ ဒေါက်တာ”သဘာဝ မိခင်။ အခု ဒီအမြင်ဆိုးပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ပတ်တီးတွေအောက်မှာ မင်းရဲ့ အသားအရေတွေကို မူလအတိုင်း လှလှပပပြန်ဖြစ်အောင် ဘာဘဝမိခင်က ကုသပေးပါတယ်”သည်လိုဖြင့် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက အိမ်အား သုံးလေးရက်တစ်ကြိမ်လောက်စီ ပတ်တီးများဆွဲပေးပြီး ချုပ်ရာများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပတ်တီးဆွဲပြီးတိုင်းတွင်လည်း “ကျွန်မ မှန်ကြည့်ပါရစေ ဒေါက်တာ” ဟု အိမ်က အမြဲတမ်းပူဆာသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာက လုံးဝ ခွင့်မပြု။ “ခဏစောင့်လိုက်ပါဦး” ဟု၍သာ အမြဲတမ်း ပြန်ပြောတတ်သည်။အိပ်အနေဖြင့် စကားပြောဖော်ပြောဖက်ဆို၍ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအလာကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတတ်သည်။စင်စစ် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားမှာ မိန်းမတစ်ယောက် နှစ်မက်နိုင်လောက်သော ရုပ်ရည်မျိုးရှိသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ဝန်ပုံနုသေးသေးလူလူကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲ ဆံပင် ပါးလိုက်သေးသည်။ အညိုရောင် မျက်လုံးများကလည်း မေးတေးတေးနှင့် ပေကလပ်ပေကလပ်။သူသည် အိမ်နှင့် စကားပြောလျှင် ရှက်သလိုလို အမှုအရာမျိုးပေါ်လွင်နေသည်။ ဒါကိုပင် အိမ်၏က သဘောကျနေမိသည်။ ဒေါက်တာ အိမ်ထောင်ပြုဖူးသလား ဟင်” အိမ်က မေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲအဒါတာ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါအနေနဲ့ လင်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အရေးပေါ် အလုပ်တွေ သိပ်များနေတာ”ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်၊ဒေါက်တာအမှုအရာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။“တော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပေါ့” ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”အိမ်က စသည်။“မှာ အမြဲတမ်းတွဲနေတဲ့ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ မရှိပါဘူး”ပေမဲ့ သူနာပြုဆရာမကလေးအားလုံး ဒေါက်တာအနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုးအင်း ... ဒါတော့ သူ အမှန်အတိုင်း ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဟု အိမ် တွေးလှုပ်သည်။ သူမအား ပြုစုကုသရန် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ တာဝန်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်လာကြသော သူနာပြုဆရာမများနှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်များကလည်း ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအကြောင်းပြောကြသောအခါ သူ့ကိုဘုရားတစ်ဆူကုတ်လုံးသဖွယ် သဘောထားကာ အထူးပင် လေးလေးစားစားပြောဆိုကြသည်။“နပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တကယ့်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲဗျ”လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ပြောသည်။ “တန်ခိုးရှင်လို့တောင် ခေါ်သင့်တယ်။ လူ့မျက်နှာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူထက်စွမ်းတဲ့လူ ဒီဇမ္မု၊မှာ မရှိတော့” ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ကလေးများနှင့် ရာဇဝတ်သားများအား ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက အကောင်းပကတိ ဖြစ်လာအောင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကုသပေးနိုင်ပုံကို အိမ်အား သူ့ကိုက ပြောပြသည်။ သို့သော် အိမ်ကဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအား ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍

မေးမြန်းသောအခါတွင်ကား သူက "လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို မျက်နှာအမူအရာနဲ့အကဲဖြတ်ကြတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ငါက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့လူတွေကို ပကတိအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ကူညီပြုပြင်ပေးတယ်။ ဒီအချက်ကြောင့် သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ အကြီးအကျယ် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ရတယ်" ဟူ၍သာ ခြုံငုံပြောတတ်သည်။ အဲဒီ သူ့ စိတ်ဓာတ်ကို တော်တော် အံ့သ့မိသည်။ သူက သူ့လုပ်ငန်းကို ငွေအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဝုဏ်အတွက်သော်လည်းကောင်းလုပ်နေခြင်း မဟုတ်။ စေတနာဖြင့် လုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူဖြစ်သည်။ သူ့လူလူမျိုးကို အိမ်အနေဖြင့် သည့်တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ သူ သည့်လိုတာကြောင့် လုပ်နေရသူလဲဟု အိမ်က တွေးမိသည်။ သို့သော် သည့်အချက်မှာ သာမန်သံချင်စိတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်က ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်။ သူမအတွက် လုပ်ပေးသော သူ၏ပညာကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတက်ပြီးနောက် ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အိမ်အား နယူးယောက်မြို့ အထက်ပိုင်းရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ပြောင်းရွှေ့ ကုသသည်။ "နမူနာရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်" ဟု ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ပြောသည်။ ယခုလို ဆေးရုံပြောင်းလာတော့ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတား အိမ်ထဲသို့ လာတာ ပို၍ဝေးသွားသည်။ သို့သော် သူက ဝတ္တရားမပျက် နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာနေသည်။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာမှာ တခြားဂရုစိုက်ရမယ့် လူနာတွေ မရှိတော့ဘူးလား" ဟု အိမ်၏က မေးကြည့်သည်။ "ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလို လူနာမျိုး မရှိဘူး" ဟု သူပြန်ဖြေသည်။ ဆေးခန်းသစ်သို့ ပြောင်းလာပြီးနောက် ငါးပတ်မြောက်သောနေ့တွင်ကျွန်တို့သော ပတ်တိုးများကို အပြီးသတ်ဖြေသည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက အိမ်၏၏ ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ "နာတာပြတာများ ရှိသေးသလား" "ဘာမှ မနာတော့ဘူး" "တင်းနေတာ၊ တောင့်နေတာတွေရော ... " "ထဲ၏လည်း ဘာမှမရှိဘူး ဒေါက်တာ" ဒေါက်တာ အနီးတွင်ရပ်နေသော သူနာပြုဆရာမကို မော့ကြည့်ပြီး "စွာလက်ဝဲကို မှန်တစ်ချက် ယူပေးလို့က်ပါ၊ အိမ်သည် ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ သူမသည်ရက်ပေါင်းများစွာတည်းကပင် မှန်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ယခုသူမ မှန်ကြည့်ရတော့မည်။ ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခွန်လာသည်။ သူမသည်သူမ၏တစ်ခုဆံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးကို မလိုချင်။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်မျက်နှာကိုသာ လိုချင်သည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက သူမအား မှန်ကိုကမ်းပေးသည်။ "ကျွန်မ ကြောက်တယ်" သူမက အသံယွဲယွဲကလေးဖြင့် ပြောသည်။ "ကြောက်ပါနဲ့ ကြည့်စမ်းပါ" ဒေါက်တာ လေအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ အိမ် မှန်ကိုလှမ်းယူကာ မျက်နှာရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းမြှောက်၍ဘုရား .. ဘုရား အံ့တစ်ပါးပါလား၊ ဘာတစ်ခုမှ ဆို၍ ပြောင်းလဲမှုမတွေ့ရ။ သူမမျက်နှာမှ သူမမျက်နှာအစစ်။ သူမက အမာရွတ်ကလေးတွေများရေးရေးမြင်ရမည်လားဟု စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ၊ ဘာမျှမရှိ။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာကြသည်။ ဒေါက်တာမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ "အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ" ပြီးတော့ ဒေါက်တာကို နမ်းရန် မျက်နှာကို မော့ပေးလိုက်သည်။ သဘောကတော့ ကျေးဇူးတင် လက်ဆောင်မျှသာ။ သို့သော် တကယ်နမ်းတော့ဒေါက်တာ နှုတ်ခမ်းများ ရှမ့်ကပြင်းပြစွာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို သူမ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာ ကိုယ်ကို ပြန်ခွာလိုက်သည်။ သူ ရုတ်တရက် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ "င်း ...

မင်း စိတ်ချမ်းသာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်”“အားလုံးပဲ တော်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒေါက်တာကတော့ တန်ခိုးရှင်ပါပဲ”သူက ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့်“မင်းကလည်း သိပ်ပြီး
လှနေတာကိုး”

ဖြစ်ပျက်ခဲ့တော့ကို ပြန်တွေးပြီး ရှေ့မဲလစ်သည်။ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူသည် ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြီးကွင်းပြန်စွပ်သည့်ဖြစ်ရပ်မျိုးကို ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စွာ လှုပ်မိလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကရုဂျာ-ဘုရင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သောအလင်၏ အတိုင်းအတာကို ယခင်က သိပ်ပြီး လေးလေးနက်နက် မတွေးမိခဲ့။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် မိန်းမများထံမှ ပေးကမ်းသော လက်ဆောင်များဖြင့်သာကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး မိသားစုကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် ဘလက်ဝ်၏ မွေခံမျိုးဆက်ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူသည် ဖခင်ပိုင်သော လုပ်ငန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်သော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိနိုင်တော့မည် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်စမ်းပါဖေဖေ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေထင်သလို ကလေးကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ ပါဘူး။ ကိုယ့်အားကိုးကိုးပြီး ကိုယ်ခြေထောက်ပေါက်ယံရပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဖေဖေကမူမူထက်ကြီးကျယ်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဖြစ်က စိတ်ကူးယဉ် မဟုတ်တော့။ အပျော်တမ်းလုပ်နေခြင်းမဟုတ်တော့။ တကယ်ဖြစ်ရပ် တကယ် လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သည်လုပ်ငန်းကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက် ရှေ့မဲလစ်အနေဖြင့် အသက်ကိုပင် ရင်းရင်းရင်းရင်းဆုတ်တမ်း လုပ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အလွန်ဇွန်ရာအတွက် စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် အသွင်မျိုးရောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပန်းစားဟန်ဆောင်နေနေရသည်။ တတိန်သမျှ အလက် ဇွန်ရာနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည်။ နှစ်ယောက်သား နံနက်စာ အတူစားကြသည်။ နေ့လယ်စာကျတော့အပြင်ထွက်ကာ ကြိုက်ရာ စားသောက်ဆိုင်များတွင် သွားစားကြသည်။ ညနေတိုင်း အိမ်သို့ မှန်မှန်စောစော ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားဖို့ အရေးသည် ရှေ့အတွက် အဓိက အရေးပင် ဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် လောင်းအိုင်းလင်းကျန်း အရှေ့ဟန်ပဲတန်ရှိ မစ္စကတ်တဘလက်ဝ်ပိုင်သော အပန်းဖြေကမ်းခြေအိမ်ကြီးသို့ သွား၍အနားယူကြသည်။ သို့မဟုတ် ကမ္ဘာကြီးပိုင် လေယာဉ်ဖြင့် ဒါမ် ဟားဘားကျန်းရှိအပန်းဖြေအိမ်ကြီးသို့ သွားကြသည်။ ဒါမ်ဟားဘားမှ အိမ်ကြီးကို ရှေ့အလွန်သဘောကျသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ရင်း ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်းများနှင့် အဖိုးတန် ပန်းချီကားများကို လျှောက်ကြည့် နေရသည်ကို သူ့ အလွန်သဘော ကျသည်။ တစ်နေ့ ကျတော့ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံး ငါပိုင်လာရမယ် ဟု တွေးမိသည်။ သည်အတွေးကြောင့်သူ အလွန်ပျော်မိသည်။ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။ ရှေ့သည် စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မဟုတ်၊ စံပြမြေ သားမက်ကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း အားထုတ်သည်။ သူသည်အဘွားကြီးကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ အရာရာတွင် အဘွားကြီး သဘောကျအောင် နေသည်။ ယခုဆိုလျှင် အဘွားကြီးမှာ အသက် ၈ နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကရုဂျာ-ဘုရင်လိမ္မတ်က လုပ်ငန်းစွဲကြီး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ကိုင်နိုင်ဆဲပင် ဖြစ်သေးသည်။ ရှေ့က သူတို့လင်မယား အဘွားကြီးအိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်မှန်မှန်သွားရောက်၍ ညစာစားဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားသည်။ သူသည်သုံးလေးရက်

တစ်ခါလောက်စီ အဘွားကြီးထံသို့ ဖုန်းဆက်ကာ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ စကားပြောသည်။ သဘောကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် မြေးသားမက်ကောင်းတစ်ယောက် အသွင်မျိုးရောက်အောင် တမင်ဟန်ဆောင် လုပ်ကိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့သောအခါ သူ့ အလွန်မြတ်နိုးသော လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ရန် အားထုတ်မည့် လူတစ်ယောက်ဟု သူ့အား ဘယ်သူကမျှ သံသယမဝင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဟာလေဏံမှ မမေ့လျော့သော ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဂျော့၏ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုများ အစိတ်စိတ်အမြာမြာ လွှင့်စင်သွားကြသည်။ “မင်းရောဂါကို စမ်းသပ်ဖို့ ငါစိတ်ရောဂါကို ဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားပြီးပြီ။ သူ့နာမည်က ဒေါက်တာ ဝီတာတင်ပလက်တန်တဲ့” ဂျော့က သူ့အသံကို တတိန်သလောက် ချုံ့သွားအေးဆေးဟန်ပါအောင် ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စက မလုံအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အမှန်ကလည်း ... ဟေ့ ... ဒီမှာ၊ ငါပြောတာ နားထောင်၊ အမှန်ကလည်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ သဘောတူထားတဲ့ အချက်ရှိတယ်။ ငါက ရက် မတိုင်ဘူး။ မင်းက စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်ခံမယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်လား၊ အဲ ... မင်းက သဘောတူညီချက်ကို ဖျက်မယ်ဆိုရင်တော့လား” “အို .. မဖျက် .. မဖျက်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာ သဘောကုသလုံးလုပ်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နာခံပျံ့မယ် ခင်ဗျာ” ဂျော့က ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က ၅၅၅၃၀၆၁ မင်းဆက်ဖုန်းအလာကို သူ့မျှော်နေတယ်။ ဒီနေ့ ဆက်ပါ” ဒေါက်တာဟာလေက ဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။ အလကားလူ၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို ဟု ဂျော့က စိတ်ထဲမှကျန်ဆလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်ထံ ဖုန်းဆက်မည်။ ပြီးတော့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် သွားတွေ့ပြီး ပြီးဖြန်းပြောလိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။ အိမ်က ဂျော့ရိုးခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “ကျွန်မ ၏မပြန်ရက်ပြီ”ဟင် ... တကယ်လား” သူက မေးရမှာ ကောက်နေသည်။ “အားလုံးကောင်းသွားပြီနော်” “ရှင်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်လေ။ ဒီညလာခါပါ” “ဟာ အဲဒါတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါ အလကား ငါနဲ့” “ဘာမှမပြောမနဲ့၊ ရှစ်နာရီ အရောက်လာ၊ ဒါပဲ” နတကယ်ပင် သူ့မျက်လုံးသူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အိမ်ကသူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ ယခင်အတိုင်းပင် လှုံ့လှနေသည်။ ပြောင်းလဲမှုဆို၏နုမ်းတစ်စေ့မျှပင် မရှိ။ သူက သူမ၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ကြည့်သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင် ပိုးချည်မျှင်လောက်မျှသော အရေး အကြောင်းပင် တစ်ခုတလေမျှ မတွေ့ရ။ “ဟုတ်တယ် ဂျော့။ ကျွန်မ အရင်အတိုင်း လှနေတုန်းပါပဲ သူမက ပြီးပြီးပြောသည်။ သို့သော် ရိုးရိုးအပြုံးမျိုးမဟုတ်။ မချည့်ပြီးပြီ၊ သူ့အပေါ်ကလွှဲစားချေရန် အကြံကို သတ်ရမိ ပြသော အပြုံး၊ သူကလူမဟုတ်၊ ရှင်းစိုင်းရက်စက်သော တိရစ္ဆာန်၊ လူလောကတွင် အသက်ရှင် နေရန်မသင့်သော တိရစ္ဆာန်၊ သူမအပေါ် ရွက်စက်ခံသမျှအတွက် သူ့ကိုထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်၍ ကလွဲစားချေရမည်။ သို့သော် ယခုတော့ မဟုတ်သေး။ သူမက သူ့ကို အသုံးချရန် လိုအပ်နေသေးသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ ပြီးကြည့်နေကြသည်။ “ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အေး၊ ငါအများကြီး စိတ်မကောင်း ...” အိမ်က လက်ကပြရင်း - “တော်ပါတော့ .. တော်ပါတော့။ ဒီအကြောင်း ဆက်မပြောပါနဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့တွေ မေ့ထားလိုက်တော့။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ အပြောင်းအလဲရှိတာမှသိပေမဲ့ ချောအတွက်တော့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုရှိသည်။” “ငါ့ကို ဒေါက်တာဟာလေက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူက ငါ့ကိုစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ သွားတွေ့နှိုင်းတယ်” အိမ်က ခေါင်းကို

ခါယမ်းလိုက်သည်။ “မသွားနဲ့၊ အချိန်မရှိတုန်းလို့ ပြန်ပြောလိုက်” “ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ မသွားရင် သူကရက် တိုင်မယ်တဲ့” “ကင်” သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကုမန်းကတန်း အကြံထုတ်သည်။ “အဲဒီဆရာဝန်က ဘယ်သူလဲ” “တင်ပလက်တန်တဲ့၊ ပီတာတင်ပလက်တန်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်လို့ ပြောတာပဲ” ကျွန်မ သူ့အကြောင်း ကြားဖူးတယ်။ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ “မပူပါနဲ့၊ ငါ သူ့ စမ်းသပ်ခန်း မိနစ်ငါးဆယ်လဲနေလိုက်ရပါပဲ။ သူမေးတာတွေ ဘာမှ မပြောဘူး” အီးဗ်က ဂျော့စကားကို မကြား။ သူမခေါင်းထဲ အကြံတစ်ခုဝင်လာသည်။ ယင်းအကြံကို အကောင်အထည် ဖော်ရမည်။ သူမက ဂျော့ကို လည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “အင်း ... ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ” ဥဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်မှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ။ အရပ်က ခြောက်ပေကျော်ရှိကလေး။ ပခုံးကျယ်ကျယ်ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ထားထားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် စပ်စုတတ်သော မျက်လုံးပြာများ ရှိသည်။ သူ့ ပုံပန်းက ဆရာဝန်နှင့် မတူဘဲ ဘောလုံးသမားနှင့်သာ တူနေသည်။ သူက ချန်းချက်ချက်စာအုပ်ထဲမှ မှတ်ချက်ကွဲ ကြည့်ပြီး နာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ လိုက်သည်။ ဂျော့မဲလစ်၊ မစ္စက်ကတ်ဘလက်ဝဲ၏ မြေးသားမက်။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က သူဌေးသူကြွယ်များ ရောဂါများကိုစိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ သူ့ အပေါင်းအသင်း တခြားစိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်တွေကတော့ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များအား လက်ခံကုသရသည်ကို အလွန်ဂုဏ်ယူဆေးခန်းဖွင့်စတန်းကတော့ နာမည်ကြီး ဝေဒနာရှင်များကို စိတ်ဝင်စား သလိုလို ရှိသေးသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာမိသည်။ သူ့ထံ ရောက်လာသော ဝေဒနာရှင်များတွင် နာမည်ကြီး ပွဲလမ်းသဘင်များသို့ အဖိတ်မခံရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး တညည်းညည်း တညူညူဖြစ်နေကြသော ဝဏ်ကြီးရှင် မုဆိုးများ၊ စတော့ဇျေး ကစားရာတွင် ဝကဝကကွဲဆုံးရှုံး၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်နေသော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် မတော်တဆ ဝလုန်း၍ အစာဖြတ်လိုက်၊ ပြန်စားလိုက် လုပ်နေကြသော အမျိုးသမီးကြီးများ ပါဝင်သည်။ လောကကြီးတွင် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ပြည့်နက်နေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အနေဖြင့် ယင်းသို့သော ပြဿနာမျိုးတွေကို ဖြေရှင်းပေးရန် လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ ယခုလည်း လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ဥဒေါက်တာဟာလေကို အားနာလွန်း၍သာ ကျော့မဲလစ်အား လက်ခံတွေ့ဆုံရန် သဘောတူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ “တခြား တစ်ယောက်ဆီ ညွှန်လိုက်ပါလား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်မှာ လူနာတွေ ပြည့်ကျပ်နေလို့ပါ” ဟု သူက ဒေါက်တာဟာလေအား တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒေါက်တာဟာလေက လက်မခံ။ “နွတ်တစ်ယောက်တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကြည့်ပေးပါ ပီတာ၊ ကျုပ်ကအထူးအခွင့်အရေးသဘော တောင်းတာပါ” “ဒါနဲ့ သူ့ ပြဿနာက ဘာလဲ ဆရာ” “အဲဒါကတော့ မောင်ရင်အလုပ်ပဲ။ ကျုပ်က တောသား သမားအိုကြီးပါ” “နဲ့လိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ သူ့ကို ကျွန်တော်ဆီ လာပြောလိုက်ပါ ဆရာ” အခု သူရောက်လာပြီ။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က စားပွဲပေါ်မှအတွင်း ဖုန်းခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ “မစ္စတာမဲလစ်ကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်သည် စာနယ်ဇင်းများတွင် ဂျော့မဲလစ်၏ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးသည်။ ယခု လူကိုယ်တိုင် မြင်ရတော့ အံ့အားသင့် မိသည်။ ဓာတ်ပုံတွေထဲကထက် အဆပေါင်းများစွာ ချောမောလှပနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ “ထိုင်ပါ မစ္စတာ မဲလစ်” ဒေါက်တာ ပြောသည်။ ဂျော့က

ဆွီဗာကုလားထိုင်ရှည်ကို ကြည့်ကာ - “ဟိုအပေါ်မှာလား” ကြိုက်တဲ့နေရာ
ထိုင်” ဂျော့က ဒေါက်တာစားပွဲရေမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
သူကဒေါက်တာမျက်နှာကို ပြုံးချိုကြည့်နေသည်။ ပထမတုန်းက ဒေါက်တာနှင့်
တွေ့ရမည်ကို သေမလောက် တွေးကြောက်နေခဲ့မိသည်။ သူ့ပေမဲ့ အီးဖုနှင့်
ဆွေးနွေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ဒေါက်တာ
တင်ပလက်တန်သည် သူ လူ၊ သူ့သက်သေ ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ဒေါက်တာ သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူကို အကဲခတ်နေသည်။ အများအားဖြင့်
သူထံရောက်လာသော ဝေဒနာရှင်များသည် ပထမဆုံးအကြိမ်တွင်ဂန္ဓာမငြိမ်
ဖြစ်နေတတ်သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေသည်ကို တချို့က တန်ဆောင်ပြီး အားတင်း၍
ဖုးကွယ်ထားကြသည်။ တချို့က စကားတစ်ခွန်းမှမပြော၊ တချို့က
အရမ်းစကားပြောသည်။ တချို့ကျတော့ သူတို့တွင် ဘာရောဂါမှမရှိကြောင်း
ဘူးကွယ်ငြင်းဆန်ကြသည်။ ယခု သူညီကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု
အရိပ်အရောင်လုံးဝ မတွေ့ရ။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ကျေနပ်နေသည် ပုံပန်းမျိုးကိုသာ
တွေ့ရသည်။ အံ့ဩစရာပါပဲဟု ဒေါက်တာ တွေးမိသည်။ “ငယ်များမှာ
ပြဿနာတစ်ခုရှိတယ်လို့ ဒေါက်တာဟာလက် ကျုပ်ကို ပြောတယ်” ဂျော့က
သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးတော့မှ - “ပြဿနာက တစ်ခုမကဘူး။ နှစ်ခုရှိတယ်
ဒေါက်တာ” “က ... ပြောပြစမ်းပါ” “ပြောရမှာ ရှက်စရာတောင် ကောင်းပါတယ်
ဒေါက်တာ။ ဒီအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ရှက်နေမိတယ်။
ဒါကြောင့်လည်းဒေါက်တာဆီ အခုလို လာတွေ့ရတာပါ” သူက ကုလားထိုင်ကို
ရှေ့သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့
အလုပ်တစ်ခုကိုကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ရိုက်ပုတ်ခဲ့မိပါတယ် ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာက ငြိမ်ပြီး
နားထောင်နေသည်။ “ကျွန်တော်တို့ချင်း အချေအတင် စကားများကြတယ်
ဒေါက်တာ။ အဲဒါ ကျွန်တော်က လုံး သတိလွတ်သွားပြီး သူ့ ... သူ့ကို
ရိုက်နှက်မိပါတယ်” သူက ခေတ္တရပ်ပြီးတော့မှ “အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ကို
ဆိုပါတယ်ဒေါက်တာ” ဂျော့မလိစ၏ ပြဿနာကို ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က
စိတ်မှန်းဖြင့် သိလိုက်ပြီ။ ဂျော့သည် အမျိုးသမီးများအား ရိုက်နှက်ရသည်ကို
အလွန်နှစ်သက်သည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ “ငယ်များ ရိုက်တာက ငယ်များ
မိန်းမကုလား” “ကျွန်တော် မရိုးပါ” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်သည် ဘလက်ဝဲ
အမြဲညီအစ်မအကြောင်းကို စာနယ်ဇင်းများတွင် မကြာခဏ ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။
ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရပ်ချင်းလည်း အလွန်တူကြသည်။ ချောလည်း
အလွန်ချောကြသည်။ ယခု သည်လူက မရိုးကို ရိုက်နှက်သည်ဆိုပါကလား။
စိတ်ဝင်စားစရာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာသည်။ “အဲဒီလို ရိုက်တာ
ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ တော်တော်ပဲ နာသွား သလား” “ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊
တော်တော် နာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
လုံးဝ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတော့
ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်မယ့်နိုင်အောင်ပါပဲ ဒေါက်တာ” “အင်း ...
ကျွန်တော် သတိပြန်ဝင်လာတော့။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ဆင်ခြေပဲ။
ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မသိစိတ်က လုပ်တာဆိုတဲ့သဘောပေါ်
...” “အဲဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို
နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလား” “မကြာခင်က ကျွန်တော်
တော်တော်ကလေး စိတ်ညစ်နေခဲ့တယ်ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် ဖေဖေက
တော်တော်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ နှလုံးရောဂါ ခဏခဏ
ပြန်ပေါ်နေတယ်။ ဖေဖေအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေမိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်သိပ်ပြီး ခြစ်ကြတယ်။ “ခင်ဗျား အဖေ ဒီမှာ ရှိသလား” “မရှိပါဘူး။ ဂရိမ္မာ နေပါတယ်” ဪ မဲလစ်ကမ္မာပိုင်ရှင်သားကား။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ပြဿနာနှစ်ခုတောင် ရှိတယ်ဆို “ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ပြဿနာက ကျွန်တော့်ဇနီးပြဿနာပါ။ အလက်ဇန္ဒရာ ...” သူက စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ “ဒါဆို ခင်ဗျားမှာ အမဲထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့ ပြဿနာရှိတယ်ဆို ပါတော” “အဲဒီလိုတော့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ပြီး ခြစ်ကြပါတယ်။ ပြဿနာ” သူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မူ “အလက်ဇန္ဒရာက မကြာခင်ကလေးကစပြီး ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာပါတယ်” “ရှုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလား” “စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ။ သူက နေရင်း ထိုင်ရင်း မကြာခဏ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ် ဒေါက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိသေမယ် ဆိုတာကိုလည်း ခဏခဏ ပြောနေတယ်” “အဲဒီတော့ စိတ်ကုဆရာဝန်ဆီ သွားမပြဘူးလား” “သူက အမြဲတမ်း ငြင်းဆန်နေတယ် ဒေါက်တာ” “အဲဒါ သိပ်ဆိုးတာပေါ့ ဟု ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်ကတွေးလိုက် သည်။ အဲဒါဆို ပတ်ခရိပ်သာလမ်းက ဆရာဝန်တွေသိန်းချကြီးနဲ့ လှုံ့ရောပေါ့။” “ဒီအကြောင်း ဒေါက်တာဟာလေနဲ့ ဆွေးနွေးသေးသလား” “မဆွေးနွေးပါဘူး” “သူက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိသားစု ဆရာဝန်ပဲ။ သူနဲ့ အရှင်ဆွေးနွေးသင့်တာပေါ့။ လိုအပ်ရင် သူက ဘယ်စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဆီ သွားဆိုပြီး ညွှန်မှာပေါ့” “ဂျော့က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် “အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတယ်ဆိုတာ အလက်ဇန္ဒရာ လုံးဝမသိစေချင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒေါက်တာ ဟာလေက ...” “ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ဂျွပ် သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါဦးမယ်” “တို့တော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ပြီ အိန်း” “ဂျော့က ခရီးရောက် မဆွဲကြပြန်လို့ပါ။” “ပြဿနာက ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘူး။ တော် တော်ကြိုကြီးတယ်” “ဘာဖြစ်နေ လို့လဲ” “မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါ တစ်သဝေမတမ်း လုပ်ပါတယ်။ အလက်ဇန္ဒရာက သေကြောင်းကြိမ်လွှဲစကားတွေ ပြောနေတာကြောင့် ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေပါတယ် ဒေါက်တာလို့ ငါပြောပြတယ် မနုတာ ...” “ဒီတော့ ခွေးမသားက သူ ဒေါက်တာဟာလေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီကိစ္စပြောပြလိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်” “ဘုရားရေ ... တကယ်ပဲ သူက ဒီအတိုင်း ပြောသလား။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး အမြန်ဆုံးတားရမယ်” အိန်း၏က အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အကြံထုတ်နေသည်။ “အေးလေ ... ရပါတယ်။ ဒေါက်တာ ဟာလေကို ကျွန်မ ကိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်နဲ့ ထပ်ပြီး ချိန်းထားသေးသလား” “ဟုတ်တယ်” “က်လုပ်ပါ” “နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အိပ်သည် ဒေါက်တာ ဟာလေအား သူ့ရုံးခန်းတွင် သွားတွေ့သည်။ ဒေါက်တာဟာလေက ဘလက်စ် မိသားစုကိုအလွန်ခင်မင်သည်။ သူ မျက်လုံးအောက်တွင် ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။ မာရီယံလည်း သူ မျက်လုံးအောက်တွင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ အဘွားကြီးကိတ်လည်း သူ မျက်လုံးအောက်တွင်ပင် သေနှုတ်ပစ်ခံခဲ့ရသည်။ တုန့်ကိုလည်း သူပင်လျှင် စိတ်ကုဆွေးရုံသို့ တင်ပို့ရသည်။ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးအတွက် အဘွားကြီးကတစ်နေ့ဖြင့် ရင်နှင်အောင် ခံစားခဲ့ရရှာသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်တွေ ပြီးသွားပြီးသည့်နောက် အဘွားကြီးနှင့်အိမ်တို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ အကွဲအပြဲ ပြဿနာ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ယင်းသို့ဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါက်တာဟာလေအနေဖြင့် လုံး စဉ်းစား၍မရ။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့်

စဉ်းစားနေစရာလည်း မလို။ သူ့အလုပ်လည်း မဟုတ်။ သူ့ အလုပ်က ဘာလက်ပဲ
မိသားစုအားလုံး ကျန်းမာရွေး ကောင်းနေကြစေရန် ဆေးဝါးကုသပေးဖို့သာ
ဖြစ်သည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ အိမ်၏ လျှောက်ဝင်လာတော့ ဒေါ
က်တာဟာလေကတော်တဲ့လူပါပဲ အိမ်”ဦးဘ-ကိုသာ ရေးရေးကလေး
မြင်ရသည်။ “ခဏလေးလည်း တစ်လလောက်ဆိုရင် လုံး
ပျောက်သွားမယ်လို့ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက ပြောပါတယ်”ဟု အိမ်က
ပြောသည်။ ဒေါက်တာဟာလေက အိမ် လက်ကို ပုတ်ကာ “ထဲဒါလေးရှိနေတာ
ပိုတောင်လုပ်သေးတယ် အိမ်ဖိုရယ်၊ တကယ်ပဲတကယ်ပဲ” သူက ကုလားထိုင်ကို
ညွှန်ပြပြီးနောက် “ကဲ ... ဆိုမိန်း၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ” “ကျွန်မအတွက်
မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အလက် အတွက်ပါ” ဒေါက်တာဟာလေက
မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။ “အလက် ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့
ပြဿနာ ဖြစ်တာလား” အိုအိမ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ” သူမက ခပ်မြန်မြန်
ကလေးပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဂျော့က အလွန်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်။ အဲဒါ
သူကအလက်အတွက် သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေလို့ အခုလို ကျွန်မ လာရတာပဲ ဒေါက်တာ၊
အလက်ဟာ မကြာခင်ကလေးကပဲ အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်လာ တယ်။
စိတ်ဓာတ်လည်း သိပ်ပြီးကျနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့
တောင်ကြံစည်နေတယ် ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာ ဟာလေက အိမ်၏ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်သည်။ “ဒါတော့ ငါ လုံးဝမယုံဘူး။ အလက်ဟာ ဒီလို
အမျိုးအစားမျိုး ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း လုံးဝ မယုံပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ
သူနဲ့သွားတွေပါတယ်။ သူ့ကို မြင်တော့ ကျွန်မ လန့်တောင်လန့်သွားမိပါတယ်။
ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေတာကို တွေ့ရလို့ပါ။ သူဟာ ခုနက ကျွန်မပြောသလို
သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သူ့အတွက်
သိပ်ပြီးစိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဘွားဘွားကိုလည်း မပြောရပါဘူး။
ဘွားဘွားသိသွားရင်ဖိထောင်းသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ့ဆီ ကျွန်မ
ပြေးလာခဲ့တာ၊ ဒေါက်တာအနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”
သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာကြသည်။ “ကျွန်မဟာ
ဘွားဘွားကိုလည်းရင်ကွဲကွဲခံရပြီ ဒေါက်တာ၊ နောက်ထပ် ညီမနဲ့ကွဲရရင် ကျွန်မ
သေရပါလိမ့်မယ်ဒေါက်တာ” “နဲ့လို့ဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” “ကျွန်မ
အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ မေးကြည့်တော့လည်း ပထမတော့
သူက မပြောဘဲ ငြင်းဆန်နေတယ်။ နောက်တော့မှဒေါက်တာနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ သူက
သဘောတူတယ်။ ညီမလေးကို ကယ်ပါဦးဒေါက်တာရယ်” “စိတ်ချ ငါအစွမ်းကုန်
ကူညီပါ့မယ်။ မနက်ဖြန် မနက်သာ သူ့ကိုဆက်ဆက်ခေါ်ခဲ့ပဲ။ သိပ်ပြီး
စိုးရိမ်နေပါနဲ့ကွယ်။ ခုခေတ်မှာ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ အံ့ဖွယ် ဆေးကောင်း
ဝါးကောင်းတွေ ရှိနေပါပြီ” ထိုနောက်တွင်တော့ ဒေါက်တာဟာလေက အိမ်အား
ရုံးခန်းဝအထိလိုက်ပို့သည်။ သူက အိမ်ကို အဘွားကြီးက ခွင့်လွှတ်ပြီး
ပြန်လည်လက်ခံစေင်သည်။ အိမ်သည် စိတ်စေတနာကောင်းသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုသူက မှတ်ချက်ချမိသည်။ အိမ်သည် သူမ၏ အခန်းသို့
ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နဖူးပေါ်မှ အနီရောင် အမာရွတ် အစင်းကလေးကို
ပြန်ဖျက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ယင်းအမာရွတ်ကလေးမှာ သူမက မိတ်ကပ်ဖြင့်
တမင်လုပ်ထားခြင်းမျှသာတည်း။ နောက်တစ်နေ့မနက် ၁၀ နာရီတွင် ဒေါ
က်တာဟာလေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမဝင်လာပြီး
သတင်းပို့သည်။ “စွက်ဂျော့မဲလ်စ် ရောက်နေပါတယ်
ဒေါက်တာ” “လွတ်လွတ်” ချက်ချင်းလိုပင် အလက်နေရာဝင်လာသည်။ သူမ၏
အမူအရာမလိုမလဲဖြစ်နေသလို၊ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်သမီးပြီး

ဖြူရောနေသည်။ မျက်လုံးအောက်တွင် အနက်ဝိုင်း အရေးအကြောင်းများ ထင်နေသည်။ ဒေါက်တာဟာလေက အလက်ဇန္ဒရာ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောသည်။ “အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အလက်၊ ကဲ ... အဒီတော့ဘာဖြစ်သလဲ ပြောခမ်း” အလက်ဇန္ဒရာက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ “ဒေါက်တာကို အခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ အိပ်မက်တိုက်တုန်းလိုသာ လာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး” “ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါ မရှိပေမဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရောဂါ ရှိနိုင်တာပေါ့” “ကျွန်မ အိပ်လို့တော့ ကောင်းကောင်းမပျော်ဘူး” “တခြား ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲ” “တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ဘာရောဂါမှမရှိဘဲနဲ့ ရောဂါရှိနေတယ်လို့ စွဲလမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တာပဲ ရှိပါတယ်” “မင်းအကြောင်း ငါအများကြီး သိပါတယ် အလက်” သူမက မျက်လွှာချပြီး ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေမိပါတယ်။ ခုနစ်စိတ်ဆုပ်တော့၊ နေရင်းထိုင်ရင်းလည်း အလုပ်လုပ်မောမောနေပါတယ်။ ဂျော့ကတော့ ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာအောင် ကြံဖန်ပြီး အမျိုးမျိုး ပြုစုရပါတယ်။ အပြင်ထွက် ပြီး ပွဲကြည့်ကြတယ်။ ပျော်ပွဲစား သွားကြတယ်။ အပန်းဖြေခရီး ထွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှင်ပွဲစား သွား နားဖြေခရီး ထွက် မကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှမထူးသလိုဘဲ။ ပျော်ရွှင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဘယ်ပဲသွားသွား ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘူး။ အားလုံးအတူတူချည်း ဖြစ်နေသလိုပဲ” ဒေါက်တာ ဂရုတစိုက် နားထောင်ကာ သူမအား အကဲခတ် လေ့လာနေသည်။ “ပြီးတော့ကော ဘာတွေ ဖြစ်သေးသလဲ” ကျွန်မ ... ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိသေဖို့လည်း စိတ်ကူးမိပါတယ်” သူမအသံက တိုးလွန်းသည်။ ဒေါက်တာက မနည်းအာရုံ စိုက်၍နားထောင်ရသည်။ သူမက မျက်နှာမော်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်မရှေးများရှေးနေပြီလား ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာ ခေါင်းကို ခါယ်မီးလိုက်ပြီး “အို. မဟုတ်တာ။ မင်းမရှေးပါဘူး ... လူကောင်းပါ။ ဒါနဲ့ မင်းအင်ဟိုဒိုးနီးယား ရောဂါအကြောင်း ကြားဖူးသလား” သူမက ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည်။ “ဒီရောဂါက ဇီဝဆိုင်ရာ ဖောက်ပြန်မှုတစ်မျိုးဆိုပါတော့၊ အဲဒီရောဂါရှိလာရင် စောစောက မင်းပြောခဲ့တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနစ်စိတ်ဆုပ်မရှိပါဘူး။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ရှိနေပါပြီ။ ဒီဆေးတွေကဆင်ပွားတဲ့ ပြန်မှုမရှိဘူး။ စွမ်းလည်း သိပ်စွမ်းတယ်။ မင်းကို ငါစမ်းသပ်ကြည့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွေထွေထူးထူး ရှိမယ် မထင်ပါဘူး” ဒေါက်တာ အလက်ဇန္ဒရာအား စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သူမအဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ပြောသည်။ “လောလောဆယ် “လ်ဘူထရင်” ဆေးကို စားကြည့်ပါ။ စိတ်ကျရောဂါကုဆေးတစ်မျိုးပဲ။ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ဆေးပဲ” ဒေါက်တာ ဆေးစာရေးနေစဉ် အလက်ဇန္ဒရာက ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ စိုက်ကြည့်နေသည့် “နွေနေ့စပြိုး တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အခါ ငါ့ဆီ ပြန်လာခဲ့ ဒါကြားထဲတစ်ခုခု ဖြစ်ရင်လည်း ငါ့ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပါ။ အချိန်မရွေး ချက်ချင်းဆက်ပါ” သူက ဆေးစာရွက်ကို ကမ်းပေးသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီဆေးစားရင် ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တာတော့ ပျောက်ကောင်းပါရဲ့” “ဘာအိပ်မက်လဲ” “ဪ .. ကျွန်မက ဒေါက်တာကို ပြောပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ။ ကျွန်မညတိုင်းညတိုင်း အိပ်မက်၊ မက်တတ်ပါတယ်။ အိပ်မက်ကလည်း အတူတူချည်းပဲ။ ကျွန်မဟာ မော်တော်ပေါ်ရောက်နေတယ်။ လေကလည်း တဖျားဖျား တိုက်နေတယ်။ ခေါ်သံလိုလို ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက လက်ရမ်းတန်းနားသွားရပ်ပြီး

ရှေ့ထဲခွံကြည့် လိုက်တော့ ကျွန်မ ရေနစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ညတိုင်း အိပ်မက်နေတယ် ဒေါက်တာ အလကူဇနွေရာသည် ဒေါက်တာဟာလေ၏ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ နံရံတွင်မှီကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူထုတ်လိုက်သည်။ ငါလုပ် လိုက်တာ မဆိုးဘူး။ သူမက ဝမ်းပန်းတသာ တွေးမိသည်။ ငါအောင်မြင်တယ်။ ငါ အောင်ကို အောင်မြင်ရမယ်။ ထို့နောက် သူမသည် ဒေါက်တာဟာလေ ပေးလိုက်သော ဆေးစာရွက်ကို လေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေးကလည်း တော်တော်ကြီးကို အချိန်ကြာသွားပြီ။ သူမ သည်အစည်းအဝေးစားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော အုပ်ချုပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့ဝင်အမျိုးသားသုံးယောက်နှင့် အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့အား တစ်လှည့်စီ ဝှေ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူတို့ အားလုံးပင် အားမာန်အပြည့်နှင့် တက်ကြွလန်းဆန်းနေကြဆဲဖြစ်သည်။ အင်း .. တကယ်တော့ အစည်းအဝေးက သိပ်ပြီးကြာနေလို့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်က ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာသိပ်ပြီး ကြာခဲ့ပြီမို့လို့ ငါ့ အသက်က ၈၂ နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ ငါ အိုနေပြီ။ ယင်းသို့ တွေးမိပြီး တော်တော်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သမ္မာကြောက်လို့ မဟုတ်။ ကရုဂ္ဂ-ဘရင်းလိမ္မတက်အတွက် အားကိုးလောက်သောဘလက်ဝဲမသားစုပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ မရသေးသမျှ သူမအနေဖြင့် မသေချင်သေး။ သူမသည် အိမ်နဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူမ၏ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်ကို အလက်ဇန္ဒရာအပေါ်တွင်သာ ပုံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အလက်ဇန္ဒရာကိုသာ အကြွင်းမရှိ အားကိုးခဲ့သည်။ “ဘွားဘွားအတွက်ဆိုရင် သမီးတာမဆိုလုပ်ပေးဖို့ အမြဲတမ်း အသင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘွားဘွားအသိပါပဲ ဘွားဘွား၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို လုံး စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဂျော့အနေနဲ့တော့ တကယ်တော်တဲ့ အမှုဆောင်လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်” ဤကား အလက်ဇန္ဒရာ၏ အဆိုပြုချက်။ “အချက်ကို ခင်ဗျား သဘောတူသလား ကိတ်” ဘရက်ရော့ဂျားစိက ကမ်းနားကတန်း ဖြတ်မေးသည်။ သူ့အမေးကြောင့် အဘွားကြီး အတွေးနယ်ကျဲနေရာမှ ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာသည်။ သူမက ဘရက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ခါပြသည်။ “တင် ... ကျွန်မ ဘာမှန်းတောင် နားမလည်လိုက်ဘူး။ ရှင် ဘွာကိုမေးနေတာလဲ ဘရက်” “ဟေ့ .. ကျွန်တော်တို့က ဒယ်လက်ကုမ္ပဏီနဲ့ ပေါင်းဖွဲ့ကိစ္စကိုဆွေးနွေးနေကြတာပါ” သူ့ အသက် အေးဆေးသည်။ စိတ်ရှည်သံပါသည်။ ဘရက်ရော့ဂျားစိက ကိတ်ဘလက်ဝဲအတွက် အတော်ကလေး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်။ အဘွားသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလခန့်ခန့် အုပ်ချုပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့အစည်းများတွင် စိတ်ခြား လူတခြား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်သူမသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ ငယ်မပြန်ချန်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့်အလုပ်မှ အနားယူသင့်ကြောင့် ဘရက်ရော့ဂျားစိက စကားစ ဖော်လာသောအခါ သူမက ပြောငြောက် လေးနက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခြင်းဖြင့်သူမ မအိုသေးကြောင်း သက်သေထူပြသည်။ ထိုအခါ သည်အချက်ကို ဘရက်ရော့ဂျားစိ အနေဖြင့် ဘာကြောင့် သတိမထားမိရသလဲ ဟု အခြားဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တွေ ပြောဆိုလာကြသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကိတ်ဘလက်ဝဲကား အိမ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် တက်ကြွသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကိတ်တို့၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ခဏတာမျှဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော အချစ်ရေးကိစ္စကို ဘရက်ရော့ဂျားစိက ပြန်လည်တွေးမိသည်။ ထိုမျှအချိန်တိုတောင်းစွာဖြင့် နှိပ်ချုပ်သွားရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်းတတမ်းတတ စိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ဇူဂျော့မဲလစ်သည် ဒေါက်တာ ပိတာတင်ပလက်တန်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာသည်။ “ဟိုအရင် အရင်ကာလတွေကလည်း ခင်ဗျားက အိမ်လုပ် အကြမ်းဖက်မှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသလား မစွတာမဲလစ်” ဂျော့ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။ “လုံး

မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒီအလုပ်မျိုး ကျွန်တော်အနေနဲ့ အရမ်း၍ မုန်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ “ခင်ဗျားရဲ့ မိဘတွေက ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ လက်နဲ့တောင်မတုန်းဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်” “အဲဒါ မှန်ပါတယ်” “ခင်ဗျားအနေနဲ့ မိဘစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ သား လိမ္မာလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောချင်သလား” သတိထား သတိထား။ ဒါထောင်ချောက်ဆင်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ “အများအားဖြင့်တော့ အဲဒီလိုပြောလို့ ရပါတယ် ခင်ဗျား” ကျုပ်အတွဲအကြိုအရ ပြောရရင်တော့ ကလေးတွေဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေ၊ ပညတ်ချက်တွေကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ချိုးဖောက်တတ်ကြလို့ အပြစ်ပေးခံရတာ များတယ်ဗျာ။ “ကျွန်တော်ကတော့ မိဘဆုံးမတာကို ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်” ဒီကောင်ညာနေတာ။ ဒေါက်တာ ပလက်တန်က စဉ်းစားမိသည်။ ဘာကြောင့်ညာနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖုံးဖိကာကွယ်နေရတာလဲ။ ဂျော့မဲလ်စန် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီးနောက် ဒေါက်တာဟာလေနှင့် ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ “သူက သူမရိုးကို ရိုက်နှက်ခဲ့မိတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆရာ” “ဟင် ... မရိုးကို ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား” ဒေါက်တာဟာလေ၏ အသံတွင် ဒေါသသံ ပါနေသည်။ “ရိုက်နှက်မိတာ မဟုတ်ဘူး ပီတာ။ အသေသတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တာ သိရဲ့လား။ ဘယ်နှယ့်မောင်ရင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ။ ပါးရိုးလည်းကျိုးသွားတယ်။”

နာရိုးလည်းကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့ နံရိုးသုံးချောင်းလည်း ကျိုးသွားတယ်။ ပြီးတော့နောက်ကျောနဲ့ ခြေဖဝါး တွေမှာလည်း စီးကရက်မီးနဲ့ ထိုးရာတွေ ပြည့်လို့။ ဒါကိုနှိုက်နှက်ခဲ့မိတာလို့ ပြောလို့ရမဲ့လား။ ဒေါက်တာဟာလေ၏ ပြောပြ ချက်ကြောင့် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်လည်း တော်တော်ကြီးခံပြင်းသွားမိသည်။ “အဲဒီအကြောင်းတွေ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောဘူး ဆရာ” “ဘယ်နှယ့်ပြောရဲ့ပဲ။ မလဲ။ ငါက မင်းစိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဆီမသွားရင် ရက စာ့ယံလို့ ပြောလက်တာကိုး” ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဂျော့ပြောခဲ့သော စကားကို သတိရမိပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် အများကြီး ရှက်မိတယ် ဒေါက်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာဆီဖြစ်အောင် လာခဲ့တာပါ။ သည်အချက်ကိုလည်းသူက ညာပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ “ပြီးတော့ သူက သူ မိန်းမဟာ စိတ်ဝေဒနာ ခွဲကပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေမယ့်အကြောင်းချည်း ပြောနေတယ် လို့လည်း ပြောသွားပါတယ်ဆရာ” “ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကိစ္စအတွက်လည်း ငါ သက်သေ ခံနိုင်ပါတယ်။ လူနဲ့ခွဲတဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က ငါ့ဆီ အလက်ဇန္ဒရော့ လာတွေ့သေးတယ်။ ငါကဝဲလ်ဘုထရင် ဆေးဝယ်သောက်ဖို့ ဆေးစာ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ငါကသူအတွက် တော်တော် စိုးရိမ်နေတယ်။ ဂျော့မဲလ်စန် ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်ကဘယ်လိုမြင်သလဲ” “အပြည့်အစုံတော့ မသိရသေးဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ တစ်နေနေအန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်” “ရဲ့ဒေါက်တာဝက်ဘတ်စကားသည် အိမ်ဘလက်ဝဲအား စိတ်ကူးထဲမှဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်အောင် စွဲလမ်းနေပါပြီ။ သူမသည် မိုးနတ်သူဇာတမျှ ချောမောလှပသည်။ သူ့အနေနှင့် မတူရမကိုင်ရဲလောက်အောင် ခံစားနေရသည်။ သူမက သွက်လက်သည်။ ရဲတင်း သည့်အားမာန်ပြင်းပြသည်။ သူက ရှက်တတ်သည်။ ထုံထိုင်းသည်။ သတ္တိ ကြောင်သည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘတ်စကားသည် တစ်ကြိမ်မျှ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့စဖူး။ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမျိုးမတွေ့

ခဲဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ အလုပ်မှ လုံးဝ ကွဲယွင်းအတွက် လိုမကြည့်။ သူသည် အရာရာတွင် ဩဇာပေးတတ်သောမိခင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့ပြီး မထင်လျှင် မထင်သလို တဇာတ်ထိုးလုပ်တတ်သော ဖခင်တို့၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ချစ်မှုရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စိတ်ဆန္ဒနည်းပါးသည်။ ရှိသမျှ စိတ်ဆန္ဒကိုလည်း လွှဲပင်န်းတက်သော အာရုံစိုက်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူသည် အီးဗီဘလက်ဝဲ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အိပ်မက် ယာမက်များပင် မက်လာခဲ့ပြီ။ မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးမိသောအခါတွင်လည်း သူသည် ရက်သလိုလို ရွံ့သလိုလိုဖြစ်မိတတ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် အီးဗီ၏ဒဏ်ရာများမှာ လုံးဝဥဿ ကောင်းသွားကြပြီ။ သူ့အနေဖြင့် အီးဗီအား တွေ့နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။ သို့သော် သူကအီးဗီနှင့် တွေ့ရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ သူက အီးဗီ၏ အခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “အီးဗီလား၊ ငါ ဝက်ဘ်စတားပါ။ အခုလို ဖုန်းဆက်တာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်။ ငါ ... ငါ တစ်နေ့တုန်းက မင်းအကြောင်း တွေးနေမိသေးတယ်။ အခြေအနေ အားလုံး ကောင်းပါတယ်နော်” “ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ ကောဘယ်နယ်လ၊ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား” သူမ၏ လေသံတွင် ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် ပြောလိုသံပါနေသည်။ “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် အီးဗီ” ထို့နောက် စကားပြတ်သွားသည်။ သူက ရဲ့ဆေးတင်၍ ဆက်ပြောသည်။ “သိပ်များ အလုပ်များနေသလား၊ ငါနဲ့ နေလယ်စာ လိုက်စားချိန်များ ရဲ့ပဲလား” အီးဗီက ကျွတ်၍ပြုံးမိသည်။ တော်တော်လည်း အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အဲဒါကလေးကပဲ ချစ်စရာ။ “ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ပါတယ်။ ရပါတယ် ဒေါက်တာ” “တကယ်ပြောတာလားဟင်” သူ့အသံတွင် အံ့သရိပ်ပါသည်။ “ဒါဖြင့်ဘယ်တော့လဲ ဟင်” “မနက်ဖြန်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား” “သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါ ... တုံ့နစ်ယောက် တကယ်ချိန်းပုံနော်” သူက ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြောသည်။ အီးဗီက သူ့စကားကို ငြင်းရန်စိတ်ကူးလိုက်မိသော်လည်း တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့် ပြန်ပြောချိန် မရှိရဲဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားနှင့် နေလယ်စာ စားရသည်ကို အီးဗီကတော်တော်ပျော်နေမိသည်။ သူက ချစ်စိတ်မနုဏ်းသော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ လက်တွေ့ တွန်နေပြီး ပဝါလွတ်ကျလိုကျ၊ အရက်ခွက် ဖိတ်ကျလိုကျ၊ ပန်းအိုးတိုက်မိလို့ တိုက်မိဖြင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ အီးဗီက အတွင်းကျွတ်ရယ်နေမိသည်။ ဒီပုံကိုကြည့်ပြီးသူ့ကို နာမည်ကျော် ဆရာဝန် တစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နေလယ်စာ စားပြီးသောအခါ သူက ရှက်စွန်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။ “နောက်လည်း တို့ ... ဒီလိုပဲ ခဏခဏ တွေ့နိုင်ကြဦးမှာလား ဟင်” အီး သူမျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့တွေ့ဖန်များတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားမှာ ကြောက်လို့” သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးတွေ ဖြာသွားသည်။ သူက ဘာစကားပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အီးဗီက သူ့လက်ကို အသာပုတ်ကာ - “ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်သက် မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး” သူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားပြီး ပန်းအိုးကို လက်ဖြင့် တိုက်လိုက်မိပြန်သည်။ ဆေးရုံစားသောက်ဆိုင်တွင် ဒေါက်တာဟာလေက နေလယ်စာ စားနေစဉ် ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားလည်း ရောက်လာပြီး နှစ်ယောက်သား စားသောက်ကြသည်။ “ဆရာ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ အီးဒီဘလက်ဝဲ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

အမှန်အတိုင်း မသိရရင် ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ နေလို့ထိုင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ”ဝက်ဘ်စတားက စားသောက်နေရင်းမှ မေးလိုက်သည်။
ဒေါက်တာဟာလေက ပထမတော့ အင်တင်တင် လုပ်နေသေးသည်။နောက်တော့မှ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြီးတော့“အေးလေ ... ဒါလောက်တောင်မှ ဆိုရင်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရတာပေါ့။ တခြားလူကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ မတ်ဂျော့မလစ်ရိုက်နက်လို့ ဖြစ်ရတာ”ဤတွင် အေး လျှို့ဝှက်စိမ့်ကနားတွင် မိမိလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လာပြီဟု ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက တွေးလိုက်မိသည်။ဧည့်သည်လစ်သည် ဆန္ဒစောပြီး စိတ်မရှည်နိုင်တော့။
မအောင်နိုင်တော့။ထို့ကြောင့် သူက အိပ်အား ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောလိုက်တော့သည်။“ပုဂံဆက်လည်း အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ သေတမ်းစာကိုလည်း ပြင်ရေးပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့တောင်များ ဒီလောက်အထိ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲနေတာလဲ အေးမရယ်”အေးမိသည် သူမ၏ သွယ်ပျောင်းသော ခြေထောက်များကို ဆိုဖာညောင်စောင်းပေါ်တွင် ခွေထိုင်နေရင်းမှ သူမရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဂန္ဓာမဋ္ဌိမ်း လျှောက်နေသော ဂျော့အား အကဲခတ်နေသည်။“ငါတော့ ဒီကိစ္စ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်လိုက်ချင်တယ် အေး” သူမထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ဧကလွတ်နေပြီ ဟု အိပ်က တွေးလိုက်မိသည်။သူက ခွေခွေကလေးအိပ်နေသည့် မြွေတစ်ကောင်နှင့် တူသည်။အန္တရာယ်ရှိသည်။ သူမသည် သူ့ကို လိုအပ်တာထက်ပို၍ အခွင့်အရေးပေးခြင်းမှာ အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီး ကံကောင်းထောက်မချ သာအသက်မဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။
ယင်းအမှားမျိုး နောက်ထပ် အဖြစ်မခံနိုင်တော့။“ကျွန်မလည်း ရှင်လိုပဲ သဘောရပါတယ်”သူမက လေသအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “လုပ်ငန်းစာဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ”သူ့ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။တယ်တော့ စမလဲ”“နောက်တစ်ပတ် ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သို့သော် ဂျော့မဲလစ်က သူမိန်းမအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မဟုတ်။ ယခု ပြန်ကာနီးမှာတော့သူက ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ ကောက်ကောင်က ပြောချလိုက်တော့သည်။“အလက်ဇန္ဒရာအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စိတ်ပူနေတယ် ဒေါက်တာ။ သူ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။ မနေညကဆို ရေနစ်တဲ့အကြောင်းထပ်ပြောပြန်ပြီ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း လုံးဝ မသိတော့ဘူးဒေါက်တာ”“ကျုပ် ဒေါက်တာ ဟာလေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားမိန်းမအတွက်သင့်တော်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး သူပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်”“ဟုတ်ပါလိမ့် မယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ”ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်၏ နားထဲတွင်တော့ တစ်မျိုးကြားနေရသည်။ သူသည် အဖြေရခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသလို ခံစားရသည်။မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်လူသည် အန္တရာယ် ပေးနိုင်သော လူတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ သူက ကောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ်မိသည်။“ဟိုအလျင်တုန်းက တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေ ပြောပြစမ်းပါ”“ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိပါဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်း”“သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့ခါ စိတ်ကိုတတ်သလား။ ဒေါသထွက်တတ်သလား”မေးခွန်း ဘယ်ဘက်သို့ ဦးလှည့်လာသည်ကို ဂျော့မဲလစ် သတိပြုလိုက်မိသည်။ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”ကျုပ်က ဒီလူစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ ဒေါက်တာရယ်။ ကျုပ်က ဒေါက်တာထက်တော့ ပါးပါသေးတယ်။ “ဒေါက်တာကိုကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ အကြမ်းဖက်မှုကို ကျွန်တော် လုံး မယုံကြည်ပါဘူးခရလို့ဒါ အကြမ်းဖက်မှု မဟုတ်ဘူး ဝတာ။ လူသတ်မှု လူသတ်မှု၊

သူကအီးဗ်ရဲ့ ပါးရီးကိုလည်း ချိုးပစ်တယ်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းရိုးလည်း ကျိုးတယ်။ နီရီးသုံးချောင်းလည်း ကျိုးတယ်။ နောက်ပြီး နောက်ကျောနဲ့ ခြေဖဝါးတွေမှာလည်း စီးကရက်မီးနဲ့ ထိုးထားသေးတယ်။ “တစ်ခါတလေမှာ ... ဒေါက်တာက ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ “တချို့လူတွေဟာ အကြမ်းဖက်မှုလုပ်ပြီး စိတ်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ရှာတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တို့ခံရတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုကို ထုတ်ပစ်တဲ့ သဘောဆိုပါတော့” ဒေါက်တာဆိုလိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆိုရင် ပြည့်တန်ဆာမတွေကို ရိုက်နှက်ရမှ ကျေနပ်တတ်ပါတယ်” ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တဲ့။ ဒါ မီးနီပြတာပဲ။ “ငါများ မိတ်ဆွေအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး” သူက ပြည့်တန်ဆာမတွေကို သိပ်ပြီးမုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ဆက်ဆံတဲ့အခါ သူက ရိုက်လား နက်လား လွှပ်တတ်တယ်” သူက ဒေါက်တာမျက်နှာ ကြည့်လိုက်သည်။ မကျေနပ်ရိပ်မမြင်။ သို့ဖြင့် သူက ဆက်ပြောသည်။ “တစ်ခါက သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျာမေကာကို သွားကြတော့ လူမည်းပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဟိုတယ်တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံပို တောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ သူကဒေါက်တာနီပြီး ကောင်မလေးကို ရိုက်လားနက်လား လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ကောင်မလေးလည်း တစ်ခါတည်း ငြိမ်သွားပါလေရော။ နောက်ထပ် ပိုက်ဆံစကား လုံးဝမပြောတော့ဘူး” ဟုတ်ပြီ။ ဒါ သူ့မှာ စိတ်ရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ။ ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ကျန်းသေပေါက် တွက် လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ မိတ်ဆွေ ဆိုတာ အလကားပြောတာ။ သူ အကြောင်းသူ ပြောနေတာ။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ဒေါက်တာဟာလေနှင့် အမြန်ဆုံးထပ်တွေ့မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ နဒေါက်တာနှစ်ယောက် ဟားဗတ်ကလပ် “တွင် နေလယ်စာစားရင်းဆိုကြသည်။ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် အခြေအနေနှင့်ကြုံနေရသည်။ သူက ဂျော့မဲလစ်အကြောင်းကို ချေးခါးအူမ အွက်နှုတ်အစင် သိချင်သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ ဆက်ဆံရေးတွင် လူနာ၏ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးကို မချိုးဖောက်မရန်ကိုလည်း သူအနေဖြင့် သတိထားရသေး သည်။ “ဂျော့မဲလစ်ရဲ့ မိန်းမအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာသိသမျှ ပြောပြစေချင်ပါတယ်” သူက ဒေါက်တာ ဟာလေအား ပြောလိုက်သည်။ “အလက်ဇန္ဒရောအကြောင်းကိုလား၊ အလက်ဇန္ဒရောက အလွန်ချစ် စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ ညီအစ်မ မွေးကတည်းက ကျန်းမာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ပဲ အားလုံး ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ရှုပ်ချင်းတူကြတယ် ဆိုတာတော့ မောင်ရင် သိပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြီးမြင်ရမှ ဘယ်အထိ တူကြတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် အံ့ဩရလိမ့်မယ်” ဒီလောက်တောင် တူကြလို့လား” “တူလိုက်သမျှ ခွဲလိုတောင် မရသလောက်ဘဲ။ ငယ်ငယ်ကလည်း ခွဲမရအောင် တူကြတယ်။ အချကြီးလာတော့လည်း ခွဲမရအောင် တူကြတာပဲ” ဒါနဲ့ ဆရာ့ဆီကို အလက်ဇန္ဒရောရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ကိုယ်ကိုသေကြောင်း ကြံစည်စိတ်တွေ ပေါက်နေကြောင်း ပြောသေးတယ်ဆို” “ဟုတ်တယ်၊ သူ့လာပြီး အဲဒီလို ပြောတယ်” “အဲဒါ အလက်ဇန္ဒရောပဲလို့ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခွဲ ခြားပြောနိုင်တာလဲ” ဒါက လွယ်ပါတယ်။ အီးဗ်ရဲ့ နဖူးမှာ အမာရတကလေးက မထင်မရှား ရှိနေတုန်းပဲဟာ “ဪ ... ဟုတ်ပြီ” ဒါနဲ့ ဂျော့မဲလစ် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ။ အကဲခတ်လို့ ရပြီလား” ပီတာ တင်ပလက်တန်က ဘယ်အထိ ပြောရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ - “သူ့ကို ကျွန်တော်

အကဲခတ်လို့မရသေးဘူး။ သူက တစ်ခုခုကိုဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မကြာခင်ဖူးပေါ်သလို ပေါ်လာမှာပါ” သတိထားပါ .. ပီတာ။ ငါကတော့ ဒီကောင်ရူးနေပြီလို့ တကယ်ပဲလက်ခံထားပြီ” ခါးညှိ ညှိတ်ညှိအစ်မနှစ် ဩ ဝဠုနဲ့ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက အမေ့တွေ သိန်းသန်းနဲ့ပြီးရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား” သည်အကြိမ်တွေတော့ ဒေါက်တာဟာလေက နှုတ်ထွန်းနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံအေးအေးဖြင့် -“အင်း .. ဒါ မိသားစု ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မောင်ရှင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဘွားကြီးက အိမ်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးဘဲ လုံး ဖြတ်ထားတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ရစရာရှိရင် အလက်ဇန္ဒရာသာ အားလုံးရမှာပဲ” အလက်ဇန္ဒရာအတွက် ကျွန်တော် သိပ်ပြီးစိတ်ပူနေတယ်။ ဒေါက်တာဝိသ ဝဠုနဲ့တာ သူ့ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတယ်။ မနေ့ညကဆို ရေနစ်တဲ့အကြောင်းထပ်ပြောပြန်ပြီ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း လုံးဝ မသိတော့ဘူးဒေါက်တာ။ ပရ ရစ်၊ ၉ နှုနဲ့ နဂျော့မဲလစ်သည် သိန်းသန်းချီ၍ အမေ့ရနိုင်သူဖြစ်သည်ဟုသောအချက်မှတစ်ပါး ဤဖြစ်ရပ်သည် လူသတ်မှုတစ်ခုအတွက် စံတင်လောက်သောပွားပေါင်းကြစည်မှုတစ်ခုဟူ၍ ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ယူဆမိသည်။ ပိုက်ဆံအတွက်သာဆိုလျှင် ဂျော့မဲလစ်အနေဖြင့် မည်သူ့ကိုမဆို အချိန်မရွေးသတ်ပစ်မှားသေချာနေသည်။ ရှမ်းမတစ်ယောက် ပင်လယ်ထဲတွင် ရေနစ်နေသည်။ သူက သူမထံသို့ ရေ ကူးသွားသည်။ သို့သော် လင်းလုံးကြီးတွေက တောင်လောက်မြင့်နေသည်။ သူမသည် လင်းလုံးကြီးများအောက်သို့ ရောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ကို ဖော့ထား၊ ဖော့ထား၊ ငါလာခဲ့မယ်။ သူကလှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်သည်။ သူက ခပ်မြန်မြန် ကူးသွားသည်။ သို့သော် ရှေးခင်လက်များကိုသယ်၍မရ၊ ခံဆံ့ထားသလို ခံစားရသည်။ သူမအား လင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ခြိယွမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုနေရာသို့ သူရောက်သွားသောအခါ ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးကစားကြည့်ကာ သူမကို ရှာသည်။ သူမကိုကား မတွေ့ရ။ ဖြူဖြေးနေသော ငါးမန်းကြီးတစ်ကောင် သူ့ အနီးသို့ ရောက်လာသည်ကို ပက်ပင်းတွေရတော့သည်။ ဤတွင် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်သည် အိပ်ရာမှ လန်နီးလာသည်။ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ကာအိပ်မက်အကြောင်း ပြန်တွေးနေမိသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ သူသည် ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခပ်ကပ်ပါးစသို့ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ နစ်ခပ်ကပ်ပါးစမှာ အရပ်ခြောက်ပေ၊ လေးလက်မရှည်၍ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၃၀၀ နီးပါးရှိသော ဧရာမလူထွေးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည်မင်တတ်တန် နယ်မြေဆိုင်ရာ လူသေမှု တပ်ဖွဲ့ တာဝန်ကျနေသည်။ လူသတ်မှုများအား ရုံးတင်စစ်ဆေးရာတွင် ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က စိတ်ရောဂါကုဆိုင်ရာ ပါရဂူအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပက်ပါးစက စစ်တူရင်ကစားခြင်းကိုအလွန်ဝါသနာပါသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်လတစ်ကြိမ်စီ တွေ့ဆုံကာစစ်တူရင် ကစားလေ့ရှိကြသည်။ နစ်ခပ်ကပ်ပါးက တစ်ဘက်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်သည်။ “လူသေမှုတပ်ဖွဲ့ကပါ ... ပက်ပါးစပါး” “ကျွန်တော် ပီတာပါ ... နစ်ခပ်” ဟာ.. အပေါင်းအသင်း ဘယ်နှယ့်လဲ။ လူစိတ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နမ့် “စမ်းထောက်လှမ်း နေဆဲပဲဗျ။ ဒါနဲ့ တိနာတစ်ယောက် နေကောင်းရဲ့လား” “ကောင်းပါဗျာ၊ ကဲ ... ပြော၊ ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ” “ကျွန်တော် သိချင်တာလေး တစ်ခု ရှိနေလို့ဗျ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ဂရိနဲ့အဆက်အသွယ်တွေရှိနေတုန်းပဲလား” ဘယ်နှယ့်မေးတာပါလိမ့်

ဂရိသားပဲဗျ။ ဂရိမှာ ဆွေမျိုးတွေ ရိုက်သတ်လိုတောင် ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အမြဲတမ်း ဘိုင်ကျနေကြတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က သူတို့ဆီ ပိုက်ဆံပေးနေတာ ကျုပ် ရူးတာပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ဦးမှ ထင်တယ်” “နောက်ကျသွားပြီ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား အခြေအနေက အဆိုးဆုံးအဆင့်ရောက်သွားပြီ၊ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတော့ဘူး” “အေးဗျ၊ တိန္ဒာကလည်း ကျုပ်ကို အဲဒီလိုပဲ ပြောပြောနေတယ်။ ဒါနဲ့ဆိုပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကိုသိချင်တာလဲ” “ငါဗျား ကျော့မဲလစ်ဆိုတဲ့လူအကြောင်း ကြားဖူးသလား” “ဟဲ့ စည်သွပ်ဖူးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မိသားစု မဟုတ်လား” “အစစ်ပေါ့” “သူက ကျုပ်နယ်မြေမှာတော့ မရှိဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းကျုပ်သိပါတယ်။ သူ့အကြောင်း ဘာသိချင်တာလဲ” “သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်” “... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တမင်သက်သက် နောက်နေတာလားဗျ။ သူ့ မိဘတွေက ...” “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက သူ့ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံကိုပါ” “ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျုပ် ထောက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့အချိန်ပြန်သလိုပဲ နေမှာ ပီတာ၊ မဲလစ်မိသားစုက သန်းကြွယ်သူဌေးတွေဗျ” “နဲ့ ခင်ဗျား ဂျော့မဲလစ်ရဲ့ အပေနဲ့ စကားပြောရင် ပါးပါးနပ်နပ်ပြောပါဗျာ။ အဘိုးကြီးက နှလုံးရောဂါ ခဏခဏ ဖြစ်နေတယ်တဲ့ဗျ” “ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သိကြီးနဲ့လှမ်းပြီး စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်” “ပီတာတင်ပလက်တန်က အပီမက်ကို ပြန်၍ သတိရမိသည်။ အချိန်ဆွဲနေ၍မဖြစ်။” “နာမာ နစ်ခါ။ သိကြီးမရှိပါနဲ့၊ တယ်လီဖုန်း သုံးစမ်းပါ။ ဒီနေ့ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်စမ်းပါ” “ငါဗျား ကျုပ်ကို အကျိုးအကြောင်းကလေးတောင် မပြောပြတော့ဘူးလား ပီတာ” “ပြောပြစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က တမင် သိချင်လို့ စုံစမ်းခိုင်းတာပါ။ ဖုန်းဆက်ခဲ ကျွန်တော်ခံပါမယ်ဗျာ” “ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတင်းပို့နိုင်တဲ့အခါ ကျုပ်ကိုညစာသာ ကျွေးစမ်းပါဗျ” “စွမ်းလိုက်ဗျာ” “ပီတာတင်ပလက်တန်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ တော်တော်စိတ်အေးသွားသည်။ မစ္စကိုက်တိဘလက်ဝဲသည် စိတ်ထဲတွင် မအိမသာ ခံစားနေရ သည်။ သူမသည် ရုံးခန်းစားပုံတွင် ထိုင်ရင်း တယ်လီဖုန်းဆက်နေသည်။ ရုတ် တရက်မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်နေသည်။ သူမက စားပွဲစွန်းကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ထန်း ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့မှ အမှူးနည်းနည်း ပြောသွားပြီး အမြင်သဲကွဲလာသည်။ ဘရက်ရောဂါရှင် ရှေးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဘွားကြီး မျက်နှာဖြူရောရော ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ “မျက်နှာကြည့်ရတာ မကောင်းပါလား ကိတ်။ နေကောင်းရဲ့ လားဟင်သူမက စားပွဲစွန်းကို ကိုင်ထားသော လက်များကို ပြန်ဖြတ်လိုက်” “ခေါင်းထဲ ရိတ်တိဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး” “နဲ့ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေး မစစ်ဆေးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” “အို၊ အချိန်မရှိပါဘူး ဘရက်” “အချိန်မရှိ ရှိအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးပစ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာဟာလေနဲ့ ချန်းလိုက်မယ်လေ” “အို... မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ မလိုအပ်ဘူး” “ဖြင့် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် သွားမလား မသွားဘူးလား” “ကဲ ...ကဲ .. သွားပါမယ်ရှင်၊ သွားပါမယ်” “နောက်နေမနက်တွင် ဒေါက်တာပီတာတင်ပလက်တန်၏ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမက အတွင်းဖုန်းဖြင့် လှမ်းပြာသည်။ “ထောက်လှမ်းရေးမှူး ပက်ပါးစိဆက် ဖုန်းလာနေပါတယ်။ လိုင်းနဲ့(၁)ကို ကိုင်” “ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ယ်လို ... နစ်ခါ” “ငါဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်ဗျ” “တင်ပလက်တန်က ရုတ်တရက် စူးရဲမိစိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။” “ဂျော့မဲလစ်အကြောင်း ခင်ဗျား

သိရပြီလား” ကျုပ်က သူ့အဖေကြီးနဲ့ကို စကားပြောဖြစ်တာပျ။
ပထမဆုံးအချက်က အဘိုးကြီးမှာ နှလုံးရောဂါ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒုတိယအချက်က
သူကသူ့သားကို အသက်နဲ့ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တော့ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ
သေသွားပြီလို့ပဲ။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်သလို့လဲ ပြန်မေးတော့
အဘိုးကြီးက ဖုန်းပြန်ချသွားသပျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ
လှမ်းဆက်ရတာပေါ့။ မိတ်ဆွေက အသင်ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှာ
လုပ်နေတာ။ ဂျော့မဲလ်ခ်ဆိုတဲ့အကောင်က သိပ်ချောတဲ့ မောင်ဆိုပဲပျ။ ရဲအဖွဲ့
သူ့အကြောင်းအတိအကျမှာ မှတ်သိထားတယ်။ ဒီအကောင်က ဂရိက
ထွက်မလာခင် ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို သေအောင် ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်။
အဲဒါ သူ့အဖေကြီးက သူ့သားကို လူသတ်မှုနဲ့မဖမ်းရအောင်
တစ်ယောက်ယောက်ကို လာဘ်ထိုးပြီး ဂရိက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါဆို
ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား” ဦး--- ကြားရသော သတင်းအရ ကျော့ပင်စီမံ
လာသည်။ “ကျေးဇူး နှစ်ခါ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျေးဇူး ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး” “မှာ
ကျွန်လို့။ ကျေးဇူးတင်တာ နောက်မှလုပ် အရေးကြီးတာကကျုပ်
ဒီကောင်နောက်ကို ခြေရာကောက်ကြည့်ချင်တယ်။ ပြဿနာရှိရင် ကျုပ်ကိုချက်ချင်း
အကြောင်းကြားပါ” “ကောင်းပါပြီ။ လိုအပ်ရင် ချက်ချင်း ပြောပါမယ်။ တနင်္ဂနွေ
ကျွန်တော်သတင်းမေးကြောင်း ပြောလိုက်ပါဗျာ” ပိတာတင်ဗလက်တန်က ဖုန်းကို
ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ့မှာ စဉ်းစားစရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိလာပြီ။
ယနေ့နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူထံသို့ ကျော့မဲလ်ခ်လာဖို့ရှိသည်။ ဒေါက်တာဟာလေ
စမ်းသပ်ခန်းထဲတွင် လူနာတစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်နေတုန်း ဖည့်ကြိုစာရေးမက
ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “စက်ဂျော့မဲလ်ခ် ရောက်နေပါတယ် ... ဒေါက်တာ။ သူနဲ့
ချိန်းထားတာတွေ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မက ဒေါက်တာ မအားဘူး” “မလုပ်နဲ့ ..
အားပါတယ်။ သူ့ကို ဘေးတံခါးပေါက်က ခေါ်သွားပြီးငါ့ရုံးခန်းမှာ
နေရာချပေးလိုက်” “သူမ၏ မျက်နှာသည် ယခင်တစ်ခေါက်ကထက်
နွမ်းရောနေသည်။ မျက်ကွင်းများမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ညိုနေသည်။” “အခုလို
ကျွန်မလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးတာ ခွင့်လွှတ် ဒေါက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ
... ကိစ္စမရှိပါဘူး .. အလက်ဇန္ဒရော ... ရပါတယ်။ အားနာစရာ လူမှမဟုတ်တာ။
ကဲ ... ကိစ္စရှိတာဟာ ပြောပါ။ ဘာပြဿနာ ရှိသလဲ” “ပြဿနာကတော့ အများကြီးပဲ
... ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတယ်လို့ဖြစ်နေမှန်းတောင်
မပြောတတ်တော့ဘူး” “နဲ့ ဝဲလ်ဘူထရင်ဆေး မှန်မှန်စားရဲ့ လား” “ဟုတ်ကဲ့
စားပါတယ်” “နဲ့တောင်မှ စိတ်ဓာတ်တွေကျနေတုန်းပဲလား” သူမက
လက်ချောင်းများယှက်၍ ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ “စိတ်ဓာတ်ကျတာထက်တောင်
ဆိုးနေပြီ ... ဒေါက်တာ ကျွန်မစိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေပြီ။
ဘာကုလည်း မထိန်းနိုင်တော့သလိုပဲ။ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းဆက်နေရင်
သေလိမ့်မယ်။ တစ်ခွက်ကို
ဆိုးဆိုးရွားရွားလုပ်မိလိမ့်မယ်” “ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့်တော့ မင်းမှာ ဘာရောဂါမှ
မရှိတာ ယုံပါ။ ငါတကယ်ပြောရဲပါတယ်။ မင်း ဖြစ်နေတာက စိတ်နှုတ်နေတယ်။
နောက် ဆေးတစ်ခန်းကြည့်တာပဲ။ ဆေးနာမည်က နမီဖင်သိုင်း” တဲ့။ သိပ်ကို
အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးပဲ။ သုံးလေးရက် အတွင်းချက်ချင်း ပြောင်းလဲမှု ပြလိမ့် မယ်”
ဒေါက်တာ ဆေးစာရေး၍ကမ်းပေးသည်။ “သောကြာနေ့အထိ ဘာမှ
မထူးခြားဘူးဆိုရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းကို သင့်တော်တဲ့ စိတ်ရောဂါကု ပါရဂူဆီ
ပို့ပေးမယ်” နောက် မိနစ် သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် အိပ်ပိုင်း
သူမအခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်ဖြင့် တမင်လုပ်ထားသော
အရေးအကြောင်းများကို ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ကွင်းညိုများကိုလည်း

ပြန်ချသတ်ပစ်လိုက်သည်။ လုပ်ငန်းစဉ်ကတော့ ထင်တာထက်ပင် ပို၍
မြန်ဆန်အောင်မြင်နေပါပေမယ့်လည်း ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်၏ ရှေ့တွင်
ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အပြီးမပျက်ထိုင်နေသည်။ “နေ့
ခင်းများ အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ” သိပ်ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ။
ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ရာ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး အားတက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
ယုံကြည်လာပါတယ်။ “ငါ့များ စကားကြားရတာ ကျုပ်လည်း အများကြီးဝမ်းသာပါ
တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ယုံကြည်တာလဲ။ အဲဒါတော့ ကျုပ်
လည်း မျှဝေခံစားပါရစေ” ဒါက ရှင်းပါတယ် ဒေါက်တာ။ လူတစ်ယောက်မှာ
ခံစားချက်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို မျှဝေခံစားမယ့်လူရှိရင် လူတိုင်း
စိတ်ချမ်းသာကြတာပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ ကက်သလစ်ဘာသာရဲ့
မူလဘုတခံယူချက်ပါပဲ။ သဘောကတော့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ပါပဲ ဒေါက်တာ။ “ကျုပ်နဲ့
ဆွေးနွေးရတာကို ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်လည်း
စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနီး နေကောင်းပါတယ်နော်” ဦး
ပြ “ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါက်တာ။ သူတော်တော် နေမကောင်း
ဖြစ်နေပါတယ်။ သူဒေါက်တာဟာလေနဲ့ သွားတွေ ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
အခြေအနေက ကောင်းမလာပါဘူး။ သူကသေကြောင်းကြံဖို့ကိုပဲ
စိတ်ကူးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်နေရာ ခေါ်သွားဖို့တောင်
စိတ်ကူးထားပါတယ် ဒေါက်တာ။ အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုရသွားရင် သူ
အခြေအနေပိုကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်” ဂျော့၏စကားတွင်
အတိတ်နိမိတ်မကောင်းသော လက္ခဏာများ ပါဝင်နေသည့်ဟု
ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ယူဆလိုက်သည်။ ဒါမှမဟုတ်သူ့
စိတ်အထင်သက်သက်များ ဖြစ်နေသလား။ “ရနိုင်ငံက
အလွန်အနားယူဖို့ကောင်းတုန့်ငံပဲ” ဒေါက်တာ ကအမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျား ဇနီးကို အဲဒီခေါ်သွားပြီး ခင်ဗျားမိသားစုနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလား” “ပေးရသေးပါဘူး။ သူတို့က အလက်ကို
သိပ်ပြီး မြင်ချင်နေကြ တယ်ဒေါက်တာ” သူက ပြီးလိုက်သည်။ “ပြဿနာက ဖေဖေ၊
ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာပဲ ဒေါက်တာ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ဂရုကို ပြန်လာပြီး
မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အုပ်ချုပ်စေချင်နေတယ်” ဤတွင်
အလက်နွှာရာအနေဖြင့် တကယ်အန္တရာယ်တောင်ချောက်ထဲရောက်နေပြီဆိုသည်ကို
ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ပြတ်ပြတ်သားသားဂျော့မဲလစ် ပြန်သွားပြီးနောက်
ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်သည်ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မှတ်စုများကို
တော်တော်ကြာကြာ လှန်လှောဖတ်ရှုနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး
နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်သည်။ “ဆရာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါဦး။
ဂျော့မဲလစ်နဲ့အလက်နွှာရာတို့ လက်ထပ်ပြီးတော့ ဟန်းနီးမန်းခရီး
ဘယ်နေရာတွေကို ထွက်ခွာကြပါသလဲ” “အား .. ဒါတော့ ရပါတယ်။
သူတို့ခရီးမထွက်ခင် ကျုပ်က ဆေးတွေဘာတွေတောင်
ထိုးပေးလိုက်ရသေးတယ်ဗျ။ သူတို့ သွားတာက
ဂျမေကာဗျူကျန်တတ်မတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုရ ပြည့်တန်ဆာမကို ရိုက်နှက်ရမှ
ကျေနပ်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက သူနဲ့ ကျွန်တော့် ဂျမေကာကို သွားကြတော့
လူမည်း ပြည့်တန်ဆာမကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို
ဟုတ်တယ်တစ်ခုကိုခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကောင်မလေး
ဝိုက်ဆံပိုတောင်းတယ်။ အဲဒါ သူက ဒေါက်တာနီး ကောင်မလေးကို ရိုက်လား
နှက်လား လုပ်တော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးလည်း တစ်ခါတည်း
ငြိမ်သွားလေရော။ နောက်ထပ်ဝိုက်ဆံစကား လုံးဝ မပြောတော့ဘူး။ သို့သော်

ဂျော့မဲလစ်က သူ့ မိန်းမအား သတ်ရန် ကြံစည်ကြောင်းခိုင်မာသော
အထောက်အထားကား လုံးဝမရှိချေ။ ဒေါက်တာ ဂျွန်ဟာလေကတော့
အလက်ဇန္ဒရာသည် သေကြောင်းကြံရန် စိတ်ကူးနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါ ငါနဲ့
ဘာဆိုင်လို့တုံး။ ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်ငြင်းချက်ထုတ်ကြည့်သည်။ သို့သော်သည့်ကိစ္စသည် သူနှင့် လုံး
သက်ဆိုင်နေကြောင်း သူ့စိတ်ထဲကတော့ အလွန်လုံ့လနေသည်။
ရုပ်တုတင်ပလက်တန်သည် ကျောင်းပညာကို ချီချို့တုတ်တုတ် သင်ယူလာခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် နှိတ်ရေစက်ပြည့်နယ်
မြို့ကလေးတစ်မြို့မှကောလိပ်ကျောင်းတစ်ခုတွင် အဆောက်အအုံစောင့်အဖြစ်
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူအား ပညာသင်စရိတ် လုံလောက်အောင်
မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့။ သို့သော် တင်ပလက်တန်က ကြိုးစားသည်။ စာတော်သည်။
ထို့ကြောင့်ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ငွေရရှိသော တက္ကသိုလ်ပညာကို
ဆက်လက်သင်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူများတွေ့လို့ နာမည်ကျော်
ဟားဗတ်၊ ပရင့်စတန်၊ ဒတ်မောက်၊ ကော့နိ စသော တက္ကသိုလ်များကိုတော့
မတက်နိုင်ခဲ့။ နှိတ်ရေစက် တက္ကသိုလ်သို့သာ တက်နိုင်သည်။ သူသည်
ယင်းတက္ကသိုလ်မှ ဝက်ကူးဖြင့် ဘွဲ့ရသည်။ ထို့နောက် စိတ်ရောဂါကုဆေးပညာကို
ဆက်လက်သင်ကြားသည်။ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း
ဖွင့်သည်။ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ကြိုးစားမှု၊ စေတနာရှိမှုတို့ကြောင့် အစကတည်းကပင်
အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ၏အောင်မြင်မှု သော့ချက်မှာ လူတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ လူတွေ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့် ဘယ်လို့ဝေဒနာတွေ
ခံစားနေရကြောင်းသူက အဖြေရာသည်။ အကူအညီပေးသည်။ ယခုလည်း သူက
အလက်ဇန္ဒရာကို စိတ်ဝင်စားမိပြန်ပြီ။ တကယ်တော့ အလက်ဇန္ဒရာမှာ သူ၏
လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်။ သို့သော် သူနှင့်ပတ်သက်နေပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာသည်
သူ့အတွက် ပဟေဠိပစ္စာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ သူနှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
တွေ့လိုက်ရလျှင် ပြဿနာ၏ အဖြေကို သူဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟုလည်း
ယုံကြည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျော့မဲလစ်၏ ဖိုင်တွဲကို ယူထုတ်လိုက်သည်။
အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာကြည့်သည်။ ထို့နောက် အလက်ဇန္ဒရာထံသို့
ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလက်ဇန္ဒရာအား
ခေါ်ပေသည်။ “မစ္စကဲမဲလစ်လား၊ ကျုပ် ဝိတာတင်ပလက်တန်ပါ။ ကျုပ် ...” “အို ...
ဒေါက်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဂျော့ကဒေါက်တာအကြောင်း ကျွန်မကို
ပြောပြပါတယ်” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန် အံ့သွားမိသည်။ ဂျော့မဲလစ်က
သူ့အကြောင်းကို မိန်းမဖြစ်သူအား ဘယ်တော့မှ ပြောလိမ့် မည်မဟုတ်ဟု
သူကကျန်းသေပေါက် တွက်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ “ကျုပ်တို့
နှစ်ယောက်ဆုံပြီး စကားပြောကြရင်ကောင်းမယ်။ နေ့လယ်စာ စားရင်း
ဆုံကြရအောင်လေ” “ဂျော့အကြောင်း ပြောမလို့လား ဒေါက်တာ၊ သူ့ဘာများ
ဖြစ်နေလို့လဲ” “မဖြစ်ပါဘူး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ပြီး
ပြောစရာကလေးတွေ ရှိလို့” “ဖြင့်လည်း ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ” ထို့နောက်
နောက်တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြရန် ချန်းလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည်
“လာဂရေကျူ” စားတော်ဆက် စားသောက်ခန်း စားသောက်ခန်းစားပွဲတွင်
ထိုင်နေကြသည်။ အလက်ဇန္ဒား အခန်းထဲ ဝင်လာ ချိန်မှစ၍ ဒေါက်တာ
တင်ပလက်တန်က သူမအား မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
အလက်ဇန္ဒရာသည် သူမ၏ အချိုးအဆစ်ကျနေသော
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်လှင်စေသည့်အဖြူရောင်စကတ်နှင့် ဘလောက်အင်္ကျီတို့ ကို
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး ဝတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင်တော့ ပုလဲပုတီးကို

ဆွဲထားသည်။ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်က ဒေါက်တာဟာလေ ပြောဖူးသော
မောပန်းနှိမ်းနယ်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း အရိပ်လက္ခဏာများကို
အလက်ဇန္ဒရာ၏ရုပ်ရည်အမူအရာတွင် သတိထား၍ အကဲခတ်ကြည့် သည်။
ဘာအရိပ်လက္ခဏာမျှ မတွေ့ရ။ ပကတိ လန်းဆန်းလှပသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကလား။ “ကျွန်မ ခင်ပွန်း အခြေအနေ အားလုံး
ကောင်းပါတယ်နော် ဒေါက်တာ “ကောင်းပါတယ်” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က
ဆရာဝန်နှင့် လူနာဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်စေရန် အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမအားသတိတော့ပေးဖြစ်အောင် ပေးရမည်ဟုတော့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စားစရာများ မှာလိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာက ပြောသည်။ “သူ
ကျုပ်နဲ့ ဘာကြောင့် ဆုံတွေ့ ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယောက်ျားက ခင်ဗျားကို
ပြောသလား မစွက်မလစ်” ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါတယ်။ သူ အခုနောက်ပိုင်းမှာ
တော်တော် စိတ်ညစ်နေပါတယ်။ သူ အလုပ်ရှင်တွေကလည်း သူ့အပေါ်မှာ
လိုအပ်တာထက်ပိုပြီးတာဝန်ပေးနေကြတယ်။ ဂျော့က သိပ်ပြီး အလုပ်တာဝန်ကို
လေးစားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ။ ဒီအချက်ကို ဒေါက်တာလည်း
အကဲခတ်မိမှာပါ” အဖြစ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူမသည်
အစမဖြစ်သူ ဆေးရုံတက်ရကြောင်း လုံးဝမသိသေး။ သူ့ကို
တစ်ယောက်ယောက်ကဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြတာလဲ။ “ဂျော့က သူ ပြဿနာကို
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သိပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်ကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။
အခုလို ဒေါက်တာက အကူအညီပေးတာ ကျွန်မအနေနဲ့
အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ” အင်း ... တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းမဲ့
သူကလေးပါလား။ သူမကသူမ၏ယောက်ျားကို ဘုရားတစ်ဆူတစ်လုံးသဖွယ်
ကိုးကွယ်မြတ်နိုးနေသည်။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်လျှင် သူမဘဝ
ပျက်တော့မည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းယောက်ျားသည်
ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့သော စိတ်ရှူးပေါက်နေ သူတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများက အမေ့ပြုတ် နှင့် ထုတ်လိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊
သူမ၏ အစမဖြစ်သူအား ရိုက်နှက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ပြောပြရပါမည်နည်း။ သို့သော် မပြောပြနိုင်ရာ အကြောင်းတော့ရှိ။ မပြောပြလျှင်
အခြေအနေက ပိုသာ ဆိုးလာလိမ့်မည်။ စိတ်ရောဂါကို
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ တော်တော် ကျေနပ်စရာ ကောင်းမှာပဲနော်
ဒေါက်တာ” သူမက ပြောသည်။ “လူတွေလို ကူညီရတာက သိလိလည်း
ဝမ်းလည်းဝဆုံတော့ သိပ်ပြီး မွန်မြတ်တဲ့အလုပ်ကို ဆိုရမှာ” ကျုပ်တို့က အမြဲတမ်း
မကူညီနိုင်ပါဘူး” ဒေါက်တာ စကားကိုရှေးပြီးပြောသည်။ “တစ်ခါတလေမှသာ
ကူညီနိုင်တာပါ” စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း
စကားပြောကြသည်။ မကြာမီတွင်ပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းသင့်
အပေါင်းသင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ ဒေါက်တာက ကလေးကို ကြည့်၍
အလွန်သဘောကျနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျော့မလစ်အပေါ်တွင်
မနာလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ယင်းစိတ်ကြောင့် သူသည် နေမိ ထိုင်မသာ
ဖြစ်လာမိ “နေ ဒေါက်တာနဲ့အတူ နေလယ်စာစားရတာ ကျွန်မ သိပ်ပြီး
ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာ
ဘာကိစ္စပါလိမ့်အမှန်အတိုင်းပြောရမည့် အချိန်သို့ ရောက်လာပြီ။ “တို့တို့နဲ့ လိုရင်းကို
ပြောရရင်တော့ အေး ... အင်း ... ကျုပ် ...” ဒေါက်တာ စကားကို ရုတ်တရက်
ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းသူ ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့်စကားများသည်
အလက်ဇန္ဒရာ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကိုဖျက်ဆီးပစ်မည့် စကားများ ဖြစ်သည်။ စင်စစ်
သူသည် ယခုကဲ့သို့ သူမအားခေါ်ယူတွေ့ရခြင်းမှာ သူမ၏ယောက်ျားသည်

စိတ်ကူးပေါက်နေသူဖြစ်၍ ရှေးအဖို့တွင် အန္တရာယ်ပြုနိုင်သောကြောင့် စိတ်ကူးဆေးရုံသို့ပို့ရန် ပြောဖို့ဖြစ်သည်။ ဂျော့ခလုစ်ပြောခဲ့သော စကားကို ဒေါက်တာ ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ကျွန်တော်မိန်းမ အခြေအနေက တော်တော် ဆိုးနေပြီ ဒေါက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေဖို့အကြောင်းချည်း ပြောပြနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်အနေနဲ့သိပ်ပြီး စိုးရိမ်နေပါတယ် ဒေါက်တာ။ ယခု သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးလို ဘဝကို ပျော်ရွှင် ကျေနပ်ပုံရသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အနေဖြင့် သည်တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူး ပါသေးသည်။ သူမ စားနေသည်ဆိုသော ဆေးသည် သည်မျှပင် အစမ်းထက်ပါသလော။ သည်အကြောင်း မေးကြည့်သင့်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဒေါက်တာဟာလေက ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ သူက ခင်ဗျားကို ဆေးတစ်မျိုး ...”အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်လေပြီ။ ကြားလိုက်ရသော စကားသံကြောင့် ဒေါက်တာရော၊ အလက်ဇန္ဒရာပါ အလွန်တကြား ဖြစ်သွားကြသည်။ “အလို .. ဒါလင် ဒီရောက်နေတာကိုး။ ကိုယ် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့ဒါလင် ဒီရောက်နေတယ်လို့ ပြောလို့” သူက ဒေါက်တာဘက်သို့ လှည့်ပြီး “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်ပါရစေဦး” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်အတွက် ရတောင့်ရဲခဲ့သော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ် လက်လွှတ်သွားခဲ့လေပြီတကား။ “ရ” သူက အလက်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်တွေ့ရတာလဲ” အိမ်က မေးသည်။ “အဲဒါတော့ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်တော့ဘူး” ဂျော့ကပြန်ပြောသည်။ “သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါအတွက် စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တာကိုပဲ ကျွေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ငါအချိန်မီ ရောက်သွားလို့ပေါ့” “လို့ဖြစ်ရတာ ကျွန်မ လုံး မကြိုက်ဘူး ဂျေ” “မပူပါနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ အလက်ကို မေးကြည့်ပါတယ်။ သူတို့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မပြောဖြစ်သေးပါဘူး။ စားရင်း သောက်ရင်း အာလာပသလ္လာပ ပြောနေကြတုန်း ငါရောက်သွားတာပါ” “ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မတို့ဘက်က အချိန်ဆုနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံး လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်” အိပ်မက် စကားကြားရတော့ ဂျော့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စိမ့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အနေဖြင့် သည်အချိန်ကိုစောင့်နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပြီ။ “ဖြင့် ဘယ်တော့ လုပ်မလဲ” “အခုပဲ လုပ်မယ်”

မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ ခေါင်းမူးရောဂါမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပိုဆိုးလာသည်။ မှတ်ဉာဏ်လည်း ဝေဝါးလာသည်။ သူမသည် အလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းချင်း စုပေါင်းဖို့စည်းရန် ရည်ရွယ်ထားသောအဆိုပြုချက်တစ်ရပ်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ယင်းလုပ်ငန်းမှ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်ကပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။ သူမ တော်တော် လန့်သွားသည်။ သည်အတိုင်း ဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့။ ဘရက်ရောဂျားစိကို ပြောပြပြီး ဒေါက်တာဟာလေနှင့် သွားပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မစွက်ဘလက်ဝဲအား အထွေထွေ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ဖို့ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက အစောကြီးကပင် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်သူမက ဒေါက်တာဟာလေစကားကို နားမထောင်ခဲ့။ ယခု အဘွားကြီး ရောက်လာသောအခါ ဒေါက်တာ ဟာလေက အလွန်ဝမ်းသာမိသည်။ သူက အဘွားကြီးအား စုံစုံစေ့စေ့နှင့် သေသေချာချာ စမ်းသပ်သည်။ စမ်းသပ်ပြီးသွားတော့ သူမအား သူ့ရုံးခန်းထဲက စောင့်နေရန် ပြောသည်။ ဒေါက်တာဟာလေ တော်တော်လေး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။ မစွက်ကိတ် ဘလက်ဝဲသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သန့်စွမ်းနေဆဲရှိသေးသည်။

ထူးထူးခြားခြား ရောဂါလက္ခဏာ ဘာမှ မတွေ့ရ။ သို့သော်သွေးလွတ်ကြောများကတော့ တင်းမာနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ သည်မကြာခဏ မူးဝေခြင်း၊ မေ့ခြင်းများ ဖြစ်တတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူမသည် ခပ်စောစောကတည်းပင် အလုပ်မှ အနားယူဖို့ သင့်သည်။ သို့သော် သူမက အနားမယူ၊ ခေါင်းမာစွာဖြင့် အလုပ်ကိုသာ ဖိလုပ်နေခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို တခြားသူများအား ပခုံးပြောင်းပေးရန် ဝန်လေးနေခဲ့ဒေါက်တာဂျွန်ဟာလေက စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်းကိုရှေ့မှာ ချပြီး ပြောသည်။ “ခင်ဗျား နေရာမှာသာ ကျွန်တော်ရှိလိုက်ချင်တယ် ကိတ်” “အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ဂျွန်၊ လိုရင်းကပဲ ပြောစမ်းပါ။ ကျန်မဘာ ဖြစ်နေသလဲ။ ဘာရောဂါရှိသလဲ” “ရောဂါကတော့ ရောပဲပေါ့။ အသက်ကြီးလာလို့ သွေးလွတ်ကြောတွေ မာတင်းလာတာကလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ...” “သွေးလွတ်ကြော မာကျစ်တဲ့ အာတယ်ရီယိုကလာရီဆာရောဂါလား” “ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့။ အဲဒါ ဆေးပညာ ဝေါဟာရပဲ” “တော်တော်များ ဆိုးလို့လား” “ခင်ဗျား အသက်နှစ်ဆယ်ရင်တော့ ပုံမှန်လောက်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒါတွေက ရောသဘောနဲ့ ဆက်စပ်နေတာချည်းပါပဲ” “အဲဒီတော့ ဒီခေါင်းမူးနေတာကို ပျောက်အောင် ရှင် လုပ်ပေးနိုင်မှာလား ဂျွန်၊ လူတွေ ပိတ်ကျပ်နေတဲ့ အခန်းထဲရောက်ရင် ကျန်မ ခေါင်းထဲမှက်ခနဲ မှက် ဖြစ်သွားတာ သိပ်ဆိုးတာပဲ” ဒေါက်တာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး “ဒါက ဒီလောက် ခိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်တော့အလုပ်က အနားယူမယ် စိတ်ကူးသလဲ” “လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဆက်ခံမယ့် မြစ်ပျော့ကျားကလေးရတဲ့အခါအနားယူမယ်” “နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့ကြသော ရော့အို မိတ်ဟောင်းနှစ်ယောက်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါက်တာဟာလေသည် အရာရာတွင် မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲနှင့်သဘောချင်း တိုင်ဆိုင်သည်တွေ့မဟုတ်။ သို့သော် သူမ၏ သတ္တိကိုတွေ့သူက အလွန်လေးစားသည်။ အဘွားအိုက ဒေါက်တာအို၏ အတွေးကို အကဲခတ်မိသည့်အလားသက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြောသည်။ “ကျန်မ ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတဲ့အချက်ကို ရှင်သိသလား ဇွန်။ အိမ် .. အိမ်ဖအတွက်ပါပဲ ဂျွန်။

ကျွန်မဟာသူ့ကို သိပ်ပြီး ခြစ်လည်းခြစ်တယ်။ အားလည်း ကိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာသူလိုချင်တာကို ကျွန်မ ရဲ့အောင် ရှာပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ .. သူက လက်မခံဘူး။ လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိဘူး။ ငါ့မြေးကလေး တော်မလား၊ တော်မလားလို့ စောင့်ကြည့်ရင်းက ယောက်မြင်းစီး ထွက်သွားတယ်လေ” “ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်တော့အိး ခင်ဗျားကို အများကြီး ချစ်ရပါတယ်” “ဘာချစ်တာလဲ။ သူလုပ်ပုံတွေက ချစ်စရာ မကျဘူး။ ကျွန်မကို နှစ်သလို လှုပ်တာချည်းပဲ” “ကျွန်တော်လည်း သူ့အကြောင်း သိတုန့်သလောက် သိပါတယ်လေ။ မကြာခင်ကဆို ...” ဒေါက်တာ စကားလုံးကို သတိနှင့်ရွေး၍ ပြောသည်။ “တော်တော်စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ မတော်တဆ အန္တရာယ် တစ်ခု ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့ရတာ” “ဟင် .. ဟုတ်လား။ ရှင် ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ မပြောတာလဲဟင်” အဘွားကြီးက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။ “သူက မပြောစေချင်လို့ ပြောတာ။ ခင်ဗျား သိသွားရင် သိပ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေမှာစိုးတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လုံး မပြောပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်ကို လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်ထားလို့ပါ” “ဘုရားရေ ... ဒီလိုဆိုသူ ခု တယ်လိုများနေသေးသလဲ .. ဟင်” သူမ အသံတွေ တုန်ယင်နေသည်။ “ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ” အဘွားကြီးက ကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ - “ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျွန်။ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” “ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် အခု ဆေးစာရေးပေးလိုက်ပါမယ်” ဒေါက်တာဟာလေက ဆေးစာရေးပြီး၍ မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ရှေ့တွင် မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ မရှိတော့။ အိး တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ဘွားဘွားသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်။ ယခုခင်ကအတိုင်းပင် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အားအင်ချည့်နဲ့ခြင်း လက္ခဏာစိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရ။ “ဘွားဘွားဝင်မယ်နော်” အဘွားကြီးက ဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ အိး ဘွားသို့ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ “ဟုတ်ကဲ့ .. ဝင်ပါ ဘွားဘွား” မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် အကောင်းအဆိုး ဘာမှ မပြော။ “ဘွားဘွားထိုင်မယ်နော်” “အို. ဟုတ်ပါရဲ့။ ထိုင်ပါ .. ဘွားဘွား ထိုင်ပါ ... ထိုင်။ ဒါ ... ဒါ .. အို .. အဲ .. ဒါနဲ့ ဘွားဘွားတစ်ခုခု သောက်ပါလား ... ဟင်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ ... တစ်ခုခုပေါ့” “နေပါစေ၊ မလုပ်ပါနဲ့ .. သမီး။ ဘွားဘွား မသောက်ချင်လို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေကောင်းရဲ့လား” “ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ သမီး နေကောင်းပါတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘွားဘွား” “ဘွားဘွား ဒေါ ကံတာဟာလေဆီက လှည့်လာခဲ့တာ။ သမီး မတော်တဆ အန္တရာယ်ဖြစ်တယ်လို့ သူက ပြောလို့ ...” “သမီး သေမလောက်တောင် ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားကိုလည်း ဒီအကြောင်းမပြောဖို့ သမီးက သူ့ကို တောင်းပန်ကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘွားဘွား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာကို သမီးကစိုးရိမ်လို့ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူက ပြောပြတယ်” ဟုတ်ပြီ ဒီအကွက်ပဲ။ အိမ်က ကျန်းသေပေါက် တွက် လိုက်သည်။ “ဆဒါ .. ဟုတ်ပါတယ် ... ဘွားဘွား” “ဆိုရင် သမီးက ဘွားဘွားကို” သူမအသံ ရုတ်တရက် ဆိုနှင့်သွားသည်။ “ဘွားဘွားကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြတာပေါ့ ဟုတ်လား” အိး ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။ “ဟုတ် .. ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွား။ အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးဟာဘွားဘွားကို အမြဲတမ်း ချစ်နေပါတယ်” ထို့နောက်တွင်တော့ အိမ်သည် အဘွားဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ဘွားဘွားက မြေးမကလေးကို တင်းကျပ်စွာ

ပေဖက်ထားသည်။ ဘွားဘွားက အိပ်၏ ခေါင်းကို သူမ၏ ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ကာနှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိထားသည်။ ပြီးတော့ သူမက တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။ “အမှန်ကတော့ ဘွားဘွားအမှားပါ သမီးရယ်။ ဘွားဘွားကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား ဟင်” သူမက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းကို သုတ်သည်။ “သမီး အန္တရာယ် တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို ဘွားဘွား သိပ်ပြီး ခိုးရိမ်တယ် သမီးရယ်” အိမ်က အဘွားဖြစ်သူ၏ အကြောခမ်းကြီးများ ပေါ်နေသော လက်ကို အသာပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။ “သမီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဘွားဘွား။ သမီး လုံး နေကောင်းသွားပါပြီ ဘွားဘွား” မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီး ဆင်းလာကြသည်။ “ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ သမီးရယ်။ ဘွားဘွားတို့အစက ပြန်စကြရအောင်နော်” သူမက အိမ်ကိုဆွဲကာ မျက်နှာချင်း အပ်လိုက်သည်။ “ဘွားဘွားဟာ ဖေဖေလိုပဲ သိပ်ပြီး ခေါင်းမာခဲ့တယ်။ အလျော့ပေးချင်စိတ် လုံး မရှိဘူး။ အဲဒါတွေကို ဘွားဘွား ပြန်ပြင်ပါတော့မယ် သမီးရယ်။ ပထမဆုံး ဘွားဘွားလုပ်ရမှာက သမီးနာမည်ကို သေတမ်းစာထဲ ပြန်ထည့်ရမယ်အဖြစ်ကို တော့ တကယ် ကိုမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘွားဘွားရယ်။ သမီး ပိုက်ဆံမလိုချင်ပါဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ မေတ္တာစေတနာကိုပဲ လွှဲချင်ပါတယ်” “ဘာလို့ ကိစ္စမရှိရမှာလဲ သမီး။ သမီးတို့ဟာ သမီးနဲ့အလက်ဇန္ဒရာတို့ဟာ ဘွားဘွားရဲ့ အမွေခံမြေးကလေးတွေပဲ။ ဘွားဘွားမှာ သားသမီးမသားစုဆိုလို့ သမီးနှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ” “သမီး ဒီမှာနေရတာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒါပေမဲ့ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင်တော့” “ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ဘွားဘွား တကယ်ပြောတာပါ။ သမီးအိမ်ကြီးကို ဘယ်တော့ ပြန်ပြောင်းလာမလဲ ဟင်” အိမ်က ခေတ္တတွန့်ဆိုးနေပြီးတော့မှ - “သမီး ဒီမှာ ဆက်နေတာပဲ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒါမှမဟုတ် ဘွားဘွား သမီးကို တွေ့ချင်တဲ့အခါတိုင်း သမီးလာခဲ့ပါမယ်။ အို ဘွားဘွားရယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်း နေနေရတာ ဘွားဘွားနဲ့အလက်တို့ကို သိပ်ပြီး အောက်မေ့တာပဲ ဘွားဘွားရယ်” မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက အိမ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဘွားဘွားကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်” အိမ်၏က အဘွားဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားကို သမီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ် အဘွားကြီး ပြန်သွားပြီးနောက် အိပ်သည် စကော့ဝီစကီ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ခွက်စပ်ကာ ဆိုဖာညောင်စောင်းတွင်ထိုင်ရင်း တစ်မိမိမိ စပ်သောက်နေမိသည်။ စောစောက အချိန်တိုကလေးအတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှာဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင် ထင်မိသည်။ သူမသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်မိသည်။ ဦးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ တရားဝင်အမွေစား အမွေခံများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာအား ဖယ်ထုတ်ပစ်ရန် လုပ်ငန်းက လွယ်လွယ်ကလေး။ လောလောဆယ် ပြဿနာမှာ ဂျော့မဲလ်စ်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျော့မဲလ်စ်အတွက်သာစိုးရိမ်စရာ ရှိတော့သည်။ သူသည် ယခင်က သူအတွက် လက်ကသုံး တောင်မေး သူမဟုတ် ခုတုံးဖြစ်သောလည်း ယခုအခါတွင်ကား အဟန့်အတားကြီးဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ အန္တရာယ်ကောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ “နိမက်နိုးကတော့ အခြေအနေတစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ ဂျော့” အိမ်၏က ဂျော့အား ပြောသည်။ “ဘွားဘွားက ကျွန်မကို ပြန်လက်ခံပြီး သေတမ်းစာမှာလည်း

ပြန်ထည့်လိုက်ပြီ” ဂျော့က စီးတရက် မီးညှိနေရင်းမှ ခေတ္တရပ်ကာ ပြောသည်။ “ဟာ .. ဒါတကယ်ပဲလား အေး။ ဒါဆိုရင်တော့ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် အေးဖ်” ဒီတော့ လောလောဆယ်ဆယ် အလက်ဇန္ဒရာတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မသက်စရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ ကိစ္စကို ကျွန်မတို့နောက်မှ အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်” “နောက်မှဆိုရင် ငါက လုပ်ချင်မှ လုပ်နိုင်တော့မယ်” “ရှင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” “ငါက ဒီလောက်တောင် မအံ့သေးပါဘူး အီး၏။ လောလောဆယ်ဆယ် အလက်ဇန္ဒရာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့အမေတွေကို ငါရမယ်။ အဲဒီတော့မင်းက ငါ့ကို ပဲ့ထုတ်ချင်တယ် မဟုတ်လား” အီး ပံ့ခုံးကို တွန့် လိုက်သည်။ “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကိစ္စမှာ ရှင့်အနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ သဘောတူညီချက်တစ်ခု ဆွဲရမယ်။ ရှင်က အလက်ကို ကာရှင်းပစ်လိုက်ပါ။ နောက်ပိုင်း အမေတွေအားလုံး ကျွန်မပိုင်လာတဲ့အခါ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပေး ...” “ဂျော့က အသံထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ “မင်းက တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဒီလို လုပ်လို့ တယ်ဖြစ်မလဲ ကလေးမရယ်။ တို့ စိမိကန်း ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အရင်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ လာမယ့် သောကြာနေ့ညမှာ အလက်နဲ့ ငါနဲ့ အိမ်ဟားဘားကျွန်းမှာ ဆုံဖို့ချိန်းထားကြပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ရတော့မှာပဲ” “ဤအီးနဲ့ ဘားဘားတို့ ပြောလည်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာမှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မည်။ “အခုမှ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ တစ်စုတစ်လုံးတည်း ပေါင်းစည်းမိပြီ ဟုလည်း သူမက ပြောသည်။ တယ်လီဖုန်း မြည်သည်။ “ဟယ်လို ... အီး၏။ အခုလူ ငါ ဖုန်းဆက်တာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူးနော်။ ငါ့ အသံမမှတ်မိဘူးလား။ ငါ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားလေ” ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီးတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်စီ အီးဖ်ထံ အမြဲဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ ပထမတော့သူ၏ မဝံ့မရဲတွန့်နေနှေးနှေး ဖြစ်နေသော အသံကို ကြာတိုင်း အီး ကျိတ်ပြီးသဘောတူနေခဲ့မိသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းကျတော့ သူဖုန်းဆက်တာကိုအီးဖ်က အနှောင့်အယှက်တစ်ခုပဲလို့ သဘောထားလာသည်။ “ကျွန်မ လောလောဆယ် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အခုပဲအပြင်ထွက်မလို့ လုပ်နေတာ” “ဪ .. ဟုတ်လား” သူက အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။ “ဖြင့်လည်း သွားစရာရှိတာသာ သွားပါ။ ငါ အခု ဆက်တာက ဒီလိုပါ။ နောက်အပတ် မြင်းအလှပြပွဲအတွက် ငါလက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ထားတယ်။ မင်းက မြင်းတွေကို သိပ်ခြံစိတ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ...” “မီးနည်းပါတယ်ရှင်။ နောက်အပတ်လည်း ကျွန်မ ခရီးထွက်စရာရှိနေလို့ပါ” “ဪ .. ဟုတ်လား” သူ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံရသည်။ “ဖြင့် နောက်အပတ်ပြီးတော့ နောက်အပတ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့မှတစ်နှစ်ယောက်အတူ ပြဇာတ်သွား ကြည့် ကြရအောင်လေ။ ဘယ်နယ်လဲသဘောတူတယ် မဟုတ်လား” “ကျွန်မ ပွဲတိုင်းကြည့်ပြီးပြီ” သူမက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ .. ကျွန်မ ပြေးလိုက်ဦးမယ်” အီး ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲရမည်။ ဘရောဒဝေးတွင် ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း သိကျွမ်းလာခဲ့ရသော ရုရိမက်ကင်နာဆိုသူပြဇာတ်မင်းသားကလေး တစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားသည်။ သူက သူမထက် အသက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်သည်။ ရုပ်ချောသလောက် အားခွန်ဗလလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ သူမက သူနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။ ဂျော့မိလစ်သည် အိမ်အပြန်လမ်းခုလတ်တွင် ကားရပ်ပြီး အလက်ဇန္ဒရာအတွက်

ပန်းတွေဝယ်သည်။ သူသည် ကူးကူးခြားခြား အလွန်အမြဲနေသည်။

အဘွားကြီးက အိမ်အား သေတမ်းစာတ

ပြန်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာတော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော တိုက်ခိုက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စီမံကိန်းကတော့ လုံး အပြောင်းအလဲ မရှိ။ အလွန်ဇန့်ရာမတော်တဆ အန္တရာယ်ဖြစ် သေဆုံးသွားပြီးသောအခါ သူ့အနေဖြင့် အိမ်ကိုသာ ရှင်းစရာ ကျန်တော့သည်။ အစီအစဉ်တွေလည်း

အားလုံးလုပ်ထားပြီးပြီ။ သောကြာနေ့တွင် အလွန်ဇန့်ရာသည် သူ့အား အခါဟားတားကျန်းမူ စောင့်နေလိမ့်မည်။ “ဘယ်သူမှ မရှိပါစေနဲ့၊

တို့နို့စယောက်တည်းပဲနော်” သူက အလွန်ဇန့်ရာအား အနမ်းလက်ဆောင်ပေး၍ စည်းရုံးထားခဲ့သည်။ ““အစေခံတွေ အားလုံး မောင်းထုတ်လိုက်၊ သိလားနော် ... နော် ... အချစ်” ငွေဒေါက်တာပီတာတင်ပလက်တန်သည်

အလွန်ဇန့်ရာအကြောင်းကိုမစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့မဲလစ်ပြောသွားသော စကားများက သူ့နှုန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ သူ့ကို တစ်နေရာခေါ်သွားရမယ်ဒေါက်တာ။ သူ့အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုလို့အပ်နေပါတယ်။ ဒါမှ စိတ်လွန်းကိုယ်လွန်း ဖြစ်သွားမှာ သည့်စကားကို သတိရတိုင်း ဒေါက်တာတင်ပလက်တန်ကစိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာမိသည်။

အလွန်ဇန့်ရာအနေဖြင့် အန္တရာယ်တစ်ခုတစ်ရာတွေနိုင်သည်ဟု သူက အလိုလို သံသယဝင်လာမိသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ သူ သံသယဖြင့် စုံထောက်မှူး နှစ်ခပ်ကပါးစီ၏အကူအညီကလည်း ယူလို့မရ၊ သူ့မှာ သံသယရှိသော်လည်း သက်သေခံအထောက်အထား မရှိဖြစ်နေသည်။

ထို့အချိန်တွင် မစ္စကီကိတ်ဘလက်ဝဲသည် ကရုဂျာ-ဘရင်းလိမ် တက်ရိုးခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ သူမပိုင်သော မြေယာတိုက်တာများနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို သူမ၏ မြေးမကလေးနှစ်ယောက်တို့အား အမေစား အမေခံအဖြစ်လွှဲအပ်ကြောင်း သေတမ်းစာအသစ်ကို လက်မှတ်ထိုးလျက် ရှိလေသည်။ နန်ယိုးယောက်ပြည်နယ် အထက်ပိုင်းတစ်နေရာ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံတစ်ခု၏ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှ ပန်းချီကားရေးဆွဲသော သုံးချောင်းထောက် ခုံရှေ့တွင်မူ တိုနီဘလက်ဝဲ ရပ် လျက်ရှိသည်။ ထောက်ခုံပေါ်မှ ပန်းချီကားပေါ်တွင်ဆေးရောင်တွေပေကျနေပြီး ပေါ့လျစ်ပွဲထွေးနေသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းချီ လုံးဝ

မဆွဲတတ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်က နတ်တံကိုင်ပြီး ဆေးရောင်တွေကို ဟိုပိုက်သည်ပက် လုပ်ထားသလို ထင်မှတ်ရသည်။ တိုနီသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ ပန်းချီကားကိုစိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ သောကြာနေ့ နံနက် ၁၀:၅၀ နာရီ။ လာဌာဒီးယား လေယာဉ်ကွင်း အရှေ့ပိုင်း လေကြောင်းဌာန ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်မှုတွင် အမှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ အိမ်ဘလက်ဝဲ ဆင်းလာသည်။ ကားမောင်းသူအားဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက် ကမ်းပေးသည်။ “ဟာ ... ကျုပ်မှာ

အမ်းစရာ မရှိဘူး မိန်းကလေး။ တခြား အရွက်သေးသေး မပါဘူးလား” “မပါဘူးရှင်” “ဒါဖြင့် အထဲမှာ သွားအမ်းလိုက်ပါလား” “ကျွန်မ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ အခါလာမယ့် အခေါက်နဲ့ ဝါရှင်တန်း လိုက်ရမယ်” သူမလက်ထဲမှ ဘောမေနဲ့ မာဗီယာတိုက်ထွက် နာရီလေးကို ကြည့်ကာ ထိုးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ “က ... ဒီလိုဆိုလည်း တစ်ရာလုံးပဲ ယူလိုက်တော့” ကားဆရာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အိမ်က ခန်းမဆောင်ထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝါရှင်တန်လွန်းပျံဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသော လေယာဉ်ဂိတ်ဝသို့ ပြေးထက်ဝက်လျှောက်ထက်ဝက် လာခဲ့သည်။ “ဝါရှင်တန်ကို အသွားအပြန်ခရီး” သူမက မောကြီးပန်းကြီးဖြင့်

ပြောလိုက်သည်။ ဂိတ်ဝမှလူက သူ ခေါင်းပေါ်မှ နာရီကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး
-“ခင်ဗျား နှစ်မိနစ်လောက် နောက်ကျသွားတယ်။ လေယာဉ် ခုနကပဲ
ထွက်သွားပြီ” “အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မ အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ လိုက်ကုန်လို့ရမယ်။
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ... ဒါနဲ့ တခြားဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်ပါသလဲ ရှင်” သူမ အတော်
ပျာယာခတ်နေပြီ။ “ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်နာရီဆိုရင်
တစ်စီးထပ်ထွက်ဦးမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ လိုက်သွားတာပေါ့” “အမယ်လေး ..
သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲနော်။ အေးလေမမိတာတော့
ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ၊ စောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ .. ဒီအနားမှာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ရှိပါသလားရှင်” “လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ မရှိဘူးဗျ။
လက်ဖက်ရည်ရောင်းစက်တော့ရှိတယ်။ အဲဟိုစင်ကြံအတိုင်း
လျှောက်သွား” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဂိတ်ဝမှ ပုဂ္ဂိုလ်က လျှောက်ထွက်သွားသော
အိမ်ဖ၏ နောက်ကျောကိုလှမ်း ကြည့်ကျန်ရစ်ရင်းမှ ထွေးလိုက်မိသည်။
သောက်ရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေးမ။ သူနဲ့တစ်တူ နေကတောင် မမြင်ရဘဲနဲ့ မနာလို
ဖြစ်ချင်လာပြီ။ သောကြာနေ့ ညနေ ၂၀၀ နာရီ၊ ခရီးကတော့ ဒုတိယအကြိမ်
ပျားရည်ဆမ်း ခရီးပါပဲ။ အလက်ဇန္ဒရာက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်
အလွန်ပျော်နေမိသည်။ အစောင့်တွေအားလုံး မောင်းထုတ်လိုက်။ အချစ်နဲ့
ကိုယ်နှုတ်ယောက်တည်းပဲ နေကြမယ်။ အဲဒါဆိုရင်သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ
အချစ်။ ယခု သူမ ဒါခဲဟားဘားကျွန်းသို့ သွားရတော့မည်။
အချိန်တောင်နောက်ကျသွားပြီ။ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်
နေလယ်စာစားရင်းအချိန်ကုန်သွားခဲ့သည်။ သူမက အိမ်ဖ၏မိန်းကလေးကို
ပြောလိုက်သည်။ “က .. ကျွန်မ အခုသွားတော့မယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်မှ
ပြန်လာမယ်အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ရောက်တော့ တယ်လီဖုန်း မြည်သံကြားလိုက်ရသည့်။
အ .. နောက်ကျနေပြီ။ နားမထောင် တော့ပါဘူး။ ထို့နောက် သူမသည် အိမ်ရှေ့သို့
ပြေးထွက် လာခဲ့တော့သည်။ ရှုသောကြာနေ့ ည ၇၀၀ နာရီ၊ ဂျော့မဲလစ်သည် အိမ်ဖ
ရေးဆွဲပေးလိုက်သော စီမံကိန်းကို အပြန်အလှန် သုံးသပ်ကြည့်သည်။
ချွတ်ယွင်းချက် ဟာကွက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ ဖိလ်ဘရွတ် ပင်လယ်ကွေ့မှာ
မော်တော်တစ်စီးက ရှိတဲ့ အသင့်စောင့်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒါ စီးပြီး
ဒါခဲဟားဘားကျွန်းကို ကူးသွား။ လူသူမမြင်စေအောင်လည်း သတိထားဦး။
ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ကော်ဆာ ရွက်သတပဲ့ပိုင်းမှာ ချည်းထားလိုက်။ ပြီးတော့
အလက်ဇန္ဒရာကိုခေါ်ပြီး လရောင်ဖွေးဖွေးနဲ့ မော်တော်စီးထွက်ကြ။ ပင်လယ်ပြင်
ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်တော့။
ဒါပေမဲ့ သွေးစက်တွေ ဘာတွေကျန် မနေအောင်တော့ ကြိပ်ကြိပ်သတိထားပါ။
အလောင်းကို မော်တော်ပေါက်ပစ်ချလိုက်။ ပြီးတော့ မော်တော်ပေါက်ပြီး
“ကော်ဆာ သင်္ဘောကို ရေထဲမှာဒီအတိုင်း မျှောထားခဲ။ အဲဒီနောက် မော်တာကို
ဖိလ်ဘရွတ်တွေကို ပြန်မောင်းလား။ အဲဒါပြီးရင် လင်ကွန်းဗီလီကွတ် နဲ့
ဒါခဲဟားဘားကို လိုက်သွား။ ကုတ်ဆိုက်တော့ အငှားကားစီးပြီး အိမ်ကိုပြန်။
ကော်ဆာ သင်္ဘော ဆိပ်ခံတံတားမှာ မရှိတာကို အငှားကားဒရင်တာ
သတိပြုမိအောင် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အိမ်ရှေ့ ဆိပ်ခံတံတားနားအထိရအောင်
ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာအိမ်ထဲမှာ မရှိပါလားဆိုပြီး ရဲကိုဖုန်းနဲ့လှမ်းတိုင်။
ရဲက ဘယ်လိုပဲရှာရှာသူ အလောင်း လုံးဝမတွေ့နိုင်ပါဘူး။ ဒီရေနဲ့အတူ
ပင်လယ်ပြင်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နာမည်ကျော် ဆရာဝန်ကြီး
နှစ်ယောက်က အလက်ဇန္ဒရာဟာ သေကြောင်းကြံသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
ထွက်ဆိုကြလိမ့်မယ်။ မော်တော်ဘုတ်ကို ဖိလ်ဘရွတ်ပင်လယ်ကွေ့တွင် အဆင်သင့်
ပင်တွေ့ရသည်။ သူသည် မီးမဖွင့်ဘဲ ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်ကူးသည်။

လရောင်ကြောင့် မော်တော်ကို ကောင်းစွာ မောင်းသွားနိုင်သည်။ ရေထဲတွင် ကျောက်ချထားသော မော်တော် တော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ သို့သော်ယင်းမော်တော်တွေက သူ့ကို လုံး သတ်မပြုမိကြ။ မကြာမီတွင် ဘလက်ဝဲ ခြံကြီးရွှေ့မှ ဆိပ်ခံတံတားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက မော်တာကို စက်သတ်ပြီး မသားစုပင် "ကော်ဆာ"သဘော ပုံပိုင်းတွင် ချည်ထားလိုက်သည်။ သူ အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာကို ဖုန်းဖြင့် စကားပြောနေတာ တွေ့ရသည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ကို မြင်တော့ လက်ယမ်းပြသည်။ ထို့နောက် စကားပြောခွက်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ "အီးဗဲက ဆက်တာ" ဟု လှမ်းပြောသည်။ သူမက ဖုန်းကို ပြန်နားထောင်ပြီး "ကဲ ... ဒါပဲနော်မမ၊ ညီမသွားတော့မယ်၊ ဂျော့က ခုပ် ရောက်လာတယ်။ နောက်အပတ်မှနေလယ် စာ စားရင်း တွေ့ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား" သူမက ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်သည်။ ဂျော့အား ပြေးဖက်လျက် "မောင် တော်တော်စောစောရောက်တာပဲ၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာ မောင်ရယ်" ကိုယ်ကလည်း ချစ်ချစ်ကို သိပ်ပြီး အောက်မေ့နေတာ။ ဒါနဲ့ အားလုံး ပစ်ထားခဲ့ပြီး ပြေးချလာခဲ့တာ သူမက သူ့ကို နှမသည်။ "သိပ်ချစ်တာပဲကွယ်" မောင်ကလည်း သိပ်ချစ်ပါတယ် ... အချစ်ရယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်စေတွေမောင်းထုတ်လိုက်ပြီလား ဟင်" သူမက ပြီးလျက် - "အမယ်လေး ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ကိုစောင့်ရင်း ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ သိလား။ မောင် အလွန်ကြိုက်တဲ့ကြက်ဥမလိုင်ဟင်း ချက်ထားတယ် မောင်ရဲ့" သူက သူမအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားလိုက်ပြီးတော့ - "ဒီနေ့တစ်နေ့ခင်းလုံး ကိုယ်အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ချစ်ချစ် သိရဲ့လား။ ကိုယ်တို့ နည်းနည်းလန်းသွားအောင်လှေ့လှော်ထွက်လိုက်ကြရအောင်နော်။ လကလည်း သာ၊ လေကလေးက လည်းတဖြူဖြူနဲ့သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ။ ကဲ .. လာ၊ တစ်နာရီနှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် လိုလောက်ပါ ပြီ" မောင်ဆန္ဒရှိရင်လည်း သွားလေ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ချက်ထားတဲ့ .. "ကဲပါ .. လာစမ်းကွယ်၊ ညီစာ နောက်မှစားလည်း ရပါတယ်" ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်။ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ။ "ကဲ .. မြန်မြန်သွားလာ၊ မောင်လည်း သွားလဲလိုက်မယ်" သူက အပေါ်ထပ်မှ အဝတ်ဝဲရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ဘောင်းဘီပွန့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်သည်။ သဘောရှုဖို့နပ် စီးသည်။ သူသည် လုပ်ရမည့်အလုပ်အတွက် စိတ်စောပြီး တော်တော်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ အလက်ဇန္ဒရာ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ "ကျွန်မ ပြီးသွားပြီ မောင်" သူက လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ တခါးဝတွင် သူမ ရပ်နေသည်။ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီပွန့် ဆွယ်တာ ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်မှာတော့ကင်းဘတ်ရှူးနှင့်၊ ရှည်လျားသော ရွှေ့ရောင်ဆိပ်ပင်များကိုတော့ အပြာရောင်ဖဲကြိုးကလေးဖြင့် စု၍ စည်းထားသည်။ ဘုရား ... ဘုရား ... တကယ့်ကိုချောတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ သည်မျှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမှာ မလွယ်လှပါတကား။ "ကိုယ်လည်း ပြီးပါပြီ အလက် နှစ်ကသဘောပုံ ပိုင်းတွင် မော်တော်တစ်စီး ချည်ထားသည်ကိုအလက်ဇန္ဒရာက သတိပြုလိုက်မိသည်။ "ဒါက ဘာအတွက်လဲ မောင်" ဒီပင်လယ်ကွေ့အဆုံးမှာ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ မောင်ကအဲဒီကို သိပ်ပြီး သွားလည်ချင်တာပဲ။ မော်တော်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကျောက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ တိုက်မိမှာကို စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့" ဂျော့က ရွက်သဘောကို ကျောက်ဆူးကြီးဖြတ်ကာ စက်ကိုဖြည်းဖြည်း နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်သို့

မျက်နှာမော့ကာ လေကြောကိုလေ့လာပြီး နောက် ရွက်တိုင်ထူကာ
ရွက်ဖွင့်လိုက်သည်။ လေနှင့်ရွက်ပေါင်းမိပြီး “ကော်ဆာ သဘောသည် ရှေ့သို့
ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျော့က သဘောကိုပင်လယ် ပြင်ဘက်သို့
ဦးတည်ပေးလိုက်သည်။ သဘောသည် လင်းလေနှင့်တွေ့၍ လူးလှုပ်စ
ပြုလာသည်။ “ကြမ်းပေမဲ့ စီးလိုကောင်းတယ် မောင်၊ ကျွန်မတော့
သိပ်ပျော်တာပဲ အလက်ဇန္ဒရာက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။ အလက်ဇန္ဒား
ပျော်နေသည်ကို ဂျော့က ဝမ်းသာမိသလိုလို ခံစားရသည်။ သူကလေးသည်
ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သေရရှာတွေ့မည်။ ဂျော့က တခြား သဘောများနှင့် လမ်းကြောင်း
လွဲကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလာသည်။ အဝေးဆီမှ
မိုးရောင်မိန့်မိန့်ကလေးတွေသာမြင်နေရသည်။ အလှုပ်စတင်ရန် အချိန်ကောင်းပင်
ဖြစ်တော့သည်။ ဂျော့က သဘောကို အလိုအလျောက် ထိန်းစက်ဖြင့်
လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်
လိုက်ပြီးနောက် လက်ရွှမ်းတန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
သူ့ ရင်ဘတ်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ “အလက် ဒီဘက်
လာကြည့်စမ်းပါဦး” သူက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ အနီးသို့
လျှောက်လာပြီး သူတို့ အောက်တွင်စီးဆင်းလှုပ်ရှားနေသော ရေပြင်ကို ငဲ့ကြည့်
လိုက်သည်။ “လာစမ်းပါ၊ ဒီအနားက လာကြည့်ပါ” ဂျော့က
လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဂျော့က အလက်ဇန္ဒရာအားသိုင်းဖက်ကာ
တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။ သူက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာအောင်
ဖက်ထားသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော်အိ၍
ဆင်းသွားသည်။ သူက ကြွက်သားများကို ညစ်ထွတ်ကာ သူမအား အပေါ်သို့
ရုတ်တရက် မြှောက်ချလိုက်သည်။ “ကင် .. မောင် ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ” အလက်ဇန္ဒရာ
ရုန်းကန်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ သူက သူမအား အစွမ်းကုန်
မြှောက်တင်လိုက်သည်။ သူမက အတင်းရုန်းသည်။ သို့သော် သူက
ပို၍အားကောင်းနေသည်။ သူမသည် လက်ရမ်းတန်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။
သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကန်ကျောက်ရုန်းထွက်သည်။ သူက သူမအား
လက်ရုန်းတန်းအပြင်သို့ ထိုးမြှောက်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့ ရင်ဘတ်ထဲမှ
နာကျင်မှုတစ်ခုကို စစ်ခန့် ရုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရသည်။ ငါ့ နှလုံးရောဂါများ
ဖြစ်သွားသလားမသိဘူး ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ စကားပြောရန် ပါးစပ်ကို
ဟလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးတွေအနှံ့ ထွက်လာသည်။ အလက်ဇန္ဒရာကို
အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သော
စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေပြူးသွားမိသည်။ သူ့ ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာရသွားပြီ။
ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေစီးကျလာသည်။ သူက မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။
အလက်ဇန္ဒရာသည် သွေးစုန်းနေသော ဓားမြှောင်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကာ
နေရာတွင်ရပ်ပြီး သူ့ကို ပြီးပြီကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟင် ... အီး ... သူက
သည်မျှသာ အသံထွက်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး နေရာတွင်
အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားတော့သည်။

ဒါဒါဟားဘားကျွန်းမှ အိမ်သို့ အလက်နေရာ ရောက်လာချိန်တွင် ည၁၀ နာရီ ရှိနေပြီ။ သူမသည် ဂျော့ထံသို့ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ သို့သော်ဂျော့ကမတွေ့။ သူမ ယခုအချိန်အထိ နောက်ကျနေ၍ သူက ဒေါက်ကနီတော့မည်ဟု သူမက အလွန်စိုးရိမ်နေမိသည်။ အချိန်တွေ မကုန်သင့်ဘဲနှင့် ကုန်သွားခဲ့ရသည်။ ညနေပိုင်း ခပ်စောစောက အလက်နေရာအိမ်မှ ထွက်လာခါနီး ဆဲဆဲတွင် ဖုန်းခေါ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမက အို ... နောက်ကျနေပြီ။ နားမထောင်တော့ပါဘူး ဟု တွေးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် အိမ်ဖော်မကလေးက သူမ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး “မမ ... မမရဲ့ အိမ်မကြီးဆီက ဖုန်းလာနေတယ်။ အရေးကြီးလို့တ” အလက်နေရာက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အီးပီ၏အသံကို ကြားရသည်။ “ညီမ အခုပဲ အါဒါဟားဘားကို ထွက်တော့မလို့ မမ၊ အဒီမှာ ဂျော့ရောက်နေရော့မယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား မမ တနင်္လာနေ့ ကျွန်မ ပြန်လာမှာပဲ။ အဒီတော့မှ တွေ့ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား” “ဟာ .. တနင်္လာနေ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘူး” သူမ အသံ သွေးရှိုးသွေးတန်း နိုင်လှသည်။ “မမကို လာကူးဒီးယား လေဆိပ်မှာ လာတွေ့ပါ။ မမ ရွာရလေယာဉ်ပတ်နဲ့ ပါလာမယ်” “လာတော့လာချင်ပါတယ် မမ။ ဒါပေမဲ့ ဂျော့ကို ပြောထားပြီး ...” “ဂျော့ကိစ္စထားလိုက်စမ်းပါ ညီမရယ်။ ဒီမှာ မမက တကယ် အရေးကြီးပြီး ပြဿနာကြုံနေရလို့ပဲ။ အပါလေ ... ဒါလေးတောင်မှ မကညီနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း” “အို. မမရယ်။ အဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိပါတယ်။ ညီမ ချချက်ချင်းပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်။ မမ စောင့်သာနေပါ” “ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ညီမရယ်။ မမက ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်ကွယ်” တကယ်တော့လည်း အီးဖီသည် အလက်နေရာထံတွင် အကူအညီတောင်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်လေ တောင်းလာသော အကူအညီကို ငြင်းဆန်ရန်မသင့်။ ဂျော့ထံသို့ ညဦးပိုင်းတွင် လေယာဉ်နှင့် လိုက်သွားလျှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလက်နေရာက ဂျော့၏ ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သို့သော် ရုံးတွင် ဂျော့မရှိ။ သူမ အရေးပေါက်စွာတစ်ခုကြောင့် နည်းနည်းနောက်ကျမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂျော့၏အတွင်းရေးမှူးကို ပြောထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝါရှင်တန်မှလာသော ငါးနာရီလေယာဉ်အမီ လာကူးဒီးယားလေဆိပ်သို့ တက္ကစိဌာန်းရမ်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပေါ်တွင် အီး၏ ဝါမိလာ။ အလက်နေရာသည် နောက်ထပ် နှစ်နာရီအထိ ထိုင်စောင့်သည်။ အီး အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရ။ ဝါရှင်တန်မြို့ကြီးထဲတွင် အီးပီကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရပါမလဲ။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သော အလုပ်။ ထို့ကြောင့် အလက်နေရာသည် မိရာလေယာဉ်ဖြင့် အါဒါဟားဘားကျွန်းသို့ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ လေယာဉ်ဆိုက်တော့ တက္ကစိဌာန်း၍ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးတွင် မှောင်မည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဂျော့တော့ ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမသည် မီးတွေဖွင့်ပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်လိုက်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ကြည့်သည်။ ဘာတုံ့ပြန်မှမရှိ။ မင်ဟတ်တန်အိမ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အိမ်ဖော်မကလေးကဖုန်းကိုင်သည်။ “မာရီ အိမ်မှာ မောင်ရှိသလား” “ကင် ... မရှိပါဘူး မမ။ သူက ပြောတော့ မမတို့နှစ်ယောက်စလုံးခရီးထွက်မယ်ဆို” “ပါပဲ မာရီ။ ကျေးဇူးပဲ၊ တစ်နေရာမှာ ကြာနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူ

အလုပ်မှာ ကြာနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံးထွက်လာကန်းမှ
အလုပ်ရှင်တွေက ကပ်ပြီး နင်းနေတာကြောင့် နောက်ကျနေခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။ သူ
တစ်ချို့နဲ့ချန် ရောက်လာနိုင်သည်။ အဲဒီထဲသို့ လှမ်းဆက်ပြန်သည်။ “မမ
ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဟင်” “အို. မမေးပါနဲ့တော့ ညီမရယ်။ မမက ကနေဒါလေဆိပ်မှာ
မျှော်မျှော်နဲ့ စောင့်လိုက်ရတာ။ ညီမက လုံးဝ ပေါ်မလာတော့” “ဘယ်နှယ်
ကနေဒါလေဆိပ် ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ မမက ပြောတော့လာတဲဒီယား လေဆိပ်ဆို
...” “မဟုတ်ပါဘူး .. ကနေဒါလေဆိပ်ပဲ” “အို. အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီမ
ကြားရတာတော့ လာတဲဒီယားလေဆိပ်ပဲ မမ။ အဲလေ ဒါ ထားလိုက်ပါတော့။ ညီမ
နားကြားလဲ့သွားတာဖြစ်မှာပါ။ ဒါနဲ့ အခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ။ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပြီလားဟင်” “ခုတော့ အားလုံး အိုကေသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
စောစောပိုင်းကတော့ ငရဲပြည် ရောက်တော့မလိပ်။ မမက ဝါရင်တန်က
နိုင်ငံရေးသမားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေခဲ့တာ။ သူက မမကို အရူးအမူး စွဲပြီး
မဟုတ်ဘဲ ယုတ်တော်ဖြစ်တော့မလို့ သူမက အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့မှ “ကဲ ... ဒါလောက်ဆို တော်ပါပြီ ဖုန်းနဲ့ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ညီမရယ်။
ဖုန်းကမ္ဘာကမမတတ်နဲ့စယောက်စလုံး နှိပ်တက် သိသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့
တနင်္လာနေ့ မပဲမမ အသေးစိတ် ပြောပြတော့မယ် ဟုတ်လား” “ဆိုလည်း
ကောင်းပါပြီ မမ” ယခုမှ သူမရင်ထဲ အေးသွားမိသည်။ “အပန်းဖြေခရီးမှာ
ရွှင်လန်းပါစေ ညီမ။ ဒါနဲ့ ဂျော့ကရော” “သူ မရောက်သေးဘူး” အလက်ဇန္ဒရာက
စိုးရိမ် မပါရအောင်သတိထားပြီး ပြောသည်။ “သူ အလုပ်တွေ ဝိနေလို့ ညီမဆီ
ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” “သူ ဆက်ပါ လိမ့်မယ်။ မပုပ်နဲ့ .. ကဲ .. ဒါပဲနော်။
ဂွတ်နီက ညီမလေး” “ဂွတ်နီက မမ” အလက်ဇန္ဒရာက ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး တွေးမိသည်။
မမ အနေနဲ့သင့်တော်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။
ဂျော့လိုစိတ်ကောင်းပြီး ကြွတ်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ တွေ့စေချင် လိုက်တာ။
သူမက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့် လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီပင် ထိုးစွဲ ၉ ငွတ္တ နဲ့ တောင်
န တန္တ သင်းနသီးနကန်းပြီ။ ဒီအချိန်ထဲတောင် ကြာရှည်တော့ မောင်က ငါ့ဆီ
တစ်နည်းနည်းနဲ့ရ စွဲ ၂ ဥစနဖုန်းတော့ ဆက်ကို ဆက်နှင်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော်
သူမက သူ့ ထံမှ ဆက်သည့်အထိ မစောင့်နိုင်။ ဘယ်လိုဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး
စတော့ပွဲရန်ပါတ်ကို လှည့် လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းမထူး။ သို့ဖြစ်
ဂျော့သွေးတတ်သော ကလိပ်ကို ထပ်ဆက်သည်။ အချည်းနှီးပင်။ ကလိပ်သို့
ဂျော့လာတာ မတွေ့ဟူသာ အဖြေရသည်။ သန်းခေါင်လောက်ကျတော့
အလက်ဇန္ဒရာ တွေးကြောက်လာသည်။ မနက်တစ်နာရီထိုးသောအခါ သူမ
အရူးမီးဝိုင်းအခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီ။ တာလုပ်ရမှုန်းလည်း မသိတော့။
တကယ်တော့ ဂျော့သည် ဖောက်သည်တစ်ယောက်နှင့် ကိစ္စများနေ၍
ဖုန်းမဆက်နိုင်တာ ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တစ်နေရာသို့
အရေးပေါ်ခရီးထွက်သွားပြီး သူမဆီသို့ ဖုန်းမဆက်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတာ
ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွယ်ဆုံး တစ်နည်းတော့ ရှိသည်။
ရဲစခန်းဖုန်းဆက်ကြည့်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဖုန်းဆက်နေတုန်းမှာပင်
ဂျော့ပေါက်ချလာလျှင် ရဲစခန်းက သူမကို အရူးထင်နေမှာလည်း
ကြောက်ရသေးသည်။ နံနက် ၂ နာရီ ထိုးသွားပြီ။ သူမ မစောင့်နိုင်တော့။ ရဲစခန်းသို့
လှမ်းဆက်သည်။ အိုကဲစလ်ဘိုရီ ကျွန်းတွင် ရဲစခန်းမရှိ။ အနီးဆုံးမှာ
ဝါလဒိုခရိုင်ရဲစခန်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်မှ အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့်
ပြောသည်။ “ဝါလဒိုရဲစခန်းကပါ။ ရဲကြပ်ကြီး လင်းဘတ်
စကားပြောနေပါတယ်” “ကျွန်မ အဲဒါ ကုန်းမြင့်ရိပ်သာက မစက်ဂျော့မဲလစ်
ပါရှင်” “အို... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ မစွက်မဲလစ်။ ဘာကိစ္စများ ရှိသလဲ” “အမှန်အတိုင်း

ပြောရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မပြောတတ်တော့ပါဘူးရှင်” သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်မ ယောက်ျားကဒီနေ့ညမှာ ကျွန်မကို ဒီမှာ တွေ့ဖို့ချိန်း ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်အထိ သူဦးမြို့ဪ” “ဟုတ်ကဲ့” သူမကားက အပြောအမူများ ကြီး ရှိသည်။ သည်အချိန်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြန်မလာသေးလျှင် ဘာတွေ လုပ်နေမည်နည်း။ အတွေ့အကြုံရှိသော လူတိုင်း မှန်းကြည့်လျှင် တန်း၍သိနိုင်သည်။ မယားငယ်အိမ်မှာ ရှိလျှင်ရ၊ မရှိလျှင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်မှာပဲ ရှိရမှာပေါ့။ သို့သော် ရဲကြပ်ကြီးက ပုံရိယာသုံးချ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တစ်နေရာကို ခရီးလွန်နေတာများ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားခင်ဗျာ” “တိုင်း ခါတိုင်းဆိုရင် ဘယ်နေရာ ရောက်နေရောက်နေ ဖုန်းဆက်တတ်ပါတယ် ရှင်” “ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခါတလေလည်း ဒီလိုပဲ ကြုံရတတ်ပါတယ် မစ္စကမဲလစ်၊ အဆင်မသင့်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ” သူမတော့ အရှုံးဖြစ်သွားပြီ။ တကယ်တော့ ရဲစခန်းကလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ခါက လူတစ်ယောက် ပျောက်သွားတာ ရဲတွေက ၂၄ နာရီလုံးလုံး ဘာသတင်းမှ မပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း သတင်းစာတစ်စောင်တွင်ဖတ်လိုက်ရသည်။ ယခု ဂျော့က ပျောက်နေတာ မဟုတ်။ သူ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျနေတာသာ ဖြစ်ရမည်။ “ရဲကြပ်ကြီးပြောတာ ဟုတ်နိုင်ပါတယ် ရှင်။ အခုလို ဒီကပေးမိတာခွင့်လွတ်ပါရင်” “အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ သူ မနက်ခနစ်နာရီ ကုတိုနဲ့ ပေါက်ချလာပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ” မနက်ခနစ်နာရီ ကုတိုတွင် သူ မပါလား။ နောက်တစ်ခေါက်တွင်လည်း သူ မပါ။ အလက်နေရာက မင်ဟတ်တန်အိမ်သို့ လှမ်းဆက်ကြည့်ပြန်သည်။ သူ မရှိ။ သူမ အလွန်စိုးရိမ်နေပြီ။ ကေန္တ ဂျော့သည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံနေပြီဟု ထင်သည်။ ဆေးရုံသို့လည်း ရောက်ချင်ရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။ နေမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အသက်နှင့်မှ ရှိပါသေးရဲ့လား။ ဘုရား ... ဘုရား အလကား အိမ်ဝင်နောက်လိုက်လို့ အချိန်ကုန်သွားသည်။ လေဆိပ်သွားနေတုန်း ဂျော့က အိမ်သို့ ပြန်လာနိုင်သည်။ အိမ်မှာ သူမကို မတွေ့တော့သူ ပြန်ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်။ အကယ်၍ သူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် စာဖြစ်ဖြစ် ရေးထားခဲ့နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ဖော်ကို မှာထားခဲ့နိုင်သည်။ လမ်းတွင် လူဆီးတွေနဲ့များ တွေ့ရလို့လား။ သူ့ကို ပြန်ပေးများဆွဲသွားလေပြီလား။ သူမသည် အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရာသည်။ သဲလွန်စ တစ်ခုခုများ တွေ့ရမည်လားဟု ရှာကြည့်သည်။ ဘာသိ လွန်စမှ မတွေ့။ အိမ်ရှေ့မှ ဆိပ်ခံတံတားသို့ ဆင်းလာသည်။ “ကော်ဆာ” သင်္ဘောကုဆိပ်ခံတံတားတွင် ဆိုက်ထားသည်။ ထူးခြားချက် ဘာမှ မတွေ့ရ။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ဝါလဒီရဲစခန်းသို့ ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။ မနက်ပိုင်း တာဝန်ကျသူမှာ ရဲမှူး ဖိလစ်အင်ဂရမ် ဖြစ်သည်။ သူက လုပ်သက် ၂၀ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့သော ညက ဂျော့မဲလစ် တစ်ချိန်လုံး အိမ်မှာမရှိကြောင်း သူသိထားပြီး ဖြစ်သည်။ မနက်ကျတော့ သည်အကြောင်းကိုပင် ရဲစခန်းတွင် လူတိုင်းပြောနေကြသည်။ သူတို့က အယုတ်တ အနုတ်တ ပြက်လုံးတွေ ပြောပြီး ပွဲကျနေကြသည်။ သူက အလက်နေရာကို ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် လိုက်ပြီး ထောက်လှမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ မစ္စကမဲလစ်၊ ဘယ်နေရာမှာမှ သဲလွန်စမရပါဘူး။ ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ် အဲဒီကိုလိုက်လာခဲ့ပဲ့၊ မယ်” အမှန်ကတော့ အလကား အချိန်ဖြုန်းခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ရဲမှူးကကြိုတွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမယောက်ျားက အချောင့်သွားပြီး ကောင်မတွေနှင့် အပျော်ကြူးနေတာ ဖြစ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလက်ဝဲမိသွားစုက်စုဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်။ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဟု ရဲမှူးက တွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မစ္စကမဲလစ်ကလည်း တော်တော်

စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ သွားလိုက်ဦးမှ ...။ “ငါ တစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်” ရဲမှူးက တံခါးမှ တာဝန်ကျ ရဲကြပ်ကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် အလွန်အေး ပြောပြသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲတွင် နေရာအနှံ့ လိုက်ကြည့်သည်။ ဆိပ်ခံတံတားသို့လည်း သွားကြည့်သေးသည်။ ဧကန္တ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူက ကျန်းသေပေါက်တွက် ထားလိုက်သည်။ ဂျော့မဲလစ်သည် သူ့ဇနီးအား ဒါခဲဟားတားတွင် ညနေပိုင်းဆုံရန်ချိန်းထားသည်။ သို့သော် အချိန်ကုန်သော်လည်း သူ ပေါ့မလှ။ ရဲမှူးက ကျွန်းပေါ်ရှိ လေဆိပ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ လင်ကွန်းဖီးလ်ကတို့ဆိပ်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ဂျော့မဲလစ်သည် လွန်ခဲ့သော ၂၄ နာရီအတွင်းယင်းနေရာ နှစ်ခုစလုံးကို လုံးဝ ရောက်မလှ။ “သူ ဒါခဲဟားတားကို လုံး မလှပါဘူး” ရဲမှူးက အလက်ဇန္ဒရာအား ပြောသည်။ သူ ဘယ်များ သွားနေတာလဲ။ ဘာသတင်းမှ မပေးဘဲဒီလိုနေတာ ရိုးရိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ရဲမှူး၏ အထင်အရ အရူးတစ်ယောက် မဟုတ်လျှင်ဘယ်သူမှ အခုလို ကိုယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားပြီး ထင်ရာ လျှောက်သွားနေမည် မဟုတ်ဟု ယူတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ ဆေးရုံတွေနဲ့ ရေခဲတိုက် ... ရဲမှူးစကား တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ “အ ... ဆေးရုံနဲ့ တခြားနေရာတွေ စုံစမ်းကြည့်မယ်။ လူအိပ်ရင် လူပျောက် ကြော်ငြာပါ ထည့်လိုက်မယ်” အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ကို ထိန်းပြီး ပြန်ပြောသည်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲမှူးကြီးရယ်။ အခုလို ဒုက္ခခံပြီး ကူညီတာအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်” ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ဆေးရုံများနှင့် ရေခဲတိုက်များသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မထူးခြား။ ဂျော့မဲလစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသိ လွန်စမူမရ။ သူက မိန်းကော်ရေးယား သတင်းစာမှ မိတ်ဆွေ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ထံ လှမ်းဆက်ပြန်သည်။ ဒါလည်း အကြောင်းမထူး။ နောက်ဆုံးတော့ လူပျောက်ကြော်ငြာသတင်း ထုတ်ပြန်လိုက်တော့သည်။ ထိုနေ့ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာများတွင် ပါလာသော ခေါင်းစီးစာတန်းကတော့ - ဘလက်ဝမ်သားစု အမေခံ မိန်းကလေး၏ လင်ယောကျာ်းထူးထူး ဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း။ ရဲဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်သည် ဤသတင်းကို ထောက်လှမ်းရေးမှူး နှစ်ခဲပက်ပါးစိထံမှ ပထမဆုံး သိရှိရသည်။ “ပီတာ ဂျော့မဲလစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခင်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဖုန်းဆက်တာ မှတ်မိသေးသလား” “အင်း .. အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” (အခု သူ့အပျောက်ရှိက်သွားပြီဗျ” “ခင်ဗျား ပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” “သူ ပျောက်သွားပြီဗျ။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ လုံးဝကို သတင်းမရဖြစ်နေတယ်” “သူ ဘာတွေ ယူသွားသေးသလဲ။ ပိုက်ဆံ၊ အဝတ်အစား၊ ပတ်စပို့” “အဲဒါတွေ ဘာမှ ယူမသွားဘူး။ ဟိန်းပြည်နယ်က လာတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် ဒီလူအခုလို ပျောက်သွားတာ တော်တော် ထူးဆန်းနေတယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့ စိတ်ရောဂါကဆရာဝန်ပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့တော့ သူ့အကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်မှာပဲ။ အခုလို လွပ်သွားတာ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် အကဲခတ်လို့ ရမှာပေါ့” “ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးဗျ” “ခင်ဗျား တစ်ခုခု စဉ်းစားလို့ရရင်တော့ ကျွန်တော်ဆီ အကြောင်းကြားပါဗျ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်လည်း ဆက်လိုက်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်ဗျ” “ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရင် ပြောပါမယ် စိတ်ချ” ဥနောက်မိနစ် ၃၀ အကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။ သူမအသံတွေ တုန်နေကြောင်း

ဒေါက်တာကသတိပြုမိသည်။ “ဂျော့ .. ဂျော့ ပျောက်နေလို့ပါ ဒေါက်တာ။ သူ
ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရသေးပါဘူး။ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ဆီ
လှမ်းဆက်တာက သူက ဒေါက်တာ့ကို သဲလွန်စရာမယ့် စကားတစ်ခုခုများ
ပြောခဲ့ဖူးသလားလို့ပါ။ ပြီးတော့လည်း ...” ဝမ်းနည်းပါတယ် မစွက်မလစ်။
ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်အောင်ပါပဲ။ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းလို့ မရပါဘူး။ “ဒေါက်တာ သူတတ်နိုင်သမျှ အလက်ဇန္ဒရာကို
အကူအညီ ပေးချင်ပါသည်။” ကျုပ်တစ်ခုခု စဉ်းစားမိရင် ခင်ဗျားဆီ
ဖုန်းဆက်ပါမယ်။ စိတ်ချ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆီ ဘယ်လိုဖုန်းဆက်ရမလဲ။ “ကျွန်မ အခု
ဒါခဲဟားဘားကို ရောက်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ညနေပုံနယူးယောက်ပြန်ပါမယ်။
ဘားဘားအိမ်ကို ဆက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်” အလက်ဇန္ဒရာသည် ကျွန်းပေါ်မှ
အိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရသည်ကို ဘယ်လိုမှ မခံမရပ်နိုင်အောင်
ဖြစ်လာမိသည်။ သူမသည် တစ်မနက်လုံး ဘားဘားထံသို့သာ အကြိမ်ကြိမ်
ဖုန်းလှမ်းဆက်နေမိသည်။ “အို .. သမီးရယ်။ ဒီလောက်လည်း မပုပ်နည်းကွယ်။
အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်။ အဖြေတစ်ခုခုတော့ မကြာခင် သိရမှာပါ။ သူ ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဧကန္တတော သူ အလုပ်ကိစ္စများနေလို့ ဖုန်းမဆက်နိုင်တာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဘားဘားက ပြောသည်။ သို့သော် ယင်းအချက်ကို
ဘားဘားရော၊ အလက်ဇန္ဒရာပါ တစ်ယောက်မျှ မယုံကြည်။ အိမ်မသည့်
ဂျော့ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို တယ်လီဗီးရှင်းတွင် ကြည့်ချင်သလိုရသည်။
“ဒါကုန်းမြင့်ရပ်သ” အိမ်ကြီး၏ အတွင်းခန်းဓာတ်ပုံများနှင့်လက်ထပ်ပွဲတွင်
ရိုက်ကူးထားသော အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ဂျော့တို့၏ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း မြင်ရသည်။
အနီးကပ် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတွင် ဂျော့က မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးကာ
မောကြည့်နေသည်။ သည်ဓာတ်ပုံကို မြင်တော့ ဂျော့မသေမီကြည့်သွားသော
မျက်နှာကို အီးဗက် ပြန်လည်သတိရမိသည်။ တယ်လီဗီးရှင်း သတင်းကြေညာသူ၏
အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေသည်။ “အခုလို ဂျော့မဲလစ် ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်ဆုံးနေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်တဲ့ အထောက်အထားလည်း
ဘာမှမရရှိသေးပါဘူး။ ပြန်ပေးဆွဲသွားတာလို့ ပြောရရင်လည်း ဘယ်သူမှ
ဒီအချိန်အထိ ပိုက်ဆံတွေတာတွေ တောင်းလားပြုလားလုပ်တာ မရှိသေးပါဘူး။
ရဲဘက်ဆိုင်ရာက ထင်မြင်ယူဆတာကတော့ ဂျော့မဲလစ်က မတော်တဆ
အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ရောဂါကြောင့်
မှတ်ဉာဏ် ကင်းစွဲပြီးတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့
ခန့်မှန်းကြပါတယ် ခင်ဗျား” အီး ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူတို့အနေဖြင့်
ဂျော့၏ အလောင်းကို ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အလောင်းသည်
ဒီရေနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ မျောပါသွားလိမ့်မည်။ နှုတ်ပြန်တော့ သနားစရာ။
သူသည်အီး၏ စိမ့်ကန်းအတွင်း တာဝန်ကျေပွန်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။
သို့သော်အီး၏က သူ၏ စိမ့်ကန်းကို အချိန်ကပ်ပြီး တစ်မျိုးပြောင်းပစ်လိုက်သည်။
သူမသည် တိန်းပြည့်နယ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖလံတရွတ်ကွေ့တွင်
မော်တော်ကားတစ်စီးကူး မိတ်ဆွေတစ်ဦး အတွက် ဟုဆိုကာ ဆိပ်ကမ်း၌
အသင့်ဆိုက်ထားခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူမက တခြားမော်တော်တစ်စီးထပ်ကူးပြီး
အိမ်ဟားဘားကျွန်းသို့ ကူးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျော့က ဘယ်အရာကိုမျှ
သိသယမဝင်မိ။ အီး၏ ကလည်း သတိကို ဆိပ်ခံတံတားတွင် ပြန်ကပ်မထားမီ
အစစအရာရာ ခြေရာလက်ရာမပျက်သတိထားပြီး စီစဉ်ခဲ့သည်။ ထိုနောက်တော့
ဂျော့စီးလာသော မော်တော်ကို သူ နေရာသို့ ပြန်ပို့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏
မော်တော်သို့ ပြန်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လေယာဉ်စီးကား နယူးယောက်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ၏အခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တယ်လီဖုန်းသံကို

နားစွင်နေမိသည်။ အလက်နေရာထဲမှ မလွဲမသွေ ဖုန်းဆက်မည်ဆိုသည်ကို သူမကြိုတင်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ အလွန်ပိုရိသော ရာဝတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သည်အမှုတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း လူပျောက်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရက် အမှုကို ပတ်ပစ်မည်မှာ သေချာသည်။ တယ်လီဒီးရှင်းသတင်းကြေညာသူ၏ အသံက ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ “နောက်သတင်းခေါင်းစဉ်ကတော့” အီးဗက တယ်လီဒီးရှင်းလွတ်ကို လှမ်းပတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ပြဇာတ်မင်းသားကလေး ရိုမီမက်ကင်နာနှင့် ချိန်းထားသည်။ အချိန်နောက်ကျ မခံနိုင်တော့။ ဇူနောက်တစ်နေ့မနက် ၆ နာရီတွင် ငါးဖမ်းသင်္ဘောတစ်စီးက အလောင်းကို တွေ့ရှိသည်။ ပင်နက်စကော့ ပင်လယ်အဝှမ်း ရေကတာ ကျောက်တန်းတွင် သွား၍ တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောပိုင်း သတင်းများက ဂျော့သုည ရေနံပြီး မတော်တဆသေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု။ သို့သော် နောက်ရိုင်းသတင်း အချက်အလက်တွေ တော်တော်စုံလာသောအခါကျတော့ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ မူခင်းဆရာဝန်၏ အစီရင်ခံစာအရ ပထမတွင် ငါးမန်းကိုက်ရာဟုယူဆခဲ့သော ဒဏ်ရာများမှ အမှန်တကယ်တွင်တော့ စားဒဏ်ရာများ ဖြစ်နေသည်။ ညနေပိုင်း သတင်းစာများတွင် အောက်ပါတိုင်း ခေါင်းစီးသတင်းပါလာသည်။ ဂျော့မလစ်သေမှု လူသတ်မှု ဖြစ်နိုင်။ သန်းကြွယ်သူဌေး ကလေးအားစားဒဏ်ရာများဖြင့် အသေတွေ့ရှိရခြင်း။ ဦးလီလွဒို ရဲစခန်းမှ ရဲမှူးအင်ဂရစ်သည် တစ်မြန်နေညက ဒီရေ အခြေအနေ ခန့်မှန်းချက်ကို လေ့လာကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ပြီးသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမီ၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားခန်းထုတ်နေသည်။ သူ မျက်နှာတွင် ဝေခွဲ မရသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်နေသည်။ အကယ်၍ ဂျော့မလစ်၏ အလောင်းသည် ကျောက်တန်းတွင် တင်နေခဲ့လျှင် ဒီရေနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင်သို့ မျောပါသွားမည်မှာ သေချာနေသည်။ ရဲမှူးအနေဖြင့် ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည် အချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ အလောင်းသည် ဒါခိယားဘားကျွန်းဘက်မှ ဒီရေနှင့် မျောပါလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းကြောင်းသည် ဂျော့မလစ် လွှဲ မရောက်ခဲ့သော လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထောက်လှမ်းရေးမှူး နစ်ခပ်ကပါးစံသည် ရဲမှူးအင်ဂရစ်နှင့် ဆွေးနွေးရန် တိန်းပြည့်နယ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။ “ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ထောက်လှမ်းရရှိထားတာတွေလည်း အတန်အသင့်ရှိပါတယ်” နစ်ခပ် ပြောသည်။ “ရဲမှူးတို့ အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီအမှုဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုမူမဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲမှူးတို့အနေနဲ့ လိုလိုချင်ချင်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့သတင်းတွေကို ဝမ်းပန်းတသာ ပေးချင်ပါတယ်” ရဲမှူး အင်ဂရစ်သည် ဝါလဒီခရိုင် လုံခြုံရေး ဌာနတွင် အမှုထမ်းသက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ တိတိရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလအတွင်း တကယ့်စိတ်ဝင်စားစရာ မူခင်းဆို၍ အရက်မှူးနေသော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးက သမင်တစ်ကောင်ကို အနုပညာပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နံရံတွင် ကိုင်ရိုက်သော အမှုတစ်ခုသာ တွေ့ကြုံဖူးသေးသည်။ ယခု ဂျော့မလစ်သတ်မှုမှာ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးမူခင်းကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ အစွမ်းအစကို ပြချင်သည်။ ကံကောင်းလျှင် သည်အမှုကို အကြောင်းပြု၍ သူ့အနေဖြင့် နယူးယောက်ပြင်္စနာအဖွဲ့သို့ရာထူးတက်ပြီး ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ သူက နစ်ခပ်ကပါးစံ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ” နစ်ခပ်ကပါးစံက ရဲမှူး၏ အတွင်းစိတ်ကို ဖောက်မြင်သည့်အလား။ “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ကျွန်တော်တို့ကမည်ကောင်း မလိုချင်ပါဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ အမှုတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ပေါ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဂျော့မဲလ်စ်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရရှိထားတဲ့ အချက်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေပါတယ်” ရဲမှူးအင်ဂရမ်က အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “အိုကေ ... ခင်ဗျားသိသလောက်သာ ပြောပြမိန်းဗျာ” ဤအလင်နွေရာသည် စိတ်ငြိမ်ဆေးပြင်းပြင်းထိုးထား၍ အိပ်ရာထဲတွင်လှနေရသည်။ ဂျော့အသတ်ခံရသည်ဟူသော အချက်ကို သူမအနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသတ်ခံရတာလဲ။ ဒီကမ္ဘာမှာ သူ့ကို သတ်ချင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ရဲအဖွဲ့ကတော့ဓားဒဏ်ရာတွေရှိသည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် သူတို့ပြောတာ လုံး မဟုတ်နိုင်။ အဖြစ်မှန်က မတော်တဆ အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့်သာ ဖြစ်စရာ ရှိသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသတ်နိုင်ဘူး။ ဒေါက်တာဟာလေ ထိုးပေးထားသော စိတ်ငြိမ်ဆေးသည် အစမ်းပြလာသည်။ သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ရဲဂျော့၏ အလောင်းကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုသော သတင်းကြောင့် အိမ်မှာအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ တစ်မျိုးတောင် ကောင်း ပါသေးတယ်။ တရားခံရာရင် အလင်နွေရာကိုပဲ သံသယဝင်ကြမှာပါ။ သူက အဒီမှာရှိနေတဲ့လူပဲ။ အဒီကျွန်းမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ။ မစ္စကီကိတ်ဘလက်ဝဲသည်ဖည့်ခန်းထဲတွင် အိပ်နေတဲ့အတိုင်း ဘေးချင်းကပ်၍ ထိုင်နေသည်။ ကံဆိုးနေသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူမသည် အလွန်ပင်ပူပန်သောက ဖြစ်နေမိသည်။ “ဂျော့ကို ဘယ်သူတွေက ဘာဖြစ်လို့များ သတ်ချင်တာလဲကွယ်” သူမက မေးသည်။ အိမ်က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး - “အဲဒါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပျံ့မလဲ ဘွားဘွားရယ်။ ဘုရားသခင်သာ သိတော်မူတော့မှာပဲ။ သမီးတော့ အလင်အဖြစ်ကို မြင်ရတာနဲ့ပင်ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရပါပြီ ဘွားဘွားရယ်” ဤရဲမှူးဖိုလ်စ်အင်ဂရမ်သည် လင်ကွန်းဗီးလ်- အိုင်စလ်ဘို ရှိ ကုတိုသင်္ဘောမှ တာဝန်ခံနှင့် တွေ့ဆုံစစ်ဆေးသည်။ “ပြီးခဲ့တဲ့သောကြာနေ့ ညနေတုန်းက ခင်ဗျားကတို့ပေါ်မှာ မစ္စတာမဲလ်စ်တို့ လင်မယား တကယ့်မပါဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား” “ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့အခေါက်မှာတော့ သူတို့လင်မယား လုံးဝမပါဘူး ရဲမှူး။ ပြီးတော့ မနက်အခေါက် တာဝန်ခံကိုလည်း ကျွန်တော် မေးကြည့်ပါတယ်။ မနက်တုန်းကလည်း သူတို့ကို မမြင်မိဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အမှန်ကတော့ သူတို့လင်မယား လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဒါနဲ့ နောက်တစ်ခု မေးပါရစေဦး။ သောကြာနေ့တုန်းက တစ်ယောက်ယောက်များ ကြားကုတိုနဲ့ ဖြတ်ကူးတာ မြင်မိသလား” “နွေရာသီဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို နီဝင်ဘာလကြီးထဲမှာတော့ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးရှိခဲ့တတ်ပါတယ်” ရဲမှူးအင်ဂရမ်သည် အိုင်စလ်ဘို ရီလေဆပ်မန်နွေရာထံ သို့ဆက်တက် လာခဲ့ပြန်သည်။ “ဒီနေ့ ညနေက ဂျော့မဲလ်စ် လေယာဉ်နဲ့ မလိုက်တာတော့ သေချာပါတယ် ရဲမှူး။ သူ ကုတိုသင်္ဘောနဲ့ ကျွန်းကို ကူးသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” “ကုတိုသင်္ဘောနဲ့လည်း မကူးပါဘူး။ ကျုပ်မေးကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ” “ပေမဲ့ ဒီကောင်ဟို ဘက်ကမ်းကို လက်ပစ်ကူးသွားတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဒါနဲ့ .. သူ မိန်းမကရော ဘယ်လိုလာသလဲ” “သူ မိန်းမကတော့ ကွယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံနဲ့ ၁၀ နာရီလောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်သား ချာလီကလည်း သူ့ကို တကူစီနဲ့ မီဒါကုန်းမြင့်ရိပ်သာကို လိုက်ပို့ခဲ့ ရတယ်” “သူ့အမူအရာကိုကော် နည်းနည်းပါးပါး အကဲမခတ်မိဘူးလား” “ကျွန်တော်သား အပြောကတော့ အဲဒီနေ့က ဒီကလေးမ

တော်တော်ပျာယာခတ်နေပုံရတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အမှန်က ဒီကလေးက ပင်ကိုအားဖြင့်အလွန်တည်ငြိမ်တဲ့ ကလေးမပဲ။ “နောက်တစ်ခုမေးပါရစေဦးဗျာ။ အဲဒီ နေ့လယ်နံနက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာမိမ့်တစ်ယောက်များ လေယာဉ်နဲ့လာတာ မြင်မိသလား” လေဆိပ်မန်နေဂျာက ခေါင်းကိုခါသမ်းလိုက်ပြီး “ဒါလည်း မမြင်မိဘူး ခင်ဗျာ။ ပုံမှန်သွားလာနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ” နောက် တစ်နှာရှိကြာသောအခါ ရဲမှူးအင်ဂရစ်သည် နယူးယောက်မြို့မှ ထောက်လှမ်းရေးမှ နှစ်ခပ်ကပ်ပါးစိတ် ဖုန်းလွှမ်းဆက်သည်။ “ကျုပ်စုံစမ်းရသမျှကတော့ ဘာမှမရေရာဘူးဗျာ။ သောကြာနေ့ညက၁၀ နာရီလောက်မှာ မစ္စက်မဲလစ်က ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့ အိုင်စလတ်ရိုးလေဆိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားတော့ ပါမလာဘူး။ သူ ယောက်ျားက ဒီလေယာဉ်နဲ့ရော၊ ကုတို သင်္ဘောနဲ့ရော လုံးဝ ပါမလာဘူး။ တိုတိုပြောရရင်တော့ အဲဒီညက သူ့ယောက်ျား ကျွန်းပေါ် လုံးဝ ရောက်မလာတာ သေချာတယ်။” ရေနံ မျောပါလာတာကလွဲရင်ပေါ့လေ။ “ဟုတ်ပါတယ်” သူ့ကို သတ်သွားတဲ့လူက အလောင်းကို မော်တော်ပေါက် ပစ်ချထားခဲ့တာဖြစ်မယ်။ အလောင်းဟာ ဒီရေနံအတူ ပင်လယ်ထဲ မျောပါသွားမယ်ဆိုပြီး ကျိန်းသေပေါက် တက်ပြီး လုပ်တာ။ “ခင်ဗျား ကော်ဆသင်္ဘောကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သေးသလား” ကျွန်တော် ကြည့် ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသ လွန်စမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ သွေးစသွေးနုလည်း လုံးဝ မတွေ့ပါဘူး။ “ကျုပ်က မူခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာ ပါရဂူတွေ ခေါ်ပြီး သေသေချာချာစစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကား ရဲမှူးအနေနဲ့ သတိရနေမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်။ “ကျုပ် သတိရပါတယ်။ ကံ ... မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ကြဦးမယ်”။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထောက်လှမ်းရေးမှ နှစ်ခပ်ပါးစနှင့် ပါရဂူအဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ ရဲမှူး အင်ဂရစ်က ၎င်းတို့အား “ကော်ဆ” သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ထားသော ဆိပ်ခံတံတားကို လိုက်ပို့သည်။ နှစ်နာရှိကြာမှ စစ်ဆေးကြည့်ရပြီးသောအခါ မူခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာပါရဂူက ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့တော့ သီလွန်စတစ်ခု တွေ့ပြီဗျာ။ သင်္ဘောလက်ရမ်းတန်းမှာသွေးစသွေးနုတွေ တွေ့ ရတယ်” ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရဲအဖွဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း အစီရင်ခံစာ ရရှိသည်။ လက်ရန်းတန်းမှ သွေးမှ ဂျောမဲလစ်၏ သွေးအမျိုးအစားနှင့် တူညီကြောင်းစမ်းသပ်တွေ့ရှိရသည်ဟု အစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။ မင်ဟတ်တန်နယ်မြေ ရဲအဖွဲ့ဝင် အားလုံးပင် ခါတိုင်းထက် အလုပ်များနေကြသည်။ သူတို့သည် မင်ဟတ်တန်နယ်မြေအတွင်းရှိ အရက်ဆိုင်ကလေးများသို့ ပိုက်စိပ်တိုက် ဝင်ရောက်ကာ ပြည့်တန်ဆာများ၊ အရက်သ မားများနှင့် လိုင်ဆက်ဆံရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား တွေ့ရှိသမျှ ဖမ်းဆီးပြီးစခန်းရှိ အချုပ်ခန်းများတွင် ငါးပိသပ် ငါးချဉ်သပ် ပတ်လှောင် ဖမ်းချုပ်ထားကြသည်။ ဒေါက်တာ ပီတာတင်ပလက်တန်အား အစောင့်ရဲသားက အချုပ်ခန်းဘေးမှ ဖြတ်၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆူညံသံနှင့် နံစော်သော အနံ့အသက်တို့မှာမိမိမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလှသည်။ ထောက်လှမ်းရေးမှူး နှစ်ခပ်ကပ်ပါးစက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန် အား “သူငယ်ချင်း ခြောက်နှာရီမထိုးခင် ကျွန်တော် ရုံးခန်းကို ဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ ခင်ဗျား မလာရင်တော့ ကျွန်တော် လူတွေ လွတ်ပြီး ဆွဲခေါ်ရလိမ့်မယ် ဗျ” ဟုဖုန်းဆက်ခေါ်၍ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “ဟေး ... ပီတာ။ ခင်ဗျား ရောက်လာတာ အတော်ပဲ” နှစ်ခပ်ကပ်ပါးစက ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်ကို မြင်တော့ စားပွဲမှလွှမ်းပြောသည်။ အစောင့်ရဲသား ပြန်ထွက်သွားသည်။ “ဘာဖြစ်နေတာလဲ နှစ်ခါ ခင်ဗျားက ဒီလောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ပျာယာခတ်နေရတာလဲဗျ” “ဘာဖြစ်လို့

ပျာယာခတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်ဗျာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့
ဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုပညာပြနေပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့
ဘာတွေရထားပြီးပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သိရလား။ အလောင်းတစ်လောင်း
ရထားပြီးပြီဗျာ။ သူ ဘယ်တော့မှ မသွားတဲ့ ကျွန်းကပျောက်သွားပြီး
သေနေတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဗျ။ “ဒါလောက်နဲ့
မပြည့်စုံသေးပါဘူးဗျာ” အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ခင်ဗျားကို လှမ်းခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ။
ကုတုသဘောတာဝန်ခန့် လေဆိပ်မန့်နေဂျာတိုက် အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညမှာ
သူတို့အနေနဲ့ ဂျော့မဲလစ်ကို လိုဝ မမြင်လိုက်ပါဘူးလို့ဆိုတာ ကျန်တယ်
ထွက်ဆိုနေကြတယ်ဗျာ။ အဲဒါတော့ သူ့အနေနဲ့ အဲဒီကျွန်းကို တခြား
အတားမော်တော်နဲ့ပဲ ကူးနိုင်စရာရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီနယ်မြေက
မော်တော်သမားတွေကိုလည်း အားလုံးစစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ အဲဒီညက
သူဒါခံယူထားဘူး ကျွန်းကို ရောက်ကိုမရောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ “ဒါပေမဲ့
မူခင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာပါရဂူကတော့ တစ်မျိုးပြောတယ်။ အဲဒီညက
ဂျော့မဲလစ်ဟာ စီဒါကုန်းမြင့်ရပ်သာအိမ်ကြီးမှာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက
မူလက ဝတ်လာတဲ့ဝတ်စုံကို ချွတ်ပြီး လှေစီးဝတ်စုံကိုတောင်လဲခဲ့သေးတယ်ဆိုတာ
အထောက်အထားတွေ တွေ့ရတယ်။ သူ့အလောင်းမှာလည်း လှေစီးဝတ်စုံကိုပဲ
ဝတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။” ဒါဆို သူက အိမ်မှာပဲ အသတ်ခံရတာလား။ “အိမ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကော်ဆာ သဘောပေါ်မှာ အသတ်ခံရတာ။ သူ့ကို သတ်ပြီးတော့
အလောင်းကို သဘောပေါ်က ပစ်ချလိုက်တယ်။ သူ့ကိုသတ်တဲ့သူက
သူ့အလောင်းဟာ ဒီရေနဲ့အတူ တရုတ်ပြည်အထိ မျောသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပြီး
ရေထဲပစ်ချလိုက်တာ” နေပါဦး ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမယ်” နစ်ခံပက်ပါးစက်
လက်ကိုကာပြလိုက်သည်။ “ဒါတော့ ဂျော့မဲလစ်ဟာ ခင်ဗျား
လူနာတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ မိန်းမအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို သူက
တစ်ခုခုတော့ပြောခဲ့တာ ရှိလိမ့်မယ်” ကိစ္စက သူ့မိန်းမနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ “အများကြီး
ဆိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ သူ့မိန်းမကိုပဲ တစ်တရားခံ၊ နှစ်တရားခံ၊
သုံးတရားခံ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားတယ်” ငါ့ဗျား ရူးများ
ရူးနေပြီလားဗျ။ “ငါ့ဗျားတို့လို စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တွေက အရူးဆိုတဲ့
ဝေါဟာရတယ်တော့မှ မသုံးပါဘူးဗျ။” နဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက သူ့ယောက်ျားကို
သတ်တာလို့ ခင်ဗျားကဘာကြောင့်
ကောက်ချက်ချနိုင်ရတာလဲ “အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်။
ပြီးတော့ သူ့မှာရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိတယ်။ သူဟာ ကျွန်းကိုတော်တော်
ညဉ့်နက်ပြီးတော့မှရောက်လာတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ သူ့အစီအစဉ်ကို
လေ့လာဥက္ကဋ္ဌာမှာ သွားပြီး ကြိုနေမိခဲ့လို့ နောက်ကျသွားရတာပါဆိုပြီး
ဘာသာသာ ဆင်ခြေတွေပေးတယ်” သူ့အစီအစဉ်ရော
ဘာပြောသလဲ “ဖြည်းဖြည်း ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ သူ့အစီအစဉ် ဘာပြောမယ်လို့ခင်ဗျား
ထင်သလဲ။ သူတို့ညီအစ်မက အကြံပေး၊ အဲဒီညက
အိမ်ကြီးထဲမှာဂျော့မဲလစ်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ့မိန်းမကတော့သူ့ကို လုံး မမြင်မိပါဘူးလို့ ကျန်တယ်ထွက်ဆိုတယ်။
အိမ်ကြီးတော့တော့တော့ကြီးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သိပ္ပံအကြီးကြီးလို့တော့ ပြောလို့
မရပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က အလက် ဇန္ဒရာက အိမ်စေတော့အားလုံး
ရက်အားပေးပြီးအိမ်ကြီး ထွက်သွားနိုင် လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ဘာကြောင့်
လုပ်သလဲလို့ကျွန်တော်က မေးကြည့်တော့ သူ့ယောက်ျားက လုပ်ခိုင်းတာလို့
ပြောတယ်။ ပြောတော့မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျော့က
သေနေပြီပဲ” ဟာတင်ပလက်တန်က မလုပ်မယှက်ထိုင်ရင်း အတွေးနက်နေသည်။

ခဏကြာတော့မှ -အလက်ဇန္ဒရာမှာ ရွည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ”အိုး ... ကိုယ်ဆရာကလည်း တော်တော် မှတ်ဉာဏ်နည်းတဲ့လူပဲ။ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်ပါဝင်လာအောင် လုပ်တာ ခင်ဗျားပဲဗျ။ ကောင်မလေးကလင်ဆက်ဆံရေးမှာ စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး အရိုင်းအခိုင်းလုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်တဲ့စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကဒီကောင်မလေးကို သူဝါသနာအတိုင်း အကြမ်းပတမ်း ရိုက်လား နက်လားလုပ်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကောင်မလေးက သူ့အပေါ် စိတ်နာလာတယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်တောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားက သဘောမတူဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကောင်မလေးက ဒီကိစ္စကို တရားရှုံးကိုလည်း မတင်ရဘူး။ မိသားစုဝဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးအနေနဲ့ ရွေးစရာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားကို လက်စတုံးဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”နစ်ခပက်ပါးစ်က ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်သို့ ပစ်မှီလိုက်သည်။ “ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ဆီက ဘာသိချင်လို့လဲ” ဝိတာတင်ပလက်တန်က မေးသည်။ မွင်ဗျား သိထားတာတွေကို သိချင်တာပေါ့။ ခင်ဗျားက ကောင်လေးနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဝ ရက်လောက် နေလှယ်စာအတူ စားခဲ့တယ်” သူက စားပွဲပေါ်မှ တိတ်ရကော်ဒါခလတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ “ကဲ ... ခင်ဗျား သိသလောက်ပြော။ အသံဖမ်းထားမယ်။ နေလှယ်စာစားတုန်းက အကြောင်းပြပါ။ ကောင်မလေး အခြေအနေ အမူအရာ ဘယ်လိုနေသလဲ။ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသလား။ သိပ်ပြီး ဒေါသထွက်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကယောင်ချောက်ချားများ ဖြစ်နေသလား”အဲဒီလို အမူအရာတွေ မရှိဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကလေးမလောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝကိုလည်း သိပ်ပြီး ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ပုံ”နစ်ခက ပိတာမျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး တိတ်ရကော်အါခလတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ တူတော့ရိပါနဲ့ ကယ်လ၊ ကျန်တာ ဒီနေ့ မကပ် ဒေါက်စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ကိုယ့်လူ ကျွန်တော် ဒီနေ့မကပ်ပဲ ဒေါက်တာဟာလေနဲ့ သွားတွေ ဦးမယ်။ သူက ကောင်မလေးကို ဆေးပေးလိုက်တဲ့ လူမဟုတ်လား။ ကောင်မလေးက သေကြောင်းကြံချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုဒေါက်တာဟာလေသည် ထောက်လှမ်းရေးမှ ပက်ပါးစ်နှင့် တွေ့ဆုံသည်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ ပက်ပါးစ်က ခရီးရောက်မီဆွက် လိုရင်းအချက်ကို တုတိုးကြီး “အလက်ဇန္ဒရာဟာ ဒေါက်တာဆီကို မကြာခင်က လာပြီး သူ့ဝေဒနာအကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား” “မီးနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ဆီလာတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ကျုပ်မှာ ပြောခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ်ဘာမှ မကျည်နိုင်တာတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်” “ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒေါက်တာတို့က မိသားစုလို ရင်းနှီးနေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘာမှမပြောချင်တာသဘောဝကျပါတယ်။ ဒီလောက် သိရရင်လည်း ကျေနပ်ပါပြီ” သူက ထိုင်ရာမှရပ်လိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုက လူသတ်မှု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာလည်း သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဝရမ်းယူပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ဒေါက်တာက ကောင်မလေးရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်းကိုသာအဆင်သင့်လုပ်ထားပါ။ အဲဒါတွေ စစ်ဆေးကြည့် ပြီးလို့ ကျွန်တော် သိချင်တဲ့အချက်သိရရင် သတင်းစာတိုက်ကို သတင်းထုတ်ပြန်လိုက်မယ်” ဒေါက်တာဟာလေက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို အကဲခတ်လေ့လာနေ “အလွယ်ဆုံးနည်းကတော့ ကျွန်တော် သိချင်တာကို ဒေါက်တာ

ကအခုပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်။
ဘယ်သူမှမပြောပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ သဘောတူပါသလား။“ ထိုင်ပါဦးဖျ ခေါက်တာ
ပြောသည်။ ထောက်လှမ်းရေးမှ ပြန်ထိုင်သည်။ “အလက်ဇန္ဒရာက
စိတ်ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရတာတော့ အမှန်” ဘယ်လို
စိတ်ဝေဒနာမျိုးပါလဲ” “အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သေကြောင်းကြံဖို့ ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်” “ားမြှောင်နဲ့
ထိုးသတ်ချင်တယ်လို့များ ပြောသေးသလား” “တော့ မပြောပါဘူး။ ရေနစ်တဲ့
အိပ်မက်တော့ ခဏခဏ မကတတ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း
ဝဲလ်ဘူထရင်ဆေးပေးလိုက်တယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ပြန်လာတယ်။
ဘာမှ မထူးခြားဘူးပြောတယ်။ ကျုပ်က နိမိမိဆီဆီဆေးထပ်ပေးလိုက်တယ်။
အဲဒီဆေးနဲ့ တည့်မည့်တော့ ကျုပ်ဘာမှ မသိရဘူး” နစ်ခဲပက်ပါးစက် ရရှိသမျှ
အချက်အလက်များကို ဆက်စပ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက
ဒေါက်တာမျက်နှာ မော်ကြည့်ပြီး မလိုက်သည်။ “နောက် ဘာများ
ပြောစရာရှိပါသေးသလဲ ဒေါက်တာ” “အားလုံးပါပဲ” သို့သော်
တခြားအချက်အလက်တွေ အများကြီး ကျန်နေသေးသည်။ ဒေါက်တာ
ဟာလေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြမလုံသလို ဖြစ်နေသည်။ ဂျော့မဲလစ်က
အီးဗီဘလက်ဝဲအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်ခဲ့သောအချက်ကို သူက
တမင်မပြောဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင်သူ့အနေဖြင့် ရဲကို
တိုင်စာပို့ခဲ့သင့်သည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ တကယ်တွင်လည်း
ဘလက်ဝဲမိသားစု၏ ဝုဏ်သိက္ခာကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးရန်သူ့အနေဖြင့်
တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ အီးရိုက်နှက်ခံရခြင်းနှင့် ဂျော့မဲလစ်
အသတ်ခံရခြင်းတို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်မှု ရှိမရှိဆိုသည်ကိုတော့ သလုံး မသိ။
သို့သော် သည့်ကိစ္စကိုလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နှုတ်ခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟုတော့ သူ
လိပ်ပြာ သူ့ကိုပြောနေသည်။ သူက မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲအတွက် အစွမ်းကုန်
ကာကွယ်ပေးရန် ရည်ရွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ၁၅ မိနစ်အကြာတွင် သူ့နံပါတ်ဆရာမက သူထံ
အတွင်းဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောသည်။ “ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား လိုင်းခွဲ ၂) က
ခေါ်နေပါတယ် ဒေါက်တာဒေါက်တာ ဟာလေက ဝိုချ် လိပ်ပြမလုံ ဖြစ်သွားသည်။
ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား အသံ ပေါ်လာသည်။ “ဆရာ ဒီနေ့ညနေ ကျွန်တော် ဆရာဆီ
လှည့်ဝင်လာချင်လို့ပါ။ အားပါသလား” “အားပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်အချိန်” ၅
နာရီလောက်” “ရပါတယ်၊ လာခဲ့ပါ” အင်း. ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြဿနာက
အေးအေးနဲ့ ပြေလည်သွားမယ်လမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ ညနေ ငါးနာရီတိတိတွင်
ဒေါက်တာ ဟာလေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတား ဝင်လာသည်။
ဘာသောက်မလဲ” “နေပါစေ ဆရာ မသောက်တော့ပါဘူး။ အခုလို
အနှောင့်အယှက်ပေးတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ” ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည်
သည်စကားမျိုးကို လာတိုင်းပြောတတ်သည့်ဟု ဒေါက်တာဟာလေက
တောင်းလိုက်မိသည်။ လူပုံက သေးသေးညက်ညက်၊ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း
အသားအရည်ကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော၊ ဒီလိုလူမျိုးက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာသည်မှာ အံ့သရာ ကောင်းလှသည်။ “က ..
ငါဘာကူညီရမှာလဲ” ဝက်ဘ်စတားက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ “ဆရာ
သိတဲ့အတိုင်း ကိစ္စကတော့ ... ကိစ္စကတော့ ဂျော့မဲလစ်ကအီးဗီဘလက်ဝဲကို
ရိုက်နှက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ” “အဲဒီကိစ္စက ဘာဖြစ်သလဲ” “အီးဗီဘလက်ဝဲ
သေလုမြောပါးခဲခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား” “ဟုတ်ပါတယ်” “ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ
ရဲကို လုံး မတိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဂျော့မဲလစ်အသတ်ခံရတာရော၊

တခြားအကြောင်းတွေရော အားလုံးပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်ရင် အီးဗီ
အရိုက်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ရဲကို တိုင်လိုက်တာ မကောင်းဘူးလားလို့ကျွန်တော်
စဉ်းစားမိပါတယ် ဆရာ”အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ပြေးပေါက်တော့ပိတိုပြီ။ “မောင်ရင်
ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်က အီးဗီဘလက်ဝဲ
အစော်ကားခံရတာကို မခံချင်လို့ပါ။ ဒီကလေးမက အင်မတန် ထူးခြားတဲ့
ကလေးမ” “မောင်ရင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်” ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ဒီလိုပါ
ဆရာ။ ဒီကိစ္စကို အခုကတည်းက ဖွင့်မပြောလိုက်ရင် နောက်ပိုင်း ပေါ်လာတဲ့အခါ
ကျွန်တော်အနေနဲ့ နှစ်နာနဲ့စရာရှိပါတယ် ဆရာ” ငါ့အနေနဲ့လည်း အတူတူပါပဲ။
ဒေါက်တာ ဟာလေက ထွက်ပေါက်တစ်ခု မြင်မိသည်။ သူက
သတိနှင့်ပြောသည်။ “အဲဒီကိစ္စက ရဲက သိဖို့တော့ မလွယ်ဘူးဗျ။ အီးဗီကလည်း
လုံးဝနှုတ်ပိတ်ထားတာကိုး။ မောင်ရင်ကလည်း သူ့ ဒဏ်ရာတွေကို
ပညာကုန်ကုသပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ
အမာရွတ်သေးသေးကလေးတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ကျိန်တွယ်ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာ
မရှိပါဘူး” “ဒါနဲ့ ဆရာပြောတာ ဘာအမာရွတ်ကလေးလဲ ဆရာ” “နဖူးပေါက်
အနီကြောင်းကလေးလေ။ အဲဒီ အနီကြောင်းကလေးကိုနောက်တစ်လ
နှစ်လဆိုရင် မောင်ရင်က လုံး ပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့တောင် အီးဗီက
ကျုပ်ကို ပြောသွားခဲ့သေးတာပဲ” ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက မျက်လုံးကို
ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ ဒါလည်းစိတ်မငြိမ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပဲဟု ဒေါ
က်တာဟာလေက တွေးလိုက်မိသည်။ “ဒါ ... ဒါနဲ့ဆရာ၊ သူ့ကို ဆရာ ဘယ်တုန်းက
နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ပါသလဲ” “လန်ဒန်တို့ ၀၀၀ ရက်လောက်က ကျုပ်ဆီ
သူရောက်လာပြီး သူ့ညီမကိစ္စ ပြောပြတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူ့ နဖူးမှာ
အမာရွတ်ကလေး ရှိနေလို့သာ ကျုပ်က သူ့ကို အီးဗီလို့ ပြောနိုင်တာပါ။ နို့မဟုတ်ရင်
အလက်ဇန္ဒရာနဲ့ဘယ်လို့မှ ခွဲလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်သိတဲ့အတိုင်း သူတို့
ညီအစ်မကတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချွတ်စုပ်တုတ် အမြှာပူးတွေ
မဟုတ်လား” ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ညိတ်လိုက်
သည်။ “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အလက်ဇန္ဒရာရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို သတင်းစာတွေထဲမှာ
ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်။ ဆရာပြောသလို အဲဒါ ကောင်းလောက်အောင်
ရုပ်ချင်းတူကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာ ခွဲခြားလိုရတာဟာ
ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ကုသလိုက်လို့ အီးဗီရဲ့ နဖူးပေါ်မှာ
ထင်ကျန်ရစ်တဲ့အမာရွတ်ကလေးကြောင့်ပဲလို့
ဆရာပြောတယ်နော်” “ဟုတ်တာပေါ့” ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက အောက်နှုတ်ခမ်း
ကိုက်လိုက်မိသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ သူက
ပြောသည်။ “လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ရဲကို မတိုင်သေးပါဘူး။
စဉ်းစားစရာတွေ နည်းနည်းကျန်နေပါသေးတယ်” “အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းကြတာ။ ရေ့ကို
သတ်တာ အလက်ဇန္ဒရာပဲ ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်လို့ သတင်းစာတွေက
တစ်ပေးနေကြတယ်။ ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါက သူတို့လေးတွေ
မွေးကတည်းက သိလာခဲ့တာပါ” ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ဆက်၍
နားမထောင်တော့။ ရှေ့ဒေါက်တာဟာလေထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက်
ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အတွေးနက် လျက်ရှိသည်။ အီးဗီ၏ နဖူးတွင်
ဘယ်အမာရွတ်မျှမကျန်တော့ကြောင်း သူကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သို့သော်
ဒေါက်တာဟာလေက နဖူးတွင် အနီကြောင်းလေး မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဆိုသည်။
အမှန်ကတော့ယင်းအနီကြောင်းကလေးမှာ အီးဗီနောက်ထပ် မတော်တဆ ဖြစ်မိ၍

ရလာသောဒဏ်ရာသဖြစ်မည်။ သို့သော် သူမက ဒေါက်တာဟာလေအား ဘာကြောင့်အမှန်အတိုင်း မပြောရသနည်း။ ဘာကြောင့် လိမ်ရသနည်း။ သည့်အချက် သည့်အမိတ္တယမရှိ။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။ သူက ဘက်ပေါင်းစုံမှ လှည့်၍ တွေးသည်။ မဖြစ်နိုင်တာတွေရော၊ ဖြစ်နိုင်တာတွေပါ အားလုံးစုပေါင်း၍ အဖြေထုတ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးအဖြေတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ယင်းအဖြေကြောင့် သူက တွေးလိုက်မိသည်။ ငါထင် လို သား တကယ် မှန်နေခဲ့ ရတော့ ငါ့ ဘဝတစ်ခုလုံးလည်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားတော့မှာပဲ။ နောက်နေ့ မနက်တွင် ဒေါက်တာဟာလေထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ “ဆရာ ... ကျွန်တော် အခုလို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ ခွင့်လွှတ်ဆရာ၊ အဲဒီက သူ့ညီမ အလက်ဇန္ဒရာအကြောင်း ဆရာ့ဆီ လာပြောတယ်လို့ ဆရာပြောခဲ့တယ်နော်” “ဟုတ်တယ်လေ” “အဲဒီတော့ အဲဒီမိပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဆရာ့ဆီ အလက်ဇန္ဒရာကော ရောက်လာပါသေးသလား” “ရောက်လာတယ်။ အတိအကျပြောရရင် နောက်တစ်နေ့မှာ သူရောက်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” “ဪ ... သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ သူက ဆရာ့ဆီ ဘာကိစ္စလာတာပါလဲ” “အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်လေ။ အဲဒါ သူ့အိမ်မကလည်း အကူအညီ ပေးနေတာပေါ့” အိမ်ကို အလက်ဇန္ဒရာ၏ယောက်ျားက သေလှမြှော့ပြီး ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ယခု အလက်ဇန္ဒရာ၏ ယောက်ျားအသက်ခံခဲ့ရပြီး အားလုံးကပင်အလက်ဇန္ဒရာကို သံသယဝင်နေကြသည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားသည် သူ ကိုယ်သူတော့ ဘယ်တော့မှ လူတော်တစ်ယောက်ဟု မထင်ခဲ့။ ကျောင်းနေတုန်းကဆိုလျှင် အောင်မှတ် ရဖို့လောက်ကိုပင် အသေအလဲ ကြိုးစားလာခဲ့ရသည်။ ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေများ သူ့ကို “တုံး ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ် ကြသည်။ သူက အားကစားလည်း ဝါသနာမပါ။ စာမှာလည်း မထူးချွန်။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင်လည်း မဝင်ဆံ့။ ထို့ကြောင့်လည်း အထက်တန်းပညာ အောင်မြင်ပြီးနောက် ဆေးကျောင်းသားအဖြစ် တက်ရောက်ခွင့် ရသောအခါ လူတိုင်းပင် အံ့အားသင့်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတွေကလည်း သူ့အား အရည်အချင်းပြည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံး မထင်ခဲ့ကြ။ သို့သော် နောက်တော့ အားလုံးကပင် အံ့ကြရသည်။ သူ့ ဥပမာရပ်က ညီသော်လည်း သူ့ဦးနှောက်က အလွန်ကောင်းသည်။ ပါရမီရှင် တစ်ယောက် ဟုပင် ခေါ် နိုင်လောက်သည်။ ဥပမာ နှိုင်း ပြောရလျှင် သူသည် ရှုံးစေးဖြင့် လူပုံထုလုပ်သော ပန်းပုဆရာမဟုတ်၊ တကယ်အသွေးအသားဖြင့်အသက်ဝင်လာအောင် လုပ်နိုင်သော ပန်းပုဆရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးပညာဘွဲ့ရလျာပြီးနောက် အချိန်တို ကာလအတွင်းမှာပင် သူ့ ဂုဏ်သတင်းသည် နိုင်ငံတစ်ဝန်းသို့ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလာခဲ့သူသည် ယခုလို အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း သူ့အတွင်းစိတ်ကတော့ ကလေးဘဝက အတွေ့အကြုံများ၏ လောင်းရိပ်မိခြင်းကို အမြဲတမ်း ခံနေရသည်။ ရှက်တတ်သည်။ ကြောက်တတ်သည်။ လူတောသူတော မတိုးရဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ ကိုမြင်လျှင် မိန်းကလေးတွေက ရယ်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ပြောင်နောက် ကျစယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဘ----ဝက်ဘ်စတားမှာ ချေးပင် ပြန်နေမိသည်။ ပန၊ ဣ, “ဘယ်သူလဲ၊ ရီရီလားမို့ အသံက တိုးသည်။ သို့သော်အဲဒီအသံက တိုးသည်။ သို့သော် မာသည်။” “မဟုတ်ပါဘူး။ ဝက်ဘ်စတားပါ” “နဟုတ်ကွ၊ ယ်လို့” ပြင်း ပတ်တာ ဝုဗ္ဗေယျသူမ လေသံပြောင်းသွားကြောင်း ဝက်ဘ်စတားက သိပြုလိုက်မိသည်။ မပွန်လ ၆ ဘယ်လိုလဲ

အခြေအနေကောင်းရဲ့ လား“ကောင်းပါတယ်”မ၏အသံတွင် စိတ်မရှည်သံပါသည်။ သူ့တွဲ ရှည် ညီ။ “ငါ .. ငါ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”မန္တ ၂ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒေါက်တာ သတင်းစာ ဖတ်ပြီးရောပေါ့။ ကျွန်မည်မရဲ့ ယောက်ျားလူသတ်ခံရလို့ ကျွန်မသောကရောက်နေရတဲ့အချိန်“ဖွဲ့ဒါ ကောင် မင်းတိ ငါ ဖွဲ့ဒီဒီကောဒ”အဒါကြောင့် မင်းကို ငါတွေ့ချင်နေတာ အီးဗါ မင်း သိသင့်တဲ့သတင်းတချို့ ငါရထားတယ်။ “ဘာသတင်းလဲ”ဦးကာ တ.ငါဖုန်းနဲ့ မပြောချင်ဘူးခွင့်၊ ဒီးနောက်အလုပ်လုပ်နေပြီဆိုသည်ကို ဝက်ဘ်စတားက စိတ်မနိုးနှင့် သိလိုက်သည်။ “ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်တော့တွေ့မလဲ”ပွဲ တယ်။ ဖြစ်ပါမလား“အခုပဲ တွေ့ ချင်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလားရှုရှာ ရပပနန္တ ၆ ဒေါက် ပန. ပြုနောက်နာရီဝက် ခန့်အကြာတွင် ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားသည် အီးဗါ၏ အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ခွပ် တံခါးတိ ဖွင့်အီးဗိက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ဦး ၆] နန္တ တာလူ”ကျွန်မ သိပ်မအားဘူး။ ဒေါက်တာ ဘာကိုစွန့် တွေ့ချင်တာလဲဦးကာ။ ရဒီဒီကစွပ်” ဝက်ဘ်စတားက တောင်းပန်လိုသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောလျှင် တာတိ ယတ်ထယ်တွင် တိုင် သာခွဲ ရှု ၆။ [သည့်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ကိုယ်အသံသော မနီလာစာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်၍ အတိ စွဲ ဟန. ဤ သံသ ပန။ မာတ်သည်။ အထမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး အီးဗိအား ကမ်းပေး လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံက အီးဗိ၏ ဓာတ်ပုံ။ ငွန် ကုန်နသုမက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်သည်။ တွေ့ဝေသွားသည်။ “အဲဒီတော့ ...” “မင်းဓာတ်ပုံလေ” “ကျွန်မ မြင်သွားပ” အသံက ပြတ်သည်။ “အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” “မင်းကို ခွဲစိတ်ကုသပြီးတဲ့နောက် ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ” “အဲဒီတော့ မင်းနဖူးမှာ ဘာအမာရွတ်မှ မရှိဘူး အီးဗိ” သုမက မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ “ထင်ပါဦး ဒေါက်တာ” ဒေါက်တာ ဆိုစာညောင်စောင်းပေါ်တွင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သုမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမည်။ သူသည် မိန်းမချောမိန်းမလှတော့ အများကြီးကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် အီးဗိလောက် တစ်ယောက်မျှ မလှ။ အီး သူ့ကို ညှဉ်းစားထားပြီ။ အီးဗိကို သူတန်းတန်းစွဲဖြစ်နေပြီ။ “ဒီကစွဲ ဒေါက်တာက အရင်ပြောပြသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်သူက အစမှစ၍ ပြောပြသည်။ ဒေါက်တာဟာလေထံသို့ သူမ သွားခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။ ထူးဆန်းသော အမာရွတ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူက သုမ၏ မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဘာမှခံစားမှုမရှိ။ ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ သူပြောပြီးတော့ သုမက ပြောသည်။ “ဒေါက်တာ ဘယ်လို စိတ်ကူးနဲ့ ပြောသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာက ကျွန်မအချိန်ကို သက်သက်လာပြုန်းတာလို့တော့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အမာရွတ်ကိစ္စက မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်မ ညီမလေးကိုနောက်ပြောင်ချင်လို့ ကျွန်မ တမင်သက်သက်လုပ်တာပါ။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်” သူက ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ “မင်းကို အနှောင့်အယှက် လာပေးမိတာ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါက ရဲကို သွားမတိုင်ခင် မင်းနဲ့ အရင်တွေ့သင့်တယ်လို့ ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ” ယခုမှ သူ၏ ရှည်ရွယ်ချက်ကို သုမက သဘောပေါက်မိသည်။ ရဲကို ဘာကိစ္စသွားတိုင်ရမ္မာလဲ” “မင်းကို ဂျော့မဲလစ် ရိုက်နှက်တာကို တိုင်ရမယ်တာဝန် ငါ့မှာ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ အမာရွတ်ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေ ငါ့ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ရဲကို ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်” အီးဗိသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ သည်ထုံထုံထိုင်းထိုင်း လူဗလံကလေးက အဖြစ်မှန်တွေကိုတော့ သိပုံမပေါ့။ သို့သော်သူက ရဲကိုသွားတိုင်လျှင် အဖြေမှန်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟုတော့

စဉ်းစားမိပုံရသည်။ ဂျော့မဲလစ်သည် အိမ်၏ အခန်းသို့ မကြာခဏ
လာလည်တတ်သည်။ သူလာတာ မြင်လိုက်သူများအား ရက် သက်သေထူနိုင်သည်။
ဂျော့အသတ်ခံရသောသူက သူမ ဝါရှင်တန် ရောက်နေသည်ဟု လိမ်ပြောခဲ့မိသည်။
တကယ်တော့ အချင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် သူမ တခြားတစ်နေရာ
ရောက်နေကြောင်းတယ်နည်းနှင့်မျှ ထုချေ၍မရနိုင်။ ယင်းသို့
ထုချေရန်လိုအပ်သည်ဟုလည်း သူမက လုံးဝ မစဉ်းစားမိ။ ဂျော့က သူမအား
သေလုမတတ်ရိုက်နှက်ခဲ့ကြောင်း ရက် သံသွားလျှင် သူမအနေဖြင့် ဂျော့အပေါ်
ရွံ့ပွဲဖွဲ့နိုင်သည်ဟု တွက်ကြံတော့မည်မှာသေချာသည်။ ယင်းသို့ ဆိုလျှင်
စိမ့်ကန်းကြီးတစ်ခုလုံး သတိရေသွန်ဖြစ်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သည်ဒေါက်တာ
ငတိုးကလေးကို နှုတ်ပိတ်သွားအောင် လုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်။ “ဒေါက်တာ
ဘာလို့ချင်သလဲ။ ပိုက်ဆံလား” “မဟုတ်ဘူး” သူမ မျက်နှာ ရိမ်သွားသည်။ “ဒါဖြင့်
ဘာလို့ချင်သလဲ” ဒေါက်တာ ခေါင်းပုံပြီး ကော်ဇောခင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
သူတော်တော် ရှက်နေပုံရသည်။ မျက်နှာကြီးလည်း နီလို့။ “... ငါ မင်းကို
အများကြီး ခင်မင်မိပါတယ် အီး။ မင်းအတွက်ဘာအန္တရာယ်မှလည်း
မဖြစ်စေချင်ပါဘူး” သူမက ကြိုးစား၍ ပြသည်။ “ကျွန်မအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ
မရှိပါဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်မကမဟုတ်တာဆိုလို့ ဘာမျှ မလုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ
ပြောတာ ယုံပါ။ ဂျော့မဲလစ်အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”
သူမက ဒေါက်တာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဒီကိစ္စ လုံး
မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒေါက်တာ
သူမ၏ လက်ကို ပြန်ဆုပ်လိုက်သည်။ ခပ်တင်းတင်းကလေး
ညစ်ထားသည်။ “ရပါတယ် အီး။ ငါကလည်း တကယ်ကို မေ့ပစ်ချင်နေတာပါ။
ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေမှာ အလောင်းကို မှုခင်းဆရာဝန်က ရင်ခွဲစစ်ဆေးလိမ့်မယ်။
ငါလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါတော့ ငါ့ကိုလည်း ငါ့သိသမျှ
ထွက်ဆိုခိုင်းကြမှာ သေချာပါတယ်” သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ
ဝင်လာကြသည်။ “အဲဒါတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။
ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း အများကြီး တင်ပါတယ်” ဒေါက်တာ
အီးပဲ၏ လက်ကို ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။ “လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အီး။ ငါ့မှာ
ဒေါက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ကျွမ်းသောကျိန်ဆိုထားတဲ့ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါအဲဒီလို မလုပ်နိုင်အောင်တားနိုင်တဲ့အချက်တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်” သူမက
အားကိုးတကြီး အမူအရာနှင့် ကြည့်သည်။ “အဲဒါက ဘာလဲ” ဒေါက်တာ
လေသီအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “ကိုယ့်မိန်းမ ထောင်ထဲဝင်ရမယ့်အလုပ်မျိုးကို
တယ်ယောက်ျားကမှမလုပ်ပါဘူး အီးဖ”

မူခင်းဆရာဝန်၏ ရွှင်ခွဲစမ်းသပ်မှုမပြုလုပ်မီ နှစ်ရွက်အလိုတွင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား တရားသူကြီးက ရိုးခန်းထဲမှာပင်လက်ထပ်ပေးသည်။ ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားအား မချစ်မနှစ်သက်ဘဲနှင့်အရေးပေါ် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းအတွက် အီးဗ်မှာ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထုမနာဖြစ်မိရသည်။ သို့သော် သူမအဖို့ ရှေးစရာလမ်းမရှိတော့၊ ထွက်ပေါက်မရှိတော့။ ဒေါက်တာ တိုးကြီးကတော့ သူ့ကို ငါတစ်သက် လုံးပေါင်းသွားရ တော့မယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ။ အကျသားပဲ။ ပေါင်းနိုင်ပေါင်း။ ရှင်ခွဲစမ်းသပ်ပြီး တာနဲ့ သူ့ကို ချက်ချင်း ကွာရှင်းပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒါဆိုရှင်အားလုံးကိစ္စ အေးရော။ ဥဏှိယောကလမ်းရေးမှူး နှစ်ခပ်ပက်ပါးစံမှာ ပြဿနာကြုံရသည်။ ဂျော့မဲလစ်ကို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သူ့သိထားပြီဟု ယူဆထားသည်။ သို့သော်သက်သေခံပြုရန် အထောက်အထား မရှိဖြစ်နေသည်။ ဘလက်ဝဲမိသားဖုန်နဲ့ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တစ်ကျိတ်တည်းတစ်ဉာဏ်တည်း နှုတ်ပိတ်နေကြသည်။ သည်ပြဿနာ သူက မဖြေရှင်းနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက သူ့ အထက်အရာရှိထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ် ဟာရီးကွန်းနှင့် ဆွေးနွေးနေသည်။ ဟာရီးကွန်းမှာ အောက်ဆုံးအဆင့်မှ တက်လာပြီးအတွေ့အကြုံ ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကွန်းက ပက်ပါးစံ ပြောသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။ ပြီးတော့မှ သူကပြောသည်။ “အဲဒါတွေအားလုံးက မီးခိုးတွေပါ နစ်မိ။ မင်းက သက်သေခံအထောက်အထားတစ်ခုမှ မပြနိုင်တာဘဲ။ ဒီအတွင်းသာ ရုံးတင်ရင် တို့ကူအားလုံးက ဝိုင်းရယ်ပစ်ကြလိမ့်မည်” ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအချက် ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါ တယ်” သူက သက်မချသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အထင်မှန်တယ်လို့ပဲ ကျွန် တော်ယုံကြည်နေတယ် ဆရာ” သူက စဉ်းစားနေပြန်သည်။ “ဒါနဲ့ ကျွန်တော်အတွားကြီး ကိတ်ဘလက်ဝဲနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်တယ်။ ဆရာ သဘောတူသလား” “ဘုရားရေ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ” တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူက မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ဦးစီးခေါင်းဆောင်၊ သူ ပြောချင်တာတွေ ရှိနိုင်တယ်” “ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ကြပ်ကြပ်ထားပါ နှစ်ခါ၊ ခြေချော်လက်ချော်တော့မဖြစ်ပါစေနဲ့။ မတော်ရင် ဖုန်းသွားနင်းသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်” ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် သတိထားပါမယ် ဆရာ” သို့ ဖြင့် ထိုနေ့နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မစွက်ကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ ရုံးခန်းသို့လာခဲ့သည်။ အတွားကြီးအသက်က အနည်းဆုံး ရှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိပြီဟုနှစ်ခပ်ပက်ပါးစံက ခန့်မှန်းမိသည်။ သို့သော် အတွားကြီးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်း နုပျိုသန့်စွမ်းနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ သူမ၏အမူအရာတွင် ဇရာ၏အရပ်အယောင်များ လုံးဝ မတွေ့ရ။ အတွားကြီးက တော်တော် လျှို့ဝှက်သည်။ သူမသည် ဘလက်ဝဲမိသားစုကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းရအောင် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းထားခဲ့သည်။ “ကျွန်မ အတွင်းရေးမှူးက ပြောတယ်။ ရှင်က အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆို” ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဂျော့မဲလစ်အလောင်းကိုရှင်ခွဲ စစ်ဆေးတော့မယ်။ ဂျော့မဲလစ် သေဆုံးမှုမှာ မဒမ်ရဲ့ မြေးမကလေးပါဝင်ပတ် သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ လုံး မထင်ပါဘူး” “ကျွန်မလည်း လုံးဝမထင်ပါဘူး” အတွားကြီးက ပြုတ်ပြုတ်ပင် ပြောသည်။ ဖာမူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောပါရစေခင်ဗျား။ နွဲ့အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောပါရစေခင်ဗျား။

ရဲထောက်လှမ်းချက်တိုင်းလိုလိုပဲ
သတ်ချင်တုံရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့အကြောင်းကိုသလေးအနက်ထားပြီး
ဖော်ပြကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်ဆိုရင်ဂျေမဲလစ်ဟာ
ပိုက်ဆံသိုက်တူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မိန်းမလည်းသိပ်ပွေတယ်”
အဘွားကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ထောက်လှမ်းရေးသမားကဆက်ပြောသည်။
“သူက မဒမ်ရဲ့ မြေးမကလေးကို လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့သူဟာ စိုက်ကော်လို့
ချုံပေါ်ရောက်ဆိုသလို သန်းကြွယ်သူဌေးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။
သူဟာ အလက်ဇန္ဒရာကို ခဏခဏ ရိုက်နှက်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ အလက်ဇန္ဒရာက ကာရှင်းနိုင်တောင်းတယ်။ သူက လက်မခံဘူး။ ဒါကြောင့်
အလက်ဇန္ဒရာအနေနဲ့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ဖို့တစ်လမ်းပဲ
ရှိတော့တယ်” မစ္စကကိတ်ဘလက်ဝဲက ကြော်ငြာပြီး ကြည့်နေသည်။ သူမ မျက်နှာဇွဲခြုံ
သွားရှိတာ။ ၄ ခြံ ၄ ခု ၄ ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း
သက်သေပြနိုင်ဖို့အတွက်ကျွန်တော် အထောက်အထားတွေ ရှာကြည့်ပါတယ်။
ဂျေမဲလစ်က ပျောက်ဆုံးမသွားခင်ကလေးမှာ စီဒါကွန်းမြင့်ရပ်သာမှာ
ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ အဲဒါဟာဘားကျွန်းကို သွားရောက်နိုင်ဖို့ ကုလည်း
နှစ်လမ်းသာရှိတယ်။ တစ်လမ်းက လေယာဉ်လမ်း၊ တစ်လမ်း ကုတ်သဘောလမ်း၊
နယ်မြေရှမ်းရဲ့ သတင်းပို့ချက်အရဆိုရင် ဂျေမဲလစ်က ဘယ်လမ်းကိုမှ
အသုံးမပြုခဲ့ဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်က အံ့ဖွယ်တန်ခိုးအစမ်းတွေကို
လုံးဝမယူပါဘူး။ ဆိုလိုတော့ ဂျေမဲလစ်ဟာ ရေပေါ်လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့
လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့
သူဟာအဲဒီကမ်းခြေတစ်နေရာရာက မော်တော်တစ်စီးစီးနဲ့ ကျွန်းကို
ကူးသွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်” မန ကန်တော် မော်တော် နဇူ ဒင်မီးခရပ်ဒါန
ကျွန်တော်က မော်တော်အငှားဌာနတွေ လိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ
ဘာသိလာရသလဲ ဆိုတော့ ဂျေမဲလစ် အသတ်ခံရတဲ့ နေ့ကညနေ
လေးနာရီလောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ဂျီလကေးဆိပ်ကမ်းကိုရောက်လာပြီး
မော်တော်တစ်စင်း ငှားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ သူက အဲဒီမော်တော်ကို ဆိပ်ကမ်းမှာ
ထားခဲ့ပြီး သူ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က လာယူလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ သူက
မော်တော်ငှားခ ပိုက်ဆံကို လက်ငင်းပေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အငှားပြေစာ
အပေါ်မှာတော့ သူက သူ့နာမည်ကို ဆိုလန်းဒူးနတ်စံဆိုပြီး ပေးသွားတယ်။ ဒါကို
ဘယ်လို သဘောထားမလဲ” ဆို ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မ
မြေးမကလေးနှစ်ယောက်ကိုထိန်းတဲ့ ကလေးထိန်းအမျိုးသမီးပဲ။ သူ
ပြင်သစ်ပြန်သွားတာ သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ” ဦးပိနာတွင်
ကျေနပ်ရပ်ပေါ်လွင်နေသည်။ “ဒီကမ်းခြေ
ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာကျပြန်တော့လည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကပဲ
တခြားမော်တော်တစ်စင်း ထပ်ငှားပြန်တယ်။ သူက အဲဒီမော်တော်နဲ့ထွက်သွားပြီး
နောက်သုံးနာရီလောက်အကြာမှာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမော်တော်အငှား
ပြေစာပေါ်မှာ ဆိုလန်းဒူးနတ်စံဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့က
အဲဒီအမျိုးသမီးကိုပဲ သံသယဝင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
ခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားမရနိုင်ကြသေးဘူး။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဆိပ်အနက်နဲ့
တော်တော်ကို ချောယုံလို့လည်း ပြောပါတယ်။” “နောက်တစ်ခုလည်း
အဲဒီအမျိုးသမီးက ဆိပ်တစ်ခုထဲထားပါတယ်” “အလက်ဇန္ဒရာက သူယောက်ျားကို
ဘယ်တော့မှ မသတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ လုံး မယုံဘူး” အဘွားကြီးက အခိုင်အမာ
ပြောသည်။ “ကျွန်တော်လည်း မယုံပါဘူး မဒမ်။ တကယ်သတိတာက
သူ့အစစ်အမှန်” အဘွားကြီးက ကျောက်ရုပ်လို

ငြိမ်ကျသွားသည်။ “အလက်ဇန္ဒရာသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့နေ့ကသူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်
ပြီးပါပြီ။ မနက်ပိုင်း နယူးယောက်မှာ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့
တွေ့လုပ်ရတယ်။ ပြီးတော့နယူးယောက်ကနေပြီး အိမ်ဟားဘားကျွန်းကို
လေယာဉ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မော်တော်နှစ်စင်းကို
သူကားတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး” သူက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်ကာ
ဆက်ပြောသည်။ “ဒါကြောင့်သုကိုယ်သူ ဆိုလန်းဒူးနတ်စလို့ နာမည်လိမ်နဲ့
မော်တော်ကားတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အလက်ဇန္ဒရာနဲ့ ရပ်ချင်းဆင်တူလို့ ဖြစ်ရမယ်လို့
ကျွန်တော်က ကောက်ချက်ချပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဂျော့မဲလစ်ရဲ့
ဓာတ်ပုံကိုယူသွားပြီး အိပ်နေတဲ့တိုက်ခန်း လူတွေကို လိုက်ပြကြည့် ပါတယ်။
ဂျော့မဲလစ်ဟာ အိပ်အခန်းကုန်ခဏခဏလာတတ်တယ်လို့ သူတို့က
ထွက်ဆိုကြပါတယ်။ အဆောက်အအုံမှူး ပြောပြချက်အရဆိုရင် တစ်နေ့ညမှာ
ဂျော့မဲလစ် ရောက်လာပြီး အိပ်မက်သေလုမတတ်အောင်
ရိုက်နှက်သွားသေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကို မဒ်မသိပါသလား” “မသိပါဘူး” သူမ
အသံက တိုးတိုးကလေး။ “ဂျော့မဲလစ်က အဲဒီအတိုင်းပဲ ရိုက်နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ
သူ့ရဲ့ စရိုက်ဝါသနာတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် မိလို့ အိပ်မက် သူ့အပေါ် မကျေဘူး။
သူကဲ့သို့သတ်ချင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ဂျော့ကို အိပ်ဟားဘားကျွန်းကို ညာခေါ်သွားပြီး
သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ” သူက အဘွားကြီးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။
အဘွားကြီးမော့ အိပ်အပေါ်တွင် နိုင်ထက်စီးနင်းလေသံမျိုးဖြင့်
ပြောခဲ့မိခြင်းအတွက် သုကိုယ်သူပင် အပြစ်တင်မိသည်။ “အိပ်မက် ပြောတော့
အဲဒီနေ့မှာသူက ဝါရှင်တန်ကို ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက
လေယာဉ်ကွင်းကိုလိုက်ပို့တဲ့တက္ကစီဒရင်တကို ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက်
ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။
ဝါရှင်တန်ကိုထွက်မယ့် လေယာဉ်ကို မမီလိုက်လို့ သူတော်တော်
ဗျာများသွားရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဝါရှင်တန်ကို မသွားဖြစ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်အထင်ပြောရရင်တော့သူဟာ အနက်ရောင်ဆိပ်စပ်တပ်ပြီး
ဟိန်းပြည့်နယ်ကို လေယာဉ်နဲ့လိုက်သွားတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ
မော်တော်တွေ ငှားတယ်။ ဂျော့မဲလစ်ကို သတ်တယ်။ အလောင်းကို
ရေထဲပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ရွက်သဘောကို ဆိပ်ခံတံတားမှာ ပြန်ထား၊
အပွဲကားလာတဲ့ မော်တော်နဲ့ တစ်ဘက်ကမ်းကတို့ မော်တော်ဆိပ်ကို ပြန်လာ၊
အဲဒီအချိန်မှာ မော်တော်ဆိပ်ကပိတ်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ
မသိနိုင်တော့ဘူး” မစ္စကိုက်တိတလက်ဝဲက ပက်ဝါးစိုကို အကြာကြီး
စိုက်ကြည့်နေ “အခု ရှင်ပြောသွားတာတွေ အားလုံးဟာ
သုယိုက်ယူဆချက်သဘောပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူးလား” “ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား” သူ့အနေဖြင့် အမဲအရ ချုပ်ကိုင်ရန်
အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်တော်က မုခင်းဆရာဝန်တွေရဲ့ စစ်ဆေးချက်ကိုပဲ
စောင့်ကြည့်ဖို့ ရှိတော့တယ်။ အမှန်ကတော့ မဒ်မရဲ့ မြေးမကလေးအကြောင်းကို
မဒ်မအသိဆုံးပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်
အထောက်အကူပြုနိုင်မယ့်အချက်တွေ ရှိရင် ကျေးဇူးပြုပြီး
ပြောပေးချင်ပါတယ်” သူမသည် မလှုပ်မယွက် ထိုင်ကာ အကြံထုတ်နေသည်။
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ “ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခုတော့
ပြောနိုင်ပါတယ်” နစ်ခပ်ပက်ပီးစ် ရင်ခန့်မြန်လာသည်။ သူ ပစ်လိုက်သော
ကျည်ဆန်သည် ပစ်ကွင်းကို တည့်တည့်ဝင်သွားပြီ။ သူက ကိုယ်ကို
ရှေ့သို့ကိုင်လျက် “ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျား” အဘွားကြီးက ဖြည်းဖြည်းနှင့်

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။ “ဂျော့မဲလစ် အသတ်ခံရတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မ
မြေးကလေး အီးဗီနဲ့ ကျွန်မတို့က ဝါရှင်တန်ကို
ရောက်နေတယ်” ထောက်လှမ်းရေးမှူးမျက်နှာတွင် အံ့ဩရိပ်တွေ
ပေါ်သွားသည်ကိုအဘွားကြီး သတိထားလိုက်မိသည်။ မင်းက တော်တော်
အသေးတဲ့သူငယ်ပဲ။ အဘွားကြီးက တွေးလိုက်မိသည်။ ဝါက
ဘလက်ဝဲမိသားနှင် ငါသွေးကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းထင်သလို လွယ်လွယ်နဲ့
စတေးခံလိမ့်မယ် မှတ်လိုလား။ သတင်းစာတွေထဲမှာ လုံး မပါစေရဘူး။ အီးဗီကို
လူသတ်မှုတရားခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ဘယ်တော့မှ အပြစ်ပေးမခံစေရဘူး။
၅၅မင်းဆရာဝန် ဂျူရီအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဂျော့မဲလစ်သည်
အမည်မသိ တိုက်ခတ်မှု သို့မဟုတ် တိုက်ခတ်သူများ၏ လက်
ချက်ဖြင့်သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၏။ ရန်သူမြေတရားရုံးတွင် မှခင်းဆရာဝန်
စစ်ဆေးပုံသို့ ဒေါက်တာပတ်တာတင်ပလက်တန်လည်း လာရောက်သည်ကို
တွေ့ရသောအခါ အလက်ဇန္ဒရာကအံ့လည်း အံ့ဩမိသည်။ ကျေးဇူးလည်း
တင်မိသည်။ “ကျုပ်က အားမငယ်ရအောင် အားပေးဖို့ သက်သက်လာခဲ့တာပါ” ဟု
သူက အလက်ဇန္ဒရာအား ပြောသည်။ အလက်ဇန္ဒရာသည်
ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် စိတ်ကို တုတ်နှင်သမျှ ထိန်းထားနိုင်သည်ဟု
ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က ယူဆသည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်နှာနှင့်
မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်မှုအရိပ်အငွေ့ကလေးများကိုတော့ မြင်ရသည်။
ခေတ္တရပ်နားချိန်တွင် ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က အလက်ဇန္ဒရာအား
လင်ကုန်းဗီးလ်မှ ပင်လယ်အော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ရွှေပုစွန်
စားသောက်ဆိုင်ကလေးသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ “ဒီကိစ္စတွေ ပြီးသွားတဲ့အခါ
မင်းအနေနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ရင်သိပ်ကောင်းမယ်။ ခဏဖြစ်ဖြစ်ပေါ့” ဒေါ
က်တာက ပြောသည်။ “ဟုတ်ကို အီးဗီကလည်း သူနဲ့အတူ သွားကြမယ်လို့
ပြောပါတယ်” သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ပူဆွေးရပ်များ ထင်နေတုန်းပင်
ရှိသေးသည်။ “ဂျော့သေပြီဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံနိုင်သေးသလိုပဲ။
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပဲ ထင်မှတ်နေပါတယ်” “အဲဒါ ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှလည်း
သောစိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြေဖျောက်နိုင်မှာပေါ့” “အဖြစ်ကတော့ တကယ်
မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ ဒေါက်တာ။ သူဟာ အလွန်တောင့်တဲ လူတစ်ယောက်ပါ”
သူမက ဒေါက်တာမျက်နှာ မော့ကြည့်သည်။ “ဒေါက်တာလည်း သူနဲ့
စကားပြောဖူးတာပဲ။ သူဟာ တကယ်လူတော်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား
ဒေါက်တာ” “ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊
လူတော်တစ်ယောက်ပါ” “၅” “လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကျွန်မ ဖျက်သိမ်းချင်တယ်” အီးဗီက
ပြောသည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဘ်စတားက သူ့ မိန်းမအား တအံ့တဩ ကြည့်
သည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်သိမ်းချင်တာလဲ” “အို ... ဒါက ရှင်းနေသားပဲ။ ကျွန်မက
ရှင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ တစ်သက်လုံး မပေါင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း
သိပါတယ်” “ဘာလို့ မပေါင်းနိုင်ရမှာလဲ။ မင်းက ငါ့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးပဲ” “ရှင်
ဘာလို့ချင်လို့လဲ။ ဘလက်ဝဲ မိသားစုပိုင် ပိုက်ဆံတွေ လိုချင်လို့လား” “ငါ
ပိုက်ဆံမလိုချင်ဘူး ... အီး၊ ငါဘဝငါ ဖိမိန့် နေနိုင်ပါတယ်။ မင်းလိုချင်တာ
ငါပေးနိုင်ပါတယ်” “ကျွန်မ လိုချင်တာက လက်ထပ်စာချုပ်
ဖျက်သိမ်းဖို့ ဝက်ဘ်စတားက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ “ဒါတော့ ငါ
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး” “ဒီလိုဆို ကျွန်မ တရားရုံးမှ
ကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ်” “ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ မင်း
သိတဲ့အတိုင်းအခြေအနေတွေက ဘာပြောင်းလဲမှုမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းရဲ့

မိတ်ကိုဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ရဲက တရားခံ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့အမှုက ပိတ်မသွားသေးဘူး။ မှင်နေတုန်းပဲ။ လူသတ်မှုဆိုတာက ဘယ်တော့မှပိတ်မသွားဘူး။ မင်းက ငါ့ကို ကျွန်းရင် ငါကလည်း အဖြစ်မှန် ဖော်ထုတ်ရမှာပဲ” သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မြှောက်ပြီးပြောသည်။ “ဆို သူ့ကို ကျွန်မ သတ်တယ်လို့ ရှင်ပြောချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား” “ဟုတ်တယ် တကယ်လည်း မင်းသတ်တာပဲ မဟုတ်လား” “ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ” “နအကြောင်းကြောင့်ပဲ မင်းက ငါ့ကို လက်ထပ်ရတာပဲ မဟုတ် လား” သူမ၏ မျက်နှာတွင် ရွံရှာမုန်းတီးရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ “ရှင် အလကားလူ၊ အချောငမား အခွင့်အရေးသမား” မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုချစ်လို့” “ကျွန်မက ရှင်ကို မချစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ရှင်နားလည်ရဲ့ လား။ ရှင်ကိုကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး” သူက ယုံယုံကလေး ပြီးသည်။ “မင်းကို ငါသိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် အဲဒါ” “အလကားနေရာနှင့်အတူ ခရီးထွက်ရန် အစီအစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။” “မမ ဘာဘာဒေါ်စိကျွန်းကို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်မလို့လုပ်နေတယ် ညီမရယ်” ဟု အဲဒီက အလကားနေရာအား ပြောပြသည်။ တကယ်တော့ ဘာဘာဒေါ်စိကျွန်းသို့ သွားရန်မှာ ဝက်ဘ်စတား၏စိတ်ကူးသာ ဖြစ်သည်။ ဝက်ဘ်စတားက ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ဖို့ ပြောတော့ ကျွန်မ ဘယ်မှမသွားချင်ဘူးဟု သူမက အပြတ်ငြင်းသည်။ “သွားလို့ ဖြစ်မလား အိမ်ရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်တာ မေ့တာလုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက တို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာခရီး မထွက်ရင် လူတွေက အမျိုးမျိုး ထင်ကြွေးပေးလာကြလိမ့်မယ် သိရဲ့လား” အလကားနေရာသည် ဝိတာတင်ပလက်တန်နှင့် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်စီ အပြင်ထွက်၍ နေလယ်စာ စားစပြုလာသည်။ အစတုန်းကတော့ ဂျော့အကြောင်းပြောချင်လို့ ဖြစ်သည်။ သူမတွင် ဘွားဘွားမလွဲလျှင် စကားပြောဖော်ပြောက မရှိ။ သည်လို့နှင့် လပေါင်းများစွာ ကြာလာသောအခါ အလကားနေရာမှာပိတာတင်ပလက်တန်နှင့် သွားအတူလာအတူ နေရသည်ကိုပင် အလွန်ပျော်ရွှင်နှစ်သက်မိတော့သည်။ သူမ ဘဝကလည်း အားကိုးရာမဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့တိုင်းရဲကတို့ ကမ္မလာ မိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဝိတာတင်ပလက်တန်က ယောက်ျားပီသ၍ အားကိုးလောက်သည်။ ပညာရပ် ဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း အလကားနေရာအား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုစုကုသ နိုင်သည့်စိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူက အလကားနေရာ၏ ခံစားချက်ကို မျှဝေခံစားတတ်သည်။ ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လည်း နေတတ်သည်။ “ကိုယ် လက်ထောက်ဆရာဝန် ဘဝတုန်းက အဖြစ်ကလေးတစ်ခုအလက်ကို ပြောပြဦးမယ်။ ဆောင်းရာသီ တစ်နေ့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်အိမ်တိုင်ယာရောက် သွားကုသရတယ်။ လူနာက အဘိုးကြီး၊ အရီးပေါ် အရေတင်လို့ ချောင်းတံဟုတ်ဟုတ်နဲ့ အိပ်ရှာထ လဲနေရှာတယ်။ ကိုယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို နားကျပ်နဲ့ နားထောင်မလို့ လုပ်တော့ သူလန့်သွားမှာစိုးလို့ ရင်ဘတ်ပေါ်ရေဒီယေတာတင်ပြီး နွေးသွားအောင် အရင်လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ် သူ့လည်ချောင်းနဲ့ မျက်လုံးတွေကို စစ်ဆေးကြည့် တယ်။ ပြီးတော့နားကျပ်ယူပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဘိုးကြီးက ဖြုန်းဆိုအိပ်ရာပေါ်က အလန့်တကြား ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်တော့တာပဲ။ ချောင်းဆိုးရောဂါတော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရေဒီယေတာစက်ကြောင့်အငွေ့လောင်တဲ့ ဒဏ်ရာကိုတော့ နှစ်ပတ်လောက် ကုယူခဲ့ရတယ်” အလကားနေရာက အလွန်သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေသည်။

သူမ ယခုလို မရယ်ခရသည့်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ပထမဆုံး အကြိမ်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်မောမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ “နောက်အပတ်လည်း ဒီလိုပဲ
အပြင်ထွက်စားကြဦးမယ်နော်” ပီတာတင်ပလက်တန်က ပြောသည်။ “ဒါပေါ့ ..
ထွက်ကြဦးမှာပေါ့” အီးဗီ၏ ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှာ မျှော်လင့်သည်ထက်
ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ ဝက်ဘီစတားက အရေပြားနူးညံ့၍ နေရောင်ထိမခံနိုင်။
ထို့ကြောင့်အီးဗီတစ်ယောက်တည်းသာ နေ့တိုင်း ကုမ်းခြေသို့ ထွက်သည်။
သို့သော်လည်း သူမတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ အဖော်တွေ
တစ်ပုံကြီးတွေ့သည်။ သူမအနီးတွင် အသက်ကယ်လှေသမားတွေ၊
ကုမ်းခြေသရဲတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေနှင့်လူပေါကြောတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ အီးဗီအတွက်တော့ တကယ့် ွတော်ကြီး လို
ဖြစ်နေသည်။ သူမသည်တစ်နေ့ တစ်ယောက် ထည်လဲနှင့်တွဲသည်။
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ယောက်ျားကတော့
ဟိုတယ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းခွေရင်း နီးချောကလေးပြန်အလာကို
တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေရှာသည်။ သူက အီးဗီအတွက် ဘယ်လို့မှ အသုံးမဝင်။
တစ်နည်းဆိုသော် အီးဗီအတွက် မလုံလောက်နိုင်၊ မတင်းတိမ်နိုင်၊ မရောင်ရဲနိုင်။
သို့သော် အီးဗီကလင်တော်မောင်ကို တစ်နည်းတော့ အသုံးချသည်။ အချစ်တော်
ခွေးလိမ္မာကလေးလို။ သူကလည်း သခင်မကလေးအလိုကို အမြဲတမ်း
လွှဲကံလျော့သည်။ သခင်မလေး ဘာပဲလုပ်လုပ် အမြဲတမ်း ကျေနပ်သည်။
အီးဗီကတော့ ယောက်ျားမကြိုက်သည့်အလုပ်တိုင်း တစ်ခုမကျန်လိုက်လုပ်သည်။
သူ့ကို စော်ကားသည်။ ဒေါသထွက်အောင် လုပ်သည်။ ဒါမှသူက သူမအပေါ်
မုန်းတီးစိတ်ဝင်လာပြီး ကွာရှင်းပေးမည့် မဟုတ်လား။ သို့ပေမဲ့ သူကတော့
အီးဗီဘာလုပ်လုပ် ဘာမှမပြော၊ ဘယ်လိုမှမတုန်လှုပ်၊ အမြဲတမ်း
ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်တော့သည်။ ဦးတာလိုလုံခြုံကာလတွေ
အများကြီးကုန်လွန်လာခဲ့ ပါပကော။ မစ္စက် ကိတ်ဘလက်ဝဲက အတိတ်ကို
ပြန်တွေးနေမိသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ဇန်လွန်လာနေပြီ။ သူမသည် တိုးတက်
ကုန်းနုအသုံးနှင့်သည်။ ကရူဂျာ-ဘရင်းလမ်တက် လုပ်ငန်းကြီးတွေအတွက်
အရည်အချင်းရှိသော ဦးစီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မလွဲမသွေ အရေးကြီး
လိုအပ်နေပြီ။ ဘလက်ဝဲမိသားစုဝင်ထဲက ဖြစ်ရမည်။
ဘလက်ဝဲမိသားစုသွေးပါဝင်သူ ဖြစ်ရမည်။ ဒီအတိုင်းဆို ငါ့နေရာ ဆက်ဆံနိုင်မယ့်
လူတစ်ယောက်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ဟု တွေးကာ မစ္စက်ကိတ်ဘလက်ဝဲက
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ကုမ္ပဏီအတွက် လူတိုင်း အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။
စီမံကိန်းတွေချနေကြတယ်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ ကြတယ်။
ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ။ တစ်နေ့မှာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ်လုံးကို သူတို့က
အပိုင်စီးချင်လို့ပေါ့။ ဒီအဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ လုံးဝ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။
ပျားရည်ဆမ်းခရီးမှ ပြန်ရောက် လာကြပြီး နောက် တစ်ပတ်အကြာတွင်
ဝက်ဘီစတားက အီးဗီအား ပြောသည်။ “ကိုယ်အလုပ် ပြန်ဝင်ရတော့မယ် အီးဗီ။
ခွဲစိတ်ကုသစရာ လူနာတွေက တစ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်။ နေပိုင်းမှာ ကိုယ်မရှိတဲ့အခါ
အီးဗီတစ်ယောက်တည်းပျင်းနေမှာကို ကိုယ်သပ်ပြီး စိုးရိမ်မိတယ်ကွယ်” ရုပ်တယ်၊
မပူပါနဲ့။ ကျွန်မ ပျော်အောင်နေတတ်ပါတယ်” ဝက်ဘီစတားသည် မနက်တိုင်း
အိပ်ရာမှ စောစောထ၍ အလုပ်သို့ သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင် အီးဗီကတော့
အိပ်ကောင်းတုန်း။ သူမ အိပ်ရာမှထ၍ မီးဖိုခန်းထဝင်လာသောအခါ စားပွဲပေါ်တွင်
နံနက်စာ အသင့်ပြင်ပြီးသား တွေ့ရသည်။ ဝက်ဘီစတားသည် အီးဗီနာမည်နှင့်
ငွေစုတက်စာရင်းလည်း ဖွင့်ပေးသည်။ စုငွေကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်မသုံး။
အမြဲတမ်းသာ ထပ်ဖြည့်နေသည်။ အီးဗီကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ငွေကို

ရေလိုသုံးပြုနိုင်နေသည်။ သို့သော် ဝက်တံတားက ဘာမှမပြော။ သူမ
ပျော်လှုပ်ပင် သူလည်း ပျော်လှုပ်ပြီ။ အိမ်ထဲက သူမ၏ လင် “ရီရီ အတွက်
အဖိုးတန်ရတနာတွေဝယ်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်ရတိုင်း
တွဲနေကြသည်။ သို့သော် ရီရီကအလုပ် ကောင်းကောင်းမလုပ်၊ အိမ်ထောက်ပံ
သော ပိုက်ဆံကိုသာထိုင်သုံးနေသည်။ ဒါနှင့်တောင်မှ သူမက
မကျေနပ်ချင်သေး။ “ငါ မင်းနဲ့ဆက်တွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ကြွားရင်
ငါ့သိက္ခာတွေ ကျပြီး အလုပ်ထိခိုက်မှာ စိုးရတယ်” ကျွန်မလည်း နားလည်မိပါတယ်
မောင်ရယ်” မင်းက နားလည်တယ် ဟုတ်လား။ ဘာနားလည်တာလဲ၊
ပြဇာတ်လောကအကြောင်း မင်းဘာနားလည်လို့လဲ၊ မင်းက ရွှေငွေကိုကိုက်ပြီး
မွေးလာတဲ့ မိန်းမပဲ” သူပြောသမျှ အိမ်မှာ ခေါင်းဝှံခံနေရသည်။ သူမ
ကျေနပ်ပါစေတော့ဆိုပြီးလည်း အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေ ထပ်တလဲလဲ
ဝယ်ပေးရသည်။ အဆိုးစွန်ပြောရလျှင် သူ့အခန်းကားခကိုလည်း ပေးရသည်။ သူ
အလုပ်ကောင်းရရေးအတွက် ကျွေးမွေးသော ညစာစားပွဲများအတွက်လည်း
အိမ်ထဲကပင် အကုန်အကျခံရသည်။ အိမ် သူ့ကို ခွဲမရအောင် စွဲလန်းနေသည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် ၂၄ နာရီလုံးလုံး မခွဲတမ်း တွဲနေချင်သည်။ သို့သော် နေလို့မဖြစ်၊
အခြေအနေက မပေး။ သူမတွင် တရားဝင် ယောက်ျား ရှိနေသည်။ အိမ်သည်
ညတိုင်းလိုလို ရှုမံနာရီ ကိုးနာရီမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။
လင်တော်မောင်ကြီးက ညစာ အဆင်သင့် ချက်ပြုတ်စီစဉ်ထားထမင်းချက်
ဝတ်စုံကြီးဝတ်ပြီး အိမ်အား တစ်ချက်နှိမ့်လိုက်ရလျှင်ပင် သူ့အဖို့
အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေပြီ။ အိမ်၏ ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်နေသည်ကိုလည်း
တစ်ခန်းပင် မေးတော့။ နောက်နှစ်တွင် အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပိတာတင်ပလက်တန်တို့
မပြတ်တုံလာကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရမနေနိုင်အောင်
စွဲလန်းနေကြပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာက စိတ်ကုဆေးရုံရှိ ဖခင်ထံသွားလည်တိုင်း
ပိတာတင်ပလက်တန်က အမြဲတမ်းပါလာသည်။ အခုလို နေရတော့
အလက်ဇန္ဒရာကအလွန်ပျော်သည်။ သူမ၏ ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားမည့်
အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ရရှိ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိရသည်။ တစ်နေ့တွင်
ပိတာသည် အလက်ဇန္ဒရာကို ခေါ်ရန် လာရင်း အဘွားကတိနှင့် ဆုံမိသည်။ “အိမ် ..
မင်းကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုး။ ဆရာဝန်တွေတစ်ဒီဇင်လောက်ကို ငါ
သပြီဟဲ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါကတော့ အခုထိ အသက်ရှင်တုန်းပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းက
စီးပွားရေးအကြောင်း ဘယ်လောက်နားလည်သလဲ” သိပ်တော့ နားမလည်ပါဘူး
အဘွား” “ငါးလုပ်ငန်းက အစုစပ်လုပ်ငန်းလား” “မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျား” “အလကားပဲ။ စီးပွားရေး နားမလည်ရင် ဘာလုပ်နေစရာရှိသေးသလဲ။
မင်းအနေနဲ့ အခွန်အတုပ်ကိစ္စ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက်ရှိရမယ်။
ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ငါ့လူရှိပါတယ်။ ငါတွေ့ပေးမယ်။ သူနဲ့တွဲလုပ်ပါ” “ဟုတ်ကဲ့ ..
ရပါတယ် အဘွား။ ကျွန်တော်အလုပ်လည်း အဆင်ပြေနေပါတယ်” “ယောက်လည်း
အလွန်ခေါင်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” အဘွားကြီးက
အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့လှည့်ကာ “ဒီသူငယ်ကို ညစာစားဖိတ်လိုက်၊ သူ့ကို
ငါ့စီးပွားရေးပညာပေးချင်တယ်” အပြင်ရောက်တော့ ပိတာက
ပြောသည်။ “မင်းဘွားဘွား ငါ့ကို သိပ်မကြည်ချင်ဘူး ထင်တယ်” အလက်ဇန္ဒရာက
ရယ်သည်။ “မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကို သဘောကျပါတယ်။ သူက ရှင်ကို
မုန်းရင်ဒီစကားမျိုး ဘယ်ပြောပုံမလဲ။ သဘောကျလို့သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ပြောတာပေါ့” “ဒါနဲ့ငါက မင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောရင်
အဘွားကြီးကဘယ်လိုများ ပြောလိမ့်မလဲ အလက်” သူမက မော့ကြည့်ပြီး
ပြုလိုက်သည်။ “သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့ မောင်ရယ်” အဘွားကတိက

အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပီတာတင်ပလက်တန်တို့ တစ်ကွဲတွဲဖြစ်နေသည်ကို
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူမက ဆရာဝန်ကလေးကို
သဘောကျနေသည်။ အလက်ဇန္ဒရာအတွက် လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သဘောရသည်။ သို့သော်လည်း အဘွားကြီးက စီးပွားရေးသမား။
အမြတ်မရဘဲသာအလုပ်မှ မလုပ်ခင်။ သူမသည် မီးဖိုဘေးတွင်ထိုင်ရင်း
ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့အား တစ်မိမိမဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ “ဘွားဘွား ဒီစကား ပြောတာ
စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်” သူမကညာပြောသည်။ “စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်က အလက်ဇန္ဒရာကို လက်ထပ်ပါရစေဆိုပြီး
ဘွားဘွားဆိုမှာ ခွင့် လာတောင်းနေတယ်။ ဘွားဘွားက လည်းကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း
ဦးစီးနိုင်မယ်လို့လဲ လိုချင်တယ်။” ကျွန်တော်တို့က စီးပွားရေးစကား ပြောနေတာ
မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား။ အသက်နဲ့ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်
ချစ်နေကြတာရဲ့ လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်းပန်နေတာပါ။” “ခလေ .. တစ်ဘက်က
ကြည့်ပြန်တော့လည်း မောင် စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်ဆိုတော့ လူတွေရဲ့
စိတ်သဘောကို သိနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဝင်လာရင်
ကျွမ်းကျင်တဲ့စေ့စပ်ဖွဲ့နွဲ့ဖြေရှင်းသမားတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
အဒီတော့ ...” “အဒီလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်က
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဆေးပညာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ စီးပွားရေးကို
စိတ်မဝင်စားပါဘူး” “မောင်ပြောတာကို ဘွားဘွား မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွား
ပြောနေတဲ့ စီးပွားရေးက လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်စီးပွားရေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။
မောင်က မိသားစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရင် ကြီးကျယ်တဲ့ မိသားစု
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ရ ..” “ဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်
ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကုရူဂျာဘရင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဘယ်လိုမှ
ပါဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ယောက်သာ
ရှာပါတော့” အဘွားကိတ်က အလက်ဇန္ဒရာဘက်သို့ လှည့်၍
မေးလိုက်သည်။ “အဒီတော့ သမီးက ဘယ်လို သဘောရသလဲ” “သမီးကတော့ ပီတာ
စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မှာပဲဘွားဘွား” “အလကား ...
ကျွေးငွေကန့်မ” အဘွားကြီးက
ကျန်ဆဲလိုက်သည်။ “တစ်ကြိမ်ကောင်းဆန်တဲ့ကောင်မ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အတူတူပဲ” သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ “ခလေ ...
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အခြေအနေဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပါပဲ။ တစ်နေ့
ကျွန်တော့် မင်းတို့လည်း အမြင်မှန်ရလာနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းတို့
အမိထောင်ပြုရင် သားသမီးယူမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလား” ပီတာက
ရယ်လိုက်သည်။ “ဒါက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားက
ဒီနေရာမှာ ဩဇာပေးချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့အလက်ကတော့ အမိထောင်ပြုပြီးရင် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲနေချင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ ဩဇာမှ မခံချင်ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီးလာရင်လည်း သူတို့ သဘောအတိုင်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲထားမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုက
ဩဇာမပေးပါဘူး” အဘွားကိတ်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီး
ပြုံးလိုက်ပြီး “ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ မင်းတို့သဘောအတိုင်းပဲ လုပ်ကြပါ
လုပ်ကြပါ။ ဘွားဘွား ဩဇာမပေးတော့ပါဘူး” အလက်ဇန္ဒရာနှင့်ပီတာတို့သည်
ပျားရည်ဆမ်းခရီး ပြန်ရောက်လာစွဲနောက် နှစ်လအကြာတွင် အလက်ဇန္ဒရာမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။ သည်အကြောင်း အဘွားကိတ်အား ပြောပြသောအခါ

အဘွားကြီးမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေမိတော့သည်။ သိပ် ကောင်းတယ်။ ငါ့ဆုတောင်း ပြည့်တာပဲ။ ကေနွယ်သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်ရမယ်။ အိမ်၏က အိပ်ရာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှဲကျန်ရစ်သည်။ ရီရက ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူ ငါ့ကို မကျေနပ်တော့ဘူး။ သူ့အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး။ သူ့မှာတခြားကောင်မတွေ ရှိနေပြီ။ အိမ်၏က တွေးရင်း မျက်ရည်များပင် လည်လာမိသွယ်။ ရီရပြန်ဝင်လာသည်။ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “ဟေး ... အိမ်။ မင်းက အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး။ မျက်နှာလည်းအရေတွေတွန့်လာပြီ။ အရင်လို မလှတော့ဘူး” ကြားရသောစကားက အိမ်အတွက် ဓားထက်ထက်ဖြင့် ထိုးဆွလှက်သလို ခံစားရသည်။ သူမနှင့် ရီရတို့၏ အသက်ကာခြားမှုကို တွေးမိပြီးသူမ ဝမ်းနည်းလာသည်။ သူမက ၂၅ နှစ်။ သူက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်။ ဂြုဉ်ကုန်းနာရီမှ အိမ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝက်ဘီစကားမှာ မီးဖိုထဲတွင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အလှူပျံ့များနေသည်။ သူက နှိုးသည်ကို အနမ်းဖြင့် ဆီးကြသည်။ “အတော်ပဲ .. အိမ်။ ဒီနေ့ မင်းအကြိုက်ဟင်းတွေ ကိုယ်ချက်ထားတယ်” ဒါန မောင်။ ကျွန်မ မျက်နှာပါ ဟာတွေ ပြန်လုပ်ပေးပါဦး” “ဘာတွေတုန်း” သူမက မျက်လုံးအောက်မှာ အရေတွန့် ကလေးများကို လက်နှင့်ထောက်ပြပြီးတွေ့ပါ” “သူ ဒါတွေက သဘာဝ အရေးအကြောင်းတွေပဲကွယ်။ ဘာမှလုပ်ရာ မလိုပါဘူး။ ဝိုလို့တောင်မှ လုပ်သေးတယ်” “က .. က ကောင်းပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ။ မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ်” “ဘယ်တော့လုပ်ပေးမလဲ” “တစ်လခွဲလေ စောင့်ရလိမ့်မယ်။ လူနာတွေ တန်းစီနေလို့ပဲ” “မရဘူး။ မရဘူး။ ကျွန်မက ရှင်လူနာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်မိန်းမ။ အဲဒီတော့ .. မနက်ဖြန်လုပ်ပေး ... ဒါပဲ” “မနက်ဖြန် စနေနေ့လေ။ ဆေးခန်းပိတ်တယ်” “မပိတ်နဲ့။ ဖွင့်ပြီးလုပ်ပေး” “က .. ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ်ကြည့်ပါဦးမယ်။ လာ ... လာ” သူက အိပ်အား အလပြင်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ အိမ်၏အား ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းပြီး အားကောင်းသော မီးရောင်အောက်တွင် သူမ၏ မျက်နှာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုခဏ၌သူသည် မယားကြောက်သော လူရိုးလူအ အဖြစ်မူသည် အလွန်တော်သောဆရာဝန်တစ်ယောက် အသွင်သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ တကယ်တော့ သည်အတွက် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဟု သူက ထင်သည်။ သို့သော် သူ့အထင် မှားသည်။ တကယ်လုပ်ကုလုပ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ဖိုအနေဖြင့် ရီရကို လက်လွှတ်မခံနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝက်ဘီစကား မီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ “ရပါတယ် ဘာမှ မခက်ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကိုယ်လုပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား” နောက်နေ့မနက်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ဆေးခန်းသို့ လာခဲ့ကြ “တိုင်းဆိုထွေရာကမာ ကူညီဖို့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် အမြဲခါတိုင်းဆို ထွေရာကမာ ကူညီဖို့ သူနာပြုဆရာတစ်ဦးရှိနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မလိုပါဘူး။ မင်းကိစ္စကလည်း အသေးအဖွယ်ကလေးပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ မနာအောင် အိပ်ဆေးကလေးတွေ ထိုးပေးမယ်နော်။ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်က တစ်ဦး ာသူက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ နာချင်သလောက် နာပါစေ။ သူမက လုံးဝမမူ။ အရေးကြီးတာက အရေပြား တွန့်တွေ လုံး ပျောက်သွားဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ဒါမှ သူမကို ပြဇာတ်မင်းသားကလေး ရီရက အချစ်မပြုသည့်ဘုံရှိနေမည် မဟုတ်လား။ သူမသည် မျက်တောင် စင်းလာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းသူမ ပြန်နိုးလာသောအခါ ဆေးခန်းနောက်ပိုင်းရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝက်ဘီစကားက သူမ ခုတင်ဘေးမှကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ “အခြေအနေကောင်းရဲ့လား မောင်”

သူမက အိပ်ချင်မှူးတူးသိကြီးနှင့်မေးသည်။ “ဟာ .. ဘာမှ မပူနဲ့။ သိပ်ကောင်းတယ်။ အရှင်ထက်တောင် ပိုလှသွားလိမ့်မယ်” အီး၏ က သဘောကျပြီး ခေါင်းညှိတ်သည်။ ထို့နောက် သူမ ပြန်လည်အိပ်မောသွားသည်။ အီး ပြန်နိုးလာသည်။ ဝက်ဘ်စတားက အနားတွင် ထိုင်နေသည်။ “ပတ်တီးတော့ သုံးလေးရက်တော့ စည်းထားရဦးမယ်။ ဆေးခန်းမှာပဲ ဆက်နေပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါမှ လိုအပ်တာ လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့” “ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် မောင် သူက နေ့တိုင်းလာကြည့်သည်။ မျက်နှာကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။” “သိပ်ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်” ပြီးတော့ ခေါင်းတည့်တည့် လုပ်နေသည်။ “ပတ်တီး ဘယ်တော့နှာမလ မောင်” “သောကြာနေ့ဆို အနာကျက်ပါပြီ” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်” “မလိုဘူးကွယ်။ အခြားလူမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ချစ်မယားကလေးပဲ။ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးရမှာပေါ့” အီး သူ့နာပြုချုပ်အား သူမခွဲတင်ဘေးတွင် ကိုယ်ပိုင် တယ်လီဖုန်း တပ်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ... ရှိရိထ ဖုန်းဆက်သည်။ “ဟေး ... ချစ်မေ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် မအောင်နိုင်တော့ဘူးဗျ” “ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ ဒါလင်။ ကျွန်မ သူနဲ့အတူ ဖလော်ရီဒါက ဆရာဝန်များ အစည်းအဝေး ရောက်နေလို့ပါ။ နောက်တစ်ပတ် ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပွဲမယ်။ ခဏ စောင့်လွှတ်ပါဦးနော်” “ရပါတယ်” “ကျွန်မကို သိပ်လွမ်းနေပြီလား” “တစ်ပိုင်းသေတော့မယ်” တယ်လီဖုန်းထဲ တခြားအသံတွေ သဲ့သဲ့ဝင်လာသည်။ “နု ရှင်အနားမှာ တယ်သူရှိသေးသလဲ” “အား ... ထွေးစိအတိုင်းပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ” တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။ ထို့နောက် အလက်နေရာထဲသို့ ဆက်သည်။ အလက်နေရာက သူမမှာ ကလေးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အားရဝမ်းသာ ပြောပြနေသည်။ အီးဗီက သည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည်။ “မီးသာလိုက်တာ ညီမရယ်။ ဒါဆို မမ တူကလေးချီရတော့မှာပေါ့” သူမက ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်သည်။ အီသည် ဘွားဘွားနှင့် မတွေ့ ရသည်မှာလည်း တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ယခုတလော သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်အကြားတွင် အခြေအနေပြန်လည်တင်းမာလာသလိုရှိသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်လို့ အီး၏ က မသိ။ သို့သော်ဘွားဘွားက တစ်နေ့တော့ လာလည်ပါ လိမ့်မည်ဟု သူမကိုယ်သူမ ပြောသိမိအဘွားကိုတည်း ဝက်ဘ်စတားအကြောင်းကိုလည်း တစ်ခါမှ မေးမြန်းခြင်းမရှိ။ သည်အတွက် ဘွားဘွားကို အပြစ်တော့မတင်မိ။ ဘာကြောင့်ဆိုဝက်ဘ်စတားကို ဂရုစိုက်စရာမလှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ကျတော့သူ့ကိုလည်း ဂျော့ကို ရှင်းသလိုပဲ ရွင်းပစ်ရမည်။ ယင်းလုပ်ငန်းအတွက် ရရှိကြိုအသုံးချရမည်။ ဒါမှ ရှိရန် တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားနိုင်မည် မဟုတ်လား။ သူမက လင်ကြီးရှေ့တွင် ပြောင်ပြောင် လင်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေသည်။ သို့သော် လင်တော်မောင်ကြီးက ဘာမှမပြော။ သိလည်း သိပုံမပေါ့။ သူကလူသားတုံးပေမဲ့ ပညာကတော့ အံ့ပြလောက်သည်။ သူမအတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းမှ အသုံးကျ၍ ဝမ်းသာမိသည်။ သောကြာနေ့ဆိုလျှင် ပတ်တီးတွေ ခွာရတော့မည်။ ဇူသောကြာနေ့ မနက်တွင် အီး အစောကြီး နိုးလာ၏။ ဝက်ဘ်စတားကို တမျောမျောနှင့် စောင့်နေမိသည်။ “တယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ၁၂ နာရီတောင့် ထိုးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်သွားနေသလဲ” သူမက လင်တော်မောင်ကြီးကို ဆီး၍ ဆိုသည်။ “ဘယ်မှ မသွားပါဘူးကွယ်။ တစ်နေ့လုံး ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ အလုပ်များနေလို့ပါ” “အလုပ်များတာ မများတာ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မ ပတ်တီးမြန်မြန်ခွာပေး၊ ကျွန်မမျက်နှာ ကျွန်မ ကြည့်ချင်လို့ပြီ” အီးဗီက

ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။ ဝက်ဘ်စတားက မျက်နှာပေါ်မှ ပတ်တီးကို ကျင်လည်စွာ ခွာလိုက်သည်။ သူက နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ အိမ်မှမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျေနပ်မှုအရိပ်အယောင်တွေကို အိမ် မြင်နေသည်။ “ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ တစ်ပြန်ကို လူသွားတာပဲ” “ကျွန်မကို မှန်ယူပေးစမ်းပါ” သူ့အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ မကြာမီ မှန်တစ်ချပ်ယူ၍ ရောက်လာသည်။ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာဖြင့် အိမ်၏အား မှန်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အိမ်မှန်ကို မျက်နှာရှေ့သို့ ဖြည်းဖြည်းကလေး မြှောက်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာပေါ်လာသည်။ “အမယ်လေး” သူမက အသံကုန်အော်ဟစ် လိုက်သည်။

ကန်လန်ကာချ
“ကိုတ”
၁၉၈၂

အချိန်ကာလယန္တရားသည် အလည်မြန်လွန်းလှသည်ဟု အဘွားကိတ် ထင်မိသည်။
နေ့တွေ လတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဆောင်းရာသီမှ
နေ့ဦးရာသီ။ နေရာသီ၊ ပြီးတော့ နေ့နှောင်းရာသီတွေ တစ်ရာသီပြီး တစ်ရာသီ
လျင်မြန်စွာ ကုန်လွန်သွားကြသည်။
ရာသီတွေကုန်ဆုံးတော့နှစ်ကာလများစုပေါင်းကာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အားလုံးသည်
ဝေဝါးသွားကြသည်။ ယခုအခါ အဘွားကိတ်မှာ အသက် ၈၀ ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။
ရှစ်ဆယ်ဘယ်လောက်ကျော်သွားပြီလဲ။ သူမ အတိအကျပင် မမှတ်မိချင်တော့။
သူမသည် အိုမင်းခြင်းဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ သို့သော် အိုမင်းခြင်းကို လုံး
အလိုမရှိ။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မှန်ထဲတွင် ကြည့်မိသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
နုပျိုလန်းဆန်းနေပါသေးသည်။ အလုပ်ခွင်သူလည်း တစ်နေ့ မပျက်သွားနေဆဲပင်။
တကယ်တော့သေခြင်းတရားကို ပရိယာယ်ဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။
အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးတိုင်းကိုလည်း မပျက်မကွက် တက်သည်။
သို့ပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ယခင်ကနှင့်မတူကြတော့။ သူမ၏
ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စကားတွေ အရမ်းပြောနေကြသည်။
သူမ စိတ်အညစ်ရဆုံးကတော့ သူမ၏ မှတ်ဉာဏ်အားနည်းလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ကြိမ်ဖန်များစွာ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်များ ရောထွေးသွားတတ်သည်။ သူမ၏
ကမ္ဘာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သေး၍သေး၍လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူမ
မသေချင်သေး။ ဤကမ္ဘာတွင် မသေဆေးရှိလျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့်
ရအောင်ယူပြီး သက်တမ်းရှည်နိုင်သမျှ ရှည်ရှည်နေချင်သေး သည်။ သူမ၏
မျိုးဆက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်နိုင်
မည့်ဘလက်ဝဲမိသားစုမျိုးဆက်သွေးတစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းလာသည့်အချိန် အထိ
သူမစောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။ သူမ၏ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသော
ဂျိမမဂ္ဂရှိကနှင့် မာရီ၊ သူမနှင့် သူမ၏ချစ်လင်ကြီး ဒေးဗစ်တို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ
သွေးနှင့်ဆွေးနှင့်ရင်း၍ကြီးစားလုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသော သည့် လုပ်ငန်းကြီးကို
သူမစီးတစ်ရပ်ဆံများကလက်ဝါးကြီးအုပ် အပိုင်စီးသွားမည်ကို သူမ
အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။ သူမ၏အချစ်ဆုံး မြေးမလေး အီး၏အပေါ်တွင်
မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားခဲ့သည်။ အီးပဲသည် သူမလိုပင်
လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ခြေနိုင်လက်နိုင်အုပ်ချုပ်သွားနိုင်မည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သူမက ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အီးမိမှာ
လူသတ်မှုတရားခံ တစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီ။
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာလည်း ကြောက်စရာကောင်းလှအောင် ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူမ၏ မိက်ပြစ်အတွက် အပြစ်ထပ်ပေးစရာ မလိုတော့။ သူမ
အပြစ်နှင့် သူမ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ဒဏ်ခတ်ခံသွားရပြီ။ ဥတစ်နေ့တွင် အီးဝဲသည်
သူမ၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်မိသည်။ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ အသက်ရှင်နေဖို့
မထူးတော့ပါဘူးဆိုကာ သေကြောင်းကြသည်။ အိပ်ဆေးတွေ တစ်ပုလင်းလုံး
သောက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဝက်ဘစ်တားက သူမအား ဆေးရုံသို့
အချိန်မီခေါ်သွားပြီးအစာအိမ်ကို စင်စင်ဆေးပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အိမ်သို့
ပြန်ခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ပြုစုကုသသည်။ သူ့အလုပ်သွားချိန်တွင်
နေ့စောင့်၊ ညစောင့် သူ့နာပြုဆရာမတွေ ထား၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်စေသည်။ “ကျွန်မ
သေပါစေ၊ ကျွန်မ ဒီဘဝမျိုးနဲ့ မနေပါရစေနဲ့တော့” သူမက
လင်တော်မော်ကြီးထံတွင် ဝမ်းနည်းပွက်လက်ဖြင့်
တောင်းပန်ရှာသည်။ “ဘယ်ဖြစ်မလဲ အီးပဲ၊ မင်းကို ငါပိုင်နေသေးတာပဲ။ မင်း

ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ငါချစ်နေတုန်းပါပဲ” သူမ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်နေသော ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကသူမ၏ စိတ်ကို အမြဲတမ်း
ခြောက်လှန့်နေသည်။ သူနာပြုဆရာမတွေ့ မထားပါနဲ့တော့ဟု
လင်တော်မောင်ထံတွင်တောင်းပန်သည်။ သူမမျက်နှာကို တခြားလူတွေ
ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို သူမမခံမရပ်နိုင်တော့။ အလက်ဇန္ဒရာက အီးဗီအား
လာကြည့်ပါရစေဟု ခဏခဏ ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော် အီးဗီက အတွေ့မခံ။
သူမသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေနေရသည်။
လင်တော်မောင်မှတစ်ပါး ဘယ်သူနှင့်မျှ မတွေ့ရ။ သူမဘဝတွင်
အားကိုးရာဆို၍လင်တော်မောင်တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ သည်လိုနှင့်
ကြာတော့ သူမအား ဝက်ဘ်စတားက ပစ်သွားမည်ကိုပင်
တွေးကြောက်လာမိတော့သည်။ သူမ၏
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသောသည့်မျက်နှာကို အကြောင်းပြု၍ ဝက်ဘ်စတားက
သူမအား အချိန်မရွေး စွန့်ခွာသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒေါက်တာ
ဝက်ဘ်စတားသည် ဆေးရုံသို့မဟုတ် ဆေးခန်းသို့သွားရန် မနက်တိုင်း ၅ နာရီတွင်
အိပ်ရာမှ ထတတ်သည်။ အီးဗီက ခင်ပွန်းသည်ထက် စောစောထ၍
မနက်စာပြင်ပေးသည်။ ညစာကိုလည်း သူမပင် ချက်ပြုတ်လာသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
အိမ်ပြန် နောက်ကျသော နေ့ များတွင်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာတတ်သည်။
သူ တခြားမိန်းမတွေနဲ့များ တွဲနေပြီလား၊ ငါ့ကိုများစွန့်ပစ်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။
အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သဖြင့်ကြားတော့ သူမက ပြေးထွက်သွားပြီး လင်တော်မောင်ကြီး၏
ရင်ခွင်ထဲ ဝင်ခွေ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။
တစ်ခါတွင်တော့ သူမက ပပဝံ့မရနိုင် မေးမိသည်။ “မောင် ... ကျွန်မကို
ဒီလောက်ဒဏ်ခတ်ရရင် ကျေနပ်သင့်ပါပြီ မောင်ရယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို
နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်ပေးပါတော့နော် ... နော်မောင်သူက မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ “ဟင့်အင်း ... ဘယ်တော့မှ
ပြန်မပြင်ပေးနိုင်တော့ဘူး”။ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ဝက်ဘ်စတားက
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အာဏာရှင်ဆန်လာသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စီးပွား
အနိုင်ယူလာခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် အီးဗီမှာ အမြဲတမ်း လက်လျှော့အရိုးပေးရပြီး
ကျွန်လို့ဖြစ်လာသည်။ သူပြုသမျှ နုလာရတော့သည်။ သူမ၏ အကျည်းတန်မှုသည်
ဝက်ဘ်စတားပေါ်တွင် မှီခိုအားထားလာခြင်းကို သိကြားထက်ပင် ခိုင်မြဲစွာ
ချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ၅ အလက်ဇန္ဒရာနှင့် ပီတာတင်ပလက်တန်တို့တွင်
သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ။ နာမည်က ရောဘတ်။
ရောဘတ်ကလေးကို ကြည့်ကာ အဘွားကိတ်က တုန်ကို သတိရမိသည်။
ရောဘတ်ကလေးက သူ ဘိုးအေ တုန်နှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်။ ယခုဆိုလျှင်
ရောဘတ်ကလေးမှာ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်ပင် ရှိပြီ။ ကလေးက
အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တော်သည်။ အဘွားကြီးကိတ်မှာ ဘလက်ဝဲ မိသားစု၏
မျိုးသန့်ကလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ဖရူဏာပိတိ ဂွမ်းဆီထဲ ဖြစ်နေတော့သည်။
သိပ်တော်တဲ့ ကလေး။ တကယ့်ကို တော်တဲ့ ကလေး။ ရှစ်သားစုဝင်
ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးပင် ဖိတ်စာကို တစ်နေ့တည်းတွင် ရရှိကြသည်။ ဇိတ်စာမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စကိတ်ဘလက်ဝဲ၏ အသက် ၉၀၀ ပြည့်မွေးနေ့
မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပလိုပါသဖြင့် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ည ၈ နာရီ
အချိန်တွင်ဟန်းပြည်နယ် ဒါမ်ဟားဘားကျွန်းရှိ စီဒါကုန်းမြင်ရိပ်သာ
အိမ်ကြီးသို့မပျက်မကွက် ကြာရောက်ကြပါရန် ခင်မင်စွာ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။
(အမျိုးသားများ လည်စည်းအနက်
တပ်ဆင်လာကြပါရန်) ဒေါက်တာဝက်ဘ်စတားက ဖိတ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက်

အီးပဲအား“တို့နှစ်ယောက် သွားကြမယ်”အို .. မသွားပါဘူး။ ကျွန်မ မသွားဘူး။
မောင်တစ်ယောက်တည်းသွားပါ” ဘယ်ရမလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး
သွားမယ်” ဦးဦးယုဂဉ်ထဲတွင် ပန်းချီဆွဲနေစဉ်
သူ့အခန်းဖော်ရောက်ရှိလာသည်။ “တုန့် .. ခင်ဗျားအတွက် စာလာတယ်” တိုနီသည်
စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ သူမျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ် “ကောင်းတယ်။
ကျွန်တော်က မေးနေပါတယ်ဆို သိပ်ကြက်တာ..” ဒေါက်တာ တင်ပလက်တန်က
ဖိတ်စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် “အမ် ... ဒီအဘွားကြီး အသက် ၉၀ တောင်
ပြည့်သွားပြီဆိုပဲ။ ကိုယ်တာ လုံးဝ မယုံနိုင်အောင်ပဲ အလက်၊ ဟုတ်တယ်။ သူက
အရွယ်ခံမလက်အောင် နုပျိုနေတုန်းပဲ” “ဟုတ်တယ် ... မောင်၊ ဘွားဘွားကတော့
တကယ့်ကို အံ့လောက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ ဒါနဲ့ .. မောင် သိပြီးပြီလားဟင်။
သားကလေးရောဘတ်လည်း သူ့လိပ်စာတပ်ပြီး သီးခြားဖိတ်စာ တစ်စောင်ရတယ်
မောင်ရဲ့။

ညလုံးပေါက် ညွှပ်ပရိသတ်များ ကတိုသဘောနှင့် တချို့။ လေယာဉ်နှင့် တချို့၊ ပြန်သွားကြသည်မှာ တော်တော်ပင် ကြာသွားပြီ။ ခါးကုန်းမြင့်ရပ်သအိမ်ကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မိသားစုဝင်တွေအားလုံး စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ အဘိုးကတိက တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ၍ တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည့် အားလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား မှတ်မိသည်။ တိုနီ။ သူမ့ကန်ာတွင် အပြုံးရပ်သမီးနေသည်။ သူကား မိခင်ရင်းကုပ်င် သတ်ရန်ကြံစည်ခဲ့သူ၊ မိခင်ကြီးက မျိုးဆက်အမွေခံသားကြီးအဖြစ် အလွန်တရာမှ အားကိုးခဲ့မိသူ၊ ယခုတော့ စိတ်ရောဂါသည် တစ်ယောက် ဖြစ်နေရာပြီ။ အိုးပ၊ သူမက လူသတ်တရားခံ၊ သူမ၏ နှလုံးသားထဲတွင် အယုတ်တမာ နတ်ဆိုးသာ မွက်နိုးအောင်းခဲ့လျှင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကုပ်င် ခါးစောင်းတွင်နိုင်မည့် မိန်းကလေး၊ ယခုတော့ ... ယခုတော့ ...။ အင်း၊ သူ့အတွက် ဝိဘက်ကြံမ္မာက ဆိုးလှပါလား။ ယခုတော့သူ့ခမျာ ဆရာဝန်ငှာတိုးတစ်ယောက်ကို ယူမိန်းလို့ ကြံမ္မာဒဏ်ခတ်တာကိုဘဝပျက်အောင် ခံစားနေရရာပြီ။ ပြီးတော့ အလက်ဇန္ဒရာ၊ ရှပ်လုသလောက် စိတ်ကောင်းရတဲ့ မိန်းကလေး၊ အကြင်နာတရားရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ သူ့ ခမျာလည်း လောကဓိကြံမ္မာလှိုင်းရဲ့ အရိုက်အပုတ်ဒဏ်ကို ရင်နှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရရှာသည်။ ကုမ္မဏီဝန်တစ်ရပ်လုံးကို ဆက်ခံရန်အတွက် အဘိုးကတိက သူမကုပ်င် နောက်ဆုံး အားကိုးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက ကုမ္မဏီလုပ်ငန်းကိုစိုးစဉ်းမှု စိတ်မဝင်စား။ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်မဝင်စားရုံမျှမက မိန်းကလေးကို လုံးဝဝရမခိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကုပ်င် လက်ထပ်လိုက်သေးသည်။ သစ္စာဖောက်တွေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ၊ ကျေးဇူးကန်းတွေ၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊ အင်း ... အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းတွေးကြည့်လိုက်ရင်ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်းပဲလား။ အို ဤ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေမှာလဲ၊ ဝမ်းနည်းနေလို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့လုပ်ရပ်တွေဟာ အချည်းနှီးမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ့အနေနဲ့ ကမ္ဘာသိအောင် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ဆက်သက်ပြီး ပခုံးပြောင်းတာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ပြီးတော့ ကိတ်တောင်းမြို့မှာလည်း ဆေးရုံကြီးတစ်ခုဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပြီ။ စာသင်ကျောင်းတွေလည်း အများကြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီ။ အန်ကယ်ဘန်ဒါတို့ လူမျိုးစုတွေ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လည်း ဝိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ပြီ။ သူမ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် လူတွေပုံများလာသည်။ အတိတ်က လူတွေ ထပ် ရောက်လာသည်။ ဖေဖေ ဂျမ္မေရီနှင့် မေမေ မာဂရက်၊ ဟိုတုန်းကလုပ်င် လှိုတုန်းလှနေကြဆဲ။ ပြီးတော့ အန်ကယ်ဘန်ဒါ၊ အသားက သပ်တရောင် တောက်နေသော်လည်း သွားတွေက ပုလဲရောင်လက်လို့ သူက ပြီးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ချစ်လင်မောင်ကြီး ဒေးဗစ်။ ချစ်စရာကောင်းနေတုန်း၊ ကူညီညီလေးစားစရာ ကောင်းနေတုန်း၊ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီးဖတ်ခေါ်နေသည်။ နှုတ်ဆက်နေသည်။ သူမက ခေါင်းကို ခါးယမ်းပစ် လိုက်သည်။ အတိတ်မှ ရှိပုံလွှာတွေလှုပ်ပျောက်သွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သူမ လိုက်မသွားနိုင်သေး၊ လိုက်သွားလို့ မဖြစ်သေး။ ဒါပေမဲ့ မပျက်ပါ နဲ့၊ မကြာတော့ပါဘူး။ မကြာခင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ မကြာခင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ ရွှေသူမ ရပ်ရည်ချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းသော မြစ်ကလေးဆီသို့ လာပါသား၊ ဘွားဘွားဆီ လာစမ်းပါ” ရောဘတ်ကလေးက ဘွားဘွားထံသို့ လျှောက်လာပြီး

အတ္တားကြီးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဘွားဘွား မေးနေမှာ
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ ဘွားဘွား” ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်။
သားပျော်တယ်ဆိုရင် ဘွားဘွားလည်း ပျော်ပါတယ်ကွယ်။ ကျောင်းမှာ အမှတ်တွေ
ကောင်းရဲ့လား သား” “အားလုံး အဆင့်တစ်ချည်းပဲ ဘွားဘွား။ ဘွားဘွားကပဲ
အဆင့်တစ်ချည်းရစွယ်လို့ ပြောတယ်လေ။ သားက အတန်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးပဲ
ဘွားဘွား” အတ္တားကြီးက ကလေး၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ပီတာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
ပြီးခတ် ရောက်ကို အရွယ်ရောက်ရင် ငါတန် အထက်တန်းကျောင်းကို ပို့ရမယ်။
အဲဒီကျောင်းက အကောင်းဆုံးပဲကွယ်” ပီတာ ရယ်သည်။ “အင်း .. ဘွားဘွားကတော့
ဒီအချိန်ရောက်တောင်မှ လုံးဝ မလျော့သေးပါလား။ မလုပ်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။
အလကား စိတ်ဆင်းရဲခဲမနေပါနဲ့။ ရောဘတ်အတွက် ဘာမှပူစရာမလိုပါဘူး။
သူ့ကြိုက်သလို သူလုပ်ပါစေ။ သူက ဂီတပညာကို သိပ်ပြီး ဝါသနာပါတာ။
သူကလည်း တကယ့် ကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်နေတယ်လေ။ သူ့ဘဝတိုးတက်ရေး အတွက်သူ့ဝါသနာအတိုင်း
သူလုပ်ချင်ရာကိုပဲ လုပ်ပါစေတော့ ဘွားဘွား ရယ်။ တားမနေပါနဲ့တော့။
လွတ်ပေးလိုက်ပါတော့၊ တကယ်တော့ ဘွားဘွားတားလို့လည်း ဘယ်တော့မှ ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး” အတ္တားကိတ်က သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ “မောင်ပြောတာ
ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ငါက အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ ရောဒဗွယ် အရွယ် ရောက်ပြီ။ ငါ့အနေနဲ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ တားလို့လည်းရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု။
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်သူ တားပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူး။ သူက ဂီတပညာရှင်ကြီး
ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။ လုပ်ပါစေတော့”
သူမက ကလေးငယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံတွင်
မေတ္တာရည်မျှားဖြင့် ရွှန်းဝေနေသည်။ “နမူနာ ရှောက်၊ သားရဲ့ ဝါသနာကို
ဘွားဘွားတားလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်။ အဲဒီတော့ ဘွားဘွားအနေနဲ့ သားကို
တတ်နိုင်သမျှတော့ အကူအညီပေးခဲ့ပါရစေ။ ဂီတပညာရှင်ကြီး ဇူဘင်မေတာရဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဘွားဘွားနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတယ်။ သူနဲ့ဆက်ပြီး
ဂီတပညာရှင်ကြီးဆီမှာ သားကိုအပ်နှံပေးပါ့မယ် .. သားရယ်”

မောင်ပေါ်ထွန်း